

Sủng Phi Của Vương: Ái Phi Thiếu Quân Giáo

Contents

Sủng Phi Của Vương: Ái Phi Thiếu Quân Giáo	6
1. Q.1 - Chương 1: Không Dám Ta Tiễn Tay	6
2. Q.1 - Chương 2: Làm Người Kinh Ngạc.. Nô Tài	7
3. Q.1 - Chương 3: Tiểu Gia Ta Liên Thích Làm Nô Tài	9
4. Q.1 - Chương 4: Trước Hết Thưởng Người Vui Đùa Một Chút Đi	10
5. Q.1 - Chương 5: Bên Cạnh Suối Nước Nóng	12
6. Q.1 - Chương 6	13
7. Q.1 - Chương 7: Hai Cái Lựa Chọn	15
8. Q.1 - Chương 8: Nàng, Không Thể Lưu	16
9. Q.1 - Chương 9: Trúng Xuân Được	17
10. Q.1 - Chương 10: Chính Minh Có Thể Giải Quyết	18
11. Q.1 - Chương 11: Kẻ Ngang Ngược	19
12. Q.1 - Chương 12: Bị Cường Bức	21
13. Q.1 - Chương 13: Lăng Vương Trở Về	22
14. Q.1 - Chương 14: Lăng Vương.... Nhìn Rất Quen Mắt	23
15. Q.1 - Chương 15: Hoài Nghi	24
16. Q.1 - Chương 16	26
17. Q.1 - Chương 17	27
18. Q.1 - Chương 18	28
19. Q.1 - Chương 19	30
20. Q.1 - Chương 20	31
21. Q.1 - Chương 21	33
22. Q.1 - Chương 22	34
23. Q.1 - Chương 23	35
24. Q.1 - Chương 24	37
25. Q.1 - Chương 25	38
26. Q.1 - Chương 26	40
27. Q.1 - Chương 27	41
28. Q.1 - Chương 28	44
29. Q.1 - Chương 29	46
30. Q.1 - Chương 30	48
31. Q.1 - Chương 31	50
32. Q.1 - Chương 32	51
33. Q.1 - Chương 33	52
34. Q.1 - Chương 34	53
35. Q.1 - Chương 35	55
36. Q.1 - Chương 36	56
37. Q.1 - Chương 37	57
38. Q.1 - Chương 38	59
39. Q.1 - Chương 39	60
40. Q.1 - Chương 40	61
41. Q.1 - Chương 41	62

42. Q.1 - Chương 42	64
43. Q.1 - Chương 43	65
44. Q.1 - Chương 44	66
45. Q.1 - Chương 45	68
46. Q.1 - Chương 46	69
47. Q.1 - Chương 47	70
48. Q.1 - Chương 48	71
49. Q.1 - Chương 49	73
50. Q.1 - Chương 50	74
51. Q.1 - Chương 51	75
52. Q.1 - Chương 52	77
53. Q.1 - Chương 53	78
54. Q.1 - Chương 54	80
55. Q.1 - Chương 55	81
56. Q.1 - Chương 56	82
57. Q.1 - Chương 57	84
58. Q.1 - Chương 58	85
59. Q.1 - Chương 59	86
60. Q.1 - Chương 60	88
61. Q.1 - Chương 61	89
62. Q.1 - Chương 62	90
63. Q.1 - Chương 63	91
64. Q.1 - Chương 64	93
65. Q.1 - Chương 65	94
66. Q.1 - Chương 66	95
67. Q.1 - Chương 67	97
68. Q.1 - Chương 68	98
69. Q.1 - Chương 69	100
70. Q.1 - Chương 70	101
71. Q.1 - Chương 71	103
72. Q.2 - Chương 1: Ép Làm Thái Giám	104
73. Q.2 - Chương 2: Điện Hạ, Thật Ra Lam Tử Là Một Vị Cô Nương	115
74. Q.2 - Chương 3: Mập Mờ Âm Muội	126
75. Q.2 - Chương 4	138
76. Q.2 - Chương 5	148
77. Q.2 - Chương 6	161
78. Q.2 - Chương 7	166
79. Q.2 - Chương 8	170
80. Q.2 - Chương 9	174
81. Q.2 - Chương 10	180
82. Q.2 - Chương 11	187
83. Q.2 - Chương 12	191
84. Q.2 - Chương 13	200
85. Q.2 - Chương 14	212
86. Q.2 - Chương 15: Nghĩ Tới Ta	219
87. Q.2 - Chương 16: Sống Chết Trong Chớp Mắt	231
88. Q.2 - Chương 17: Chương 16.4	234
89. Q.2 - Chương 18: Chương 17	234
90. Q.2 - Chương 19: Chương 18.1: Không Cần Cự Tuyệt Ta	239
91. Q.2 - Chương 20: Chương 19.1	241
92. Q.2 - Chương 21	241
93. Q.2 - Chương 22: Chương 20.1	244
94. Q.2 - Chương 23: Chương 20.2: Cửu Tử Nhất Sinh	244
95. Q.2 - Chương 24: Chương 20.3	245

96. Q.2 - Chương 25: Chương 20.4: Cửu Tử Nhất Sinh	245
97. Q.2 - Chương 26: Chương 21.1	247
98. Q.2 - Chương 27: Chương 21.2	247
99. Q.2 - Chương 28: Chương 21.4	249
100. Q.2 - Chương 29: Chương 22.1: Gặp Nhau (một)	252
101. Q.2 - Chương 30: Chương 22.2: Gặp Nhau (một)	254
102. Q.2 - Chương 31: Chương 22.3: Gặp Nhau (một)	255
103. Q.2 - Chương 32: Chương 22.4	256
104. Q.2 - Chương 33: Chương 23: Gặp Nhau (hai)	257
105. Q.2 - Chương 34	260
106. Q.2 - Chương 35: Trở Về Gia Tộc (Một)	261
107. Q.2 - Chương 36: Trở Về Gia Tộc (2)	263
108. Q.2 - Chương 37: trở Về Gia Tộc (3)	264
109. Q.2 - Chương 38: Chương 24.4	265
110. Q.2 - Chương 39: Chương 24.5	266
111. Q.2 - Chương 40: Chương 24.7	268
112. Q.2 - Chương 41: Chương 025.1	271
113. Q.2 - Chương 42: Chương 25.2	272
114. Q.2 - Chương 43: Chương 25.3	273
115. Q.2 - Chương 44: Chương 26: Giao Dịch	274
116. Q.2 - Chương 45: Chương 26.2	275
117. Q.2 - Chương 46: Chương 26.3	276
118. Q.2 - Chương 47: Chương 27: Nàng Là Phế Vật.	278
119. Q.2 - Chương 48: Chương 27.2	279
120. Q.2 - Chương 49: Chương 27.3	280
121. Q.2 - Chương 50: Giáo Huấn!	281
122. Q.2 - Chương 51: Chương 28.1'	284
123. Q.2 - Chương 52: Chương 28.2	284
124. Q.2 - Chương 53: Chương 28.3	285
125. Q.2 - Chương 54: Chương 29.1: Đòi Công Đạo	286
126. Q.2 - Chương 55: Chương 29.2	287
127. Q.2 - Chương 56: Chương 29.3	288
128. Q.2 - Chương 57: Chương 29.4	290
129. Q.2 - Chương 58: Chương 30	291
130. Q.2 - Chương 59: Chương 30.2	292
131. Q.2 - Chương 60: Chương 30.3	293
132. Q.2 - Chương 61: Chương 30.4	294
133. Q.2 - Chương 62: Chương 31	296
134. Q.2 - Chương 63: Chương 31.2	297
135. Q.2 - Chương 64: Chương 31.3	298
136. Q.2 - Chương 65: Chương 31.4	299
137. Q.2 - Chương 66: Chương 31.5	301
138. Q.2 - Chương 67: Chương 31.6	302
139. Q.2 - Chương 68: Chương 32	303
140. Q.2 - Chương 69: Chương 32.1	305
141. Q.2 - Chương 70: Chương 32.2	306
142. Q.2 - Chương 71: Chương 32.3	307
143. Q.2 - Chương 72: Chương 32.4	308
144. Q.2 - Chương 73: Chương 32.5	309
145. Q.2 - Chương 74: Chương 032.6	310
146. Q.2 - Chương 75: Chương 032.7	312
147. Q.2 - Chương 76: Chương 033: Nụ Hôn	313
148. Q.2 - Chương 77: Chương 033.1	314
149. Q.2 - Chương 78: Chương 033.2'	315

150.	Q.2 - Chương 79: Chương 34.1	315
151.	Q.2 - Chương 80: Chương 34.2	316
152.	Q.2 - Chương 81: Chương 34.3	318
153.	Q.2 - Chương 82: Chương 34.4 : Phụng Thành.	318
154.	Q.2 - Chương 83: Chương 34.5	320
155.	Q.2 - Chương 84: Chương 34.6	321
156.	Q.2 - Chương 85: Chương 36.7	322
157.	Q.2 - Chương 86: Chương 34.8	323
158.	Q.2 - Chương 87: Chương 34.9	324
159.	Q.2 - Chương 88: Chương 34.10	326
160.	Q.2 - Chương 89: Chương 34.11	327
161.	Q.2 - Chương 90: Chương 34.12	328
162.	Q.2 - Chương 91: Chương 34.13	329
163.	Q.2 - Chương 92: Chương 35.1	330
164.	Q.2 - Chương 93: Chương 35.2	331
165.	Q.2 - Chương 94: Chương 35.3	332
166.	Q.2 - Chương 95: Chương 36.1: Tiêu Chuẩn Gả Chồng Mới Nhất.	333
167.	Q.2 - Chương 96: Chương 36.2	335
168.	Q.2 - Chương 97: Chương 36.3	337
169.	Q.2 - Chương 98: Chương 36.4	339
170.	Q.2 - Chương 99: Chương 37.1: Tự Minh Hại Minh	340
171.	Q.2 - Chương 100: Chương 37.2	342
172.	Q.2 - Chương 101: Chương 37.3	343
173.	Q.2 - Chương 102: Chương 37.4:	344
174.	Q.2 - Chương 103: Chương 38.1: Gậy Ông Đập Lưng Ông	346
175.	Q.2 - Chương 104: Chương 38.2	347
176.	Q.2 - Chương 105: Chương 38.3	349
177.	Q.2 - Chương 106: Chương 38.4	350
178.	Q.2 - Chương 107: Chương 38.5	352
179.	Q.2 - Chương 108: Chương 39.1: Sát Cơ Lạnh Lẻo	353
180.	Q.2 - Chương 109: Chương 39.2	355
181.	Q.2 - Chương 110: Chương 39.3	356
182.	Q.2 - Chương 112: Chương 39.5	357
183.	Q.2 - Chương 113: Chương 39.5(2)	359
184.	Q.2 - Chương 114: Chương 40.1	360
185.	Q.2 - Chương 115: Chương 40.2	362
186.	Q.2 - Chương 116: Chương 40.3	363
187.	Q.2 - Chương 117: Chương 41.1: Rơi Vào Cạm Bẫy	364
188.	Q.2 - Chương 118: Chương 41.2	366
189.	Q.2 - Chương 119: Chương 41.3	367
190.	Q.2 - Chương 120: Chương 41.4	369
191.	Q.2 - Chương 121: Chương 41.5	370
192.	Q.2 - Chương 122: Chương 42.1: Chân Tướng	371
193.	Q.2 - Chương 123: Chương 42.2	372
194.	Q.2 - Chương 124: Chương 42.3	373
195.	Q.2 - Chương 125: Chương 43.1	374
196.	Q.2 - Chương 126: Chương 43.2	376
197.	Q.2 - Chương 127: Chương 43.3	377
198.	Q.2 - Chương 128: Chương 44.1	378
199.	Q.2 - Chương 129: Chương 44.2	379
200.	Q.2 - Chương 130: Chương 44.3	381
201.	Q.2 - Chương 131: Chương 44.4	382
202.	Q.2 - Chương 132: Chương 44.5	384
203.	Q.2 - Chương 133: Chương 44.6	385

204. Q.2 - Chương 134: Chương 44.7	387
205. Q.2 - Chương 135: Chương 44.8	388
206. Q.2 - Chương 136: Chương 45	389
207. Q.2 - Chương 137: Chương 45.2	391
208. Q.2 - Chương 138: Chương 46.1	392
209. Q.2 - Chương 139: Chương 46.2	395
210. Q.2 - Chương 140: Chương 47.1	396
211. Q.2 - Chương 141: Chương 47.2	397
212. Q.2 - Chương 142: Chương 48.1	399
213. Q.2 - Chương 143: Chương 48.2	400
214. Q.2 - Chương 144: Chương 49.1	403
215. Q.2 - Chương 145: Chương 49.2	404
216. Q.2 - Chương 146: Chương 49.3	405
217. Q.2 - Chương 147: Chương 50.2	407
218. Q.2 - Chương 148: Chương 50.3	408
219. Q.2 - Chương 149: Chương 50.4	409
220. Q.2 - Chương 150: Chương 51.1: Đau Một Ngày, Nhớ Một Ngày.	411
221. Q.2 - Chương 151: Chương 51.2	412
222. Q.2 - Chương 152: Chương 51.3	413
223. Q.2 - Chương 153: Chương 52	415
224. Q.2 - Chương 154: Chương 52.2	417
225. Q.2 - Chương 155: Chương 53	419
226. Q.2 - Chương 156: Chương 53.2	420
227. Q.2 - Chương 157: Chương 53.3	421
228. Q.2 - Chương 158: Chương 54	423
229. Q.2 - Chương 159: Chương 54.2	424
230. Q.2 - Chương 160: Chương 54.3	425
231. Q.2 - Chương 161: Chương 55	427
232. Q.2 - Chương 162: Chương 55.2	428
233. Q.2 - Chương 163: Chương 55.3	429
234. Q.2 - Chương 164: Chương 55.4	431
235. Q.2 - Chương 165: Chương 55.5	432
236. Q.2 - Chương 166: Chương 56	433
237. Q.2 - Chương 167: Chương 56.2	435
238. Q.2 - Chương 168: Chương 56.3	436
239. Q.2 - Chương 169: Chương 56.4	438
240. Q.2 - Chương 170: Chương 57	439
241. Q.2 - Chương 171: Chương 57.2	441
242. Q.2 - Chương 172: Chương 57.3	442
243. Q.2 - Chương 173: Chương 58: Hoan Ái	443
244. Q.2 - Chương 174: Chương 58.2	445
245. Q.2 - Chương 175: Chương 58.3	447
246. Q.2 - Chương 176: Chương 58.4	448
247. Q.2 - Chương 177: Chương 58.5	450
248. Q.2 - Chương 178: Chương 58.6	451
249. Q.2 - Chương 179: Chương 58.7	452
250. Q.2 - Chương 180: Chương 58.8	454
251. Q.2 - Chương 181: Chương 58.9	455
252. Q.2 - Chương 182: Chương 59	456
253. Q.2 - Chương 183: Chương 59.1	459
254. Q.2 - Chương 184: Chương 59.2	460
255. Q.2 - Chương 185: Chương 59.3	463
256. Q.2 - Chương 186: Chương 59.4	464
257. Q.2 - Chương 187: 59.5	466

258. Q.2 - Chương 188: Ngoại Truyện: Chỉ Cần Là Ước Vọng Của Người, Cũng Là Ước Vọng Của Ta.	467
259. Q.2 - Chương 189: Ngoại Truyện (tt)	468
260. Q.2 - Chương 190: Ngoại Truyện (ttt)	470
261. Q.2 - Chương 191: Chương 191 (end)	471

Sủng Phi Của Vương: Ái Phi Thiếu Quân Giáo

Giới thiệu

“Hoặc là cắt đi, hoặc là sẽ chờ ngũ mã phanh thây. ”Khi tỉnh lại nàng là nô tài hạ đẳng nhất vương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-phi-cua-vuong-ai-phi-thieu-quan-giao>

1. Q.1 - Chương 1: Không Dám Ta Tiễn Tay

Lăng vương phủ phủ vắng vẻ nhất góc tây bắc, một tòa tiểu viện nửa mở cửa, khói bếp lượn lờ, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng chém gọt cây chổi tai.

“Ca ——” Một tiếng rơi xuống, một bó củi cắt thành hai mảnh phơi khô trên mặt đất.

Quân Lam Tuyết lau mồ hôi, liếc nhìn búa trong tay, lại nhìn thoáng qua cửa phòng bếp mở phân nửa, ánh mắt ngưng lại, nhẹ buông búa trong tay ném xuống đất.

Năm ngày rồi.

Năm ngày này, cô ngày ngày ở chỗ này chẻ củi quét sân.

Không giải thích được xuyên qua đến triều đại không có ghi trong lịch sử này, từ thủ lĩnh thiên tài phân tích số liệu của Liên Hợp Quốc lặn mình một cái, thành nô tài hạ đẳng nhất Lăng vương phủ này.

Không tệ, nô tài.

Máy bay đáng chết, cả khoang nổ tung, đợi cô tỉnh lại lần nữa liền phát hiện mình ở thân thể này sống lại. Thân thể này ‘đời trước’ là một cô gái, trên người da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, mười ngón tay không dính nước mùa xuân, sống sờ sờ chính là một thiên kim tiểu thư một gia đình giàu có không trải qua việc nặng.

Vậy mà chính là chỗ này, sao một thiên kim tiểu thư, nữ giả nam trang len lén xâm nhập vào Lăng vương phủ này làm nô tài hạ đẳng nhất.

Xâm nhập vào vương phủ có mục đích gì? Quân Lam Tuyết không biết, cô chỉ biết, mặc kệ thân thể này ‘đời trước’ rốt cuộc có âm mưu gì đều không mắc mớ tới mình, cô chỉ muốn rời đi.

Ở hiện đại, cô là thủ lĩnh thiên tài phân tích số liệu của Liên hợp quốc, tiếp xúc đều là những cơ mật thú vị nhất Liên Hợp Quốc, vì phòng ngừa phần tử khủng bố đánh lén cùng bắt cóc một loạt, gắng đạt tới tự vệ

dưới mọi tình huống, huấn luyện gian nan cô đều đã làm, đối với củi mặc dù không muốn làm, nhưng đối với cô mà nói cũng là việc không thể đơn giản hơn.

Chỉ là đáng tiếc đôi tay trắng noãn này của a. Quân Lam Tuyết không khỏi tò mò, thân thể này không làm thật tốt thiên kim tiểu thư, trà trộn vào làm nô tài làm cái gì?

“Ầm ——” Quân Lam Tuyết tự hỏi, lực đạo trên tay nhất trọng, củi bị đánh bay lên, thẳng tắp hướng nơi nào sau lưng bay đi.

“A! Người ——” Một đạo tiếng kêu thảm thiết tức giận, Quân Lam Tuyết quay đầu lại, vừa vặn phát hiện người bị đập gọi Trương Hổ, là cháu ngoại Lưu quân sự Lăng vương phủ, Lưu quân sự thường ngày quản hạt tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong vương phủ, quyền lợi rất lớn, vì vậy Trương Hổ cũng khác thường phách lối, thường cũng không có việc gì sẽ tìm những người ở khác phiền phức.

Đối với loại hồ giả hồ uy của người này, cô từ trước đến giờ khinh thường.

Quân Lam Tuyết vô tội nháy mắt, tròn mắt chỗ sâu một đạo nhìn có chút hả hê xẹt qua, ngoài miệng lại nói, “A, thật không biết xấu hổ, nhất thời mất thần, cũng không phải là cố ý.”

Cô gơ tay lên, làm bộ phải giúp hấn lau cái trán chảy máu tươi ra ngoài.

“Cút ngay, người dám dùng tiện tay kia đụng lão tử một cái thử xem!” Trương Hổ giận đến rống to, máu tươi chảy đầy mặt, xem ra dữ tợn khác thường.

Quân Lam Tuyết rất hợp tác, ngoan ngoãn lấy ra ‘tiện tay’ của mình, tiếp tục vô tội nhìn hấn.

Trương Hổ tức giận, hung hăng đá một cái, đem bó củi bên chân hấn đá hướng trên người Quân Lam Tuyết, “Khốn kiếp! Người nhất định là cố ý! Lão tử nhất định sẽ không bỏ qua người!”

Quân Lam Tuyết ở giữa cười lạnh, nhìn thân thể gầy yếu giống như cá trạch bình thường linh xảo nghiêng người sang, bó củi từ bên người cô bay qua, đập vào chân một con mèo hoang, một tiếng này hù sợ nó, lông lập tức dựng lên, mèo hô một tiếng, thẳng tắp bỏ nhào về phía bọn họ!

Đây là chỉ mèo điên, cũng không biết là ở đâu ra, thường gặp người liền cắn, Quân Lam Tuyết không biến sắc lại thật nhanh lui về phía sau hai bước, ngay tại lúc đó, con mèo điên khủng này đã nhào tới trên người của Trương Hổ, hướng về phía bả vai há mồm liền cắn.

“Oa —— cái con mèo đáng chết này!” Trương Hổ một tiếng hét thảm, kinh động cả tòa Thiên viện.

“Mau. Mau giúp ta đem con mèo hung dữ này xuống!” Gương mặt hổ sắc trắng bệch, bất đắc dĩ con mèo điên khủng gắt gao cắn bả vai hấn một miếng thịt lớn, nếu như có thể cứng rắn mà nói, nhất định có thể đem thịt ở bả vai hấn cắn xuống, hấn chỉ có thể nhờ Quân Lam Tuyết đứng ở một bên giúp đỡ.

Quân Lam Tuyết ngược mắt, ở trong ánh mắt cuồng quát của Trương Hổ, lắc đầu mỉm cười:

“Không dám, ta tiện tay.”

2. Q.1 - Chương 2: Làm Người Kinh Ngạc.. Nô Tài

Chỉ chốc lát sau hạ nhân Thiên viện toàn bộ chạy tới, nhìn thấy Trương Hổ bị thương, có vài người lo lắng Lưu quân sự sẽ giận lây sang bọn họ, vội vàng ba chân bốn cẳng đem Trương Hổ đi gặp đại phu.

Con mèo kia mặc dù điên rồi, nhưng một chút cảnh giác cũng không kém, vừa thấy nhiều người, vội vàng nhảy lên tường thấp nhảy lên nóc nhà chạy đi.

Dù vậy, bả vai Trương Hổ vẫn bị hàm răng bén nhọn cắn đến chảy máu đầm đìa, Lưu quân sự đau lòng nhìn Trương Hổ máu đầm đìa ở bả vai, “Nhanh nhanh nhanh, các người động tác nhanh một chút! Nếu xảy ra chuyện gì ta hỏi các người!”

Trương Hồ lại cắn răng không chịu đi, một ngón tay chỉ vào Quân Lam Tuyết đứng ở một bên vừa cười như không cười, kêu gào: “Đúng, đúng hẳn —— là hẳn đem Hồ nhi hại thành như vậy, cứu cứu, ngài nhất định vì ta làm chủ!”

Ánh mắt Lưu quán sự lạnh lẽo, cảm tức nhìn Quân Lam Tuyết, “Ngươi là nô tài phòng nào? Có phải là người đem Hồ nhi hại thành như vậy hay không?”

Quân Lam Tuyết cười lạnh: “Lưu quán sự ngài lời này từ đâu nói đến? Mọi người vừa này cũng nhìn thấy hẳn là bị con mèo điên khùng cắn, chẳng lẽ ta còn có thể ra lệnh cho con mèo điên đó cắn hẳn sao?”

Lưu quán sự giận cùng ngược lại cười: “Ta xem chuyện này chính là ngươi chỉ điểm! Tự ngươi đã đến rồi con mèo điên liền xuất hiện ở vương phủ gặp người liền cắn! Ngươi dám nói chuyện này với người không có điểm quan hệ? !”

Hắn nhìn Quân Lam Tuyết lạ mắt, trước đó vài ngày lại vừa tới một nhóm gia đình mới, liền suy đoán Quân Lam Tuyết cũng là người mới tới trong nhóm người kia.

Nhắc tới, Quân Lam Tuyết liền bực mình, cứ nhiên thành một nô tài hạ đẳng hèn mọn? Còn nữ giả nam trang! Nếu để cho người khác phát hiện nàng một nữ nhân giả trang nam xâm nhập vào vương phủ làm nô tài, chỉ sợ sẽ có một đồng lớn phiền phức.

“Muốn gán tội người thì sợ gì không có lý do? Trước không nói cùng ta vào phủ còn có thật nhiều người, người không phải đi hoài nghi bọn họ mà hoài nghi ta? A, đúng. Ngươi là quản sự, ta là nô tài, người hôm nay nói đúng là ta giết người phóng hỏa ta đều chỉ có thể nhận.” Quân Lam Tuyết nói trắng ra xong, có lúc đối phó thứ người như thế, chính là muốn đem chuyện làm rõ, lời như vậy hẳn không thể trắng trợn khi dễ người, chỉ có thể tới ngầm ngầm rồi.

Chỉ là, ngầm hay sao? Nàng còn có thể sợ hay sao? Mắt Quân Lam Tuyết nhảy lên, nàng muốn, chính là ngầm .

Quả nhiên, Lưu quán sự nghe Quân Lam Tuyết nói như vậy, vẻ mặt hơi chậm lại giận không thể thành, đúng như lời nói của Quân Lam Tuyết, nếu như hẳn hiện tại dạy dỗ tên nô tài này, đó cũng là bởi vì ‘quản sự làm việc thiên tư lợi dụng chức quyền dạy dỗ nô tài hạ đẳng’, nhưng nếu không nghe lời, trong lòng hẳn nuốt không trôi khẩu khí kia, vì vậy liền tự định giá, có cơ hội nhất định phải tìm một cơ hội dạy dỗ cái cầu nô tài không biết trời cao đất rộng này thật tốt.

Mắt thấy Trương Hồ máu càng chảy càng nhiều mặt càng ngày càng tái nhợt, Lưu quán sự lưu lại một ánh mắt ác độc cho Quân Lam Tuyết, “Chuyện này ta tự nhiên sẽ điều tra tìm hiểu rõ, đến lúc đó xem người còn thể nào đổ thừa!” Nói xong, vội vàng đem người đưa đi.

Những người không có nhiệm vụ vừa đi, Quân Lam Tuyết tâm tình thật tốt, ngay tiếp theo nhìn một đồng củi đốt cũng có thể yêu, cây búa trở thành phi đao, ha ha quơ múa ở trong một đồng củi trong.

“Phập ——” Chém tổ tông ngươi thành 78 đoạn, dám để cho lão nương khi nô tài!

“Phập ——” Nấu nước? Đốt không khí ngọt ngọt người nha! Đốn củi? Chém một cây củi mục người nha!

Vung búa, giống như tay chủ nhân cầm búa không phải đốn củi, mà là đang biểu diễn một loại kỹ năng đặc biệt phức tạp và tuyệt diệu tuyệt, không tới chốc lát thời gian, hai gánh củi đốt to đã phơi khô ở trên sân nhà.

Quân Lam Tuyết đem búa kê ném, vững vàng cầm ở trên mặt cọc gỗ, vỗ tay một cái —— rất tốt, thân thể của nàng khôi phục được không sai biệt lắm, đao pháp tốc độ nhanh hơn rồi.

“Bốp bốp.”

Đột nhiên, một đạo tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, Quân Lam Tuyết đột nhiên căng thẳng, nhanh chóng ngẩng đầu lên, quá mức chuyên chú ở luyện tốc độ.

Chết tiệt, nàng lại không phát hiện có người đến gần?

Này vừa ngẩng đầu, nàng giật mình.

Đầu tường, một bóng dáng nam tử áo trắng mạnh mẽ kiên cường, tinh xảo mặt nạ Ngân Bạch Sắc lấp lánh ánh lạnh, lộ ở nửa bên mặt con người đen bóng thâm thúy, chuyển động khí lưu bức người, đưa mắt nhìn người thì phải tĩnh như Minh Uyên, nửa môi cười, cười như không cười, đường cong tuyệt vời, tỉ mỉ miêu tả phảng phất như thần tiên.

Mà trên bả vai của hắn, khéo léo ngồi ngay thẳng một loài động vật nào đó lông màu xám trắng—— con mèo điên khủng kia.

Thì ra là con mèo kia không phải điên, mà là có chủ .

Thì ra là con mèo kia không phải gặp người liền cắn, mà là nghe lệnh làm việc.

Hắn thu hồi tay thon dài như ngọc, mỉm cười nhìn Quân Lam Tuyết đứng ở trong viện, tự lẩm bẩm, “Có thể đem búa nặng nề như thế vận dụng được như loại chủy thủ nhẹ nhàng linh hoạt tự nhiên, thật là khiến người kinh ngạc. Nô tài.”

3. Q.1 - Chương 3: Tiểu Gia Ta Liền Thích Làm Nô Tài

Sau khi sống sót, Quân Lam Tuyết liền dời ánh mắt đi chỗ khác.

Nàng bản lĩnh cũng không yếu, còn từng trải qua bởi vì nắm trong tay một phần cơ mật quốc gia thú vị mà bị người bắt cóc, nàng từ chạy trốn khôn cảnh đến giải quyết nhóm người bắt cóc, chỉ dùng hai giờ, đối với tất cả hơi thở nguy hiểm chung quanh, càng thêm có lực phát hiện nhạy bén.

Nhưng, người này đến gần từ lúc nào, nàng cư nhiên không biết.

Dĩ nhiên, không thể loại bỏ hành tung người này quỷ bí thân pháp kỳ lạ, mà nàng là một người hiện đại, không thể lý giải võ công cổ đại thì về tình cũng có thể tha thứ.

Ừ, nàng vì bản thân sơ sẩy mà tìm được một lý do tốt lắm.

Đại não thật nhanh phân tích xong, Quân Lam Tuyết lại ngẩng đầu nhìn nam tử trên đầu tường một cái, sống mắt bình tĩnh lạnh nhạt, rồi sau đó xoay người nhặt lên búa, rất bình tĩnh, thoải mái chuẩn bị đi,

Nam tử kia lại bình tĩnh không xuống.

“Người tính toán, cứ như vậy đi?” Hắn mở miệng, thanh âm ôn thuận, tinh tế nghe tới vẫn có thể cảm giác ra phần lạnh nhạt.

Quân Lam Tuyết quay đầu lại, cầm búa nhúu mày nhìn hắn.

“Người không phải sợ.” Ngón tay nam tử thon dài vuốt ve đầu vai tiểu mèo hung ác, “Ta đem chuyện người biết võ công tiết lộ ra ngoài?”

Hạ nhân biết võ, không có gì ngạc nhiên.

Một nô tài cấp thấp chế củi nấu nước biết võ công, cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng một nô tài cấp thấp nấu nước đun củi có võ công tuyệt luân cao cường, vậy thì rất đáng khả nghi rồi.

Hơn nữa nơi này còn là Lăng vương phủ. Chủ nhân cái vương phủ này là Lăng vương Tô Lăng Trạch, là hoàng tử được sủng ái nhất Tĩnh Uyên vương triều, so với Đông Cung Thái Tử càng sâu hoàng ân sủng ái, thân phận hiển hách bậc này, là cái ọi người chỉ trích, bao nhiêu người muốn tánh mạng của hắn?

“Biết võ công?” Quân Lam Tuyết một tay lấy búa nặng nề để dưới đất, cười, ” Người nói là ta sao? Ta có võ công? A, ta thế nào không biết?”

“Hả?” Nam tử cúi đầu nhìn nàng, giọng nói có chút ý vị sâu xa, “Củi đốt mặt ngoài chính tề nhất trí, mỗi lỗ hổng gọn gàng linh hoạt, ngay cả mỗi một búa rơi xuống vị trí đều là giống nhau như đúc, loại đao pháp

này.” Dừng một chút, như loại sóng nước chẳng xao con người dính vào mấy phần thâm ý, “Sẽ giống như người không có võ công chém ra sao?”

“Vậy sao?” Quân Lam Tuyết giọng nói có chút khinh thường, “Các hạ nếu thật cho là như thế, có thể để cho người tới tra, ta lại muốn nhìn một chút người của vương phủ là tin ta, hay là tin cái người ngoài này?”

Nàng có tự tin, đối với người hiện đại không có bất kỳ nội lực nào mà nói, nàng sẽ là thuật cận chiến hiện đại, mà không phải tuyệt thế võ công cổ đại, lời nói của người đàn ông này đối với nàng hoàn toàn không có bất kỳ uy hiếp!

Nụ cười nam tử sâu hơn, “Khá lắm tiểu nô xảo quyết, ngược lại miệng lưỡi bén nhọn, lấy bản lĩnh của người, không cần ở chỗ này hạ mình thấp xuống, hoặc là nói, người có ý đồ khác?”

Quân Lam Tuyết nhíu mày, không khỏi cười lạnh: “Sao? Làm nô tài thì thế nào? Làm nô tài cũng không phải là người hử? Làm nô tài liền nhất định có ý đồ hử? Tiểu gia ta liền thích làm nô tài, làm phiên người? Các hạ trước khi không có chứng cứ miệng tốt nhất sạch sẽ một chút, vu cáo cùng phỉ báng tội coi như ở cổ đại cũng là thành lập!”

Nghe vậy, nam tử bất động, cúi đầu nhìn nàng.

Thân hình gầy yếu, sắc mặt vàng vọt bình thường có nhét vào trong đám người chỉ sợ cũng không bắt mắt nhất, vậy mà chính là chỗ này sao một tiểu nô mới không tầm thường chút nào, đang bị người phát hiện bí mật, không hoảng hốt bất loạn, rõ ràng không có nụ cười gì lại ngược lại tăng thêm mấy phần thâm trầm tự tin, thậm chí còn thấp lãnh ám trào không đem hấn. Để ở trong mắt.

Cái loại tự tin đó không phải là bẩm sinh.

Mà là trải qua không ngừng lột xác cùng ma luyện diễn hóa lột xác, mà phải có khí độ của người như vậy, là một nô tài phòng bếp nấu nước bữa cử?

“Người, đây là đang uy hiếp ta sao?” Hồi lâu, hấn vén lên môi mỏng lạnh giá rõ ràng lạnh lùng nói một câu thế này.

4. Q.1 - Chương 4: Trước Hết Thường Người Vui Đùa Một Chút Đi

“Xin lỗi.” Quân Lam Tuyết lưỡi biếng nhặt búa lên, ngược mắt liếc hấn một cái, “Ta rất vội.” Động tác nhặt búa rõ ràng thô lỗ, đặt tại trên người nàng làm cho người ta cảm thấy khí độ tự nhiên,

Ta rất vội, cho nên mới không có thời gian nhàn rỗi nói nhảm với người, uy hiếp người? Tỷ ăn no không có chuyện làm cũng lưỡi làm!

Đây là hoàn toàn coi rẻ.

Nam tử con người đen sắc lạnh lãnh, tiểu mèo điên khùng trên bả vai giống như là có linh tính, cảm thấy được tâm tình của chủ nhân, bỗng nhiên hướng về phía Đoạn Vân Sơ gãi gãi móng vuốt, nhẹ nhàng trợn mắt mèo, lộ ra răng nhỏ bén nhọn.

Quân Lam Tuyết chú ý tới, con người tiểu mèo điên khùng là màu đỏ, gấp lại nó lại xù lông hung dữ như vậy, khó trách sẽ bị người nói thành mèo điên.

Quân Lam Tuyết hướng nó há miệng ra, lộ ra một hàng hàm răng trắng hếu —— răng tỷ so với người lớn hơn!

Tiểu mèo điên khùng nổi giận, quơ múa móng vuốt sẽ phải nhào tới, nam tử vỗ nhẹ nhẹ hạ nó ảo não đầu, “Đừng làm rộn.”

Thanh âm của hấn êm ái trấn an, lại mang theo không thể sao lãng uy nghiêm, tiểu mèo điên khùng lập tức yên tĩnh lại.

“Lam tử —— lam tử ——”

Có người la lớn ở nơi xa.

Quân Lam Tuyết mi tâm vừa nhú, nàng nhận được thanh âm này, là đầu bếp phòng ăn Lý đầu bếp, chắc hẳn lại muốn gọi nàng đi rửa rau rồi. Nàng không rãnh để ý, nhưng cũng không nghĩ tiếp tục tại nơi này ở chung cùng người đàn ông này tán gẫu, mặc dù không sợ hãi, nhưng cảm giác trên người hẳn có loại hơi thở nguy hiểm làm cho người ta không hiểu, nàng, từ trước đến giờ không thích gây ra phiền toái.

Vì vậy, không để ý tới đứng ở đầu tường một người một vật nữa, không nhanh không chậm rời đi.

Nắng ấm phát theo, gió thổi qua chỉ nghe thấy tiếng lá cây lay động, gió phát giữa con mắt khẽ chớp động, như mực, lộ ra trầm trầm lạnh nhạt.

Hồi lâu, hẳn nhếch môi cười, nụ cười chìm vào trong gió tuyết dày trời, lạnh thấu xương, vổ đầu nhỏ khéo léo của tiểu mèo điên, tựa như lằm bằm lằm bằm, vừa tựa như đối với người, nhỏ giọng nói: “Là một tiểu nô mới thú vị, đúng không? Ừ, vậy vài ngày nay, trước hết thưởng người vui đùa một chút thôi.”

Chơi đã, cũng không cần phải tồn tại.

Gần tối.

Quân Lam Tuyết trở lại phòng của người làm gặm bánh màn thầu.

Gian phòng kia chỉ có đơn giản hai giường đơn còn một cái bàn, cái gì khác cũng không có, chỉ là so với phòng chứa củi lúc nàng mới tỉnh lại, nơi này mặc dù đơn sơ, lại tốt hơn nhiều.

Nghe nói thân thể này lúc mới vừa vào phủ làm nô tài, không chỉ có yếu ớt còn quý khí, vì vậy những hạ nhân kia cũng hay khi dễ, thường thay đổi biện pháp khi dễ nàng, hãm hại nàng bị trừng phạt, chỉ có thể ngủ phòng chứa củi, ăn bánh màn thầu cùng bánh bao cứng rắn, cũng may Lục tử cùng phòng nàng cực kỳ trượng nghĩa, rất được chủ tử thích, nhìn ở mặt mũi của Lục tử, mới không có khi dễ nàng nữa.

Để cho nàng nghỉ ngơi, thân thể này vừa nhìn giống như là chưa làm qua việc nặng, trên mặt cũng làm dịch dung hoàn mỹ, nàng tới Khánh Vương phủ, rốt cuộc có mục đích gì. Cùng ý đồ?

Còn có cái mặt nạ nam tử buổi chiều kia, là laoi người nào? Nhất là con mèo nhỏ kia ngày ngày ở Lăng vương phủ bồi hồi cần người, chẳng lẽ là mặt nạ nam tử phân phó?

“Két ——” Lúc nàng đang suy tính, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Lục tử cùng phòng với nàng đã trở lại.

Nhìn thấy Quân Lam Tuyết, Lục tử cười nói: “Lam tử, cái người này sao đã sớm trở lại?”

“Ừ.” Nhàn nhạt đáp một tiếng, tiếp tục gặm bánh màn thầu.

Nàng thông minh.

Tình lạnh nhạt, có chút vàng vọt trên mặt, thần sắc không chút để ý khiến Lục tử ngẩn ra, thầm nghĩ, kể từ khi Lam tử bị những người ở khác đẩy mạnh vào trong hồ, tỉnh lại tới đây giống như thay đổi thành một người khác, trước kia để cho nàng ấy ăn những thứ bánh màn thầu nguội lạnh này, nàng ấy thậm chí sẽ cùng nữ nhân khác la lối om sòm tức giận, nàng ấy bây giờ giống như hoàn toàn không đem những người này để ở trong lòng, nhất là thỉnh thoảng toát ra ánh mắt sẽ làm mình cũng không nhận được một hồi tim đập nhanh, trực giác từ trên người tại sao có thể có ánh mắt sắc bén như vậy.

“Chuyện gì xảy ra trên người người? Máu ở đâu ra?” Quân Lam Tuyết có chút chật vật quét qua bên ngoài thân một cái, đem đến một ngum bánh màn thầu cuối cùng nhét vào trong miệng.

“À? A, cái này a.” Lục tử phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: “Là tên Trương Hồ kia, ta công hấn đi Liễu Đại phu, nghe nói bị con mèo điên khùng cắn, còn giống như rất nghiêm trọng.”

Quân Lam Tuyết nhú mày, trong mắt có chút nhìn có chút hả hê, nếu như dính vào bệnh gì nữa, vậy thì hoàn mỹ hơn.

Lục tử cho là máu trên người kích thích tính sạch sẽ của Lam tử, vội vàng đưa tay cởi quần áo, vừa nói: “Có phải hay không vị rất lớn? Ta trước đổi đi!”

Quân Lam Tuyết đem bánh màn thầu nướng vào, ngẩng đầu nhìn hấn, “Lục tử.”

“À?” Lục tử cởi bỏ áo trên người quay đầu lại, “Thế nào?”

“Ta đối với nam nhân không có hứng thú.”

“Cái... cái gì?” Lục tử đầu hồ dịch một mảnh, không biết biến chuyển tới đây là có ý gì.

Quân Lam tuyết nói: “Ta cảm thấy được người nên trở về trong phòng thay quần áo.”

“Ta.” Lục tử mặt mờ mịt, tại sao? Mọi người đều là nam không phải sao, hấn đang nơi này thay quần áo cũng sẽ không như thế nào chứ?

“Vóc người của người thật không là gì cả, vẫn là tranh thủ thời gian vào đi thôi.”

“”

5. Q.1 - Chương 5: Bên Cạnh Suối Nước Nóng

Đêm mát mẻ, đêm như vẽ ra, màu xanh đậm treo ở chân trời, lúc sáng lúc tối.

Quân Lam Tuyết cẩn thận gỡ xuống mặt nạ trên mặt, quay đầu lại liếc mắt nhìn nội sảnh an tĩnh, mơ hồ truyền tới tiếng hít thở đều đều để cho nàng khẳng định Lục tử vẫn còn ngủ say.

“Nửa giờ.”

Vậy là đủ rồi.

Nàng nhếch môi cười, đem mặt nạ dịch dung nhét vào trong ngực, lặng lẽ biến mất ở trong bóng tối.

Đây là phía sau núi của Lăng vương phủ, một tòa Ôn Tuyền thiên nhiên sóng gợn lăn tăn hiện ra ở trước mắt Quân Lam Tuyết, nước hồ cực kỳ trong suốt, dưới ánh trăng tản ra sương mù không ngừng bốc hơi, xa xa nhìn lại đẹp không sao tả xiết.

Quân Lam Tuyết hài lòng gật đầu, cái chỗ này ngược lại không tệ, không khỏi cười một tiếng, con người đen nhánh cảnh giác thoáng qua bốn phía, sau khi xác định bốn bề vắng lặng, mũi chân nhẹ kế, như một Mỹ Nhân Ngư đẹp để bình thường bay vào ánh trăng trong hồ.

Xiêm áo tựa như cánh bướm rơi vào bên bờ, Quân Lam Tuyết thoải mái thở dài một tiếng.

Phải biết, Lăng vương phủ mặc dù là cái vương phủ, đối đãi người làm cũng không có hà khắc, nhưng đối với nàng một nô tài bỏ củi trong phòng bếp mà nói, đừng nói phải có phòng đơn độc, ngay cả muốn tắm, cũng phải đi theo người làm chen chúc tại trong phòng tắm, còn chưa nhất định có thể có thể cướp được vị trí.

Huống chi, nàng cũng không phải là thân nam nhi.

Để ột nữ nhân như nàng đi theo nam nhân chen nhà tắm? thử tưởng tượng xem?

Nàng từ trước đến giờ cũng có chút thích sạch sẽ, liên tiếp nhịn nhiều ngày như vậy không có tắm rửa qua, đã mau nhịn đến cực hạn, nếu không phải lo lắng thân phận của nàng bây giờ tương đối nhạy cảm, còn không biết có hay không đang âm thầm giám thị nhất cử nhất động của nàng, vì vậy chỉ có thể tiếp tục phần diễn vai nhân vật chẻ củi nấu nước.

Quân Lam Tuyết giơ tay lên, nhìn da thịt trắng mịn xinh đẹp y hệt màu trắng ngọc của ngọc trai, nàng liền không nhịn được đi phỏng đoán, “thân thể này, rốt cuộc là loại người nào?”

Nhìn đôi tay hoàn mỹ không hề có tỳ vết, hoàn toàn không giống như là của người đã làm việc nặng, một cái là có thể nhìn ra được, cũng nhất định là tay nhỏ bé của thiên kim tiểu thư, như vậy, nếu là vị tiểu thư,

tại sao lại muốn nữ giả nam trang đi tới Lăng vương phủ, dịch dung thành nô tài thấp kém trong phòng bếp?

Trong này, rốt cuộc có cái gì bí mật, hoặc là. Thân thể này, rốt cuộc là có mục đích gì?

Đây tất cả nàng đều không còn rõ ràng lắm, dưới tình huống dịch trong tối ta ngoài sáng, nhất cử nhất động của nàng nên cảnh giác, trời cao nếu lựa chọn để cho nàng Trùng sinh, như vậy, nàng sẽ phải sống được xinh đẹp!

“Hừ —— bốp ——”

Giữa lúc Quân Lam Tuyết đang trầm tư, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một giọng nói, bầu trời sáng lên một đạo pháo hoa hoa mỹ, chiếu sáng ánh trăng trong hồ chỗ nàng ở.

Con mắt Quân Lam Tuyết khẽ híp một cái, này hình như là. Người cổ đại sử dụng đạn tín hiệu, hoặc là. Âm hiệu bắn ra?

Vậy thì chứng tỏ có người đến rồi!

Nàng lập tức từ trong hồ nước nhảy một cái mà thôi, một tay ôm y phục tức thì tung người, nhanh chóng vào một chỗ bên trong rừng nhiệt đới rậm rạp, văng lên bọt nước chiếu xuống bên bờ, trong sáng thuần khiết.

Y phục mới vừa hoàn chỉnh mặc lại, ánh trăng hồ đối diện đột nhiên lướt đi mấy cái người áo đen, thần hành cảnh giác đang tra tìm cái gì.

“Tách ra tìm kiếm! Nhất định phải tìm được người nọ, sau đó. Giết chết vô luận.”

Một thủ lĩnh người áo đen hướng bốn phía chỉ chỉ, ánh mắt ác độc quét qua tất cả người áo đen, trầm trầm ra lệnh.

“Vâng” người áo đen lĩnh mệnh, nhanh chóng tách ra tìm kiếm .

Quân Lam tuyết nhú nhú mày, nàng..

Sẽ không bắt hạnh liên lần thứ nhất gặp gỡ vậy quét giết đi? Những người này vừa nhìn chính là người của tổ chức sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, nghe bọn họ nói, trực giác của nàng phán đoán không có lầm, chỉ là không rõ ràng lắm bọn họ rốt cuộc là muốn giết ai.

Chỉ là, những thứ này đều cùng nàng không liên quan, nàng bình sinh ghét nhất phiền toái, vì để tránh cho dính dáng đến những phiền hà này, còn là sớm một chút lúc này rời đi thôi tương đối khá.

Nghĩ tới đây, Quân Lam tuyết không chần chờ nữa, thừa dịp người áo đen còn không có tìm tới đây, chuẩn bị rời đi.

Nhưng, bước chân mới vừa di động, Quân Lam Tuyết cảm giác đột nhiên đến phía sau một mùi máu tươi nồng đậm đến gần, chuông báo động trong lòng đột nhiên gõ lên, theo bản năng nhắc chân liền hướng sau lưng đá vào.

“Đừng động!” Một giọng tràn đầy khàn khàn cùng âm thanh ý vị ở bên tai nàng vang lên, ngay sau đó, nàng liền cảm thấy sau lưng dán lên một cái lồng ngực nóng hổi, chủ nhân của âm thanh đem một thanh chủy thủ lạnh lẽo dính vào động mạch trên cổ nàng.

6. Q.1 - Chương 6

Quân Lam Tuyết không động.

Cô rất tin tưởng, chỉ cần mình dám hành động thiếu suy nghĩ một chút, chủy thủ trong tay nam nhân kia sẽ không chút lưu tình cắt đứt động mạch trên cổ của cô.

Hơn nữa cô xác định, người đàn ông ở sau lưng kèm hai bên người cô này, nhất định chính là người mà những sát thủ áo đen tối nay muốn xóa bỏ.

Có thể từ trong tay những sát thủ huấn luyện nghiêm chỉnh mà sống sót, người đàn ông này nhất định không phải là hạng người bình thường..

Lạc đà gầy cũng so ngựa lớn, nhất là cô bây giờ còn chưa có xác định đối phương đã không phải là không có sức tái chiến, vì vậy cô rất nhanh bình tĩnh lại.

Cái gì thương hương tiếc ngọc? Ở thời điểm nguy hiểm đến sống chết, những thứ này chỉ là phù vân, còn ở nơi cổ đại phong kiến này nam tôn nữ ti là chuyện đích xác trong xã hội.

Chỉ là cô nghĩ, người đàn ông ở sau lưng kia nhất định cũng phát hiện cô cùng những người áo đen kia cũng không phải là đồng bọn, nếu không sẽ phải trực tiếp giết cô thôi.

“Ta không động, người có thể buông cổ của ta ra.” Quân Lam Tuyết nhàn nhạt nhỏ giọng nói, thần sắc lại hoàn toàn không có sợ hãi, bởi vì cố ý hạ thấp giọng, ngược lại để cho thanh âm của cô nhiều hơn một phần mềm mại đáng yêu.

Giọng nữ mềm mại thật thấp khiến người nọ tựa hồ sửng sốt một chút, tay có chút dừng lại, “Nữ nhân?”

Tựa hồ không có dự liệu đêm khuya xuất hiện phía sau núi vương phủ sẽ là một nữ nhân, cuối cùng kinh ngạc đi qua, lập tức trở về qua thần trí, cầm lại ở cổ tay của nàng, dò xét trên mạch đập của nàng, mạch tượng vững vàng, không có một chút nội lực nào, là một cô gái không biết võ công.

Hắn vừa thu hồi chủ thủ một chút, nhưng mà vẫn chống đỡ ở trên cần cổ nàng, nhỏ giọng kinh ngạc nói: “Người không phải biết võ công?”

Thanh âm của hắn mơ hồ mang theo hoài nghi, nơi này là cấm địa phía sau núi của Lăng vương phủ, người bình thường không thể nào đi tới nơi này, cho dù tới, cũng chưa chắc có thể tránh thoát thị vệ truy tung, mà nàng là một cô gái không có võ công, làm sao có thể lại xuất hiện ở chỗ này?

Quân Lam Tuyết hừ lạnh một tiếng, mình là một người hiện đại ở thế kỷ 21, sẽ có nội lực mới là lạ! Nhưng không có nội lực, nhưng cũng không đại biểu mình không có năng lực tự vệ.

“Có lẽ người cảm thấy, nếu như mà ta biết võ công, còn có thể bị người kèm hai bên?” Dán chặt tại lồng ngực sau lưng cuộn cuộn tản ra hơi nóng, mùi máu tươi mãnh liệt xông vào mũi, hô hấp người nọ có chút tán loạn rất trầm trọng, xem ra bị thương rất nặng.

Tiếp tục như vậy, nếu thật bị sát thủ áo đen phát hiện, sợ rằng cô cũng sẽ chết cùng với anh ta.

Vậy mà vừa dứt lời, người nọ giống như là đụng phải ôn dịch, thật nhanh đẩy Quân Lam Tuyết đi ra, nhỏ giọng buồn bực rống: “Cút! Không cho phép đến gần ta!”

Anh ta đẩy quá mau, khiến Quân Lam Tuyết hoàn toàn chưa có chuẩn bị sẵn sàng liền bị đẩy đi ra, thiếu chút nữa ngã vào trong nước hồ rồi.

“Em gái người! Là ai đến gần ai hả?!” Quân Lam Tuyết giận đến đỏ mặt, chân vừa đứng vững liền quét chân tới.

Anh ta cho là cô rất thích tính đến gần? Ni cô, nếu không phải là anh ta vừa đi lên đã bắt cô uy hiếp, cô đã sớm trở về chạy về vương phủ đi ngủ đây!

Cũng không biết Lục tử có thể hay không đột nhiên tỉnh lại, nếu là phát hiện cô không có ở đây.

Vậy mà người đàn ông này làm thật như cô dự đoán, mặc dù người bị thương nặng, bản lĩnh lại cực kỳ bí hiểm, dễ dàng hóa giải công kích của cô, một tay chống tại trên đất, nửa ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết, giọng nói bằng hàn thấu xương.

“Cút cho ta.”

7. Q.1 - Chương 7: Hai Cái Lựa Chọn

Ánh trăng quá mờ, dưới bóng cây lay động, ánh trăng mỏng manh bị khúc xạ thành từng chút sáng rọi chiếu vào bốn phía, Quân Lam Tuyết không thấy rõ mặt của hắn, lại có thể nhìn thấy một đôi con người so với đêm tối còn phải đen hơn mấy phần, lộ ra ánh sắc nhọn, lãnh ý như vậy, giống như là băng tuyết trên núi, thành cổ kiên cố.

Mặt của hắn bị giấu ở trong bóng đêm, hô hấp nặng nhọc giống như là dã thú vận sức chờ phát động, khiến Quân Lam Tuyết nghĩ thấy một tia mùi vị không tầm thường.

Ánh mắt lạnh lẽo như vậy, lại có hô hấp cực nóng, người đàn ông này rốt cuộc là bị trọng thương, còn là trúng xuân dược?

Đợi chút. Xuân dược?

Quân Lam Tuyết đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi lồng ngực người đàn ông này lúc dính vào trên lưng mình tán phát hơi nóng nóng bỏng, chẳng lẽ nói thật sự là trúng xuân dược, mới không cho phép nàng đến gần?

“Ở nơi nào, mau đuổi theo!”

Lúc này, trong đêm tối yên tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nói, mới vừa bọn họ động tĩnh quá lớn, đã kinh động đến sát thủ áo đen đang truy tìm, giờ phút này đang nhanh chóng hướng bọn họ bao vây tới đây.

Quân Lam tuyết thầm kêu hồng бет, nam tử kia ánh mắt lạnh lẽo, môi mỏng nâng lên một đạo hừ lạnh, chủy thủ trong tay đột nhiên bay ra ngoài, thẳng tắp hướng nơi nào đó đánh tới, “phập ——” một tiếng mảnh vang, Quân Lam tuyết chỉ cảm thấy đung đưa, còn chưa kịp bình tĩnh chuyện gì xảy ra, dưới chân của nàng đột nhiên hiện ra một nửa người hắc động, thẳng tắp rút xuống.

Nhìn thấy Quân Lam Tuyết té xuống, ánh mắt người đàn ông kia càng thêm lạnh lẽo, vậy mà lúc này sát thủ áo đen đang nhanh chóng hướng này chạy tới, hắn không có nhiều thời gian lại đi để ý tới cái mật đạo bị người phát hiện ra, trực tiếp đã nhảy vào trong hắc động, chờ sát thủ áo đen đuổi kịp tới nơi, bọn họ giống như hư không biến mất, mất đi bóng dáng.

“Cẩn thận lục soát cho ta! Nhất định phải đem đầu của Tô Lăng Trạch lấy xuống cho ta!” Thống lĩnh Sát thủ áo đen lần nữa phát ra lệnh chém giết, đêm tối dẫm chìm, ánh trăng an tĩnh trong hồ, chỉ để lại đám sát thủ áo đen không ngừng tới tìm lục soát.

Ở bên trong mật đạo dưới đất tối đen, Quân Lam Tuyết đang thận trọng lục lợi đi tới.

“Mẹ nó, đây là cái địa phương quỷ quái gì, một chút ánh sáng cũng không có!”

Bản lĩnh không thấy năm ngón tay để cho trong lòng nàng rất phiền não, không thấy được đường chỉ có thể từng điểm từng điểm lục lợi đi tới, nhưng mà khiến nàng kinh ngạc hơn chính là, không nghĩ tới núi phía sau vương phủ còn có một mật đạo như vậy, là thông hướng nào?

Xem ra trước nàng là không cẩn thận vừa lúc đứng ở bên cạnh cơ quan, người đàn ông kia muốn chạy đến trong mật đạo, lại bị nàng chặn lại.

Nghĩ tới đây, Quân Lam Tuyết càng thêm ảo não, tối nay xuất sư bất lợi.

“Ách.” Một tiếng kêu rên kéo suy nghĩ của Quân Lam Tuyết, cảm thấy dưới chân mình đã dẫm vào thứ gì, nàng vội vã lui về phía sau mấy bước, “Thứ quỷ gì!”

“Thứ quỷ gì” cắn răng nghiêng lợi lên tiếng: “Đáng chết, người xem không thấy đường sao?” Tô Lăng Trạch từ trên mặt đất ngồi dậy, liếc mắt nhìn cánh tay không ngừng chảy máu, liên tiếp điểm nhiều cái huyết vị, lúc này mới nhìn chằm chằm cô gái trước mắt lạnh lùng nói.

Người tập võ trời sanh nhạy cảm, đối với hoàn cảnh quanh mình càng tăng thêm một phần nhận biết, vì vậy bóng tối ở trong mắt bọn họ cũng giống như ban ngày, có thể thấy rất rõ ràng, chỉ là, trước mắt cô gái này tóc xòa, che lại phần lớn diện mạo, để cho hắn thấy hình dáng đại khái.

Nghe được âm thanh này, Quân Lam Tuyết an tâm, giọng nói vừa rồi của người đàn ông kia, chỉ cần là cá nhân, nàng cũng không thấy sợ, mặt không vẻ gì nói: “Ta xác thực không nhìn thấy, người có bản lãnh tại sao không tránh ra một chút?”

Tô Lăng Trạch không nghe lời nói của nàng, chỉ là lạnh lùng nhìn nàng, môi mỏng nhấp nhẹ, nói ra không chút nào tình cảm lại bức người sống chết nói: “Cho người hai con đường, một cái, tự mình kết thúc. Ta cho người toàn thân. Điều thứ hai, ta giết chết người, chết không toàn thân.”

8. Q.1 - Chương 8: Nàng, Không Thể Lưu

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết cười, nâng lên môi biến mất ở tầng tầng trong bóng tối, không nhìn ra chút nào sợ hãi, nàng tìm phương hướng của âm thanh, hướng Tô Lăng Trạch nhìn lại: “Người muốn giết ta?”

Rõ ràng ánh mắt của nàng cũng không có đưa đến trên người của hắn, vậy mà, Tô Lăng Trạch cự tuyệt trong đôi mắt đẹp dịu dàng đen bóng nhìn ra vài phần nhàn nhạt giễu cợt.

Hắn là muốn giết nàng.

Vốn là cũng không có ý định này, nhưng dưới mắt, nàng biết cái mật đạo này, mà nàng rốt cuộc là người nào hắn bây giờ còn không biết gì cả, nếu là đem chuyện mật đạo này nói tiết lộ ra ngoài.

Tô Lăng Trạch khê để mắt tới, hậu quả như vậy, đem thiết tưởng không chịu nổi, cho nên, mặc kệ nàng là người nào, là thân phận gì.

Nàng, không thể lưu.

Tô Lăng Trạch đau khổ đè nén trên thân thể không ngừng biến hóa, không nhịn được ở trong lòng khê nguyên rủa một tiếng, đáng chết những tên khốn kiếp kia, không dùng võ thuật để lại bỏ thuốc hắn, nếu không phải nguyên nhân này, hắn hiện tại như thế nào lại nhếch nhác như vậy.

Thân thể càng ngày càng nóng, lý trí càng ngày càng không bị khống chế, nếu là tiếp tục như vậy đi xuống, hắn nhất định bị trên thân thể này càng ngày càng khống chế không được dự định cho nổ tung.

Hắn hiện tại nóng lòng vận công bức độc, cho nên nữ nhân này, phải đánh nhanh thắng nhanh.

Tô Lăng Trạch giơ tay lên vung, chùy thủ lấp lánh ánh lạnh để ở bên chân Quân Lam Tuyết, giọng nói bạc tình mà lạnh khốc nói: “Nể tình người là cô gái phân thượng, chính người kết thúc đi.”

Nếu thật để cho hắn động thủ, hắn cũng không phải cái loại người thương hương tiếc ngọc.

Quân Lam Tuyết vẫn không nhúc nhích, chỉ là lười biếng đem sợi tóc buông rơi ở trước mặt, sau đó, nụ cười nghiêm nghị: “Nếu như mà ta nói, ta không đây?”

Mắt Tô Lăng Trạch lạnh lẽo, lạnh lẽo vô ngần, con mắt nhiễm lên sát ý: “Như vậy, cũng đừng trách ta không xuống tay lưu tình!”

Tiếng nói vừa ngừng, tựa như đất bằng phẳng một ảo ảnh, trước vốn là người ngồi thật tốt đột nhiên biến mất, sau nháy mắt, đã xuất hiện ở trước mặt của Quân Lam Tuyết, tốc độ nhanh là bất khả tư nghị.

Ở trong mật đạo này đưa tay không thấy được năm ngón, Quân Lam Tuyết cũng không nhìn thấy Tô Lăng Trạch ở đâu, nhưng ngược lại để cho nàng tỉnh cảnh giác cao hơn, âm thanh bốn phía nàng là có thể phân biệt ra được, vì vậy khi Tô Lăng Trạch một khi tới gần, nàng lập tức đã nhận ra, theo bản năng đưa tay nắm lấy cổ tay hắn dò hướng mình, khê kéo, lôi kéo, nàng nghe một âm thanh khớp xương trật khớp, rồi sau đó, hoàn mỹ. Văng ra ngoài.

Khi thời điểm Quân Lam Tuyết ra tay, Tô Lăng Trạch liền sửng sốt một chút, bởi vì thân thể bị được vật khống chế, khi tay nàng đụng phải mình, để cho hắn cảm thấy một cổ suối nước vô cùng mát mẻ rót vào thân thể hắn, để cho hắn không tự chủ được thanh tỉnh lại, ngay tại lúc hắn để thấp đề phòng một nhảy

mắt kia, cái này, trước để cho hắn cảm thấy cô gái vô hại này lại đột nhiên bạo phát ra lực lượng cường đại, không kịp làm ra phòng ngự chính hắn chỉ có thể trở mắt nhìn nàng tháo đứt cánh tay của mình, lại đem hắn ném ra ngoài.

“Ách. Khụ khụ.” Tô Lăng Trạch toàn thân đau đớn kịch liệt, vốn là người bị thương nặng chính hắn giờ phút này càng thêm thoi thóp, hắn nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết, cắn răng nghiến lợi: “Người, làm sao người biết võ công.”

Điều này sao có thể? !

Đang lúc tra dò, rõ ràng phát hiện nàng không có bất kỳ nội lực nào, như thế nào có thể sẽ đột nhiên có một lực lượng lớn như vậy?

Chẳng lẽ trước nàng giấu giếm thực lực?

9. Q.1 - Chương 9: Trúng Xuân Dược

Chẳng lẽ nàng giấu giếm thực lực?

Nhận thức này khiến Tô Lăng Trạch càng thêm giận dữ, nhưng cũng không che giấu được trong lòng một ít phần khiếp sợ.

Hắn tự nhận thức bản lĩnh không kém, nhưng lúc hắn kiểm tra mạch của cô gái này thì quả thật không phát hiện bất kỳ một chút nội lực, nhưng ngoài dự liệu của hắn là bản lĩnh của nàng lại tốt kinh người.

Dưới tình huống như thế chỉ có một khả năng, đó chính là nội lực đối phương so với hắn thâm hậu hơn, cho nên mới có thể để cho hắn không phát hiện ra được.

Chỉ là, nghe thanh âm này nhìn thân hình này, tuổi của cô gái này còn rất trẻ, tại sao có thể có nội lực thâm hậu như vậy?

Tô Lăng Trạch cũng không biết, không có nội lực không có nghĩa là không có bản lĩnh, ở hiện đại, bởi vì thân phận quan hệ Quân Ngạo Tuyết vì cầu xin tự vệ, tiếp nhận qua đủ loại huấn luyện, bản lĩnh dĩ nhiên là không hề nói thấp.

“Ta cũng chưa nói qua ta không biết.” Quân Ngạo Tuyết thản nhiên nói, trong bóng tối, theo thói quen mở to mắt đi tìm kiếm sự vật chung quanh. “Thế nào? Người không phải là muốn giết ta sao? Tiếp tục a.”

“ Khép, khụ khụ, câm miệng.”

Những lời này nói đến chỗ đau của hắn, trong mắt Tô Lăng Trạch một đạo ánh sáng lạnh thoáng qua, lời vừa ra khỏi miệng, tâm hỏa công tâm, một búng máu trực tiếp phun ra ngoài, lực phủ ngũ tạng đau nhức hơn nữa tác dụng của dược vật, để i tâm hắn nhú chặt, trên mặt rịn đầy mồ hôi, thân thể càng ngày càng thêm nóng ran biến hóa cơ hồ khiến hắn muốn mất đi lý trí.

Nhưng là, hắn không thể mất khống chế.

Nếu như nói hắn đang lúc này mất khống chế, cô gái này.

Trước không nói cô gái này rốt cuộc là có thân phận gì, nếu là hắn thật mất khống chế cường bức nàng, khó bảo toàn nàng sau này sẽ không nhân cơ hội leo lên Lăng vương phủ, nghĩ phát lên làm Phượng Hoàng, Tô Lăng Trạch hắn ghét nhất, chính là loại phụ nữ này.

Quân Ngạo Tuyết biết thân thể hắn bị thương nặng, hơn nữa vừa rồi lại trúng một kích của nàng, sợ rằng hiện tại nam nhân này tạm thời sẽ không có uy hiếp đối với nàng, lục lọi đi tới bên cạnh Tô Lăng Trạch, cũng không nói nhảm nói thẳng: “Này, người biết cái chỗ này chứ? Nói mau, muốn đi ra ngoài như thế nào?”

“Người. Cho là ta sẽ nói cho người biết sao?” Tô Lăng Trạch cắn răng, trước mắt tầm mắt càng ngày càng rời rạc, hần chăm chú nhìn chăm chăm cô gái càng ngày càng đến gần hần, toàn bộ tinh thần đề phòng: ” Không cho phép người tới đây! Cút ngay!”

“Được, chỉ cần người nói cho ta biết rời đi địa phương quỷ quái này như thế nào, ta lập tức cút ngay.”

“Người đừng mơ tưởng.” Tô Lăng Trạch lạnh lùng nói, cái mặt đạo này tuyệt không thể khiến người thứ ba biết, vô luận như thế nào.

Quân Ngạo Tuyệt giận: “Này, cái người này có kỳ quái hay không, trong miệng la hét muốn ta biến, hiện tại ta muốn lần người lại không nói cho ta đi hướng nào? Người đùa bỡn ta à?”

“.” Tô Lăng Trạch càng thêm ảo não, trên người nóng ran từng hồi một truyền đến, cơ hồ muốn bao phủ lý trí của hần: “Đáng chết!”

Dục vọng mau để cho hần nổ tung, Tô Lăng Trạch cắn răng thật chặt, một bộ phận thân thể tăng thấy đau, hần nghĩ đưa tay đi an ủi, nhưng cổ tình mới vừa Quân Ngạo Tuyệt trực tiếp tháo khớp xương tay của hần, dùng nói an ủi rồi, hần hiện tại liên thủ cũng không ngẩng lên được.

“Ách.”

Trong thống khổ bí mật mang theo tiếng rên nhỏ ở trong bóng tối truyền đến, Quân Ngạo Tuyệt trừng mắt nhìn, mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, không khỏi vươn tay hướng bên cạnh trên người Tô Lăng Trạch lên đi.

Lòng bàn tay hạ giống như chạm được một lò lửa cực nóng, trên thân nam nhân này cư nhiên nóng dọa người.

Tô Lăng Trạch cả người run lên, cảm giác bị đụng vào địa phương này giống như là bị rót vào một đạo thanh tuyến, không ngừng hóa nóng ran trên người của hần, không khỏi thoải mái hừ một tiếng.

Quân Ngạo Tuyệt vội vàng lùi về.

Xong xuôi, kinh ngạc nói: ” Thì ra là, người thật trùng xuân được.”

10. Q.1 - Chương 10: Chính Mình Có Thể Giải Quyết

Đêm rất yên tĩnh, phong bế trong không khí, tràn ngập mấy phần mùi vị mập mờ, nam nhân nặng nề hô hấp trong đêm đen cực kỳ vang dội, lại vẫn là đang đau khổ đè nén, âm thanh thở gấp vang vào trong tai, giống như mang theo một loại kiểu dụ hoặc khác.

Quân Ngạo Tuyệt ngồi cách thật xa, vừa bất đắc dĩ trừng mắt hắc ám phía trước, vừa dùng lỗ tai thưởng thức nam nhân này rên mập mờ, được rồi, đây cũng không phải là chính nàng nguyện ý lưu lại thưởng thức, nếu có thể rời đi cái địa phương quỷ quái này, nàng nhất định lập tức đi ngay phải hay không!

Giọng Tô Lăng Trạch rất đục dày, bởi vì được vật nên có vẻ có chút khàn khàn, nhưng nghe ở trong tai nàng cũng là. Đáng chết hấp dẫn.

Quân Ngạo Tuyệt chắc chắn có tiếng, mặc dù ở chỗ địa phương quỷ quái này đủ loại buồn bực ưu thương, chỉ là nếu có thể thưởng thức được âm thanh khêu gợi như vậy, nàng cũng là có thể tiếp nhận ha.

Chỉ là, thanh âm này nghe đã lâu. Cũng là một loại hành hạ a.

Trong mật đạo, tiếng hít thở của người đàn ông này càng ngày càng nặng, thanh âm lại càng ngày càng suy yếu vô lực, Quân Ngạo Tuyệt ý định vừa động, nghe nói, người trùng xuân được, nếu là không phát tiết, đường như, có thể, có lẽ, sẽ. Chết?

Đúng không, trên ti vi, tiểu thuyết đều là diễn như vậy, người đàn ông kia, sẽ không phải là thật.

Nghĩ đến mới vừa rồi hẳn cho dù biết mình trúng thuốc, vẫn còn gọi nàng biến, xem ra là không chuẩn bị tìm nữ nhân giải quyết vấn đề rồi, nói như vậy người đàn ông này thật cũng không ấy là loại tùy tiện đùa bỡn nữ nhân người.

Nghĩ như vậy, Quân Ngạo Tuyết đối với người đàn ông này ấn tượng tốt hơn không ít, dĩ nhiên, cũng không đại biểu nàng sẽ phải quên mình vì người bỏ lại trong sạch đi cứu hắn.

Một lúc sau, nam nhân kia đột nhiên yên tĩnh lại, Quân Ngạo Tuyết lỗ tai vừa động, không thể nào, người đàn ông này muốn ăn, như vậy liền đỡ không nổi rồi hả ?

Nàng xê dịch cái miệng, sát gần gần một chút, muốn nhìn một chút người đàn ông này có phải hay không cứ như vậy cúp.

Thân thể vừa động, nam nhân kia bỗng nhiên lại lên tiếng: “Người đi đi.” Thanh âm của hắn bình thản mà suy yếu: “Khụ, ở tại bên người người bên phải trên tường có chốt mở, sau khi rời khỏi đây đi phía trái đi.”

Quân Lam Tuyết hơi sững sờ, theo phương hướng hắn nói xờ xoạng qua, quả nhiên đụng phải một khe nổi lên, nàng có chút hồ nghi do dự một chút: “Người để cho ta đi?”

Người đàn ông này, không phải mới vừa muốn giết nàng sao?

Hơn nữa trên người hắn còn trúng mị dược, nói như vậy vào lúc này, nam nhân không phải cũng vừa nhìn thấy nữ nhân liền nhào tới Bá Vương ngạnh thượng cung, còn giải quyết vấn đề mị dược nữa, hắn cư nhiên lòng tốt như vậy tự nói với mình cơ quan ở nơi nào?

“Để cho người đi cũng nhanh chút đi!” Tô Lăng Trạch lông mày nhíu chặt, âm thanh mặc dù suy yếu, lại tiết lộ ra mấy phần tư vị lạnh lạnh.

“Cắt.” Đi thì đi, cho là nàng rất muốn lưu lại?

Nàng dùng sức mà ấn xuống chốt mở, mười bước có một vách tường chậm rãi nứt ra một đạo cửa đá, ánh trăng đột nhiên xông vào, mặc dù có chút mờ mờ, nhưng ít ra đã có thể để cho Quân Lam Tuyết thấy rõ ràng sự vật trước mắt.

Là một chỗ mật đạo rất trống trải, người nam nhân kia đang cách đó không xa, nửa nằm trên mặt đất, kịch liệt thở dốc, tựa hồ đang đau khổ đè nén cái gì, từng giọt từng giọt mồ hôi nhỏ xuống trên mặt đất, không khí tựa hồ cũng bị xâm nhiễm một phần nóng ran.

“Ta đi nha.” Quân Lam Tuyết thoải mái từ trước mặt hắn đi qua: “Yên tâm, chờ sau khi ta đi, nơi này sẽ không người, người hoàn toàn có thể lấy tay mình giải quyết, nam nhân mà. Ta có thể hiểu.”

“.” Tô Lăng Trạch toàn thân dừng lại, mình. Lấy tay?

Nhớ hẳn đường đường Lăng Vương Gia cao cao tại thượng, nàng để ỉnh lấy tay? ! Tô Lăng Trạch suýt nữa nôn ra ngoài một búng máu.

11. Q.1 - Chương 11: Kẻ Ngang Ngược

Quân Lam Tuyết mượn ánh trăng yếu ớt đi tới trước cửa đá, một trận gió thổi qua, mơ hồ thổi tan mấy phần mùi máu tươi, hít sâu một hơi, quay đầu lại.

Người đàn ông nằm trên mặt đất kia không nhúc nhích.

Nếu không phải trước ngực kia kịch liệt phập phồng biểu hiện hắn còn có hô hấp, nàng thật muốn cho là hắn ta chết rồi.

Sợ rằng hiện tại để cho hắn giơ cái tay cũng rất khó khăn đi, để cho hắn tự mình giải quyết. Đoán chừng cũng chỉ có thể ở chỗ này chờ chết rồi, Quân Lam Tuyết rất bất đắc dĩ nhẹo đầu suy nghĩ một chút, chẳng lẽ mới vừa rồi mình ra tay thật quá nặng?

Nàng không phải là Thánh mẫu Maria gì đó, không nhiều thiện lương, cũng càng không có những thứ động trần tình trần lan kia, nhưng là, thật nếu để cho nàng trở mắt nhìn một người đàn ông chết, thật đúng là có điểm khó khăn.

Làm một người hiện đại ở 21 thế kỷ tràn đầy luật pháp trong hoàn cảnh sinh trưởng mà nói, nàng thật đúng là không làm được trở mắt nhìn một người đi chịu chết.

Nghĩ tới đây, Quân Lam Tuyết bắt đầu thở dài, một lúc sau, bỗng nhiên xoay người đi về.

Tô Lăng Trạch nghe tiếng bước chân, cắn răng chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy là nàng, mi tâm chau cang chặt hơn: “Người. Khụ khụ, người còn đứng ở chỗ này làm cái gì!”

Nữ nhân đáng chết này, thật muốn chờ đợi mình thú tính đại phát cuồng bức nàng sao?

Tô Lăng Trạch trong mắt xét qua một tia chán ghét, ôm ấp yêu thương một cô gái như vậy, cho dù hôm nay hắn muốn nàng, tuyệt đối cũng không sẽ cho nàng bất kỳ danh phận.

Ánh trăng lúc sáng lúc tối, điểm một cái chiếu xuống in ở khuôn mặt tuần tú âm tình bất định của hắn, Quân Lam Tuyết rốt cuộc nhìn thấy được bộ dạng của người đàn ông này.

Là một. Mỹ nhân.

Còn là một nam mỹ nhân.

Mái tóc đen dài xốc xếch tán lác tại sau lưng, hắn đón ánh trăng mỏng manh, mặt mày giống như một kiệt tác của thiên thần, góc cạnh rõ ràng môi mỏng mím thật chặt thành một đường thẳng, cằm giương nhẹ là một đường cong khêu gợi, vạt áo hơi mở rộng càng làm cho bộ dáng mơ hồ chán chường của hắn mang theo mấy phần hấp dẫn, tròng mắt đen che dưới mái tóc trong bóng tối có mấy phần bắt mắt, mấy phần tức giận, bên trong thâm thúy đến vô tận, cùng với một tia chán ghét chột lóe.

Sự chán ghét rơi vào trong mắt Quân Lam Tuyết, nàng thu hồi âm thầm tán thưởng ánh mắt tuần, thần nhiên nói: “Thu hồi tư tưởng xấu xa của người đi, bản tiểu thư cũng không có tính toán hy sinh thân thể mình giải độc cho người, chỉ người, còn không xứng!”

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch lửa giận càng thêm dâng cao, hắn không xứng với nàng? Đáng chết, nàng biết hắn là ai sao? !

Tô Lăng Trạch lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Quân Lam Tuyết tóc tai bù xù biết hắn nhìn không rõ ràng lắm diện mạo của mình, cũng không sợ nhìn hắn, một phen ngồi xuống, đem cối y phục của hắn ra.

“Người muốn làm cái gì?” Tô Lăng Trạch toàn thân chấn động, cắn răng nhìn chằm chằm nàng, nàng không phải là muốn tự mình đi? Nữ nhân này còn có biết hổ thẹn không! Cự nhiên lại muốn kẻ nàng ngược như hắn?

Tô Lăng Trạch kinh ngạc trong lòng không khỏi nổi lên ra nhiều chán ghét, như vậy cô gái đừng nói muốn vào Lăng vương phủ rồi, liền đụng hắn cũng không muốn đụng một cái!

Hắn nghiêng người, muốn tách rời khỏi “ma quỷ” của Quân Lam Tuyết, nhưng lúc tay của cô gái kia đụng chạm vào thân thể mình, cái bàn tay mềm mại nhỏ bé lạnh buốt kia lại giống như nước trong suốt dồn dập rót vào trong thân thể, để cho hắn không khỏi thoải mái hừ một tiếng, hoàn toàn không hứng nổi ở trong lòng giây giụa.

Ngay tại lúc hắn đang mơ hồ có chút hoảng hốt đương đầu, Quân Lam Tuyết một thanh lật xuống quần của hắn, dục vọng của nam nhân trong nháy mắt lộ ra trong không khí, Tô Lăng Trạch có chút không thích ứng giật giật, lại cảm thấy thân thể càng thêm vô lực .

“Người.” Muốn làm cái gì! Hắn vừa muốn nói, liền cảm thấy một bàn tay nhỏ bé mềm mại đặt ở nơi đó, Tô Lăng Trạch không nhịn được hừ một cái.

12. Q.1 - Chương 12: Bị Cường Bức

Quân Lam Tuyết đem dục vọng của hần nắm ở trong tay, vật trong lòng bàn tay nóng bỏng để cho nàng cảm cũng không khỏi thấy xấu hổ, thật sự hoài nghi, nếu tiếp tục kéo dài như vậy, người đàn ông này có phải hay không sẽ đốt nóng quá mức.

Được rồi, mặc dù chưa làm qua chuyện như vậy, nhưng trước kia còn là xem qua không ít, nàng tưởng tượng hình ảnh thời điểm đó, nỗ lực lực lợi động tác, nhưng, nhìn là một chuyện, thật muốn tự mình bắt tay vào làm, đây là một nhiệm vụ khiêu chiến có độ khó rất cao a.

Vì che giấu bối rối của mình, nàng không quên nhắc nhở Tô Lăng Trạch: “Người nói cho ta biết rồi đi như thế nào, ta giúp người giải quyết vấn đề, chúng ta coi là không thiếu nợ lẫn nhau, nhân tình này huê nhau.”

Tô Lăng Trạch không trả lời, trong đêm tối tiếng rên của người đàn ông này như có như không lẳng lẳng chảy theo dòng nước, Quân Lam Tuyết đột nhiên cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, có chút tâm viên ý mãn nghĩ, xem ra trước kia xem qua mấy cuộn phim kia vẫn có chút chỗ để dùng.

Chỉ chốc lát sau, vật đàn ông nàng sờ soạng, phóng thích ra ngoài, vậy mà dục vọng này lại vẫn sưng lên kỳ cục, Quân Lam Tuyết không khỏi khòe miệng rụt rụt, người đàn ông này rốt cuộc đã ăn bao nhiêu xuân được đây, mẹ nó, sẽ không sợ Tinh Tấn Nhân Vong sao?

Có lần đầu tiên, lần thứ hai Quân Lam Tuyết ngược lại cảm thấy không còn lúng túng, chỉ coi mình đang ‘đánh lửa’.

Sắc trời dần dần sáng, ánh sáng rạng đông xuyên qua mật thất mờ tối chiếu rọi đi vào, Quân Lam Tuyết liếc mắt nhìn người đàn ông nửa tựa trên tường không biết là đã ngủ mê man rồi, hay là đang nhắm mắt dưỡng thần một cái.

Trải qua cả đêm ‘lao động’, Quân Lam Tuyết vẫy ra cánh tay mỗi như đau đớn, để người đàn ông này dễ chịu, khổ ép sức lao động miễn phí của nàng cả đêm, còn không có tiền lương.

Bất đắc dĩ thở dài, nàng nhìn ra phía ngoài, sắc trời đã sáng choang, nàng nếu không trở về, nhất định sẽ bị phát hiện, nghĩ tới đây, nàng không chần chờ nữa, không nói hai lời đứng dậy rời đi.

Tô Lăng Trạch vẫn là không có động, gương mặt tuần tú mặt mày rơi xuống trong nắng sớm, giống như ngất đi.

Quân Lam Tuyết sau khi rời đi, mặt đạo khôi phục yên tĩnh, một lát sau, Tô Lăng Trạch mới từ từ tỉnh lại.

Nơi này là. ?

Hần hít sâu một hơi, đem qua một màn một màn ở trong đầu hiện lên.

Hành tung tiết lộ, bị đuổi giết.

Thân trúng xuân được một đường trở lại núi phía sau Lăng vương phủ.

Sau đó. Gặp được nữ nhân kia.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tô Lăng Trạch cứng đờ, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống thân.

Hắn, Lăng vương điện hạ được sủng ái nhất Tinh Uyên vương triều, bao nhiêu nữ nhân nghĩ tới leo lên giường của hắn, nghĩ tới phát lên ngồi vị trí Lăng vương phi.

Lại bị một nữ nhân lấy tay. Bị cường bức rồi.

Hai tay Tô Lăng Trạch nắm thành quyền, hít một hơi thật sâu, không nổi giận không nổi giận, bỏ qua một bên nữ nhân kia biết bí mật mật thất này, bỏ qua một bên không nói chuyện nữ nhân kia thiếu chút nữa làm hắn ngã chết, nàng cũng là vì giúp hắn giải quyết vấn đề xuân được.

Nhưng.

Một quyền hung hăng nện xuống đất, hắn đường đường Lăng vương cư nhiên bị một nữ nhân lấy tay cường bức, mặt mũi này, thật sự là ném không nổi.

Hắn tình nguyện nàng ôm ấp yêu thương, cùng lắm thì sau đó cho nàng vào cửa làm tiểu thiếp, cũng tốt hơn đối phương chỉ chịu lấy tay, cũng không nguyện ý khuất phục hiến thân cho hắn.

Cái gì gọi là, hắn không xứng với?

“Nữ nhân đáng chết.”

Nhất định sẽ làm cho người biết, Bồn vương rốt cuộc xứng hay không!

13. Q.1 - Chương 13: Lăng Vương Trở Về

Phía chân trời cao xa, nắng ấm khôn cùng.

Khi Quân Lam Tuyết trở lại Lăng vương phủ, sắc trời đã sáng choang, Lục tử đang từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Quân Lam Tuyết, rõ ràng sưng sốt, vội vàng nói:

“Ai nha Lam tử, người rốt cuộc cũng trở lại, thật là mới sáng sớm người đi đâu rồi, Lưu quân sự sáng sớm liền phái người tới đây gọi người, tìm khắp nơi đều không có tìm được người, làm sao người còn làm thành ra như vậy?”

Nghe vậy, sắc mặt Quân Lam Tuyết trầm xuống: “Lưu quân sự tìm ta?”

Nhanh như vậy liền muốn tìm nàng phiền toái sao?

Quân Lam Tuyết cười lạnh, ngày hôm qua lúc xảy ra sự kiện Trương Hồ, nàng cũng biết về sau ở Lăng vương phủ sợ rằng sẽ không có một ngày tốt lành qua, lấy cá tính phách lối của Trương Hồ này sẽ từ bỏ ý đồ mới là lạ.

Chỉ là không nghĩ tới phiền toái sẽ đến nhanh như vậy.

Trên mặt Lục tử có rõ ràng sự lo lắng: “Lam tử người chính là vội vàng đi chỗ quân sự trước đi, có lẽ có chuyện gì.”

Thật là có chuyện gì sao? Lục tử trong lòng cũng hoang mang, sáng sớm Lưu quân sự khí thế hung hăng tới nơi này tìm Lam tử, nhìn đáng vẻ rõ ràng ngay cả có vấn đề gì, cũng không biết Lam tử là thế nào đặc biệt đến quân sự đại nhân rồi: “Nếu là quân sự hắn nói những thứ gì, Lam tử a, chúng ta liền nhịn một chút, nhịn một chút cũng liền đã qua. . .” Hắn lo lắng khuyên.

Quân Lam Tuyết sắp có chút tóc tán loạn phát đến sau đầu, khẽ nâng lên độ cong của cằm nhọn, lộ ra khuôn mặt dịch dung có chút khô vàng, thản nhiên nói: “Nhịn?”

Nàng xem hướng Lục tử, bên môi toát ra một tia giễu cợt: “Có vài người, người càng chịu được, hắn sẽ cho rằng người càng khi dễ hơn, càng thêm đối phó người tệ hại hơn, như vậy, người còn phải nhịn?”

“Này.” Mặt Lục tử tràn đầy phức tạp, hắn chưa từng không biết cái đạo lý này, nhưng là bọn họ chẳng qua là cái hạ nhân, cho dù hiện tại tỏ ra anh hùng thì như thế nào, người ta quyền so với bọn hắn lớn hơn, tùy tiện ở bên chủ tử nói tốt vài câu, sợ rằng vương phủ này cũng chưa có đất cho bọn họ dung thân, bọn họ không chọn nổi a.

“Huống chi.” Quân Lam Tuyết đứng dậy, không chút để ý ngăn đầu, giống như lười biếng, ánh mắt lạnh lùng khác thường: “Không có người phạm ta, ta không phạm người, trong tự điển của ta, còn không có danh từ mặc cho người khi dễ!”

Nghe vậy, hô hấp Lục tử cứng lại, ánh mắt đen lạnh cương nghị để cho hắn hơi hoảng hốt, cái này. . . .Còn là giống như cô nương gia tựa như lam tử tùy hứng mãnh liệt mới vừa tiến phủ sao? Tại sao hắn cảm giác, tựa hồ ngày hôm đó thương thế tốt lên mới xuất hiện, cũng cảm giác thay đổi một người đây?

“Hừ, giọng điệu thật cuồng.”

Một đạo lời nói mỉa mai đột nhiên truyền đến, ngoài cửa, Lưu quân sự mang theo bốn gã gia đình cất bước mà đến: “Nơi này là Lăng vương phủ, cũng không phải là địa phương người có thể giương oai, ta ngược lại muốn nhìn, người phách lối tới khi nào!”

Quân Lam Tuyết sắc mặt không thay đổi, nhàn nhạt nhìn bọn họ: “Hả? Xin hỏi quân sự đại nhân? Ta như thế nào giương oai rồi hả?”

“Còn muốn nguy hiểm?” Lưu quân sự hừ lạnh một tiếng, hất nhìn áo khoác trên người nàng còn có chút nhếch nhác, điềm nhiên nói: “Đây chính là giải thích tốt nhất! Người đêm hôm khuya khoắt rời khỏi Vương phủ, còn mang theo một thân vết máu trở lại, như thế cử chỉ nghi ngờ, ta hoài nghi người chính là gian tế phái tới làm thích khách, lên vào Lăng vương phủ ám sát Vương Gia!”

“Bốp, bốp.” Quân Lam Tuyết dùng sức vỗ tay, cảm thán: “Nói xong thật là tốt, người chứng vọng tưởng thật đúng là không phải nghiêm trọng bình thường.”

“Cần rõ!” Lưu quân sự giận không thể hết, hung hăng dậm chân một cái, ánh mắt nhìn Quân Lam Tuyết giống như một đạo dao găm sắc bén: “Lão nô hôm nay nhất định phải để cho người biết nơi này là Lăng vương phủ, mà không phải nơi người giương oai!”

“Người tới, áp hấn đi tiền thính, hôm nay Vương Gia vừa đúng trở lại, lão nô nhất định phải ở trước mặt vương gia tự mình sửa trị tiểu tử khốn khiếp không biết trời cao đất rộng này!”

Gi?

Quân Lam tuyết sửng sốt.

Vương Gia trở lại?

Chẳng lẽ là nói, chủ nhân của cái Lăng vương phủ này, Tô Lăng Trạch trở lại?

14. Q.1 - Chương 14: Lăng Vương.... Nhìn Rất Quen Mắt

Lăng vương phủ, Quỳnh Hoa điện.

Tô Lăng Trạch nằm nghiêng ở ghế quý phi ở bên trong, tóc dài xõa rủ xuống đầu vai, mắt sáng khép hờ, xem ra giống như là đang nhắm mắt dưỡng thần, trên người tán phát khí thế bén nhọn kinh người.

Trước người một gã hộ vệ đang run run rẩy rẩy giúp hấn xử lý vết thương, nhất cử nhất động cẩn thận dị thường cẩn thận, rất sợ sớ ý một chút liền chọc giận Tô Lăng Trạch.

“Điện hạ, thuộc hạ đã phái người đi thăm dò tối hôm qua một nhóm thích khách kia, đoán chừng chậm hơn sẽ có kết quả truyền đến, ngài, ngài nếu không.”

Tô Lăng Trạch giơ tay lên cắt đứt lời của hấn, giọng nói lạnh lạnh: “Bỏ vương chỉ cần biết kết quả.”

“. Vâng” Tay hộ vệ khẽ run, liền vội vàng gặt đầu.

Tô Lăng Trạch khẽ nhướn mày, mở ra con mắt, ánh lạnh hiện ra: “Đêm qua có người xông vào phía sau núi, các người có biết?”

Nghe vậy, hộ vệ vội vàng quỳ xuống, sợ hãi xin tội: “Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ lập tức đi tra rõ chuyện này.”

“Cư nhiên không biết này.” Tô Lăng Trạch như có điều suy nghĩ, hộ vệ Lăng vương phủ hấn từ trước đến giờ cũng rất yên tâm, đối với lăng lực bọn hấn đều là trải qua hấn tỉ mỉ bồi dưỡng sàng chọn sau mới ở lại vương phủ hộ vệ, không thể nào dễ dàng như vậy lại sơ sót không phát hiện có người xông vào phía sau núi.

Chẳng lẽ nói, tối hôm qua hấn gặp chính là cái nữ tử thần bí kia, võ công làm thâm hậu như vậy, lại có thể tránh thoát tầng tầng hộ vệ phòng thủ, tại sau núi qua lại tự nhiên?

Rõ ràng không có chút nội lực nào, nhưng mà bản lĩnh một chút đều không rõ, nàng rốt cuộc là ai?

Tối hôm qua thân thể hần bị thương nặng, lại bị hạ độc, đang không ngừng dùng nội lực áp chế dưới tình huống không thể quá đa tâm, hơn nữa sắc trời quá tối, nàng kia tóc tai lại bù xù, hần không thể cẩn thận thấy rõ ràng hình dáng cùng dung nhan của nàng, nhưng nghe thanh âm không khó phân biệt ra được nàng kia rất trẻ tuổi.

Nghĩ tới đây, Tô Lăng Trạch không lịch sự có chút ảo não, cái nữ nhân chết tiệt, cho dù là đào ba thước đất, Bồn vương cũng muốn đem người moi ra!

“Người đi, đem tất cả thị vệ tối hôm qua trông chừng phía sau núi đều triệu tập tới đây, Bồn vương muốn thân thẩm vấn một lần.”

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi ngay làm!” Nhìn thấy Tô Lăng Trạch không có trách tội xuống, hộ vệ cẩn thận thở phào nhẹ nhõm, vội vàng làm theo.

Lúc này, ngoài điện truyền đến một tiếng thông báo: “Điện hạ, Lưu quân sự ở ngoài Quỳnh Hoa điện cầu kiến.”

Tô Lăng Trạch trông về phía xa suy nghĩ, ông tay áo nhẹ phẩy lười biếng đứng dậy: “Chuyện gì?”

“Nói là bắt được một người nghi là thích khách, xin Vương Gia định đoạt.”

“Thích khách?” Tô Lăng Trạch tuần mi giương lên, Lăng vương phủ lúc nào thì có thích khách xâm nhập vào rồi hả? Dừng một chút, hần trầm giọng lên tiếng: “Dẫn tới.”

Quân Lam Tuyết thẳng tắp lưng, như không có chuyện gì xảy ra cười lạnh ở trong mắt đám người Lưu quân sự bước vào Quỳnh Hoa điện, như vậy tư thái thản nhiên kiêu căng không giống như là gian tế hốt hoảng sau khi bị bắt, ngược lại nhẹ nhõm tự nhiên giống như là tới làm khách.

Nàng. Đúng là làm bản thân mình đến làm khách.

Xuyên qua đến cái nơi Vương Triều Trung phong kiến không có ghi trong lịch sử, nàng cũng có chút hiếu kỳ, cái Lăng vương phủ và chủ nhân Tô Lăng Trạch là thế nào chính là một người.

Bước vào phòng khách, một cái liền có thể nhìn thấy một nam tử ngồi chủ tọa, cái đó nghe nói là Lăng vương Tô Lăng Trạch, hần nằm ở ghế mun, lông mày như kiếm, sống mũi anh tuấn, hai mắt hẹp dài khép hờ, lông mi dài như phiến, đôi môi đỏ thắm như cánh hoa đào ngày xuân đầu cành mới nở, lộ ra một loại cực hạn thuần mỹ dụ hoặc.

Chỉ là, chỉ là, cái Lăng vương này, tại sao như vậy. . . . Nhìn quen mắt?

Quân Lam Tuyết chu môi, khóe miệng hung hăng quất một cái, đầu chỉ là nhìn quen mắt, tối hôm qua, nàng còn quang minh chính đại lấy tay đem nhân gia ăn khô lau sạch.

15. Q.1 - Chương 15: Hoài Nghi

Quân Lam Tuyết chu môi, khóe miệng hung hăng rút một cái, đầu chỉ là nhìn quen mắt, tối hôm qua, nàng còn quang minh chính đại lấy tay đem nhân gia ăn khô lau sạch.

Nàng cho là tối hôm qua xảy ra tất cả đều là một nhạc đệm, sau khi trải qua tối hôm qua, bọn họ không hề có thể gặp mặt nữa, lại không nghĩ rằng thế giới này nhỏ như vậy, cứ nhiên lại gặp hần.

Quan trọng nhất là, người này cư nhiên chính là hoàng tử Tĩnh Uyên vương triều thụ sủng nhất, Vương Gia của Lăng vương phủ?

Quân Lam Tuyết bất đắc dĩ, nàng không thể không may mắn, cũng may nàng sáng sớm liền đem thay dịch dung, nếu không theo tình huống tối hôm qua, Tô Lăng Trạch không đem nàng giết người diệt khẩu mới là lạ.

“Lớn mật, nhìn thấy Vương Gia dám không hành lễ!”

Nhìn thấy Quân Lam Tuyết đứng ở đại sảnh căn rõ quan sát Tô Lăng Trạch, Lưu quản sự hét to, ý bảo gia đình mạnh mẽ đem Lam Tuyết quỳ gối trên đất.

Quân Lam Tuyết giống như lơ đãng, nhẹ nhàng linh hoạt tránh khỏi, cúi đầu hành lễ nói: “Nô tài tam đẳng phòng ăn Lam Tử tham kiến Vương Gia.”

Người làm Lăng vương phủ chia ra làm ba các loại, người làm loại giống như nàng ở trong phòng bếp nấu nước đốn củi, là loại đẳng cấp thấp nhất.

Ai, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu a, hôm nay tình huống đặc biệt, vì không để cho cái nam nhân lãnh khốc này nhận ra, nàng chỉ tốt trước nhìn.

Giống như cảm giác Quân Lam Tuyết nhìn trước quan sát, Tô Lăng Trạch nghiêng người sang, nhìn về phía Quân Lam Tuyết.

“Ngẩng đầu lên, khiến Bồn vương xem một chút.” Hắn nói, giọng nói lạnh nhạt tìm không ra một tia tình cảm ba động.

Quân Lam Tuyết có chút do dự, bây giờ mặc dù bộ dáng nàng đã dịch dung trên mặt, thanh âm cũng có thể đè thấp đổi thành giọng nam cho hợp với hợp thân phận Lam Tử, nhưng là, nàng vẫn không thể hoàn toàn khẳng định cảnh giác nam nhân này cũng sẽ không nhận ra nàng.

“Điện hạ bảo người ngẩng đầu lên, không có nghe sao?” Nhìn thấy Quân Lam Tuyết do dự, Lưu quản sự trực tiếp đem lấy nàng cho là chột dạ sợ, càng thêm hả hê.

Có thể vì Lăng vương phủ bắt được một cái thích khách, nhưng hắn là lập công lớn, đối với không thể không có công của người, Lăng Vương điện hạ từ trước đến giờ chắc là sẽ không có một tí một chút nào thiệt thòi!

Nghĩ tới tương lai một bước lên mây, Lưu quản sự trong lòng càng thêm bồng bềnh cùng kiên định.

Quân Lam Tuyết bắt đắc dĩ, chỉ có thể chậm rãi nâng lên đường cong của cằm, lộ ra có chút mặt khô vàng: “Nô tài không dám, nô tài chẳng qua là sợ dáng dấp quá xấu làm sợ Lăng Vương điện hạ ngài, cố không dám ngẩng đầu lên.”

“A, vậy sao?” Trầm mặc hồi lâu Tô Lăng Trạch đột nhiên mở ra môi mỏng rõ ràng, con mắt thâm sâu lãnh vô ngân mang theo nhất mật nồng nặc tìm tòi nghiên cứu quan sát Quân Lam Tuyết, con mắt thâm chỗ sâu mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu cùng hài hước, “Nô tài tam đẳng phòng ăn?”

Quân Lam Tuyết trong lòng cả kinh, đón nhận con người đen nhánh của Tô Lăng Trạch, ánh mắt như vậy không giống như là tối hôm qua gặp, ánh mắt tràn đầy sát ý cùng lãnh khốc ánh mắt, ngược lại, hắn giống như là đang thưởng thức một con sủng vật giống, đùa giỡn trên bàn.

Ánh mắt như thế. Rất quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở nơi nào.

Tô Lăng Trạch vừa dứt lời, Lưu quản sự tiến lên một bước quỳ trên mặt đất vội vàng nói: “Điện hạ, người này nhất định là thích khách không thể nghi ngờ, mấy ngày trước đây Vương Gia ngài không có ở đây trong vương phủ không biết, từ sau khi người đó vào vương phủ, chắc chắn sẽ có một con mèo điên khủng xuất hiện tại trong vương phủ, vô duyên vô cớ lại cắn bị thương người làm trong vương phủ, hôm qua càng thêm đỉnh điểm khi con mèo hung kia cắn bị thương Hồ nhi cháu ngoại lão nô, lão nô sinh lòng nghi ngờ, tối hôm qua phái người lên lên giám thị người này, lại phát hiện hắn canh ba liền biến mất ở bên trong phòng ở hạ nhân, không chỉ có như thế, còn nhẹ nhàng bỏ rơi người lão nô phái đi theo dõi, mãi cho đến trời sáng mới trở về, còn dẫn theo một người đầy vết máu, cho nên lão nô hoài nghi, người này nhất định là thích khách không thể nghi ngờ!”

Nghe vậy, con mắt Tô Lăng Trạch khẽ hí một cái: “Mất tích cả đêm?”

16. Q.1 - Chương 16

Hắn lần nữa đưa mắt nhìn sang Quân Lam Tuyết, thật chặt khóa lại, chẳng lẽ nói, người này, chính là cô gái thần bí tối hôm qua?

“Không sai! Điện hạ minh xét, lão nô theo như lời những câu là thật, nếu là giữ lại người này, nhất định là tai họa ngầm a!”

Tô Lăng Trạch không trả lời, trông mắt đen sâu thăm chăm chú nhìn chăm chăm Quân Lam Tuyết, không hề chớp mắt: “Người có thể có nói?”

“Dĩ nhiên.” Quân Lam Tuyết ngách thủ, nhân nhặt hỏi: “Ta muốn hỏi ngược lại Lưu quân sự, người có thể có chứng cứ chứng minh tối hôm qua ta không có ở trong phòng?”

“Này còn phải chứng cứ gì? Lão nô phái đi người của chính mình là nhân chứng, đêm qua ngủ ở trong nhà, chỉ có một người là Lục tử, mà người lại cả đêm cũng không biết đi về phía!” Lưu quân sự tức giận trả lời.

“Ồ, người nói ta không có ở đây ta liền không có ở đây?” Quân Lam Tuyết cười lạnh, “Ta cũng vậy có thể tùy tiện tìm mấy người, một mực chắc chắn người đêm qua đi trộm gà của Vương Đại nương sát vách, ở trong phòng của người len lén thả ra một con gà mẹ, người lại muốn giải thích thế nào người chưa làm qua những chuyện này?”

“Người, người, ăn nói bừa bãi!” Lưu quân sự tức giận, nét mặt già nua sung huyết đỏ bừng.

Trộm, trộm gà của người ta? Hắn làm sao có thể sẽ làm loại sự tình này!

Quân Lam Tuyết thẳng tắp lưng, bình thần đón nhận ánh mắt của Tô Lăng Trạch, cất cao giọng nói: “Muốn gán tội người thì sợ gì không có lý do, muốn giả họa một người đơn giản vô cùng, nếu như không có thể lấy ra chứng cứ, thì như thế nào làm cho lòng người tâm phục khẩu phục?”

“Vậy cả người người đầy vết máu lại từ đâu mà đến?” Tô Lăng Trạch lạnh lùng hỏi.

Hoài nghi tựa như một hạt mầm, một khi nảy mầm, chỉ biết càng ngày càng lớn, nhất là đêm qua nàng kia cho hắn khắc sâu vào trí nhớ như vậy, hắn thà giết lầm một, cũng không nguyện bỏ qua ột.

Quân Lam Tuyết sớm có chuẩn bị, đêm qua áo mặc phía ngoài cùng nhuộm quá nhiều vết máu, nàng vì không muốn người hoài nghi đã ném ở bờ sông, quần áo này vốn là người làm mặc, trên người mặc dù có vết máu, nhưng không phải rất rõ ràng, liền lưu lại, lại không nghĩ rằng nam nhân này sẽ cắn chặt một điểm cũng không tha.

Nàng đang muốn mở miệng giải thích, Lục tử đột nhiên xông vào, vội vàng nói: “Điện hạ, đó là bởi vì hôm qua tiểu nhân cùng Lam Tử nói đến Điện hạ ngài hôm nay sẽ về phủ, Liễu phu nhân tưởng nhớ Điện hạ ngài yêu thích uống Ngọc Lan Hoa trà, liền khiến Lục Tử thời điểm sáng sớm đến dưới chân núi phía sau hái chút Ngọc Lan Hoa mới nở, vội tới để Điện hạ ngài pha trà, không nghĩ Lục Tử đáng chết ngủ quên, Lam Tử lo lắng Lục Tử bị Liễu phu nhân trách phạt, cho nên liền thay Lục Tử chạy một chuyến, đường kia vô cùng không dễ đi, hơi không thắng sẽ rơi xuống sơn nhai, chắc hẳn Lam Tử ở đó cũng không chú ý té, mới bị thương, ở trên người để lại vết máu.”

Liễu phu nhân là trắc phi của Tô Lăng Trạch, chỉ là nghe nói Lăng vương chưa bao giờ lâm hạnh qua bất kỳ phi tử, cho nên mỗi lần những cô gái phòng không tịch mịch kia nghĩ các loại biện pháp đi lấy lòng Tô Lăng Trạch, vì vậy cách nói này của Lục Tử hoàn toàn là có thể để người ta tin phục.

Quân Lam Tuyết cúi đầu, nhìn về phía Lục Tử với ánh mắt vội vàng, trong lòng ám áp, ở trong vương phủ này, chắc hẳn cũng chỉ có Lục Tử là thật tâm đối nàng tốt đi, một lòng một dạ che chở nàng, vì vậy nàng càng không thể để cho hắn lo lắng.

“Đúng vậy, đường kia thật không dễ đi, đáng tiếc ta không thể đem được Ngọc Lan Hoa về, còn nghĩ mình té bị thương không thể làm gì khác hơn là một mình trở lại nghĩ biện pháp.”

Tô Lăng Trạch không nói, tựa hồ có thể hiểu rõ tất cả chuyện thế gian qua con người tối đen sâu không thấy đáy, nói không ra là tin, hay là không tin.

Lục Tử từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, rất sợ Vương Gia không tin, có loại khẩn trương chờ đợi cảm giác phán quyết sống chết.

Hồi lâu, khoe miệng Tô Lăng Trạch vì câu, nâng lên một đường cong sâu xa ý vị, đối với Quân Lam Tuyết nói: “Thì ra là cái người này trung thành hướng Bồn vương, đặc biệt vì bản vương chạy đi hái Ngọc Lan Hoa.”

“” Gì gì? Nàng trung thành? Làm ơn! Lục Tử rõ ràng cũng đã nói rõ ràng như vậy, là Liễu phu nhân! Liễu phu nhân có được hay không? !

Nhưng, Tô Lăng Trạch cũng không cho nàng cơ hội mở miệng, lại thẳng mà nói: “Đã như vậy, Bồn vương cũng là người thông tình đạt lý, từ hôm nay, người liền ở lại bên cạnh phục vụ Bồn vương thôi.”

Nghe vậy, trong nháy mắt Quân Lam Tuyết liền rút, để cho nàng. Ở lại bên cạnh phục vụ hửn?

Rõ là. Em gái người!

17. Q.1 - Chương 17

Phục vụ?

Thế nào phục vụ?

Đây đối với một Liên Hợp Quốc thiên tài số liệu phân tích sư phải Quân Lam Tuyết mà nói, đây là một nhiệm vụ có độ khó vô cùng cao cùng tính khiêu chiến.

Chỉ là, từ Tô Lăng Trạch bỏ lại một câu nói kia bắt đầu, nàng cũng đã hiểu, hai chữ ‘phục vụ’ này, rốt cuộc là dùng cái gì tới thuyết minh .

Nói tóm lại, chính là ——

Hắn tắm, nàng múc nước.

Hắn viết chữ, nàng mài mực.

Hắn ngồi ở đằng trước ăn cơm, nàng đứng ở phía sau quạt.

Cực kỳ ghê tởm, hắn muốn ngủ, nàng còn giúp một tay trải giường chiếu!

Em gái người! Lão nương không làm!

Nhưng cố tình, Tô Lăng Trạch còn tựa hồ đang hoài nghi nàng cái gì, tiền tiền hậu hậu phái không ít người âm thầm giám thị nàng, mỗi lần ở thời điểm nàng muốn len lén hất tay rời đi Lăng vương phủ, Tô Lăng Trạch luôn sẽ như quỷ mị một loại xuất hiện tại trước mặt nàng, dùng ánh mắt sâu không thấy đáy kia, không hề chớp mắt nhìn nàng

Quân Lam Tuyết dám cam đoan, nếu để cho hắn biết ngày đó ở trong mật thất chính là mình, muốn bình yên vô sự rời đi Lăng vương phủ nhất định không dễ dàng như vậy, vì vậy chỉ có thể nhẫn.

Nhưng là, con bà nó, này nhẫn được thật là có chút cắn răng nghiêng lợi a.

Tiết hận tự đắc, Quân Lam Tuyết cảm trong tay nghiền mực mực mài đến ‘ cạc cạc ’ vang dội.

Nhìn thấy động tác của nàng, Tô Lăng Trạch đang vui đầu viết chữ, giương mắt nhìn nàng, lạnh lạnh nhắc nhở: “Nghiền mực cũng bị người áp hư, thế nào, người rất không nguyện ý phục vụ Bồn vương?”

Dĩ nhiên không muốn! Ở trong lòng rỗng giặc, Quân Lam Tuyết hít sâu một hơi, ngẩng đầu, mỉm cười: “Làm sao lại như vậy? Phục vụ Điện hạ ngài là phúc khí của nô tài, chỉ là nô tài có thói quen bỏ củi, cho nên sức tay hơi lớn.”

“Thì ra là như vậy.” Tô Lăng Trạch gật đầu, cũng không biết tin hay không tin, trông mắt đen nhánh không nhìn ra chút tâm tình nào.

“Điện hạ, đây là Lưu quản sự trình lên sổ sách có vấn đề, trong đó có vài số lượng không nhỏ quân tiền chẳng biết đi đâu, xin ngài xem qua.”

Thị vệ cung kính đưa lên sổ sách, giao ở trong tay Tô Lăng Trạch.

Tô Lăng Trạch trông mắt sâu mấy phần, nhận lấy sổ sách ‘ừ’ một tiếng liền lật xem, càng xem, sắc mặt càng trầm: “Cửa hàng Hoài Nam sáu vạn 4400 hai, nhất định hồ 13 vạn 1300 hai, Nam An lại có 57 vạn 8900 hai.” Tô Lăng Trạch neho lại mắt, nhìn thị vệ quỳ trên mặt đất lạnh lùng hỏi: “Ai có thể nói cho Bổng vương, riêng một quyển sổ sách này ít đi bao nhiêu bạc?”

Thị vệ cúi đầu, còn không có lên tiếng, một bên Quân Lam Tuyết liền trực tiếp nói: “Tổng cộng bảy thập bảy vạn 4600 hai.” Dừng một chút, nàng cúi đầu nhìn qua Tô Lăng Trạch một cái: “Ngài thật có tiền.”

Không phải là có tiền bình thường, Quân Lam Tuyết ở trong lòng cảm thán, chỉ cần một sổ sách mà có thể ít nhiều như vậy, nếu như nói không ít, số tiền này có phải hay không đều là hẩn?

“” Tô Lăng Trạch trong mắt xẹt qua một đạo kinh ngạc: “Người thế nào biết là bạc hơn như vậy?”

Không nhìn thấy hẩn đạo tính toán tính toán, hẩn làm sao sẽ biết tổng cộng là bảy thập bảy vạn 4600?

Quân Lam Tuyết nhún vai: “Trực giác, người ta không có gì ưu điểm, chính là trời sinh đối chữ số nhạy cảm một chút.”

Thân là thiên tài phân tích số liệu Liên hợp quốc, đơn giản tăng giảm thặng dư, nàng căn bản cũng không cần suy tư.

Tô Lăng Trạch hơi hoài nghi nhìn nàng một cái, cầm lấy bàn tính trước mắt, ngón tay thon dài thật nhanh sờ chút , kết quả lại để cho hẩn kinh ngạc.

Rồi, đích xác là nhiều tiền như vậy, không kém chút nào.

Hoàn toàn không cần muốn suy tư, không cần đi tính toán, là có thể chuẩn xác thế này nói ra, chỉ sợ phòng thu chi vương phủ phòng tính hơn mười tiên sinh ghi chép đều làm không được điểm này đi?

Hẩn như có điều suy nghĩ cầm lên một quyển sổ sách khác, lật vài tờ, lại hỏi: “Biên cảnh năm vạn 1300 hai lượng, Tây Vực thương đội bảy vạn xxx, Dương Châu 4000. , tổng cộng là bao nhiêu?”

Quân Lam Tuyết không chút nghĩ ngợi: “12 vạn 6732.”

Tô Lăng Trạch vì cầu chứng đáp án, lần nữa sờ bàn tính tính toán, kết quả vẫn nhất trí.

Lần này, Tô Lăng Trạch không thể không giật mình, chẳng lẽ nói, cái tiểu nô mới này, hẩn là thần toán hay sao?

18. Q.1 - Chương 18

Ngay cả thị vệ quỳ gối trên sàn nhà cũng có chút sững sờ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết, kinh ngạc hỏi: “Người, người đều không cần bàn tính tính toán, là có thể tính ra tới?”

Đây rốt cuộc là làm sao làm được? Cho dù không cần tính toán, cũng tốt xấu cần một ít thời gian chứ? Tại sao hẩn liền mắt cũng không nháy mắt, đối phương cũng đã tính ra tới?

“Tính toán?” Quân Lam tuyết trừng mắt nhìn, cầm lên tính toán, ngón tay ở trên bàn tính thật nhanh ‘ Vút Vút ’ như gió quá cảnh giống như nhau, sờ chút ra thanh âm chói tai, đang lúc bọn họ cho là, nàng tính toán thì thổ tài năng triển hiện, nàng giật nảy mình lúc thì triển tài năng tính sổ, Quân Lam tuyết chợt để xuống bàn tính, mặt vô tội nhìn bọn họ.

“Cái này, không hiểu dùng.”

“” Tô Lăng Trạch.

“” Bi thống thị vệ.

“Người không phải sẽ dùng bàn tính?” Tô Lăng Trạch hỏi, trong giọng nói khê mang theo chút kinh ngạc không thể nghe.

“” Quân Lam Tuyết giựt giựt khóe miệng, rất muốn theo chân bọn họ nói, ở thế kỷ 21 là thời đại hoàng hành máy vi tính, ai còn dùng cái này à?

Dĩ nhiên, lời này nàng là không thể nói ra được, nàng nâng trán, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: “Không biết dùng rất kỳ quái sao?”

Không biết dùng dĩ nhiên không kỳ quái.

Có một số sanh ra ở nông thôn trong nhà nghèo khổ, bắt đầu hiểu chuyện liền bị đưa vào gia đình giàu có làm hạ nhân, không có trải qua học tập, thậm chí ngay cả chữ cũng không biết mấy, không biết dùng bàn tính rất bình thường.

Vấn đề là, đối với cái này, người biết tính sổ như thế, cư nhiên không biết dùng bàn tính cũng rất kỳ quái.

Tô Lăng Trạch đột nhiên đứng lên: “Đã như vậy, chuyện sổ sách này liền giao cho người đi làm, hai ngày, cho người thời gian hai ngày, cho Bồn vương tìm ra nguyên nhân tại sao phải có nhiều ngân lượng như vậy không biết đi đâu.”

“Gi?” Quân Lam Tuyết sửng sốt, để cho nàng đi tra? “Này, không tốt lắm, được rồi.”

“Sự tình đã xong xuôi, Bồn vương thưởng người vạn lượng hoàng kim.” Tô Lăng Trạch mặt không vẻ gì đánh gãy lời của nàng.

Hoàng kim. Vạn lượng?

Phải biết, mặc kệ là ở cổ đại hay là hiện đại, không có tiền là vạn vạn không thể thực hiện được, nhất là nàng hiện tại ngay cả thân thể này rốt cuộc là cái thân phận gì cũng không biết, khi có một ngày nàng thật rồi đi này Lăng vương phủ, không có tiền nơi nào cũng không đi được.

Cho nên, nàng rất thiếu tiền.

Vô cùng thiếu tiền.

Nghĩ tới đây, Quân Lam Tuyết không nói hai lời, một hộp đồng ý xuống, “Điện hạ yên tâm, chuyện này liền bao ở trên người nô tài!”

Người liền chuẩn bị tốt hoàng kim vạn lượng chờ tạ ơn ta đi. . . Amen.

“Rất tốt, các người đi xuống trước đi.” Tô Lăng Trạch quay lưng lại, nhàn nhạt hạ lệnh đuổi khách.

Quân Lam Tuyết không chút do dự ôm lấy sổ sách đi.

Một bước vượt qua cửa phòng, bi thống thị vệ lập tức liền bu lại, trở mắt nhìn nàng: “Lam Tử, ta kêu người một tiếng huynh đệ không ngại chứ? Lam Tử huynh đệ, người như thế nào tính lợi hại như vậy! Quả thực là thần toán, người có thể hay không dạy bảo ta?”

Quân Lam Tuyết nhận được người thị vệ này, gọi Liễu Thành, là hộ vệ bên cạnh Tô Lăng Trạch, trực tiếp nghe lệnh của Tô Lăng Trạch, ở Lăng trong vương phủ cũng coi là rất có quyền.

Quân Lam Tuyết cười híp mắt nhìn Liễu Thành, nheo mắt: “Người thật rất muốn học sao?”

Liễu Thành vội vàng gật đầu, mặt hưng phấn.

“Nhưng này, kiến thức nhập môn rất quan trọng.” Quân Lam Tuyết nói.

“Tỷ như.?” Liễu Thành dựng lên lỗ tai, mong đợi nhìn nàng.

“1234 cộng thêm 4321, tổng cộng là bao nhiêu?” (chú thích: 1234+4321=)

“À?” Liễu Thành sửng sốt.

Quân Lam tuyết bất đắc dĩ vỗ vỗ bờ vai của hắn, ánh mắt rất đồng tình: “Tổng cộng là 5555.” Nghĩ nhập môn số liệu phân tích? Trước mắt học tốt bảng cửu chương thôi.

“.....”

19. Q.1 - Chương 19

Tô Lăng Trạch đứng ở trước cửa sổ trở hoa phong cách cổ xưa, lẳng lặng nhìn bọn họ rời đi, con mắt tâm hắc chím, lạnh lẽo vô ngần.

“Vèo ——”

Mỗi một khắc, từ góc tối thật nhanh thoát ra một đạo bóng đen, vọt hạ xuống, liền nhảy lên bả vai Tô Lăng Trạch, nếu như nói Quân Lam Tuyết vẫn còn ở nơi này, nhất định có thể nhận ra, hắn là xuất hiện súng vật thần bí của nam tử kia —— con tiểu miêu điên khùng kia.

Tiểu mèo điên khùng hiện tại một chút cũng không điên, giống như làm nũng bình thường đem đầu thân thiết cọ ở lỗ tai Tô Lăng Trạch, thật thấp kêu ô u.

Tô Lăng Trạch giơ tay lên hôn chụp đầu của nó: “Châu Châu, người nói, chúng ta trước có phải hay không quá khinh thường hắn?”

Nam tử đeo mặt nạ kia, chính là Tô Lăng Trạch.

Một màn ở phòng bếp hắn còn khắc sâu trong ký ức, Tô Lăng Trạch không nghĩ tới hắn vì ấn núp hành tung, đi trước hộ vệ một bước trở về Vương phủ xử lý chuyện, sẽ làm hắn gặp một tiểu nô mới thú vị như vậy.

Vì vậy khi Lưu quản sự một mực chỉ định hắn là thích khách, hắn mới sẽ cố ý đem người này giữ ở bên người, nghĩ kỹ tốt thử dò xét xuống, nhưng không nghĩ người này không chỉ có một thân võ công làm người ta kinh ngạc, lại còn là thần toán.

Người như vậy, cùng với muốn lên vào Lăng vương phủ làm nô tài?

Hắn, là càng tới càng tò mò tên nô tài này rốt cuộc có mục đích gì rồi.

“Meo meo ~” tiểu mèo điên khùng Châu Châu tựa hồ có thể nghe rõ lời của hắn, trong mắt Hồng Quang chợt lóe, hung thần ác sát lung lay tiểu móng vuốt hoa chân múa tay một chút, bày tỏ nó muốn đi cắn chết người nọ .

“Không.” Tô Lăng Trạch ngẩng đầu nhìn về nơi xa, phía chân trời cao xa nơi này dần dần xuất hiện những đám mây đen đập vào đáy mắt: “Trước bồi hắn chơi đùa, Bồn vương thật muốn xem, hắn rốt cuộc có mục đích gì.”

Tiểu mèo điên khùng Châu Châu thu hồi móng vuốt, đi lòng vòng hồng hồng mắt, có chút nhụt khí thoáng qua đầu.

Thật ra thì, thật ra thì nó muốn nhất chính là trực tiếp nhào tới cắn một cái phải hay không.

“Chỉ là, trước đây.” Tô Lăng Trạch thu hồi ánh mắt trông về phía xa, ánh mắt dần dần lạnh xuống, mảy mẩy phi dương lạnh lẽo lan tràn: “Bồn vương trước phải đem nữ nhân chết tiết nọ bắt cho được !”

Dĩ nhiên, nhưng quá đáng tiếc chính là hắn cũng không biết, người hắn muốn tìm, đang ở phía dưới mí mắt của hắn.

Trên đời không việc khó, chỉ sợ người có lòng, hắn cũng không tin, nữ nhân kia thật cứ như vậy biến mất.

“Không tệ, trên đời không việc khó, chỉ sợ người có lòng.” Bên kia, Quân Lam Tuyết kiên nhẫn nhìn người quần nàng muốn học ‘ thần toán ’ Liễu Thành: “Như vậy đi, ta cho người một vật, nếu như người có thể đảm nhiệm, còn hoàn toàn hiểu là có ý gì, đến lúc đó, không cần giáo ta, người đều có thể đã hiểu, như thế nào?”

Liễu Thành mắt sáng lên: “Thật? Là vật gì?” Chẳng lẽ là bí tịch?

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Quân Lam Tuyết tìm đến giấy, bút, chuẩn bị viết cho hắn một phần phiên bản cổ đại bằng cửu chương: “A, người đi mài mực, ta viết cho người.”

Khiến đường đường Lăng vương phủ thứ nhất Đái Dao Thị Vệ mài mực, này chỉ sợ cũng chỉ có nàng mới phải làm đi, Liễu Thành cũng không có cảm thấy không thỏa đáng, không nói hai lời liền ngoan ngoãn đi mài, người ta đem bản lĩnh xuất chúng cũng dạy cho người, người bang nhân mài mài mực, này. Phải chứ?

Hai người hợp tác chặt chẽ, tất cả đều là hài hòa sao ấy, chỉ trừ.

Nàng không biết viết bút lông chữ.

“Ah, Lam Tử, người là đang vẽ cái gì? Này. Có điểm giống cá, lại có điểm giống rùa.” Liễu Thành tò mò nhìn nàng trên giấy nỗ lực viết, chỉ là Lam Tử thật đúng là lợi hại, người ta cầm bút lông là ba ngón tay, hắn cầm bút lông là năm ngón tay!

“. Vẽ?” Quân Lam Tuyết nâng đầu trừng tới hắn: “Không thấy sao! Ta đây là ở viết chữ!”

“.” Liễu Thành tròn to mắt, này, này thật không phải là đang vẽ sao? Xiêu xiêu vẹo vẹo, chữ có thể dài như vậy?

Chỉ là, hắn là người thông minh, vội vàng sửa lời nói: “Dạ dạ dạ, Lam Tử huynh đệ, người viết chữ thật xinh đẹp, chỉ là. Cái người này, ách, viết là cái chữ gì đây?”

“.” Quân Lam Tuyết giận: “Người nhận không ra ư, đây là ‘ nhất ’, là nhất!” Nhất nhất được một chữ phồn thể ‘ nhất ’!

“Ách.” Liễu Thành vội vàng nói: “Nhận ra nhận ra, đây là nhất, vậy bên cạnh cái này nhất định chính là nhị đi?” Hắn vội vàng nói sang chuyện khác, rất sợ Lam Tử cảm tức không dạy hắn rồi.

“. Đây là ‘ nhất ’” Quân Lam Tuyết hít sâu một hơi, ngậy thơ cù, người cầm miệng cho ta được chứ.

“.” Liễu Thành.

20. Q.1 - Chương 20

Bút chữ lông, là Trung Hoa trên dưới 5000 năm có truyền thống vô cùng quan trọng.

Quân Lam Tuyết cũng muốn phát huy thật tốt một cái thư pháp vĩ đại.

Nhưng... Gọi nàng một người học nguyên tắc và phép tắc trong khoa học đi luyện bút chữ lông, này.

Cho nên, nàng không biết viết.

Mà cổ tình tại xã hội phong kiến này, đừng nói dùng mấy vi tính viết chữ, dù là một cái bút bi cũng không tìm được một cây a.

Quân Lam Tuyết hỗn độn rồi rầm tính toán bằng cửu chương, rốt cuộc rút hai cây lông gà, hoàn chỉnh hoàn thành một hạng chức năng thật lớn.

Liễu Thành thở dài nói: “Lam Tử huynh đệ, người viết nhìn chữ thật đặc biệt, mặc dù rất nhiều phương pháp sáng tác không là một kiểu, nhưng ta còn nhìn hiểu.”

Này nói là lời thật.

Nếu như nói trước nàng viết bút lông, nói chữ viết là xiêu xiêu vẹo vẹo, hiện tại ngược lại rất tương phản, tự thể khéo léo mà tuần tú, tiết lộ ra một loại hương vị rõ ràng, để cho hắn không khỏi cảm thán, thần toán chính là thần toán, viết liền nhau như vậy không giống bình thường.

Quân Lam Tuyết nhú mày: “Bớt nịnh hót, xem một chút có thể nhìn không hiểu không?”

Nịnh hót... Liễu Thành giựt giựt khoe miệng, nhìn chăm chăm chữ viết chằng chịt trên tờ giấy ở trong tay, nghi ngờ hỏi: “Đây là....?”

Tại sao giống như tất cả đều là con số?

“Bảng cửu chương.” Quân Lam Tuyết giải thích, vì để cho Liễu Thành nhìn càng thêm nhẹ nhõm chút, nàng đều là viết lên con số kép, sau đó từng bước từng bước dạy hắn những con số đơn giản này, thật may là Liễu Thành là một người thông minh, một chút liền thông.

Thật vất vả đuổi xong Liễu Thành, đã qua canh ba, vì mau sớm lấy được cam kết vạn lượng hoàng kim trong tay Tô Lăng Trạch, nàng bắt đầu ôm sổ sách cẩn thận phân tích.

Ngoài cửa sổ bóng cây đung đưa điểm một cái bóng dáng khúc xạ ở trên cửa sổ, bên trong nhà dưới ánh nến.

“Dinh ——”

Đột nhiên, một âm thanh thật nhỏ vang lên, Quân Lam Tuyết liễu lông mày vừa nhú, lặng lẽ mở mắt, còn chưa xem rõ ràng là chuyện gì xảy ra, một khối bóng đen liền đè lại, nặng nề đặt ở trên người của nàng.

“Người nào...” Quân Lam Tuyết cả kinh, tính phản xạ kêu lên.

Đạo bóng đen kia lại trước một bước, bàn tay tràn đầy mùi máu tươi đầy môi của nàng, ép tới thanh âm cực thấp tràn đầy nguy hiểm cảnh cáo: “Đừng lên tiếng, nếu không...”

Một thanh kiếm ánh lạnh lóe lên quơ quơ ở trước mặt Quân Lam Tuyết, uy hiếp vô cùng nồng đậm.

Quân Lam Tuyết trừng mắt nhìn, không phải đâu, nàng chẳng lẽ lại gặp được truyền thuyết cầu huyết kiều đoạn, sát thủ, hoặc là, thích khách?

Ta đi! Cứ như vậy xui xẻo gặp gỡ Tô Lăng Trạch còn chưa đủ, còn phải lại tới một? !

Người áo đen gặp Quân Lam Tuyết an tĩnh không có phản kháng, khẽ nghiêng nghiêng người, vừa cảnh giác nàng, bên kia trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Quân Lam Tuyết nghe bên ngoài phòng truyền đến âm thanh sột sột soạt soạt thật nhỏ, thanh âm không lớn, nhưng lại vừa nghe hai chỗ, nhất thời liền hiểu được, người này phải là đang bị đuổi giết, mới có thể trốn được vào Lăng vương phủ, và vừa đúng xông đến nơi đây của nàng.

Nàng liếc mắt một cái nhìn trường kiếm của người nọ, bây giờ mặc dù không có giết nàng, nhưng là nàng không thể loại bỏ chờ những người bên ngoài đó sau khi đi, người này sẽ giết mình hay không để giữ bí mật.

Trong không khí lơ lửng nhàn nhạt mùi máu tươi, Quân Lam Tuyết phát hiện mới vừa rồi bị người này đụng phải thân thể, thể nhưng tất cả đều là máu.

Thì ra là đã đi đến đường cùng rồi à.

Nghĩ tới đây, nàng hừ lạnh một tiếng, đột nhiên một tay nắm cổ tay bóng đen, một cái lật người đè lên.

“Người!” Bóng đen tựa hồ không nghĩ tới lần này người lại vẫn dám phản kháng, hơn nữa người bị thương nặng, phản ứng chậm nửa nhịp, bị Quân Lam Tuyết áp vừa vặn, hơn nữa không không dời đang đè ở trên vết thương của hắn, không khỏi buồn bực một tiếng.

Quân Lam Tuyết nở nụ cười, nhỏ giọng mà nói ra: “Kém chút bị người lừa, thì ra là đã không được.”

Trong bóng tối, nàng nhìn thấy hé ra trên dung nhan cần một đôi tròng mắt thâm thúy như đeo gọt, đôi mắt này giống như tụ tất cả cơn lạnh mùa đông, sắc bén mà lạnh lùng, làm cho người ta không rét mà run.

Nhưng khi nàng lại gần cự ly nhìn kỹ thì lại thấy đáy mắt hẩn chỗ sâu xẹt qua một tia đề phòng cùng hốt hoảng.

Sự phát hiện này khiến Quân Lam Tuyết vui lên, giống như là phát hiện ra cái gì vùng đất mới .

Người đàn ông này, lại đang xấu hổ?

21. Q.1 - Chương 21

Người đàn ông này, lại đang xấu hổ?

Nghĩ tới đây, Quân Lam Tuyết phát hiện một loại việc vui, đùa dai áp lại vào một điểm, thân thể người đàn ông phía dưới lập tức căng thẳng, gương mặt tuần tú trên có không còn kịp xem nhẹ một chút xấu hổ.

“Người. Cẩn rồi.” Hẩn không nhịn được thấp giọng khiển trách, giọng nói lạnh lẽo lại mang theo mấy phần ảo não.

Đáng chết, chưa bao giờ có người dám dựa vào hẩn gần như vậy, hoặc là nói, là căn bản không dám đến gần hẩn, người đàn ông này.

Không đúng! Hẩn bỗng nhiên có cảm giác đến, thân thể đề ở trên người mình mềm mại khác thường, mơ hồ mang theo một mùi thơm ngát đặc hữu kỳ dị trên người cô gái.

“Hẩn” lại. Cô gái!

Nghĩ tới đây, hẩn đang kinh ngạc rất nhiều, lại quẩn bách nhiều hơn.

Nàng là cô gái... Cắt cơ hồ cả người cũng dính vào trên người của mình...

Một cỗ cảm xúc vừa khó chịu lại vừa giận bò lên đầu óc của hẩn!

Mà cổ tình mình lúc này người bị thương nặng, nếu không phải như thế, nàng sao lại có thể gần gũi được thân thể của hẩn?

Vũ Thú Kinh có chút ảo não, sớm nên như thế, hẩn liền không nên trốn vào này tới, vốn tưởng rằng người làm nếu gặp gỡ chuyện như thế, nhất định thất kinh không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng không nghĩ cái người làm này vượt ra khỏi dự liệu của hẩn.

Nhận thấy được ánh mắt hẩn có biến chuyển, Quân Lam Tuyết cúi đầu hướng trên người mình nhìn một chút, thầm nghĩ trong lòng không tốt, Xem ra người đàn ông này đã phát hiện mình là một cô gái.

Nàng có chút bất đắc dĩ, mấy ngày nay bị Tô Lăng Trạch chơi đùa liên tính cảnh giác cũng thấp xuống.

Biết thân thể hẩn bị thương nặng không có lực phản kháng chút nào, càng không thể làm ra tiếng động quá lớn để tránh dẫn chú ý của người ngoài, Quân Lam Tuyết cũng lười nói nhảm, đôi tay ôm ngực, nhàn nhạt dùng khóe mắt liếc hẩn: “Cẩn rồi? Người nào cẩn rồi ai còn không nói chính xác đấy.”

Nàng hừ lạnh một tiếng, tiếp cận vào tròng mắt của hẩn, hỏi: “Người khuya khoắt chạy tới phòng của ta, chính là người cẩn rồi ta, ta còn không có tìm người muốn đòi phí tổn thất tinh thần, người xem ra quát lên trước, nói, người là ai? Tại sao phải xuất hiện nơi này?”

Quân Lam Tuyết cảm giác mình rất bị thống, xuyên không đi lại đảm đương người làm tam đẳng còn chưa tính, còn cả ngày gặp gỡ người bị thích khách đuổi giết, đầu tiên là Tô Lăng Trạch, làm hại nàng đến bây giờ muốn chạy cũng không dễ dàng.

Môi mỏng Vũ Thú Kinh bĩu một cái, tròng mắt lạnh lẽo lạnh nhạt, này sát ý dày đặc còn giống là phải đem Bùi thiên chặt làm trăm mảnh .

“Không nói đúng không?” Quân Lam Tuyết nghiêng đầu một chút: “Được, người không phải nói, ta hiện tại liền hô to một chút, nơi này có thích khách, đến lúc đó xem người còn có mạng để chạy nữa hay không.”

“Người.” Phá vỡ mặt lạnh như băng, sát ý trong mắt dâng cao.

“Thế nào, muốn giết ta?” Quân Lam Tuyết dùng sức ngồi xuống, lần nữa hướng vết thương của hắc hung hăng ngồi xuống.

Vũ Thù Kinh nặng nề rên lên một tiếng, mà Quân Lam Tuyết, lại hả hê mà cười cười, ánh mắt mang một ít khinh miệt nhìn hắc: “Người chỉ như vậy, người được không?”

Người được không.

Vũ Thù Kinh cảm giác uy nghiêm của mình bị khiêu khích, Quân Lam Tuyết quá khinh thường hắc, giữa nam nữ lực lượng trời sanh ngay cả có chênh lệch, cho dù người bị thương nặng, nếu là hắc vùng vẫy giãy chết, cũng không phải là dễ dàng như vậy là có thể kiềm chế đấy!

Hắc mang cánh tay đầy máu tanh chụp tới, trường kiếm đụng phải đầu giường phát ra một tiếng trầm đục, Quân Lam Tuyết chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, vốn là bị nàng đè ở trên biến thành người đàn ông ở phía trên.

“Này, người nghĩ làm gì!”

“Vũ Thù Kinh.” Hắc không gọi Này!

“Cái gì?” Quân Lam Tuyết đầu bị đập một cái, nhất thời không có phục hồi tinh thần lại, đau đến mắt cũng híp lại.

“Tên của ta.”

22. Q.1 - Chương 22

“Người nào để ý tên người là cái gì, nhĩ!” Quân Lam Tuyết nhìn chằm chằm đỉnh đầu anh ta, mắt to xinh đẹp trừng được tròn trịa, trên người hắc rất nặng, ép tới nàng đến không thở nổi.

Quan trọng nhất là, hiện tại đêm hôm khuya khoắc, tư thế bọn họ như vậy... Ừ, rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm.

Vũ Thù Kinh lạnh lùng nhìn nàng một cái: “Mới vừa rồi người ép tới cũng rất vui sướng.”

Cho phép nàng áp hắc, còn đè ép uy hiếp hắc, cũng không cho phép hắc liền làm chuyện giống vậy rồi hả? Vết thương kịch liệt đau đớn từng hồi một, khiến tâm mắt Vũ Thù Kinh có chút mơ hồ, ngay khi thời điểm không có vấn đề tồn nghiêm, hắc là sẽ không buông tay.

“Người không đứng lên, ta liền ——” Mẹ ơi, bà ngoại ơi, thật cho là nàng dễ khi dễ như vậy a, nếu không phải sợ quấy nhiễu đến Lục Tử trong phòng, nàng sớm một cước đạp hắc đi ra ngoài.

“Nên cái gì?” Giọng nói Vũ Thù Kinh mang theo châm chọc, định hô lên để mọi người tới bắt hắc sao? Hắc nghe đến vừa rồi những người đuổi giết hắc tựa như có lẽ đã đi, phải là hướng nơi khác đi tìm tung tích của hắc rồi, huống chi.

Coi như thật gọi người tới, cũng là người của Lăng vương phủ, nếu để cho người của Lăng vương phủ thấy nàng hiện tại cái bộ dáng này, nên lo lắng chính là nàng, mà không phải hắc.

Mặc dù nói không biết nguyên nhân gì, nữ nhân này tại sao muốn nữ giả nam trang ở chỗ này làm người làm, nhưng nhìn sự can đảm cùng bản lĩnh của nàng tới nay, cũng không phải đơn giản như vậy mới đúng.

Quân Lam Tuyết hận hận mình tổn hơi thừa lời, bỗng nhiên há mồm lộ ra hàm răng trắng hếu, hung hăng hướng bà vai Vũ Thù Kinh cắn!

“Ta liền cắn người ——!”

Để cho người đè ép cô nãi nãi ta, không thể đánh người, ta còn có thể cắn chết người!

“Ách ——” Vũ Thú Kinh rên lên một tiếng, người nào đó miệng đồng răng sắt không chút khách khí lưu lại trên bả vai hắn hai hàng vết răng mang theo vết máu.

“Buông ra!” Hắn khê quát một tiếng, mặt nạ lạnh lùng trong nháy mắt bể tan tành, có chút cắn răng nghiến lợi.

“Hừ!” Quân Lam Tuyết bĩu môi, chỉ cao khí ngang ngẩng đầu ưỡn ngực, “Ai bảo người không đứng lên, người không đứng lên ta liền tiếp tục cắn người!”

Vũ Thú Kinh nhìn chăm chăm Quân Lam Tuyết, đó là hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn có chút khô vàng, sắc mặt có chút mất tự nhiên, chắc hẳn mang theo mặt nạ, thể nhưng song tinh con mắt lại tự tin sạch sẽ, xinh đẹp. Đây là lần đầu tiên hắn đến gần một cô gái như vậy, không khỏi nhớ tới thời khắc mới vừa nàng đề ở trên người mình

Không lý do, Vũ Thú Kinh đột nhiên cảm thấy bên tai một hồi nóng lên, hắn vội vàng xoay mặt, tựa hồ sợ người phát hiện .

Vậy mà hắn ngay người một lúc, Quân Lam Tuyết lại bắt được cơ hội, không nói hai lời nhấc chân một đạp

“Lời hữu ích không nói lần thứ ba, người đã không đứng lên, bản tiểu thư không thể làm gì khác hơn là tự thân động thủ. Không, động chân rồi !”

“Người.” Vũ Thú Kinh hoàn toàn không có thời gian phản ứng lại, chỉ cảm thấy thân thể một hồi đau nhức kịch liệt, bị đá bay xuống giường, sau một khắc, trước mặt bỗng tối sầm, người bị thương nặng chính hắn cũng không chịu nổi nữa, ngã trên mặt đất.

“Mẹ nó, sẽ không như vậy liền ngất rồi chứ?” Quân Lam Tuyết vội vàng xuống giường tra xét, níu lấy Vũ Thú Kinh lại kéo lại túm: “Này, người trước đừng chết a, muốn chết đi ra bên ngoài chết đi! Ta mặc kệ nhật xác! Còn nữa, người nửa đêm xông vào chỗ này của ta, quấy rầy thời gian giấc ngủ quý báu của ta, tổn thất phí tinh thần còn chưa có cho ta đâu, người đã ngất rồi a!”

Trong mơ mơ màng màng, nghe được Quân Lam Tuyết nói những lời này, khóe miệng Vũ Thú Kinh mơ hồ co quắp một chút, thôi, hắn cảm thấy, hắn còn là tiếp tục ngất đi, tương đối khá.

23. Q.1 - Chương 23

Quân Lam Tuyết nhìn chăm chăm người đàn ông nằm trên mặt đất đã bất tỉnh không nói gì.

“Shit!”

Chẳng lẽ lại để cho hắn chết ngất ở chỗ này? Trời vừa sáng nếu để cho người phát hiện người đàn ông này, cho dù nàng nói thật, nói cái người này nửa đêm xông vào, cũng sẽ không có người tin chứ?

Thậm chí còn sẽ hoài nghi nàng, đến lúc đó Tô Lăng Trạch bên kia sợ rằng sẽ trực tiếp coi nàng như một phe.

“Thật là xui xẻo!” Chửi nhỏ một tiếng, Quân Lam Tuyết đứng dậy, con người trong sáng lóe lên, hồi lâu bất đắc dĩ thở dài: “Thôi, chỉ có thể làm như vậy.”

Hôm sau, khi Vũ Thú Kinh lần nữa khi tỉnh lại, tất cả chung quanh xa lạ để cho hắn lập tức cảnh giác.

Nhìn vòng quanh một vòng, phát hiện mình vẫn đang ở trong căn phòng tối hôm qua, vết thương trên người cũng không còn đau nữa rồi, con người xẹt qua một đạo kinh ngạc.

Xem ra nữ nhân kia cũng không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Nghĩ tới đây, môi mỏng góc cạnh rõ ràng lạnh lùng khê mấp máy, hòa hoãn không ít vẻ lãnh khốc.

Hắn giật giật, nghĩ đứng dậy, lại đột nhiên phát hiện ra cái gì giống như nhau, cả người cứng ở tại chỗ.

Này.

Hắn nhìn mình lom lom y phục mặc trên người, con người sắc bén mang theo mấy phần ngốc trệ, tựa hồ có chút không dám tin.

Toàn thân cứng ngắc, nâng nâng tay.

Lại giơ chân lên, này. Đúng là thân thể của hắn.

Hắn không khỏi trừng mắt nhìn, liếc mắt một cái, hai mắt. Vậy mà ánh mắt vẫn là nói cho hắn biết sự tình, trên người hắn mặc quần áo là...

Váy.

Hắn cư nhiên mặc váy! !

Đầu nổ oanh một cái, giống như núi lửa bạo phát, Vũ Thú Kinh đột nhiên từ trên giường nhảy lên, tại trên người của hắn, một bộ váy màu hồng dài đổ xuống, trước ngực khẩu bông hoa đáng yêu khéo léo, đem vóc người cao lớn của hắn tôn lên vẻ xinh đẹp.

Vũ Thú Kinh vẫn chưa có hoàn toàn tiếp nhận sự thật mình mặc váy, bởi vì động tác của hắn quá lớn, một vật từ ngực trái hắn lăn đi ra.

Ánh mắt Vũ Thú Kinh lần nữa ngốc trệ xuống.

Quýt.

Lại là quả quýt.

Hắn cúi đầu, hướng trước ngực của mình nhìn lại, khiến một đại nam nhân mặc váy, vẫn còn ở trước ngực của hắn thả quả quýt, điều này bày tỏ cái gì?

Nữ nhân. Bộ ngực?

Quả nhiên, hắn cúi đầu, liền nhìn thấy ngực phải, bên trên còn có quả quýt không có rơi ra ngoài, dưới y phục nhô lên thật cao, dáng vẻ thướt tha mềm mại, đường cong lộ liễu.

Mặt của Vũ Thú Kinh, nhất thời co quắp.

“Ồ, người tỉnh rồi, vừa đúng vừa đúng.” Lúc này cửa phòng được mở ra, Quân Lam Tuyết cười tủm tỉm đi vào, lên lên xuống xuống quan sát Vũ Thú Kinh, chắc chắn có tiếng mà nói: “Không tệ không tệ, quả nhiên là người muốn ăn mặc a, như vậy đánh phấn lên, thật là có mấy phần vẻ thù mị a.”

Vũ Thú Kinh mặc váy màu hồng, một tay cầm quả quýt, ánh mắt hung ác lập tức hướng Quân Lam Tuyết trừng đi.

Rảnh rang nhìn hắn một cái: “A, chớ vừa tỉnh lại liền có dáng vẻ hung thần ác sát được không? Ta nói Vũ Thú mỹ nhân, làm người phải dịu dàng nha, như người vậy người xấu sẽ bị dọa.”

Nhất là bốn chữ ‘Vũ Thú mỹ nhân’ kia, nàng nhìn có chút hả hê cần được rất nặng.

Vũ Thú Kinh nhìn chằm chằm nàng, cần răng nghiêng lợi chỉ vào quả quýt trong tay: “Đây là cái gì?”

“Quả quýt a, ai nha, Vũ Thú mỹ nhân, chẳng lẽ bị người đánh hồ đồ đi, liền cây quýt cũng không nhận được rồi!”

Vũ Thú Kinh giận! Thăng lông mày trợn mắt lấy trước ngực phải một quả quýt khác, tức giận nhét vào trên giường: “Ta là hỏi người, tại sao đặt ở trước ngực ta!”

“Đương nhiên là muốn thả trước ngực người rồi, nữ nhân nào không có bộ ngực đó a, a, chẳng lẽ Vũ Thú mỹ nhân ko thích quả quýt quá nhỏ? Không sao không sao, đợi ta lại đi tìm cho người hai trái bưởi, nhất

định khiến người biến thành sòng, bá mỷ nhân, chỉ là phải đợi chút, ta chính là mới từ chỗ Tô Lăng Trạch lên qua, phải lập tức trở lại rồi.”

Trái buổi.

“” Vũ Thú Kinh nhìn trời, một trận không nói gì.

24. Q.1 - Chương 24

Trái buổi còn chưa có lấy tới, Vũ Thú Kinh đã đem váy trên người cởi ra hết sạch.

Để cho đường đường nam nhi thân bầy thước như hấn mặc thành như vậy, đây là vô cùng nhục nhã! Không thể tiếp nhận!

Quân Lam Tuyết cũng không còn ngăn cản, vừa dùng khoe mắt liếc hấn, lạnh lạnh nói: “Người muốn cởi cứ tiếp tục cởi đi, dĩ nhiên, ta cũng vậy, không ngại người đem bên trong cho cởi, chỉ là đừng trách ta không có nhắc nhở người, ta chỉ là nô tài nho nhỏ trong Lăng vương phủ này, viện tử này mặc dù không lớn, nhưng là người làm tới tới lui lui còn chưa phải ít, cũng may núp ở phòng ta chính là một nữ nhân, ta có thể giúp người hóa trang thành nha hoàn khác trong vương phủ cái khác, sau đó đem người làm thành đối tượng ta vụng trộm, nhưng nếu là nam nhân, còn là một nam nhân xa lạ, vậy bọn họ có thể có phải hoài nghi, nếu là không cẩn thận nói để cho kẻ thù của người biết người ở nơi này. Vậy thì chẳng liên quan tới ta rồi.”

Nghe vậy, lông mày Vũ Thú Kinh nhăn lại, cái gì mà đối tượng vụng trộm.

Được rồi, mặc dù hấn cũng biết, bên trong một gia đình giàu có, gia đình cùng nha hoàn có chút sẽ nhin không chịu nổi dụ hoặc mà vụng trộm, dưới tình huống như thế, cho dù bị phát hiện, chủ tử cũng sẽ không thể nào trách tội, chủ tử có chút biết chuyện, thậm chí còn sẽ ra mặt vì bọn họ làm chủ gả, cho nên cái biện pháp này, đúng là tốt.

Nhưng là... Hấn cùng nàng? Vũ Thú Kinh có loại cảm giác hoang đường.

“Cho dù là như thế, vậy cũng không cần đem ta giả trang thành thân nữ nhi!” Chính nàng rõ ràng chính là nữ, chỉ cần thân phận của bọn họ đổi lại, vẫn là có thể lừa dối trót lọt. Tại sao phải hấn giả gái, mà nàng nữ giả nam trang à?

“Chẳng lẽ muốn ta đổi thành nữ?” Quân Lam Tuyết cười lạnh hỏi ngược lại hấn. “Sau đó người đi phục vụ Lăng vương Tô Lăng Trạch âm hiểm lãnh khốc? Người được sao, người sẽ a, người dám sao?”

“” Vũ thú vị giờ cao ngưng lông mày, hồi lâu không nói.

Tô Lăng Trạch là ai hấn biết rõ, đừng nói đi phục vụ nam nhân này, sợ rằng chỉ cần hấn một khi tới gần hấn, hấn sẽ sinh lòng cảnh giác, đối với Tô Lăng Trạch, so với hấn mình còn hiểu hơn.

Hiện tại, người hấn bị thương nặng, chỗ kia tạm thời không thể trở về, mà dưới mắt hấn vừa vội cần một nơi an tĩnh dưỡng thương, nếu để cho những người đó biết mình ở chỗ này, trở lại ám sát một lần nữa.

Nói đến, nữ nhân này đem hấn giả trang thành hình dạng nữ nhân, cũng là vì che giấu hấn mà thôi.

Hấn đang suy nghĩ, Quân Lam Tuyết đã tiến tới trước mặt của hấn, cười híp mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá hấn, đưa tay liền hướng trước ngực sờ soạng: “A, vóc người này không tệ lắm, nhìn này bắp thịt rắn chắc...”

Thân thể Vũ Thú Kinh trong nháy mắt cứng đờ, gương mặt tuần tú hiện lên một chút màu hồng, theo bản năng lui về phía sau một bước gằm nhẹ nói: “Không cho phép đụng ta!”

Hắn lùi lại quá mau, giọng nói cũng không khôi phục lãnh khốc cùng lạnh lẽo như tối qua, có vẻ có chút hốt hoảng, khiến Quân Lam Tuyết không khỏi nhìn nhiều hắn mấy lần, liếc mắt một cái trông vào trong mắt hắn không còn kịp nữa xóa đi xấu hổ, nàng khi khi một tiếng bật cười:

“Ha ha, thiếu chút nữa quên người chính là một nam nhân hay xấu hổ, chắc chắn, không đụng cũng không đụng chứ sao.” Quân Lam Tuyết cười híp mắt ngồi trở lại bên cạnh bàn đếm bạc đi.

Trong miệng nàng ý vị cười nhạo dày vô cùng, Vũ Thù Kinh thật là ảo não, vậy mà đây cũng chưa bao giờ có cảm giác, những cô gái trước kia cũng ngại vì hắn uy nghiêm, chỉ cần hắn trợn mắt, liền không dám dựa vào hắn quá gần, thế nhưng cô gái này lại.

Hắn có chút không được tự nhiên hừ lạnh một tiếng, ” không biết thẹn thùng.” Sỉ.

Còn chưa có nói xong, đột nhiên phát hiện Quân Lam Tuyết cầm trên tay gì đó. Rất quen thuộc.

Đó là. Túi tiền.

Hắn đi tới, một phen cầm lên túi tiền, rất khẳng định nói: “Đây là của ta.”

Quân Lam Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục đếm tiền: “A, vậy trả lại cho người thôi.” Của người thì là của người đấy chứ, trả lại cho người là được. Nàng là rất tốt nói

Người nói.

Ánh mắt Vũ Thù Kinh rơi vào một ít ngân phiếu trong tay nàng, nhất thời giựt giựt khoe miệng dưới: “Tiền trong tay người cũng là của ta.”

Quân Lam Tuyết ngẩng đầu, miệng nhếch lên, hướng hắn cười xán lạn một tiếng: “Ngại quá, hiện tại nó đã là của ta.”

“Người ——”Cư nhiên trắng trợn giành tiền của hắn?! Trong lòng Vũ Thù Kinh giận a.

Hắn được xưng Thiết Diện Diêm La, ở biết nữ nhân này ngăn ngừn trong vài canh giờ, lại bị liên tiếp tức ra tia lửa

25. Q.1 - Chương 25

“Lam tử! Lam tử người đang ở đâu? Điện hạ tới tìm người, nói là có chuyện quan trọng, Lam tử, người có ở trong nhà không?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Lục tử, khiến Quân Lam Tuyết nhất thời cả kinh.

“Cái gì! Tên kia còn chạy tới nơi này tìm ta? !”

Quân Lam Tuyết cũng không kịp đếm bạc, đem ngân phiếu nhét vào trong lòng, luống cuống tay chân đem Vũ Thù Kinh đẩy về trên giường, nửa uy hiếp nửa ra lệnh mà nói: “Người hãy nhanh đem váy mặc trở lại, Tô Lăng Trạch rất gian trá, nếu để cho hắn phát hiện người là nam, ta cũng vậy không cứu được người, người liền một mực chắc chắn thăm mền ta hồi lâu, tối hôm qua bị ta mang về phòng vụng trộm, hiểu chưa? Nếu không đến lúc đó cây của ta rụng tiền cũng không có!”

Thì ra nàng đem mình biến thành một cây tiền rồi hả ? Vũ Thù Kinh giựt giựt khoe miệng dưới.

Cũng thế, trong túi tiền trên người mình có 10 mấy vạn lượng không phải toàn bộ chạy đến nàng túi đi?

“A, đúng rồi, còn có cái này nhớ trả về a!” Quân Lam Tuyết đem quả quýt nhét về trong tay của hắn, sau đó để xuống rèm che, vội vàng chạy đến trước cửa.

Tô Lăng Trạch này thật tốt làm sao, lại đến phòng của loại người làm như nàng? Chẳng lẽ là phát hiện ra chuyện gì? Quân Lam Tuyết nghĩ như thế nào thế nào buồn bực, không thể không lên tinh thần đề phòng hoàn toàn.

Mà trên giường, Vũ Thú Kinh mặt lạnh bất đắc dĩ mặc lại váy, sau khi mặc xong, hần trừng mắt trước hai quả quýt kia.

Nhìn chăm chăm. Nhìn chăm chăm.

Cho đến trong lúc mơ hồ nghe có tiếng bước chân hướng nơi này đi tới, hần mới chấp nhận cầm lên quả quýt. Bỏ vào trước ngực của mình.

Sau khi xong, hần cúi đầu nhìn một chút bộ ngực mình đội lên, khoe miệng vừa vừa kéo, quả quýt này. Quả nhiên hơi nhỏ một chút.

Xuyên thấu qua rèm che hướng Quân Lam Tuyết nhìn lại, trông mắt Vũ Thú Kinh nhú lại, cái nữ nhân đáng chết này, thế nhưng để cho hần đường đường nam nhi bấy thước giả gái! Còn tốt chứ, hần nhớ!

Dĩ nhiên, Quân Lam tuyết phải không biết ý nghĩ của Vũ Thú Kinh bây giờ, nàng một lòng đều ở đây lôi kéo đến trên người Tô Lăng Trạch.

Quân Lam Tuyết chán chường vỗ đầu một cái, ảo não thở dài một tiếng: “Ai, Tô Lăng Trạch này rốt cuộc là nghĩ gì, chẳng lẽ không biết nơi này là phòng của người làm hay sao.”

“Hả? Thế nào, phòng của người làm, Bồn vương sao lại không thể tới?”

Người chưa thấy, tiếng tới trước.

Theo giọng nói trầm thấp mang theo mấy phần hài hước, một thân ám văn cầm y tơ lụa, Tô Lăng Trạch đi vào.

Bước chân hần rất nhẹ, khe giờ lên khoe môi, rõ ràng là độ cong lưỡi biếng, mắt lại như hàn băng tích tụ ngàn năm, phát ra ý sâu kín lạnh nhạt.

Sau rèm che, ánh mắt Vũ Thú Kinh lăm liệt, cư nhiên thật sự là hần!

Vừa thấy hần, Quân Lam Tuyết đang lúc giống như gặp được ánh mặt trời trong tháng ba, lộ ra một nụ cười rực rỡ thật to: “Sao lại thế này! Lăng vương phủ chính là của Điện hạ ngài, tất cả Lăng vương phủ liền càng không cần phải nói rồi, ngài có mà là muốn đi đâu liền đi đó rồi.”

“Bớt lăm mồm, Bồn vương đi ngang qua đây, chính là nhớ tới hôm qua giao cho người những thứ sổ sách kia, muốn hỏi một chút, người điều tra thế nào.” Tô Lăng Trạch nhàn nhạt nhìn về phía nàng.

“Ách.” Nàng có thể nói, tới hôm qua vì xử lý chuyện của Vũ Thú Kinh, nàng vừa mới nhìn một chút xiu sao?

Vì vận lượng hoàng kim này, nàng không thể, vì vậy, nàng vỗ ngực, đem trên bàn sách một bản giao cho Tô Lăng Trạch, nói: “Dĩ nhiên. Còn không có, chỉ là Điện hạ, ta đã giản lược làm một thống kê thô sơ, a, ngài xem, đây chính là một bản thống kê ta tiện tay làm.”

Nói đến đây, nàng ngừng một chút, không quên nhắc nhở hần: “Ừm, ngài xem nơi nào không hiểu, có thể hỏi ta.” Không phải chị đây khi dễ người, chúng ta thế kỷ 21 bề ngoài phân tích số liệu, người có thể nhìn hiểu không?

Tô Lăng Trạch nhận lấy bản phân tích này, còn chưa có nhìn kỹ nội dung viết phía trên, liền bị kiểu chữ xiêu xiêu vẹo vẹo làm cho sưng sốt một chút.

“Những thứ này.” Hần giờ giờ trên tay lên biên lai mượn đồ: “Người viết .”

“Dĩ nhiên.” Quân Lam Tuyết vẻ mặt kiêu căng ngẩng đầu.

“Xấu xí.”

“À?” Quân Lam Tuyết nhất thời không có phục hồi tinh thần lại.

“Chữ, thật xấu xí.”

“”

26. Q.1 - Chương 26

Quân Lam Tuyết giận, một phen đoạt lại tờ sổ liệu phân tích kiểu mẫu, hờ hững nói:

“Nếu Điện hạ ghét bỏ Lam tử viết không đẹp, sao không tự chính mình đi xử lý những thứ sổ sách này, nô tài tài sơ học thiển, chỉ hiểu được phục vụ người! Cái khác cái gì cũng không biết.”

Nghe vậy, mắt Tô Lăng Trạch nhú lại, toát ra một đạo ánh sáng nguy hiểm, tiểu tử nô tài này lại còn uy hiếp hần đây?

Hắn nắm lên hai quả đấm, xương ngón tay rõ ràng, thon dài tinh khiết, giống như cái nắm chặt này liền có thể đem trọn cả thiên hạ nắm lại.

Muốn cái mạng nhỏ của nàng rất đơn giản.

Chỉ là.

Nghĩ đến vì muốn nghiệm chứng một cái trên người tiểu tử nô tài thiên phú thần toán này, hần còn là nhịn xuống, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, nắm lên tay của nàng, hờ hững nói: “Tới đây.”

“Làm gì à?” Quân Lam Tuyết nghĩ rút tay của mình về, nam nữ thụ thụ bất thân, mặc dù nàng mặt ngoài là nam, nhưng trong xương còn là nữ!

“Ngồi xuống.” Không để ý đến nàng giãy giụa, dẫn người đến bên bàn đọc sách, Tô Lăng Trạch chỉ chỉ cái ghế, ý bảo nàng ngồi xuống.

Quân Lam Tuyết hồ nghi nhìn hần một cái, Tô Lăng Trạch này, muốn làm cái quỷ gì?

“Điện hạ, người đây là muốn...?” Quân Lam Tuyết hỏi, giọng nói tràn đầy đề phòng không thể nghe.

Tô Lăng Trạch không trả lời, trực tiếp cầm lên bút lông nhét vào trong tay của nàng, nhàn nhạt ra lệnh: “Lấy được.”

À? Quân Lam Tuyết sửng sốt.

Còn chưa có phản ảnh tới đây, Tô Lăng Trạch đã nắm tay nàng cầm bút lông, đem giấy Tuyên Thành dè ở bút nghiên, dính xuống mực nước, trên giấy viết.

“Nhìn kỹ, là viết như vậy.”

“ ”

Quân Lam tuyết rồi.

Đây là có cơ nào đau thương a, dầu gì nàng ở hiện đại cũng là người trưởng thành a! Lại còn muốn người khác tay cầm tay dạy viết chữ? !

Quá hao tổn tinh thần rồi.

Không.

Cái này cũng không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, Tô Lăng Trạch dường như, cứ nhiên, có thể, nhìn hiểu nàng làm một ít cái sổ liệu phân tích kiểu mẫu? Điều này sao có thể?

Vậy mà sự thật chứng minh, cái này thật có thể, hơn nữa, hần lại còn có thể nhận ra là nàng cầu bỏ một loại chữ bút lông.

Quân Lam Tuyết đột nhiên cảm thấy bội phục, làm Vương Gia, quả nhiên không phải là người bình thường vậy. Lực thích ứng quá mạnh mẽ!

Đang suy nghĩ, đầu bị gõ một cái, trên đỉnh đầu truyền đến ngữ điệu lạnh nhạt của Tô Lăng Trạch đã hình thành thì không thay đổi: "không được thất thần, nhìn cho kỹ điểm."

Quân Lam Tuyết không hiểu, hẳn đây là ý gì, là có tính muốn đem nàng bồi dưỡng thành phòng kế toán đặc biệt tính sổ sao? Cho nên cứ nhiên hạ mình dạy nàng viết chữ?

Đừng nói là nàng, chuyện này đặt đi ra ngoài ai tin à? Nàng đột nhiên có chút không hiểu nổi Tô Lăng Trạch, cái này không theo như bài đề ý xuất bài nam nhân, đến tột cùng lại muốn làm xiếc gì?

Chẳng lẽ là nghĩ thử dò xét nàng?

"... Nha." Quân Lam Tuyết không biến sắc đáp một tiếng: "Tạ điện hạ dạy bảo."

Trên giường, Vũ Thú Kinh xuyên thấu qua rèm che, rơi vào ánh mắt trước bàn đọc sách đến trên người hai người, con mắt tâm chỗ sâu dính vào nhất mật hồ nghi, quả thật, hẳn cũng không hiểu, Tô Lăng Trạch làm sao sẽ đối với một nô tài để ý như vậy.

Tầm mắt chuyển một cái, tầm mắt của hắn rơi vào trên người của Quân Lam Tuyết, nữ nhân này có khi thật sự có lai lịch, có thể để cho Tô Lăng Trạch tự mình chiếu cố?

Dĩ nhiên, bọn họ cũng không biết, Tô Lăng Trạch chỉ là đơn thuần cho là, đây là một người coi là nhân tài, nếu như không biết viết chữ, hẳn là đáng tiếc.

Nếu như tên nô tài này thật sự là bạn không phải là địch, như vậy hẳn là hoàn toàn không để ý tự mình đi bồi dưỡng nàng.

Tô Lăng Trạch hẳn, từ trước đến giờ đều yêu quý nhân tài.

Nhìn Quân Lam Tuyết tư thế giống như chó bò, hắn ghét lắc đầu, chợt dưới sàng một đạo vết máu giọt vào mi mắt hắn, Tô Lăng Trạch nheo lại con mắt tĩnh mịch, nhìn về rèm che kín giường.

Khó trách mới vừa rồi lúc vừa tiến đến, cảm thấy một cổ nhàn nhạt mùi máu tươi, hẳn hương trên giường nhìn, rõ ràng là ban ngày, tấm màn vì sao phải đến buông xuống?

Chẳng lẽ nói, trên giường có người?

27. Q.1 - Chương 27

Chẳng lẽ nói, trên giường có người?

Tô Lăng Trạch mắt hơi híp, mắt phượng tĩnh mịch như Hãn Hải gọn sóng, hắn không biến sắc nhếch môi cười, nụ cười cũng không biểu đạt đầy mắt, có vẻ có chút không chút để ý.

"Người bị thương sao." Hắn đột nhiên hỏi, giọng nói có chút không để ý, khí thế lại mơ hồ mang theo tư vị ép hỏi.

Nghe vậy, tay Quân Lam Tuyết dừng lại, một giọt mực nước nhỏ xuống ở trên giấy Tuyên Thành, nàng ngẩng đầu, nhìn Tô Lăng Trạch, cố làm không hiểu lắc đầu:

"Điện hạ, người nói cái gì vậy, làm sao lại cảm thấy ta bị thương?"

Không tầm thường, hôm nay, Tô Lăng Trạch quả nhiên có chút không tầm thường.

Chỉ là, người này tựa hồ cũng căn bản sẽ không bình thường a, nói chuyện âm dương quái khí, mắt bí hiểm, rất thích ở sau lưng nghiên cứu người khác.

Tô Lăng Trạch từ từ hướng vị trí giường đi tới, từng bước từng bước nhìn như không chút để ý, rồi lại tựa hồ vô tình hay cố ý, sau khi đi tới bên giường, dừng lại, cười nhạt nhìn Bùi Thiển.

"Hà? Thật không có bị thương? Vậy vì sao, trên đất này lại có vết máu?"

Quân Lam Tuyết tính phản xạ lập tức nhìn trên đất, quả nhiên nhìn thấy nơi đó có một vết máu nhỏ, hơn nữa tuyết đối là trên người Hàn lâm liệt lưu lại!

Tính phản xạ dựng thẳng lên, cái Tô Lăng Trạch này, khó trách sẽ hỏi như thế, có muốn hay không như vậy trời sanh tính đa nghi nhạy cảm à?

Còn không đợi nàng suy nghĩ nhiều, Tô Lăng Trạch đã mặt đứng ở trước giường, giọng nói biến đổi, chợt chuyển lạnh, xuyên thấu lạnh lẽo trước mặt phun ra:

“Hay là nói, nơi này, có người khác?”

Tự tay hắt, sẽ nhắc lên màn che.

Trên giường, Vũ Thú Kinh một đôi con ngươi đông lạnh, toàn thân đề phòng hết sức đứng lên. Mặc dù mặc thành nữ trang, nhưng là hắt biết, người đàn ông này không đơn giản.

“Ai.”

Đang lúc hắt muốn nhắc lên màn, Quân Lam Tuyết trước một bước chạy tới, kéo lại Tô Lăng Trạch, vội vàng nói:

“Điện hạ! Trên giường nằm chính là người yêu của ta, Lăng vương phủ hắt không có quy định người làm không thể lấy vợ sinh con chứ? Ta theo Tiểu Ngư Nhi đã tư định cả đời, đem qua nàng ở chỗ này của ta. Ách, Điện hạ, ngài hiểu, nô tài cũng là người lớn, gì kia, phương diện kia vẫn còn có chút nhu cầu, cho nên. Cho nên. Nhất thời Tiểu Ngư Nhi một muốn chết rồi, hiện tại nàng vẫn còn nghỉ ngơi, Điện hạ xác định trên cảnh nô tài trung thành, bỏ qua cho Tiểu Ngư Nhi đối với người thất lễ, để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt chứ?”

“Nữ nhân?”

Tô Lăng Trạch ánh mắt dò xét ngấm nhìn nàng: “Người yêu của người?”

“Dĩ nhiên xác định!” Quân Lam Tuyết cực kỳ khẳng định nói: “Chẳng lẽ Điện hạ không tin nô tài là người sao!”

Người nói vô ý, người nghe lại cảm thấy tức giận, nhất là Vũ Thú Kinh đang nằm ở trên giường, nếu không phải là Tô Lăng Trạch ở chỗ này, làm thật muốn phun ra một búng máu rồi.

Cái gì gọi là tư định cả đời?

Cái gì gọi là người trưởng thành... Có phương diện nhu cầu kia...?

Cái gì còn gọi là tối hôm qua hắt một muốn chết rồi? Hắt lại lúc nào thì biến thành Tiểu Ngư Nhi?

Nàng còn là nữ nhân sao? Thật sự là nữ nhân sao?

Tại sao còn dám mở miệng nói ra lời xấu hổ như vậy?

Tô Lăng Trạch quay người lại, như có điều suy nghĩ, hướng trên giường nhìn một cái.

Mà Quân Lam Tuyết hữu ý vô ý, cổ ý hơi vén lên màn che, không có lộ tướng mạo Vũ Thú Kinh, nhưng lại có thể có thể thấy rõ cái ‘có lỗi có lôm’ kia.

Linh Lung vốc người.

. Được rồi.

Mặc dù vốc người này quá mức cao lớn, thật sự không nhìn ra nơi đó có đường cong lả lướt gì, nhưng Tô Lăng Trạch nên không thấy rõ đi, cứ như vậy tùy tiện liếc mắt nhìn, cũng sẽ không hoài nghi chứ?

Hơn nữa, nàng đều nói đến phân thượng này rồi, nếu là hắt còn kiên trì, Tô Lăng Trạch liền quá lừa bịp rồi !

“Cũng được, Bồn vương cũng là người thông tình đạt lý, như vậy nếu, Bồn vương cũng không ở lại chỗ này quấy rầy các người, chỉ là, chuyện Bồn vương phân phó, người tốt nhất nhớ ở trong lòng, nếu là ngày mai

không có hoàn thành nhiệm vụ Bổng vương nhấc nhủ, người liền mình xách theo đầu tới gặp Bổng vương thôi.”

Tô Lăng Trạch vung tay áo xoay người, lần này, không lại xem trên giường đến cùng là ai, trực tiếp bước nhanh mà rời đi.

Để cho nàng xách theo đầu thấy hấn?

“Gặp em gái người! Đầu Lão nương người hái tốt như vậy thật sao?” Nhìn chăm chăm bóng lưng Tô Lăng Trạch, Quân Lam Tuyết lạnh lùng nghiêng răng.

Hiện tại liền để cho người khi dễ đi, thù này không phải là không báo, đúng lúc chưa tới!

“Hà? Người nói cái gì?” Tô Lăng Trạch đột nhiên lại quay đầu lại, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Quân Lam Tuyết, mặt lạnh lẽo.

“Ách, ta nói ta muốn gặp muội muội ngài.” Quân Lam Tuyết lập tức đổi lời nói, trong lòng mắng to lỗ tai nam nhân này có muốn hay không linh như vậy.

Tô Lăng Trạch hừ lạnh một tiếng: “Muội muội Bổng vương là công chúa, kim chi ngọc diệp, cũng không phải là tùy tiện người nào cũng có thể thấy.”

“.” Mẹ kiếp, chỉ người tôn quý! Chỉ người lợi hại! Lão nương còn không hiềm thấy !

“Đi thôi.” Tựa hồ nhìn thấy khóe miệng Quân Lam Tuyết mơ hồ run rẩy, tâm tình Tô Lăng Trạch chợt tốt lên không ít, xoay người bước nhanh mà rời đi.

Mà Quân Lam Tuyết ước gì hấn đi, hấn chân trước vừa mới bước ra, chân sau thiếu chút nữa bị đập trên cửa phòng bị đóng lại.

“Rầm –” một tiếng, trực tiếp đóng cửa, rất sợ hấn quay đầu lại trở về.

Khóe mắt Tô Lăng Trạch co rúm lại, tiểu nô tài đáng chết này, đây rốt cuộc là ai là chủ tử, ai là nô tài.

Hoàn hảo hấn chân sau giờ nhanh hơn, bằng không không phải là bị cánh cửa kẹp đoạn không thể.

“Ảnh.”

Nhất mặt bóng dáng phiêu nhiên xuất hiện, tiến vào dung nhập vào trong không khí che dấu hơi thở như vậy, giống như tên Như Ảnh như tùy.

Tô Lăng Trạch đứng ở hành lang, nhìn cửa phòng cách đó không xa Quân Lam Tuyết đóng chặt, trong mắt lạnh nhạt mà lạnh lùng: “Đi điều tra một chút người kia rốt cuộc là ai.”

Tiểu nô tài, người cho rằng có thể vượt qua Bổng vương sao?

Một người khí thế bẩm làm sao có thể thay đổi? Năm hàng năm tập luyện, huyết lệ đổ xuống mùi huyết tinh làm sao có thể bỏ qua? Bổng vương cũng muốn nhìn một chút, trên giường người, chính là cái người kia, rốt cuộc là ai.

Nếu như nói là đồng đẳng của người.

Bổng vương sẽ không khách khí .

“Vâng” bóng đen linh mệnh, cũng giống như lúc xuất hiện, lặng lẽ biến mất trong không khí.

Trong lòng Quân Lam Tuyết biết Tô Lăng Trạch có thể đã hoài nghi cái gì, nhưng là, hiện tại nàng còn bị nhìn chăm chú dưới mắt Tô Lăng Trạch, tự thân khó bảo toàn, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước, đến lúc đó sẽ tới một cái chết kho giữa lời.

Tô Lăng Trạch vừa đi, Quân Lam Tuyết thở phào nhẹ nhõm thật lớn, vén lên màn che một tiếng liền nhảy lên, bóp cổ Vũ Thú Kinh.

Vũ Thú Kinh hoàn toàn không có dự liệu được Quân Lam Tuyết nói trở mặt liền trở mặt, nhưng phản ứng cũng mau, liền lập tức giữ lại tay của nàng, lạnh mặt nói: “Lại muốn làm cái gì?”

“Nói điều kiện!” Quân Lam Tuyết mặt lạnh trả lời.

Võ công của hắn cao, ai biết hắn có nguyện ý hay không đồng ý điều kiện của nàng, cho nên hắn tính toán đánh đòn phủ đầu, bắt hắn lại bàn lại điều kiện, nhưng hiển nhiên, hắn so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn lợi hại hơn.

Nàng cũng không kéo dài, nói thẳng ra điều kiện của mình: “Ta như thế nói tới cũng, coi như đã cứu người một mạng, ta muốn người giúp ta làm hai chuyện, làm thành báo ân, như thế nào?”

Để cho hắn giúp nàng làm hai chuyện? Ánh mắt Vũ Thụ Kinh lạnh lạnh, “Người có biết thân phận của ta không?”

28. Q.1 - Chương 28

“Người nào để ý thân phận người là gì, người nói, đồng ý hay không đồng ý? ! Ta không có nhiều thời gian nói nhảm với người như vậy, nếu không người nên đồng ý điều kiện của ta, nếu không, ta liền giao người cho Tô Lăng Trạch, tự người chọn!” Con người đen nhánh của Quân Lam Tuyết không hề chớp theo dõi hắn: “Hay là nói, người sợ ta giao việc cho người, người làm không được? Nếu là như vậy, người có thể yên tâm, lấy võ công của người, việc ta để người làm, người tuyệt đối có thể làm được.”

Vũ Thụ Kinh nghĩ sâu xa một lát, hồi lâu mới mở mồm: “Người nói.”

“Người trước buông ta ra.” Quân Lam Tuyết kéo tay của mình, mặc dù nàng thất cổ hắn, nhưng sức lực của người đàn ông này rất lớn, cái phải cổ tay nàng đành thấy đau, không thể làm gì khác hơn là nhéo lông mày nói: “Người quả thật muốn nói chuyện với ta với bộ dạng như thế này sao?”

Nàng có điều ngụ ý hướng hai người nắm tay nhau, nam nhân này, còn đang nắm nàng không thả?

Vũ Thụ Kinh cúi đầu nhìn lại, lúc này mới nhìn thấy mình nắm tay con gái người ta không thả, dưới lòng bàn tay xúc cảm ấm áp mà trắng nõn, như sợi tằm gai lòng bàn tay, lan tràn đầy lòng.

Hắn vội vã buông tay nàng ra, sắc mặt trầm hơn rồi, mơ hồ thấy lại có thể thấy được mấy phần không kịp che giấu nữa, lúng túng cùng ảo não.

Hắn đến cùng là có chuyện gì xảy ra, đã từng ghét nhất cùng người khác tiếp xúc, nhất là nữ nhân, chỉ cần nữ nhân một khi tới gần mình, thân thể của hắn sẽ theo bản năng làm ra phản ứng, thậm chí còn thường vì vậy mà lỡ tay giết người rồi. Nhưng bây giờ động tác liên tiếp, mà mình lại hoàn toàn không có cảm giác, tựa hồ, tựa hồ đây là một loại bản năng, để cho hắn không có bởi vì theo động tác bản năng đẩy nàng ra.

Nếu như không phải là nàng nhắc nhở mình.

Có phải hay không, vẫn nắm rồi hả ?

Nghĩ tới đây, hắn càng thêm ảo não, thấy vậy lần thứ nhất, hắn thật. Bị thương không nhẹ.

Ừ, nhất định là nguyên do bị thương, mới để cho cảnh giới này thấp xuống. Hắn an ủi mình như vậy.

“Này, người còn ngăn người cái gì a! Nói với người !” Quân Lam Tuyết vừa quay đầu lại, thấy Vũ Thụ Kinh như đi vào cõi thần tiên, không khỏi tức giận một tiếng.

Vũ Thụ Kinh mấp máy môi, không được tự nhiên nhéo lông mày: “Nói đi.”

“Nói như vậy, người đồng ý?”

Thấy hắn dứt khoát như vậy, Quân Lam Tuyết lúc này mới hí mắt nở nụ cười: “A, người đã đồng ý, ta liền đi thẳng vào vấn đề, ta để cho người làm hai chuyện thật ra thì cũng rất đơn giản, chuyện thứ nhất chính là trước tiên đem tiền thiếu nợ của ta hoàn trả.”

“Nợ tiền?” Vũ Thụ Kinh héch mảy, một búng máu thiếu chút nữa phun ra: “Ta nợ người tiền?”

Hắn không nghe lầm chứ? Cả túi tiền của hắn cũng bị nữ nhân này thừa dịp lúc hắn hôn mê đoạt đi, hắn không có tiền muốn đòi trở về, còn mặt khác hắn thiếu tiền nàng?

“Đương nhiên rồi.” Quân Lam Tuyết coi như chuyện đương nhiên mà nói: “Người không tin, ta liền đọc cho người nghe.”

Nàng cầm lên viết chữ rất giống như gà bới, chỉ có chính nàng nhìn mới hiểu trên giấy tờ một khoản một khoản nói ra.

“Tên Vũ Thú Kinh, đúng không, ta gọi người Vũ Thú mỹ nhân, thứ nhất, phí người đến khám bệnh tại nhà, 376 lượng bạc.”

“Phí đến khám bệnh tại nhà?” Chẳng lẽ nàng tối hôm qua gọi đại phu rồi hả ? Nhưng là, vậy cũng không cần nhiều tiền như vậy a!

Vũ Thú Kinh một tiếng cắt đứt nàng: “Đại phu nơi nào muốn mắc như vậy?” Phí đến khám bệnh tại nhà bình thường chỉ cần mấy lượng bạc là đủ.

Quân Lam Tuyết liếc hắn một cái: “Người hơn nửa đêm té xỉu, nơi này là Lăng vương phủ, Lăng vương phủ biết không? Thủ vệ sâm nghiêm, ta hơn nửa đêm, đi cả đêm mới cho người đại phu tốt nhất, vẫn không thể kinh động người khác, người cho rằng ta dễ dàng à? Này hơn ba trăm hai không chỉ có muốn xin đại phu, còn phải mượn xe ngựa, còn phải mua được người làm bảo thủ bí mật, người cho rằng rất dễ dàng à?”

“.” Căn thận suy nghĩ một chút, nàng nói cũng quả thật rất có đạo lý, được rồi. Vũ Thú Kinh hắn nhận.

Quân Lam Tuyết tiếp tục đọc: “Tiền thuốc thang 644 hai.”

“Tiền thuốc thang 644 hai?” Đây cũng quá khoa trương thôi.

Vũ Thú Kinh lần nữa cắt đứt hắn, mặc dù hắn bị trọng thương, nhưng mà dưới sự bảo vệ của nội lực, cũng không trí mạng, là cái lang băm nào dám thu tiền thuốc thang thế này?

Quân Lam Tuyết có chút không nhịn được phát tay, buồn bực giải thích:

“Người là có nhiều keo kiệt a, thân thể là cách mạng tiền vốn, nhất là hoa ở trên người tiền, quý ở tình, không tại nhiều, có biết hay không? Dĩ nhiên, người đừng chê đắt, ta cho người dùng là đều có thể khắp thiên hạ tốt nhất tốt nhất, khó được nhất có thể thấy được được liệu, người xem người hôm nay là có thể xuống giường vui vẻ rồi, phí thuốc này, giá trị tuyệt đối!”

“.” Vũ Thú Kinh giựt giựt khóe miệng dưới, rất muốn nói, này căn bản cùng được liệu không liên quan, là nội lực của hắn tốt.

“Thứ ba, phí băng bó vết thương.”

“Băng bó vết thương?” Vũ Thú Kinh hếch mày, không vui: “Điều này cũng có thể coi là tiền?”

Vết thương băng bó không phải là tiền thuốc? Làm sao chia ra coi là?

Mặt Quân Lam Tuyết coi là chuyện đương nhiên: “Đó là đương nhiên muốn, băng bó vết thương dùng là băng gạc không lấy tiền à? Bán cô nương tự thân động thủ, công phí không lấy tiền à? Này còn phải từng bước từng bước thận trọng, không thể đụng vào đến vết thương của người, băng bó rất dễ dàng à? Thì cho coi là chút ít nhỏ phí dụng mà thôi, người nhìn ta hiện tại, cũng chỉ là nô tài tam đẳng ở Lăng vương phủ, người cho rằng bản cô nương có nhiều tiền dư như vậy chăm sóc người à?”

“.” Vũ Thú Kinh.

Được rồi, hắn câm miệng.

“Còn có phí nhân công hộ lý buổi tối chăm sóc một mình người.” Quân Lam tuyết tiếp tục thì thầm.

Phí nhân công hộ lý. Khóe miệng Vũ Thú Kinh co quắp một chút, đã vô lực đi hỏi, phí nhân công này cái gì cái gì hộ lý là cái gì? Vừa tính thế nào rồi.

Thấy hần an tĩnh nghe, Quân Lam Tuyết đọc càng hăng say rồi, một cái tiếp một cái đem toàn bộ cũng nói ra.

Không có biện pháp, nàng nghèo! Rất nghèo rất nghèo! Mà Vũ Thú Kinh mới nhìn giống như người giàu có, không hảo hảo nhìn bộ sao được?

Vũ Thú Kinh mỗi nghe một cái, khoe miệng sẽ rút ra hạ xuống, sau lại phát hiện càng nghe càng không đúng lắm.

Tỷ như.

“Phí gia công vậy?” Đây là cái đồ vật quý gì?

“Aiii.” Quân Lam Tuyết khinh bỉ trừng mắt liếc hần một cái: “Người xem một chút chính người, xem xem mình dáng dấp cao lớn đến cỡ nào, tứ chi đến cỡ nào phát đạt, ta đây nơi đó có hạ nhân mặc vậy, không thể làm gì khác hơn là len lén đi nha hoàn sát vách này trộm một bộ y phục lấy ra sửa lại, người mới mặc được, một buổi tối đuổi ra ngoài, quá trình này đến cỡ nào khổ cực người biết không? Phí gia công này, là nhất định phải tính.”

“.” Vậy, gia công, còn là vậy phụ nữ, trên mặt Vũ Thú Kinh nóng lên.

Nghĩ đến đây, vậy đã từng mặc ở trên người một cái nữ nhân nào đó, hần lại cảm thấy cổ họng một hồi nóng ran.

“Phí quả quýt là cái gì vậy?” Hần vội vã dời đi chú ý lực, có chút xấu hổ hỏi.

“Quả quýt phí, ôi mẹ nó, người liên tục cái này cũng muốn so đo? !”

Quân Lam Tuyết nổi giận, một tiếng hướng trước ngực hần thấy lòi ra hai khối: “Quả quýt, người sờ sờ quả quýt này, vừa lớn vừa tròn, đặt ở trong người, người nào nhìn ra được là bộ giả ngực? Người cho rằng, quả quýt vừa lớn vừa tròn như vậy dễ tìm à? Ta bỏ ra biết bao nhiêu khổ cực mới tìm được, người biết không? Người liên tục cái này đều muốn cùng ta so đo, ôi mẹ nó, người có muốn hay không hẹp hòi như vậy, vắt cổ chày ra nước thứ hai à.”

“.”

Nhìn động tác khí phách kia, khí thế kinh người vượt ‘bộ ngực’ hần của Quân Lam Tuyết, Vũ Thú Kinh lần đầu tiên cảm thấy hối hận.

Vì sao hần tới hôm qua hần lại muốn trốn ở trong nhà nữ nhân này đây?

Đây rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Tính đến cuối cùng, một túi ngân phiếu tràn đầy của hần cũng không đủ trả nợ, ngược lại cũng thiếu nàng một đồng lớn bạc.

Hiện tại hần chạy, liệu. Có kịp hay không?

29. Q.1 - Chương 29

Bây giờ có chạy cũng không còn kịp nữa rồi.

Cho dù hần bây giờ có muốn chạy, Quân Lam Tuyết cũng sẽ không thể để hần chạy, nếu hần chạy, nàng đi tìm ai đòi tiền a.

“Chỉ là người yên tâm.” Giống như là nghĩ tới điều gì, Quân Lam Tuyết mắt to nhú lại, khom thành hình trăng lưỡi liềm, vỗ vỗ bả vai Vũ Thú Kinh tựa như an ủi: “Con người của ta, trừ hào phóng ở ngoài cũng không có ưu điểm gì, ta đây, cũng biết người bây giờ bị thương, tạm thời không thể rời đi lúc này thôi, cho nên thời hạn chỗ bạc này, ta còn có thể cho người thư thả mấy ngày.”

“” Trừ hào phóng ở ngoài, không có ưu điểm gì? Khéo miệng Vũ Thù Kinh mơ hồ run rẩy một chút, nàng gọi cái này là hào phóng? ! Đây thật gọi hào phóng sao? !

“Về phần chuyện khác, vậy thì càng đơn giản hơn.” Quân Lam Tuyết cười híp mắt tiến tới, một đôi mắt to tràn đầy cơ trí lóe ra tính toán: “Nhưng mà hiện tại ta lại không nói cho người, chờ ta cần người, lúc đó ta tự nhiên sẽ nói ra.”

Vũ Thù Kinh lạnh lùng hừ một tiếng: “Tốt nhất không phải là chuyện làm trái với nguyên tắc cá nhân ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta cũng là người rất có nguyên tắc!” Quân Lam Tuyết mặt chánh nghĩa trả lời. “Người phải sống thật tốt ở chỗ này, ta xem Tô Lăng Trạch tám phần là đang hoài nghi người, cho nên người tốt nhất không được ra cửa, cũng không cho đem váy cởi ra, nếu là hại ta bị người đàn ông âm hiểm đó bắt được cái đuôi, đừng nói người xong đời, ta cũng vậy muốn đi theo chịu dính líu.”

Dĩ nhiên, nàng không nói ra miệng chính là, hần xong đời liền xong đời, cùng nàng một chút quan hệ cũng không, nếu là hại đến nàng, vậy thì không thể tha thứ rồi.

Bàn giao toàn bộ Vũ Thù Kinh, Quân Lam Tuyết liền ôm lấy sổ sách găm.

Người ở dưới mái hiên, nhiệm vụ Tô Lăng Trạch giao còn là phải hoàn thành.

Tối hôm qua, nàng đã gián lược nhìn qua một lần, những thứ sổ sách này đều có một điểm giống nhau, đó chính là ở chính giữa chắc chắn sẽ có vài nét bút không nhỏ, sổ tiền đó chẳng biết đi đâu, như vậy tiền tăng lên, đó chính là một con số khổng lồ, giống như muốn để cho người phát hiện cũng khó khăn.

Nhưng để cho nàng kỳ quái là, nếu quả như thật có người suy nghĩ muốn động đến số tiền kia, hoàn toàn có thể từ trên sổ sách động động tay chân, tùy tiện làm vài nét bút, sổ sách giả có lẽ còn có thể lừa gạt không chê vào đâu được, làm sao lại giao lên đây như vậy.

Nàng cau mày suy nghĩ sâu xa, một lát dùng nhánh cây tự chế dính điểm mực nước đồ đồ họa vẽ, một lát trong miệng lẩm bẩm nhớ tới cái gì.

Vũ Thù Kinh nằm ở trên giường, nhô đầu ra nhìn nàng, Quân Lam Tuyết ngược sáng, trên mặt rơi lên trên một tầng bóng tối, vốn là mang mặt nạ mỏng, mặt của nàng càng thêm mơ hồ không rõ, rõ ràng mặt bình thường như vậy còn có chút ít xấu xí, nhưng vì sao hần lại cảm thấy, càng xem càng cảm thấy vui tai vui mắt. Càng xem càng nghĩ kéo xuống cái mặt nạ trên mặt của nàng, xem một chút tính cách kỳ dị của cô gái này rốt cuộc là có hình dáng gì.

Không tệ, hần nghĩ nàng khẳng định dịch dung qua, đã biết nàng là cô gái, như vậy đây vốn nhất định không là diện mạo của nàng, làm hần tò mò, một cô gái như vậy vì sao phải đến chỗ như thế này trong Lăng vương phủ làm người làm đây.

Nghe được Quân Lam Tuyết tự lẩm bẩm tính toán cái gì, con mắt Vũ Thù Kinh híp lại, nội lực của hần tốt, không phí sức liền nghe rõ ràng nàng rốt cuộc đọc cái gì.

“Hả? Không đúng, bố trang tháng trước chỉ 4 vạn 6470 hai, bán đi vài vốc tổng cộng thu vào sáu vạn 7700 hai, nói cách khác lời phải là hai vạn 1230, nhưng chút hàng ế kia không có bán đi hoặc bị trả lại hàng mấy cái kia đây?”

Nàng lại đem đặt bút, vút vút ghi chép cái gì.

Nhìn hàn băng trên mặt Vũ Thù Kinh hàng năm không thay đổi có chút giật mình, nữ nhân này lại còn biết tính số?

Hơn nữa nhìn phương thức kế toán vô cùng lưu loát của nàng, thậm chí tính toán đều không cần, thiên hạ còn có người tính nhầm lợi hại như thế sao, chẳng lẽ là thần toán hay sao?

Quân Lam Tuyết cũng không biết trong lòng hần đang suy nghĩ gì, cho dù biết, đại khái cũng chỉ là khinh bỉ không thèm ngoảnh lại nhìn.

Đây coi là cái gì?

Số liệu phân tích là nghề nghiệp gì?

Đó là phải đối với các loại dự tính, các loại chi, các loại buôn bán hoạch định làm ra chính xác phán đoán cùng giá trị buôn bán, số học, chẳng qua là một loại đơn giản nhất.

Quân Lam Tuyết được cho là rất nghiêm túc, còn một khoản, một khoản khai tiêu dùng xếp loại ra ngoài bảng xác minh tự chế, không biết từ lúc nào, Vũ Thù Kinh chịu đựng đau đớn từ từ xuống giường đi tới bàn đọc sách, nhìn nàng viết gì đó, nhưng vừa nhìn, lại như vừa ăn xong một hồi kinh sợ.

Như vậy cái phương thức tính sổ này hẳn còn là lần đầu tiên nhìn thấy, mặc dù nữ nhân này vẽ lộn xộn lung tung, nhưng lại rất kỳ quái, sau khi hẳn nhận ra những thứ kia là chữ gì, vốn là ngổn ngang chột hiểu một lần, hẳn cứ nhiên nhìn một lần là có thể hiểu đây rốt cuộc là có ý gì.

Nàng thậm chí còn đem ghi chép mỗi tháng song song cùng nhau làm tương đối, để cho hẳn không thể không cảm thán, nàng cứ nhiên như vậy để ý tới tài thiên phú.

Cứ như vậy giằng co một lúc lâu, mắt Quân Lam Tuyết chợt sáng lên, giống như là phát hiện vấn đề, vội vàng đứng lên.

“Ta hiểu biết rõ rồi, thì ra là như vậy.”

“Cái gì thì ra là như vậy?” Vũ Thù Kinh theo bản năng hỏi.

“Đương nhiên là phát hiện mấu chốt của vấn đề rồi.” Quân Lam Tuyết liếc hẳn một cái, lạnh giọng ra lệnh: “Người liền đứng ở chỗ này, nơi nào cũng không cho phép đi, ta đi tìm Tô Lăng Trạch giao trả nhiệm vụ!”

Vũ Thù Kinh có chút gian nan giơ tay lên, có chút cẩn thận nghiêng lợi hỏi ngược lại nàng: “Người cho rằng, bộ dáng hiện tại này của ta, ta sẽ đi đâu?”

Quân Lam Tuyết nhìn hẳn một cái, một đại nam nhân mặc vậy. Nhưng dáng dấp tuấn mỹ của hẳn, làm cho người ta xem ra ngược lại cảm thấy là một mỹ nữ cao lớn.

“Phốc!” Nàng nhất thời nhịn không được, rất không nể tình bật cười, an ủi vỗ vỗ bờ vai của hẳn: “A, Vũ Thù mỹ nhân đừng nói như vậy chứ, nhìn cái bộ dáng hiện tại này của ngươi, cũng là có khuôn là một đại mỹ nhân, người khác muốn vóc dáng như ngươi, cùng dung mạo còn không được đấy.”

Vũ Thù. Mỹ nhân.

Khóe miệng Vũ Thù Kinh co quắp một chút, gương mặt tuấn tú lạnh lùng lẫn nửa như núi lửa kích động nổ tan tành.

Tâm tình Quân Lam Tuyết rất tốt, nghĩ đến hai vạn hoàng kim của Tô Lăng Trạch này sắp tới tay, tâm tình nàng càng tốt, trực tiếp ôm sổ sách phải đi tìm Tô Lăng Trạch đi.

Thư phòng ở hậu viên, cách phòng của người làm khoảng cách hơi xa, Quân Lam Tuyết vòng qua hành lang thật dài đi tới vườn hoa, đột nhiên chạm mặt một cô gái xinh đẹp được người đỡ đi tới, vóc người nổi bật, dáng dấp cực kỳ xinh đẹp động lòng người.

Chắc vị kia là phu nhân Lăng vương phủ đi, Quân Lam Tuyết nghĩ.

Đang nghĩ tới, cô gái xinh đẹp này chạy tới trước mặt nàng, Quân Lam Tuyết khẽ thông xuống mắt, tuyệt đối nhường đường làm cho người ta đi tới.

Vậy mà, chân nàng vừa mới nhắc tới, một đứa nha hoàn trang điểm lạnh lùng bên cạnh nữ tử kia nói: “Lớn mật, thấy Hàn phu nhân còn không hành lễ! Ngươi là nô tài phòng nào, không có quy củ như vậy!”

30. Q.1 - Chương 30

Hàn phu nhân?

Đầu óc Quân Lam Tuyết trong trí nhớ tìm tòi một chút liên nghĩ đến, hình như là thị thiếp của Tô Lăng Trạch ở tại Tây Sương viện đi, nghe nói tể tướng Uyên vương triều, đương triều Hoàng đế luôn là thích giả cho hắn, chỉ là Tô Lăng Trạch chưa bao giờ đã đi tìm những lão bà lớn nhỏ này, hoàn toàn cũng không coi bọn hắn như một loại, hoàng thượng yêu, ban thưởng bao nhiêu thì bấy nhiêu, hắn thu toàn bộ, nhưng là lâu như vậy tới nay lại không nghe nói qua, những lão bà đó từng có con cháu, vì vậy người khác sẽ suy đoán, sợ rằng Tô Lăng Trạch chưa bao giờ theo chân bọn họ viên phòng qua.

Cho nên mới không cách nào làm cho bọn họ mang thai.

Xem ra Tô Lăng Trạch còn giữ mình rất trong sạch, sẽ không giống những người đàn ông khác, sắc đẹp trước mặt, đâu có đạo lý nào không ăn.

Rốt cuộc mình bây giờ thân phận là nô tài, Quân Lam Tuyết không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nghênh đón, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: “Nô tài gặp qua Hàn phu nhân.”

Hàn phu nhân từ trên cao nhìn xuống quan sát nàng một cái: “Ồ, bản phi còn tưởng là ai đó, đây không phải là nô tài trước xúi giục con mèo điên khủng cắn bị thương Hồ nhi sao?”

Lưu quản sự là quản gia của vương phủ, quản lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, bình thường Hàn phu nhân không ít để cho hắn giúp làm chuyện, vì vậy cùng Lưu quản sự quan hệ thật cũng không tồi, hơn nữa Trương Hồ là một người a dua nịnh hót, đem Hàn phu nhân dụ được giống như bầu trời phong Hoàng, vì vậy vừa thấy được Quân Lam Tuyết, Hàn phu nhân liền nhớ tới Trương Hồ hai ngày trước ở trước mặt mình khóc lóc kể lể chuyện tình, này không, bắt được cơ hội liền muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Quân Lam Tuyết điều chỉnh sắc mặt, vừa thấy bộ dạng Hàn phu nhân như vậy nàng cũng biết là muốn tìm mình phiền toái rồi.

“Hàn phu nhân, chuyện này ai đúng ai sai Lăng Vương điện hạ đã không còn truy cứu, hơn nữa, đang dưới tình huống không có chứng cứ, mặc dù ngươi là chủ tử, cũng không thể như vậy tùy tiện vu oan người làm chứ?”

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Quân Lam Tuyết, Hàn phu nhân tức giận lên: “Thế nào? Một mình ngươi, nô tài tam đẳng nhỏ nhẻ còn dám cùng chủ tử cãi lại hay sao!”

mặt Quân Lam Tuyết không chút thay đổi: “Không dám, ngươi là chủ tử, ta là nô tài, ta đương nhiên là không dám.”

“Vậy lời này của ngươi là có ý gì, chẳng lẽ bản phi nói còn có không đúng sao?”

“Như vậy thì xin phu nhân ngươi ở đây, thời điểm nói câu nói này, lấy ra chứng cứ, chỉ cần thấy được có chứng cứ chứng minh con mèo điên khủng là sủng vật của ta, ta tự nhiên sẽ nhận tội!”

“Ngươi! Ngươi dám như vậy cùng bản phi nói chuyện!” Hàn phu nhân giận đến sôi lên, nàng ăn sung mặc sướng, ở nhà là thiên kim tiểu thư, ai dám khi dễ nàng? Sau khi đến vương phủ, mặc dù là cái trác phi, nhưng ở tình huống không có vương phi, nàng nhưng dưới một người trên vạn người, từ trước đến giờ thói quen hô quát người, nàng lúc nào bị người nhà coi rẻ qua như vậy? Lập tức tức giận lên, liền tiếp nững nộ: “Người tới, vả miệng cho ta, cậu nô tài kia không biết cất nhắc, liền bản phi cũng dám chống đối!”

Nha hoàn phục vụ Hàn phu nhân lập tức gọi tới thị vệ tuần tra, những thị vệ này đều là cận thị Lăng vương phủ, bản lĩnh không kém, hôm nay là đến phiên bọn họ tuần tra, không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện của Hàn phu nhân, liền lập tức chạy tới.

“Phu nhân có chuyện gì?”

Hàn phu nhân, cảm hướng phương hướng Quân Lam Tuyết điểm một cái, chỉ cao khí ngang nói: “Hắn là nô tài mới mượn vào, như vậy không có quy củ, loại nô tài này ở lại trong phủ còn ko phải sẽ đem lại xui xẻo cho Lăng Vương điện hạ hay sao? Bắt hắn cho bản phi, đánh nặng 100 đại bản rồi ném ra vương phủ, Lăng vương phủ có lẽ còn có thể thanh tỉnh một chút.”

31. Q.1 - Chương 31

“Hắn?” Thị vệ nghiêng đầu vừa nhìn, nhìn thấy Quân Lam Tuyết còn mặc y phục của hạ nhân tam đẳng, liền không khách khí: “Quả thật là to gan, dám ở Lăng vương phủ giường oai! Nên cho người điếm nhan sắc nhìn một chút!”

Trường thương trong tay hắn một lòng, thẳng tắp hướng Quân Lam Tuyết quét tới.

Ánh mắt Quân Lam Tuyết lạnh lẽo, trong lòng tức giận mọc lan tràn, những người này ngậm máu phun người thì cũng thôi đi, lại còn muốn đánh nàng?

Chính là một chiêu như vậy, nàng là rất dễ dàng là có thể tránh thoát, nhưng là, nếu như cứ như vậy né, liền bại lộ nàng thực sự biết võ công, đến lúc đó nói không chừng Tô Lăng Trạch càng thêm hoài nghi nàng.

Nghĩ tới đây, nàng định một hai đâm lao thì phải theo lao, thời điểm trường thương của thị vệ vung tới đây, nhìn như lơ đãng tránh, chân nhỏ gót ngọc hung hăng đạp một cái Hàn phu nhân một cái.

Nàng đạp không phải nhẹ, hơn nữa luyện qua mấy năm các loại thuật cận chiến, Hàn phu nhân này yếu đuối sao lại có thể trải qua một cước của cô đây?

Hàn phu nhân kêu đau một tiếng, phát ra một tiếng thét chói tai, vừa định nổi giận, Quân Lam Tuyết so với nàng nhanh hơn một bước, cả người hướng trường thương trong tay thị vệ nhào tới.

“A ——” Quân Lam Tuyết kêu thảm thiết, sổ sách trong tay đột nhiên bay ngang đi ra ngoài, thẳng tắp rơi bên cạnh trong hồ.

“Aaaa... đau chết ta!” Quân Lam Tuyết che chân nhe răng trợn mắt kêu đau, trong lòng lại một mảnh lạnh lùng, muốn trừng trị nàng? Không có cửa đâu!

Tỷ liền cùng các người ngằm đầy!

“Người, người, cái cầu nô tài này! Bộ dạng mắt chó như thế! Ai yêu chân của ta, chân của ta.” Hàn phu nhân ngã ngồi ở một bên, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt tức giận khiến gương mặt xinh đẹp thành vụn vỡ!

“A! Sổ sách!” Quân Lam Tuyết kêu so với nàng ta càng lớn tiếng hơn, giống như gặp cái chuyện gì kinh khủng lắm: “Sổ sách! Điện hạ muốn đích thân thẩm tra sổ sách đâu đi đâu rồi!”

“Cái gì sổ sách?” Vừa định nhân cơ hội bắt được Quân Lam Tuyết, thị vệ nghe được chủ tử nhà mình tự mình muốn thẩm hạch gì đó, vội vàng ngừng lại hỏi.

Quân Lam Tuyết cuống quýt: “Chính là mấy quyển sổ mới vừa rồi ta cầm trong tay! Đó là sổ sách rất quan trọng, Điện hạ chờ ta đưa qua! Các người muốn đánh ta, muốn mắng ta cũng không quan hệ, có thể hay không trước tiên đem sổ sách trả lại cho ta, ta phải lập tức đưa đi cho Điện hạ!”

Nàng vừa kinh hoảng diễn trò, vừa ở trong lòng vụng trộm mà mừng, Ni Mã, kỹ thuật diễn của cô nãi nãi thật đúng là rất hay, xem một đám bọn hắn bị dọa.

“Sổ sách. Giống như. Giống như rơi trong hồ nước đi.” Tiểu nha hoàn ở một bên đỡ Hàn phu nhân yếu ớt chỉ một cái bên cạnh hồ nước, sợ rớt cổ một cái.

Lăng Vương điện hạ muốn đích thân kiểm tra sổ sách, đó nhất định là vô cùng quan trọng.

“Cái gì! Rơi xuống nước!” Quân Lam Tuyết quát to một tiếng, vội vàng vọt tới, nhìn thấy mấy quyển sách trôi lơ lửng ở trên mặt nước, tức giận trừng hướng Hàn phu nhân.

“Hàn phu nhân! Nô tài biết được mới vừa rồi đối với ngài vô lễ là nô tài lỗi! Nhưng ta phạm lỗi tự ta sẽ gánh chịu, ngài chính là lại tức giận, cũng không thể tùy tiện đem vật trọng yếu như vậy ném vào trong nước!”

Quân Lam Tuyết nói đầy lòng căm phẫn, giống như thật sự là Hàn phu nhân vứt xuống nước vậy, nói xong Hàn phu nhân ngẩn ra ngẩn ra: “Ta, không phải, ta. Ta cũng vậy không.”

“Chuyện gì xảy ra!” Đang lúc ấy thì, đột nhiên có giọng nói như yêu ma rét lạnh giống như truyền tới từ địa ngục.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Lăng Trạch một thân áo đen tuấn lạnh không biết từ lúc nào cũng đã đi qua.

32. Q.1 - Chương 32

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Tô Lăng Trạch chấp tay sau lưng đạp lá cây mà đến, áo gấm màu xanh nhạt, hoa văn màu trắng hồng xen lẫn rõ ràng đẹp đẽ, dưới ánh mặt trời, mũ ngọc xanh nạm vàng trên đỉnh đầu óng ánh rực rỡ cao quý khác thường.

“Tham kiến Điện hạ!”

Đám người thị vệ cùng nha hoàn vội vàng quỳ xuống, Quân Lam Tuyết cũng chỉ là tượng trưng, cong cong chấp tay cúi xuống.

Tô Lăng Trạch đã sớm quen thói vô lễ của hần, hơn nữa bản thân mình đối với thân phận Quân Lam Tuyết thử dò xét, vì vậy cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở làm không có nhìn thấy.

Nhìn thấy thái độ của Tô Lăng Trạch đối với Quân Lam Tuyết như vậy, Hàn phu nhân kinh ngạc một lúc lâu, cầu nô tài kia rốt cuộc là cái người gì, tại sao Vương Gia đối với hần khác như vậy?

Nàng đến Lăng vương phủ cũng có gần một năm này rồi, mặc dù Tô Lăng Trạch chưa từng chiều qua nàng, nhưng là nàng cũng biết Tô Lăng Trạch là một thiên chi kiêu tử, lãnh khốc vô tình, chính xác là chưa bao giờ có bất kỳ người nào không vâng lời hần, nếu là có người kích động lửa giận của hần, hậu quả kia cũng không cần suy nghĩ, mà nàng cũng chưa từng nghe qua có người dám đối với hần bất kính, Hàn phu nhân không khỏi muốn hoài nghi, chẳng lẽ cái nô tài gọi là Lam tử này còn có lai lịch gì hay sao?

Nếu sự thật là như vậy, nàng thấy mình mới vừa đối với hần như vậy.

Không chờ bọn họ nói chuyện, Quân Lam Tuyết liền vô tội nhìn Tô Lăng Trạch nói: “Điện hạ, lão ngài phân phó nô tài kiểm tra, nô tài đã làm xong rồi, đang muốn trả sổ sách đưa lại cho ngài, nhưng.”

Nàng có điều ngụ ý hơi nghiêng người nhìn Hàn phu nhân một cái, nhỏ giọng nói: “Sổ sách không cẩn thận rơi vào trong hồ rồi.”

“Rơi vào trong hồ?” Tròng mắt Tô Lăng Trạch nhíu lại, ngón tay thon dài khẽ nâng làm ra một ra dấu tay, lạnh lùng nói: “Vớt.”

Có lẽ là giọng điệu của hần quá lạnh, khí thế quá mức cường thế, hai người thị vệ sợ rụt cổ một cái, lập tức dập đầu nói: “Vâng, vâng, Điện hạ chờ, thuộc hạ lập tức đi!”

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng của bọn họ đã xuất hiện ở bờ hồ “ào ào——” hai tiếng song song nhảy xuống nước vớt sổ sách.

Không nghĩ tới nô tài kia nói là sự thật, đây lag sổ sách rất qua trọng đối với điện hạ, nếu quả thật có cái gì sơ xuất, bọn họ nhất định sẽ xong đời!

Sổ sách rất nhanh được vớt lên, cung kính mà thận trọng được đặt ở trên tay Tô Lăng Trạch.

Tô Lăng Trạch nhận lấy, mở ra. Vốn là từng tờ một, đoạn chánh chỉnh tề tương mực biến thành từng khối từng khối vệt mực, những thứ ghi chép kia mỗi bút chữ chỉ cùng thu vào, cũng bị nước hồ ngâm cho đều xem không rõ ràng lắm đó là chữ gì.

Không đành lòng nhìn thấy sổ sách thảm như vậy, đám người thị vệ vội vàng quỳ xuống, sợ hãi cầu xin tha thứ: “Điện hạ tha mạng, thuộc hạ không biết những thứ này là sổ sách, những thứ này.”

Lời bọn họ còn chưa nói hết, Tô Lăng Trạch đột nhiên giơ tay lên cắt đứt, thản nhiên nói: “Không hỏi các người.”

Đám người thị vệ lập tức cắn chặt miệng, lại không dám nói thêm một lời.

Tô Lăng Trạch cầm sổ sách chậm rãi đi tới trước mặt của Hàn phu nhân, dừng lại, đứng lại, con ngươi màu thâm đen không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hàn phu nhân, sau đó, khẽ giơ lên sổ sách: “Những thứ này, người làm?”

“Không, không phải, Điện hạ, nô tì ta, ta. . . .” Có lẽ là ánh mắt của hắn quá mức lạnh lẽo, khiến đáy lòng của Hàn phu nhân sinh ra lạnh lẽo nhẹ.

“Đã như vậy. . . .” Tay Tô Lăng Trạch đột nhiên buông lỏng, bỗng nhiên đưa tay, bỏ vào trên gáy Hàn phu nhân, thanh âm tựa như từ Cửu U địa ngục truyền đến một loại lạnh lẽo hắc ám: “Người, cũng đi xuống đi.”

Tiếng nói vừa ngừng, thân thể Hàn phu nhân đột nhiên giống như điều đứt dây, bay ra ngoài, thẳng tắp rơi vào trong hồ.

33. Q.1 - Chương 33

Giết người là một chuyện rất khó sao?

Không, rất đơn giản.

Hắn nói xong một câu, tay nâng, kinh phong như gió xuân tan hết Bách Hoa, chỉ một cái chớp mắt, thân thể Hàn phu nhân té bay ra ngoài, rơi vào trong hồ nước, trên mặt bởi vì nháy mắt sợ hãi mà vặn vẹo, đã không nhìn ra dáng dấp duyên dáng sang trọng trước kia.

Muốn giết người, thật đúng là việc không thể đơn giản hơn.

Xem ra trong thân thể hơi có vẻ gầy gò cao lớn này, ngưng tụ không ít sức mạnh ngăn trở, công phu trong tay giống như đôi mắt hắn, sâu không lường được.

Nhưng đây tất cả, đối với Quân Lam Tuyết lớn lên ở thế kỷ 21, một nơi xa hội pháp chế mà nói, Hàn phu nhân mặc dù có lỗi trước, nhưng là tội không đáng chết, Quân Lam Tuyết thừa nhận mình không phải là người tốt lành gì, nhưng cũng không phải là sẽ như thế giết người bữa bãi, thấy thân thể Hàn phu nhân bay ra ngoài kia trong một nháy mắt, nàng cũng vội vàng chạy tới bờ hồ muốn đi cứu Hàn phu nhân.

“Người dám đi xuống thử một chút?” Còn không đợi nàng nhảy xuống hồ nước, giọng nói lạnh lùng của Tô Lăng Trạch đột nhiên truyền tới, thẳng tắp rơi vào trong tai nàng.

Tân thể Quân Lam Tuyết dừng lại, dừng ở bên bờ hồ nước.

“Cứu. . . . Cứu ta. . . .” Hàn phu nhân ở trong nước liều mạng giãy giụa, vật trang sức tản mát ra trôi lơ lửng ở trên mặt nước, trang dung đã không còn nhìn ra dung mạo, nhưng trong cặp mắt kia là sự sợ hãi cùng sợ lại sâu gieo vào trong lòng của người ta.

Mấy tên nha hoàn cùng thị vệ bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy nằm rạp trên mặt đất, sợ hãi cầu xin tha thứ, ” Điện hạ tha mạng! Điện hạ tha mạng!”

Tô Lăng Trạch không để ý đến bọn họ cầu xin tha thứ, lông mày khẽ giương lên hướng phía trước đầu nhìn lại, rơi vào trên người của Quân Lam Tuyết, lời nói lạnh lẽo lại lập lại một lần: “Người dám đi xuống cứu nàng ta thử một chút.”

Không tuân thủ bốn phận.

Tranh giành đầu lợi.

Tô Lăng Trạch hẳn không cần nữ nhân như vậy.

Mà Hàn phu nhân, cũng không xứng làm nữ nhân của hắn, giữ lại, thì có ích lợi gì?

Huống chi, nụ nữ phụ vương ban cho hần đã nhiều, hôm nay có thể thiếu một người, bên tai hần có lẽ còn có thể thanh tỉnh một chút.

“Không, không, ưmh... Cứu ta... Cầu xin người, cầu xin người...” Hàn phu nhân ở trong nước cố gắng giãy giụa, thấy Quân Lam Tuyết ở bên bờ, giống như gặp cứu tinh, nhìn nàng van xin.

Nàng là người kinh thành, từ nhỏ lại nuôi ở trong khuê phòng, căn bản cũng không biết bơi, hơn nữa trước một ít lần kinh sợ, vốn là bị sợ không có hơi sức, từ chối một đoạn thời gian như vậy, thanh âm cùng giãy giụa cũng dần dần nhỏ đi, giống như tùy thời cũng có thể sẽ chìm xuống .

Mấy người thị vệ cúi đầu, không dám nhìn, cũng không dám ra tiếng, bọn họ cũng đều biết Điện hạ ghét nhất nữ nhân lục đục đấu đá nhau, bình thường thì cũng thôi đi, Điện hạ đều là mắt nhắm mắt mở, để cho bọn họ đi tranh thủ tình cảm, Điện hạ đều là đối xử như nhau, hoàn toàn không để ý tới bọn họ.

Nhưng là hôm nay Hàn phu nhân là vận khí không tốt, tại trước mặt điện hạ cũng như vậy, mới có thể rơi vào kết quả như vậy.

Bọn nha hoàn càng thêm bị sợ đến ôm ở một đoàn, sợ đến phát run, không dám kêu một tiếng.

Trong không khí tràn ngập một cổ ý lạnh hít thở không thông, coi thường Hàn phu nhân càng ngày càng kêu cứu trong vô lực, cả hậu viên đè nén khác thường.

Hồi lâu, mọi người đang cho là Quân Lam Tuyết chạy trở đến bên cạnh Tô Lăng Trạch xin tội, Hàn phu nhân đột nhiên mất đi tất cả lực giãy giụa, từ từ chìm xuống.

Lúc này, nàng động.

Quân Lam Tuyết xoay người, một đôi con ngươi đen nhánh giấu cột mà trào phúng chống lại ánh mắt lạnh lùng của Tô Lăng Trạch, mở miệng: “Người không biết phải không? Ở quê hương của chúng ta đàn ông mà đánh nhau với phụ nữ, đều là —— thứ hèn nhất.”

Dứt lời, nàng tung người nhảy một cái, nhảy vào trong hồ.

34. Q.1 - Chương 34

Hàn phu nhân đã hôn mê đi, Quân Lam Tuyết kéo tay áo thật dài của nàng ta lại, lôi kéo nàng ta bên bờ.

Quân Lam Tuyết nhìn một chút y phục ướt đẫm dính chặt ở trên người, âm thầm thở nhẹ một hơi, thật may là mình mặc nhiều y phục, lại làm nguy trang, nên bọn họ không nhìn ra thân hình mình là nữ.

“Đó là một xã hội ngang hàng, phụ nữ, cũng có tự chủ, quyền lợi tự mình cố gắng, người muốn giết người, tùy người, nhưng khi để một phụ nữ tay trái gà không chặt, gọi là hảo hán cái gì?”

Nghe vậy, thị vệ cùng bọn nha hoàn tất cả đều cũng hít một hơi.

Hần. Hần. Người nô tài này gọi Lam Tử, lại dám nói Điện hạ phải Thứ hèn nhất?

Mồ hôi lạnh từ trán bọn họ chảy xuống, bọn họ đã không biết là nên nói Lam Tử là người tài cao gan lớn, liền đường đường Tĩnh Uyên vương triều thụ sủng nhất Lăng Vương điện hạ cũng dám mắng, hay là nên nói hần là người tài cao gan lớn, ghé con không sợ cộp, là không sợ cường quyền?

Nhưng, mặc kệ là như thế nào, bọn họ đều có thể đoán được kết cục cuối cùng của Lam Tử —— nhất định xong đời rồi.

Gần như lời Quân Lam Tuyết vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt mặt Tô Lăng Trạch liền trầm xuống, con mắt thâm chỗ sâu tụ tập được màu đen bao táp, khát máu mà rét lạnh.

“Người, lại dám nói Bỏ vương hèn nhát?” Hấn gọt lạnh môi Phong vì câu, sau một khắc bóng dáng tại nguyên chỗ biến mất, lúc tái xuất hiện đã ở bên người Quân Lam Tuyết: “Người biết, như vậy phải trả giá ra sao không?”

Hấn xuất hiện quá đột ngột, Quân Lam Tuyết nhảy một cái rồi dừng lại, cô chưa bao giờ để bất luận kẻ nào nhích lại gần mình nửa bước, chỉ cần vừa có người vượt qua khoảng cách kia, thân thể của cô sẽ theo bản năng làm ra động tác phòng bị có tính phản xạ.

Gần như là không chút nghĩ ngợi, Quân Lam Tuyết xoay người lại một cái, quả đấm liền hướng giữa cánh mũi Tô Lăng Trạch đánh tới.

Cô đã từng nghe huấn luyện viên nói qua, giữa lỗ mũi người là nơi xương mềm nhất, chỉ cần đánh trúng cái chỗ này, vô luận đối phương bản lĩnh khá hơn nữa, cũng sẽ ngất xỉu chốc lát, cho nên cô đã đem một chiêu này luyện được cực kỳ xuất thần nhập hóa.

Tô Lăng Trạch tựa như không nghĩ tới Quân Lam Tuyết lại đột nhiên tập kích như vậy, nhất thời không bắt bẻ, vừa vịn bị đánh trúng, lỗ mũi đau nhói, như có cái chất lỏng gì nóng hổi chảy xuống.

Một giọt.

Hai giọt.

Ba giọt.

Máu mũi đỏ tươi, lẳng lẳng, lại diêm dúa lẳng lơ, cười nhạt cùng châm chọc cái gì.

Tô Lăng Trạch không nhúc nhích, cặp tròng mắt thăm thăm kia cũng là dần dần híp lại, để lộ ra dấu hiệu nguy hiểm.

Quân Lam Tuyết cũng choáng váng.

Trên thực tế, cô căn bản là không có nghĩ tới, ở nơi này ban ngày ban mặt đi đánh Tô Lăng Trạch, mặc dù người đàn ông này một mực không ngừng thử dò xét mình, thật là khiến người có chút đáng ghét, nhưng nghĩ tới một đêm kia ở mật thất, lại cảm thấy hấn cũng không phải là không có chỗ không nên, nhin một chút vẫn có thể đi qua.

Chỉ là. Ai bảo hấn lại đột nhiên nhích lại gần mình!

Đây là động tác phòng bị có tính phản xạ! Cô là theo bản năng!

Quân Lam Tuyết có chút giương mắt mà nhìn lom lom tay mình, làm thế nào, mặc dù là động tác phòng bị theo bản năng, nhưng cô còn là đánh người rồi, đánh thì thôi, đánh cho còn là đường đường Tĩnh Uyên vương triều cự nóng nhất Lăng Vương Gia.

Quan trọng nhất là, đang nhiều người nhìn trừng trừng lại đánh thôi. Đừng nói Quân Lam Tuyết, giờ phút này những thị vệ kia cùng nha hoàn đều là trợn to.

Mất, cảm sắp rơi trên mặt đất, hoàn toàn cũng không tin chuyện mắt mình nhìn thấy.

Một giọt mồ hôi lạnh từ ót rơi xuống, Quân Lam Tuyết thẳm ở trong lòng gọi không tốt, mẹ nó, nơi này đã không phải hiện đại rồi, mà là xã hội phong kiến! Nhìn cô đều làm cái chuyện ngu xuẩn gì rồi! Thế nhưng đánh Vương Gia! Không muốn mạng nhỏ này vậy sao?

“Rất tốt.”

Trong không khí đắm chìm, một lúc sau, Tô Lăng Trạch rút cuộc mặt không vẽ gì lau đi máu dưới mũi, từ từ vén lên môi mỏng, chợt thanh âm lạnh lẽo thấu xương, lãnh trung mang âm, vô cùng ngàn vạn âm nhu ở một thân, tà ngạo nghiêm nghị.

35. Q.1 - Chương 35

Quân Lam tuyết rồi rắm, đôi tay thật chặt nắm tại một nơi, không ngừng ở trong lòng kêu rên, lần này xong đời, mạng nhỏ xong đời!

Không cần Tô Lăng Trạch dò xét mình, liền nói trước xong đời rồi!

Làm sao bây giờ?

Cầu cạnh?

Còn là cùng hần nói xin lỗi?

Không không không, nói giỡn, mình lại không nói sai cái gì, lại không làm gì sai, chẳng qua là không cần thận đánh mình một quyền mà thôi, cô không hề lỗi gì.

Tuyệt đối không cúi đầu trước thế lực ác!

Đang lúc trong lòng cô còn đang rối rắm, bỗng nhiên, đôi tay thon dài mà tinh khiết lại đem Hàn phu nhân không chút lưu tình vứt bỏ, bàn tay to đặt ở trên cổ của cô, Quân Lam Tuyết nhất thời không tin, cả người cũng bị bàn tay tử vong kia nhắc lên, một cổ cảm giác hít thở không thông mãnh liệt truyền đến.

“Khụ khụ. Để, buông tay.” Mẹ nó, Tô Lăng Trạch này ra tay thực mau, cứ nhiên cũng không chào hỏi liền động thủ, thật muốn giết cô sao?

Tô Lăng Trạch chậm rãi cúi đầu, nhìn thân hình ở dưới tay mình, từng điểm từng điểm cô gái mất đi hô hấp, bên môi nở nụ cười giống như địa ngục khắc nghiệt, tà mị đáng sợ.

“Tiểu nô tài.”

“Đừng tưởng rằng Bồn vương đối với người khoan dung một chút, Bồn vương liền sẽ không giết người.”

“Còn dám làm càn như vậy, người sẽ biết cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Lời của hần, cực kỳ cao ngạo cùng cuồng vọng, khiến Quân Lam Tuyết cho dù biết sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này, cũng không nhịn để cho trong lòng hừng hực thiêu đốt cô chút nào, tức giận hô: “Tự đại. Người, buông tay! Người có bản lĩnh. Khụ khụ, liền giết ta. Khụ khụ. Ta liền đánh người nữa, ta đánh người, ta sẵn khoái!”

Vứt bỏ một cái thân phận Vương Gia này, hần cho là, hần còn có thể cấp cho hần quyền lợi tùy tiện giết người cùng một đồng tài phú này sao! Quân Lam Tuyết khinh thường.

“Người!” Tô Lăng Trạch giận dữ, nô tài đáng chết này, thật cho là hần ta không dám giết hần sao? !

Hần bỗng nhiên tăng thêm sức lực trong tay, hô hấp của Quân Lam Tuyết càng ngày càng yếu, không được, muốn chết.

Cô quả nhiên còn không phải là đối thủ của người đàn ông này, chỉ là cô tin tưởng, chỉ cần cho cô thời gian, nhất định có thể đủ vượt qua hần!

Trong mơ mơ màng màng, thân thể Quân Lam Tuyết bất lực xụi lơ, mặc hần bóp, chết thì chết đi, không chuẩn chị còn có thể mặc trở về hiện đại đây.

Thôi đi, chết có cái gì đáng sợ.

Chết, chết, cô có thói quen chết rồi.

Tô Lăng Trạch nhìn tánh mạng của hần ta từng điểm từng điểm trôi qua, mới vừa này ánh mắt sáng quắc rực rỡ bức người, giờ phút này giống như đồ sứ bể tan tành, từng chút mất đi.

Không biết sao, trong tim của hần đột nhiên một hồi phiền não.

Tựa hồ có cái gì đè ở trên ngực, nặng nề, đè nén.

Hần bỗng nhiên buông Quân Lam Tuyết ra, tiếp nhận thân thể nhỏ nhắn yếu đuối của hần sẽ phải rơi xuống trên đất, lúc này mới phát hiện ra, nô tài kia lại nhỏ gầy đáng chết!

Mà Quân Lam Tuyết đã bởi vì hít thở không thông mà ngất đi, giờ phút này không hề phòng bị nằm ở trong ngực của hắn.

Tô Lăng Trạch nhìn bộ dạng không còn sức sống của cô, trong lòng phiền não càng ngày càng nặng, không khỏi khẽ nguyên rủa một tiếng: “Đáng chết.”

“Ánh.”

“Có thuộc hạ.” Một bóng đen lần nữa đột nhiên xuất hiện, tiến lên một bước, cúi đầu lĩnh mệnh, nhưng trong lòng âm thầm chắc lưỡi, Vương Gia hôm nay phản ứng thật kỳ quái a, nếu là đổi lại thời điểm khác, người mạo phạm Vương Gia như vậy, này kết quả ngay cả hắn nhớ tới cũng run sợ.

Vậy mà hôm nay, Vương Gia cứ như vậy bỏ qua cho nô tài kia rồi hả ?

“Đi gọi lão Mạc, xem một chút nô tài đáng chết có sao không!”

Người áo đen hơi sững sờ, Mạc lão, thần y Tĩnh Uyên vương triều vô cùng cực phú nổi danh, nhưng lại không người nào biết, Mạc lão luôn là người của Vương Gia, cũng vì vậy, ở không phải thời điểm đặc biệt, Vương Gia chắc là sẽ không vận dụng đến Mạc lão .

Thấy vậy cái nô tài này thật sự là người có lai lịch lớn?

Nghĩ tới khả năng này, người áo đen không chần chờ nữa, thân hình lóe lên, lặng lẽ rời đi viện, như hắn lúc tới giống như nhau, không tiếng động biến mất.

Tô Lăng Trạch nhìn Quân Lam Tuyết trong ngực mình, mi tâm nhăn lại, lạnh nhạt đạm bạc mà nói:

“Thật vất vả mới gặp món đồ chơi thú vị như vậy.”

“Cứ như vậy liền chết. Rất đáng tiếc đúng không ?”

Cho nên tiểu nô tài, không được Bổng vương cho phép, người đừng nghĩ cứ như vậy chết rồi.

36. Q.1 - Chương 36

Khi mà Quân Lam Tuyết tỉnh lại lần nữa, sắc trời đã đại tối.

Mắt chớp một cái mở, trước mắt là gương mặt tuần tú phóng đại, nàng lại một lần nữa theo tính phản xạ bản năng đánh một quyền tới.

Chỉ là tại thời điểm Vũ Thú Kinh thấy cô mở mắt liền sớm có chuẩn bị, lúc Quân Lam Tuyết huơ ra quả đấm trong nháy mắt kia, hắn liền đã né tránh, trầm giọng nói: “Là ta, Vũ Thú Kinh.”

Quân Lam Tuyết ngược ngùng thu hồi quả đấm: “Con mẹ anh ở cạnh giường ta làm gì, muốn trộm nhìn ta ngủ sờ ngực ta à?”

Khóe miệng Vũ Thú Kinh khẽ rút ra, trên dưới nhìn cô một cái, mặt không vẻ gì nói: “Ta đối với cô không có hứng thú.”

Còn nhiều nữ nhân muốn lấy được ưu ái của hắn, những người đó về thủy mị không một chút so nàng kém, có chút thậm chí còn là mỹ nữ khó gặp, hắn tội gì tìm một cô gái keo kiệt lại quái dị như vậy chịu tội.

“Tốt nhất là như vậy!” Người nào không biết đàn ông các ngươi đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới đây. Câu nói sau là cô giấu ở trong lòng.

“Cô sao lại thế này?” Vũ Thú Kinh rót ỉnh một ly trà, yên lặng xui khiến một cái, nói tiếp: “Cô là bị người mang tới.”

Hại hắn thiếu chút nữa cho là bị phát hiện, thật may là người nọ chỉ là đặt cô ở trên giường liền xoay người rời đi.

Mắt Quân Lam Tuyết trầm xuống, không biến sắc đưa tay phủ hướng cổ của mình, nơi đó, giống như còn có thể cảm thấy một cổ áp lực trí mạng thật chặt ghì chặt cổ của cô.

Cô thật cho là, hôm nay như muốn đem mạng nhỏ viết di chúc ở đây rồi.

Chỉ là không nghĩ tới đến cuối cùng, Tô Lăng Trạch lại sẽ bỏ qua ình, trong lòng người đàn ông kia nghĩ sao? Vốn định giữ cô lại tiếp tục trò chơi mèo vờn chuột, còn là cái gì đây?

“Tô Lăng Trạch phát hiện rồi hả?” Thấy cô không có trả lời, Vũ Thú Kinh đặt ly trà xuống, gương mặt tuần tú hiện lên ý lãnh khốc.

“Không phải.” Quân Lam Tuyết lắc đầu, lạnh lùng nói: “Cái tên tự đại, cũng chỉ là phát tác tinh thần chủ nghĩa Đại Nam Tử thôi, nếu hắn hôm nay không giết ta, như vậy, sau này sẽ không mới có cơ hội như vậy.”

“Cô rất lợi hại?” Sẽ không có cơ hội như vậy, cô thật là coi thường Tô Lăng Trạch, khó trách hôm nay lại bị thương, nhất định là bởi vì nguyên nhân Tô Lăng Trạch thôi.

Nghe vậy, cằm Quân Lam Tuyết nổi lên lạnh lạnh: “Ta không lợi hại.” Dừng một chút, cô nhìn Vũ Thú Kinh rảnh rang lại tăng thêm một câu “Chỉ so với anh mạnh một chút như vậy mà thôi.”

“ ” Vũ Thú Kinh.

“Vũ Thú mỹ nhân, thương thế của anh khá hơn một chút đi?” Quân Lam Tuyết đột nhiên hỏi.

Khóe miệng Vũ Thú Kinh rụt rụt, sắc mặt giận đến xanh mét: “Không nên gọi ta Vũ Thú mỹ nhân!”

“Được, kêu anh là cái gì? Vũ mỹ nhân? Thú mỹ nhân? Xinh đẹp mỹ nhân? Thật ra thì ta cảm thấy được gọi như vậy rất tốt a, mặc kệ thế nào kêu đều là mỹ nhân, còn lạnh lạnh để đọc.”

“ ” Hắn đã vô lực đi phản bác. Định nói thẳng: “Ngoại thương đã không có vấn đề gì rồi.” Lăng nghe, mơ hồ có thể nghe ra trong giọng nói của hắn có mấy phần bất đắc dĩ.

“Vậy thì tốt! Chúng ta đi!” Quân Lam Tuyết hài lòng vỗ tay một cái, đứng lên, mắt sáng tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Đi?” Vũ Thú Kinh sửng sốt: “Đi đâu?”

Quân Lam Tuyết khề bĩu môi, âm trầm nhếch môi cười: “Cái đó, Trương Hổ cùng Lưu quân sự này, cả ngày lẫn đêm khắp nơi đi bôi đen danh tiếng ta, phá hư danh dự của ta, lão tử không cảm ghét sao được?”

“Cho nên. ?” Cô tính toán làm sao báo cừu? Vũ Thú Kinh không hiểu.

“Đoạt hết bạc của bọn hắn, lấy hết y phục của bọn họ, đánh nát thân thể của bọn hắn, nữa kéo dài tới trong sân, cho hoa cúc của bọn hắn hấp thụ ánh sáng!”

Mỗi một câu cô nói, Vũ Thú Kinh liền rút khóe miệng, không nghĩ ra được cô nghĩ ra được biện pháp này, nhưng nghe đến cuối cùng, rốt cục cảm thấy không thích hợp, tỷ như.

“ Cúc Hoa. ?” Đây là cái gì?

(cò: có ai biết ‘hoa cúc’ là cái gì không ? ha ha ha ...)

37. Q.1 - Chương 37

“Hoa cúc?” Miệng Quân Lam Tuyết hở ra, lộ ra một hàng hàm răng trắng nõn, lạnh lạnh cười: “Đồ tốt a.”

Đồ tốt?

Chẳng lẽ cô nói đúng, hậu hao viên nhà hắn có một loại gọi là Hoa cúc? Nghe thái y nói là Hoa cúc là có thể làm thành được liệu, nhưng tuy rằng là như thế nhưng cũng không có trân quý thể kia chứ? Coi là tốt đồ này.

Mặt Vũ Thú Kinh không hiểu.

Quân Lam tuyết è hèm một tiếng, đưa tay vỗ lên trên bả vai nặng nề của hần hai cái, tình ý sâu xa nói: “Vũ Thú mỹ nhân, chúng ta quen biết một hồi, cũng coi là bằng hữu rồi, ta liền như vậy nói với ngươi, đối với các ngươi mà nói, huynh đệ tốt nhất, là ở lúc ngươi cần, có thể nguyện ý làm nữ nhân của ngươi. Hiểu ý này không?”

. Gì?

Huynh đệ tốt nhất, là ở lúc ngươi cần, có thể nguyện ý làm nữ nhân của ngươi?

Có gì cần? Nam nhân tại sao lại sẽ biến thành nữ nhân?

Vũ Thú Kinh càng thêm mờ mịt.

Quân Lam Tuyết nặng nề thở dài: “Ai, ngươi về sau sẽ rõ.”

Nói xong, không để ý tới Vũ Thú Kinh ở một bên nữa, trực tiếp hướng đi ra ngoài.

Kim câu tế tháng, Hạ Phong mát mẻ.

Đây là một đêm gió lớn đêm sát nhân.

A, cô không giết người, cô trộm người.

Trương Hổ cùng Lưu quân sự luôn ở Lăng vương phủ, trước mặt mọi người bôi đen thanh danh của cô, hôm nay có Hàn phu nhân tìm cô phiền toái, quyết định ngày mai ngày mốt còn có càng nhiều người sẽ tìm cô phiền toái, giọng điệu này, vô luận như thế nào cũng nuôi không trôi.

Chỉ là, cô không thể trắng trợn đi tìm bọn họ tính sổ, nhưng là, cô làm ngăm? Bọn họ còn non lắm!

Cho nên cô thông đồng với Vũ Thú Kinh cùng chính mình đồng thời ra tay.

Mặc dù cô không biết Vũ Thú Kinh rốt cuộc là thần thánh phương nào, thế nhưng, một thân khinh công lại đủ để có thể trở thành đệ nhất thiên hạ, để cho cô vừa sợ lại ao ước, định một tiếng bò lên lưng Vũ Thú Kinh, cạo cái đầu nói: “Kế tiếp nhờ vào ngươi!” khinh công mạnh mẽ như vậy, vừa lúc thích hợp làm ăn trộm phải hay không?

Thân thể Vũ Thú Kinh khê cương, hần tại không cùng người như vậy thân cận qua, còn lại là nữ nhân, mấy ngày nay cùng nữ nhân này đã liên tiếp xuất hiện cử động như vậy, để cho hần tránh cũng không được, không tránh cũng không được.

“Cô. Xuống.” Hần buồn buồn nói một mình, khuôn mặt không được tự nhiên cùng không được tự nhiên.

“Ngươi xấu hổ cái gì sức lực, chúng ta đều là nữ.” Quân Lam Tuyết một mặt biểu tình ‘ngươi không phải muốn khoa trương như vậy, không cần xấu hổ như vậy’, rất là im lặng.

“.” Nghe vậy, gương mặt tuần tú của Vũ Thú Kinh tới một Đại Quyển, một tay lấy nữ nhân trên lưng mình kéo xuống, cắn răng nghiêng lợi nói: “Thấy rõ ràng, ta là nam! Nam!”

Rống xong, Vũ Thú Kinh đột nhiên lại hối hận, trời ạ, nếu để cho thuộc hạ của mình nhìn đến bản thân có cái bộ dáng này, cảm còn không rơi xuống đầy đất.

“Dạ dạ dạ, ngươi là nam, cả nhà các ngươi đều là nam! Được chưa?” Mặt Quân Lam Tuyết trợn trắng.

“.” Tại sao hần cảm thấy, rõ ràng lời này là chính xác, làm thế nào nghe, cảm giác quái dị thế nào đấy?

Vì Vũ Thú Kinh giỏi khinh công, hai người lặng lẽ rời phòng, nhẹ nhàng rơi trên nóc nhà Lăng vương phủ, Quân Lam Tuyết vừa đứng ổn, liền không nhịn được len lén hỏi Vũ Thú Kinh: “Huynh đệ, ngươi trước kia không làm gì hay sao?”

Vô công tốt như vậy, khinh công lợi hại như vậy, thân phận nhất định không thấp chứ?

38. Q.1 - Chương 38

Ánh trắng rủ xuống, quang ảnh lạnh lẽo vắn vẹo trên mặt của Vũ Thú Kinh không thay đổi, hắc đã khôi phục vẻ lạnh nhạt đã hình thành thì không thay đổi: "Giết người.

"Cắt."

Quân Lam Tuyết rõ ràng không mắc mưu, ra sức vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Làm bằng hữu, Vũ Thú mỹ nhân, ta đề nghị anh đổi nghề, anh phải đánh nhau chuyển đi này, đảm bảo cả đời không lo ăn mặc, trở thành người thứ nhất trong thiên hạ có nhiều tiền nhất."

Vũ Thú Kinh đưa mắt nhìn sang cô: "Thế nào được?"

"Thần trộm." Khinh công lợi hại như vậy, không làm thần trộm thật là đáng tiếc phải hay không!

"." Thần. Trộm.

Nói được lợi hại như vậy, còn không phải là trộm nhỏ như vậy? Vũ Thú Kinh khẽ giựt giựt khóe miệng dưới.

"Làm rất tốt, chỉ coi trọng chú, đệ nhất thiên hạ trộm không chú thì còn ai." Quân Lam Tuyết cười híp mắt làm tổng kết, sờ lẩn lẩn bò giẫm ở trên nóc nhà, cẩn thận hướng cả Lăng vương phủ, một chỗ ở của người làm chỗ khác bò đi.

Một chỗ ở phía trước có ngọn đèn dầu sáng nhất, phải là chỗ của Lưu quân sự cùng một nhóm nô tài tương đối cao cấp ở, chủ tử còn chưa ngủ, những hạ nhân kia cũng còn không dám ngủ, chỉ có chờ chủ tử buồn ngủ, bọn họ mới dám ngủ, vì vậy ngọn đèn dầu cũng còn sáng.

Cô vừa mới leo ra, Vũ Thú Kinh liền nói ở sau cổ cô, rút ra khóe miệng, cảm hương một phương hướng khác xê dịch: "Bên này."

"Ah, không có ở đây này? Đèn này cũng còn sáng."

". Đó là nhà tắm của người làm." Bọn hạ nhân đều ở đây tắm rửa, dĩ nhiên sáng rồi.

"Khụ khụ. Đây không, tôi nói giỡn với anh đấy đấy." Quân Lam Tuyết lúng túng sờ mũi một cái, hoàn hảo không có đi a, nhìn lên người tắm là hành động bị trời phạt.

"Chỉ là, anh thật giống như đối với nơi này rất quen, anh chẳng lẽ nửa đêm thường tới thăm nơi này đi? Ngay cả cửa ở nơi đó anh cũng biết."

Ánh mắt Vũ Thú Kinh lóe lên một cái, nghĩ tới điều gì, cũng không có trả lời.

Bóng dáng của hai người ở trong bóng tối cấp tốc xuyên qua, hồi lâu ở tại một chỗ dưới mái hiên ngừng lại: "Đến."

Quân Lam Tuyết nháy mắt mấy cái: "Ở chỗ này? Anh xác định?"

Vũ Thú Kinh mặt không vẻ gì nhìn chung quanh một vòng, mặt không vẻ gì nói: "Nếu như mà ta nhớ không lầm, phải là ở chỗ này."

"Tốt tốt, đa tạ Vũ Thú mỹ nhân!" Quân Lam Tuyết cười hắc hắc, mặt tràn đầy tính toán.

Lại mỹ nhân. Huyệt thái dương của Vũ thú Kinh mơ hồ nhảy lên, đây là sỉ nhục cả đời của anh ta, nếu như thời gian có thể quay lại, anh ta tình nguyện bị Tô Lăng Trạch phát hiện cũng không cần mặc nữ trang! Trước ngực còn mang theo hai quả quý!

Quân Lam Tuyết vỗ ngực, hay là trước đi tìm Trương Hồ cùng Lưu quân sự tương đối quan trọng, cô bỗng nhiên xoay người —

"Đợi đã nào...!" Vũ Thú Kinh phát ra một tiếng, bởi vì anh ta đột nhiên phát hiện mình đối với Lăng vương phủ, trí nhớ đã là chuyện của nhiều năm trước rồi, đã qua nhiều năm như vậy, Lăng vương phủ rất nhiều bố cục cùng địa phương cũng đổi vị trí.

Mà dưới chân bọn họ đứng, vị trí này không nhất định chính là chỗ ở của Lưu quân sự năm đó.

Nhưng, bởi vì anh ta kêu quá đột ngột, khiến Quân Lam Tuyết cho là bọn họ bị phát hiện rồi, không khỏi vội vàng co chân về, như vậy quay người lại, chân trượt, Quân Lam Tuyết chỉ kịp kêu lên một tiếng, cái mông hung hăng ngồi ở trên mảnh ngói: ‘Grắc...’ nhất thanh thúy hưởng, mảnh ngói vỡ vụn.

Quân Lam Tuyết hét lên một tiếng, liền biến mất ở trên nóc nhà.

Trên nóc nhà, Vũ Thú Kinh há miệng, tựa hồ muốn nói cái gì, cuối cùng im lặng nhìn trời.

Cái này. Nữ nhân đáng chết!

39. Q.1 - Chương 39

Cuộc sống thật ra là có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ.

Nhất là những chuyện, bạn rõ ràng không muốn xảy ra, hoặc là tránh khỏi chuyện đã xảy ra, nhưng kì lạ chính là thích hiện ra ngay trước mắt, làm cho người ta đột nhiên không thể làm gì, hoàn toàn sưng sờ thần thờ, muốn quát phong rồi lại không thể nào kéo lại chuyện đã xảy ra.

Giống như hiện tại.

Sương mù chậm rãi bốc hơi nhẹ nhàng tựa như khói, rõ ràng hương hoa Ngọc Lan mơ hồ phiêu đảng trên không trung, như có như không nhàn nhạt lan tràn ở nơi này, một loại phòng tắm giống như Tiên cảnh thu hẹp

Không sai! Phòng tắm!

Không đúng, loại triều đại này không thể nói là phòng tắm đi, nên nói là cái gì? Nhà tắm?

Mặc kệ tên gì, Quân Lam Tuyết đều có một loại rất bi thống, kích động muốn tứ xiu.

Dưới nóc nhà này, lại là một suối nước nóng!

Suối nước nóng!!

Ngày đó giết Vũ Thú Kinh, tại sao không có nói cho cô biết, phía dưới này lại là một suối nước nóng!

Là suối nước nóng thì cũng thôi đi.

Để cho cô muốn đập đầu vào tường chính là, Tô Lăng Trạch. Cư nhiên đang tắm?

Mẹ nó, em gái ông trời ơi, chính người cũng không mang như vậy a!

Quân Lam Tuyết đáng thương đang cùng người khác mắt lớn trừng mắt nhỏ, ước chừng trợn mắt nhìn có tốt một lát.

Nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm, Quân Lam Tuyết có chút đuối lý, cô nhóc đáng thương co rụt cổ lại, ngượng ngùng cười:

“Ách, hi! Lăng Vương điện hạ. Ôi, thật là trùng hợp rồi, ngài ở đây tắm nha. Ôi, vóc người này thật là không tệ. Lăng Vương điện hạ quả nhiên tuần dật phi phạm, tuần mỹ thiên nhân.”

Chỉ là đáng tiếc, mông ngựa cô cũng không có chụp thành công, Tô Lăng Trạch gắt gao nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết, đôi mắt tối đen như mực từ từ biến hóa, dần dần ngưng tụ thành một hồ sâu, bão táp hiện ra!

“Tiểu nô tài!!” Tô Lăng Trạch cắn răng vừa mở miệng, áp suất thấp chỉ số nhanh chóng xuống dưới 0, lạnh đến Quân Lam Tuyết rùng mình một cái.

“Có!” Cô vô tội trừng mắt nhìn, trên ngẩng dưới ngẩng chính là không dám nhìn ánh mắt của anh ta.

Ồ ó ồ. Giết cô đi, nhìn lên người tắm có thể đau mắt hột, nhất là vóc người Tô Lăng Trạch tốt như vậy, cô nhìn thấy thật là miệng lưỡi khô ráo.

“Người đến cùng là đang làm cái quỷ gì!” Tô Lăng Trạch nhìn chăm chăm Quân Lam Tuyết, tư thế hai tay hai chân cũng quẩn ở trên người mình khoe miệng vừa vừa kéo.

“Cái này cái này. Tôi sợ quần áo bị ướt.” Buổi tối cô mặc quần áo rất ít, nếu là rơi vào trong nước, làm ướt quần áo, hiện ra thân hình làm thế nào?

Cũng may cô phản ứng ưu việt, kỹ thuật hạng nhất, lúc rơi trên nóc nhà xuống, phát hiện phía dưới có người, không nói hai lời liền ôm chặt người phía dưới, để ngừa mình rớt tại trong suối nước nóng đi, uống nước người khác tắm.

Chỉ là.

Tại sao người phía dưới này lại là Tô Lăng Trạch a a!

Tại sao a a !

Tô Lăng Trạch hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, trên huyết thái dương gân xanh nhảy lên: “Không phải hỏi cái này.”

“À?” Không phải hỏi cái này à? Quân Lam Tuyết suy nghĩ một chút, lập tức lại nói: “Ách, tôi không có nhìn lên ngài tắm, tôi thật sự không có nhìn lên ngài tắm, đi ngang qua, chỉ là đi ngang qua!”

“.” Gân xanh cấp tốc nhảy lên, hai tay Tô Lăng Trạch nắm chặt, rất có muốn đem Quân Lam Tuyết trên người ném ra ngoài.

Còn không phải là? Quân Lam Tuyết điều chỉnh sắc mặt, vội vàng sửa lời nói: “Là nóc nhà của ngài quá yếu rồi, cái móng ngồi xuống của tôi muốn hỏng rồi, ai cho ngài có tiền như vậy, không lắp đặt thiết bị phải xinh đẹp một chút, điều này có thể trách tôi sao? Căn bản không thể trách tôi nha!”

Tô Lăng Trạch không thể nhịn được nữa, rút cuộc một tay lấy Quân Lam Tuyết từ trên người mình kéo xuống, để ở trên bờ suối nước nóng, cắn răng gầm thét:

“Bổn vương là hỏi ngươi tại sao đêm hôm khuya khoắt lại chạy tới nơi này! !”

40. Q.1 - Chương 40

Rơi xuống đất trước, Quân Lam Tuyết trên không trung lưu loát lật người một cái, tứ từ bình ổn rơi vào bên bờ Ôn Tuyền, mẹ nó, Tô Lăng Trạch ném đến cũng thật là hăng hái, hoàn hảo không có té chó ăn cứt.

Gương mặt tuần tú của Tô Lăng Trạch đen lại, cho dù thời điểm ai ở đây tắm thật tốt, đột nhiên nóc nhà vỡ tan, một người từ phía trên rớt xuống, nện ở trên người mình, tâm tình cũng sẽ không tốt thôi.

Nhưng thấy phản xạ của Quân Lam Tuyết, động tác chậm lại thì tròn mắt hấn khê híp một cái, lộ ra nhất mạt ý vị sâu xa lạnh lạnh: “Rút cuộc bại lộ bí mật rồi hả ? Một nô tài tam đẳng, trên người mang kỳ công, còn đêm hôm khuya khoắt xông vào tắm cung của Bổn vương, ngươi rút cuộc là ai?”

“.” Nghe vậy, Quân Lam Tuyết thầm kêu một tiếng hỏng bét, mới vừa rồi chỉ quên không muốn rơi xuống quá khó coi, trong lúc nhất thời cũng không che giấu tốt rồi.

Đang lúc ấy, ngoài cửa truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

“Có thích khách – mau bảo vệ Điện hạ –!”

“Điện hạ! Điện hạ!”

Âm thanh càng ngày càng gần, giống như là hướng tới nơi đây, có thể chưa tới, nhưng không lâu sẽ phải xông tới rồi, cũng khó trách, mới vừa rồi nơi này động tĩnh lớn như vậy, không bị phát hiện mới kỳ quái.

Như là đã bị phát hiện rồi, Quân Lam Tuyết định cũng không giấu dốt, đang chuẩn bị nhảy qua cửa sổ rồi đi, Tô Lăng Trạch lại đột nhiên nói:

“Thích khách chạy trốn hướng đông nam, các người lập tức đuổi theo.”

Ngoài cửa, bọn thị vệ nghe Tô Lăng Trạch nói, liền lập tức lĩnh mệnh hướng phía đông nam đuổi theo.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, Quân Lam Tuyết xoay người lại, kinh nghi bất định nhìn hắn: “Ngài, đây là ý gì?”

Tô Lăng Trạch mơ hồ giựt giựt khóe miệng, cũng không nói lại.

Tiểu nô tài đáng chết này.

Hít một hơi thật sâu, hắn luôn không khả năng nói, hắn không muốn làm cho chính mình, bị một đám thuộc hạ trắng trợn nhìn thấy mình khỏa thân chứ?

Vì vậy khi những kia thị vệ sẽ phải phá cửa mà vào, hắn liền có lòng muốn điều động bọn họ.

Trong không khí, im lặng nửa ngày, sau hồi lâu, hắn mới chậm rãi xoay người.

“Nhắm mắt lại.” Tô Lăng Trạch lạnh lùng nói.

“Ách.” Quân Lam Tuyết bĩu môi, bộ dạng này thì có cái gì mà xem, nhỏ giọng mà nói: “Thôi đi, cũng không phải là chưa có xem qua, mới vừa rồi còn sờ soạng ấy.”

Chỉ là Tô Lăng Trạch đến cùng là có chuyện gì xảy ra, hắn đã phát hiện mình biết võ công, chẳng lẽ còn nghĩ mình tự mình thẩm vấn cùng kiểm tra sao?

Lời còn chưa nói hết, sát khí từ người đối diện chỉ số bão táp đến đỉnh cấp, Quân Lam Tuyết không thể làm gì khác hơn là tâm bất cam tình bất nguyện hai tay của bưng bít mắt: “Nhắm rồi, người nào thích xem người a.”

Chỉ là, vóc người Tô Lăng Trạch. Thật lòng tốt, Quân Lam Tuyết tự nhiên y y ở bên trong, sớm biết mới vừa rồi nên nhiều sờ vài cái.

Qua một lúc lâu, bên cạnh không có tiếng động, Quân Lam Tuyết có chút không kiên nhẫn, hỏi: “Này, ngài rốt cuộc đã mặc xong chưa.”

“Tốt lắm.” Giọng nói nhàn nhạt của Tô Lăng Trạch truyền đến, nghe hỏa khí đã bình phục không ít, ngược lại nhiều phân lười biếng không chút để ý.

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết lập tức liền mở mắt, chỉ thấy Tô Lăng Trạch một bộ trường sam trắng như tuyết, thút lừng lộng lẻo giắt trên người, dáng vẻ ưu nhã ngồi ở trên ghế dài, màu áo trắng tôn lên giữa mái tóc dài đen như mực, dù là thấy nhiều mỹ nam nhưng Quân Lam Tuyết, cũng không nhận được hơi kinh ngạc.

Thật là —— tại sao lại có một người đàn ông đẹp như vậy chứ.

41. Q.1 - Chương 41

Trong lúc nhất thời, cô thể nhưng quên mất mà cứ nhìn ngây người.

Tô Lăng Trạch gặp bộ dạng sững sờ của Quân Lam Tuyết gắt gao nhìn mình chăm chăm, khóe môi ko khỏi nhảy lên, lơ đãng nói: “Nhìn đủ rồi chứ.”

Quân Lam Tuyết không đồng ý nhú mảy: “Vương Gia Điện hạ nài nói lời ấy sai rồi, loài người nha, đều là động vật thị giác, thích theo đuổi hưởng thụ cái đẹp, người ta nhìn ngài như vậy, là bởi vì dáng dấp ngài rất đẹp, ngài nên cảm thấy cao hứng mới đúng a.”

Cô nói ngừng một chút, tựa hồ đã nghĩ tới điều gì, nói tiếp: “Theo ta nói, chỉ ngài như vậy, nếu là đặt tại thế kỷ 21, Ngưu Lang trong tiệm, nhất định đủ một nhánh siêu quần xuất chúng, ôm đầm cả hộp đêm, phong thái, trở thành đầu.” Bài.

Một chữ cuối cùng bị cô kịp thời nuốt trở về trong miệng, ưm, đầu bài, hai chữ này quá mức vang dội, không quá dễ dàng dùng ở trên người Tô Lăng Trạch.

“Hả? Tiếp tục nha, đầu cái gì?” Tô Lăng Trạch khẽ nheo mắt lại, nhìn Quân Lam tuyết đang hăng say nói, trông mắt thâm thúy: “Hoặc là, người trước tiên có thể nói cho Bổng vương, ‘Ngưu Lang điểm’ là cái gì vậy?”

Ngưu Lang điểm mà cũng không hiểu! Thua thiệt chính là cái Vương gia ngài, hiểu biết nông cạn! Bất quá, nàng cũng là không thể nào đem ý tứ chân chính nói cho Tô Lăng Trạch nghe, nếu là nói với cô, cô đem Tô Lăng Trạch như những người kia bán mình vào cửa Ngưu Lang, Tô Lăng Trạch không hung bạo mình mới là lạ!

Mặc dù cô đối với bản lĩnh của mình có nắm chắc, nhưng lại không có nắm chắc ở Lăng vương phủ toàn thân mà lui, nơi này dù sao cũng là địa bàn của Tô Lăng Trạch.

Quân Lam Tuyết ở trong lòng châm chọc, nhưng mà trên mặt lại là một bộ gặp không sợ hãi: “Ngưu Lang điểm, chính là thiên hạ đệ nhất đẹp trai, là nơi tụ tập những người có khí chất tuấn mỹ, Vương Gia Điện hạ ngài nếu là có cơ hội cũng có thể tới mở mang kiến thức một cái.”

Tốt nhất là tiến vào cũng không cần đi ra, cô nài nài ta mừng rỡ ngày ngày đi xem ngài phục vụ nam nhân!

Tô Lăng Trạch mảy khẽ cau, Tĩnh Uyên vương triều có địa phương gọi là ‘Ngưu Lang điểm’ này sao, vì sao hần tại không nghe qua? Hần quyết định nhất định phải làm cho thủ hạ đi thăm dò điều tra thật kỹ, vậy rồi cuộc là địa phương nào.

“Nói nhảm không cần nói nhiều.” Hần lạnh nhạt đối đề tài, giọng nói hờ hững đã hình thành thì không thay đổi: “Nói đi, Bổng vương cho người cơ hội lần thứ nhất thẳng thắn nói, người rồi cuộc là ai?”

Tô Lăng Trạch thuận tay cầm lên chén trà ngọc trước án bên cạnh nhẹ thổi một cái, con người màu đen rơi vào trên người Quân Lam Tuyết, không hề chớp mắt.

Lông mảy Quân Lam Tuyết hơi hơi nhú lại, cô có thể nói thật ra thì chính cô là ai cũng không biết sao?

Không giải thích được chuyện xuyên qua tới đây còn chưa tính, còn lâm vào trong một đồng chuyện bí ẩn.

Thân thể này rồi cuộc là có thân phận gì, là ai, đi tới Lăng vương phủ lại có mục đích gì, cô hoàn toàn cũng không biết, muốn cô trả lời thế nào?

Quân Lam Tuyết nhìn Tô Lăng Trạch bí ẩn, nói: “Nếu như mà ta nói cho ngài, ta trước kia mất đi toàn bộ trí nhớ, ta hiện tại ngay cả mình là ai ta cũng không biết, ngài tin tưởng không?”

Nghe vậy, ngón ta nắm ly ngọc của Tô Lăng Trạch có chút dừng lại, hần để ly trà xuống giường mắt nhìn cô: “Cho nên ý của người là, người cũng không biết người tại sao lại tới Lăng vương phủ của ta?”

“Chính thế.” Quân Lam Tuyết thản nhiên nói, ưỡn ngực nhìn thẳng hần ánh mắt bí hiểm: “Ta cũng vậy, với ngài đi thẳng vào vấn đề, còn có thể thẳng thắn nói cho ngài biết, nếu không phải cái người này mấy ngày này vẫn thử dò xét ta, ta sớm liền rời đi nơi này, ta đối với Lăng vương phủ của ngài, một chút hứng thú cũng không có.”

Tô Lăng Trạch lẳng lẳng nhìn nàng một hồi, khóe môi rõ ràng khẽ nhếch, lộ ra một đạo ý lạnh: “Người cho rằng người nói gì, Bổng vương sẽ gặp tin tưởng người sao?”

“Ngài có ý gì?” Quân Lam Tuyết đột nhiên có dự cảm không tốt.

Trả lời cô, là Tô Lăng Trạch đột nhiên chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhếch môi kêu: “Người tới, đem nô tài kia bắt lại cho Bồn vương!”

Mới vừa rồi không bắt, là bởi vì hắn không muốn làm cho thuộc hạ nhìn thấy bộ dạng của hắn không một mảnh vải, lại càng không đại biểu phía sau hắn, sẽ không tập nã hắn!

42. Q.1 - Chương 42

Ra lệnh một tiếng, hộ vệ núp ở ngoài cửa liền lập tức hành động, phá cửa mà vào!

Mặt Quân Lam Tuyết liền biến sắc, không nhịn được tức miệng mắng to: “Tô Lăng Trạch, cái người này là đồ tiểu nhân!”

Cô còn tưởng rằng Tô Lăng Trạch là muốn cùng hắn lén lút đàm phán, không nghĩ tới tên khốn này lại chơi chiến thuật trì hoãn cùng cô chơi! Đáng ghét!

Quân Lam Tuyết lập tức lật người, muốn từ cửa sổ nhảy qua, nhưng Tô Lăng Trạch đã sớm ngờ tới cử động của cô, ông tay áo tùy tiện, nhìn như lơ đãng vung lên, một đạo kinh khí cũng là đập thẳng vào mặt Quân Lam Tuyết.

Quân Lam Tuyết bản lĩnh không kém, hơn nữa bọn người Tô Lăng Trạch không rõ ràng lắm thuật cận chiến của hiện đại, nhất thời phải bắt được Quân Lam Tuyết, cũng không phải là có thể, vì vậy trong nháy mắt khi Tô Lăng Trạch, Quân Lam Tuyết không chạy, ngược lại hướng Tô Lăng Trạch nhảy tới.

Trong mắt Tô Lăng Trạch xẹt qua một tia kinh ngạc, lo lắng Quân Lam Tuyết có chiêu số âm hiểm gì, bên người phản lui qua ngăn cản, nhưng không nghĩ nhìn thấy động tác này của hắn, ánh mắt Quân Lam Tuyết lóe lên một cái, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười hả hê, hai tay chống, trên không trung một xoay ngược lại toát ra, nhanh chóng đổi phương hướng 180°, trực tiếp từ cửa sổ này bay ra ngoài.

Trúng kế rồi.

Ánh mắt Tô Lăng Trạch lóe lên, không nghĩ tới Quân Lam Tuyết lại làm động tác giả lừa đi qua.

“Đuổi theo!” Nhìn cửa gỗ khắc hoa trống rỗng, Tô Lăng Trạch lạnh lùng phun ra một chữ.

“Dạ!” Bọn hộ vệ liền lập tức đuổi theo.

Mà Quân Lam Tuyết lúc này, nhanh chóng nhảy vào bên trong một đám non bộ ở, đột nhiên một lực lượng lớn, giữ cánh tay cô lại: “Đi theo ta.”

Giọng nói này. ?

Là Vũ Thú mỹ nhân!

Quân Lam Tuyết buông xuống cảnh giới, không nghĩ tới Vũ Thú Kinh lại không đi, vẫn còn ở bên ngoài tiếp ứng mình.

“Bọn họ hướng bên kia, mau đuổi theo!”

Ánh lửa sau lưng bốc cao, bóng dáng của Quân Lam Tuyết cùng Vũ Thú Kinh không ngừng xuyên qua bóng tối ở hành lang trên đường: “Bọn họ đuổi tới!”

Động tác của Vũ Thú Kinh rất mau, bắt đầu dĩ Quân Lam Tuyết sẽ không khinh suất, hắn vì ngênh hợp bước chân của cô, mau hơn nữa cũng mau không nổi, thấy bọn hộ vệ cách bọn họ càng ngày càng gần, Vũ Thú Kinh do dự một chút, đột nhiên một phen nắm ở hông của Quân Lam Tuyết, trầm giọng nói: “Nắm chặt.” Mũi chân điểm một chút, vận đủ khinh công bay vút .

Những thị vệ kia cũng không phải hạng dễ chơi, bản lĩnh kiện tráng không nói ở đây, ở phía sau đuổi tận cùng không buông.

Rời đi Lăng vương phủ, đám người cũng nhiều lên, nhất là đến con phố đêm Hoa Nhài này, trong ngày thường chỉ có buổi tối mới có người, vì vậy mỗi ngày ban đêm cũng đặc biệt náo nhiệt.

“Ai, cái đó, trước mặt trước mặt, vọt vào!” Quân Lam Tuyết chợt thấy nơi nào đó, hưng phấn chỉ vào.

Vũ Thú Kinh giương mắt nhìn, ‘sòng bạc’ chiêu bài có hai cái chữ to treo thật cao ở giữa không trung, rêu rao mà hoa lệ.

“Mau nha! Chúng ta đi giật tiền!” Quân Lam Tuyết kích động thúc giục, Tại trong ngực Vũ Thú Kinh không an phận tay xoa xoa.

Khóe mắt Vũ Thú Kinh vạch đen lấy xuống, bọn họ đang bị đuổi bắt, nàng lại vẫn nghĩ vào sòng bạc giật tiền.

Sau lưng, thị vệ càng đuổi càng gần, Vũ Thú Kinh do dự một lát, vẫn là quyết định hướng sòng bạc chạy đi, sòng bạc nhiều người, nghĩ đến mới có thể giúp bọn hắn ngăn cản thị vệ một lát.

Sòng bạc người ta tấp nập rất náo nhiệt, hai người vừa vào sòng bạc, Quân Lam Tuyết liền la lớn: “Ăn cướp! Ăn cướp! Tất cả đều đứng yên cho ta, không cho phép nhúc nhích!”

Tức khắc, toàn trường đều tĩnh, toàn trường hóa đá, đột nhiên nhìn hướng nơi phát ra nguồn gốc của giọng nói.

43. Q.1 - Chương 43

Mà Quân Lam Tuyết thừa dịp thời khắc bọn họ sững sờ, mượn tuyết đỉnh khinh công của Vũ Thú Kinh, thật nhanh xẹt qua từng tờ một trên chiếu bạc, “rào rào” một chút, giống như cuồng phong quét qua, liền ngân phiếu trên chiếu bạc, bạc toàn bộ thu vào trong lòng.

Không đến một lát công phu, tất cả chiếu bạc trong sòng bạc cũng bị bọn họ thăm qua.

Nhìn chiếu bạc trống rỗng, đám con bạc lúc này mới phục hồi tinh thần lại, không khỏi cũng hít một hơi lạnh khí!

Này. Bọn họ rốt cuộc là ai? ! Sòng bạc này là địa bàn của Thiên Sát bang, mở ra đã nhiều năm rồi, có ai dám đi vào gây chuyện? Không nghĩ tới hôm nay lại có người đến dám gây chuyện! Thật là chán sống rồi!

Nhất thời, toàn dân giận lên, toàn trường công phẫn!

“Đem bạc của chúng ta trả lại!”

Quân Lam Tuyết ôm một đồng ngân phiếu, vốn muốn cùng đám con bạc nói như vậy, đánh bạc là không đúng, cô cũng chỉ là hướng tới bọn hắn mượn chút tiền, chờ bọn hắn sau khi chết, cô sẽ trả bọn họ gấp mấy lần bạc cùng lợi tức —— đốt phiếu âm phủ.

Lời nói còn chưa có ra khỏi, khóe mắt dư quang lại đột nhiên liếc thấy đám thị vệ kia đã truy vào tới, cô vội vã nhét đám ngân phiếu chưa được, hướng trong ngực Vũ Thú Kinh nhét vào, sau đó hướng về phía hộ vệ vương phủ đang truy tới, há mồm hô to: “Các huynh đệ! Tiền cướp được! ! Chúng ta chạy trước, các người cản ở phía sau! Nhớ gấp ở chỗ cũ chia tiền a! Mỹ nhân, chúng ta rút lui trước –!”

Nghe vậy, dưới chân Vũ Thú Kinh lão đảo một cái, thiếu chút nữa cầm Quân Lam Tuyết trong tay ném ra ngoài.

Cư nhiên giá họa trắng trơn như vậy!

Hướng bọn thị vệ sau lưng nhìn, ánh mắt Vũ Thú Kinh mang theo mấy phần đồng tình.

Lặng yên. Chúc các người có thể còn sống ra khỏi sòng bạc.

“Cái gì?” Bọn họ vội chạy vào tới từng người một không hiểu, sưng sốt không có phục hồi tinh thần lại, nàng nói là có ý tứ gì?

Chỗ cũ. ? !

Chia. Tiền? !

Cái gì chỗ cũ? Chia tiền gì?

Vậy mà, bọn họ căn bản là không kịp nghĩ nhiều, đám con bạc của cả sông bạc cũng đã đưa bọn họ bao vây lại, lửa giận ngập trời: “Khốn kiếp! Lại dám giành bạc của chúng ta! Các huynh đệ, lên một lượt! Ra sức đánh!”

Trong lúc nhất thời, cả sông bạc lại sôi trào lên.

Mà Quân Lam Tuyết cùng Vũ Thú Kinh lại đã sớm không biết kết cuộc ra sao.

Lực lượng bát quái là cường đại, là uy vũ, là cực kỳ có lực xuyên thấu cùng lực truyền bá.

Thời gian không bao lâu, cả người của Tĩnh Uyên vương triều đều đang đồn: ở quốc đô xưng bá nhất thời, thế lực cường hãn, sông bạc phạm vi thế lực Thiên Sát bang cư nhiên bị người đoạt!

Cướp bóc sông bạc, lại còn không phải là người khác, mà là thị vệ của Lăng vương phủ sao!

Mọi người dù không muốn hoài nghi, Lăng vương phủ. Thật nghèo nên thành ra như vậy, cần dựa vào cướp bóc sống qua ngày rồi sao?

Mà tiền bị đoạt ở sông bạc là tiền những dân thường đáng thương kia, ở dưới sự phẫn nộ, bộc phát ra đúng khí và sức lực vô cùng cường đại, đem thị vệ của Lăng vương phủ — thay phiên đánh một lần.

Nghe thế, Lăng Vương điện hạ dễ nổi nóng rồi.

“Tại sao cướp bóc là bọn hăn, bị đánh lại là các người?” Hơi mím môi, trên mặt Tô Lăng Trạch rất ôn hòa, thế nhưng hai con ngươi như biển sâu thăm thăm, cất giấu lạnh lùng khác thường.

44. Q.1 - Chương 44

Thủ lĩnh Thị Vệ Trưởng Lăng vương phủ— Mạc Bạch, treo ngược một cánh tay trật khớp, vết thương chồng chất dưới mí mắt, kiên cường cắn môi: “Thuộc hạ, không biết.”

Hắn thật sự không biết, còn chưa có phục hồi tinh thần lại, tất cả người của sông bạc cũng đã đem bọn họ vây lại quyền đầm cước đá.

Bọn họ là thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, không tệ, huấn luyện nghiêm chỉnh, theo lý thuyết đối với một chút bình dân bách tính hoàn toàn là dư dả .

Nhưng là.

Cho dù bọn họ bản lĩnh khá hơn nữa, cũng chỉ có sáu người.

Sáu người đối phó sông bạc sáu mươi bảy mươi người

Nhất là những thứ dân cờ bạc kia không hề dơ dáy bản thủ vui chơi, bọn họ. Có thể không chỉ có bị đánh phần sao?

Được rồi, hăn cảm thấy, bọn họ còn phải lại huấn luyện mạnh thêm.

“Không biết?” Mắt phượng Tô Lăng Trạch nháy lên, này. Thật là một lý do tốt.

Mạc Bạch đem đầu thấp xuống, trong lòng có không nói ra được tư vị.

Chớ nhìn hấn một người vết thương chồng chất, thật ra thì hấn đây là nhẹ nhất , về phần huynh đệ khác. Ai, không đề cập tới cũng được.

“Thuộc hạ hổ thẹn, xin Điện hạ trách phạt.”

Mắt phượng lưu chuyển, Tô Lăng Trạch ngừng độ cong môi mỏng, quét mắt một vòng Mạc Bạch, một thân nhếch nhác còn chưa kịp xử lý, năng lực Mạc Bạch, Tô Lăng Trạch rõ ràng nhất, chỉ là, thân là thống lĩnh thị vệ Lăng vương phủ, chính hấn, chưa từng có thời khắc chán nản như vậy?

Phất tay, Tô Lăng Trạch than nhẹ: “Người trước đi xuống chữa thương đi.”

Mạc Bạch ngạc nhiên giương mắt, Điện hạ. Không trách tội hấn đem cho người truy tìm, trả lại cho Lăng vương phủ mất mặt to như vậy?

Ngoài cửa sổ rủ xuống dưới cánh hoa, lướt nhẹ rơi vào giữa tóc Tô Lăng Trạch, ánh mắt càng phát ra tính mệnh khó lường .

“Nhưng là, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.”

Mạc Bạch mơ hồ rung mình một cái, cúi đầu rủ xuống ứng: “Vâng”

“Đi xuống đi.”

“Vâng”

Bám lấy cánh tay, Mạc Bạch bước nhẹ thối lui ra ngoài cửa.

Tô Lăng Trạch đứng lên, đi về phía bên cửa sổ, sau giờ Ngọ, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ tuôn rơi xuống dưới, nhẹ nhàng vờ lên rủ xuống cánh hoa giữa tóc, chống đỡ ở trên môi.

Người được đẩy, tiểu nô mới.

Cư nhiên để cho người chạy.

Bổn vương cũng muốn nhìn người một chút, có thể chạy trốn tới đi đâu.

Còn có người đàn ông mang người đi.

Bổn vương, nhất định thật tốt gặp qua, xem một chút, hấn rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Mà lúc này, Quân Lam Tuyết cùng Vũ Thú Kinh đã hướng ngoài thành chạy đi.

Ra khỏi thành, Vũ Thú Kinh ở Quân Lam Tuyết nửa uy hiếp nửa áp bức dưới, hai người cùng nhau đi về phía nam.

Quân Lam Tuyết vẫn cho là, bản lĩnh của mình không kém, mà bên cạnh còn có Vũ Thú Kinh, Võ Lâm Cao Thủ như vậy làm hộ vệ, cái gì ăn thơm uống cay du sơn ngoạn thủy, đều không phải là vấn đề.

Nếu tới cái thế giới này, không xông xáo thật tốt sao được?

Vì vậy, cô liền lôi kéo đem Vũ Thú Kinh ở bên người.

Dù sao tiền, bọn họ đã có, mà Vũ Thú Kinh, chính hấn cũng nói, thương thế của hấn mặc dù tốt rồi, nhưng tạm thời vẫn không thể trở về, bởi vì những người kia đang chờ giết hấn, có thể cũng mai phục ở gia đình hấn.

Nếu không thể trở về, vậy hợp thành một đi..., cô thế nào không lợi dụng thật tốt đây?

Nhưng hiển nhiên, cô nghĩ đến quá tốt đẹp.

Cô làm sao lại không có nghĩ qua, những người kia muốn giết hấn, không nhất định sẽ mai phục ở trong nhà của hấn, có thể vẫn ôm cây đợi thỏ sống ở quốc đô, chỉ cần Vũ Thú Kinh vừa xuất hiện, cứ tiếp tục đuổi giết.

Lên trước mắt nhìn qua hơn mười vị thích khách áo đen, Quân Lam Tuyết bắt đầu rối rắm rồi.

“Tôi nói đại ca, anh rút cuộc thiếu người ta bao nhiêu tiền không trả, vì sao vẫn đứng là âm hồn bất tán, đuổi theo muốn giết anh.”

45. Q.1 - Chương 45

Vũ Thù Kinh mím chặt môi, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được đối với Quân Lam Tuyết nói: “Lúc bọn họ vừa lại đây, người bỏ chạy, hướng tây, không nên quay đầu lại.”

Quân Lam Tuyết lập tức hỏi hẩn: “Vậy còn anh?”

Vũ Thù Kinh môi mím thành một đường thẳng, lạnh nhạt mà nói: “Những người này cũng nhắm vào ta, cùng người không liên quan.”

“Không được!” Quân Lam Tuyết một hợp phủ quyết: ” Vũ Thù Kinh, mặc dù chúng ta quen biết thời gian không lâu, nhưng nói thế nào chúng ta cũng là quen biết một thời gian, anh đã cứu tôi, vô luận như thế nào tôi cũng vậy sẽ không bỏ lại anh không phải quẩn.”

Quân Lam Tuyết nói là lời nói thật.

Cô chính là người như thế, ân còn gấp trăm lần, thù còn nghìn lần.

Người khác đối cô tốt, cô sẽ đối với người khác tốt hơn, nhưng nếu là người khác vọng tưởng cố gắng tổn thương cô hoặc là bằng hữu của cô người thân các loại , như vậy, cô sẽ cả đời ghi ở trong lòng, chỉ cần có thể tìm được cơ hội, khi gặp đem một phần thù này, phóng đại gấp trăm lần nghìn lần đi trả lại cho người khác!

Đây cũng là nguyên tắc của cô.

Hướng chi, những người này mặc dù nói là từ giữa Vũ Thù Kinh tới, nhưng là ai cũng không thể khẳng định bọn họ có thể hay không cho là cô cùng Vũ Thù Kinh là cùng một đám, nếu như nói đem quan hệ hai người bọn họ cột chung một chỗ, cho dù cô có chạy vẫn là đồng bọn sẽ bị làm thành mục tiêu.

Đã như vậy, hai người kẻ vai chiến đấu, tổng so một thân một mình đối mặt an toàn bảo đảm hơn!

Nhưng Vũ Thù Kinh lại hiểu lầm ý của cô, cho là cô không muốn bỏ lại một mình hẩn chạy.

Hẩn không khỏi trong nội tâm khê động, ánh mắt chập chờn, con ngươi băng lãnh ửng lên vài phần ảm áp.

Mặc dù không rõ cô tại sao lại nguyện ý cùng hẩn cùng nhau đồng sanh cộng tử, nhưng nghĩ tới đây, trong lòng lại không kìm hãm được tạo nên trận sóng gợn, có chút ngứa, có chút ngọt, có chút cảm giác hình dung không ra, hẩn không hiểu là cái mùi vị gì, cho nên thả lại sâu trong nội tâm.

Loại cảm giác này cực kỳ lâu không có xuất hiện qua, qua nhiều năm như vậy, chưa từng có người đối với hẩn nói những lời như vậy, hẩn cũng cho là, sẽ không có người sẽ đối với mình nói như vậy, sẽ không bỏ lại hẩn bỏ chạy.

Qua nhiều năm như vậy, ngay cả hẩn vẫn cho là người thân mình kính yêu nhất, cũng có thể đem hẩn vứt bỏ.

Nhưng là, nàng.

Cái cô gái này vừa mới biết không có bao lâu, lại có thể đối với mình nói như vậy.

Hẩn không hiểu, lúc nghe tới nàng nói câu nói kia, cảm giác khác thường trong lòng là cái gì.

Nhưng, hẩn biết rõ, giống như từ giờ khắc này, có đồ vật gì đó, cứ như vậy đơn giản thay đổi.

Giống nhau —— hẩn hiện tại cảm thấy, hẩn, tựa như có lẽ đã không cách nào buông xuống sống chết của nàng.

Mãi cho đến thật lâu thật lâu về sau, Vũ Thú Kinh mới biết, cái loại cảm giác nói không ra lời đó, là động lòng.

Vì vậy, Vũ Thú Kinh cúi đầu, tự nhận biết nàng tới nay, lần đầu tiên dùng giọng nói kiên định cùng cố chấp, chăm chú nhìn nàng, ánh mắt hơi ẩm,

“Ta cũng vậy sẽ không bỏ lại người.”

Vĩnh viễn sẽ không.

Quân Lam Tuyết cũng không biết một câu nói vô tâm của cô, đổi lấy một câu cam kết không bao giờ thay đổi, bây giờ cô chỉ quan tâm hôm nay có thể hay không đem mệnh nằm ngủ ở chỗ này.

Cô khôi phục thói quen tỉnh táo, mắt sáng lóe lên, lạnh lùng nhìn những người áo đen trước mắt, nhếch môi cười lạnh: “Lấy nhiều khi ít, đây chính là phương thức sinh tồn của cổ nhân các ngươi sao?”

46. Q.1 - Chương 46

Sát thủ áo đen cũng không nói lời nào, từng điểm từng điểm di động thân thể, từ từ hướng bọn họ đến gần. Gần.

Bọn họ đang từng bước đến gần, quanh thân mang theo sát ý nồng đậm, đem xung quanh nhiễm thành một mảnh nghiêm trang.

Quân Lam Tuyết khẽ híp híp mắt, bản thân có đầu óc phân tích số liệu, theo thói quen thật nhanh tính toán ra một loạt khả năng .

Nếu như tốc độ của đối phương vượt qua cô và Vũ Thú Kinh là 50%, như vậy, bọn họ rất có thể gặp phải nguy hiểm.

Nếu như tốc độ của đối phương vượt qua cô và Vũ Thú Kinh là 30%, như vậy cùng bản lĩnh của cả hai người, mới có thể chạy trốn, thế nhưng chính là dưới tình huống, nhất định trọng thương.

Nếu như tốc độ của bọn họ vượt qua cô và Vũ Thú Kinh là 10%, nghĩ tới toàn thân mà lui cũng không khó khăn.

Nhưng. Cô đã biết được tốc độ của Vũ Thú Kinh, muốn vượt qua anh ta, thiên hạ sợ rằng còn không có mấy người, cho nên, chỉ cần bọn họ phối hợp ăn ý, nhất định có thể an toàn rời đi.

Nghĩ tới đây, Quân Lam Tuyết nói khẽ với Vũ Thú Kinh bên cạnh: “Anh trái tôi phải, anh tự mình đối phó với địch, không cần phải lo lắng tôi.”

Vũ Thú Kinh hơi kinh ngạc một chút, mặc dù biết cô có võ công, nhưng cũng không xác định cô có thể hay không ứng phó.

Đối phương cũng không cho hắn thêm thời gian suy tính, kiếm quang lóe lên, thẳng bức mà đến.

“Đến đây!” Quân Lam Tuyết hừ lạnh một tiếng, tay phải nhấc lên, một thanh chủy thủ đen bóng nắm tay trong.

Kiểm, thật nhanh tiến tới gần, Quân Lam Tuyết không còn kịp thấy kiếm quang rõ ràng trước mắt chợt lóe lên, một đạo máu rót trực tiếp phụt ra ra ngoài, Vũ Thú Kinh so cô nhanh một bước, cô theo bản năng đưa tay chụp một cái, bóng dáng kia cũng đã bay vút đi ra ngoài, đầu ngón tay chỉ chạm tới một góc áo.

Lại ngẩng đầu, trong bụng cô đột nhiên run lên, mới vừa rồi tình thế cấp bách không có nhìn kỹ, hôm nay vừa nhìn, mới biết cái gì gọi là một bước giết một người.

So với cô, Vũ Thú Kinh càng giống như là một sứ giả Tu La, trên người của anh ta nhiễm đỏ máu, không biết là anh ta, còn là người áo đen, kiếm nâng kiếm rơi phải có một mất, vậy mà ánh mắt của anh ta, thủy chung không có đổi qua, thậm chí ngay cả mắt cũng không từng nháy mắt qua.

Đan Kiếm chống đất, Vũ Thú Kinh nghiêng nghiêng người, chống đỡ lấy sức nặng trên người, hình như cũng bị thương.

Có thể không bị thương sao? Lần trước tổn thương nặng như vậy vẫn chưa có hoàn toàn khỏe lại, hiện tại lại gặp phải phục kích, Quân Lam Tuyết một tay vịn anh ta: “Anh có khỏe không ? Có nặng lắm không?”

Vũ Thú Kinh ngẩng đầu, lau đi máu ở bên môi, hướng về phía cô lắc đầu.

Đúng lúc này, Quân Lam Tuyết cảm giác đột nhiên tim một hồi đau nhức kịch liệt, giống như là có cây kim cắm ở phía trên, vừa động liền đau thấu xương.

“Phốc ——” Đau nhức khó nhịn, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra ngoài, máu kia có màu tím đen quỷ dị!

Vũ Thú Kinh mặt liền biến sắc, vội vàng bắt được tay Quân Lam Tuyết, dò hướng mạch nàng.

“Này, đây là chuyện gì xảy ra?” Giữ thật chặt lấy ngực, Quân Lam Tuyết cắn môi dưới, gian nan hỏi một câu.

Vũ Thú Kinh từ từ ngẩng đầu lên, màu mắt tối đen như mực hướng về phía hắn, cặp mắt kia cho tới bây giờ chỉ mang theo lạnh lùng giờ phút này lại có chút khiếp sợ: “Cô là. . . . người của Âm môn?”

Quân Lam Tuyết không hiểu: “Cái gì là Âm môn?”

“Cô không biết Âm môn?” Ánh mắt Vũ Thú Kinh phức tạp, nhìn cô tái nhợt mặt mờ mịt, thật lâu mới nói: “Âm môn, là một tổ chức sát thủ, nghe nói mỗi sát thủ khi tiến vào Âm môn cũng sẽ ăn vào một loại độc được gọi là Phệ Tâm, phòng ngừa phản bội, mỗi tháng chỉ có thể dùng nửa viên thuốc giải, nếu không được ăn thuốc giải, ngũ tạng sẽ bị thối nát, thất khiếu thủng.”

Nghe vậy, sắc mặt Quân Lam Tuyết từ từ trầm xuống, nhìn máu màu tím đen phun ở trên mặt đất.

“Anh nói là, tôi trúng độc Phệ Tâm?”

47. Q.1 - Chương 47

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của cô, Vũ Thú Kinh đột nhiên cảm thấy tim giống như là bị cự thạch ngàn cân ép chặt, làm hắn không thở nổi: “Cô thật sự là người của Âm môn sao?”

Cô là người của Âm môn sao?

Nếu như đổi lại trước kia, Quân Lam Tuyết nhất định sẽ không chút do dự trả lời hắn: “Không phải.”

Mà bây giờ, cô đã không còn là Quân Lam Tuyết lúc trước, khi thân thể vừa mới bắt đầu ở nơi này sống lại, cô liền phát hiện một đồng câu hỏi khó trả lời, thân thể này đời trước đến cùng phải hay không là người của Âm môn, cô thật không biết.

Nhìn đất đầy thi thể, Quân Lam Tuyết chợt đứng lên, bình tĩnh nói: “Chúng ta rời khỏi nơi này trước, tránh cho những người áo đen này lại ngóc đầu trở lại.”

Vũ Thú Kinh gật đầu một cái, liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Quân Lam Tuyết, không nói gì nữa.

Âm môn.

Tổ chức sát thủ lớn nhất Tình uyên vương triều, cái tổ chức này tính kỷ luật, giữ bí mật cực mạnh, nghe nói, thiên hạ này, không có buôn bán nào Âm môn không dám nhận, chỉ cần cấp nổi giá tiền, cho dù là Đường Kim Hoàng Đế, bọn họ cũng sẽ người trước ngã xuống cho đến khi đem Hoàng đế giết chết.

Nhưng mà, tính cấp bậc trong Âm môn đặc biệt coi trọng, vì Âm môn thần bí cùng an toàn, tên sát thủ này tổ chức nghiêm cấm bất kỳ phản bội nào, từng người của Âm môn vào cửa, cũng sẽ trước tiên bị ép buộc nuốt vào Phệ Tâm cực độc.

Sau đó mỗi tháng, sẽ đúng hạn cho ra thuốc giải, thế nhưng thuốc giải lại không thể hoàn toàn giải độc, chỉ có thể tạm thời áp chế Phệ Tâm chi độc công tâm, nếu như không phục dùng độc dược, ngũ tạng lục phủ sẽ từ từ rửa nát, thất khiếu chảy máu, vẫn còn sẽ không chết, mà là sống không bằng chết, một ngày chảy máu một chút, cho đến huyết dịch của cả người chảy hết mới có thể bỏ mình.

Đây là Quân Lam Tuyết lần đầu tiên nghe được hai chữ Âm môn này, cô rất khẳng định mình cũng không phải người của Âm môn, nhưng lại không thể khẳng định thân thể này phải hay không?

Che ngực, một trận một hồi đau đớn kịch liệt từ từ lại ăn mòn đi lên.

Chẳng lẽ nói, bây giờ đã đến ngày mỗi tháng nhận lấy thuốc giải, mà cô còn không có dẫn tới thuốc giải, cho nên hiện tại bắt đầu từ từ độc phát rồi hả ?

Nghĩ tới đây, trước có chút không hiểu chuyện hiện tại cũng có thể giải thích.

Khó trách một cô gái như cô, lại nữ giả nam xuất hiện tại Lăng vương phủ, chẳng lẽ thân thể này thật sự là sát thủ của Âm môn, giờ phút này chính là đón nhận lệnh, che giấu thân phận lên vào vương phủ, vì giết người kia hay sao?

Như vậy, muốn giết cái người kia, sẽ là ai?

Bóng dáng một tuấn mỹ bay vào trong đầu cô, chẳng lẽ sẽ là. Tô Lăng Trạch?

“Xem ra tôi bây giờ còn không có khả năng rời đi.”

Trong miếu đồ nát, Quân Lam Tuyết trầm mặc hồi lâu, chậm rãi mở miệng: “Tôi nhất định phải trở về Lăng vương phủ.”

“Nguyên nhân?” Vũ Thú Kinh cúi đầu phun ra hai chữ.

“Nếu như mà tôi thật sự là sát thủ của Âm môn, như vậy nhiệm vụ phía trước của tôi không có hoàn, tôi không thể rời đi.”

“Cô phải trở về giết Tô Lăng Trạch?” Có thể xuất động sát thủ Âm môn, cả Lăng vương phủ cũng chỉ có Tô Lăng Trạch đủ tư cách này khiến Âm môn đối phó, cô chẳng lẽ muốn trở về giết Tô Lăng Trạch?

“Không.” Ánh mắt Quân Lam Tuyết chợt lóe, bên môi dần dần gợi nên một chút trào phúng: “Trở về chờ thuốc giải, tôi ngược lại muốn nhìn, Âm môn này tồn tại thế nào.”

Nếu như nói nhiệm vụ của cô thật sự là giết Tô Lăng Trạch, như vậy nhiệm vụ trước mắt không có hoàn thành, nhất định sẽ có người đưa thuốc giải tìm đến cô.

Cho nên, cô nhất định phải trở lại Lăng vương phủ, trước tạm thời áp chế Phệ Tâm chi độc này, sẽ chậm chậm tìm kiếm bí mật của thân thể này!

Vận mạng của cô, cho tới bây giờ đều chỉ có thể nắm giữ ở trong tay mình!

48. Q.1 - Chương 48

Nếu quyết định trở về Lăng vương phủ.

Như vậy thì trước tiên phải nghĩ đến vấn đề của cái bom hẹn giờ Tô Lăng Trạch này.

Làm như thế nào trở về sẽ không bị Tô Lăng Trạch phát hiện hoài nghi, đổi lại thân phận trở về, hay là cứ như vậy đi thẳng về, khiến Tô Lăng Trạch ngắt véo một hồi như vậy nữa sao.

Quân Lam Tuyết nghĩ qua đủ loại tình hình có thể đang đối mặt với Tô Lăng Trạch, vấn đề đặc biệt xảy ra lúc ấy.

Lại chỉ không có nghĩ tới kết quả sẽ là một loại này.

Nghênh đón cô không phải Tô Lăng Trạch, cũng không phải là L một ít thị vệ Lăng vương phủ, mà là một người và một con mèo.

Người đàn ông mang mặt nạ thần bí ngày đó, cùng con mèo điên khùng kia.

Con mèo nhỏ điên khùng này tựa hồ đối với cô cực kỳ khó chịu cùng có thù oán, vừa thấy được cô, liền nhe răng trợn mắt vọt tới, há mồm cắn xuống.

“Lại là con mèo nhỏ điên khùng nhà ngươi!” Quân Lam Tuyết một phen níu lấy đuôi nó, dùng sức nhấc ra.

“Ngao... meo.. meo ——” Con mèo nhỏ điên khùng kêu thảm một tiếng, cả người lông măng giơ lên, cả người bị vứt ra ngoài.

Đang lúc thân thể nhỏ bé đáng thương của nó sắp rơi vào trên sàn nhà té chổng bốn chân lên trời, ống tay áo của người đàn ông đứng ở trước mặt chợt vung lên, nhìn như là lơ đãng vung lên, con mèo nhỏ điên khùng đã bình yên vô sự nằm ở trong ngực của anh ta, cả người run rẩy, không biết là tức giận hay còn là sợ.

“Hừ.” Quân Lam Tuyết nhíu mày, mặt tràn đầy khinh thường: “Xem ngươi còn phách lối.”

Dù có linh tính, nhưng mà cũng chỉ là một con súc sinh nhỏ mà thôi.

Mặt cô không vẻ gì nhìn người đàn ông đeo mặt nạ: “Quản tốt sủng vật của anh, cẩn thận lần sau, tôi trực tiếp đem nó cho ăn tươi nuốt sống.”

Cô cũng không biết đứng ở người trước mắt mình chính là Tô Lăng Trạch, bởi vì mang theo mặt nạ, Tô Lăng Trạch giống như thay đổi hoàn toàn một người khác, khí chất trên người hoàn toàn bất đồng, so sánh với ở Lăng vương phủ chính là một Tô Lăng Trạch lạnh lùng, hiện tại anh ta vừa phải âm nhu, toàn thân tiết lộ ra một cỗ yêu dị cùng hơi thở thần bí, Quân Lam Tuyết thế nào cũng sẽ không đem hai phong cách hoàn toàn không giống nhau liên tưởng ở chung một chỗ.

Núp ở dưới mặt nạ, Tô Lăng Trạch khẽ ngoắc ngoắc môi: “Không nghĩ tới ngươi lại vẫn dám trở lại Lăng vương phủ.” Hắn chậm rãi nói, thanh âm hùng hậu có khác thường âm nhu không lạnh không nóng: “Trở lại chịu chết sao?”

Ánh mắt Quân Lam Tuyết chợt lóe, cười như không cười nói: “Xem ra anh ở Lăng vương phủ cũng giấu được đủ kĩ, nơi này xảy ra mỗi một chuyện cũng không thể gạt được con mắt của anh, chỉ là, tôi nếu dám trở lại, tự nhiên sẽ có phương pháp ứng phó.”

“A, vậy sao?” Tô Lăng Trạch khẽ vuốt ve đầu con mèo nhỏ điên khùng mềm mại khéo léo: “Ta đối với ngươi, thật là càng ngày càng hiếu kỳ rồi. Không bằng, chúng ta tới hợp tác như thế nào?”

“Hợp tác cái gì?”

“Ngươi và ta lên vào Lăng vương phủ đều có mục đích, ta có thể giúp ngươi hoàn thành kế hoạch của ngươi, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là, ngươi cũng phải giúp ta hoàn toàn nhiệm vụ, như thế nào?” Tô Lăng Trạch thần nhiên nói, trông mắt dưới mặt nạ như chim ưng sắc bén, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô, không buông tha bất kì một chút biến hóa nào trên mặt cô.

Cái này chính là hợp tác sao?

Khéo môi Quân Lam Tuyết khẽ nhếch, cười yếu ớt xinh đẹp “Nếu như mà tôi nói, tôi muốn giết Lăng vương phủ kia, anh cũng phải giúp tôi sao?”

Nghe vậy, ngón tay vuốt ve con mèo nhỏ điên khùng bỗng nhiên dừng lại, Tô Lăng Trạch chậm rãi xoay người: “Giết Lăng vương, lá gan ngươi cũng không nhỏ.”

“Tất nhiên, nhất gan, tôi sẽ không xâm nhập vào tới nơi đây rồi.” Quân Lam Tuyết nói rất tự nhiên giống như là đang thảo luận thời tiết thật là xấu vậy: “Như thế nào, anh còn muốn cùng tôi hợp tác sao?”

Tô Lăng Trạch ý vị không rõ nhìn cô một cái, lâu mới thở ra một chữ, “Người chính là suy nghĩ thật kỹ, ở lại sẽ làm sao sống qua cửa ải của Lăng vương kia thôi.”

Nói xong, anh ôm lấy con mèo nhỏ điên cuồng, như lúc tới, thần thần bí bí biến mất ở chỗ tối tăm.

Nhìn phương hướng anh ta rời khỏi, Quân Lam Tuyết bĩu môi: “Thôi đi, không dám cứ việc nói thẳng, cũng sẽ không cười nhạo anh.”

Quay người lại, cô lại phát hiện không biết từ lúc nào tới không ít thị vệ của vương phủ, khó trách người đàn ông kia đi nhanh chóng như vậy, Quân Lam Tuyết ở trong lòng khinh bỉ nhìn một phen.

Mạc Bạch lạnh lùng nhìn cô, hồ hững nói: “Điện hạ có lệnh, đem người này bắt lại, chờ đợi xử lý.”

Quân Lam Tuyết cười híp mắt gật đầu, hướng bọn họ giang hai tay ra: “Đến đây đi, yên tâm, tôi sẽ không chạy, xin lớn mật dẫn ta đi.”

“ ”

49. Q.1 - Chương 49

Mạc Bạch sinh lòng nghi ngờ nhìn cô, nàng ta lại muốn giở trò gì?

Lần trước ở sông bạc ăn qua thua thiệt của nô tài này rồi, hại hấn và các huynh đệ bị đánh phải thảm như vậy, dưới thần sắc nhìn của nàng như vậy, chẳng lẽ lại muốn làm cái mưu kế gì rồi sao?

Mạc Bạch trong lúc nhất thời càng thêm cẩn thận.

Thấy Mạc Bạch đứng bất động, Quân Lam Tuyết mặt nghi ngờ hỏi: “Thế nào? Các người không phải muốn bắt tôi sao? Còn không vội vàng à? Ở lại bằng hữu tôi sẽ tới, các người muốn bắt tôi liền có phiền toái.”

Vũ Thú Kinh không cùng cô đi, bởi vì hấn cũng là một thân phiền toái, nếu như nói cùng cô đi cùng nhau, sợ rằng còn có thể mang đến cho cô nhiều nguy hiểm hơn, huống chi, bọn họ cũng là bèo nước gặp nhau, cùng chung hoạn nạn có một chút, không tính là chân chính sống chết chi giao, cô cũng không được đem lấy Vũ Thú Kinh gần hơn trong nước đục đến.

Nói xong, vẫn không quên giúp một tay ra mưu hiểm kế mà nói: “Vì sợ tôi chạy trốn, ừ, các người tổng cộng là bảy người, dứt khoát liền ba người ở trước mặt dẫn đường, ba người ở phía sau cản ở phía sau, còn một người đi ở bên cạnh tôi coi chừng tôi đi.” Suy nghĩ một chút, vì biểu thành ý, cô lộ ra một nụ cười tự nhận là rất chân thành: “Các vị yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không chạy trốn, xin to gan dẫn tôi đi.”

Mạc Bạch trong lòng đề phòng càng thêm nghiêm cẩn rồi, Lam Tử nhất định lại muốn làm cái đa dạng gì, nếu không tại sao có thể có người biết rõ đối phương sẽ đối nàng bất lợi, còn như vậy thần nhiên tự nhiên, thậm chí còn ra mưu hiểm kế làm cho đối phương đem mình cho trôi lại?

Nhìn thấy vẻ mặt Mạc Bạch, Quân Lam Tuyết khóe miệng rụt rụt, bọn họ rốt cuộc là bắt hay còn chưa phải bắt a!

Em gái người! Lão nương đã cầu xin các người nhanh lên bắt ta rồi ! Còn ngây ngốc làm gì hả?

Nếu không phải vì sợ Phệ Tâm chi độc tái phát, vì thuốc giải, cô mới lười phải trở lại.

Thua thiệt bọn họ còn là thị vệ tinh nhuệ của Lăng vương phủ, Ni Mã, thế nào từng cái một ngây ngô thành ra như vậy à?

Khi trên mặt Quân Lam tuyết càng ngày càng không nhịn được, Mạc Bạch rốt cuộc có động tác, môi mím chặt mở ra một chút: “Hừ, ta ngược lại muốn nhìn, người còn muốn giở trò gì, mang đi!”

Hấn cũng không tin, bọn họ ở đây, trong Vương phủ nhiều thị vệ như vậy, tiểu tử nô tài này chỉ có một người, hấn còn không làm gì được người này!

Dứt lời, mấy người này bao bọc vây quanh Hàn Tuyết, từng người một cẩn thận đề phòng.

Quân Lam Tuyết không làm chuyện lạ gì đi theo đám bọn hắc, nhìn như bị bao vây, cũng là một đường tiêu điều tự tại, nếu không phải Mạc Bạch còn nhớ rõ người mình tới bắt, nếu không còn tưởng là thật muốn cho là cái người nô tài gọi Lam Tử này, là người bọn hắc mời tới Lăng vương phủ chơi.

Khi phạm nhân có thể làm đến trình độ như vậy. Có phải hay không cũng quá dũng cảm rồi không?

“Chủ tử, thật không đi cứu nàng sao?” Một chỗ bí ẩn trên gác xếp, đã cùng thuộc hạ bắt được liên lạc, Vũ Thú Kinh đứng xa xa nhìn chuyện đã xảy ra ở Lăng vương phủ, hờ hững không nói.

Đứng ở sau lưng hắc, thuộc hạ nghi ngờ hỏi chủ tử nhà mình.

Nói thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của chủ tử, theo cá tính của chủ tử, không thể nào thấy chết mà không cứu.

Vũ Thú Kinh khoát tay: “Không cần.” Hắc tin tưởng, nàng hoàn toàn có thể một mình đối mặt.

“Mẫu hậu bên kia có động tĩnh gì chưa?” Hắc thu hồi ánh mắt trông về phía xa, hờ hững hỏi.

“Chỉ có ra một lệnh.” Người nọ cúi đầu, chần chờ hồi lâu mới nói: “Giết không tha.”

Nghe vậy, Vũ Thú Kinh giờ cao hai quả đấm từ từ nắm lên, trong lòng một ít phần buồn bã giống như tìm được địa phương thổ lộ, cuồng loạn mà giãy giụa.

Mẫu hậu, người làm thật. Tuyết tình như vậy này.

50. Q.1 - Chương 50

Ánh nắng chiều lưu lại phía chân trời, màu đỏ tươi sáng mờ lan tràn nửa bên là bầu trời, hoàng hôn xa dần.

Quân Lam tuyết nhàm chán nằm ở bên cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ hẹp, nhìn trời chiều nơi xa rủ xuồng hồng, thật lâu than thở.

Đây là ngày thứ mấy?

Ba ngày.

Cô bị nhốt ở trong cái phòng này đã là ngày thứ ba rồi.

Kể từ lúc Mạc Bạch phạt mệnh Tô Lăng Trạch, ra lệnh nhốt cô ở chỗ này, Tô Lăng Trạch không giải thích được liền biến mất.

Không.

Không nên nói là biến mất, phải nói đã không xuất hiện qua ở trước mặt cô mà thôi.

Chẳng lẽ, anh ta không có ý định chuẩn bị xử trí mình?

Nghĩ lại, Tô Lăng Trạch như vậy là người rất nặng tâm kế, như thế nào có thể sẽ để mặc cho cô, cái hiểm nguy phạm ở chỗ này tiêu điều tự tại đấy.

“Ách.” Cô đứng lên, cái khe động này, tựa hồ liên lụy đến mấy vị trí trên người, thân thể lão đạo một cái, suýt nữa cắm đến trên đất.

“Đáng chết.” Quân Lam Tuyết cố nén mùi máu tươi sẽ phải tràn ra cổ họng, không khỏi khẽ nguyên rửa một tiếng.

Cô trở lại Lăng vương phủ ba ngày, nhưng người nếu gọi là cửa ngấm kia thủy chung cũng không có xuất hiện.

Ni Mã, sẽ không đưa thuốc giải, cô sẽ phải phơi thây tại chỗ.

Thật chẳng lẽ phải ở chỗ này ngồi chờ chết? Quân Lam Tuyết mặt phiền não.

“Két.”

Cửa khóa chặt đột nhiên bị mở ra, một người đi vào, là Dương Thành.

“Lam Tử huynh đệ! Người quả nhiên ở chỗ này!” Nhìn thấy Quân Lam Tuyết, Dương Thành rất là hưng phấn một phát bắt được bả vai gầy yếu của cô, kích động nói: “Lúc Mạc Bạch nói với ta, người ở nơi này, ta còn không tin nữa kìa, một mực tìm người khắp nơi !”

Nói nhảm, chẳng lẽ Mạc Bạch còn có thể nghĩ chiếu kiện người khắp thiên hạ, Quân Lam Tuyết cô bị giam ở chỗ này sao? Sắc mặt Quân Lam Tuyết có chút tái nhợt, miễn cưỡng cười cười với hắn: “Làm sao anh lại đến nơi này?”

“A! Là tới đưa cơm cho người!” Dương Thành tựa hồ lúc này mới nhớ tới cái mục đích này, liền tranh thủ giở trúc trên tay từ phía sau lấy ra quơ quơ, nói: “Ta chặn bị tới tìm người, trên đường không khéo đụng phải Mạc Bạch, Mạc Bạch vừa vội chuyện muốn tiến đến bên người Lăng Vương điện hạ, hắn liền nhờ ta đem cơm đưa tới cho người.”

Quân Lam Tuyết khẽ nhú mày: ” Lăng Vương điện hạ. Gần đây có phải hay không đang bận chuyện gì?” Cô thử dò xét tính hỏi.

Ngày chờ đợi thật mệt nhọc.

Cô mong mỗi Tô Lăng Trạch cho cô một đao đến thống khoái, cũng tốt hơn bị giam ở chỗ này ngày ngày nhàm chán đếm ngày qua.

Cổ tình, cô vẫn không thể chạy, vừa chạy rồi, đến lúc đó người của cửa ngăm đưa thuốc giải, cô nếu không có nhận đến, chẳng phải là muốn chịu này Phệ Tâm chi độc hành hạ rồi hả ?

Nhắc tới chuyện này, thần sắc Dương Thành trở nên nghiêm túc: “Lam Tử huynh đệ, có một số việc, chúng ta là nô tài vẫn không cần biết nhiều như vậy thì tốt hơn, không phải là ta không nói cho người, mà là vì muốn tốt cho người, biết không?”

Thấy hắn cẩn thận như vậy, Quân Lam Tuyết nghĩ, có thể chuyện không quá giống như nhau, liền cũng không hỏi nhiều nữa.

Dương Thành bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện gì, say mê cuồng nhiệt nói: “Đúng rồi Lam Tử huynh đệ, người dạy cho ta chính là cái ‘cửu cửu bảng cửu chương’kia đi, ta đã có thể hoàn chỉnh học rồi.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết có chút ngoài ý muốn nhú mày: “Toàn bộ học xong rồi hả ? Cũng hiểu?” Nhân tài a, vài ngày như vậy đã học xong rồi. Đây đối với một cổ nhân mà nói, quả thật rất lợi hại rồi.

“Dĩ nhiên.” Dương Thành kiêu ngạo nói: “Ta đều đã hiểu.”

“99 nhân với 9 bằng bao nhiêu.” Quân Lam Tuyết đột nhiên hỏi.

Dương Thành sững sốt, có chút buồn bực nhìn về phía cô: ” Cửu cửu bảng cửu chương có một đề này sao?”

51. Q.1 - Chương 51

Quân Lam Tuyết nói: “Cửu cửu bảng cửu chương, không đơn thuần chỉ là của tôi viết ra mấy cái kia, tôi để cho anh hiểu, 99 nhân với các con số khác trong bảng cửu chương, anh phải biết là cái gì?”

Dương Thành giựt giựt khoe miệng, đột nhiên không thốt nên lời.

Bởi vì hắn đã phát hiện, nếu như hắn nói, hắn biết chính là chín chín tám mươi mốt đáp án như vậy, thật sự quá mất mặt rồi.

“Này, vậy người nói, 99 nhân với 9 bằng bao nhiêu?”

Quân Lam Tuyết không chút nghĩ ngợi đáp: “891.”

“” Dương Thành rất xấu hổ, yếu ớt rụt hạ cổ, tả oán nói: “Lam Tử huynh đệ, ta đây bắt tài mới nhập môn nha, người không phải sẽ hỏi con số ít một chút sao?”

“Tỷ như.” Quân Lam Tuyết rất dễ nói chuyện: “99 nhân với 2?”

Cùng ‘chín’ mấy cái chữ này so với ‘hai’ rất nhỏ đi?

Nghe vậy, Dương Thành thần sắc ngay ngắn, lập tức cúi đầu tinh thần cẩn thận.

Nhưng là hắn phát hiện, hắn càng nghĩ tính ra đáp án, trong đầu lại càng hỗn loạn, tính đến cuối cùng gấp xuất mồ hôi.

Thấy hắn như vậy, Quân Lam Tuyết thở dài bất đắc dĩ, nói: “Đem mới vừa đếm đảo lại đọc.”

Số vừa rồi đảo lại đọc?

Dương Thành yếu ớt suy nghĩ một chút, 891, đó không phải là 198 rồi hả?

Hắn vội vã nói: “198?”

Quân Lam Tuyết khẳng định gật đầu một cái: “Đúng rồi.”

Dương thành: ””

Tại sao hắn cảm thấy, hắn rõ ràng đáp đúng, nhưng hắn vẫn còn cảm thấy rất xấu hổ đây?

“Xấu hổ! Là ta quá coi thường kỹ thuật tính toán này rồi ! Lam Tử huynh đệ, xin lỗi, Dương đại ca ta hiện tại liền trở về, mình nghiêm túc nghiên cứu một cái ‘cửu cửu bằng cửu chương’ quay đầu lại trở lại thăm người, cáo từ!”

Bi đả kích sâu sắc, Dương Thành lập tức quay đầu trở về, chạy vội ra ngoài.

Lam Tử huynh đệ đều đem kỳ thuật loại này truyền ỉn, hắn nếu không học thật tốt, thế nào không phụ lòng Lam Tử huynh đệ?

“Này, anh đợi chút ——” Quân Lam Tuyết vội vàng muốn đem hắn ngăn lại, nhưng là, cơ hồ đang nháy mắt mất thời gian, Dương Thành đã không thấy bóng dáng.

Thật khó hiểu! !

Ni Mã, chạy nhanh như vậy làm cái gì!

Anh không phải là tới đưa cơm cho chị sao! Anh không đưa cơm tốt còn lưu lại chạy nữa a! ! !

Em gái người!

Quân Lam Tuyết quả thực là khóc không ra nước mắt.

Phệ Tâm chi độc dần dần phát tác, hơn nữa đối đến nỗi ngực dán vào lưng, cô đột nhiên cảm thấy, không có năm nào so hiện tại xui xẻo hơn.

“Không được, không thể ở chỗ này ngồi ngồi chờ.” Quân Lam Tuyết đột nhiên đứng dậy, Tiểu Vũ Trụ hùng hục thiêu đốt.

Nếu kẻ địch không đến theo mình, như vậy cô dứt khoát liền tự mình chủ động đưa đi lên cửa, kết quả ai thua ai thắng, còn chưa nhất định đấy.

Nghĩ tới đây, cô xem một chút canh giữ ở ngoài phòng mấy tên thị vệ, không chút do dự lấy ra hộp quẹt, thối đốt, sau đó bàn rượu bày biện ở trên bàn toàn bộ ngã xuống trên giường.

Không để cho cô đi ra ngoài?

Cô liền đem cái nhà này đốt, xem các người còn thể nào quan hệ.

Giữa ban ngày, gió nhẹ thổi.

Theo.

Thình lình xuất hiện khói dày đặc, trong nháy mắt thổi quét cả Lăng vương phủ.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Giống như cháy rồi sao.”

“Cháy rồi sao! Trời ạ, thật cháy rồi sao, mau cứu hỏa ——”

“Mau, mau cứu hỏa! Điện hạ đang tiền sảnh chiêu đãi khách quý, nếu là xảy ra điều gì sai lầm, mọi người sẽ chờ rơi đầu đi!”

Cả Lăng vương phủ trong nháy mắt láo loạn, mà người khởi xướng Quân Lam Tuyết, ở trong khói dày đặc cuộn cuộn, lỗ mũi che vải ướt, dương dương hă hê nhìn bọn họ.

Tô Lăng Trạch ở tiền sảnh?

Rất tốt, cô như hàng hóa đóng gói ba ngày, cô sẽ đi ngay bây giờ xem một chút, hẳn rất cuộc nghĩ giờ trò gì.

Ngay sau đó tung người chột lóe, đi phía trước sảnh chạy đi.

52. Q.1 - Chương 52

Cũng may gió thổi không lớn, Quân Lam Tuyết cũng chỉ là nghĩ chế tạo một chút hỗn loạn để có thể thoát khỏi, cũng không có muốn đốt rụi cả Lăng vương phủ rồi, vì vậy hỏa rất nhanh liền bị dập tắt.

Nhưng chờ đến khi những thị vệ vương phủ kia tỉnh hồn lại, Quân Lam Tuyết đã mất đi bóng dáng.

Lăng vương phủ đình viện khá lớn, cả vương phủ trang trí tựa như cùng con người Tô Lăng Trạch giống như nhau, đơn giản lại trang nghiêm.

Tiền sảnh Lăng vương phủ, ở bên trong phòng khách to như thế, một tên nam tử ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, tinh tế thưởng thức trà, cử chỉ nhìn như ưu nhã lại mang theo rõ ràng cao ngạo cùng cột nhà, nhìn như khách, so với chủ nhân còn giống như chủ nhân.

Chủ vị, Tô Lăng Trạch tà tà tựa vào trên ghế quý phi, trên mặt cũng không có biểu tình gì, xem ra không chút để ý. Nhưng nhìn kỹ lại sẽ liền phát hiện, ở sâu bên trong tròng mắt đen không thấy đáy, cất dấu mấy phần không nhận được.

Quân Lam Tuyết đi tới tiền sảnh, xa xa liền nhìn đến một màn này, đang muốn trực tiếp đi vào, lại thấy được đại sảnh bên ngoài tường thấp nơi lén lút con mèo nhỏ đen khùng.

“Tiểu mèo đen khùng? Nó tại sao lại ở chỗ này?” Quân Lam Tuyết hơi sững sờ, chẳng lẽ nói người đàn ông đeo mặt nạ nam cũng ở gần đây?

Cô ngẩng đầu tìm kiếm khắp nơi một chút, cũng không có nhìn thấy người đàn ông kia, lúc này con mèo nhỏ đen khùng cũng phát hiện Quân Lam Tuyết, nhưng không có giống như bình thường nhất thời xông lại bỏ nhào cản, ngược lại cái đầu dài ngắn một cái, cái mông nhắm ngay Quân Lam Tuyết, hung hăng quét hạ cái đuôi, tỏ vẻ mình khinh thường đối với cô.

“Hắc ——!” Mi chỉ Tiểu Súc Sinh còn dám xem thường lão nương.

Quân Lam Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn lại một cái tiền sảnh chánh đường bên trong không khí quý dị này, còn là quyết định trước chờ khách nhân kia đi, sau đó lại đi tìm Tô Lăng Trạch.

Vì vậy, cô chịu đựng ngực đau đớn, hướng vị trí con mèo nhỏ diên khùng tránh đi.

Tiểu mèo diên khùng tựa hồ cũng lười để ý tới Quân Lam Tuyết, một đôi mắt máu đỏ nhìn thẳng vào phía trước.

Quân Lam Tuyết tự mình tránh tốt, nhìn thấy con mèo nhỏ diên khùng này cổ nghiêm túc nhiệt tình, không khỏi theo hướng phía trước nhìn, này vừa nhìn, mới phát hiện, nơi này là tốt vị trí, trốn ở chỗ này, có thể đem chuyện trong tiền sảnh chánh đường xảy ra thấy phải rất rõ ràng.

“Không nhìn ra cái con Tiểu Dã Miêu này còn có chút nhân tính a.” Quân Lam Tuyết tự lẩm bẩm, không khỏi đối với con mèo nhỏ diên khùng đề cao đánh giá, một con mèo nhân tính hóa như vậy, còn có thể nghe hiểu tiếng người, cũng không biết người dân ông đeo mặt nạ kia tìm đến, vậy là cái giống gì.

Lúc này, trong chánh đường, vị khách quý ngồi ở trên kia bỗng nhiên để ly trà trong tay xuống, nhìn Tô Lăng Trạch, thanh thanh lãnh lãnh mà nói: “Thế nào, Tam đệ cũng không cùng hoàng huynh giải thích một chút, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra sao?”

Người này, chính là Tĩnh Uyên vương triều đương triều thái tử, Tô Mạc Thiên.

Tô Lăng Trạch khẽ cúi thấp đầu, chậm rãi nói: “Thái tử điện hạ, Thần Đệ nói qua, chuyện này chắc chắn tra rõ ràng, đến lúc đó tự sẽ hướng phụ hoàng bẩm báo rõ ràng.”

Nghe vậy, mắt Tô Mạc Thiên có một lãnh: “Tam Hoàng đệ, hôm nay phụ hoàng đã đem chuyện này giao cho bản thái tử, chẳng lẽ tư cách bản thái tử qua hỏi một chút cũng không có sao?”

Ánh mắt Tô Lăng Trạch lóe lóe, một đạo lo lắng xẹt qua, mau không thể nghe thấy: “Không dám, thái tử điện hạ hiểu lầm, Thần Đệ cũng không có ý này.”

Nhìn thấy Tô Lăng Trạch hạ mình, Tô Mạc Thiên lúc này mới hài lòng nhướng mày, trong lòng cười lạnh, phụ hoàng cũng chiều người thì thế nào?

Người cuối cùng chỉ là Vương gia không có việc gì nhàn tản, mà ta, thủy chung ở trên người, là Đông Cung Thái Tử!

“Đã như vậy, bản thái tử sẽ cho người thời gian một ngày, chuyện nuốt riêng quân lương này không giống vật thường, nhất định phải tra ra manh mối.”

“Thần Đệ hiểu.” Tô Lăng Trạch nhàn nhạt đáp một tiếng, ánh mắt lại lạnh lẽo khác thường.

Ở đằng sau tường thấp, nhìn thấy một màn này, Quân Lam Tuyết thiếu chút nữa tức miệng mắng to, cái gì thái tử, có muốn hay không âm hiểm thế này?

1 ngày sẽ phải tra ra người nào nuốt riêng quân lương?

Em gái người, bây giờ đã chính giữa trưa rồi, 1 ngày chẳng phải là còn lại nửa ngày sao?

Cho dù ghen tỵ người ta, Tô Lăng Trạch so với hắn được cưng chiều, cũng không phải để chinh người rõ ràng như vậy chứ?

53. Q.1 - Chương 53

Quân Lam Tuyết đi tới cái thế giới này cũng được một thời gian.

Khi làm hạ nhân, thì thường có nghe nhóm a ma hạ nhân nói chút chuyện vương phủ.

Tô Lăng Trạch là hoàng tử được sủng nhất Tĩnh Uyên vương triều, Hoàng đế thương yêu, Thái hậu cũng chiều, ngay cả vương công đại thần cũng nịnh bợ hắn, ở Tĩnh Uyên vương triều cơ hồ là muốn cái gì có cái đó, hô phong hoán vũ.

Chỉ là, Tô Lăng Trạch cũng là một người tương đối khiêm tốn, hẳn cự tuyệt Hoàng đế cho quyền cao chức trọng, an tâm làm một Vương Gia nhàn tản, nhưng dù vậy, cũng có không ít hoàng tử ghen tỵ xếp hàng hận hắn.

Tự giống với cái người thái tử trước mắt này mà nói .

Minh triều u ám, nếu không phải là có Thái hậu cùng Hoàng đế chống ở sau lưng, lấy Tô Lăng Trạch là một vương gia nhàn tản không có quyền lợi mà nói, chỉ sợ sớm đã chết bởi một lần ám sát nào đó rồi.

Quân Lam Tuyết nhớ lại lần đầu tiên khi nhìn thấy Tô Lăng Trạch, hẳn chính là bị người đuổi giết, còn bị hạ được, nếu không phải phía sau núi nơi đó mật thất cứu hắn một mạng, sợ rằng người bị thương nặng, chính hắn cũng rất khó khăn tránh thoát thôi.

Cô đột nhiên dậy lên đồng tình với Tô Lăng Trạch, hẳn khắp nơi né tránh cũng không có lấy được những người khác hiểu, ngược lại tệ hại hơn còn gia hại hắn.

Từ xưa, hoàng gia vô tình nhất, cô hôm nay rốt cuộc hiểu rõ đây rốt cuộc là một loại tình cảnh như thế nào.

Ngay cả giữa anh em ruột thịt, cũng người tới ta đi, tranh đấu gay gắt như vậy.

Núp ở bên cạnh cô, con mèo nhỏ đen khùng đột nhiên lông toàn thân đều dựng lên, con mắt máu đỏ hung hăng nhìn chăm chăm thái tử Tô Mạc Thiên, giương ra móng hổ như muốn nhào tới cắn một phen.

Quân Lam Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy con mèo nhỏ đen khùng trừ mình ra còn đối với người khác có bộ dạng cẩn răng nghiêng lợi, không khỏi tâm tình thật tốt.

“Coi như tiểu tử mèo đen khùng này còn hiểu được phân biệt thị phi, người đàn ông đeo mặt nạ đen dày mày không tệ lắm.”

Con mèo nhỏ đen khùng cũng không thèm nhìn cô một cái, vẫy đuôi, tiếp tục nhìn chăm chăm Tô Mạc Thiên.

Giống như cùng con mèo nhỏ đen khùng này có tâm linh cảm ứng, ngồi ở trên chủ vị, Tô Lăng Trạch đột nhiên hữu ý vô ý hướng chỗ ẩn thân của bọn họ nhìn lại.

Lúc này, Tô Mạc Thiên đứng dậy: “Bản thái tử còn có chuyện quan trọng cần phải xử lý, hi vọng người có thể mau sớm tra rõ chuyện này.”

Tô Lăng Trạch thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt đáp một tiếng: “Thái tử điện hạ yên tâm, Thần Đệ trong lòng tự có định đoạt.”

Tô Mạc Thiên nhượng mày, hẳn quả thật rất yên tâm, yên tâm nhìn hắn xử lý như thế nào cái cục diện rối rắm này!

Giống như đã thấy bộ dạng Tô Lăng Trạch bó tay hết cách, tâm tình của hắn rất tốt xoay người rời đi.

Bên ngoài đại sảnh, nhìn thấy vẻ hờ hững của Tô Mạc Thiên, thấy thế nào cũng có cảm giác khó chịu.

Trong lúc nhất thời, trước đó vài ngày lửa giận bị khổ ép giống như liền đi tìm chỗ phát tiết, cô đồng loạt nhấc lên con mèo nhỏ đen khùng, liền hướng Tô Mạc Thiên đang bước ra ngoài cửa ném qua.

“Đi, cắn chết hắn, ông sẽ che chở ày!”

Đột nhiên bị ném ra ngoài, con mèo nhỏ đen khùng nhất thời một tiếng hí, nhưng cố tình, bây giờ muốn tránh cũng không kịp, huống chi, nó cũng rất muốn làm như vậy, nghe được lời Quân Lam Tuyết nói, giống như được cổ vũ, ra sức mở ra bốn chân, một phen nhảy tới trên người Tô Mạc Thiên, miệng mèo mở lớn, hung hăng cắn.

“A Đáng chết, ở đâu ra mèo hoang!”

Một hộp bị cắn trúng bả vai, Tô Mạc Thiên kêu thảm một tiếng, vội vàng lộ ra móng vuốt sắc bén của nó: “Cút ngay cho bản thái tử! Người đâu! Người mau tới!”

Nghe được hân ta gọi người, Quân Lam tuyết liền lập tức chạy đi ra ngoài, vừa nhìn tình cảnh này, sắc mặt đại biến, vội vàng nói: “A! Vị công tử này! Đừng động! Ngàn vạn đừng động tới con mèo này!”

54. Q.1 - Chương 54

“Đáng chết, bất động khiến nó tiếp tục cắn sao! Đồ khốn kiếp!” Tô Mạc Thiên cắn răng nghiến lợi.

Lại móng vuốt cùng răng của con mèo này cũng sắc bén hung ác, nếu như nói cứ cường ngạnh vặn bung ra, rất có thể sẽ đem thịt trên người của hân cũng cứng rắn cho kéo xuống.

“Đáng ghét, còn không mau tới đây giúp một tay!” Tô Mạc Thiên hướng thị vệ chung quanh vương phủ rống lên một tiếng.

Trong đại sảnh, nhìn thấy Quân Lam Tuyết cảm thấy ngoài ý muốn, Tô Lăng Trạch không khỏi nhú mào, tựa hồ không nghĩ tới cô cũng lại xuất hiện tại nơi này .

Nàng không phải tại hậu viện, trong phòng củi sao?

Làm sao lại xuất hiện tại nơi này?

Tô Lăng Trạch như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn con mèo nhỏ điên khùng, nàng ta lại còn xuất hiện cùng Tiểu Miêu?

Hiểu biết rõ ràng cá tính sùng vật của mình thứ thế nào, Tô Lăng Trạch rất là kinh ngạc.

Để cho hân kỳ quái là, Tiểu Miêu lại còn sẽ nghe lời của nàng ta..., đi cắn Tô Mạc Thiên?

Con mắt sâu như đáy đầm nước khe lóe lên một cái, nhìn tư thế tiểu nô tài này, tựa hồ. Còn là cố ý muốn chinh Tô Mạc Thiên?

Đây là. Vì giúp hân hả giận này sao?

Đột nhiên, Tô Lăng Trạch cũng không biết như thế nào, dừng lại chân, lẳng lặng nhìn bên ngoài đại sảnh, Quân Lam Tuyết đi bộ có chút lay động.

“Dừng! Tất cả mọi người dừng nhúc nhích! Con mèo này có bệnh đấy!” Quân Lam Tuyết ngăn lại hành động của bọn họ, mặt hốt hoảng chỉ vào con mèo nhỏ điên khùng trên bả vai Tô Mạc Thiên, run rẩy nói: “Chẳng lẽ không ai phát hiện ánh mắt nó là màu đỏ sao? Mèo này điên rồi, có bệnh chó điên.”

Nói đến đây, cô dừng một chút: “A, bệnh chó điên các người biết không, chính là sau khi bị cắn, sẽ biến thành giống như súc vật, thần lẩn, gặp người liền tấn công, gặp người liền cắn.”

Nghe vậy, Tô Mạc Thiên sắc mặt cứng đờ.

Thần lẩn. ?

Gặp người liền tấn công. ?

Gặp người liền cắn. ?

Lại cúi đầu, hướng trên con mèo nhỏ điên khùng trên bả vai cắn mình không thả, một cái liền đối mặt con mèo nhỏ điên khùng này khác thường yêu dị, con người màu đỏ như máu, không khỏi rét run trong bụng.

Thật sự là Huyết Đồng!

Tô Mạc Thiên bước chân lảo đảo một chút, vội vàng đỡ cây cột bên cửa lớn, nói liên tục ra lời nói cũng có chút run rẩy.

“Nên, đáng chết, nói mau, vậy rốt cuộc phải làm sao?”

Để cho hần, đường đường tĩn uyên vương triều thái tử điện hạ biến thành như vậy người không giống người, súc vật không giống súc vật, hần, hần.

Hét lên!

Hần còn không bằng đi tìm chết thôi!

Quân Lam Tuyết chợt lắc đầu, vô tội trừng mắt nhìn: “Cái này... Ta cũng không biết làm thế nào, nếu không vị công tử này, anh thử cùng con mèo điên khùng này khai thông một chút? Nghe nói động vật cũng có linh tính, anh cùng nó thật dễ nói chuyện, không chuẩn nó lập tức không cần người, anh cũng không thể khiến các đại ca thị vệ đi cứu anh, sau đó toàn bộ, toàn bộ bị cần chứ? Hại nhiều người như vậy à?”

Quân Lam Tuyết vừa nói, vừa len lén hướng con mèo nhỏ điên khùng giơ ngón tay cái lên.

Còn tốt chứ tiểu tử, phối hợp như vậy, quay đầu lại mời người ăn ngon.

Con mèo nhỏ điên khùng tựa như xem hiểu ý tứ của cô, ô ô một tiếng đánh xuống cái đuôi, vừa vội nhanh chóng hướng chủ tử nhà mình nhìn, cầu xin khích lệ.

Tô Lăng Trạch nhìn ở giữa bọn họ có mờ ám, mày kiếm hơi hơi nhíu lại, hai người này.

Mà những bọn thị vệ vậy xem nghe vậy, nhất thời đối với Quân Lam Tuyết ném ánh mắt, không nghĩ tới Lam Tử lại vì bọn họ suy nghĩ như vậy, thua thiệt bọn họ trước kia còn thường khi dễ cô, xấu hổ.

“Người đều nói nó điên rồi muốn thế nào khai thông!” Tô Mạc Thiên không thể nhịn được nữa rít gào một tiếng, chân chính nổi giận, mắt lạnh nhìn những thị vệ kia một cái: “Có thể vì bản thái tử hy sinh là phúc khí của các người, còn không mau cho bản thái tử đem này con mèo điên khùng này kéo xuống!”

55. Q.1 - Chương 55

Nghe vậy, những thị vệ vương phủ kia sắc mặt càng thay đổi, lúc này mới đi tới.

Tô Lăng Trạch thần sắc vừa động, đang chuẩn bị gọi con mèo nhỏ điên khùng chạy đi, lại thấy Quân Lam Tuyết đã trước một bước hướng con mèo nhỏ điên khùng liếc cái ánh mắt.

Con mèo nhỏ điên khùng lập tức buông lỏng hàm răng sắc bén ra, thật nhanh chạy lên đỉnh đầu Tô Mạc Thiên, hung hăng quăng cái đuôi một chút, giống như dùng để bày tỏ mình đối với hần khinh bỉ, sau đó tại thời điểm thị vệ vậy đến đây, tung người nhảy một cái, thật nhanh nhanh chóng đi nha.

Khá lắm, thật đúng là ngoan.

Tô Lăng Trạch mi phong giãn ra, không hiểu sao, không khỏi cảm giác tâm tình đột nhiên nhẹ nhàng .

Nhìn tiểu tử nô tài này cùng con mèo nhỏ điên khùng với nhau, trong lòng mới vừa có một chút lo lắng, nhất thời biến mất không còn thấy tăm hơi.

“Ai nha! Nó chạy!” Nhìn thật con mèo nhỏ điên khùng chạy đi thật nhanh, Quân Lam Tuyết kêu lên một tiếng, ngay sau đó vỗ vỗ ngực: “Chạy không tôi.” Quay đầu lại liếc mắt nhìn Tô Mạc Thiên, cô cố làm vẻ kinh ngạc nói: “Ngài là thái tử? Đường triều thái tử điện hạ? Nô tài đáng chết, có mắt như mù, tham kiến thái tử điện hạ.”

Tô Mạc Thiên một tay che bả vai, sắc mặt âm trầm đáng sợ, âm trầm nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết: “Con mèo mới vừa rồi kia là của người?”

“Làm sao có thể!” Quân Lam Tuyết vội vàng nói: “Thái tử điện hạ, nô tài chỉ là nô tài tam đẳng nho nhỏ trong Lăng vương phủ, có thể giải quyết ám no đã là vấn đề Lăng Vương điện hạ cho thiên đại phúc ân, sao còn có thể không có việc gì đi nuôi một con mèo điên khùng chỉ thấy người liền cần được?”

Đây là lời thật, muốn cô đi nuôi con sủng vật, thật sự là. Lười.

“Vậy làm sao người biết phải rõ ràng như thế!” Tô Mạc Thiên sáng quắc ép hỏi, lửa giận trong lòng không tìm được nơi phát khác, mà trước mắt Quân Lam Tuyết lại vừa đúng cho hắn một nơi để phát tiết, ánh mắt kia hận không được đem lấy cô ăn sống nuốt tươi.

“Đó là bởi vì.” Quân Lam Tuyết đang muốn giải thích, Tô Lăng Trạch chợt mở miệng.

“Khụ, thái tử điện hạ, chuyện này Thần Đệ cũng rõ ràng một hai, trước đây không lâu này con mèo điên khùng này thường ở phụ cận ẩn hiện, cần bị thương không ít người trong Lăng vương phủ của Thần đệ, thái tử điện hạ để xuống, Thần Đệ nhất định sẽ này đem con mèo điên khùng này bắt trở lại, để cho ngài tự mình xử lý.”

“Huống chi, hiện tại việc cấp bách, là nhanh gọi thái y tới, xem một chút thương thế như thế nào, nếu quả như thật có cái gì kia. Bệnh chó điên như lời nói.” Tô Lăng Trạch ý có chỗ ngừng, lời nói tận này, không cần nói rõ, hắn tin tưởng Tô Mạc Thiên có thể hiểu.

Tô Mạc Thiên trong lòng vẫn không hề cam nguyện, vậy mà vừa nghĩ tới Quân Lam Tuyết miêu tả triệu chứng bệnh chó điên, sắc mặt không khỏi cứng đờ, vội vàng nói: “Hồi cung!”

Quân Lam Tuyết nhìn Tô Mạc Thiên che vết thương, chạy giống như tiêu sái vút qua, trong lòng rất là sung sướng, cô bình sinh nhất trên đời, người ý thể hiệp người, chính ác Tô Mạc Thiên một phen như vậy, khiến mấy ngày liên tiếp bị buồn bực cùng uất ức, lấy được thăng bằng một chút.

“Lá gan người cũng không nhỏ.” Nhìn thấy bộ dạng Quân Lam Tuyết một mặt hờ hững, Tô Lăng Trạch hừ lạnh một tiếng: “Người có biết người ta là thân phận gì, người có mấy đầu đủ chém hay sao?”

Quân Lam Tuyết đang cao hứng, bất thành linh bị một câu nói này của Tô Lăng Trạch như tưới một đầu nước lạnh.

“Này, cái người này thế nào lại có cái bộ dáng này a, tôi đây tốt bụng giúp ngài! Chẳng lẽ ngài xem không ra được tên kia cậy vào chính mình là thái tử liền vụng trộm thâm độc với ngài sao? Đây coi là cái ca ca gì a, có hình dạng này đối với đệ đệ mình sao? Ngài lại không làm gì sai, ngài là vô tội, tại sao đối với ngài như vậy à?”

56. Q.1 - Chương 56

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch môi mỏng bấu một cái, ngực giống như là bị thứ gì nghẹn lại, khẽ nặng nề.

Lần đầu tiên, có người nói, hắn không có làm gì có lỗi.

Lần đầu tiên, có người nói, hắn là vô tội, đây tất cả, đều không phải là hắn nên thừa nhận.

Hắn không phải thái tử, càng không có hứng thú muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, cho tới bây giờ cũng không có hứng thú như vậy.

Vậy mà, cũng bởi vì phụ hoàng thương yêu hắn, cũng bởi vì hoàng tổ mẫu thương hắn, cho nên, hắn thành cái đích ọi người chỉ trích.

Mặc dù hắn không có hứng thú ngôi vị hoàng đế, nhưng hắn có lúc càng tò mò hỏi ngược lại mình, nếu phụ hoàng thương yêu hắn như vậy, tại sao không đem ngôi vị thái tử truyền cho hắn? Nói như vậy, hắn mà có thể thuận nước đẩy thuyền tiếp nhận sủng ái của bọn họ.

Không cần phải giống như hiện tại, một bên quý trọng tình yêu của bọn hắn đối với mình, vừa lại muốn đề phòng thái tử cùng những huynh đệ khác đối với mình như hổ rình mồi.

Để cho hắn không thể không lấy hai thân phận trong cuộc sống.

Trong mắt của tất cả mọi người trong thiên hạ, hắn phải làm một cái Vương Gia nhàn tản, không thể có bất kỳ quyền lợi gì.

Sau đó, vì bảo vệ tánh mạng, hắn lại không thể không đổi thành một cái thân phận khác, nỗ lực ở trong tầng tầng lớp lớp ám sát đó, dù sáng hay tối trong cuộc sống đầy rẫy những âm mưu.

Đây chính là Tô Lăng Trạch hắn khi còn sống.

Nhưng hôm nay.

Lại có người nói cho hắn biết, hắn là vô tội.

Tất cả đó, cũng không phải là hắn lại thừa nhận.

Tô Lăng Trạch khẽ híp mắt, khẽ nhếch cằm nhìn phía chân trời xa xôi, rốt cuộc có người, có thể hiểu hắn sao.

Hắn cúi đầu, nhìn trước mắt qua một đôi mắt trong suốt kiên định, mang theo ngạo khí không chịu thua, tâm, đột nhiên giật giật, lại không tự chủ vươn tay ra, từ từ hướng cặp mắt trong suốt sáng ngời kia dò xét đi qua.

“Này, ngài làm sao vậy?”

Nhìn Tô Lăng Trạch chột trằm mặc, Quân Lam Tuyết thận trọng hỏi một câu, cô mới vừa rồi cũng không có nói cái gì quá đáng, hay kích thích chứ?

Cô nói đều là lời nói thật a!

Tô Lăng Trạch đây là cái vẻ mặt gì, giống như toàn thế giới cũng từ bỏ hắn vậy, để cho cô thấy phải. . . .
. Thật đặc biệt cảm thấy thương cảm.

Có lẽ, đây chính là bi ai của người trong hoàng gia đi.

Nàng nghĩ như vậy, có đôi khi quyền cao chức trọng cũng không phải chuyện gì tốt, bọn họ giống nhau, vĩnh viễn cũng không thể nghiệm được vui vẻ bình thường.

Quân Lam Tuyết mơ hồ thở dài, giật giật môi, muốn an ủi Tô Lăng Trạch, đột nhiên sắc mặt biến đổi, gắt gao ôm lấy ngực.

Đáng chết, độc lại phát tác!

Tay Tô Lăng Trạch còn chưa đụng vào Quân Lam Tuyết, lại thấy cô đột nhiên sắc mặt đại biến, ôm lấy ngực, thân thể tiếp theo kịch liệt lay động một chút.

Thần sắc vừa động, Tô Lăng Trạch kịp thời bắt được cánh tay của cô hướng trước người lôi kéo, nhỏ giọng hỏi: “Người làm sao vậy?” Trong thanh âm, mang theo vội vàng ngay cả hắn cũng chưa từng nhận thấy được.

Quân Lam Tuyết thân hình không yên, đột nhiên rơi vào trong ngực anh ta, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng sức đẩy anh ta ra: “Này, anh ——”

Nhưng không nghĩ Tô Lăng Trạch dựa vào quá gần, mà cô lại đang ở trong ngực Tô Lăng Trạch, vừa ngẩng đầu, hai môi kề nhau, tiếp theo ra một cái hôn .

Thời gian dừng hình ảnh.

Gió mát tung bay, không khí rõ ràng, bọn thị vệ vương phủ chạy tới nghĩ tra xét thương thế Quân Lam Tuyết, vừa thấy một màn này, nhất thời cứng lại.

Lăng Vương điện hạ cùng Lam Tử, ở đây. Hôn?

Vương Gia cùng nô tài?

Không.

Quan trọng nhất là, đàn ông cùng với đàn ông?

57. Q.1 - Chương 57

Thị vệ của Lăng vương phủ vào cửa giờ khắc này, cùng nhau ngổn ngang ở trong gió rồi.

Lăng Vương điện hạ của bọn họ không gần nữ sắc hơn nhiều năm. A, cũng không đúng, phải nói, nhiều năm như vậy, còn sẽ không thấy Điện hạ đối với cô gái nào động lòng qua.

Điện hạ là người đàn ông vừa độ tuổi, nếu như cùng một cô gái xảy ra điểm mập mờ gì.

Bọn họ cũng không sao cả, cảm thấy điều này rất bình thường, dù sao, Điện hạ quyền cao chức trọng, cô gái nào không thừa dịp lo nghĩ, không có loại chuyện như vậy cũng cảm thấy kỳ quái đấy.

Nhưng. Lam tử không chỉ có chỉ là nô tài tam đẳng nấu nước.

Còn là một người đàn ông a!

Quân Lam Tuyết giờ phút này cũng có chút xốc xếch, dù thế nào cũng không nghĩ ra tại trên người chính mình sẽ xảy ra tình cảnh cầu huyết đến thế, làm người ta học máu.

Ni Mã!

Nếu như cô là đàn ông thì cũng may, liền trực tiếp khi bị một người đàn ông khác gặm một cái.

Nhưng cô là phụ nữ a!

Trong sạch của cô a!

Sau khi cứng ngắc trong cái nháy mắt, Tô Lăng Trạch dẫn đầu phục hồi tinh thần lại, ánh mắt khê lãnh, trực tiếp đem Quân Lam Tuyết trong ngực đẩy ra.

“Cần rồi!” Hắn quát khê một thân, gương mặt tuấn tú thoảng cảm xúc đa dạng hơn, nói không ra là không tức giận, hay là đang tức giận.

Bị đẩy như vậy, vốn đã mất đi trọng tâm, đầu Quân Lam Tuyết đập vào trên đất, đau đớn kịch liệt cũng khắc chế không nổi nữa, cứng rắn khạc ra một búng máu.

Em gái người!

Đừng tưởng rằng cô rất muốn hôn!

Nếu không phải là hắn một lát kéo một lát đẩy, sẽ xảy ra chuyện dạng này sao! Tô Lăng Trạch là một cái trứng thối a!

Quân Lam Tuyết tức giận công tâm, trạng thái độc phát xuống, bị tức hôn mê bất tỉnh.

“Khụ. Điện hạ, Lam Tử ngất rồi.” Mạc Bạch có chút gian nan tìm trở về thanh âm của mình, thử nhắc nhở chủ tử nhà mình.

Tô Lăng Trạch thần sắc vừa động, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Quân Lam Tuyết một cái.

Môi mỏng nhếch lên, như có như không xúc cảm dao động còn dừng lại ở phía trên, hắn chậm rãi đưa tay phủ hướng cánh môi mình, trong mắt thâm ý càng thêm đen tối .

“Đi xem một chút chuyện gì xảy ra.” Hồi lâu, Tô Lăng Trạch mới thở ra âm thanh ôn hòa như vậy, cũng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Vâng” Mạc Bạch có chút kinh ngạc, phản ứng của Điện hạ hắn là như vậy, nhưng vẫn là không dám hỏi nhiều, liền vội vàng tiến lên tra xét tình trạng Quân Lam Tuyết.

“Dạ. Điện hạ, Lam Tử giống như trúng độc.” Sau khi dò xét xong tình trạng của Quân Lam Tuyết, Mạc Bạch kinh ngạc nói.

“Trúng độc?” Tô Lăng Trạch mắt chợt lạnh lẽo, sát ý quanh thân bỗng nhiên tăng mạnh, kéo tay Quân Lam Tuyết tra xét mạch tượng của cô.

Mạch tượng suy yếu, nội tức hỗn loạn, thân thể này lại rối tinh rồi mù không xong rồi.

Tô Lăng Trạch nổi giận: ” Bồn vương chỉ là mệnh người đem nàng nhốt ở phòng chứa củi, như thế nào lại trúng độc?”

Kết quả như thế, cũng chỉ có hai, một là kẻ hạ độc chính là người trong Lăng vương phủ.

Khác...

Chính là, có người im hơi lặng tiếng lên vào Lăng vương phủ đối với Quân Lam Tuyết hạ độc, nhưng người của Lăng vương phủ cư nhiên không có một người phát hiện.

Nhưng, mặc kệ là kết quả kia, cũng chắc chắn dính dấp ra thịnh nộ của Tô Lăng Trạch!

Đáy lòng Mạc Bạch run lên, vội vàng quỳ xuống: “Là thuộc hạ thất trách, xin Điện hạ thứ tội!”

“Bồn vương không muốn nghe những thứ này, Bồn vương phải biết kết quả.” Tô Lăng Trạch lạnh lùng nói.

“Dạ! Thuộc hạ lập tức đi tra!”

Nhìn Quân Lam Tuyết nằm trên mặt đất, thoi thóp một hơi giống như yếu đuối, không cảm thấy được chút nhân khí, ngực Tô Lăng Trạch bỗng nhiên hiện lên từng trận nóng nảy.

Đáng chết tiểu nô mới.

Bồn vương nói qua, không có Bồn vương cho phép, thế nào cái người này sao lại chết dễ dàng như vậy được?

Tô Lăng Trạch mặt lạnh, một phen ôm lấy Quân Lam Tuyết, trực tiếp hướng hậu viện đi tới.

58. Q.1 - Chương 58

Ánh trăng âm trầm, mây đen cuộn cuộn, tựa như mưa gió sắp tới.

Lăng vương phủ, trong Quỳnh Lâu viện, dùng thời gian nửa ngày còn lại tra xong án, cho đến sáng sớm mới chấm dứt hết, Tô Lăng Trạch, một thân lành lạnh đẩy ra một cánh cửa, đi vào.

“Như thế nào rồi hả?” Hắc hỏi.

Bên trong phòng, một lão nhân tóc trắng xoa cùng Mạc Bạch vừa thấy hắc trở lại, liền vội vàng hành lễ: “Gặp qua Lăng Vương điện hạ.”

Tô Lăng Trạch khoát tay, thản nhiên nói: “Không cần đa lễ, tiểu tử nô tài này như thế nào?”

Hình như không nghĩ tới Tô Lăng Trạch vừa tra xong xuôi án sẽ đến xem Quân Lam Tuyết, đáy lòng Mạc Bạch khẽ nhúc nhích, Điện hạ đối với cái tiểu nô tài này rất quan tâm. Tựa hồ vượt quá xa nhận thức của hắc.

Ban ngày hôn nhau một cái ái muội, hắc tự nhiên nhìn ra được đây là ngoài ý muốn, mặc dù trong lòng rất khiếp sợ, nhưng nghĩ lại, Lam Tử mặc dù là một nô tài, nhưng dù sao cũng là nam nhân.

Đây không có bao nhiêu quan hệ chứ?

Mà bây giờ hành động của Điện hạ, lại mơ hồ vượt qua nhận thức của hắc.

Chẳng lẽ nói, giữa Điện hạ và Lam Tử, thật sự có cái gì... tình cảm mập mờ gì hay sao?

“Hồi điện hạ, theo lão phu quan sát, độc trên người người này, là một loại độc mãm tính cực kỳ bá đạo, sợ rằng thời kỳ trúng độc, sớm đã có chút thời gian, độc đã thấm vào đến gân mạch toàn thân, làm lão phu cảm thấy quái dị.” Mạc lão khẽ dừng lại một chút, vừa liếc nhìn thần sắc Quân Lam Tuyết.

“Tiếp tục nói.” Mặt Tô Lăng Trạch không chút thay đổi, chỉ là đang nghe Mạc lão nói thì chấp hai tay ra sau lưng, khẽ nắm thật chặt.

Mạc lão sờ sờ râu hoa râm, trầm ngâm nói: “Làm lão phu cảm thấy quái dị là, trên người hắc tử hồ vẫn còn dùng được vật lâu dài nào đó, tử hồ là dùng để khắc chế độc tố trong cơ thể, chỉ là thuốc có ba phân độc, hướng chỉ hắc tử phục dụng cũng không phải thuốc giải chân chính, vì vậy độc này liên từ từ thấm vào kinh mạch, muốn giải độc, nếu như không có thuốc giải, sợ rằng có chút khó rồi.”

“Nghiêm trọng như thế?” Mạc Bạch không nghĩ tới bình thường nhìn Lam Tử cùng chủ tử không biết lớn nhỏ, dáng vẻ cả người tinh thần phần chân bông bột kiên định ngạo khí, không nghĩ tới trên người còn trúng độc lợi hại như vậy.

“Không sai.” Mạc lão gật đầu, chợt lại nghĩ tới cái gì, nói: “Độc này lão phu ngược lại nhìn rất là quen mắt, là lần trước Điện hạ ngài mang về cái thích khách kia, độc trên người giống nhau như đúc.”

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch lông mày ngọn núi vừa động, cúi đầu nhìn về phía Quân Lam Tuyết: “Thích khách? Là khi nào?”

“Chính là thời điểm hoàng gia ở trong rừng săn thú, Điện hạ có còn nhớ rõ?”

“Cái lần ám sát khi Hoàng gia săn thú trong rừng?” Mạc Bạch ngạc nhiên, vội nói: “Đây chính là sát thủ Ám lâu, vậy Lam Tử chẳng lẽ là người của Ám lâu?”

“Không sai, chính là đó, nghe nói sát thủ Ám lâu vì phòng ngừa phản bội đều lấy độc không chế người, người này cùng người của lần trước mà tình huống là giống nhau như đúc, nên không sai được.”

Đôi tay Tô Lăng Trạch bỗng nhiên nắm chặt.

Sát thủ Ám lâu.

Hắn nhìn Quân Lam Tuyết ở trên giường hôn mê bất tỉnh, trong lòng như phóng túng sôi trào.

Cái tiểu nô tài đáng chết này. Lại là sát thủ của Ám lâu sao?

Khó trách lại có bản lĩnh quỷ dị như thế.

Khó trách Thần Toán Thuật lại lợi hại như thế, nghe nói sát thủ Ám lâu, không có một người nào là hạng người tầm thường, đều có thể thành thạo một nghề.

Như vậy.

Hắn lặn vào Lăng vương phủ, che giấu thân phận nghỉ ngơi dưỡng sức muốn giết người của.Mắt Tô Lăng Trạch, từ từ trầm xuống, thâm thúy đen tối tựa như rơi vào địa ngục vô biên, như hắc động loại hút cần.

Là Tô Lăng Trạch hắn sao.

59. Q.1 - Chương 59

Trong lúc nhất thời, tâm tư Tô Lăng Trạch như đại dương nổi sóng.

Trong đầu vẫn nhớ ban ngày, hắn bởi vì không ưa thái tử sau lưng ngấm ngầm hại hắn, kéo thân thể mệt là, cảnh tượng giúp hắn ác chính Tô Mạc Thiên.

Nếu như, hắn ta thật sự là muốn tới giết người của mình.

Tô Lăng Trạch tâm tình trong lòng dần dần phức tạp.

“Điện hạ! Lam Tử là sát thủ Ám lâu, giữ lại không được!” Mạc Bạch quỳ một chân trên đất, trầm trầm xin chỉ thị.

Điện hạ trước sẽ để cho hắn đi điều tra thân thể Lam Tử, vậy mà, cái gì cũng không tra được.

Lam Tử hình như là xuất hiện giống như không có tư liệu gì, thân thể theo lời hấn trước khi vào phủ, đều là giả.

Khi đó hấn vẫn không rõ, tại sao thân thể một tam đẳng nô tài sẽ thần bí như vậy.

Hiện tại, tất cả đều có giải thích.

Chỉ có tổ chức Âm Lâu thần bí kia mới có thể trước mặt bọn hấn hoàn toàn giấu giếm thân phận của Lam Tử, để cho bọn họ không tra được cái gì cả!

Sau khi thái tử cũng cố thể lực, liền thường sẽ có người của Âm lâu nếu muốn giết Điện hạ, phía trước phía sau không biết xảy ra bao nhiêu vụ ám sát.

Mỗi lần, chỉ cần người của Âm lâu vừa ra tay, nhất định là tầng tầng lớp lớp sát chiêu lợi hại.

Mà bọn họ tuyệt đối không thể cho Điện hạ có bất kỳ sơ xuất nào!

Tô Lăng Trạch chậm rãi buông tay ra, nhàn nhạt nhìn Mạc Bạch một cái: “Trước giữ lại.”

“Điện hạ!” Mạc Bạch cả kinh thất sắc, vội vàng nói: “Nhưng Lam Tử phải”

Tô Lăng Trạch vung tay lên, sắc mặt trầm trầm cắt đứt lời của hấn, lạnh lùng lại lập lại một lần: “Trước giữ lại, Bổng vương muốn đích thân tra hỏi!”

Mạc lão gật đầu một cái: “Đã như vậy, lão phu trước tiên có thể tạm thời áp chế một chút độc trong người hấn, chỉ là nếu muốn chân chính giải độc, vẫn còn cần thuốc giải, thuốc giải này rốt cuộc là có gì thành phần, lão phu còn phải lại trở về nghiên cứu một chút, tốt nhất là có thể hấn phải dùng lâu dài một loại thuốc khắc chế kia, có lẽ có thể mau hơn phối trí ra thuốc giải.”

Tô Lăng Trạch hờ hững” ừ” một tiếng, nhìn Quân Lam Tuyết nằm ở trên giường một cái, ngay sau đó phát tay áo rời đi: “Làm phiền Mạc lão.”

“Cung tiễn Điện hạ.”

Tô Lăng Trạch vừa đi, Mạc Bạch Mộc từ trên mặt đất đứng lên, không nhận được tức giận vỗ bàn một cái: “Mạc lão tiên bối, ông nói Điện hạ đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Đối lại là trước kia, đâu còn chứa được nô tài kia sống trộm, này giữ lại chính là một gieo họa không đúng?”

Mạc lão vuốt râu nở nụ cười: “Tiểu Bạch a, tâm tư của Điện hạ, chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra?”

“Không nên gọi ta Tiểu Bạch!” Mạc Bạch đỏ mặt nghiêm mặt gầm nhẹ một tiếng, hấn ghét nhất chính là người khác gọi hấn Tiểu Bạch! Nhưng hấn đường đường là thống lĩnh thị vệ của vương phủ!

Rống xong rồi, liếc mắt nhìn hai mắt mỉm cười của Mạc lão, lại không nhận được đưa tới, hỏi: “Điện hạ rốt cuộc là có ý định gì? Mạc lão, ông là nhìn Điện hạ lớn lên, Điện hạ đối với ông càng thêm kính như trưởng bối, ông có biết Điện hạ nghĩ gì không?”

“Tất nhiên.” Mạc lão cười gật đầu: “Lão phu sống đã sáu mươi bảy mươi năm, há lại không rõ tâm sự của những người trẻ tuổi các ngươi, ta đoán chừng a, Điện hạ chỉ sợ là coi trọng cô gái này rồi, Điện hạ từ trước đến giờ thanh tâm quả dục, khó được gặp được cô gái để cho hấn động lòng, cho nên liền do dự.”

Nghe vậy, Mạc Bạch giống như là cảm thấy vừa đến Kinh Lô ở trong đầu của hấn nổ tung giống như nhau, đánh cho hấn mắt nổ đom đóm, hoàn toàn không tin.

“Mạc, Mạc lão, ông nói. Nói. Lam Tử đúng, đúng nữ. ? Hấn. Không, nàng là nữ?”

Lam Tử lại là nữ nhân, này, điều này sao có thể! Mạc Bạch hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thực dạng này.

“Hả?” Mạc lão nghi ngờ quay đầu lại nhìn bộ dạng hoảng sợ của hấn, kinh ngạc hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ các ngươi còn không biết?”

60. Q.1 - Chương 60

Ông nhớ có lần vương phủ cũng phái người tới, muốn gọi ông tra xét thương thế một nô tài, nghe nói đó là nô tài đụng phải Điện hạ, thiếu chút nữa không còn mạng trong tay Điện hạ, cũng không biết vì sao, vào lúc cuối cùng, Điện hạ lại thả tiểu nô mới đó, còn sai người truyền lời tới, để cho hắn tự mình đi qua điều tra thương thế.

Chỉ là lần trước, ông có chuyện quan trọng trong người không đi được, liền không có gặp được nô tài kia rồi cuộc là người nào, còn lần này trước khi tới, nghe nói lần trước và bây giờ là cùng một nô tài, Mạc lão lúc này mới tâm thần khê nhúc nhích, cảm thấy Điện hạ thế nào đối với một tiểu nô mới lại để ý như vậy, nhiều lần hắn cũng tự mình đi qua, vì vậy, ông lúc này mới xuất hiện tại nơi này, muốn nhìn một chút tiểu nô mới đến tột cùng là cao nhân phương nào, lại khiến Điện hạ xem trọng như vậy.

Ở trước mặt một thầy thuốc, đối phương là nam hay nữ vừa nhìn liền biết, cho dù cô ta đã nguy trang, nhưng làm một thân y, cô ta lại há có thể giấu giếm được?

Vì vậy, thời điểm đang tra dò thương thế, cùng độc trong người cô, ông cũng đã phát hiện, đối phương là cô gái, lúc này mới khê hiểu, Điện hạ làm sao sẽ đối với tên nô tài này đối đãi khác như vậy.

Cho dù biết cô có thể là sát thủ Ám lâu phái tới, cũng do dự khổ sở, giết hay là không giết.

Hắn vẫn cho là Điện hạ cùng Mạc Bạch biết rất rõ ràng thân phận của nô tài kia mới phải, nhưng mới vừa vừa thấy bộ dạng Mạc Bạch kinh ngạc như vậy, Mạc lão nhất thời liền nổi lên nghi ngờ rồi.

“Nàng đã làm nguy trang rất tỉ mỉ chu đáo, nhưng nội tức cùng mạch tượng là không lừa được lão phu, thật là cô gái không khác, người và Điện hạ, thật cũng không biết?”

Đầu Mạc Bạch nổ tung, nhất thời ở trong gió nhốn nháo.

Lam tử. Lại là nữ nhân!

Hắn không khỏi nhớ tới ban ngày Điện hạ cùng nàng ở giữa mập mờ không ngờ, trong nháy mắt cảm thấy trời đất mù mịt.

Một hồi lâu, hắn mới yếu ớt tìm về âm thanh của mình, buồn bực nói: “Ta nghĩ, nếu như Điện hạ biết. Nhất định sẽ càng thêm do dự.”

Mạc Bạch nhìn Quân Lam Tuyết trên giường, nhìn trên, nhìn dưới, nhìn trái, nhìn phải, thật sự không nhìn ra nàng rốt cuộc nơi nào giống như nữ nhân, không khỏi gầm nhẹ một tiếng: “Nàng thật sự là nữ nhân sao? Mặc dù nàng là, tại đây tưởng mạo không đúng, thật sự cũng xấu một chút, Điện hạ thật sự không nên coi trọng nàng a.”

Rốt cuộc coi trọng Lam Tử điểm nào rồi hả ?

“Tiểu Bạch, cái đứa nhỏ này!” Mạc lão không tùy tiện liếc hắn một cái: “Trông mặt mà bắt hình dong, đây là nông cạn cố nào, Điện hạ chúng ta há có thể giống như cái loại người nông cạn này? Hơn nữa, nếu như nàng thật sự là sát thủ Ám lâu, thời điểm lên vào Lăng vương phủ, tất nhiên sẽ làm sửa tạo lại, dịch dung đổi mặt, người bây giờ thấy cũng chỉ là khuôn mặt giả của nàng mà thôi.”

“.” Mạc Bạch không tiếng động xê dịch môi, cảm thấy Mạc lão nói xong cũng có đạo lý, nhưng mà hắn nghĩ, một cô gái làm sát thủ, khẳng định hình dáng không ra gì cả đi? Còn có thể so bộ dáng bây giờ xấu xí hơn! Mới có thể hận đời đi vào con đường làm sát thủ này!

Hắn oán hận nghĩ tới, vừa hỏi: “Mạc lão, vậy ông nói, chúng ta có nên hay không nói cho Điện hạ, Lam Tử là nữ?”

“Điều này tự nhiên phải nói, lấy tính tình Điện hạ, nếu chúng ta giấu không báo, lỗi lớn, chuyện này chính người đi làm đi, lão phu trước giúp đỡ cô gái này áp chế độc trong người, người đi ra ngoài tránh một chút.”

Mạc Bạch bất đắc dĩ than thở: “Vậy cũng tốt, khổ cực Mạc lão rồi.”

Nói xong, xoay người rời đi, mang đi lòng tràn đầy kinh ngạc cùng dao động không chừng.

61. Q.1 - Chương 61

Vàng trắng khuyết, màn trời xanh đen, đêm đã qua canh ba.

Khi Quân Lam Tuyết tỉnh lại, là ban đêm ngày thứ hai.

Mắt mở ra, bốn phía là một mảnh đen tối, cô theo bản năng sờ sờ lồng ngực của mình.

Đau đớn vẫn còn ở đó, chỉ là không nghiêm trọng như vậy nữa, gắng gượng qua đi?

Chỉ là, nghĩ đến sau này vẫn còn tình trạng đau không gián đoạn này, Quân Lam Tuyết chính là một hồi ảo não, đáng chết, cái Âm lâu gì kia, Ni Mã, rốt cuộc có muốn hay không để nàng thi hành nhiệm vụ, lại còn không đưa thuốc giải !

Giường rất ấm áp, Quân Lam Tuyết chậm rãi ngồi dậy, bốn phương một mảnh đen tối, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy, đây không phải là chỗ ở của mình.

“Người đã tỉnh.”

Đang trong lúc cô còn nghi hoặc, bên tai truyền tới một đạo âm thanh lạnh lạnh.

Quân Lam Tuyết sửng sốt, là Tô Lăng Trạch.

Ngay sau đó, gian phòng lóe lên ánh sáng, một đạo ánh sáng hơi yếu sáng lên, Tô Lăng Trạch cầm nến, từ từ đi tới bên giường.

Vừa thấy được gương mặt nghiêm nghị của Tô Lăng Trạch, Quân Lam Tuyết bỗng nhiên nhớ tới lúc không chú ý vừa hôn, nhất thời trên mặt nóng lên, nếu không phải mang theo mặt nạ, sắc trời lại tối như vậy, nhất định có thể đủ phát hiện cô đột nhiên mặt đỏ lên.

“Ách, khụ khụ, tỉnh, tỉnh.” Cô cười mĩa trả lời, nhưng trong lòng buồn bực, Tô Lăng Trạch tại sao lại ở chỗ này à?

Liếc nhìn sắc trời, Ni Mã, bây giờ cũng quá nửa đêm, anh ta ở trong phòng của mình làm gì à?

Không đúng, đây giống như không phải gian phòng của cô!

Chợt tỉnh ngộ lại, Quân Lam Tuyết lúc này mới phát hiện ra gian phòng kia thiết kế đơn giản khiêm tốn, lại lịch sự tao nhã khác thường, cô. Cũng không xa lạ.

Bởi vì nơi này là. . . phòng của Tô Lăng Trạch!

Tóc gáy dựng lên! Quân Lam Tuyết thiếu chút nữa không có kinh hô lên, ngượng ngùng nhìn chằm chằm Tô Lăng Trạch: “Tôi, tôi tại sao lại ở chỗ này?”

Tô Lăng Trạch đem nến đặt ở bàn nhỏ bên giường, hờ hững nhìn cô một cái, thản nhiên nói: “Quá xa.”

Cái gì? !

Thì ra ghét bỏ chỗ ở của mình quá xa? Vậy cũng không cần mang mình tới tới nơi đây đi!

Quân Lam Tuyết một lúc lâu, chợt nghĩ đến cái gì, một phen từ trên giường nhảy lên, nhìn chằm chằm Tô Lăng Trạch hỏi: “Bây giờ là nửa đêm? Tôi hôn mê đến thời gian rất lâu?”

Tô Lăng Trạch hờ hững gật đầu một cái, không có nói ra chính là, cô đã hôn mê một ngày một đêm, nếu không phải Mạc lão nói cho hắn biết, tối nay cô hồi tỉnh, hắn cũng sẽ không ở chỗ này chờ rồi.

Hắn nghĩ biết, tiểu nô tài này, có phải thật vậy hay không là sát thủ Âm lâu, sở dĩ ẩn núp tại Lăng vương phủ, vì chính là giết hắn.

Nếu nói đúng là vậy.

Ngực nắm thật chặt, trong mắt hơi hơi trầm trầm, hắn sẽ không đem bất kỳ nguy hiểm nào, đặt ở bên người.

Nghe vậy, trong nháy mắt Quân Lam Tuyết liền nóng nảy, một phát bắt được cánh tay Tô Lăng Trạch liền quát: “Vậy sao ngài vẫn còn ở nơi này?”

Tô Lăng Trạch hếch mày đẹp: ” Bỏ vương tại sao không thể ở chỗ này?”

Quân Lam tuyết tức giận, mắt đẹp giận trừng: “Ngài ngu ngốc a! Ngài quên ban ngày cái thái tử gì kia, để cho ngài trong vòng một ngày tra ra chuyện nuốt riêng quân lương rồi hả ? Một ngày! Lúc anh ta nói lời này, mục đích nó, đã qua nửa ngày, ngài bây giờ thời gian cấp bách còn không mau một chút đi thăm dò? Vẫn còn ở nơi này ngây ngô! Chẳng lẽ ngài cũng không biết, anh ta đang lo không có lấy cơ chĩnh ngài suy sụp, nếu là ngày mai ngài còn không có tra ra kết quả, anh ta có thể danh chính ngôn thuận chơi ngài có biết hay không!”

Thua thiệt anh ta còn là cái Vương gia!

Thế nào đến điểm này cũng nghĩ không đến!

Nghe Quân Lam Tuyết nói, con người màu thâm đen của Tô Lăng Trạch khẽ dao động dặt một chút, ánh nhìn hơi yếu trong tròng mắt của hắn, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết.

“Người, đây là đang lo lắng Bỏ vương sao?”

62. Q.1 - Chương 62

Một người trúng kịch độc, người bị thương, sau khi tỉnh lại trước tiên quan tâm đến tình trạng của hắn.

Người như vậy. Thật sự là tới giết hắn sao? Trong lòng Tô Lăng Trạch hiện lên mấy phần nghi ngờ, nhưng, lại không thể phủ nhận, nhìn thấy bộ dạng tiểu tử nô tài này với vàng quan tâm tình trạng của mình, hắn đột nhiên cảm thấy, tiểu tử nô tài này. Cũng không phải là đáng giận như vậy.

Thậm chí còn có một chút như vậy. Đáng yêu.

Đáng yêu? Tô Lăng Trạch sửng sốt, hắn làm sao sẽ cảm thấy tiểu tử nô tài này đáng yêu? Làm sao lại dùng từ như vậy ở trên người của hắn?

Lời của hắn khiến Quân Lam Tuyết sửng sốt. Đúng vậy a, mình tại sao phải quan tâm Tô Lăng Trạch à?

Người này ngày ngày thử dò xét mình, thay đổi biện pháp nhốt mình, mình thật tốt quan tâm hắn làm gì!

Quân Lam Tuyết cảm giác mình là phạm cơ rút vào.

Nhưng nghĩ lại, cô giúp Tô Lăng Trạch cũng coi là giúp mình, cô bây giờ đối với thân phận của mình còn một mực không biết, nhưng hôm nay đang ở Lăng vương phủ, nhất định là cùng Tô Lăng Trạch có quan hệ.

Tô Lăng Trạch chính là nhân vật mấu chốt giúp cô rời ra thân thể chi mê này, cho nên không xảy ra chuyện gì.

Huống chi, hiện tại cô chỉ là một cái tam đẳng nô tài nho nhỏ trong cái Lăng vương phủ này, nếu như Tô Lăng Trạch thật bởi vì chuyện nuốt riêng quân lương bị ảnh hưởng, mà thái tử Tô Mạc Thiên lại nhân cơ hội đả kích, không chuẩn sẽ dính lú cả vương phủ.

Như cái gì tịch biên gia sản diệt tộc gì, cô cũng không hy vọng cái mạng nhỏ của mình giao phó ở Lăng vương phủ.

Ừ, đúng!

Cô mới không phải quan tâm Tô Lăng Trạch, cô cũng chỉ là lo lắng ạng nhỏ của mình mà thôi!

“Ngài cũng không nên nghĩ quá nhiều! Lại càng không muốn tự mình đa tình!” Quân Lam Tuyết hừ lạnh hừ tự biện giải ỳnh: “Tôi là không ưa tác phong của thái tử kia, ghét bộ dạng ỷ thế hiếp người đó, nhiều người cho là mình rất giỏi.”

“Vậy sao.” Tô Lăng Trạch không khỏi ngoắc ngoắc môi, môi tể hiện ra một chút cong như có như không.

“Ngài cười cái gì!” Nhìn thấy nụ cười của hần, Quân Lam Tuyết chẳng biết tại sao, lại cảm giác hương vị được mấy phần chuyển qua, không khỏi then quá thành giận, ác thanh ác khí mà nói: “Ngài đã không sợ chết, vậy ngài cứ tiếp tục ở nơi này đi, đến lúc đó không cần liên lụy cả Lăng vương phủ là được, chị còn trẻ! Cũng không muốn thật sớm khai báo!”

“Tiểu nô tài.” Tô Lăng Trạch gờ lên khoe môi dần dần mở rộng, tâm tình tựa hồ trong nháy mắt trở nên rất tốt: “Có người hay không nói người có vẻ tức giận, giống như chỉ ăn không tới thịt Tiểu Lão Hồ?”

Quân Lam Tuyết sững sốt, khoe miệng co quắp một chút: “Ngài mới phải con cộp! Cả nhà các người đều là con cộp!”

Em gái người, cô mới không cần khi cộp mẹ!

Rống xong, cô lại có điểm hối hận mình nhanh miệng rồi.

Người ta dầu gì cũng là Lăng Vương điện hạ a.Hoàng tử Tĩnh uyên vương triều thụ sủng nhất a.

Đánh không được chửi không được, cô tốt hơn, không chỉ có đánh thắng mắng qua, còn thân hơn qua. . . .
. . Phi phi, cô nghĩ đi đâu rồi.

Cô đã có thể nghĩ đến Tô Lăng Trạch trong nháy mắt trở nên hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gổ, ai ai, cô thể nào không có việc gì tự làm khổ như vậy đây.

Nào có thể đoán được, Tô Lăng Trạch chẳng những không có tức giận, ngược lại ‘è hèm’ một tiếng, miễn cưỡng tựa vào bên giường, con người đen trắng vào nhìn cô, lơ đãng nói: “Tính tình này thật là nóng nảy, sớm muộn phải thua thiệt.”

Tựa như tại từ.

Nói tự nói, vừa tựa như ở nói với nàng .

Quân Lam Tuyết kỳ quái nhìn chằm chằm anh ta, này.

Tại sao cô cảm thấy, sau khi mình hôn mê lần thứ nhất tỉnh lại, Tô Lăng Trạch giống như thay đổi thành một người khác?

Là cô vẫn còn ở nằm mơ, hay là Tô Lăng Trạch trong lúc cô hôn mê, khoảng thời gian này bị cái gì kích thích?

Rối loạn, hoàn toàn ngổn ngang trong gió rồi, Quân Lam Tuyết than vãn.

63. Q.1 - Chương 63

Không chỉ có sẽ cười với cô.

Lại còn ở lúc cô mắng hần, cười đến càng vui vẻ hơn!

Là cô vẫn còn đang nằm mơ, còn Tô Lăng Trạch trong lúc cô hôn mê, khoảng thời gian này bị cái gì kích thích?

Rối loạn, hoàn toàn ngổn ngang trong gió rồi, Quân Lam Tuyết than vãn.

Câu nói kia người tên gì?

Cái thế giới này biến hóa quá nhanh, mà cô lại tiến hóa được quá chậm, cho tới để cho cô hoàn toàn theo không kịp thời đại!

“Còn có.”

Trong lúc Quân Lam Tuyết âm thầm rối rắm, Tô Lăng Trạch bỗng nhiên lại nói, hai mắt hàm chứa mấy phần hài hước: “Bây giờ đã là buổi trưa rồi hai ngày sau rồi.”

“Gi?” Quân Lam Tuyết trừng mắt nhìn, buổi trưa ngày thứ hai, cô sững sờ nhìn xem Tô Lăng Trạch, “Ngài nói là ta.”

“Hôn mê một ngày một đêm rồi.” Tô Lăng Trạch rất tốt bụng đón lấy lời của cô..., cười như không cười.

“.” Dựa vào a, nàng kia không phải lo lắng một cuộc, Ni Mã, Tô Lăng Trạch có muốn hay không như vậy đùa bốn người a.

Chỉ là làm cô càng tò mò hơn còn là, Tô Lăng Trạch thật ở nửa ngày, liền tra ra án chủ tử phía sau màn nuốt riêng quân lương rồi hả ?

Này nha lợi hại như vậy?

“Màn này chủ sai khiến người là ai?” Cô hỏi.

Theo lý thuyết, làm một nô tài, cô thật sự không nên hỏi tới việc lớn như thế, nhưng cô thật sự tò mò, Tô Lăng Trạch ra sao tra được .

Vậy mà, Tô Lăng Trạch chỉ là nhún vai một cái, lắc đầu: “Không biết.”

“Không biết? !” Quân Lam Tuyết kêu lên một tiếng: “Ngài không phải nói là người tra ra được, làm sao sẽ không biết?”

Dừng một chút, cô tựa hồ đã nghĩ tới điều gì, hoài nghi chờ Tô Lăng Trạch: ” Ngài đừng nói với tôi, ngài không có đi thăm dò?”

Nửa ngày, thật rất ít, hơn nữa chuyện quân lương từ vương hầu tướng tướng, cho tới người nào cũng có thể tham dự chuyện này, hẳn làm sao có thể ở 1 ngày tra được?

“Ề hèm.” Tô Lăng Trạch không chút để ý nhếch môi, thoải mái thừa nhận: “Quả thật không có đi thăm dò.”

Khéo miệng Quân Lam Tuyết rụt rụt, Ni Mã, Tô Lăng Trạch thật không muốn sống nữa có phải hay không, công khai cùng thái tử đối kháng: “Vậy. Thái tử điện hạ. Chịu bỏ qua ngài?”

Đang lo thái tử không có lấy cớ sửa trị Tô Lăng Trạch, sẽ nguyện ý bỏ qua ột cái cơ hội như vậy?

Nghe vậy, mắt Tô Lăng Trạch trầm xuống, giọng nói dần dần lạnh xuống: “Hắn có thể làm khó dễ được ta?”

“.” Khí phách đo lường rơi rớt a, vẫn cho là hắn bị thái tử khi dễ cái kia, bây giờ nhìn lại, tựa hồ không đúng ?

“Ngài là làm sao làm hay sao?” Quân Lam Tuyết không khỏi tò mò hỏi.

Tô Lăng Trạch thản nhiên nói: “Không sao cả làm, cũng chỉ là xé chiêu đi thăm phụ hoàng, thuận miệng nói ra một câu nhớ nhung hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu liền mệnh Bốn vương vào cung làm bạn với bà ba ngày, ba ngày nay trừ làm bạn hoàng tổ mẫu, chuyện gì khác tình đều không cần làm, đây là thánh chỉ.”

Đây là thánh chỉ, cho nên, cho dù thái tử giận đến cắn răng nghiêng lợi, cũng chỉ có thể nhịn.

“Mẹ nó, còn mang như vậy à?” Quân Lam Tuyết khoe miệng hung hăng quát một cái, Ni Mã, hoàng tử được cưng chiều, chính là không giống nhau a.

64. Q.1 - Chương 64

Edit: Jade

“Mẹ nó, còn mang như vậy à?” Khóe miệng Quân Lăng Tuyết hung hăng rút vào một cái, thật là hoàng tử được cưng chiều chính là không giống nhau.

Sự thật chứng minh, thật là có chuyện như vậy.

Chỉ có Quân Lam tuyết không nghĩ tới không phải Tô Lăng Trạch không làm được.

Liên tiếp mấy ngày nay, mỗi ngày Tô Lăng Trạch tiến cung gặp hoàng thái hậu, hoàng thái hậu đặc biệt yêu thương Tô Lăng Trạch nên đưa tất cả mọi việc đặt vào trên người thái tử và sai thái tử đi làm.

Trong lúc nhất thời thái tử bề bộn việc, mà vụ án này quá quan trọng liên quan đến nhiều người, phải nhiều người đi thăm dò nên cần nhiều thời gian hơn.

Vào thời điểm lơ đãng, Tô Lăng Trạch lại cố tình nhắc đến vụ án quân lương bị nuốt làm của riêng không biết tra có kết quả gì chưa ở trước mặt hoàng đế cùng hoàng thái hậu.

Vừa nói như thế, Hoàng đế liền tìm tới thái tử truy tìm nguồn gốc, hỏi tình hình của vụ án.

Trong triều đa số người đều theo phe Tô Lăng Trạch, từng người họ cũng không phối hợp lắm trong tra án nên tốc độ phá án của thái tử bị chậm lại, đang loay hoay sốt ruột cả đầu, thoáng cái hoàng thượng hỏi đến dĩ nhiên là không thu hoạch được gì.

Thế là mặt rồng giận dữ nghiêm khắc khiển trách thái tử làm việc bất tài nên vụ án quân lương lại trở về trong tay Tô Lăng Trạch.

Bởi như thay đổi một cái vụ án vừa đến tay Tô Lăng Trạch lại liền có manh mối lập tức quét sạch mạnh mẽ vang dội cả triều đình.

Từ vương công đại thần cho tới biên quan tướng sĩ, toàn bộ ở dưới thánh dụ tra xét một lần.

Thủ đoạn sấm chớp của Tô Lăng Trạch khiến Hoàng đế Long Tâm cực kỳ vui mừng, trong lúc nhất thời, càng thêm yêu thương, chỉ kém không đem ngôi vị thái tử trực tiếp đưa lên cửa cho hắn.

Thái độ kiên quyết cứng rắn làm cho thái tử tức đến hộc máu.

Gió mát thổi qua mang theo hương thơm bách hoa. Hậu hoa viên Lăng vương phủ, Quân Lam Tuyết ôm một xấp sổ sách thật dày nhàn rỗi mà tính toán.

Kể từ sau ngày đó, cũng không biết xảy ra chuyện gì, Tô Lăng Trạch liền giao một đồng công việc phòng lương toàn bộ giao cho nàng phụ trách trên dưới hơn mười người ở phòng lương, một mình nàng liền thu phục dễ dàng.

Vì vậy, nàng chính thức từ tam đẳng nô tài biến thành nhất đẳng nô tài.

Từ đó xoay mình một cái biến thành tâm phúc bên người Lăng vương điện hạ, các hạ nhân đều vây quanh nịnh bợ nàng.

Quân Lam Tuyết ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một hơi nghĩ rốt cuộc là Tô Lăng Trạch muốn làm cái gì?

Rõ ràng còn hoài nghi thân phận nàng, nhưng bây giờ lại không chút kiêng dè cho nàng ở lại Lăng vương phủ, nếu để cho hắn biết mình rất có thể là sát thủ do Âm Lâu phái tới giết hắn, không biết hắn sẽ như thế nào.

Để cho nàng cảm thấy kì lạ chính là độc trong người lại yên ắng một cách kì lạ, như bị chế trụ, nàng cũng không có lấy được thuốc giải do Âm Lâu đưa đến, vậy thì tại sao độc này lại vô duyên vô cớ bị áp chế rồi?

Nàng mơ hồ cảm thấy, ở trong khoảng thời gian nàng hôn mê nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mà có chỗ nàng không biết.

Tô Lăng Trạch trở về từ trong triều bước vào Ngự Hoa Viên thấy một bức tranh chính là hai tay Quân Lam Tuyết chống cằm trầm tư nhìn bầu trời bao la, im lặng giống như người trông hoa phối hợp chặt chẽ. Cặp

mắt trầm tư kia, sáng ngời trong suốt, thỉnh thoảng kiên nghị, thỉnh thoảng cao ngạo, thỉnh thoảng dịu dàng.

Trong đầu như có thứ gì chợt lóe lên, vì sao hắn đột nhiên cảm thấy đôi mắt này quen thuộc như vậy, giống như ở đâu đó, hắn đã gặp qua đôi mắt như vậy; người có thể làm cho hắn để ý thì không nhiều, người có thể làm cho hắn khắc sâu vào trí nhớ lại càng không nhiều, như vậy thì từ lúc nào hắn đã gặp qua tiểu nô tài này?

Trong giây lát, hình ảnh trong mắt thất ở phía sau núi Lăng vương phủ đã một đêm kia xâm nhập vào trong đầu, Tô Lăng trạch hơi ngẩn ra, đôi mắt này. Tại sao hắn lại đột nhiên nhớ đến nữ nhân chết tiệt kia!

Chẳng lẽ nói, tiểu nô tài này và nữ nhân kia.

65. Q.1 - Chương 65

Edit: Jade

Trong giây lát, hình ảnh trong mắt ở phía sau núi Lăng vương phủ một đêm kia xâm nhập vào trong đầu, Tô Lăng Trạch hơi ngẩn ra, đôi mắt này. Hắn làm sao lại đột nhiên nhớ đến nữ nhân chết tiệt kia!

Chẳng lẽ nói, tiểu nô tài này và nữ nhân kia.

Tô Lăng Trạch cẩn thận ngẫm lại, nữ nhân kia cũng mang khí thế bức người sáng chói như vậy.

Có chút giảo hoạt, có chút đáng ghét, còn hoàn toàn không xem hắn ra gì, thậm chí còn.

Nghĩ đến một đêm hỗn độn kia, mặt Tô Lăng Trạch không khỏi xụ xuống đen lại.

Đó là lần đầu tiên hắn mất thể diện trong hai mươi năm qua, nhưng hết lần này tới lần khác nữ nhân chết tiệt kia lại giống như bốc hơi khỏi nhân gian, triệt triệt để để biến mất.

Nếu như không phải tự mình thể nghiệm qua nữ nhân đáng ghét kia, đến nỗi hắn cũng hoài nghi, đây rốt cuộc là có phải là giấc mộng Nam Kha hay không (Dựa theo tích: chàng trai họ Thuần nằm ngủ dưới gốc cây hoè, mơ thấy mình được lấy công chúa và được bổ làm thái thú ở quận Nam Kha, mừng quá bưng tỉnh dậy thì mới biết đó chỉ là giấc mơ), nếu không thì vì sao, hắn phải nhiều người ra đi tìm tung tích của nàng, kết quả thu về lại như nhau?

Tô Lăng Trạch giương mắt nhìn về phía Quân Lam Tuyết ở trong hoa viên, sâu trong mắt dần dần hiện lên một tia sắc màu ám, tiểu nô tài này dám yêu dám hận không sợ cường quyền này, chắc không phải là nàng. Huống chi, tiểu nô tài này bất quá là một kẻ gầy yếu giống như người tùy thời sẽ bị gió thổi bay đi thôi.

Lần nữa liếc mắt nhìn thân thể mong manh gầy yếu này, Tô Lăng Trạch nheo lại mắt, cảm thấy thấy ghét như thế nào ấy.

Trở về nhất định phải cho tên tiểu nô tài này ăn nhiều một chút, tránh cho đi ra ngoài, người khác còn tưởng rằng Lăng vương phủ của hắn ngược đãi người làm, không cho ăn nên gầy như vậy!

Trong lòng làm quyết định, tâm tình Tô Lăng Trạch nhất thời khá hơn nhiều, môi khẽ giương lên đi đến chỗ Quân Lam Tuyết.

Ngoài hoa viên, ở bên hành lang dài, yên lặng ngồi chễm chệ bi thương vô cùng chính là vị thống lĩnh hộ vệ—— Mạc Bạch.

Mạc Bạch rất phiền não.

Vô cùng vô cùng phiền não.

Trải qua mấy ngày nay, vô số lần hắn cũng muốn nói rõ với điện hạ, Lam Tử thật ra là một cô nương, nhưng nhiều lần lời nói đến khóe miệng, làm thế nào cũng không nói ra được.

Hắn phải nói như thế nào đây?

Điện hạ biết rất rõ ràng Lam Tử có thể là sát thủ của Ám Lâu, lại giả vờ làm cái gì cũng không biết.

Giống như Mạc lão nói, chẳng lẽ điện hạ thật sự là coi trọng Lam Tử rồi sao ?

Đối với cái kết quả này, Mạc Bạch vẫn cảm thấy đặc biệt không tiếp thụ nổi sự thật.

Mặc dù điện hạ luôn không gần nữ sắc, trong phủ có nhiều mỹ nữ hoàng thượng ban cho, Điện hạ cũng không động chạm vào, lại cứ khẳng khái coi trọng Lam Tử giả nam này, việc này cũng không phù hợp lẽ thường.

Mặc dù tình yêu nam và nam ở Tĩnh Uyên vương triều cũng không phải là không có, nhưng có thể xảy ra trên người chủ nhà mình, thì hắn vẫn rất khó tiếp nhận.

Huống chi, nếu như để điện hạ biết thật ra Lam Tử là nữ nhi.

Điện hạ chẳng phải sẽ càng thêm. Thích Lam Tử sao ?

Nhưng nàng là sát thủ của Ám Lâu! Rất có thể là tới để ám sát điện hạ!

Một nhân vật nguy hiểm như vậy nếu như ở lại bên người điện hạ.

Không được, hắn tuyệt đối sẽ không để điện hạ có bất kỳ tổn thất gì, vì vậy hắn tuyệt đối không thể nói.

Còn nhất định phải thừa dịp trước khi điện hạ phát hiện thân phận thật của Lam Tử, tìm cơ hội giết nàng mới được!

Cho nên trước mắt, quan trọng nhất là ngăn cản điện hạ và Lam Tử tiếp xúc quá nhiều!

Nghĩ như vậy, Mạc Bạch vừa nhìn thấy Tô Lăng Trạch cùng Quân Lam Tuyết trong hoa viên, liền hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang chạy tới, xa xa liền hô: " Điện hạ!"

Tô Lăng Trạch đưa tay trán, nhàn nhạt đáp một tiếng, " Ừ."

Quân Lam Tuyết quay đầu lại, mắt sáng lóe sáng, miệng mở ra, cười híp mắt lên tiếng chào, " A, Tiểu Bạch, chào người!"

Mạc Bạch nghe vậy dưới chân lão đảo một cái, suýt nữa té trên mặt đất.

Một hồi lâu, mới phục hồi tinh thần lại, cắn răng nghiêng lợi nói: " Không được kêu là Tiểu Bạch!"

66. Q.1 - Chương 66

Edit: Jade

"Không được kêu ta là Tiểu Bạch!"

Bất hạnh lớn nhất cuộc đời này của Mạc Bạch chính là chưa kịp ra đời sớm một chút để thương lượng về cái tên với cha mẹ hắn.

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch.

Hắn đường đường là thống lĩnh thị vệ phủ Lăng Vương cư nhiên bị người ta gọi là Tiểu Bạch!

Việc này nếu truyền ra ngoài. không phải sẽ làm giảm đi nhiều tên tuổi anh hùng của hắn sao ?

“Không gọi người là Tiểu Bạch vậy thì gọi là gì?” Quân Lam tuyết trừng mắt nhìn, rất hợp tác sờ lên cằm nỗ lực suy tư một lát, nói: ” Vậy gọi là Tiểu Mạc? Cái này thì không được thân thiết lắm, chúng ta đều là người của Lăng vương phủ, đều là người một nhà gọi như vậy thấy xa lạ lắm không phải sao ?”

Khóe miệng Mạc Bạch rụt rụt.

Ai muốn thân thiết với người!

Người nào là người một nhà với người!

Hắn mới không phải!

“Ta lại suy nghĩ một chút, nếu không trực tiếp gọi là Mạc Bạch? Đây. Đây rất không có tình cảm phải hay không? Mạc Bạch Mạc Bạch , chẳng lẽ là đang nhắc nhở người chó ngu ngốc sao? Tên này khó nghe lắm không phải sao.” Quân Lam tuyết tiếp tục nói.

“” Mạc Bạch không chỉ khóe miệng co giật, mắt cũng bắt đầu rút.

Hắn đường đường là thống lĩnh thị vệ Lăng vương phủ, vẫn không phải ngu ngốc! Hắn là ngu ngốc sao? Có đúng như vậy không!

Tuyệt đối không phải!

Mắt Quân Lam Tuyết chợt sáng lên, vỗ tay nói: ” Nếu không thì gọi người là Mạc Mạc đi? Mạc Mạc, Mạc Mạc, Lăng Lăng đọc thuộc lòng, nghe thật hay.”

“” Mạc Mạc? Hắn còn ‘ Mạc Mạc ’ ! Cái tên rách nát gì vậy! Toàn thân Mạc Bạch cũng bắt đầu rút.

“Hay gọi là Bạch Bạch?” Quân Lam Tuyết cười híp mắt gật đầu, bộ dáng thật là hài lòng, ” Ừ, Bạch Bạch, Bạch Bạch, đơn giản lại dễ nhớ, quan trọng nhất là nhất định khiến người qua tai không quên, vậy kêu là Bạch Bạch đi.”

“” Mạc Bạch vô lực rồi, yên lặng nói: ” Vẫn là Tiểu Bạch thôi.”

Ít nhất so với cái gì ‘ Mạc Mạc ’ cái gì ‘ Bạch Bạch ’ , cái tên tiểu Bạch này. Ít nhất tương đối bình thường một chút.

“À!” Quân Lam Tuyết bừng tỉnh hiểu ra, rất là cảm khái vỗ vỗ bờ vai của hắn, ” Thì ra là người vẫn thích người khác gọi người là Tiểu Bạch, vậy thì không cần sửa lại, điều này cũng tốt, quê hương của chúng ta rất nhiều tiểu sủng vật đều lấy cái tên này.”

“” cả người Mạc Bạch đều run , tên của hắn dùng cho sủng vật sao?

Người và súc sinh. Làm sao so sánh?

Tô Lăng Trạch cũng nghiêm trang gật đầu, đúng trọng tâm nói: ” Không tệ, tên rất hay.”

Mạc Bạch thông minh nhận lấy tổn thương nghiêm trọng, ” Điện hạ.” Sao lại hòa theo người ngoài bắt nạt người mình chứ ? Mạc Bạch khóc không ra nước mắt.

” Ừ? Có chuyện gì?” Tâm tình của Tô Lăng Trạch tốt, hiếm thấy đáp lại một câu.

“Thuộc hạ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Điện hạ.”

Lúc này, Quân Lam Tuyết nghe được hắn nói là có chuyện gấp cũng thúc thời liền đứng lên nói: ” Các người cứ nói chuyện đi, ta trở về phòng nghỉ ngơi.”

Tô Lăng Trạch nhìn nàng một cái, chợt bắt lấy tay của Quân Lam Tuyết lại, thản nhiên nói: ” Ngồi xuống.”

“À?” Quân Lam Tuyết không hiểu nhìn hắn, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Lúc này, Tô Lăng Trạch mới hài lòng quay sang gật đầu với Mạc Bạch bảo nói: “Cứ nói.”

Quân Lam Tuyết và Mạc Bạch nghe vậy cũng không khỏi ngẩn ra.

Quân Lam Tuyết không hiểu Tô Lăng Trạch có ý gì, chẳng phải Mạc Bạch đã nói rõ ràng là có chuyện gấp rồi, hắn sẽ không sợ nàng sẽ tiết lộ cơ mật sao?

Đây là..... tin tưởng nàng sao?

Trong lòng Quân Lam Tuyết không khỏi dâng lên cảm giác phức tạp.

Ngay cả chính nàng cũng không biết mình là ai, thậm chí nàng cũng không tin tưởng chính mình, mà hắn cứ như vậy liền yên tâm về mình ?

Mạc Bạch lại càng không muốn, không để ý Quân Lam Tuyết vẫn còn ở đây, liền trực tiếp bất mãn nói: ” Điện hạ, Lam Tử chỉ là một tiểu nô tài, chuyện quan trọng là nàng.”

Mạc Bạch còn chưa nói xong, thì mắt Tô Lăng Trạch lạnh lùng quét tới, ” Hắn cái gì?”

67. Q.1 - Chương 67

Edit: Jade

Mạc Bạch còn chưa nói xong thì mắt lạnh lùng của Tô Lăng Trạch quét tới: “Hắn cái gì?”

Nàng là sát thủ của Âm Lâu! Trong lòng Mạc Bạch gào thét, ngay khi chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Tô Lăng Trạch thì những lời này làm thế nào cũng nói không ra.

“Không có, không có gì.”Mạc Bạch cúi đầu, trong lòng cực kỳ không cam lòng.

Từ trước tới giờ đối với mệnh lệnh của điện hạ, hắn luôn trung thành phục tùng.

Vậy mà hôm nay, trong lòng lại cực kỳ không cam lòng.

Điện hạ bị nữ nhân này mê hoặc rồi.

Nếu như nàng chỉ là một nữ nhân bình thường thì không sao, Lăng vương phủ còn nhiều thị thiếp, không ngại thêm một người là nàng, cho dù bay lên đầu cành làm Lăng vương phi, hắn cũng không có nửa câu oán hận nào.

Nhưng nàng ta lại không phải là người bình thường.

Nàng ta là sát thủ của Âm Lâu, Âm Lâu là một tổ chức sát thủ tàn lạnh, một khi hạ lên truy sát thì sẽ truy sát đến cùng, thẳng đến khi mục tiêu chết mới thôi.

Trải qua mấy ngày nay điện hạ trước trước sau sau bị biết bao nhiêu là sát thủ Âm Lâu đuổi giết?

Lần sau càng nguy hiểm hơn lần đầu, sát thủ phải ra sau mỗi lần lại càng nguy hiểm hơn.

Nhưng điều hắn không nghĩ tới chính là, lần này Âm Lâu lại có thể phái một nữ nhân đến mê hoặc điện hạ, Mạc Bạch vừa tức vừa hận nhưng lại hoàn toàn không biết phải khuyên điện hạ như thế nào để điện hạ mới có thể chết tâm với nữ nhân này.

Nhìn hành động của chủ tớ hai người, trong lòng Quân Lam Tuyết tràn đầy nghi hoặc.

Địch ý của Mạc Bạch dành cho nàng rất lớn.

Mặc dù lúc trước nàng trêu chọc tên của hắn, nhưng hắn cũng đâu có nhiều địch ý với nàng thế nàng? Trong việc này nhất định có nguyên nhân khác.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Quân Lam Tuyết hơi đổi, đứng lên đi đến nói: “Ồi, thời tiết quá nóng, nóng đến cả người thiêu thiếp muốn ngủ, nếu như điện hạ không có chuyện gì để nói, có thể cho phép nô tài đi về nghỉ ngơi trước không?”

Tô Lăng Trạch đưa mắt bình tĩnh nhìn nàng mấy lần, thần sắc lạnh lùng đã từ từ khôi phục một chút ấm áp, “Mệt à?”

“Đúng vậy, diện hạ không ngại nô tài lười biếng một lát chứ?” Quân Lam Tuyết cười híp mắt nói, kể từ lúc nàng hôn mê rồi tỉnh lại lần nữa, Tô Lăng Trạch liền đặc biệt thay đổi cách nói chuyện.

Nhưng mà loại cảm giác này rất tốt, ít nhất nàng không cần mỗi ngày phải lo lắng ứng phó không ngừng với cạm bẫy, ngược lại nàng nhẹ nhõm rất nhiều.

“Ừ, đi đi.” Tô Lăng Trạch gật đầu, quả nhiên rất dễ nói chuyện.

Quân Lam Tuyết đạt được lệnh cho đi, mỉm cười phất tay một cái, ôm sổ sách sải bước xoay người rời đi.

Trong khoảnh khắc nàng xoay người quay đi nụ cười trong đôi mắt đen bóng dần dần trầm xuống, cánh tay ôm sổ sách càng ngày càng gấp.

Thái độ thù địch của Mạc Bạch đối với nàng quá rõ ràng, không giống với thái độ thù địch của những hạ nhân khác ghen tị khi dễ nàng mà chính là sát khí muốn giết nàng.

Ban đêm sương mù xen kẽ bụi, đèn đuốc bên trong Quân gia lập lòe đốm nhỏ, một bóng đen nhanh chóng xẹt qua.

Đáy mắt Quân Lam Tuyết lạnh lẽo nhìn về phía phủ đệ xa xa trước mắt.

Mạc Bạch không nói, không có nghĩa là nàng đoán không ra.

Nàng cũng không phải kẻ ngu, suy nghĩ một chút cũng biết vấn đề ở chỗ nào, nhất định là lúc nàng trúng kịch độc hôn mê bị phát hiện.

Vũ Thú Kinh có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra độc trên người nàng đến từ nơi nào, bọn người Tô Lăng Trạch làm sao mà không biết được chứ?

Vì vậy tất nhiên đã hoài nghi thân phận của nàng rồi, chỉ là nàng không hiểu, vì sao Tô Lăng Trạch đối xử tốt với nàng hơn lúc trước.

Ở mấy gian nhà nhấp nhô, Quân Lam Tuyết bò lên trên một nóc nhà quyết định đi tìm Vũ Thú Kinh.

Bỗng nhiên, một hơi thở nguy hiểm nhanh chóng hướng về phía nàng.

Quân Lam Tuyết lập tức muốn rút lui, nhưng bóng đen kia cũng đã đáp xuống trước mặt nàng.

Một người không biết là nam hay nữ toàn thân bao trùm bởi áo choàng đen sát khí đằng đằng chặn đường đi của Quân Lam Tuyết.

“Tiểu Tam, đã lâu không gặp.”

Quân Lam Tuyết nghe vậy nhất thời rét run lên ở trong gió.

Tiểu Tam. Cư nhiên lại gọi nàng là Tiểu Tam.

68. Q.1 - Chương 68

Edit: Jade

Tiểu Tam. Cư nhiên gọi nàng là tiểu Tam.

Trong lòng Quân Lam Tuyết chửi rủa người kia, yên lặng thăm hỏi cả nhà đối phương đều là tiểu tam sau đó rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

Người có thể xuất hiện ở nơi này lại mở miệng ôn chuyện cũ với nàng rất có thể chính là người quen biết với thân thể này.

Cũng có khả năng là người của Âm Lâu.

Nàng không thể bại lộ bí mật, nếu để cho đối phương biết nàng đã không còn là sát thủ của Âm Lâu, nói không chừng người kế tiếp bám riết không tha muốn giết người chính là nàng.

Vì vậy, nàng khẽ day trán, lộ ra vẻ mặt đậm mạc, hờ hững nói: “Tại sao ngươi lại đến đây?”

Nàng nói rất bình tĩnh.

Quả nhiên người áo choàng đối diện không có phát hiện, chỉ là giọng nói hơi không vui trả lời, “Tại sao ta lại ở nơi này à? Tiểu Tam? Chẳng lẽ ngươi không biết mình phạm sai lầm gì sao?”

Quân Lam Tuyết lạnh lùng nói: “Sai lầm? Ta không nghĩ là ta mắc sai lầm gì.”

Thân mình người áo choàng vừa động, đột nhiên quay lưng đi, mặt ngó về phía Lăng vương phủ, thanh âm âm trầm hoàn toàn nghe không ra rốt cuộc là nam hay là nữ.

“Không cho là?” Người áo choàng nở nụ cười, trong đêm tối nụ cười âm trầm xen lẫn gió lạnh, có vẻ rất quỷ dị, “Như vậy ngươi nói một chút xem, một tháng qua này, tại sao Tô Lăng Trạch còn chưa chết?”

Quân Lam Tuyết nghe vậy cảm thấy rùng mình.

Xem ra, nàng không đoán sai.

Quả nhiên người này là người của Âm Lâu.

Mà nàng.Thật sự là sát thủ Âm Lâu phái tới, mục đích mai phục ở Lăng vương phủ chính là vì muốn giết Tô Lăng trạch.

Điều này làm cho lòng Quân Lam Tuyết sóng cuộn biển ngầm dâng lên cảm xúc phức tạp.

Nàng đang nhớ đến Tô Lăng trạch.

Người nam nhân âm tình bất định này phải chăng hẳn đã sớm hoài nghi thân phận của nàng?

Nói như vậy thì tại sao mấy ngày nay lại đối xử tốt với nàng?

Hoặc giả nói chính xác đây là một cách thăm dò khác?

Nhưng đáp án rõ ràng như vậy, thật còn cần thăm dò sao?

“Thế nào? Nói không ra lời sao?” Thấy nàng trầm mặc, thanh âm âm trầm của người áo choàng lại nhẹ nhàng ẩn chứa giễu cợt, “Hay là nói, chỉ là trong thời gian một tháng không gặp, ngươi đã kém xa như vậy, ngay cả Tô Lăng Trạch cũng giết không chết?”

“Đây là ngươi đang phủ định năng lực của ta sao?” Giọng nói Quân Lam Tuyết cũng trầm xuống, khí thế kinh người trên người một chút cũng không thua với bất luận kẻ nào.

Mặc dù Quân Lam Tuyết không phải là sát thủ, nhưng thân là thiên tài phân tích số liệu cấp cao của Liên Hợp Quốc, dạng cục diện gì mà nàng chưa từng thấy qua, quanh năm nàng luôn tiếp xúc với những nhân vật đứng đầu trong xã hội, chút phong thái và khí thế này, nàng hoàn toàn không cần phải xây dựng cũng có thể thể hiện ra.

Quả nhiên, người áo choàng nghe vậy trầm mặc một chốc, tựa hồ đang kiêng kỵ cái gì, một hồi lâu kỳ quái nói: “Dĩ nhiên không dám, ngươi là sát thủ đứng hàng thứ ba ở Âm Lâu, đương nhiên là năng lực của ngươi không thể nghi ngờ.”

Đứng hàng thứ ba.

Khóe miệng Quân Lam Tuyết không thể không co quắp xuống.

Trời.

Đứng hàng thứ ba ở Âm Lâu?

Khó trách nàng lại được gọi là tiểu tam.

Chỉ là. Đứng hàng thứ ba, có lắm hay không, đời trước của cơ thể này xấu như vậy, cả Âm Lâu có bao nhiêu sát thủ, nàng lại đứng hàng thứ ba?

Quân Lam Tuyết nhìn một chút tay của mình, nàng làm sao có thể nói ra, giờ nàng không có một chút nội lực nào, thân thủ như vậy nếu như trở lại Âm Lâu.

Mẹ nó, còn không phải bị người ta lột đến không còn một mảnh vụn?

Trong lòng Quân Lam Tuyết sóng cuộn biển ngầm, trên mặt như cũ không biến sắc thử dò xét nói: “A? Đã như vậy thì xin hỏi, một tháng không gặp, bây giờ sát thủ như người xếp hàng thứ mấy?”

Người áo choàng ngẩng đầu lên, trong giọng nói mang theo mấy phần kiêu ngạo, “Nhờ hồng phúc của người đã thuận lợi từ hàng thứ mười sáu lên hàng thứ năm.”

Sắc mặt Quân Lam Tuyết khẽ biến từ sát thủ đứng hàng thứ mười sáu vọt lên hàng thứ năm, xem ra loại người tàn nhẫn này không phải người bình thường.

Gió đêm thổi qua giữa hè mùa, Quân Lam Tuyết thấy có hơi lạnh từ lòng bàn chân lan ra.

Sau mái hiên, không người nào phát hiện một con mèo nhỏ có con người đồ tể nhảy thật nhanh qua biển mắt trong bóng tối.

69. Q.1 - Chương 69

Edit: Jade

Lúc này, ở trong một lầu các cao ngất của Lăng vương phủ, bên trong đèn đuốc sáng ngời. Mạc Bạch cúi đầu quỳ gối không nhúc nhích ngoài cửa.

Bên trong lầu, vẻ mặt Tô Lăng Trạch không chút thay đổi ngồi ở chủ vị, ánh mắt hơi lạnh nhìn Mạc Bạch quỳ gối trước mặt.

Cận vệ Dương Thành đứng bên cạnh Tô Lăng Trạch, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không nói một câu.

Gió lạnh thổi lên tóc Tô Lăng Trạch tán loạn.

Hai tay Mạc Bạch nắm chặt thành nắm đấm, hồi lâu mới thả lỏng, gầm nhẹ một tiếng, “Thuộc hạ cũng vì muốn tốt cho điện hạ, nếu như điện hạ muốn trách tội thuộc hạ, thuộc hạ không còn lời nào để nói!”

“Muốn tốt cho bốn vương?” Mắt Tô Lăng Trạch khẽ híp lại, “Muốn tốt cho bốn vương nên phải giết tên tiểu nô tài kia không lưu người sống sao?”

“Điện hạ! Nàng là sát thủ do Âm Lâu phái tới giết ngài!” Mạc Bạch nóng nảy ngẩng đầu lên tiếng phản bác, “Chẳng lẽ điện hạ quên mất mấy ngày nay, Âm Lâu phái bao nhiêu người tới ám sát điện hạ sao?”

Bởi vì có nhiều lần bọn họ nhất thời lơ là nên thiếu chút nữa đã hại điện hạ mất tánh mạng, chuyện quan trọng như vậy tại sao hẳn có thể không coi trọng?

Tô Lăng Trạch nghe vậy lại chậm rãi nở nụ cười, có chút giễu cợt, cũng có chút khinh miệt, “Tiểu nô tài là sát thủ sao?” Hắn nhìn Mạc Bạch, hỏi ngược lại: “Sát thủ mà một chút khinh công cũng không biết? Sát thủ mà một chút nội lực cũng không có?”

“Việc này.” Lam Tử có nội lực hay không, Mạc Bạch hiểu rõ, cho nên trước kia mới có thể không có phòng bị gì với nàng, nói cho cùng thì ngoại trừ ngày thường gặp nguy hiểm thì Lam Tử trốn biến dạng, thêm nữa ngoại trừ dựa vào tài ăn nói và tính toán làm người ta khen thì dường như nàng. Thật đúng là không có chỗ gì đặc biệt.

“Mạc Bạch, người nói cho bốn vương biết, sát thủ như vậy thì giết người như thế nào?” Tô Lăng Trạch giễu cợt nói, “Hay là ở trong mắt người, bốn vương giống như người yếu đuối, ngay cả một tiểu nô tài không có nội lực cũng không đối phó nổi?”

“Không, thuộc hạ không có ý này!” Mạc Bạch vội vàng phản bác, võ công của điện hạ sao lại có thể đem so với hắn, làm sao lại là người mềm yếu, “Chỉ là độc trên người nàng.”

Giờ phút này, Dương Thành cũng xen vào một câu cắt đứt lời hắn, nói: “Chỉ dựa vào loại độc này, quả thật không cách nào phán định một người, Mạc Bạch đừng quên, người của Âm Lâu không người nào không ác, tất cả họ đều có thủ đoạn độc ác giết người không chớp mắt, nói không chừng Lam Tử huynh đệ đắc tội với người của Âm Lâu ở đâu đó nên trúng độc của bọn họ cũng không chừng, người cũng biết tính tình của Lam Tử huynh đệ, không có quy củ, không có trên không có dưới, tinh thần nghĩa hiệp lại mạnh mẽ, có lẽ nàng thật không phải là người của Âm Lâu.”

“Nhưng nếu như giống với những gì người nói, nàng cần gì dùng loại giải dược khắc chế độc trong một thời gian dài? Dương Thành chẳng lẽ người quên rằng loại giải dược này mỗi một sát thủ của Âm Lâu một tháng mới có thể được cấp một lần sao?”

“. Như vậy, ta cũng không rõ.” Dương Thành thở dài bất đắc dĩ, hắn luôn rất tin tưởng Lam Tử, nhưng lời Mạc Bạch nói cũng không phải là không có lý.

Đang lúc ấy thì một bóng màu xám nhỏ tròn xoe vào lầu các, nhào vào trong ngực Tô Lăng Trạch là con mèo Tiểu Phong.

Ánh mắt Tô Lăng Trạch khẽ hòa hoãn một chút, vuốt bộ lông của mèo Tiểu Phong, nhỏ giọng nói: “Ừ? Đi ra ngoài đã trở lại rồi sao?”

“Meo meo ~” Mèo Tiểu Phong bắt mắt kháng nghị, nó mới không có đi ra ngoài, nói chính xác là nó đi làm chính sự có được hay không?

Mèo Tiểu Phong nũng nịu liếm tay Tô Lăng Trạch một lát lại không ngừng kêu meo meo, không ngừng cắn tay áo của Tô Lăng Trạch dường như đang muốn nói gì đó.

Mắt Tô Lăng Trạch khẽ trầm xuống, “Người có thân phận không rõ ràng? Ừ, người dẫn đường đi.”

Đầu nhỏ của mèo Tiểu Phong gật một phát, được lệnh của chủ nhân liền khí phách hiên ngang oai vệ xông ra ngoài.

Dương Thành và Mạc Bạch hai mắt nhìn nhau, có người ngoài xông vào Lăng vương phủ sao? Nghĩ tới đây, cũng gấp rút đứng dậy chạy theo sau Tô Lăng Trạch.

70. Q.1 - Chương 70

Edit: Jade

Bước ra lầu các, Dương Thành liếc mắt nhìn Tô Lăng Trạch ôm mèo Tiểu Phong rời đi, đột nhiên quay đầu lại hỏi Mạc Bạch bên cạnh.

“Mạc Bạch, người đi theo điện hạ đã bao nhiêu năm rồi?”

Mạc Bạch nghĩ cũng không cần nghĩ liền nói: “Năm năm!”

Nếu như không có điện hạ, hiện tại hắn chỉ sợ đã sớm đối chết ở đầu đường, thời gian năm năm này, hắn đi theo điện hạ cùng nhau trải qua sinh tử, sớm đã đem nơi này trở thành nhà của mình, tất cả của điện hạ, chính là tất cả của hắn.

“Năm năm à.” Dương Thành khẽ cảm thán, sau đó vỗ bả vai Mạc Bạch, “Người lâu hơn so với ta, ta mới ba năm.”

Hắn ngừng một chút lại nói, “Người đã đi theo điện hạ năm năm, như vậy, năm năm này , người có từng thấy được điện hạ vui vẻ không?”

Mạc Bạch sững sốt, điện hạ từng cười, thế nhưng không phải nụ cười chân chính mà hắn biết. Năm năm trước, cũng chính vào thời điểm Tô Mạc Thiên vừa mới đăng cơ làm thái tử, từ lúc đó trở đi, Tô Mạc Thiên liền không ngừng ở ngoài sáng và trong tối nghĩ cách đánh gục điện hạ, trải qua lời Dương Thành nói vừa rồi, năm năm này dường như điện hạ chưa từng thật sự vui vẻ.

Dương Thành lại tiếp tục nói: “Trừ hoàng thượng còn lão thái hậu, người có hay không gặp qua người điện hạ quan tâm hay là bằng hữu nào đó không?”

“” Về mặt Mạc Bạch kinh ngạc, không tìm được một câu phản bác, bởi vì hắn đã phát hiện, thật không có.

Dương Thành chậm rãi thở dài, thản nhiên nói: “Điện hạ không có bằng hữu, ở bên cạnh điện hạ , không phải người a dua nịnh hót thì cũng chính là loại thuộc hạ giống chúng ta, đối với điện hạ vâng lệnh nghe theo, mặc dù Lam Tử là một nô tài, nhưng không có vì thân phận tôn quý của điện hạ mà đi a dua nịnh nọt, vì vậy điện hạ mới có thể xem Lam Tử như bằng hữu.”

“Nhưng.” Dường như Mạc Bạch còn muốn nói điều gì, nhưng. Không thể phủ nhận, kể từ khi Lam Tử xuất hiện thì trên người điện hạ tựa hồ quả thật có thêm một chút tình cảm, không còn vẻ lạnh lùng không dễ gần nữa.

Dương Thành ngẩng đầu nhìn ánh mắt hắn, chân thành nói: “Chẳng lẽ, người muốn tước đoạt đi người bạn duy nhất của điện hạ sao?”

Mạc Bạch trầm lặng, thật sự hắn sai rồi sao?

Mà lúc này Quân Lam Tuyết cũng không biết đã nàng trở thành đối tượng bàn tán trong miệng bọn họ, nàng đề cao cảnh giác tới mức cao nhất, chăm chú nhìn chằm chằm vào người áo choàng trước mắt.

Nếu như nàng thật sự có thực lực đứng hàng thứ ba trong Âm Lâu thì cũng may, trước mắt người áo choàng cho dù tàn nhẫn đi nữa, bất quá cũng chỉ xếp thứ năm.

Nhưng nàng không có.

Nàng đoán ngay cả thứ mười cũng đánh không lại, thì làm sao mà đối phó với thứ năm? Nghĩ tới đây, nàng liền không thể để lộ ra chút sơ hở.

“Lâu chủ đối với nhiệm vụ lần này của người có chút thất vọng, nếu như lúc trước không phải người đưa ra thời hạn mười ngày nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng bây giờ lại kéo dài hơn một tháng.” Người áo choàng chậm rãi tiến lên một bước, nói: “Cho nên lâu chủ đặc biệt sai ta tới gặp người, Tiểu Tam có phải người đã muốn rút lui rồi hay không.”

Quân Lam Tuyết nhú mày, trên khuôn mặt đẹp vẫn là một mảnh lạnh nhạt, “A, vậy bây giờ người cảm thấy được là ta đang muốn rút lui sao?”

Trên ngọn cây rơi xuống một lá cây, Quân Lam Tuyết nhặt để vào trong tay, không chút để ý vuốt vuốt, nhìn không ra chút khấn trương nào.

Người áo choàng bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: “Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy đúng không? Dựa vào thực lực của người hôm nay, có thể đem nội lực che giấu như người một bình thường, tại hạ không thể không phục.”

Đáy lòng người áo choàng rất kinh ngạc, trong vòng một tháng ngắn ngủi không gặp, hắn cũng đã hoàn toàn không cảm thấy đan điền của Tiểu Tam có nội lực di động, điều này chứng tỏ thực lực của nàng tiến bộ một cách đáng sợ, chỉ người có nội lực cách xa hắn, hắn mới không hề phát hiện.

“” Ấc, khoe miệng Quân Lam Tuyết mơ hồ co rút, nàng cũng không thể nói thật ra một chút nội lực nàng cũng không có?

Bóng đêm dày đặc, dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Phong miêu, Tô Lăng Trạch đi tới một góc hẻo lánh đang muốn hỏi kỹ mèo Tiểu Phong rốt cuộc phát hiện ra cái gì, thì lúc đó cách đó không xa hai bóng dáng lại làm cho hắn dừng bước.

Hai mắt khê neho lại.

Là tiểu nô tài.

71. Q.1 - Chương 71

Edit: Jade

Ban đêm vào canh ba. Tại sao tiểu nô tài lại xuất hiện ở nơi này?

Tô Lăng Trạch nhìn theo tầm mắt của nàng thấy ở bên người nàng còn có một người áo choàng thần bí.

Ánh mắt Tô Lăng Trạch khê trầm xuống, cảm nhận được thân mình mèo Tiểu Phong vội vàng chuyển hướng về phía họ, nhất thời hiểu được thì ra tiểu miêu nói chính là người áo choàng này.

Tô Lăng Trạch liếc mắt nhìn Quân Lam tuyết, tay ôm mèo Tiểu Phong khê nắm thật chặt.

Tiểu nô tài, Bốn vương tin người không có quan hệ gì với Âm Lâu.

Tin người là một tiểu tử ngay thẳng đơn thuần lại có chút cuồng ngạo .

Người trung thực với bốn vương thì bốn vương dùng lễ đáp lại người.

Cho nên. Tốt nhất đừng để cho bốn vương biết, người. phản bội.

Đêm rất yên tĩnh, trời đêm mát mẻ giữa hè như vào trời thu, hai tay Quân Lam Tuyết chấp sau lưng, thần sắc lạnh nhạt đứng trước người áo choàng, khí thế khinh người trên người khiến người áo choàng có ảo giác giống như nàng vĩnh viễn trên mình, mà hắn vĩnh viễn đều không vượt qua được nàng.

Loại cảm giác này khiến người áo choàng cực kỳ khó chịu, cho nên không muốn lãng phí thời gian nữa trực tiếp từ trong lòng ngực lấy ra một bình hắc ngọc thủy cho Quân Lam Tuyết

“Đây là thuốc giải, lâu chủ vì trừng phạt người làm việc bất lợi, cố ý hoãn mấy ngày mới đưa thuốc giải đưa tới, nhưng mà bây giờ xem ra, thật giống như người cũng không có vấn đề, sát thủ đứng hàng thứ ba Âm Lâu quả nhiên danh bất hư truyền.” Hắn lạnh lùng nói, không nghĩ tới nội lực của Tiểu Tam thâm hậu như vậy, lại có thể dùng nội lực áp chế độc phát, người áo choàng thâm giật mình.

Ánh mắt Quân Lam trầm xuống, khó trách, khó trách nàng độc phát nhiều ngày như vậy, nhưng lại trị trẻ đưa giải được đến, thì ra là lâu chủ Âm Lâu gì đó muốn cho nàng ném thử một chút tư vị độc phát.

Tên khốn kia, nàng thề, nếu là có một ngày có thể thoát khỏi Âm Lâu này nhất định phải chinh bọn họ đến long trời lở đất!

Nàng tiếp nhận bình hắc ngọc một cách thận trọng rồi thần nhiên nói: “Trở về nói cho lâu chủ biết nếu thuốc giải mà hắn đưa trễ mấy ngày nữa thì đoán chừng cũng chỉ có thể nhạt được xác ta thôi.”

“Lâu chủ còn để sai ta chuyển lời với người, nhiều nhất năm ngày nữa, Tô Lăng Trạch phải chết.”

“Người yên tâm.” Quân Lam Tuyết đem bình hắc ngọc thu vào, thần nhiên nói: “Trước đó vài ngày, ta cũng chỉ là buồn chán nhàn rỗi cùng hắn chơi đùa thôi, trước khi tới đây tin rằng người cũng điều tra, bây giờ hắn rất tin nhiệm vụ ta, muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.”

Dưới mái hiên, sau ngọn cây.

Dương Thành núp trong bóng tối nghe những lời này. Lúc này cũng nhin không được nữa trong lòng kinh ngạc, sắc mặt biến đổi.

Lam Tử huynh đệ.

Cư nhiên thật sự là người của Âm Lâu.

Hàng ngàn sát thủ Âm Lâu, từng người đều là người lòng dạ độc ác, bản lĩnh của bọn chúng đều đứng đầu.

Mà Lam Tử, lại là sát thủ đứng hàng thứ ba, thực lực thế này.

Khó trách bọn hắn đều không cảm giác được nội lực của Lam Tử, thì ra là, hắn không phải là không biết, mà là che giấu quá giỏi, che giấu đến. Bọn họ hoàn toàn không thể nào phát hiện.

Dương Thành không khỏi ngẩng đầu nhìn sang Tô Lăng Trạch bên cạnh.

Điện hạ tin tưởng Lam Tử như vậy, coi Lam Tử như bằng hữu, hiện tại.

Vậy mà, để cho hắn không ngờ đến là Tô Lăng Trạch chỉ là rử mắt xuống, trên mặt không lộ vẻ gì, giống như mọi thứ xung quanh mình đều không liên quan đến hắn, cái gì cũng không nghe được.

Điện hạ

.

Trong lòng Dương Thành hơi trầm xuống, đột nhiên cảm giác xót xa bao nhiêu, thân là người hoàng gia, quả nhiên ngay cả chút tình nghĩa cũng không thể dễ dàng bỏ thí, nếu không đến cuối cùng người bị phản bội luôn là chính mình.

“Như vậy thì tốt, vậy chúng ta ở trong lâu chờ tin tốt của ngươi.” Người áo choàng quái gở cười một tiếng, tung người nhảy một cái liền biến mất ở trong bóng tối.

Mẹ nó, rốt cuộc đã đuổi đi được.

Đột nhiên Quân Lam Tuyết phát hiện sau lưng đều ướt đầm mồ hôi, nếu như không phải khí thế gắt gao đè ép người áo choàng, nếu như hắn đột nhiên ra tay với mình, chỉ sợ cũng không dễ dàng thoát thân như vậy.

Khốn kiếp, quỷ tha ma bắt cái Âm Lâu này. Ở trong lòng hung hăng mắng một tiếng, Quân Lam Tuyết vội vàng lách mình trở về phòng, tối nay lãng phí quá nhiều thời gian đã mất hứng đi rồi, xem ra chỉ có thể đợi đến đêm mai mới đi tìm Vũ Thú Kinh.

“Meo Meo ——”

Vào lúc nàng xoay người rời đi, một tiếng mèo kêu bén nhọn vang lên, con mèo Tiểu Phong nổi điên nhảy lên bả vai nàng há mồm cắn xuống.

“Tiểu Phong, sao ngươi lại ở chỗ này?”

72. Q.2 - Chương 1: Ép Làm Thái Giám

Edit: Jade

Ngay lúc nàng xoay người thì một tiếng mèo kêu bén nhọn vang lên, con mèo Tiểu Phong nổi điên nhảy lên há mồm cắn xuống bả vai nàng.

“Tiểu Phong, sao mày lại ở đây?”

Quân Lam Tuyết kêu lên một tiếng, nàng càng kinh ngạc hơn là tại sao Tiểu Phong vừa nhìn thấy mình thì nổi điên lên nhảy vào cắn mình.

Bất quá cũng may cho nàng là con mèo Tiểu Phong này thường làm ra chuyện như thế này nên nàng đã sớm ứng phó được một cách thuận buồm xuôi gió, ở lúc con mèo Tiểu Phong nhào lên thì vội vàng nghiêng người đi chỗ khác.

“Này, tiểu tử, ngươi lại nổi điên gì vậy?”

Con mèo Tiểu Phong tấn công không thành thì nhanh chóng thay đổi vị trí lại cắn vào bắp đùi nàng, không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Nó cắn?

Nó kiên quyết muốn cắn nàng?

Đừng tưởng rằng nó nghe không hiểu tiếng người, ai dám bắt lợi với chủ tử nó, nó sẽ cắn chết người đó?

Quân Lam Tuyết cũng nổi giận, một phen nắm lấy cái đuôi của nó, bóp cổ của nó, mặc cho hai tay hai chân của nó ở trên không làm loạn, nổi giận dùng dùng nhìn chăm chăm con mèo Tiểu Phong, uy hiếp nói: “Đừng loạn lên nữa? Ta không phải là chủ nhân mang bộ mặt kì quái của ngươi, chộc ta phát hoả lên thì gia đây một đao đập lột da ngươi nướng lên ăn bây giờ?”

“Meo meo?” Nó gào lên, nữ nhân này thật xấu? Lại còn dám nói xấu chủ nhân nó?

Con mèo Tiểu Phong tức giận vừa nhảy vừa trợn mắt nhìn, tiếng mèo kêu tha lương truyền khắp cả Lăng vương phủ.

Quân Lam Tuyết lo lắng sợ đưa tới những người khác, vội vàng kéo con mèo Tiểu Phong này liền chạy.

“Meo meo —— meo meo?” Con mèo Tiểu Phong này vừa kêu, vừa mở to con ngươi đỏ nhìn chăm chăm nàng, giống như đang hỏi ngươi mang ta đi nơi nào?

Quân Lam Tuyết lộ ra một hàm răng trắng nõn, âm trầm nhìn nó cười, “Lột da, nướng.”

“Meo meo? ? ?” Con mèo Tiểu Phong lập tức lông tơ dựng đứng lên liên tục kêu thảm thiết, trong đêm khuya tiếng kêu thê lương thảm thiết kia nghe vào làm cho lòng người ta sợ hãi.

Chỉ là.

Nó có kêu lớn tiếng lên nữa thì. Cũng chỉ là một con mèo mà thôi.

Vì vậy, thị vệ tuần tra ở Lăng phủ tiếp tục tuần tra, còn hạ nhân thì tiếp tục ngủ.

Không người nào để ý đến một con mèo gào thảm thiết, nhiều nhất chỉ là tò mò nghe một lát, sau đó lắc đầu thở dài, trời ơi là trời lại là một con mèo phát điên.

Quân Lam Tuyết càng hả hê, thật giống như đang phát tiết những gì mới vừa rồi đè nén trong lòng, mà giờ phút này con mèo Tiểu Phong chính là vật thí nghiệm rất tốt để nàng phát tiết?

Nhìn một người một mèo dần dần rời đi.

Tô Lăng Trạch vẫn bất động.

Dương Thành do dự một chút bèn thử dò xét nên mở miệng dò hỏi: “Điện hạ, giờ chúng ta.” Làm thế nào?

Con mèo ấy sẽ không bị Lam Tử ăn tươi nuốt sống chứ?

Đây chính là một con sủng vật làm bạn bên cạnh điện hạ, có thể khiến điện hạ vui chộc nhiều năm như vậy, bình thường bọn họ nhìn thấy con mèo này đều rất cung kính.

Mới có thể mặc cho nó dạo chơi ở Lăng vương phủ.

Trong bóng tối, Tô Lăng Trạch không nói, con ngươi rủ xuống, trầm mặc thật lâu.

Trong lòng Dương Thành rất khó tiếp thu, nhiều năm như vậy, Điện hạ khó nguyện ý đi nhận một người, nhưng không ngờ người nọ chẳng qua là đùa giỡn sự tin tưởng của ngài, như vậy tư vị bị phản bội. Hắn đã từng trải qua, khoảng thời gian đó hắn bị bạn sinh tử chỉ giao hãm hại rơi vào chỗ chết, hắn từng có ý buông tha hy vọng, nếu không phải là điện hạ cứu hắn.

Vì vậy, lúc này hắn có thể cảm nhận được tâm tình của điện hạ.

Hồi lâu, lúc hần cho rằng Tô Lăng Trạch vẫn luôn trầm mặc không nói thì bỗng nhiên hần chuyển động, chậm rãi nói: ” Đi thôi.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Thanh âm lạnh lạnh không chút tình cảm chút nào, giống như không có gì xảy ra, lại vừa giống như mọi thứ đều thay đổi.

“Dạ?” Dương Thành lại không dám hỏi nhiều, yên lặng theo phía sau hần rời đi.

May mắn là, thật may là Mạc Bạch không cùng tới, nếu không thì khi thấy Lam Tử như vậy, nhất định sẽ xông lên trực tiếp chất vấn, đến lúc đó diện hạ không thể chịu đựng nổi đến cỡ nào.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, lay động những cành cây xanh, một đêm thật yên ắng, cứ như vậy bị đánh vỡ.

Quân Lam Tuyết dùng một tấm vải trói chặt lại miệng của con mèo Tiểu Phong, chốt nó trên bàn bên giường, lúc này tâm phiền ý loạn nằm trên giường.

Năm ngày.

Chỉ có năm ngày, nhất định phải giết Tô Lăng Trạch.

Nàng. Sao có thể làm được?

Cho dù nàng có thể làm được thì nàng cũng không thể nào đi giết hần.

Mặc dù tính khí Tô Lăng có chút quái dị, mặc dù kỳ quái một chút, mặc dù tham sống một chút.

Nhưng trừ những thứ này, hần không xấu.

Hần sẽ không giống với thái tử Tô Mạc Thiên vênh váo hung hăng dựa vào thân phận của mình là vương gia liền hô phong hoán vũ.

Càng không giống những hoàng tử khác, cho rằng mình tài giỏi, luôn ý thể hiếp người khi dễ dân chúng.

Ngược lại, mặc dù Tô Lăng Trạch bá đạo, mặc dù không cho phép bất luận kẻ nào phản đối lời của hần, nhưng hần lại chưa từng làm ra những chuyện như vậy.

Nàng cũng chưa bao giờ cho là mình là một người tốt, nhưng mà lại để cho nàng vô duyên vô cớ phải đi giết một người không có bất kỳ thù hận, nàng không làm được.

Hơn nữa gần đây Tô Lăng Trạch đối với nàng này nọ dù không biểu đạt ra nhưng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được quan tâm cùng chu đáo, như vậy nàng càng không làm được.

Nhưng nếu như nàng không giết.

Ám Lâu nhất định sẽ hoài nghi nàng, hoặc còn có thể có thể sẽ phái những người khác tới thay thế nhiệm vụ của mình, đến lúc đó nàng.

Quân Lam Tuyết ảo não nằm bò lên trên giường, ” Rốt cuộc thì phải sao đây?”

Ám Lâu là một nơi nào thì nàng không rõ ràng lắm, nhưng nghe được từ miệng Vũ Thú Kinh nói thì nàng ít nhiều gì vẫn có thể biết được đôi chút.

Nếu để cho bọn họ biết, nàng đã không còn là sát thủ Tiểu Tam đứng hàng thứ ba, vì để ngừa bí mật Ám Lâu bị tiết lộ, nhất định sẽ giết nàng diệt khẩu.

“Haiz” Bất đắc dĩ thở dài, Quân Lam Tuyết lại từ trên giường bò dậy, thấy trên sàn nhà con mèo Tiểu Phong vì kêu không được mà dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Không khỏi miệng hở ra, có chút hả hê nhìn người gặp họa, “Xem mày còn phách lối được nữa không, đã sớm đã cảnh cáo mày, không được phép hư hỏng như vậy, xem người lần này còn mọc thêm sỏ trường gì nữa.”

Hai con mắt con mèo Tiểu Phong đảo lên trừng mắt nhìn, nỗ lực vẫy vẫy cái đuôi bày tỏ bất mãn của mình.

Quân Lam Tuyết một phen ngồi xuống, chống cằm nhìn con mèo Tiểu Phong, nghi ngờ nói: “Thế nào chủ nhân mày không đến cứu mày rồi phải không ? Đây mặt nạ nam đâu rồi, mày cùng hần không phải như hình với bóng sao? Hiện tại cũng không đến cứu mày rồi, chắc không phải là chuẩn bị vứt bỏ mày chứ?”

“ ” Gào lên? Con mèo Tiểu Phong tức giận hướng không trung cào hai cái, chủ nhân sẽ không không vứt bỏ nó? Cái nữ nhân ghê tởm này, chia rẽ tình cảm giữa nó và chủ nhân, đáng căm? Đáng bị căm?

“Chỉ là mày yên tâm.” Quân Lam Tuyết giống như là đang an ủi nó, thản nhiên nói: ” Tối nay không rảnh nướng thịt mèo, chỉ là sáng mai xem ra mày phải cẩn thận rồi, trở về ta sẽ đi thiện phòng thỉnh giáo Vương đại thẩm, bảo nàng dạy ta cách nướng mèo thịt ăn ngon nhất, đến lúc đó. Hừ hừ.”

“ ” Lòng trên người Tiểu Phong dựng đứng lên cả, cảm thấy một chút lạnh lẽo xâm nhập vào trái tim, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ô ~ Sao chủ nhân còn chưa đến cứu nó?

Chẳng lẽ thật muốn vứt bỏ nó sao.

Quân Lam Tuyết cũng không thích ăn mèo thịt, nhưng vì dọa một chút con mèo Tiểu Phong này nên sáng sớm hôm sau, nàng thật sự đi đến thiện phòng hỏi thăm Vương đại thẩm làm sao làm thịt mèo ngon nhất.

Vậy mà, còn chưa kịp đợi nàng trở về quan tâm muốn dọa một chút con mèo Tiểu Phong đó thì một tin tức lại làm cho nàng sửng sốt tại chỗ.

“Cái gì? Thái tử chỉ đích danh muốn ta đến phủ thái tử hầu hạ thái tử?”

Đây là chuyện gì vậy trời? Thái tử. ?

Không phải là Tô Mạc Thiên đó sao?

Lưu quân sự lạnh lùng nhìn nàng, trước đó sự việc của Trương Hổ vẫn là cái vướng mắc trong lòng hắn, nếu không phải sau đó điện hạ khắp nơi bảo vệ tên nô tài kia, hắn há lại sẽ để cho nàng tiêu dao khoái hoạt.

Nguyên tưởng rằng chính mình sợ rằng không còn có cơ hội báo thù thật không nghĩ tới trời cao lại ưu ái với hắn nhanh đưa đến cho hắn cơ hội tốt như vậy.

Nghe nói nô tài kia từng đắc tội với thái tử, lần này nếu như đi phủ thái tử, nhất định sẽ không có ngày nào sống tốt.

Quân Lam Tuyết cười lạnh nhìn hắn, ” Lưu quân sự, ta biết rõ ngươi vẫn luôn đối với ta ghi hận trong lòng, ngươi sẽ không phải là nhân cơ hội này muốn ở sau lưng giở thủ đoạn đẩy ta đến phủ thái tử chứ?”

Lưu quân sự nghe vậy mắt trầm xuống, tức giận đằng đằng nói: ” Ngươi không được ngậm máu phun người? Chuyện này là thái tử điện hạ tự mình phái người đưa khẩu dụ tới cũng như điện hạ mở miệng muốn người đi phủ thái tử hầu hạ, nếu ngươi không tin, sao không đi hỏi điện hạ?”

“Ta sẽ đi hỏi .” Quân Lam Tuyết lạnh lùng nói: ” Nhưng mà tốt nhất không nên để cho ta biết là ngươi giở trò quỷ? Nếu không. ”

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn muốn giết lão phu hay sao?” Mặt Lưu quân sự âm trầm, tựa hồ bị tức giận đến không nhẹ.

“Giết người? Ta còn sợ làm bẩn tay? Hừ.” Quân Lam Tuyết chẳng thèm để ý tới hắn, bay thẳng đến tiền đình (sảnh trước).

Nàng biết.

Từ xưa thân làm nô tài đều không có tự do.

Mà giờ nàng quả thật cũng chỉ là một nô tài, ở trong thế giới quý tộc, loại chuyện người hướng ta muốn một nô tài, ta hướng người muốn nha hoàn là điều bình thường hơn nữa thậm chí có chút thị thiếp thì cũng có thể tặng lẫn nhau.

Nàng chỉ là không có nghĩ tới chuyện sẽ xảy ra trên người của nàng.

Chỉ là nàng tin tưởng, Tô Lăng Trạch chắc chắn sẽ không đồng ý.

Dù nói thế nào, lần trước nàng cũng là vì giúp hắn đi ra ngoài mới đắc tội thái tử, về công về tư, Tô Lăng Trạch cũng không thể đưa nàng đến phủ thái tử.

Nghĩ tới đây, tâm tình Quân Lam Tuyết lập tức bình phục không ít.

Đi tới sảnh trước.

Tô Lăng Trạch đang ngồi ở trên chủ tọa chiều dài Liễu quán gia phủ thái tử.

Vừa thấy Quân Lam Tuyết đi vào, ánh mắt âm lãnh, thân nhiên nói: “Lam Tử, người đến thật đúng lúc, tới đây gặp Liễu quán gia ở phủ thái tử.”

Trong lòng Quân Lam Tuyết có chút nghi ngờ, vèn vèn một cái, hôm nay nàng lại cảm thấy Tô Lăng Trạch có chút kỳ quái.

Nàng ‘A’ một tiếng, đem nghi ngờ chôn xuống trong lòng gập đầu với Liễu quán gia, thân nhiên nói: “Liễu quán gia, chào ngài.”

Nhưng trong lòng âm thầm oán thầm, tại sao thấy Liễu quán gia này ảo ảo như thế nào ấy.

Liễu quán gia thấy nàng hành lễ như vậy thì bất mãn chau mày, lan hoa chỉ cong lên, lớn tiếng nói: “Người làm nô tài bao lâu rồi, như thế nào một chút cấp bậc lễ nghi cũng không hiểu, sao lại hành lễ với chủ tử bằng bộ dạng như thế này?”

Quân Lam Tuyết nghe vậy, mắt nhú lại, hành lễ với chủ tử?

Hắn mà là chủ tử, nhiều nhất chẳng qua chỉ là một nô tài đứng đầu thôi? Nếu không phải nể Tô Lăng Trạch, nàng còn không để ở trong mắt đấy.

“Vậy không bằng Liễu quán gia ngài nói, hành lễ là như thế nào?” Nàng lạnh lùng hỏi ngược lại.

Liễu quán gia đứng dậy, chỉ cao khí ngang làm mẫu động tác, “Nhìn kỹ, tránh cho về sau không có quy không có cách.”

Hai tay hắn dán chặt ở bên người, thân thể nghiêng về phía trước, khom lưng bốn mươi độ cúi người chào, vẻ mặt cung kính nhún nhường, “Ra mắt chủ tử.” Rồi sau đó đứng dậy nhìn Quân Lam Tuyết, “Là bộ dạng như vậy đó, nhìn hiểu chưa?”

“Hiểu hiểu.” Con mắt Quân Lam Tuyết sáng lóe lên, ngón tay dài và nhỏ hướng hắn vung lên, hơi chê cười mà nói: “Miễn lễ, đây không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp sao, Liễu quán gia tội gì đối với ta hành lễ lớn như vậy, ừ, ta sẽ rất ngại đấy.”

Liễu quán gia nghe nàng nói như vậy, lập tức tỉnh ngộ, nàng lại ỉn hành lễ với nàng, không khỏi nổi giận đùng đùng chỉ vào Quân Lam Tuyết, “Người, người, cậu nô tài? Ngang bướng không chịu nổi, về sau nếu như hầu hạ thái tử, người có mà tự chịu?”

“Hầu hạ thái tử?” Rốt cuộc Quân Lam Tuyết nghe được có cái gì đó không đúng, cắn môi hỏi ngược lại: “Ai nói ta phải đi hầu hạ Tô Mạc Thiên vậy?”

“Người. . . .” Liễu quán gia còn muốn nói điều gì.

Trên chủ tọa đột nhiên Tô Lăng Trạch đặt ly trà xuống, khẽ quát một tiếng, “Cần rõ.”

Ngắn gọn hai chữ, hiển thị rõ uy nghiêm, quanh thân tỏa ra lãnh Mạc, hắn nhìn Quân Lam Tuyết, lạnh lùng nói: “Tục danh thái tử sao lại để cho người gọi thẳng như vậy?”

Quân Lam Tuyết nghe vậy xoay người, ngẩng đầu nhìn Tô Lăng Trạch, đáy lòng mơ hồ tràn ngập mấy phần lo lắng, “Người có ý gì?”

Hôm nay Tô Lăng Trạch. . . . trở nên thật xa lạ.

Đối với nàng rất lạnh lùng, ánh mắt kia sâu không thấy đáy không hề gợn sóng liếc nhìn lại, khiến cho đáy lòng nàng dâng lên cảm giác ớn lạnh.

Sao đột nhiên hắn lại như thế?

Tô Lăng Trạch chớp mắt môi, trông mắt đen trắng tập trung vào trong mắt của nàng, đây là một đôi mắt đơn thuần sáng ngời không hề có tạp chất, mắt sáng như thế, ngay thẳng như thế làm hắn không nhận được rộng mở cánh cửa lòng đi dung túng tiểu nô tài này.

Nếu như không phải tối hôm qua chính tai nghe được những lời đó. Không đúng phải nói đúng hơn là tối hôm qua chính mắt thấy nàng giả dối cùng đùa bỡn. Hắn sẽ không tin tưởng, đôi mắt ngay thẳng chính trực như vậy lại biểu hiện giả dối.

Hắn Tô Lăng Trạch luôn cẩn thận từng li từng tí, thậm trọng không tin tưởng bất kì người nào. Thậm chí là anh em ruột của hắn, nhưng không nghĩ đến lại thất bại trên tay tiểu nô tài này.

Nàng nói, muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

Hắn thừa nhận khi nghe được những lời này, ngực của hắn giống như là bị tảng đá ngàn cân đè lên nặng đến không thở nổi.

Hắn muốn chính miệng chất vấn tiểu nô tài, tại sao phải phản bội hắn, tại sao phải lừa gạt hắn. Nhưng khi ý niệm này chợt lóe qua đầu óc, thế nhưng hắn lại dừng lại, hỏi vấn đề này quá buồn cười, hiện tại hắn một chút cũng không muốn gặp lại tiểu nô tài này

Hắn không muốn giết hắn ta, dù sao cũng là người mà mình đã từng dung túng và tin tưởng, giết hắn chỉ tổ nhắc nhở lại bản thân mình là ngu xuẩn cỡ nào.

Nhưng hắn thật lòng không muốn gặp lại người này, mặc kệ hắn rốt cuộc là sát thủ cũng được hay là người bình thường cũng được.

Vừa đúng lúc Liễu quản gia ở phủ thái tử phủ thái tử đến nói muốn người. Cho nên hắn đồng ý. Không vì mình, giữ lại có ích lợi gì?

“Bắt đầu từ hôm nay.” Tô Lăng Trạch nhìn Quân Lam Tuyết, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: ” Người chính là người của phủ thái tử rồi, bổn vương đã đem khế ước bán thân của người giao cho Liễu quản gia, người sẽ theo hắn vào ở trong Đông cung phủ của thái tử, đi theo bên cạnh thái tử, hầu hạ cho tốt vào.”

Quân Lam Tuyết nghe vậy, trong lòng run sợ, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân lan tràn ra nhẹ nhẹ. Nàng nhìn Tô Lăng Trạch có chút không thể tin, có chút không muốn tin tưởng.

“Người đồng ý?” Đồng ý đưa nàng đi phủ thái tử.

Hắn cũng biết Tô Mạc Thiên đối với nàng ghi hận trong lòng, hôm nay tới cửa muốn người, cũng chỉ là muốn nàng vào Đông Cung phủ thái tử để có lý do hành hạ nàng?

Tô Lăng Trạch uống một ngụm trà, thản nhiên nói, “Vì sao không đồng ý, Lăng vương phủ thứ không thiếu nhất chính là nô tài, nếu thái tử điện hạ cần, bổn vương thân làm thân đệ tự nhiên là phải hai tay dâng lên rồi.”

“Đúng đấy?” Liễu quản gia nén lửa giận chen vào một câu, lan hoa chỉ vênh cong lên, nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết hung hăng nói: ” Thái tử điện hạ có thể chỉ mặt gọi tên chính miệng nói muốn người, chính là phúc khí lớn nhất của người đấy, người cũng không nên ở trong phúc mà không biết.”

Phúc khí?

Quân Lam Tuyết nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Tô Lăng Trạch, rốt cuộc trong lòng trầm xuống. Hắn thật muốn đưa nàng đi, Quân Lam Tuyết cười, nhưng đáy mắt một chút nụ cười cũng không có, trong lòng thất vọng cùng châm chọc tràn ngập.

Nếu như nói đây thật là phúc khí của nàng thì đây sẽ là châm chọc lớn nhất trên đời này. Ôn Trạch có thật tốt như vậy.

“Ta, không, đi.” Nàng nhìn chằm chằm Tô Lăng Trạch, gần từng chữ nói.

Ánh mắt nàng lạnh lùng như vậy, khiến Tô Lăng Trạch không khỏi nhớ đến tối hôm qua nàng cũng dùng giọng điệu lạnh lùng gần như vô tình nói là muốn giết hắn, dễ như trở bàn tay.

Tô Lăng Trạch khẽ nhăn mày lại, ánh mắt lạnh lẽo lạnh lùng nói: “Chuyện này không phải do người muốn hay không muốn.”

“Lăng Vương điện hạ. . . .” Liễu quân gia nhìn thấy thái độ Quân Lam Tuyết như vậy, trong lòng có chút lo lắng nàng sẽ ở nửa đường vụng trộm đi, thái tử điện hạ cũng đã có nói nhất định phải mang người này về, nếu để thái tử điện hạ trách tội, cái mạng già này của hắn cũng không biết có giữ được hay không.

“Liễu quân gia yên tâm.” Tô Lăng Trạch thần nhiên nói, “Bổn vương sẽ đích thân phái mấy tên cận vệ hộ tống các người hồi cung, người chỉ có việc là bảo đảm kết quả với thái tử thôi.”

Quân Lam Tuyết nghe hắn nói như vậy, đáy lòng không biết vì cớ gì lại mơ hồ đau .

Nếu nói xuyên qua thế giới này, người ở chung với nàng nhiều nhất và ở mật thất phía sau núi mập mờ cùng nguy hiểm cả đêm chính là Tô Lăng Trạch.

Hắn đối nàng khắp nơi dung túng, cho dù nhiều lần tức tức giận muốn ra tay giết nàng, nhưng cũng không có động thủ. Hơn một tháng qua sống trong Lăng vương phủ từng ly từng tý đều rõ mồn một trước mắt.

Nàng luôn cho rằng Tô Lăng Trạch mặc dù thay đổi thất thường, mặc dù bá đạo lạnh lùng, nhưng mà hắn không xấu. Sẽ không ý thể hiếp người, sẽ không ý mạnh hiếp yếu, cho nên nàng vẫn luôn tán thưởng người đàn ông này. Mới có thể muốn giúp hắn, mới có thể ở lúc hắn bị người đuổi giết, lúc bị người khi dễ thì giúp một tay. Nhưng mà hôm nay, nàng thật thất vọng.

Quân Lam Tuyết không khỏi đột nhiên cười gượng ép, nàng che giấu nỗi mất mát thật sâu trong con mắt, từ từ dời mắt đi, lạnh lùng nói với Tô Lăng Trạch: “Người, thật làm cho ta thất vọng.”

Tô Lăng Trạch nghe vậy, ánh mắt vừa động, như có cảm xúc gì khắc sâu chợt lóe lên, nhanh đến độ người khác không biết được, hắn chớp mấy môi, có chút do dự muốn mở miệng hỏi tiểu nô tài là lời của hắn nói rốt cuộc có ý gì.

Quân Lam Tuyết cũng đã chuyển ánh mắt, lạnh lùng nói: “Nếu ‘Lăng Vương điện hạ’ đã nói như vậy thì nô tài như ta đây dĩ nhiên là không có bất kỳ câu oán hận nào vậy xin hỏi Liễu quân gia, khi nào thì chúng ta đi?”

Đây là lần đầu tiên nàng dùng giọng điệu lạnh nhạt cùng cường ngạnh như thế gọi danh hiệu hắn, tay Tô Lăng Trạch nắm chặt ly Bạch ngọc, một cổ phiền não không khỏi từ ngực không ngừng sôi trào lan tràn.

“Kia, cái này. . . .” Đột nhiên Liễu quân gia bị tình cảnh trước mắt xoay chuyển như vậy có chút sửng sốt một hồi lâu, làm sao vậy, Quân lam Tuyết mới vừa rồi nói không đi phủ thái tử, sao đột nhiên giống như không kịp đợi mà muốn đi ngay vậy, lại còn hỏi hắn lúc nào thì đi?

“Nếu không, trước tiên người đi thu thập đồ đạc ta cùng Lăng vương điện hạ bàn việc nhà của thái tử. . . .” Liễu quân gia tốt bụng cho nàng để cho nàng có thời gian đi chuẩn bị.

“Không cần.” Quân Lam Tuyết trực tiếp cắt đứt lời của hắn, thần sắc lạnh nhạt nói: “Ta chỉ là một nô tài nhỏ nhoi, có thể có thứ gì muốn mang đi, hơn nữa, phủ thái tử không thể kém so với Lăng vương phủ, tin rằng nô tài khác có, ta cũng nhất định sẽ có.”

Liễu quân gia gật đầu, “Điều đó là đương nhiên, người của phủ thái tử chúng ta đi ra ngoài sao lại có thể keo kiệt chứ.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Quân Lam Tuyết xoay người, không nhìn Tô Lăng Trạch một cái, đi ra khỏi đại sảnh, thanh âm thanh thanh đậm đậm, theo người phía trước lướt qua, “Tiếp tục đợi ở chỗ này, cũng chỉ tăng thêm thương cảm mà thôi.”

Liễu quân gia chỉ thấy là nàng không bỏ được tất cả ở Lăng vương phủ, thấy nàng nói như vậy, liền cũng đứng dậy cáo từ, “Vậy Lăng vương điện hạ, ta đi trước.”

Tô Lăng Trạch không có nhìn hắn, mà là nhìn chằm chằm bóng lưng đơn độc của Quân Lam Tuyết dần dần đi xa, góc cạnh rõ ràng trên môi mím chặt lại với nhau.

Tăng thêm thương cảm. . . .

Tiểu nô tài đáng chết, rõ ràng là phía trước người lừa gạt bổn vương, phía sau thì phản bội bổn vương, người nên sâu não chính là Bổn vương, mà không phải người.

“Lăng Vương điện hạ. . . . ?” Liễu quân gia quát dị hô một tiếng, cảm giác giữa Lăng Vương điện hạ cùng nô tài kia có chút quái dị, nhưng lại không thể nói được là quái dị ở chỗ nào.

“Ừ.” Tô Lăng Trạch phục hồi tinh thần lại, có chút phiền não đuổi hẩn, ” đi đi, thay mặt bốn vương hầu thăm thái tử điện hạ.”

“Dạ dạ dạ, đó là tự nhiên, vậy lão nô cáo lui.” Liễu quân gia nhìn thấy vẻ mong mỏi của hẩn, đáy lòng run rẩy, đều nói Lăng Vương chính là hoàng tử được sủng ái nhất, cho dù không có quyền lợi gì, lão tổ tông cùng hoàng thượng cũng xem như bảo bối, chọc giận hẩn cũng chính là mang họa vào người. Nghĩ tới đây, hẩn vội vã cáo từ.

Vì sợ Quân Lam Tuyết tự mình trốn đi, để cho hẩn không cách nào giao phó với thái tử điện hạ, Liễu quân gia còn là mời thêm đám người thị vệ ở vương phủ tới giúp một tay hộ tống.

Mà trải qua đêm qua Mạc Bạch được Dương Thành khuyên bảo, mặc dù đối với Quân Lam Tuyết địch ý ít đi không ít, nhưng mà có thể đưa Quân Lam Tuyết đi, đáy lòng hẩn vui mừng biết bao nhiêu.

Đối với không biết chuyện tình nàng rời đi, an nguy điện hạ luôn bảo vệ nhiều hơn một phần, vì vậy Mạc Bạch dẫn theo không ít thị vệ tự mình hộ tống.

Lăng vương phủ cách hoàng cung cũng không xa, cơ hồ trong nháy mắt đã đến, nhìn hoàng cung trước mắt cao ngất như Tử Cấm Thành hùng vĩ cùng hoa lệ, đột nhiên Quân Lam Tuyết mở miệng gọi Mạc Bạch hộ tống thành công đang chuẩn bị đi về phục mệnh.

“Tiểu Bạch.”

Mạc Bạch Mi tâm cau, có chút không vừa ý người khác gọi mình cái tên này, nhưng vẫn là xoa người lại, lên tiếng: “Còn việc gì sao?”

“Ừ.” Quân Lam Tuyết gật đầu một cái, ” Chỉ là đột nhiên ta nhớ tới, mấy ngày trước Lăng Vương điện hạ giao cho ta mấy quyển sổ sách vẫn còn ở trong phòng ta.”

Việc liên quan đến vương phủ thì thần sắc Mạc Bạch hơi nghiêm túc một chút, hỏi nghiêm túc, ” Không phải là người là xử lý tốt tất cả rồi sao?”

“Không sai, chỉ là còn có mấy chỗ quan trọng cần lưu ý mà ta quên nói.”

“Bây giờ người nói luôn đi, Mạc Bạch trở về sẽ tự bẩm báo với điện hạ.” Mạc Bạch trầm giọng nói.

Quân Lam Tuyết gật đầu, từ trên mặt đất nhặt một nhánh cây khô rồi vẽ vờ mấy cái trên mặt đất nói, “Mấy ngày trước đây, ta có xem sơ qua vị trí địa lý của hai nơi Đồng Dương và Thuộc Châu, đây là hai chỗ nằm ở thành Bắc, thời tiết giá lạnh, mùa đông kéo dài, cho nên nơi này bố trí vài cửa hiệu làm ăn mới có thể tương đối khá, nhưng điều cần lưu ý là, mùa đông thì lượng vải bông tiêu thụ lớn, mà chi phí cũng cao, tổng thể kết hợp mà nói lợi nhuận cũng không nhiều.”

Nàng nói kèm theo nhiều từ hiện đại, Mạc Bạch nghe có chút mờ mịt, nhưng đại khái vẫn có thể hiểu được ý tứ trong đó, nghe nàng nói như vậy, liền hỏi: “Vậy người có biện pháp nào để giải quyết vấn đề này không?”

Quân Lam Tuyết không trả lời, mà là tiếp tục chỉ vào vị trí Thuộc Châu, nói: ” Mà địa hình Thuộc Châu tốt hơn so với Đồng Dương, cũng không lạnh bằng Đồng Dương, cũng không cần áo bông dày nhiều, cho nên các người bảo thợ may cắt vải vóc dư thừa thành mảnh vụn, chuyển qua Thuộc Châu, thêm vào bên trong áo bông, tích tiểu thành đại, đừng xem nhỏ những mảnh vụn đó, sau khi phối trộn vào với nhau thì sẽ ấm áp hơn vải bông rất nhiều, như vậy vừa có thể tiết kiệm tiền vốn, cũng sẽ không lãng phí, vẫn có thể giữ ấm, có thể tăng lợi nhuận.”

Mạc Bạch kinh ngạc mắt trừng lớn, có chút khó tin mà nói: “Nếu dựa theo những gì người nói, chẳng phải là không có phế phẩm rồi sao?”

Quân Lam Tuyết liếc hẩn một cái, “Ai nói không có phế phẩm, phế phẩm vẫn có, bởi vì vải vụn gia công có vẻ phức tạp hơn, chỉ thêm vào áo lông dùng làm áo khoác ngoài muốn hoàn mỹ thì cần rất nhiều kỹ xảo, nếu như cắt không đúng, như cũ vẫn có phế phẩm, chỉ là giảm bớt mà thôi.”

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn Mạc Bạch, “Người nghe hiểu không?”

Mạc Bạch gật đầu liên tục, không nghĩ tới Lam Tử có phương pháp lợi hại như vậy, từ đáy lòng hiện lên mấy phần bội phục, “Người yên tâm, phương pháp kia trở về ta nhất định sẽ chuyển cáo điện hạ, chờ mùa hạ qua, mùa thu đến chúng ta có thể bắt đầu cắt, đến lúc đó. . . .”

Mạc Bạch nghĩ đến hình ảnh tài nguyên cuộn cuộn, trong lòng không nhịn được kích động một chút, dần giảm bớt thành kiến trong lòng với Quân Lam Tuyết.

“Còn nữa.” Quân Lam Tuyết cắt đứt tâm tình hưng phấn của hắn, lại nói: “Vùng Nam Dương này, cỏ ở nông trường dùng chăn nuôi ngựa đều là mang đến biên cương quân khu à?”

“Không sai” Nói đến việc này, Mạc Bạch có chút tự hào gật đầu, “Ngựa ở Tĩnh Uyên vương triều chúng ta đều được tiến công từ Tây Phiên, một năm này ở Nam Dương chăn nuôi, Nam Dương mưa nhiều, cỏ xanh dư thừa, nuôi ra ít ngựa tốt.”

“Khuyến các người một câu, tốt nhất nên đổi nơi khác.” Quân Lam Tuyết đổ một gáo nước lạnh lên trên đầu Mạc Bạch đang tự cao tự đại.

Mạc Bạch không hiểu, “Tại sao? Nam Dương là một nơi tốt, điện hạ còn tính về sau ngựa dùng trong chiến đấu đều để chăn nuôi ở Nam Dương, nơi này ngoài việc nuôi ngựa thân thể cường tráng, hơn nữa tốt cho binh sĩ triều đình ta, đến lúc đó kỵ binh Tĩnh Uyên vương triều còn có ai dám xem thường?”

Quân Lam Tuyết miễn cưỡng giải thích: “Nói các người là những người cổ nhân quả không sai? Nam Dương là vùng trung bộ, trung bộ vào tháng bảy tháng tám là mùa mưa nhiều, bây giờ đã nhanh đến giữa hè cuối tháng sáu rồi, nếu vào tháng bảy tháng tám, mưa dần dần nhiều, khí hậu ướt át, ngày ngày mưa to ào ạt, người cho con ngựa ăn cỏ gì? Cho con ngựa chạy đi chỗ nào? Ngày ngày núp trong chuồng gỗ tránh mưa, ít được rèn luyện? Rèn luyện có hiểu hay không? Như vậy nuôi ngựa sẽ cường tráng sao?”

Mạc Bạch mắt trừng lớn, có chút không tin nhìn nàng, “Người nói thật chứ? Sao người lại biết tháng bảy tháng tám ở Nam Dương trời sẽ mưa nhiều?”

“. . . .” Quân Lam Tuyết mắt tròn trắng, “Phải, người không tin thì thôi, điều thông thường này cũng không hiểu, quả nhiên cổ đại khoa học kỹ thuật không phát triển.”

Quân Lam Tuyết có chút bức mình, nghề nghiệp của nàng là chuyên gia phân tích số liệu, một chuyên ngành mới mà ngành khoa học kỹ thuật trong thời đại hiện đại hóa cần phải có, sau khi đến nơi cổ đại này thì hoàn toàn chính là anh hùng không có đất dụng võ.

Hướng bọn họ phân tích một chút cực kỳ đơn giản, bọn họ còn hoài nghi đây không phải là thật.

Sao đây~. Có phải hay không muốn lừa nàng?

Mặc dù Mạc Bạch nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn nói: “Ta sẽ chuyển cáo điện hạ, còn gì nữa không?”

“Còn có. . . .” Quân Lam Tuyết lại nói một tràng không dứt vẫn đề trên phương diện làm ăn phải chú ý, khiến Mạc Bạch nghe không kịp, cuối cùng không thể không bội phục, Lam Tử thật sự là một người có thuật tính toán tài tình.

Người như vậy mà không mở cửa hành nghề, thực sự thật đáng tiếc.

“Này hai vị tổ tông của tôi ơi, các người nói xong chưa vậy, nếu không vào cung thì trời tối mất, thái tử điện hạ vẫn còn chờ ở trong đây.” Rốt cuộc Liễu quân gia không nhìn nổi nữa, đi lên trước tách hai người bọn họ ra.

“Được, điều nên nói cũng nói xong.” Quân Lam Tuyết đứng dậy, gương mặt nhìn phía xa xa Lăng vương phủ tọa lạc giữa ngã tư đường, ở hơn một tháng. Nói thế nào cũng xem là một nửa nhà của mình thôi thì coi như vì nhà mà ra phần sức lực.

Mạc Bạch nhớ kỹ những lời Quân Lam Tuyết nói, chuẩn bị trở về sẽ nói việc này với điện hạ, nhưng ánh mắt không kìm được khi thấy Quân Lam Tuyết nhìn chăm chú vào Lăng vương phủ thật lâu, hắn muốn nói nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Hắn thấy được tâm tình không muốn, thất vọng, buồn chán trong đôi mắt nàng .

Đủ loại cảm xúc kết hợp với nhau, tạo thành một cái liếc mắt phức tạp. Giống như đang nói lời tạm biệt làm hân. đột nhiên cảm thấy mềm lòng.

Có lẽ, từ lúc mới bắt đầu, hân đã sai rồi?

Nhớ tới vừa rồi Quân Lam Tuyết giao phó chuyện làm ăn của Lăng vương phủ ình một cách chi tiết tỉ mỉ, từng cái đề nghị, từng cái phương pháp, không khỏi chu đáo, Mạc Bạch i tự hỏi lòng nếu đổi lại là hân, nhất định sẽ không nghĩ tới những thứ này, có lẽ sẽ mất cả ngày lẫn đêm vắt óc suy nghĩ mới có thể nghĩ ra được.

Mà Lam Tử lại không keo kiệt chút nào mà nói cho hân biết.

Một người một lòng một dạ suy nghĩ cho Lăng vương phủ. Thật sự là sát thủ do Âm Lâu phái tới ám sát điện hạ sao?

Huống chi, nàng cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi.

Lần đầu tiên trong lòng hân có hoài nghi.

“Ta đi đây.” Quân Lam Tuyết quay đầu lại, vỗ bờ vai của hân, tâm tình khôi phục lại vẻ bình tĩnh, thoải mái sau ngược lại có chút cợt nhả, “Tiểu Bạch, về sau nhất định phải đến phủ thái tử thăm ta nhiều nha, dầu gì chúng ta cũng quen biết nhau, nói không chừng về sau có thể không thấy được ta.”

Mạc Bạch gương ép giật giật khoe miệng, “Nếu có thời gian rảnh nhất định sẽ tới”

Quân Lam Tuyết phốc một cái bật cười, “Tiểu Bạch ơi Tiểu Bạch, người thật đúng là đáng yêu.”

“” Mạc Bạch sừng sốt, hân, hân, hân, đáng yêu?

“Ha ha ha?” Quân Lam Tuyết cười to theo đám người Liễu quán gia rồi khỏi bước vào nơi phồn hoa mà người bình thường tha thiết ước mơ cũng muốn tiến vào—— hoàng cung.

Lăng vương phủ, hẹn gặp lại.

Tô Lăng Trạch, không hẹn gặp lại.

Nhìn kiến trúc xa xỉ hào hoa phía trước, lòng Quân Lam Tuyết đang kích động sau lại một mảnh phiền não.

Xuyên qua đến vương triều này chính là nàng muốn nhìn một chút hoàng cung là gì. Thật không ngoài dự liệu của nàng, đúng là hào hoa vô cùng, so với Tử cấm Thành ở Bắc Kinh thì càng thêm xa xỉ hoa lệ. Nhưng nàng chỉ là muốn tới du ngoạn, chỉ muốn tới thăm một chút. Nhưng cũng không đại biểu là nàng muốn vào cung làm nô tài.

Đi tham quan cùng với nô tài hai cái này hoàn toàn khác xa nhau, đã xem nhiều vở kịch về cung đấu khuê phòng, nàng đối với hoàng cung trừ thưởng thức về khí thế bên ngoài thì không có bất kỳ hảo cảm nào.

Liễu quán gia vừa đi vừa nói với nàng, “Nơi này là Càn Khôn điện là nơi hoàng thượng vào triều sớm, ngoại trừ thị tiền nội thị thì những người khác không thể đi vào.”

Quân Lam Tuyết gật đầu một cái, ” À”

“Còn có nơi đó, nào đó là Vọng Dương Các, bên cạnh là nội thị viện, là chỗ ở của nô tài chúng ta.”

“À” Nàng cảm thấy không hứng thú đáp lời.

Liễu quán gia thấy nàng như vậy lại bất mãn, lan hoa chỉ vểnh cong lên, giận dùm dùm nói: ” Đây, người họ Tử sao? Người biết chỗ này là chỗ nào không? Nơi này là hoàng cung, ở chỗ này thường lui tới không người nào là không quyền quý, người nếu còn vô lễ như vậy, mười đầu cũng không đủ chém?”

Quân Lam Tuyết nhú mày, học hân nhếch lan hoa chỉ lên, nén cười hỏi: ” Ôi, ta nói Liễu quán gia nè, hỏi người một vấn đề mạo muội, làm sao người lại thích vểnh lan hoa chỉ lên khi nói chuyện vậy?”

Liễu quán gia nghe vậy, mặt tối sầm lại, vội vàng rút ngón tay mình về, ” Người, người nói vậy có ý gì?”

“Ừm.” Quân Lam Tuyết so ngón tay của mình, quơ quơ trước mặt Liễu quân gia, thử dò hỏi, “Người không phải cảm thấy làm như vậy rất giống con gái sao? Một đại nam nhân vênh lan hoa chỉ lên. Ách, ta thật sự không muốn vạch trần người, chỉ là thật không nhìn nổi rồi.”

“” Liễu quân gia giận đến hai mắt rút quắt thẳng tới, “Tiểu nô tài này? Sao lại không hiểu quy cũ như thế?”

“Cái gì mà kêu là không hiểu quy cũ, ta chỉ là nói thật mà thôi.” Quân Lam Tuyết bĩu môi, “Chẳng lẽ không để cho người ta nói lời thật hay sao?”

Liễu quân gia bị tức đến một câu cũng nói không nên lời.

Lúc này, phía trước đi tới một cô gái dung mạo xinh đẹp, quần áo hoa lệ, theo sau lưng nàng là rất nhiều cung nữ đi thẳng đến nơi này.

Liễu quân gia vừa thấy nàng cũng không kịp tức giận, vội vàng lùi kéo Quân Lam Tuyết hành lễ, “Nô tài tham kiến Tĩnh An công chúa.”

“Công chúa?” Quân Lam Tuyết kỳ quái nhìn nàng một cái, không nghĩ tới là công chúa, dáng dấp quả thật không tệ, một thân khí chất cao quý so với nàng ở hiện đại gặp qua những ngôi sao lớn kia có hơn chứ không kém.

“Còn không mau hành lễ với công chúa?” Liễu quân gia nhìn thấy Quân Lam Tuyết còn ngây ngốc đứng, thì nóng nảy vội vàng kéo kéo Quân Lam Tuyết quỳ xuống.

Đây cũng không phải là một vị công chúa bình thường, mà là một kỳ nữ Thái hậu thu nhận từ dân gian, rất được Lão thái hậu yêu quý, ngay cả đương kim hoàng thượng nhìn thấy Tĩnh An công chúa cũng phải khách khí đối đãi.

Nghe nói, Thái hậu còn có tính đem Tĩnh An công chúa gả cho đương triều Lăng vương điện hạ.

Tĩnh An công chúa xinh đẹp như tiên hạ phàm, lại rất được ân sủng, cùng Lăng Vương điện hạ là một đôi trời đất tạo nên, cơ hồ có thể nói, Tĩnh An công chúa chính là ứng viên có một không hai cho vị trí Lăng vương phi.

Một thân phận hiển hách như vậy, hơn nữa ở Tĩnh Uyên vương triều Lăng Vương điện hạ là hoàng tử được sủng ái nhất, lại có vương Cung đại thần nào mà không sáp vào nịnh bợ?

Có thể nói, tương lai hai người phu thê bọn họ hoàn toàn chiếm đoạt toàn bộ sủng ái của Thái hậu, ở hoàng cung là có thể thẳng đi lên.

Quân Lam Tuyết ‘ Oh ’ một tiếng, nhưng chỉ hơi hơi khom lưng xuống, chấp tay hành lễ một cái, “Tham kiến Tĩnh An công chúa.” Liễu quân gia nhìn thấy cách nàng hành lễ như vậy, một hơi nghẹn ở cổ họng, thiếu chút nữa không bị chọc tức sinh bệnh.

Như thế nào mới tốt đây, hôm nay mới tiếp xúc tên tiểu nô tài này liền bị giận đến gần chết, về sau nàng vào phủ thái tử chẳng phải ngày ngày gặp mặt sao, vậy hắn không bằng đem nàng trực tiếp bỏ vào trong quan tài.

Tĩnh An công chúa bị hành động kỳ quái của nàng làm cho tức cười, hai mắt nhìn Quân Lam Tuyết từ trên xuống dưới hỏi, “Nhìn tên tiểu tử này thấy lạ quá, là mới tới sao?”

“Hồi công chúa, hắn là tiểu nô tài mà thái tử điện hạ muốn mới từ Lăng vương phủ đưa về, nô tài đang chuẩn bị mang nàng đi gặp thái tử điện hạ đây.” Liễu quân gia rất sợ Quân Lam Tuyết nói lung tung, trực tiếp thay nàng trả lời.

“Hả? Từ Lăng vương phủ tới?” Tĩnh An công chúa hơi giật mình, rồi sau đó đi tới trước mặt Quân Lam Tuyết, “Người ở đây lăng vương phủ làm cái gì?”

Quân Lam Tuyết không biết nàng tại sao lại đột nhiên hỏi mình như vậy, vốn định trả lời là nô tài phòng lương thì nghĩ lại nơi thâm cung đại viện này nên khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn, vì vậy liền nói: “Là nô tài tam đẳng ở thiện phòng nấu nước đốn củi.”

Trong mắt Tĩnh An công chúa xét qua vẻ thất vọng, “Như vậy à.” Tam đẳng nô tài, sợ là không có hi vọng gặp qua Lăng ca ca.

Tĩnh An công chúa nghĩ tới đây liền phát tay thôi, “Liều quân gia mau mang nàng đi gặp thái tử đi, bản công chúa phải đi bồi thái hậu nương nương.”

Liều quân gia như nhặt được phóng thích, vội vàng nói: “Công chúa đi thông thả.”

Quân Lam Tuyết có chút kỳ quái, Tĩnh An công chúa này sao nghe được mình là nô tài tam đẳng thì thất vọng cái gì vậy.

“Đi mau, mau trở về Đông Cung, sợ là thái tử đợi đã lâu.” Liều quân gia không dám trì hoãn thêm, nắm cánh tay Quân Lam Tuyết liền trực đi về phía Đông Cung.

Quân Lam Tuyết đi theo hần qua từng đoạn gấp khúc quan sát một vòng hoàng cung này.

Cảm giác về nơi này chính là xa xỉ, nhìn nhiều người luôn mang biểu cảm trầm lặng làm cho

người ta cảm thấy áp lực. Đi qua đi lại đa số là cung nữ cùng thái giám lúc đi đều cúi đầu đi vội vàng, khó trách sẽ gây cho người ta cảm giác được bầu không khí trầm lặng.

Rốt cuộc dừng lại ở sân nhỏ phía trước, nơi này chính là Đông cung phủ thái tử.

“Thái tử điện hạ có đó không?” Liều quân gia kéo một thái giám dò hỏi.

“Quân gia đã trở lại? Thái tử điện hạ ở thư phòng đấy.”

“Ừ, biết, người đi đi.” Liều quân gia quay đầu lại kêu Quân Lam Tuyết, “Đi nào, trước tiên đến thư phòng bái kiến điện hạ.”

Quân Lam Tuyết khẽ nhú nhú mày, Tô Mạc Thiên từ Lăng vương phủ đưa nàng đến phủ thái tử, khẳng định không có chuyện tốt lành gì, cũng không biết hần muốn chinh nàng như thế nào, hôm nay vào cung chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

Trước cửa thư phòng.

Liều quân gia thận trọng gõ cái cửa thư phòng, một mực cung kính nói: “Thái tử điện hạ, nô tài mà ngài muốn từ Lăng vương phủ đã đến.”

Bên trong thư phòng truyền ra thanh âm mập mờ.

“A. A. Điện hạ, kìa, chậm một chút.”

Quân Lam Tuyết cau mày, ban ngày ban mặt thái tử này thật dư dã tinh lực .

Thanh âm kéo dài liên tục, hồi lâu mới truyền đến giọng nói ảm đạm của Tô Mạc Thiên, “Trước tiên mang đến phòng tịnh thân, sau đó mang đến gặp ta.”

“Vâng”

Liều quân gia lĩnh mệnh, quay đầu nhìn Quân Lam Tuyết nói “Đi thôi, trước tiên đến phòng tịnh thân.”

Quân Lam Tuyết hơi sững sờ, “Phòng tịnh thân? Đây là.”

Đột nhiên thanh âm dừng lại, nàng chợt nhớ tới phòng tịnh thân, đây không phải là nơi đặc biệt thiên làm thái giám sao?

Cư nhiên lại muốn nàng làm thái giám?

73. Q.2 - Chương 2: Điện Hạ, Thật Ra Lam Tử Là Một Vị Cô Nương

Edit: Jade

Tô Mạc Thiên lại muốn nàng làm thái giám?

Quân Lam Tuyết cúi đầu nhìn trang phục nam nhân của mình, cho nên bây giờ bọn họ là muốn dẫn mình đi thiện. ?

Tĩnh thân phòng.

Khó trách lần đầu tiên nghe thấy quen tai như vậy, nàng làm sao mà không biết đây là chỗ chuyên tạo ra thái giám.

Nhưng. Em gái người.

Nàng là nữ nha?

Là nữ? ? ? Thì làm sao có thứ đó cho bọn họ thiện?

“Đi? Sao còn ngây người ra đó?” Liễu quản gia thấy nàng ngây ngốc tại chỗ, có chút không nhịn được thúc giục.

Thái tử điện hạ ghét nhất người lè mề chậm chạp, hôm nay ta cũng không biết bị tên tiểu nô tài như người lè mề tổn biết bao nhiêu thời gian rồi. Cũng may thái tử điện hạ đang ‘làm việc’, không rảnh đi quản bọn họ, bằng không trách tội thì khó thoát.

“Người. Muốn dẫn ta đi tĩnh thân?” Quân Lam Tuyết có chút không tin hỏi lần nữa.

Hy vọng là mình nghe lầm. Bằng không là nói đùa phải không? Để cho nàng một nữ nhân đi tĩnh thân, chẳng lẽ muốn nàng trở lại trong bụng mẹ nàng sao, lần nữa chế tạo ra một bộ phận nữa sao?

Liễu quản gia quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, “Đi tĩnh thân phòng đương nhiên là để tĩnh thân rồi, chẳng lẽ ngươi không biết quy cũ trong cung sao? Trong cung trừ hoàng thượng cùng các vị hoàng tử thì tuyệt không cho phép có nam nhân khác ‘bình thường’ ở chỗ này.”

Hắn cắn chặt răng nặn hai chữ ‘bình thường’ bày tỏ chỉ cần nàng là nam nhân bình thường thì nàng nhất định phải đem bảo bối của mình cất đi.

Quân Lam Tuyết bị làm cho kinh ngạc vội vàng lui về phía sau một bước dài, gian nan nhìn Liễu quản gia nói: “Việc này Liễu quản gia? Nhà ta mấy trăm năm qua đều là nhất mạch đơn truyền? Nếu như ta cất mất cái ấy đi rồi, thì sao có thể nối dõi tông đường? Cái này có thể không làm được không, tuyệt đối không thể cất?”

Nét mặt già nua của Liễu quản gia tối sầm lại, tức giận nói: “Vào hoàng cung, nhất định phải tuân theo quy cũ, đâu ai muốn đem bảo bối mình cất đi chứ? Nếu không phải vạn bất đắc dĩ người nào nghĩ đem bảo bối mình cất đi?”

Đây dường như cũng là nỗi đau của Liễu quản gia, vì vậy vừa thấy thần sắc Quân Lam Tuyết như vậy giống như cũng nhớ tới lúc mình mới vào cung, không khỏi đau buồn phẫn hận, đôi mắt già nua tràn ra vài giọt nước mắt, hắn vội vã nhón lan hoa chỉ lên lau.

Giờ Quân Lam Tuyết mới hiểu được.

Ôi chao bà mẹ nó, em gái nó chứ?

Khó trách nàng cảm giác một đại nam nhân luôn vênh lan hoa chỉ lên cảm thấy ảo ảo sao sao đấy? Huống chi còn là một lão đầu đã năm sáu chục tuổi?

Kết quả, mẹ nó, người ta vốn chính là nương nương? Còn lớn hơn mình một chút. Là thái giám? Còn là một lão thái giám?

Do đó Quân Lam Tuyết lập tức cảm thấy ngổn ngang?

Liễu quản gia lau nước mắt, tâm tình bình phục lại đôi chút, nhìn thấy Quân Lam Tuyết tuổi còn nhỏ, thân thể lại gầy yếu, giọng điệu không khỏi dịu lại, chậm rãi nói: “Chúng ta thân là nô tài, chủ tử sai chúng ta làm gì thì chúng ta phải làm cái đó, nếu không sẽ không còn mạng. Con người khi còn sống tới vội vàng đi cũng vội vàng, bảo bối không có không sao, chỉ cần sống thật tốt là được, nhưng nếu không giữ được mạng, thì có thể cái gì cũng mất hết, người hiểu không?”

Khóe miệng Quân Lam Tuyết co rút lại, lắc đầu, “Không hiểu.”

Nàng không phải nam nhân thì lấy gì mà hiểu?

Chỉ là, đều nói nam nhân là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ, nếu như không có vật kia, cảnh đẹp bày ra trước mắt hẳn nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, thật sự thống hồ biết bao nhiêu ?

Lúc này thư phòng lại truyền tới tiếng rên rỉ ngày càng cao.

“A? A? Thái tử điện hạ. Ách, thiếp không được rồi, không được rồi.” Một nữ tử mềm mại thở gấp, nghe thanh âm này thì biết là đã đến độ thần chí không rõ, hoàn toàn đắm chìm trong kích tình, hoàn toàn quên mất mình ở chỗ nào, quên mình kêu lớn bao nhiêu.

Thanh âm Tô Mạc Thiên hơi ấn nhấn cùng gầm nhẹ vang lên theo, “Người làm được mà, bảo bối, nhin một chút. Nhin thêm chút nữa.”

“Ừm a. Điện hạ. Điện hạ. Mau hơn nữa một chút, mau hơn một chút nữa.”

“Thỏa mãn người. Bảo bối.”

Tiếng hô cùng tiếng rên của hai người gần như truyền khắp cả lầu các làm cho thái giám cung nữ đi ngang qua không khỏi mặt đỏ tới mang tai cúi đầu, vội vàng rời đi.

“Khụ khụ.” Quân Lam Tuyết cũng có chút ngượng ngùng ho nhẹ hai tiếng, dùng bả vai chỉ chỉ màn kích tình bên trong phòng, không chút để ý hỏi Liễu quản gia, “Này, Liễu quản gia, ngài cũng nhìn thấy chứ? Nói dối tông đường là một nhiệm vụ vinh quang, là người đều phải thực hiện, chẳng lẽ. Khụ khụ, chẳng lẽ ngài chưa từng nghĩ tới sao?”

Nét mặt già nua của Liễu quản gia hoàn toàn co quắp vừa đỏ vừa tức giận, “Người, người nói cái gì đó?”

“È hèm. Nhìn ngài đỏ mặt lên rồi kia, thật không nghĩ tới chứ?” Quân Lam Tuyết cố ý ngoảnh đầu lại nói với hắn, vừa nói vừa đi tới cửa viện.

“Người chỉ là một tiểu tử thôi chưa mọc lông thì biết cái gì? Thôi không nói nhảm nữa, nhanh đến tịnh thân phòng đi.” Cuối cùng, Liễu quản gia dậm chân một cái, kéo Quân Lam Tuyết đi.

Tôi sao?

Lão nương nghĩ nói với hắn những thứ này có phải vô nghĩa rồi hay không, chính là muốn dời đi sự chú ý của hắn mà thoảng quay lại chủ đề chính nhanh thế?

Thật là?

“Liễu quản gia? Liễu quản gia?” Quân Lam Tuyết vội vàng níu cánh cửa cổng chính lại, ánh mắt tha thiết nhìn hắn, “Ngài thật nhẫn tâm thấy ta nhỏ như vậy còn muốn đoạn tử tuyết tôn sao?”

Sắc mặt Liễu quản gia xẹt qua một tia không đành lòng, một tên tiểu tử còn trẻ như vậy, quả thật là hắn cũng có chút không đành lòng, vậy mà nghĩ đến năm đó, hai mươi tuổi mình đã bị đưa vào hoàng cung, còn chưa lấy vợ sinh con, bọn họ cũng như vậy hoàn toàn không cho hắn bất kỳ cơ hội cầu xin tha thứ.

Nghĩ lại, lúc đó chính mình cũng đau khổ muốn chết mà không được, nhưng đã hơn 30 năm rồi, chẳng phải bây giờ hắn vẫn sống tốt đó sao?

Liễu quản gia nghĩ tới đây, ép mình mặt lạnh xuống, hờ hững nói: “Người đã vào hoàng cung này rồi, lại được thái tử điện hạ chỉ đích danh làm nô tài, chuyện này không có đường sống vẹn toàn rồi, người liền chấp nhận đi thôi.”

Chấp nhận sao?

Chấp nhận cái con khỉ?

Nếu như lần này nàng thật phải đến tịnh thân phòng, quần cởi một cái, không phải tất cả đều lộ hết rồi sao? Đến lúc đó nếu mọi người đều biết nàng là nữ, lời này mà truyền đến tai Tô Lăng Trạch, trời.

Nàng nhất định sẽ không có đường sống vẹn toàn, khẳng định sẽ chết?

“Không được? Ta không làm thái giám? Ta tuyệt đối sẽ không làm thái giám?” Giọng điệu Quân Lam Tuyết cứng rắn, nếu mềm không được thì không còn cách nào khác là phải cứng rắn lên.

Nhưng không nghĩ tới nàng cứng rắn bao nhiêu thì Liễu quán gia so nàng cứng rắn hơn, mặt trực tiếp trầm xuống, kỳ quái nói: “Tiểu nô tài, ta đã lãng phí thời gian với ngươi nhiều rồi, nếu như thái tử điện hạ trách tội xuống, chúng ta đều gánh không nổi đầu đấy, nếu như ngươi không thức thời một chút, ta cần sẽ gọi người trực tiếp trói ngươi đi tịnh thân phòng đấy.”

“Này?” Quân Lam Tuyết bắt mắt trừng mắt với hắn, “Cái người này tại sao như vậy, chẳng lẽ ngươi là thái giám, ngươi liền muốn đem toàn bộ mọi người thiên thành thái giám sao? Cái người này ngươi nghĩ gì cái gì vậy? Ban đầu cũng không phải là nhà ngươi ép ngươi làm thái giám hay sao?”

“Ngươi? Ngươi?” Liễu quán gia lập tức giận dữ, “Ngươi được đấy tiểu nô tài? Nếu như ngươi đã không biết thức thời như vậy thì ta cũng không còn gì để nói, tốt thôi có ai không?”

“Liễu quán gia, chuyện gì?” Ở phụ cận, ngự tiền thị vệ tuần tra vừa nghe được tiếng kêu của Liễu quán gia lập tức liền đi tới.

Liễu quán gia chỉ vào Quân Lam Tuyết nói: “Thái tử điện hạ có lệnh đưa tên này đến tịnh thân phòng?”

Đám người ngự tiền thị vệ quay đầu nhìn Quân Lam Tuyết, vừa thấy là nam tử tướng mạo bình thường gầy yếu, lập tức cười cười, “Đây là tiểu thái giám mới à? Ha ha, tiểu thái giám, đi thôi, xem ngươi gầy yếu như vậy, chúng ta cũng không muốn đánh.”

Quân Lam Tuyết nhướng mày, chẳng lẽ phải ngoan ngoan đi theo bọn họ đến tịnh thân phòng sao?

Không.

Không thể nào.

“Đi thôi, đừng gây người ra?” Đám người thị vệ đi lên kéo cánh tay của nàng.

Vậy mà, tay của hắn vừa mới đụng bả vai Quân Lam Tuyết thì đột nhiên cảm thấy một cổ sức mạnh giữ cánh tay của hắn lại, ngay sau đó một trận trời đất quay cuồng bị hoa lệ ném ra ngoài.

“Ôi.” Người nọ không kịp đề phòng bị ném ngã sấp xuống, nằm trên mặt đất rên lên rên xuống.

“Đừng đụng vào tôi? Đã nói là không đi rồi?” Quân Lam Tuyết lạnh lùng nói. “Không nghĩ tới ngươi thật sự khá đấy?” Những thị vệ khác thấy thế, lập tức xụ mặt xuống, “Nếu ngươi đã không biết hợp tác thì cũng đừng trách chúng ta không khách khí? Bắt nàng lại?”

Ra lệnh một tiếng, bảy tám tên ngự tiền thị vệ cùng nhau nhào lên.

Lông mày Quân Lam Tuyết nhíu lại, nhưng nàng cũng không tính lấy cứng đối cứng, nơi này là hoàng cung, đánh nhau chỉ tổ đưa đến nhiều thị vệ hơn thôi do đó nàng không chút nghĩ ngợi trực tiếp phóng ra ngoài cửa viện.

“Coi chừng nàng bỏ chạy? Mau đuổi theo?” Liễu quán gia vội vàng hô to.

Ngự tiền thị vệ ở cửa vội vàng đuổi theo.

Tốc độ của Quân Lam Tuyết cực nhanh, mặc dù lần đầu tiên tới hoàng cung nhưng trí nhớ nàng vô cùng tốt, nhớ rõ từng ngõ ngách lúc Liễu quán gia mang nàng đi qua, nàng thận trọng tránh những thị vệ kia, vội vàng chạy về phía ra ngoài hoàng cung.

Nhưng mà cho dù tốc độ nàng nhanh hơn nữa, nhưng bất quá ừng chỉ là tiếng tăm.

Bọn họ chỉ cần hô một tiếng, thị vệ tuần tra trong cung liền toàn bộ vây quanh, Quân Lam Tuyết cơ hồ là nửa bước khó thoát.

Nàng không có khinh công, cho nên không biết bay qua vách tường, dựa vào điểm này, nàng thua thiệt rất lớn.

Quân Lam Tuyết rất nhanh bị mười mấy tên thị vệ vây quang đồng thời cùng bọn họ đánh một lúc, thế nhưng cuối cùng cũng bị bắt lại.

“Buông ta ra?” Quân Lam Tuyết không ngừng giãy giụa, những người đó lại bắt nàng chặt hơn, bởi vì nàng giãy giụa cỡ nào cũng không thoát được.

Liều quản gia nắm lỗ mũi rồi cuộc cũng đuối kíp, thở hổn hển nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết nói: “Xem người còn chạy được nữa không nào? Lão nô đã nói qua rồi, vào cung cũng chỉ có ngoan ngoãn chấp nhận thôi? Đi? Giải đến tịnh thân phòng?”

“Đáng chết.” Trong lòng Quân Lam Tuyết thầm mắng một tiếng.

Sớm biết như vậy, trước khi vào cung nàng nên chạy trốn đi, nàng không nghĩ tới thủ vệ hoàng cung canh gác nghiêm ngặt như vậy, cơ hồ đi vài bước thì có thị vệ tuần tra.

Càng không có nghĩ tới, Tô Mạc Thiên lại có thể biết để cho nàng làm thái giám?

Đáng ghét? Quân Lam Tuyết không khỏi nghĩ đến Tô Lăng Trạch.

Hắn biết chứ.

Biết Tô Mạc Thiên ở tại hoàng cung, biết nam nhân làm người hầu trong hoàng cung cũng chỉ có thể là thái giám. Hắn thân là Lăng Vương cho nên loại chuyện này hẳn làm sao mà không biết được chứ. Vậy mà, hắn vẫn đem mình đưa cho thái tử.

Ngực Quân Lam Tuyết hơi co rút đau đớn, Tô Lăng Trạch, lão nương chỉ là ngày thường có hơi hung hăng với người, chỉ là không quen với một đồng quy cũ ở cổ đại bảo thủ không chịu thay đổi này thôi. Rốt cuộc là ta đã đắc tội gì với người mà để cho người hận ta đến như vậy, hận đến độ làm cho đoạn tử tuyết tồn.

Tại sao người phải đối xử với ta như vậy?

Nàng ảo não tự hỏi cũng chỉ là một câu hỏi vĩnh viễn không có câu trả lời.

Tịnh thân phòng nằm ở một góc nhỏ vắng vẻ nhất ở hoàng cung. Nơi này bình thường có rất ít người lui tới, chỉ có những ngày mà tân thái giám vào cung thì lúc đó nơi này tương đối náo nhiệt một chút, còn những lúc khác thì yên tĩnh đến lạ thường.

Quân Lam Tuyết bị áp giải vào Tịnh thân phòng, vừa vào Tịnh thân phòng thấy bốn phía có chút mờ tối, hơn nữa còn ẩm ướt, có lẽ do ở góc hẻo lánh nơi hoàng cung, nơi này ánh sáng cũng không tốt lắm, ngay cả không khí cũng mang theo mùi ẩm mốc, ngửi kỹ hơn nữa còn có thể ngửi được một chút mùi máu tanh.

Do ngày thường Tịnh thân phòng không người nào tới, lúc này thái giám chấp sự đang ở trong phòng nằm ở trên ghế ngáy to khò khò.

“Dậy dậy đi.” Liều quản gia ra lệnh cho thị vệ đặt Quân Lam Tuyết lên bàn bên cạnh giống như bàn mổ sau đó đi tới đánh thức thái giám chấp sự.

“Ồ, đây không phải là Liều quản gia sao?”

Thái giám chấp sự bị đánh thức, mắt mở to ra nhìn thấy là Liều quản gia lập tức nín bợ, “Sao hôm nay Liều quản gia lại rảnh rỗi đến Tịnh thân phòng của chúng ta vậy? Chẳng lẽ là tới nhìn người anh em này sao? Hắc hắc.”

“Bớt nói nhảm đi.” Liều quản gia nắm lỗ mũi, lấy tay ghệt bỏ quơ quơ bầu không khí bốn phía, thật giống như là có thể xua đi mùi máu tanh cùng mùi ôi thối này đi, chỉ vào Quân lam Tuyết nằm trên bàn, lạnh lùng nói: “Tranh thủ thời gian làm chính sự đi.”

Thái giám chấp sự quay đầu nhìn lại, vui vẻ nở nụ cười, “Thì ra là có thái giám mới tới, được, việc này không có vấn đề, kính xin Liều quản gia cùng mấy vị thị vệ đại ca ở ngoài cửa đợi, rất nhanh sẽ ổn thỏa.”

Liều quản gia gật đầu một cái sau đó nhìn Quân Lam Tuyết một cái, không quên dặn một câu, “Vẫn còn là một tiểu tử còn nhỏ, cẩn thận nhàn tản một chút, đừng làm cho y cảm thấy đau đớn.”

“Việc này Liễu quán gia yên tâm? Ngài cũng không phải không biết kỹ thuật của ta, cắt bảo bối của nhiều người rồi, thủ pháp đã sớm thuần thục.”

“Ừ, vậy thì làm đi, lão nô ở ngoài cửa đợi, xong thì kêu một tiếng.”

Liễu quán gia dứt lời cùng mấy thị vệ khác đi ra ngoài cửa coi chừng.

Sau khi bọn họ rời khỏi, thái giám chấp sự đóng cửa lại, cầm cây kéo lớn bên cạnh lên đi từ từ đến chỗ Quân Lam Tuyết hai tay hai chân bị trói chặt lại, “Người yên tâm, thủ pháp của ta rất thành thạo, một đao xuống sẽ chỉ làm người cảm thấy giống như bị kim đâm một chút, sau đó sẽ tốt lên thôi, về sau cũng không có chuyện gì đâu.”

“” Quân Lam Tuyết nhìn cây kéo lớn trong tay hắn thì cảm thấy nếu như nàng là nam, nhất định sẽ là người đầu tiên cảm thấy nhức cả trứng dái. (@.@ đây là của tác giả viết nha có sao ta edit vậy thôi)

Nhìn gian phòng bốn phía trống rỗng, Quân Lam Tuyết thử cùng mở lời với hắn, “Vị đại ca này, ta thật sự không muốn làm thái giám, nếu không, người có thể thông cảm, chúng ta cgi3 làm bộ được không?”

Vậy mà sắc mặt thái giám chấp sự đột nhiên biến đổi, sợ hãi mà nói: ” Cái này ngàn vạn lần không được, nếu như bị tra ra sẽ bị tịch biên gia sản diệt tộc.”

“Không đâu?” Quân Lam Tuyết vội vàng nói, “Người không nói ta cũng không nói thì đâu ai biết?”

“Không được.” Thái giám chấp sự hoàn toàn không thương lượng, ngược lại an ủi Quân Lam Tuyết, “Tiểu huynh đệ, ta biết rõ người không bỏ được bảo bối này, có người nam nhân nào để bảo bối rời khỏi người mình chứ, nhưng người xem chúng ta bây giờ, còn không phải là vẫn sống tốt đấy sao, tin tưởng ta sẽ không đau đâu.”

Mẹ nó.

Không đau.

Đây chính là muốn dối người mà.

Bình thường nàng nếu như không cẩn thận bị xây xát chút ít, nàng đã đến muốn khóc, bây giờ là muốn cắt cái đó xuống sao lại nói không đau chứ?

Dĩ nhiên, nàng không phải nam, nàng tự nhiên không cần lo lắng vấn đề có thể đau hay không.

Chỉ là đột nhiên có chút đồng cảm với những thái giám kia, nam không ran am nữ không ra nữ, quả thật còn thảm hơn so với nhân yêu.

“Chân giang rộng ra một chút, thả lỏng nào, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu.” Thái giám chấp sự quơ cây kéo lớn, từ từ tới gần Quân Lam Tuyết.

Thần sắc Quân Lam Tuyết khê nhúc nhích, chợt nghĩ đến cái gì, đột nhiên cũng không từ chối, trực tiếp nhắm mắt lại, hạ thấp giọng, chậm rãi nói: ” Tốt lắm, ta cũng vậy chỉ có thể chấp nhận số mạng, người. nhẹ tay một chút nha.”

“Yên tâm đi. Ta bảo đảm sẽ làm cho người không cảm thấy đau.” Thái giám chấp sự cười ha hả nói rồi đi tới bên bàn trực tiếp cầm cây kéo lớn đặt ở bên người Quân Lam, rồi sau đó động thủ cởi quần của nàng. Lúc tay hắn đụng vào thắt lưng nàng thì đột nhiên Quân Lam bật người dậy, dùng đầu hung hăng đụng vào đầu của thái giám chấp sự.

Thái giám chấp sự không có phòng bị cả kinh hô lên một tiếng, trực tiếp bị đụng hôn mê bất tỉnh.

Cú đụng này của Quân Lam Tuyết thật mạnh, ngay cả đầu của nàng cũng bị đụng đau đến chóng mặt, cái trán nổi lên một cục lớn, vậy mà vì để thành công thoát thân, những thứ này đều không quan trọng.

Nhìn thái giám chấp sự ngất đi, Quân Lam Tuyết không chần chờ, thận trọng nâng cây kéo lớn lên cổ gắng mài đứt sợi dây trên người.

Trong lúc từng giây từng phút trôi qua. Sợi dây trên tay từng chút từng chút lỏng ra, trong lòng Quân Lam lo lắng sốt ruột.

Lúc này, ngoài cửa Liễu quán gia đột nhiên hô, “Xong chưa, trời sắp tối rồi, lão nô còn phải về phục vụ thái tử đây.”

Bên trong cửa, không có ai trả lời, Quân Lam Tuyết tăng nhanh động tác trong tay, lúc ấy cây kéo khổng lồ lại không cẩn thận khứa lên tay máu chảy ra. Vết thương rất đau nhưng nàng lại không dám dừng lại, cho dù là từng giây từng phút, động tác vẫn như cũ tiếp tục.

Không có câu trả lời Liễu quán gia khẽ cau mày, sợ hãi không nghe thấy, lại đề cao âm điệu hỏi: “Xong chưa, lão nô còn phải về hầu hạ thái tử, động tác nhanh nhẹn chút.”

Sợi dây sắp tách ra, Quân Lam Tuyết cảm thấy sợi dây buộc chặt tay dây dần dần buông lỏng ra thì trong lòng mừng rỡ, vội vàng càng dùng thêm sức mài xuống. “Liễu quán gia, giống như có cái gì không đúng.”

Lúc này, ngoài cửa ngự tiền thị vệ cảm thấy có một chút khác thường nên hạ thấp giọng nói một câu.

Liễu quán gia cũng cảm thấy có cái gì không đúng, gạt đầu với hần một cái, hai người đồng thời đẩy cửa Tịnh thân phòng ra.

Cửa vừa mở ra? Một cây kéo khổng lồ từ bên trong bay ra.

“Cẩn thận?” Ngự tiền thị vệ hô một tiếng, hai người tránh được cây kéo lớn nguy hiểm kia, nhân cơ hội đó Quân Lam Tuyết lộ ra, tung người trốn gấp.

“Muốn chạy? ?” Ngự tiền thị vệ hừ lạnh một tiếng, hần đã sớm chuẩn bị kỹ càng, ở thời điểm Quân Lam Tuyết phi thân ra ngoài, ở phía sau ra dấu tay, lập tức bốn thị vệ núp ở bốn phía nhảy ra bao vây nàng.

“Đáng chết?” Quân Lam Tuyết chạm phải một mũi tên nhọn bay tới, vội vàng tránh ra, nhưng không nghĩ đã sớm có người ở phía sau nàng chờ nàng sa lưới. Lúc nàng lùi về phía sau, một thanh kiếm sắc bén thẳng tắp xẹt qua bụng của nàng, lập tức máu tươi chảy ra. Ngự tiền thị vệ lạnh lùng nhìn nàng, cười lạnh nói: “Ai cho phép người không thành thật? Đánh cho ta? Đánh tới nàng ngoan ngoãn mới thôi?”

“Dạ?”

Ra lệnh một tiếng, những thị vệ kia không hề nương tay nữa, từng chiêu một hung hăng hạ xuống trên người Quân Lam Tuyết. Quân Lam Tuyết bị thương, vết thương trên bụng không sâu không cạn, cũng đau đớn khó nhin, nhưng dù vậy, nàng vẫn phản kháng một cách ngoan cường.

“Khốn kiếp?” Một phen lau đi vết máu lưu lại bên môi, Quân Lam Tuyết trực tiếp đoạt lấy vũ khí một người trong đó, nảy sinh ác độc đâm vào ngực một thị vệ. Dường như tên thị vệ kia không nghĩ tới Quân Lam Tuyết vào lúc này lại còn dám phản kích, nhất thời lúc bị đâm toàn thân run lên, rồi sau đó chậm rãi ngã về phía sau.

“À?” Liễu quán gia vừa thấy có người chết, kêu lên một tiếng lùi lại thật xa, hoảng sợ nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết, thế nào cũng không nghĩ đến, một tên tiểu tử gầy yếu lại có võ công, hơn nữa xuống tay cư nhiên ác như vậy, một kiếm đã đoạt mệnh.

“Mau, mau bắt nàng lại?” Liễu quán gia sợ hãi kêu to. Nhưng mà, một khi Quân Lam Tuyết điên cuồng lên thì cũng lấy mạng được. Nàng biết hoàng cung là nơi nào, muốn đi ra ngoài, sợ rằng thật không dễ dàng như vậy. Nhưng để cho nàng nằm ở cái nơi gọi là Tịnh thân phòng, nàng càng không làm được.

Làm không được hậu quả chính là mình sẽ bị phát hiện là nữ nhi, bởi vậy, chỗ Tô Lăng Trạch, có lẽ thân phận của nàng sẽ sáng tỏ. Một khi thân phận sáng tỏ, Âm Lâu càng không lưu lại nàng, nàng cũng chỉ còn con đường chết. Đã như vậy, nếu muốn chết, cũng phải kéo theo cái đem lưng không phải sao, vì vậy vô luận như thế nào, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Ngự tiền thị vệ kinh ngạc nhìn Quân Lam Tuyết, trong lòng kinh ngạc hơn nhiều so với Liễu quán gia, mặc dù đã biết nàng biết võ công, nhưng không có nghĩ đến, bản lĩnh của nàng cư nhiên không kém, hơn nữa xuất ra vô số chiêu cổ quái không biết từ môn phái, sư phụ là ai, nhìn như không có trình tự quy cách gì nhưng lại nhiều lần đều muốn lấy mạng thị vệ.

Bất quá trong phút chốc đã đã thương còn đánh chết hơn phân nửa thị vệ.

Vậy mà, một người khó địch lại vài chưởng, Quân Lam Tuyết đối mặt nhiều thị vệ như vậy cũng dần hao phí sức lực, hơn nữa tất cả vết thương lớn nhỏ trên người làm cho thể lực nàng đã sớm lộ ra.

Đang lúc này, đột nhiên một thị vệ mặc kệ Quân Lam Tuyết có kiếm trong tay, nảy sinh ác độc xông vào chém lung tung, Quân Lam Tuyết vội vàng lăn một vòng trên mặt đất, vội tránh né.

Kiếm quang lay động mang theo hàn ý dày đặc, thanh kiếm sắc bén lướt qua ngực nàng, máu nhuộm ngoại y, xiêm y nát vụn, Quân Lam Tuyết rên lên một tiếng, thềm nói không hay rồi vội vàng giơ tay lên bảo vệ trước ngực của mình.

Nhưng mà đã quá trễ, Quân Lam Tuyết bị kiếm làm cho ngoại y tụt xuống một nửa, lộ ra bả vai tuyết trắng cùng với một lớp thật dày quần quanh ngực.

Trong một lúc, bốn người ngự tiền thị vệ giết mình, sững sờ nhìn trước ngực nàng buộc ngực kín đáo. Xương quai xanh tinh xảo dính máu tươi, chậm rãi theo đường xương quai lưu lại, có vẻ xinh đẹp khác thường, hơn nữa lại đánh thẳng vào thị giác làm ọi người hoàn toàn bị kinh động.

Da thịt trắng như vậy, xương quai tinh xảo như vậy, cho dù quần ngực đi nữa thì vẫn có thể nhìn thấy đường cong trước ngực.

Nô tài mới đến này chuẩn bị thiên thành thái giám, cư nhiên.

Là nữ tử?

Quân Lam Tuyết quỳ một chân xuống đất, một tay chống đất, một cái tay chậm rãi kéo y phục của mình, mắt sáng bén nhọn, lạnh lùng nhìn về phía bọn họ, " Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì nhắm mắt chớ của các người lại, khụ khụ. "

Nàng cố gắng nuốt xuống cổ họng một cổ mùi máu tanh, cho dù người bị thương nặng nhưng vẫn kiên quyết cứng cổ.

Liều quân gia càng thêm hoàn toàn sợ hãi người, cho đến khi Quân Lam Tuyết nói chuyện, hấn mới hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, hung hăng vỗ đầu mình một cái, " Ôi mẹ của ta, người, người lại là nữ. "

Khó trách, khó trách nàng chết cũng không chịu thiên thành thái giám.

Thì ra là nàng là nữ cải nam trang?

Liều quân gia vội vàng nói: " Mau, mau đi nói cho thái tử điện hạ biết? Nhanh đi?"

Quân Lam Tuyết lạnh lùng nhìn bọn họ, đã không có hơi sức đi ngăn cản. Nói không chừng có lẽ hôm nay chính là kỳ chết của nàng.

Quân Lam Tuyết liếc mắt nhìn hai tay mình tràn đầy máu tươi, ngay bản thân mình vốn đã chết rồi nhưng cũng không lý giải được tại sao xuyên đến thế giới này và sống hơn một tháng, vậy đã đủ rồi.

Ít nhất ở lúc nàng không muốn chết, trời cao còn cho nàng sống đến một tháng lâu như vậy, mặc dù quá trình có chút không vui vẻ, kết cục càng thêm có chút bi thảm, hành trình về cổ đại cũng không tệ.

Nói không chừng ở nơi này nàng chết lại có thể trở về hiện đại.

Quân Lam Tuyết cười an ủi mình, nụ cười nơi khoé miệng dính máu lại mang theo nhàn nhạt giễu cợt.

Chỉ là.

Trong lòng luôn có một chút cảm giác không cam lòng.

Cứ như vậy chết đi, không có xông ra một chút thành tựu nào, còn chưa có lấy lại tiền Vũ Thú Kinh mỹ nhân thiếu tiền của mình, còn chưa chơi đã ở thế giới này, còn chưa kịp. chất vấn Tô Lăng Trạch tại sao đối với mình như vậy.

Cứ như vậy chết. Thật rất không cam tâm.

Thân thể không khỏi hoảng loạn, Quân Lam Tuyết đột nhiên cảm thấy trước mắt mơ hồ, giống như là toàn bộ thế giới ở trước mắt đột nhiên biến mất, nàng bất đắc dĩ cười cười, rốt cuộc không chịu nổi. Một mình nàng làm sao có thể đấu với cả hoàng cung.

Chỉ là, nếu như cho nàng thêm cơ hội, nàng nhất định sẽ len lén, từng bước từng bước xuống tay, giải quyết gọn gàng.

Thoáng cái Thân thể nhẹ nhàng Quân Lam Tuyết chợt ngã xuống, mang nụ cười máu chậm rãi rũ xuống, nàng dần dần mất đi ý thức, ở trong đầu lưu lại suy nghĩ chính là Tô Lăng Trạch, bộ dạng của ta như vậy, nếu để cho người gặp được, người vui vẻ hài lòng chứ?

Mà lúc này, Lăng vương phủ. Vào ban đêm, Lăng vương phủ so với ban ngày thì an tĩnh hơn rất nhiều. Gió mát thổi qua vì vụ làm cho nơi này giữa mùa hè càng thêm mát mẻ.

Tô Lăng Trạch đứng ở trên lầu các cao nhất của Lăng vương phủ, nhìn ra bầu trời đêm phía xa, đáy lòng một mảnh phức tạp.

Mạc Bạch đứng ở hần sau lưng, một lần một lần nghiêm túc, cẩn thận nhắc lại lời nhắn của Quân Lam Tuyết trước khi vào cung, Mạc Bạch nói xong không nhịn được hỏi: "Điện hạ, ngài cảm thấy nàng nói những lời này thật đáng tin không? Tháng sau, thật sự Nam Dương sẽ thường mưa."

Tô Lăng Trạch lắc đầu, đôi mắt híp lại, "Bốn vương cũng không rõ, người này luôn có một chút kiến thức kỳ quái, thoát nhìn không hợp tình hợp lý, lại cứ khẳng định là có thể xảy ra."

Giọng điệu của hắn có mấy phần dung túng cùng phức tạp, nghe không ra cảm xúc nào khác, nhưng lắng nghe kỹ vẫn là người mới hoài nghi quá nhiều.

"Vậy ý của điện hạ ngài là thật phải đem nông trường Nam Dương chuyển đi sao?" Mạc Bạch có chút giật mình, không nghĩ tới cư nhiên điện hạ lại tin tưởng lý luận của Lam Tử như vậy, chỉ là Lam Tử nói những thứ kia, quả thật rất có đạo lý.

Tô Lăng Trạch chấp tay sau lưng, không có gật đầu, cũng không có lắc đầu, chấp sự thản nhiên nói: "Thà tin là có, còn hơn không tin, ngày mai bốn vương liền viết một phong thư, người phái người cả ngày lẫn đêm đưa đến Nam Dương, đi chuẩn bị đi."

"Dạ, thuộc hạ hiểu, còn Thuộc Châu cùng Đồng Dương thì bố trí như thế nào, cũng muốn làm theo cách Lam Tử chỉ bảo sao?" Mạc Bạch lại hỏi.

Nghe vậy, con người Tô Lăng Trạch chớp động, trong con người hắn có một cỗ cảm xúc không hiểu khiến hắn trầm mặc lại.

Tiểu nô tài.

Rốt cuộc người này có ý gì đây, nhưng nếu người thật lòng vì Lăng vương phủ ta, lại vì sao phải nói như vậy, ở trước mặt bốn vương hướng về phía sát thủ Âm Lâu nói, người là tới giết bốn vương .

Hôm nay, người lại làm những thứ này, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Là muốn tiếp tục giành được tin tưởng của bốn vương đối với người sao, hay là.

Trong đêm tối có sự trầm mặc đáng kể, Mạc Bạch không dám đánh gãy suy nghĩ của hắn, không thể làm gì khác hơn là yên lặng thủ hộ ở một bên. Kể từ sau hôm Lam Tử rời đi, Điện hạ liền trở nên là lạ, luôn một người không nói một câu nhìn phương xa, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mạc Bạch chợt nhớ tới lời nói của Dương Thành, hắn đi theo điện hạ nhiều năm như vậy, quả thật rất ít khi nhìn thấy điện hạ vui vẻ thật sự. Mặc dù Lam Tử có thân phận không rõ, mặc dù có thời điểm biết lớn nhỏ. Nhưng không thể phủ nhận, kể từ sau khi nàng xuất hiện, điện hạ trở nên có nhân khí. Hắn sẽ tức giận, sẽ phát cáu, cũng sẽ cười.

Không nghĩ tới trước kia, vĩnh viễn đều mang khuôn mặt lạnh lùng, đáy mắt vĩnh viễn thâm trầm khiến bất luận kẻ nào cũng không nhìn ra hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Điện hạ như vậy để cho hắn không đành lòng.

Mạc Bạch thở dài, quả thật đáng tiếc, hắn đột nhiên suy nghĩ, nếu như Lam Tử vẫn còn ở nơi này.
Có phải hay không tất cả đều sẽ trở nên khác hơn?

Cho đến một hồi lâu sau, lâu đến Mạc Bạch cho là Tô Lăng Trạch sẽ luôn trầm mặc như vậy, cái gì cũng không nói thì Tô Lăng Trạch chợt mở miệng nói: “Theo phương pháp của hắn đi làm.”

Mắt Mạc Bạch sáng lên, liền vội vàng gật đầu đồng ý, “Vậy ngày mai thuộc hạ liền phái mấy tên thân tín đi đến Thuộc Châu và Đồng Châu trước, đem các loại phương pháp này dạy cho những người ở đó.”

“Ừ.” Tô Lăng Trạch gật đầu, thản nhiên nói: “Chỉ là phải nhớ dặn dò người bố trí cửa hiệu, phương pháp này không cho phép tiết lộ ra ngoài, người sai bọn họ tìm mấy thợ may giỏi, dạy tỉ mỉ nhưng không truyền thụ nhiều, hiểu chưa?”

Mạc Bạch suy nghĩ một chút, có chút nghi ngờ mà nói: “Tại sao không trực tiếp nói cửa hàng vải là của mọi người, nói như vậy, tất cả người cửa hàng vải cùng nhau làm, như vậy cửa hàng vải có thể làm ra càng nhiều.”

Tô Lăng Trạch quay đầu lại, nhìn hắn một cái, có chút bất đắc dĩ nói: “Người sao một chút đầu óc buôn bán cũng không có.” Mạc Bạch ngượng ngùng gãi đầu, vội vàng nói: ” Mấy năm trước điện hạ chỉ ném thuộc hạ đi học võ, nhưng cũng không có đem thuộc hạ ném đi học buôn bán.”

“Hả?” Lòng mày Tô Lăng Trạch có hơi nhíu lại, ” Người đang nói cho bổn vương biết là ban đầu không nên ném người đi tập võ, mà nên ném người đi học buôn bán sao?”

“Không không không, dĩ nhiên không phải?” Mạc Bạch liền vội khoát tay, “Thuộc hạ cũng không có đầu óc, không giống Lam Tử vậy, đối với cái gì đều hiểu biết, đầu óc thuộc hạ thô, chỉ cần có thể ở bên cạnh điện hạ ra sức, vĩnh viễn bảo vệ Điện hạ, như vậy là đủ rồi.”

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch liếc hắn một cái, cười như không cười, “Không có chút tiền đồ.”

“.” Mạc Bạch rơi lệ, hắn cảm thấy bảo vệ Điện hạ chính là chuyện quan trọng nhất đời này rồi, sao điện hạ có thể nói hắn không có chút tiền đồ.

Tô Lăng Trạch hiếm khi giải thích: “Cứ mỗi chủng loại buôn bán cùng ngành nghề, đều cần phải có chỗ độc đáo của mình, tựa giống như Thiên hạ đệ nhất Phụng hoàng lâu, Phong Hoàng tửu của bọn họ là thiên hạ mà tất cả quán rượu khác không xứng sở hữu, Phong Hoàng Tửu độc nhất vô nhị, cho nên mới càng ngày càng nhiều người đến ủng hộ, việc buôn bán cửa hàng vải này cũng như vậy, nếu như mọi người trong thiên hạ biết phương pháp của cửa hiệu thì dân chúng chỉ cần tùy tiện đi mua đại ở một cửa hàng vải nào đó về may là được, cần gì phải đến cửa hàng vải chúng ta mua?”

Đây là một câu nói dài nhất mà tối nay Tô Lăng Trạch nói, Mạc Bạch nghe có chút kinh ngạc, không nghĩ tới điện hạ còn có thể tự mình giải thích với mình chuyện này, quả nhiên, gặp gỡ Lam Tử, Điện hạ cả người đều không giống.

“Cho nên điện hạ ý của ngài là, sợ những thứ kia bố trang trong cất sư sẽ đem loại phương pháp này tiết lộ ra ngoài?”

Tô Lăng Trạch hồ hững gật đầu một cái, “Không tệ, cho nên, chỉ có thể tìm thợ may đáng tin là được, hiểu chưa.”

“Thuộc hạ hiểu.” Mạc Bạch gật đầu thật mạnh, một lát lại không nhịn được nói: ” Điện hạ, thuộc hạ mạo muội nói một câu, thuộc hạ đột nhiên phát giác, nếu Điện hạ cùng Lam Tử hợp tác lâu dài thì thuộc hạ nghĩ việc buôn bán của Lăng vương phủ chúng ta nhất định trở thành đệ nhất thiên hạ.”

Đến lúc đó, để xem còn ai dám nói sau lưng Lăng vương điện hạ không? Còn ai dám nói, Lăng Vương điện hạ chơi bởi lâu lổ, học những bách tính kia làm buôn bán thô lỗ không?

Từ xưa tới nay, thương nhân đều là bị chèn ép dưới giới quý tộc ở hoàng cung, ở trong mắt bọn họ, thương nhân tương đối thô lỗ, không có gì thú vị, chỉ biết mua bán vài thứ. Mạc Bạch nghĩ, với Lam Tử hơn người có thiên phú buôn bán này, cùng Lăng Vương điện hạ quyền uy trong tay, hai người bọn họ nếu chung một chỗ nhất định có thể thuận theo thiên địa xông ra, thậm chí còn có thể trở thành nhà giàu có nhất Tĩnh Uyên vương triều?

Kìa. Tốt đấy, hần nghĩ quá xa, nhưng chuyện này vẫn rất có thể thực hiện. Nghe vậy, ánh mắt Tô Lăng Trạch chợt loé lên, chấp tay qua thân, ánh mắt sáng từ lầu các trên cao nhìn xuống tiếp theo nhìn cả Lăng vương phủ, đột nhiên lại trầm mặc.

Lăng vương phủ như vậy. Thật sự rất yên tĩnh. Tựa hồ thiếu đi tiểu nô tài không có trên không có dưới, không lớn không nhỏ cả ngày hi hi nhón nháo, cả Lăng vương phủ như thiếu đi cái gì đó. Tô Lăng Trạch than nhẹ một tiếng đến không thể nghe thấy.

Tiểu nô tài.

Bổn vương nên đối với người như thế nào đây?

Mạc Bạch nhìn Tô Lăng Trạch lại lâm vào trầm mặc, khoé môi giật giật như còn muốn nói tiếp cái gì, rồi lại không dám nói, không thể làm gì khác hơn là vẫn giấu ở trong miệng. Tựa hồ cảm nhận được sự do dự của hần, Tô Lăng Trạch chậm rãi nói: “Người muốn nói việc gì thì nói thẳng với bổn vương, bổn vương không có quy định người không thể nói chuyện.”

“Đúng, đúng, vậy thuộc hạ liền nói thẳng.” Mạc Bạch có chút không tự nhiên sờ gáy của mình, xoay xoay vặn tay mà nói: “Là thế này điện hạ, trước đây thuộc hạ, lúc trước cảm thấy Lam Tử không phải người tốt, cảm thấy sau này nàng sẽ đem đến bất lợi cho điện hạ, cho nên vẫn hi vọng Điện hạ cùng nàng không cần gần gũi nhiều.”

Thật ra thì Mạc Bạch cũng biết, sở dĩ lúc trước hần chán ghét Quân Lam Tuyết nhập phủ, chủ yếu là bởi vì một lần nọ Quân Lam Tuyết dẫn người đi cướp sông bạc, sau còn đem chuyện này giả họa lên người bọn hần, hại bọn họ bị đám người song bạc đánh cực kỳ thê thảm.

Vì vậy từ đó về sau, trong lòng Mạc Bạch đối với người này luôn có một chút khó chịu như vậy. Hơn nữa sau chuyện đã xảy ra, khúc mắc đối với nàng lại càng ngày càng sâu. Chỉ là không nghĩ tới, hôm nay Lam Tử lại làm cho hần thay đổi cái nhìn.

“Nhưng mà.” Mạc Bạch tiếp tục do dự.

“Nhưng nhị cái gì.” Tô Lăng Trạch không quay đầu lại, thanh âm lạnh lạnh xen lẫn gió mát lại nhẹ nhàng.

“Không có, thuộc hạ chính là cảm thấy, Lam Tử không giống với những sát thủ Ám lâu khác thủ đoạn độc ác không chuyện ác nào không làm, ngược lại thuộc hạ cảm thấy nàng, cảm thấy nàng. Là một tốt.” Cô nương.

Thời điểm chuẩn bị nói thì bị hần bức trở về cổ họng, khiến Mạc Bạch cảnh tỉnh thiếu chút là thốt lên hai chữ ‘cô nương’. Đó là do Mạc Bạch chợt nhớ tới hần vẫn chưa nói với điện hạ, Lam Tử là nữ?

Lần này làm thế nào mới phải đây?

Nếu như giờ nói cho điện hạ, điện hạ có thể hay không trách tội hần giấu giếm không báo?

Mạc Bạch sờ đầu của mình, gần đây Điện hạ đối với hần càng ngày càng bất mãn, có thể hay không vì vậy chuyện này nhất thời tức giận, liền đem đầu của mình chém?

Hiện tại Lam Tử cũng không ở Lăng vương phủ, cho nên không có người dám ngay mặt nghênh đón lửa giận của điện hạ.

Hần. Hần lo lắng cái đầu không quá thông minh này sẽ khó giữ.

“Tốt cái gì?” Nhìn thấy Mạc Bạch đột nhiên bưng chặt miệng của mình, mặt hốt hoảng cùng quái dị, Tô Lăng Trạch không nhanh không chậm liếc hần một cái, “Nói.”

Tiểu nô tài là hạng người gì, vừa bắt đầu liền làm cho hần như vậy.

Nếu như không phải là chính tai nghe được, hần cũng sẽ không tin, tiểu nô tài có thể đùa bỡn tin tưởng của hần tới giết hần.

Vậy mà tối nay nghe được Mạc Bạch nói như vậy, hần lại đột nhiên muốn chứng minh cho người khác rằng, chứng minh tiểu nô tài không phản bội hần.

Tô Lăng Trạch nâng tay phải lên, chậm rãi kê vào ngực mình. Tim dưới da thịt đập nhanh không theo quy luật, tựa như thiếu một chút gì đó, lại tựa hồ nhiều hơn một chút gì đó. Nếu như hiện tại, có người nói cho hắn biết, tiểu nô tài không phản bội hắn, như vậy, hắn nghĩ, hắn nhất định sẽ tin tưởng hắn lần nữa. Tô Lăng Trạch thở dài bất đắc dĩ.

Một lần duy nhất. Mạc Bạch muốn khóc, một thanh quỳ xuống, ” Điện hạ, thuộc hạ, thuộc hạ có tội. . . .”

Tô Lăng Trạch hí mắt, nhìn Mạc Bạch đột nhiên quỳ xuống xin tội, trong mắt có một ti nghi ngờ, “Có tội gì? Nói rõ ràng cho bổn vương biết.” Đáy lòng Mạc Bạch rối rắm, nếu không, hay là tiếp tục giấu giếm nữa?

Dù sao giờ Lam Tử cùng rời Lăng vương phủ rồi, chỉ cần hắn không nói, Mãn Lão không nói, bản thân Lam Tử không nói, ai biết nàng là nữ hài tử có đúng hay không? Nhưng. Nếu như có một ngày, thật bị Điện hạ biết? Điện hạ kiêng kỵ nhất chính là biết chuyện không báo, đến lúc đó, kết quả của hắn nhất định sẽ rất thảm rất thảm.

“Điện hạ.” Mạc Bạch cắn môi, nắm chặt quả đấm, nói đi nói đi, có lẽ hiện tại nói còn chưa kịp?

Dù sao cũng không phải là chuyện gì lớn lao ? Chẳng qua là Lam Tử đột nhiên từ một người đàn ông biến thành nữ nhân mà thôi?

Tô Lăng Trạch môi mỏng nhấp hạ xuống, giọng nói dần dần hiển lộ ra mấy phần không nhận được, “Tiểu Bạch, người gần đây càng ngày càng rảnh rồi nhàm chán rồi hả ? Nếu là như vậy, Bổn vương không ngại cho người đi biên cảnh huấn luyện thêm.”

“Không không, không, Điện hạ.” Mạc Bạch vội vàng lắc đầu, yếu ớt mà nói: “Thuộc hạ đã huấn luyện đủ rồi, thật ra thì, thật ra thì điều này cũng không có gì quan trọng, chỉ là thuộc hạ giống như có sự tình.”

“Chuyện gì?” Tô Lăng Trạch lạnh lùng hỏi.

Mạc Bạch cắn môi, cố buông lỏng nói: ” Đó là, chính là thuộc hạ quên nói cho người biết, Lam Tử thật ra là. thật ra là cô nương?”

74. Q.2 - Chương 3: Mập Mờ Âm Muội

Edit: jade

Mạc Bạch cắn môi, cố thả lỏng nói: “Ách, chính là thuộc hạ giống như quên nói cho ngài biết Lam Tử kỳ thật. kỳ thật là vị cô nương?”

Tô Lăng Trạch nghe vậy bỗng nhiên xoay người lại, nhìn chăm chú vào mắt Mạc Bạch, “Người nói cái gì?”

Này, phản ứng này thật lớn.

Mạc Bạch không khỏi có cảm giác hoảng hốt.

Ách, giờ hắn thu hồi lại lời nói, còn kịp không? Đi theo điện hạ nhiều năm như vậy, vừa thấy vẻ mặt điện hạ như vậy, là hắn biết, đại sự không ổn, và hắn. sẽ xui xẻo.

“Nói?” Tô Lăng Trạch một phát bắt được vạt áo Mạc Bạch, đem hắn từ trên mặt đất xách đến trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo, “Người mới vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

“Thuộc hạ nói là, nói là Lam Tử là cô nương.” Vẻ mặt Mạc Bạch đau khổ nói.

Cô nương.

Tô Lăng Trạch bắt lấy nắm chặt vạt áo hắn.

Tiểu nô tài là thân nữ nhi? Sao tiểu nô tài lại là thân nữ nhi?

“Người nào nói cho người biết?” Ánh mắt Tô Lăng Trạch nhìn chăm chăm Mạc Bạch, tựa hồ muốn từ trong ánh mắt cuống quýt kia tìm ra một chút dấu vết nói dối.

Trải qua mấy ngày nay, hẳn sớm đã quen với tính chính nghĩa ngay thẳng của tiểu nô tài kia, cũng đã dưỡng tiểu nô tài non nớt thành một tiểu nô tài không sợ trời không sợ đất.

Trải qua thời gian dài xem xét lo liệu cùng nhận thức đột nhiên bị phá vỡ đi như vậy.

Đột nhiên hộ vệ thân tín nhất của mình đứng ra nói với mình, tiểu nô tài là nữ tử.

Ánh mắt Tô Lăng Trạch lóe lên, ở chỗ sâu trong đôi mắt thâm trầm như có sóng biển quay cuồng, có khiếp sợ, có kinh ngạc cũng có tức giận, còn có một chút không thể thấy. Vui mừng?

Hắn đang vui mừng cái gì?

Tô Lăng Trạch nắm chặt vạt áo Mạc Bạch, nhưng không cách nào ức chế nhịp tim đang nhảy loạn trong lòng mình.

“Dạ, khụ khụ, là Màn Lão, xin điện hạ thứ tội.” Do Tô Lăng Trạch nắm quá sức, vạt áo Mạc Bạch bị giữ chặt, hô hấp như thể bị bóp chặt, để cho hắn thiếu chút nữa không thở nổi.

Ôi, biết vậy thì chẳng làm rồi.

Nếu biết điện hạ coi trọng chuyện này như vậy, cho dù giết hắn thì hắn cũng phải nói.

Chỉ tiếc, giờ hối hận đã không kịp rồi.

Mạc Bạch bất đắc dĩ cầu xin tha thứ, một bên thềm mắng mình đáng đời, một bên cố gắng tự cứu.

Có lẽ, là trời cao nghe được lời hắn nói, vào lúc này nơi lầu các, đột nhiên một người đi tới, là Màn Lão.

Mạc Bạch vừa thấy Màn Lão, giống như nhìn thấy cứu tinh vậy, vội vàng lôi kéo tay Tô Lăng Trạch nói: “Điện hạ, Màn Lão tới, người có thể hỏi hắn, người có thể hỏi hắn.”

Màn Lão vừa mới bước ra lan can, lại thấy cảnh tượng này, không khỏi kinh hãi, “Tiểu Bạch? Điện hạ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch nhẹ buông tay, trực tiếp ném Mạc Bạch sang một bên, sải bước đi tới Màn Lão, thanh âm mang theo chút vội vàng hỏi: “Màn Lão, ta có việc muốn hỏi người.”

Đáng thương cho Mạc Bạch đang yên đang lành bị ném trên mặt đất, nhịn đau bò dậy, ai oán sờ cái mông của mình, Điện hạ. Ném chết nô tài sẽ không có người bảo vệ ngài nha.

Đáng tiếc, Tô Lăng Trạch căn bản không nhìn hắn cái nào, mà là một lòng chờ Màn Lão trả lời.

Màn Lão có chút kỳ quái gật đầu, cho là có chuyện gì xảy ra, vội nói: “Điện hạ có chuyện cứ việc hỏi, lão phu nhất định biết sẽ nói hết.”

Tô Lăng Trạch nói: “Người có biết tiểu nô tài kia.”

Nghe được hắn hỏi vấn đề này, Màn Lão yên lòng, vuốt chòm râu thật dài cười một tiếng, vui vẻ cắt đứt lời Tô Lăng Trạch nói, nói: “Tiểu nô tài? Điện hạ ngài hỏi nữ tử ấy à, điện hạ yên tâm, độc trên người nàng lão phu đã nghiên cứu ra chút manh mối, hiện tại chỉ cần có thể lấy được loại giải dược mà trước đây nàng dùng lâu dài... sau cần thận so sánh một chút hai loại thuốc, tin tưởng rất nhanh là có thể nghiên cứu ra thuốc giải.”

“Nữ tử.” Tô Lăng Trạch lẩm bẩm mấy từ này, trong lòng căng thẳng, buông lỏng.

Chính là mới vừa nghe được tin tiểu nô tài cư nhiên là nữ tử để cho hắn quá mức kinh ngạc, đến nỗi không dám tin đây rốt cuộc là thật hay là giả, cho nên, hắn không khỏi cảm thấy khẩn trương, không biết là hi vọng đáp án dĩ nhiên là khẳng định, hay là phủ định.

Hơn nữa, từ nhỏ Màn Lão đã nhìn hắn lớn, đối với hắn, Màn Lão là một trưởng bối, chắc chắn sẽ không lừa gạt hắn, vì vậy sau khi nghe đáp án dĩ nhiên là khẳng định, lại đột nhiên buông lỏng xuống.

Loại cảm giác này rất phức tạp.

Hắn có chút không rõ đây rốt cuộc là cảm giác gì, duy nhất hắn có thể phân biệt rõ chính là, lúc nghe được sự thật này, thì sâu trong nội tâm là cao hứng, còn về phần vì sao cao hứng, hắn. cũng không hiểu.

Khó trách, khó trách cảm giác tiểu nô tài quá gầy yếu, nào có nam tử hán đại trượng phu nào gầy như vậy? Thế mà hắn lại cho là bởi vì hắn ba bữa không đủ mà trở nên như vậy, lại cũng không có nghĩ tới phương diện kia.

Thì ra, tiểu nô tài, người lại là nữ tử.

Rất tốt, người lại mắc thêm một tội là lừa gạt bốn vương, Tô Lăng Trạch oán hận nghĩ.

Tên nô tài đáng giận này, cứ nhiên dấu diếm hắn nhiều chuyện như vậy? Rốt cuộc còn có chuyện gì nữa mà hắn không biết?

Màn Lão nghe Tô Lăng Trạch nói như vậy thì càng thêm giận mình, “Việc này, Điện hạ không biết thân phận nàng là nữ nhi sao? Chẳng lẽ Tiểu Bạch không có nói cho Điện hạ biết?”

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Mạc Bạch yếu ớt quỳ rạp trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Tự mình đi nhận tội, Bốn vương không hy vọng có lần sau nữa.”

Mạc Bạch có chút buồn bực trừng mắt nhìn Màn Lão, ở trong lòng oán giận Màn Lão, người này không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Nghĩ thì nghĩ như thế, cũng không dám có bất kỳ câu oán hận, nhỏ giọng lên tiếng: “Dạ, thuộc hạ lập tức đi ngay.”

Màn Lão bất đắc dĩ nói: “Tiểu Bạch, lão phu không phải đã sớm nói qua cho người rõ sao, sao lại không nghe khuyên bảo.”

Mạc Bạch chợt cứng lưỡi, có chút bất đắc dĩ nói: “Màn Lão, ta đây không phải hoài nghi, người xem bộ dáng Lam Tử có chút nào là giống nữ tử đâu, hơn nữa ta.”

Hơn nữa hắn đối với Lam Tử thành kiến lớn như vậy, cho nên đến cuối cùng, lại còn thật quên mất.

“Lão phu đã sớm nói với người rồi, nữ tử kia nhất định là đã dịch dung, không nên bị chuyện giả tướng làm mê hoặc.”

Mạc Bạch buông tay, tốt thôi, hắn hiện tại biết, nhưng mà. Đây là đang nhận được trừng phạt thích đáng sao.

“Màn Lão, người nói là nàng dịch dung rồi hả ?” Nghe Màn Lão nói, tâm tình Tô Lăng Trạch dần dần bình phục lại không khỏi thoáng lên nói.

Màn Lão gật đầu, trầm giọng nói: “Đích xác là dịch dung qua, chỉ là thuật dịch dung của nàng cực cao, nhất là tấm mặt nạ da người làm cực kỳ tinh xảo, hoàn toàn là lấy giả so thật, cho nên người bình thường mới nhìn không ra.”

Tô Lăng Trạch khê nheo lại mắt.

Thân nữ nhi.

Dịch dung.

Là một. Nữ nhân.

Cặp mắt kia như ngôi sao sáng chói, kia không chút nào làm ra vẻ ngôn hành cử chỉ.

Đột ngột, một bóng dáng vừa mơ hồ lại có lúc rõ ràng khắc trong đầu hắn đột nhiên từ từ hiện lên.

Một đêm kia, ở mật thất phía sau núi Lăng vương phủ, đêm mà thân thể hắn trúng phải mị dược.

Nữ nhân thần bí đó.

Nữ nhân đáng ghét đó tình nguyện lấy tay cũng không chịu ủy thân cho hắn.

Nữ nhân thoải mái lấy tay cưỡng bạo hắn sau lại biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Nữ nhân giống như bốc hơi khỏi nhân gian tìm cũng không tìm được.

Khó trách, khó trách hẳn cảm giác tiểu nô tài có chút quen quen.

Khi hai cái bóng dáng trùng hợp, hẳn bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thì ra là.

Ngón tay thon dài chậm rãi nắm lên, xương ngón tay rõ ràng nắm chặt thành quyền.

Thì ra, chính là người.

Gió mát vào hè mang theo chút hương vị tươi mát.

Phủ thái tử cực kỳ xa xỉ cùng phồn hoa, kiến trúc đặc sắc mơ hồ giống hoàng cung, xanh vàng rực rỡ.

Cả người Quân Lam Tuyết đau nhức tỉnh lại.

Trước mắt từ mơ hồ dần dần đến rõ ràng, tất cả vết thương lớn nhỏ trên người giống như bị xát muối vào, đau đến nàng không cách nào thở nổi.

Chậm rãi mở mắt ra, nhìn bốn phía, phát hiện là căn phòng vô cùng tráng lệ, giường có chút lại rất mềm.

Nơi này là chỗ nào?

Chẳng lẽ nàng còn chưa chết sao?

Hai tay nâng lên có chút khó khăn, trên cánh tay chiếu đến rõ mấy vết đao sâu cạn không đồng nhất, đây là do lúc nàng mở sợi dây sau đó dùng kéo mài đứt không cẩn thận bị cắt trúng.

Vết thương rất đau.

Như vậy, chứng tỏ nàng còn có tri giác, nàng. vẫn chưa chết.

“Kèo kẹt ——”

Cửa gỗ rất nặng đột nhiên bị lực từ bên ngoài đẩy ra, một người mặc trang phục cung nữ đẩy cửa đi vào, vừa thấy Quân Lam Tuyết, hơi sững sờ, sau đó có chút cao hứng nói: “Người đã tỉnh rồi sao, nô tỳ lập tức đi gọi thái tử điện hạ?”

Không đợi Quân Lam Tuyết phục hồi tinh thần lại, lập tức lại chạy ra ngoài.

Thái tử điện hạ?

Mi tâm Quân Lam Tuyết nhíu lại, thì ra là nàng đã trở lại phủ thái tử sao?

Nàng cúi đầu nhìn chính mình một lượt, thì ra là đã bị đổi thành quần lụa mỏng màu trắng, nàng vội vàng vùng dậy bò đến bên bàn trang điểm, nhìn bộ dáng trong gương đồng chiếu rọi ra, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, dịch dung không bị phát hiện.

Trong gương đồng kia là bộ dạng thoát nhìn không có gì đặc biệt, chỉ cần không bị phát hiện, đợi nàng có cơ hội rời đi chỗ này, tháo mặt nạ xuống, trời cao biển rộng một mình du hành, đến lúc đó không ai còn biết đến nàng? Nghĩ tới đây, ánh mắt Quân Lam Tuyết lóe lên, ánh mắt xẹt qua một bên gương đồng, đôi mắt lạnh lùng, nhắc ghế dựa trên đất lên một cái đập về phía gương đồng.

“Rầm” Một tiếng giòn vang, gương đồng vỡ vụn, từng mảnh vỡ rơi trên mặt đất.

Quân Lam Tuyết từ trên mặt đất nhặt một mảnh vỡ giữ ở trong tay, sau đó trở về nằm trên giường, lạnh lùng nhìn chằm chằm cánh cửa.

Chỉ chốc lát sau, dưới sự dẫn đường của cung nữ, Tô Mạc Thiên quả nhiên tới.

Vừa vào cửa hắn liền chạy thẳng tới trước giường khi thấy Quân Lam Tuyết tỉnh lại, khoé miệng Tô Mạc Thiên chau lên, lộ ra cười nhạo, “Đã tỉnh rồi sao? Rất tốt, nói cho bản thái tử biết, người tên gì? Là ai sai người nữ giả nam trang? Có phải hay Lăng Vương hay không?”

Quân Lam Tuyết lạnh lùng nhìn hấn, không nói một lời.

Nhưng trong lòng thì đang giễu cợt, thái tử này vẫn còn hận sâu đậm Tô Lăng Trạch, cho dù đến lúc này, cũng không quên dùng năng để giả họa cho Tô Lăng Trạch.

“Người nói hay không nói?” Gặp Quân Lam Tuyết không trả lời, mặt Tô Mạc Thiên khẽ trầm xuống, âm trầm nhìn chăm chăm nàng, “Người có biết, rơi vào trong tay bản thái tử sẽ có hậu quả gì không? Nếu muốn về sau sống vui vẻ, thì đừng hoàng nói cho bản thái tử, có phải hay không Lăng vương sai người nữ giả nam trang, cố ý nhân cơ hội lên vào Đông cung nghĩ mưu giết bản thái tử phải không?”

Quân Lam Tuyết còn chưa đáp lời, cặp mắt đen bóng lóe ra tia giễu cợt.

Nhìn thấy đáy mắt nàng mang châm chọc, Tô Mạc Thiên không khỏi giận dữ, “Người có tin hay không, chỉ cần bản thái tử nói một câu, thì người sẽ bị đưa vào quân doanh làm quân kỹ, chỉ là với tư sắc xấu xí này người sẽ chỉ là quân kỹ hạ đẳng nhất mà thôi, để cho ngàn người cười vạ người đùa bỡn? Bản thái tử cho người cơ hội cuối cùng, người nói hay là không nói?”

Ánh mắt Quân Lam Tuyết giật giật, tựa hồ đang do dự.

Tô Mạc Thiên thấy nàng do dự, lại vội vàng nói: “Hay là bản thái tử cũng có thể cho người một cơ hội khác, chỉ cần người làm theo lời bản thái tử nói, tố cáo người là do Lăng vương sai đến ám sát bản thái tử, bản thái tử không chỉ tha thứ người không phải chết, còn có thể ban cho người hoàng kim vạn lượng để cho người hưởng hết vinh hoa phú quý hết nửa đời sau? Người làm hay là không làm?”

Quân Lam Tuyết chậm rãi giương mắt, chống lại con người Tô Mạc Thiên hơi âm trầm, môi đỏ mọng hé mở, cũng mang theo giễu cợt cùng khinh thường.

“Người, nằm mơ đi.”

Nàng Quân Lam Tuyết, cũng không thể bị người khác uy hiếp.

Bất quá là một mạng mà thôi, nàng muốn sống muốn chết không phải ai cũng có thể quyết định, cho dù phải chết trước, nàng cũng sẽ ở trước kẻ địch chết trong tay của mình.

Từ trước tới giờ, vận mệnh của nàng đều phải do chính nàng nắm giữ?

“Người?” Tô Mạc Thiên giận dữ, cảm giác giống như bị người bỡn cợt sau lại hung hăng đùa bỡn một bạt tai, tức giận nhìn chăm chăm nàng, “Tốt, tốt, tiểu tiện nhân người? Người đã không chịu làm, bản thái tử sẽ để cho người nếm thử mùi vị sống không bằng chết?”

Hấn tức giận xoay người, chuẩn bị phát tay áo rời đi?

Ngay tại lúc này? Ánh mắt Quân Lam Tuyết chợt lóe, trong khoảnh khắc hấn xoay người, đột nhiên từ trên giường bật dậy, mảnh vụn kính bén nhọn trong tay không chút lưu tình nào kề lên cổ Tô Mạc Thiên.

Đột nhiên, Tô Mạc Thiên cảm giác nguy hiểm đến gần, song trong lúc hấn nổi giận thì lơ là cảnh giác với mọi thứ chung quanh mình chính vì thế chờ hấn phản ứng kịp thì Quân Lam Tuyết đã vững vàng đứng ở sau lưng hấn, giọng mơ hồ mang theo mùi máu tươi, lạnh lùng đối với hấn uy hiếp nói: “Người tốt nhất không nên lộn xộn, nếu không ta không đảm bảo là mảnh kính trong tay ta có thể hay không cắt đứt cổ họng của người ngay tức thì.”

“Người, người muốn làm gì? Người đây là muốn mưu sát thái tử sao?” Tô Mạc Thiên có chút nóng nảy rống giận, “Người có tin hay không chỉ cần bản thái tử hô to một tiếng, người trong hoàng cung sẽ bao vây người lại, đến lúc đó cho dù người có cánh cũng khó thoát khỏi đây?”

“Ta tin.” Quân Lam Tuyết cười lạnh, sức lực trong tay lại như cũ không giảm, “Ta đương nhiên tin, nhưng mà.”

Nàng lấy mảnh vụn trong tay tiến tới gần cổ Tô Mạc Thiên cổ của, mảnh vụn sắc bén dễ dàng xẹt qua da thịt của hấn làm lưu lại một vết máu, máu từng giọt từng giọt chảy ra, Quân Lam Tuyết lạnh lùng nói tiếp: “Ta cũng muốn nhìn thử xem, là người kêu nhanh, hay là mảnh vụn trong tay ta nhanh.”

Tô Mạc Thiên cảm thấy máu tươi chảy ra ngoài, lập tức cũng hoảng loạn lên, “Tiện nhân, người sẽ không sợ mưu sát thái tử, cả nhà sẽ bị tịch thu tài sản tru di cử tộc sao? Cho dù giết bản thái tử, người cũng đừng nghĩ bay khỏi hoàng cung này, còn không mau buông ra.”

Quân Lam Tuyết cười một tiếng, tiếng cười tràn đầy châm chọc, “Tô Mạc Thiên, người thật xem ta là ngu ngốc phải không, nếu như ta thả người ra, thì ta còn có cơ hội rời đi sao? Người cứ kêu đi, ta cũng chỉ là một người bình thường, đã sớm không đem mạng của mình để ở trong mắt, chết thì chết, nhưng người là thái tử, trước khi chết còn có đương kim thái tử của Tĩnh Uyên vương triều chọn cùng ta Hẳn là ta càng cảm thấy vinh dự không phải sao ?”

“Người? ?” Tô Mạc Thiên hoàn toàn hoảng sợ, hẳn cũng không muốn chết, vậy mà giống như Quân Lam Tuyết nói, hẳn là đương triều thái tử, mà nữ nhân này cũng chỉ là một kẻ điêu dân, hai cái mạng đặt cùng nhau chính là khác nhau một trời một vực, như vậy mua bán thật sự thua lỗ, vì vậy hẳn chỉ có thể thỏa hiệp, lạnh lùng hỏi: “Vậy người rốt cuộc muốn như thế nào.”

“Rất đơn giản.” Quân Lam Tuyết trầm giọng nói: “Hộ tống ta xuất ra cung, chờ ta rời khỏi hoàng cung, tự nhiên sẽ bỏ qua người.”

Tô Mạc Thiên hơi trầm tư chốc lát, “Được, bản thái tử đồng ý với người.”

Lúc này, Quân Lam Tuyết mới hài lòng nhướng mày, “Người tốt nhất là không nên giở trò với ta, nếu không, cho dù liều cả cái mạng này cũng muốn kéo người đi gặp diêm vương gia báo cáo.”

“Người cũng tốt nhất nói được là làm được?” Tô Mạc Thiên lạnh lùng trả lời.

“Yên tâm, ta còn rất quý trọng cái mạng nhỏ này của mình.” Quân Lam Tuyết lạnh nhạt đáp.

Trân ái sinh mạng, rời xa hoàng cung.

Xem đây, nàng đang vì trân ái sinh mạng mà cố gắng không đúng ?

Quân Lam Tuyết kèm hai bên Tô Mạc Thiên bước ra gian phòng, ở phụ cận thị vệ tuần tra vừa thấy tình cảnh này, sợ hãi vội chạy tới.

“Thái tử?”

“Thái tử điện hạ?”

“Lớn mật, còn không mau thả thái tử điện hạ?”

Bọn thị vệ ở cửa bày vũ khí ra, làm tư thế phòng bị, cảnh giác nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết.

Tay Quân Lam Tuyết căng thẳng, uy hiếp đem mảnh vụn kề vào da thịt của Tô Mạc Thiên.

Tô Mạc Thiên cảm thấy đau đớn, mặt trầm xuống nhìn về phía những thị vệ kia quát khê một tiếng, “Tất cả đều rút ngay cho bản thái tử.”

Đám nô tài chết tiệt này, không thấy hẳn đang bị kèm hai bên sao? Một đám cẩu nô tài hữu dũng vô mưu.

“Thái tử điện hạ?” Bọn thị vệ cẩn thận lui về phía sau mở ra một khoảng cách, lại vẫn nhìn chằm chằm không rời.

“Dem kiệu đến đây cho bản thái tử, bản thái tử muốn xuất cung, bất luận kẻ nào cũng không được đuổi theo, có nghe thấy không?” Hẳn lạnh lùng nhìn những thị vệ kia mà phân phó.

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, Liễu quân gia trầm ngâm chốc lát, lập tức nói: “Còn không mau đi chuẩn bị?”

Chỉ chốc lát sau, một cỗ kiệu êm tráng lệ được mang tới, cỗ kiệu này cực lớn, trước sau hai buồng xe, trang bị cực kỳ xa xỉ, nhìn một cái cũng biết là cỗ kiệu dành cho quý tộc hoàng cung.

“Đi lên.” Một tay Quân Lam Tuyết nắm chặt tay Tô Mạc Thiên, tay kia nắm chặt mảnh vụn gương đồng dán vào cổ Tô Mạc Thiên.

Hai người đồng thời lên xe ngựa, sau lưng Quân Lam Tuyết toát ra không ít mồ hôi lạnh.

Đây cũng không phải là do sợ hãi gây ra mà là do vết thương gây ra. Nhất là một vết đao dài trên bụng, dường như đau đến nằng không còn cảm giác. Vậy mà nàng lại không để lộ ra chút cảm xúc gì, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, từng giọt mồ hôi lạnh, từng giọt mồ hôi đều toát ra ngoài.

Bị thương nặng như vậy, vết thương lại không được băng bó tốt, nàng mơ hồ nhìn thấy không ít vết thương bởi vì động tác của nàng lại chảy ra máu.

Chỉ là không sao, chỉ cần rời đi nơi hoàng cung quý quái này, như vậy là đủ rồi.

Vậy mà, Quân Lam Tuyết cũng không có phát hiện, khi bọn họ hai người cùng lúc lên xe ngựa thì Liễu quân gia lặng lẽ ở phía sau ra dấu tay, thị vệ chung quanh cửa hiểu ý, lập tức rút ra ngoài.

“Đi. Xuất cung.” Quân Lam Tuyết lạnh lùng ra lệnh ă xa.

Người nọ liếc mắt nhìn vẻ mặt Tô Mạc Thiên không chút thay đổi, không chần chờ nữa liền kéo dây cương, chậm rãi điều khiển rời đi.

Xe ngựa xuyên qua thâm cung đại viện trùng trùng điệp điệp hướng về phía cửa cung.

Ở cửa cung đầu tiên bị ngăn lại.

“Thái tử điện hạ có chuyện phải xuất cung.” Mã xa lạnh lùng đối với người thủ hộ cửa cung nói.

Những người đó nhìn thoáng qua, đây chính là xe ngựa của thái tử. Lại nhìn bên cạnh cửa sổ, như có như không thấy được một bên mặt của Tô Mạc Thiên, liền không người nào dám ngăn lại nữa, vội vàng mở cửa cung ra, “Cung tiễn thái tử điện hạ.”

Cứ như vậy, từng cửa cung một đi qua thuận lợi.

Tổng cộng 12 cửa cung thì đã qua được 11 cửa rồi. Chỉ còn lại một cửa cuối cùng.

Quân Lam Tuyết giương mắt liếc nhìn Tô Mạc Thiên, thản nhiên nói: “Người yên tâm, sau khi xuất cung tự nhiên ta sẽ thả người.”

Tô Mạc Thiên hừ lạnh một tiếng, “Tốt nhất là như thế.”

Trong xe ngựa trầm mặc lại, chỉ có tiếng bánh xe chuyển động.

Cửa cung cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Đột nhiên Tô Mạc Thiên nói: “Bản thái tử thật tò mò, rốt cuộc người là người như thế nào?”

Khoé môi Quân Lam Tuyết cong lên, “Người muốn biết sao?”

Tô Mạc Thiên khịt mũi, “Xem thân thủ người không kém, lại nữ giả nam trang, nhất định là có âm mưu gì, bản thái tử cũng thật tò mò, từ đâu mà Tô Lăng Trạch tìm được một nô tài như thế này, có bản lĩnh như vậy, đủ để ở trong cung mưu cầu chức quan, cần gì phải đi làm nô tài cho người ta khinh bỉ?”

Hừ, người cũng biết làm nô tài là bị khinh bỉ hay sao?

Quân Lam Tuyết ở trong lòng khi dễ, đây không phải là bởi vì những người người chủ nhân như các người tự cho là mình đúng, tự cho là không sai sao?

Nàng miễn cưỡng nhướn mày, thản nhiên nói: “Như vậy, ta rất tiếc nói cho người biết, hoặc giả vấn đề này, Tô Lăng Trạch cũng đang tìm kiếm.”

Nghe vậy, Tô Mạc Thiên hơi kinh ngạc, “Người nói là Tô Lăng Trạch cũng không biết người là ai?”

“Người cho rằng một người như ta đây, sẽ cam nguyện đi làm nô tài cho người ta sai bảo sao, nếu là nữ giả nam trang cải trang đi đến Lăng vương phủ, dĩ nhiên là không thể để cho hắn biết rồi.”

Dưới ánh mắt Tô Mạc Thiên lóe lên, ngay sau đó nói: “Nói như vậy, người lên vào Lăng vương phủ cũng là có mục đích? Có lẽ người có thể nói cho bản thái tử biết, người biết ta và Tô Lăng Trạch có mối quan hệ đối lập, chỉ cần người nói cho bản thái tử biết, có lẽ bản thái tử có thể giúp người hoàn thành nhiệm vụ.”

Quân Lam Tuyết dùng ánh mắt giống như nhìn kẻ ngớ ngẩn mà nhìn hắn, lạnh lùng nhắc nhở hắn, “Thái tử điện hạ cao quý, có cần hay không ta nhắc nhở ngươi, hiện tại, chúng ta cũng là đối lập?”

Tô Mạc Thiên nghe vậy, lập tức ngậm miệng lại.

Quân Lam Tuyết cười lạnh, “Không cần cố gắng dùng lời lẽ đến dụ ta, nếu như ta dễ mắc lừa như vậy, gia đây còn không uống công bưng bít nhiều năm như vậy?”

Bậc thầy phân tích số liệu là giả sao?

Đối việc phán đoán bất cứ chuyện gì thì họ đều rất nhạy cảm, chỉ là một mảnh khoé lừa bịp kém như vậy thì muốn lừa nàng sao, không có cửa đâu.

Lúc này, xe ngựa chợt ngừng lại.

Cửa cung cuối cùng cũng đến.

Mã xa vẫn như cũ dùng giọng trong veo lạnh lùng tái diễn lại câu nói kia nói; “Thái tử điện hạ muốn xuất cung làm việc, mau mở cửa cung ra.” Tô Mạc Thiên dùng một cái tay khác khẽ vén rèm cửa sổ lên, nhìn về phía cửa cung, đúng là cửa cung cuối cùng rồi.

Người thủ hộ cửa cung nhìn thấy mặt Tô Mạc Thiên liền nhanh chóng mở cửa cung ra, một mực cung kính nói: “Cung tiễn thái tử điện hạ.”

Xe ngựa lần nữa lại chuyển động, Quân Lam Tuyết chậm rãi bình tâm lại.

Dần dần, bên tai truyền tới tiếng ồn ào cùng náo nhiệt của thị trấn, tựa hồ đã rời đi hoàng cung thâm trầm này, ngay cả không khí cũng trở nên mới mẻ, Quân Lam Tuyết hít một hơi thật sâu, tâm chậm rãi lay động.

“Ra khỏi hoàng cung rồi, ngươi có thể thả bản thái tử ra chứ.”

“Tiếp tục đi.” Quân Lam Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn một cái, lạnh lùng hướng mã xa ra lệnh.

“Ngươi lật lọng? ?” Trong lòng Tô Mạc Thiên không khỏi sinh tức giận, “Bây giờ đã ra ngoài hoàng cung rồi, ngươi còn muốn như thế nào?”

Quân Lam Tuyết cười lạnh, “Đừng cho là ta không biết ở bên trong này còn là phạm vi thế lực hoàng cung, tiếp tục đi đi?”

“Ngươi?” Con ngươi Tô Mạc Thiên nổi lên bão táp tràn ngập sát ý ngập trời dần khuếch rộng ra .

Quân Lam Tuyết nhưng cũng không để ý hắn, sức lực trong tay không ngừng sâu hơn, cổ Tô Mạc Thiên đã bị máu nhuộm hồng, “Dĩ nhiên, nếu như ngươi muốn chết, ngươi cũng có thể không đi.”

Tô Mạc Thiên gắt gao nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt kia như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống, một hồi lâu mới cắn răng nghiêng lợi từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, “Tiếp tục đi.”

Ngoài xe ngựa, phu xe mặt không chút thay đổi tiếp tục điều khiển xe ngựa, bánh xe chậm rãi chuyển động.

Lúc này, Quân Lam Tuyết mới hài lòng hừ một tiếng, “Đây mới là người thông minh.”

Mặt Tô Mạc Thiên âm trầm nói: “Ngươi tốt nhất cầu nguyện không để cho bản thái tử gặp lại, nếu không nhất định sẽ để cho ngươi sống không bằng chết.”

“Cũng vậy, những lời này ta cũng vậy vừa đúng muốn nói cho ngươi biết?” Quân Lam Tuyết cười lạnh.

Chung quanh tiếng huyên náo càng ngày càng ầm ĩ, đã nhanh đến trong chợ rồi, Quân Lam Tuyết không biến sắc xuyên thấu qua một đường nhỏ quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Chợ nhiều người, muốn chạy vẫn tương đối dễ dàng một chút .

Trong lúc suy nghĩ thì ngoài xe ngựa đột nhiên truyền đến một giọng nói, “Thái tử điện hạ, phía trước là xe ngựa Lăng vương phủ, hình như là Lăng Vương điện hạ.”

“Lăng vương phủ?” Quân Lam Tuyết và Tô Mạc Thiên đồng thời sửng sốt, nhất thời mang sắc mặt khác nhau.

Quân Lam Tuyết không nghĩ đến là nàng lại có cơ hội đụng phải Tô Lăng Trạch.

Tô Mạc Thiên thì kinh ngạc, từ trước đến giờ Tô Lăng Trạch rất ít vào cung, nhưng mỗi lần vào cung, chính là không có chuyện tốt, mà bây giờ hắn lại xuất hiện ở nơi này, nơi này là quan đạo, chính là đường vào cung, giờ hắn xuất hiện ở đây là muốn vào cung làm gì?

Ở lúc bọn họ kinh ngạc thì đối diện là đám người Dương Thành liếc mắt một cái liền nhận ra người phủ thái tử.

Thái tử Tô Mạc Thiên ghét Lăng vương Tô Lăng Trạch, thường ngoài sáng và trong tối đánh nhau, chuyện này ai cũng biết, vì vậy hai bên vừa thấy mặt, nhất định sẽ làm ọi người chú ý.

“Điện hạ, trước mặt hình như là xe ngựa của thái tử.” Dương thành đối với Tô Lăng Trạch bên trong xe ngựa nói, đồng thời trong lòng đang nghi ngờ, sao thái tử điện hạ lại xuất cung sớm như vậy? Hiện tại hắn là vừa mới là thời gian hạ triều.

Mà điện hạ, chính là lựa lúc hạ triều vào cung là vì muốn tìm thái tử.

Dương Thành không biết lần này điện hạ vào cung là vì điều gì, nhưng mà hắn nhận thấy được vẻ mặt điện hạ mơ hồ có chút quái dị, có chút gấp gáp, lại có chút tức giận, tựa hồ muốn đi tìm người nào đó.

Nhưng mà đến phủ thái tử tìm người nào vậy? Dương Thành thầm nghĩ tới Lam Tử huynh đệ, chẳng lẽ điện hạ hối hận vì đã đưa Lam Tử huynh đệ đến phủ thái tử, cho nên hiện tại muốn đón về sao?

Đây là suy đoán của hắn.

“Thái tử?” Bên trong xe ngựa, Tô Lăng Trạch nhíu mày mỉm cười nói, tại sao Tô Mạc Thiên lại xuất cung vào lúc này chứ?

Vậy tiểu nô tài của hắn đâu?

Nghĩ tới đây, Tô Lăng Trạch trầm ngâm chốc lát, nói: “Nghênh đón.”

“Vâng”

Dương Thành giơ tay, ý bảo thị vệ Lăng vương phủ chuẩn bị tiếp kiến.

Rất nhanh, hai chiếc xe ngựa ở đầu đường gặp nhau chung một chỗ, xe ngựa sang trọng của thái tử điện hạ so với xe ngựa của Tô Lăng Trạch thì ngược lại có chút đơn sơ, không có xanh vàng rực rỡ, phong cách cổ xưa chắc bền, rộng rãi sáng sủa, nếu như không phải ngoài xe ngựa này có ký hiệu đánh dấu của Lăng vương phủ, sợ rằng không ai sẽ biết đây là xe ngựa Lăng vương phủ, chỉ biết cho là, đây là xe ngựa của một hộ gia đình giàu có đang xuất hành mà thôi.

Hai chiếc xe ngựa ở trên đường một tả một hữu dừng lại.

Trong lòng Quân Lam Tuyết đột nhiên khẩn trương lên, không biết vì lý do gì, nghĩ đến đối diện là Tô Lăng Trạch, nàng liền không khỏi có chút khẩn trương.

Tô Lăng Trạch chậm rãi vén rèm xe lên, nhìn về phía xe ngựa thái tử, lễ phép mà nói: “Thái tử điện hạ xuất cung sớm như vậy, chính là vì chuyện gì? Có cần thần đệ giúp một tay hay không?”

Tô Mạc Thiên thoáng nhìn thấy Quân lam Tuyết kèm hai bên hắn, nhàn nhạt hồi đáp: “Không dám làm phiền tam đệ, bản thái tử cũng chỉ là đi ra ngoài một chút để giải sầu, tiện thể quan tâm dân tình một chút.”

“Oh? Khó được thái tử điện hạ có lòng như vậy, ta nghĩ phụ hoàng nhất định sẽ vui mừng.” Tô Lăng Trạch không nhanh không chậm trả lời, giọng nói không hề dao động, lắng nghe kỹ, lại có thể nghe ra mấy phần giễu cợt .

“Vậy cũng không nhất định.” Tô Mạc Thiên trả lời lại một cách mỉa mai, “Chỉ là chẳng lẽ tam đệ đến hoàng cung sớm như vậy, chẳng lẽ là muốn vào triều, mặc dù đã hạ triều rồi, nhưng nếu như phụ hoàng thấy tam đệ có thể tới hoàng cung sớm như vậy, nhất định sẽ càng thêm vui mừng.”

Vậy mà, Tô Lăng Trạch lại nhàn nhạt phủ nhận, “Chỉ sợ là Thái tử điện hạ đã hiểu lầm, thần đệ cũng không phải là muốn vào thượng triều, hưởng chỉ thời gian thượng triều đã qua, thần đệ là đặc biệt đi đến Đông cung, muốn bái phỏng thái tử điện hạ ngài.”

Bái phỏng hân? Ánh mắt Tô Mạc Thiên lóe lên, hân có ý gì đây?

“Chính là thật không đúng dịp rồi, hôm nay bản thái tử vừa vận xuất cung giải sầu, xem ra đành phải để hôm khác sẽ chiêu đãi ngài một bữa.” Tô Lăng Trạch cười, “Dĩ nhiên, tấm lòng của thái tử điện hạ thương cảm dân tâm tương đối quan trọng, ngày khác lại đến bái phỏng cũng không sao, chỉ là, thần đệ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo thái tử điện hạ.”

“Ngươi cứ nói đừng ngại.”

“Thần đệ là muốn hỏi, thái tử điện hạ từ Lăng vương phủ muốn một tiểu nô tài, có thể hầu hạ tốt cho thái tử điện hạ?”

Nghe vậy, trong lòng Quân Lam Tuyết căng thẳng.

Nàng thật là không ngờ, Tô Lăng Trạch sẽ hỏi chuyện của nàng.

Tự nhiên mà đến, trong lòng thất vọng càng lớn, tên khốn này, chẳng lẽ hy vọng nàng bị thiến thành thái giám, hầu hạ tốt cho Tô Mạc Thiên sao?

Ghe tởm Tô Lăng Trạch?

Nhắc tới Quân Lam Tuyết, trong lòng Tô Mạc Thiên càng thêm tức giận, giọng điệu không tự chủ càng thêm trở nên âm trầm, lạnh lùng nói: “Thần đệ nói là vậy không hiểu quy của nô tài rồi? Bản thái tử còn chưa kịp để cho nàng hầu hạ, nếu như về sau hầu hạ tốt, bản thái tử nhất định sẽ đa tạ tam đệ ngươi đã dạy ra một ‘nô tài tốt’.”

Không có tới để cho nàng hầu hạ?

Trông mắt Tô Lăng Trạch híp lại, đây là ý gì?

“Không biết lời này của thái tử điện hạ là. . . . Ý gì?”

“À, sáng sớm bản thái tử đã phái người đưa hân đến tịnh thân phòng.”

Tịnh thân phòng?

Nghe vậy, mặt Tô Lăng Trạch liền biến sắc?

Đúng rồi, bỗng nhiên hân nhớ tới, nội thị hoàng cung đều phải là thái giám, tiểu nô tài như nàng.

Đáng chết, ngày đó hân đang nổi giận đùng đùng, cư nhiên quên mất chuyện quan trọng như vậy?

Không đúng, tiểu nô tài là thân nữ nhi, cũng sẽ không bị tịnh thân đâu, nhưng thân phận nữ nhi của Quân Lam Tuyết chợt lóe qua đầu, trong đầu Tô Lăng Trạch không khỏi hiện lên cảnh nàng nằm ở trên giường, bên cạnh một thái giám cầm cây kéo chuẩn bị cởi quần nàng. Lúc suy nghĩ như vậy thì lập tức, lãnh ý quanh thân tăng mạnh, bão táp tụt tập, những nô tài đáng chết kia dám cởi quần của tiểu nô tài? Không thể tha thứ?

“Điện hạ, điện hạ.” Dương Thành đột nhiên nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hân kêu một tiếng, “Thuộc hạ cảm giác có cái gì không đúng.”

“Chuyện gì?” Tô Lăng Trạch phục hồi tinh thần lại.

Thanh âm Dương Thành đè nén càng thấp, thận trọng nói: “Thuộc hạ phát hiện chung quanh tựa hồ có không ít gương mặt nhìn quen mắt, giống như là thị vệ phủ thái tử đang cải trang ở trong đám người, giống như đang âm thầm theo dõi và bảo vệ.”

Âm thầm theo dõi và bảo vệ?

Ánh mắt Tô Lăng Trạch chợt lóe, không sai, mỗi lần Tô Mạc Thiên xuất cung đều là mang theo một đám thị vệ bảo vệ, thanh thế lớn như vậy giống như là sợ không ai biết hắn là thái tử, vậy mà hôm nay, cũng chỉ có một người là mã xa đi ra ngoài, bên cạnh thế nhưng một người thị vệ cũng không có.

Tình cảnh như thế rất quỷ dị.

Hắn không biến sắc liếc mắt nhìn xe ngựa đối diện, chẳng lẽ nói trên xe ngựa có vấn đề?

Nghĩ như vậy, thanh âm Tô Mạc Thiên đối diện khó khăn truyền đến, “Được rồi, bản thái tử phải đi, tránh cho trì hoãn, tam đệ nếu có lòng, ngày khác bản thái tử sẽ chiêu đãi người thật tốt.”

“Thái tử diện hạ xin đi thông thả.” Tô Lăng Trạch thản nhiên nói, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa kia, con người thâm trầm.

Xe ngựa phủ thái tử lần nữa chuyển động, chậm rãi từ qua xe ngựa Lăng vương phủ ở trước mặt.

Quân Lam Tuyết cố nén cảm xúc muốn đem rèm cửa sổ kéo ra tới dò xét nhưng sau đó thì hít một hơi thật sâu, thôi, gặp được thì như thế nào?

Là muốn chất vấn hắn?

Hay là muốn cùng hắn cáo biệt?

Chỉ là, làm những việc này, còn ý nghĩa gì?

Nàng nhắm mắt lại, Tô Lăng Trạch, sau này còn gặp lại, cũng sẽ không cùng người. Nói gặp lại sau.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, Tô Lăng Trạch nhìn xe ngựa đi qua trước mắt, đột nhiên nháy mắt với Dương Thành.

Dương Thành hiểu ý, trong tay áo phiến động, một phi đao tinh xảo nắm trong tay, trước mắt một hồi ngân quang thoáng qua, phi đao thẳng tắp bay về phía xe ngựa phủ thái tử.

“Rắc rắc ——” Một tiếng, bánh xe gãy lìa, cả xe ngựa nghiêng đảo xuống.

“Chuyện gì xảy ra?” Bên trong xe ngựa, Tô Mạc Thiên nổi giận gầm lên một tiếng.

Cơ hội tốt? Quân Lam Tuyết mắt sáng lên, mảnh vụn gương đồng trong tay hung hăng hướng về qua mắt Tô Mạc Thiên, Tô Mạc Thiên kinh hãi, vội vàng nhắm hai mắt lại, mảnh vụn đâm vào lòng bàn tay của hắn, Quân Lam Tuyết cũng trong khoảnh khắc đó theo một bên cửa sổ sụp đổ nhảy vọt ra ngoài, một cái chớp mắt, liền trốn vào gầm xe ngựa của Tô Lăng Trạch.

Ánh mắt Tô Lăng Trạch chợt lóe, vội vàng lớn tiếng kêu: “Nguy rồi, có thích khách, mau bảo vệ thái tử diện hạ?”

Vừa nghe thấy có thích khách, đám người lập tức loạn lên, lúc này đám thị vệ phủ thái tử núp ở trong đám người liền nhanh chóng vào trong xe ngựa đã sắp đổ Tô Mạc Thiên ra ngoài.

Lúc này, cặp mắt Tô Mạc Thiên đỏ như máu, đôi tay bị mảnh vụn đâm vào tạo thành một vết thương sâu máu không ngừng chảy ra, hơn nữa cổ bị máu tươi nhuộm đỏ, cả người thoát nhìn như là từ trong máu bò ra .

Tô Mạc Thiên vừa bò ra xe ngựa lập tức nhìn trong đám người, lúc không thấy bóng dáng Quân Lam Tuyết đâu thì giận dữ quát một tiếng, “Người đâu?”

Lúc này thị vệ phủ thái tử mới tỉnh ngộ lại, trong xe ngựa nên còn có một người mới đúng.

“Đáng chết, một đám phế vật? Tìm ngay cho bản thái tử? Cho dù đào ba thước đất cũng phải đem tiện nhân kia lôi ra cho bằng được?”

“Dạ?”

Không người nào phát hiện, vào lúc ấy, trong xe ngựa Lăng vương phủ, đột nhiên Tô Lăng Trạch nhả một cái chốt, gầm xe ngựa đột nhiên hé ra một khoang trống rộng đủ để chứa một người.

Trong khoảng trống đó, Quân Lam Tuyết đang cắn chặt răng ôm vết thương đang nứt ra ở vùng bụng nuối ở dưới gầm xe ngựa.

Đột nhiên dờn tấm ván gỗ đi khiến Quân Lam Tuyết cả kinh, theo bản năng ngẩng đầu lên, liền đối mặt với con người đen nháy sâu không thấy đáy của Tô Lăng Trạch.

“Tiểu nô tài.”

Quân Lam Tuyết ngây ngẩn cả người, vậy mà sau một khắc, một cỗ đại lực lôi nàng lên, cả người Quân Lam Tuyết rơi vào trong ngực Tô Lăng Trạch, cửa gầm xe ngựa lại nhẹ nhàng di động, chậm rãi che lấp lại, một chút dấu vết cũng không có.

Tĩnh hồn lại Quân Lam Tuyết vội vàng giãy giụa, Tô Lăng Trạch cũng không nói một câu liền động thủ cởi y phục nàng ra, động tác thô lỗ, hai ba lần liền đem y phục trên người kéo xuống.

Khốn kiếp? Người làm gì đấy?

Sắc mặt Quân Lam Tuyết biến hóa, nếu như không phải là vì sợ Tô Mạc Thiên phát hiện, thì sẽ hô to lên.

Mà lúc này ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm lạnh lùng của Tô Mạc Thiên, ” Tam đệ, có thể hay không cho bản thái tử nhìn một chút trong xe ngựa của người có người nào khác?”

Quân Lam Tuyết cả kinh, gương mặt nhìn Tô Lăng Trạch.

Tô Lăng Trạch nhìn chăm chú vào mắt của nàng, cũng không có lập tức trả lời Tô Mạc Thiên, mà đột nhiên dùng sức hướng trên mặt nàng kéo xuống.

Đau đớn truyền đến, thiếu chút nữa Quân Lam Tuyết đã muốn miêng mắng to, một giây kế tiếp lại phát hiện, trên mặt có thứ gì bị xé mở, trông mắt Quân Lam Tuyết vừa nhìn là mặt nạ da người của nàng?

Nhưng, hiện tại phản kháng đã quá trễ, Tô Lăng Trạch đã đem mặt nạ trên người nàng cũng kéo xuống.

Dung mạo chân chính của Quân Lam Tuyết lần này hoàn toàn hiện ra khi trước mắt hắn.

Khuôn mặt tinh xảo, lông mày mỏng cong, tựa như kiệt tác thiên thần xinh đẹp nhất, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, nguyên bản là da thịt trắng mềm càng trở nên trắng như tuyết, có vẻ chút điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta không khỏi có cảm giác muốn bảo vệ.

Nàng rất đẹp.

Không phải vẻ đẹp làm cho hai mắt người ta sáng lên.

Mà là một loại cảm giác làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái, giống như cao sơn lưu thủy, giống như mây cuốn mây bay như nước chảy đá mòn đẹp dịu dàng .

Tô Lăng Trạch nhất thời cảm thấy chói cả mắt.

Dung mạo trước mắt cùng thanh âm mơ hồ như có như không ở mặt thất phía sau núi Lăng vương phủ kết hợp với nhau lại với nhau làm cho trái tim Tô Lăng Trạch sôi trào cuộn cuộn.

Cho dù đêm đó sắc trời mờ tối, nhưng hắn vẫn nhận ra được.

Tiểu nô tài, quả nhiên chính là nữ nhân chết tiệt ngày đó.

Quả nhiên chính là?

Quân Lam Tuyết cũng ngây dại.

Nàng không nghĩ tới ở nơi này vào lúc này, Tô Lăng Trạch lại đột nhiên giúp nàng, ở trong xe ngựa Lăng vương phủ, thế nhưng cũng có cơ quan tầng tầng, mấu chốt là đúng lúc cứu nàng một mạng.

Nhưng, nàng càng không có nghĩ tới chính là, Tô Lăng Trạch cứu nàng xong lại động thủ cởi y phục nàng?

Còn hai ba lần cởi sạch nàng? Không chỉ có như thế, còn muốn lột bỏ mặt nạ da người của nàng?

Em gái người? ?

Đây là muốn cứu nàng, hay là muốn cưỡng nàng? Tô Lăng Trạch tên khốn kiếp này?

Không?

Quan trọng nhất là, thấy trong mắt Tô Lăng Trạch từ kinh ngạc đến tức giận thì có thể đoán được Tô Lăng Trạch đã nhận ra nàng?

Đáng chết, ông trời sao lại muốn chinh nàng như vậy?

Lão nương vừa mới chạy ra khỏi hoàng cung nguy hiểm, giờ lại rơi vào trong hang sói Tô Lăng Trạch này?

Ngoài cửa, giọng điệu thái tử âm trầm lặp lại một lần, " Tam đệ, bản thái tử muốn nhìn một chút, trong xe ngựa người có người nào không?"

Nghe vậy, ánh mắt Tô Lăng Trạch chợt lóe, đột nhiên lật người, đặt lên toàn thân lên người Quân Lam Tuyết, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

Nụ hôn triền miên bá đạo, tựa hồ mang theo tức giận cùng trừng phạt, thật sâu hôn xuống.

75. Q.2 - Chương 4

Tô Lăng Trạch nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, đột nhiên xoay người đè lên trên người trần trụi của Quân Lam Tuyết, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

Nụ hôn thật sâu thật triền miên bá đạo tựa hồ mang theo tức giận và trừng phạt.

Sau khi Quân Lam Tuyết sững sốt, trong nháy mắt liền xù lông lên.

Em gái người?

Cư nhiên lại dùng chiêu Bá Vương ngạnh thượng cung đối với nàng sao?

Quân Lam Tuyết nổi giận, hai chân kẹp hông của Tô Lăng Trạch, dùng sức xoay người một cái, đối lại đặt Tô Lăng Trạch dưới thân, đôi mắt sáng lóe ra lửa giận hừng hực.

Để cho người đè ta?

Từ trước tới giờ chỉ có gia đè người khác? Muốn đè cũng phải là nàng đè người khác?

Nhưng hiển nhiên nàng đã quên mất hiện tại cơ thể trần trụi của mình.

Tô Lăng Trạch cũng không nghĩ tới bản thân nàng trọng thương lại còn có sức phản công như vậy, trong con người sâu thẳm loé lên tia kinh ngạc, hẩn nhìn ánh mắt nổi giận bùng bùng, khoé môi cong lên.

Không sai.

Đây mới là tiểu nô tài của hẩn.

Tiểu nô tài này cho dù đến bước đường cùng, trước khi chết cũng còn hung hăng muốn cắn người khác một cái.

Chỉ có nàng mới hẹp hòi thù dai như vậy.

Bỗng chốc tâm tình Tô Lăng Trạch từ u ám chuyển quang đăng.

Vốn định nói đến sự việc trong thời gian ở Lăng vương phủ thì giờ phút này bị hẩn ném sau ót.

Không có khả năng. Vốn là quyết định tìm được cái chết tiết kia nữ nhân nhất định sẽ làm cho nàng mất mặt.

Vốn là quyết định hôm nay nhìn thấy tiểu nô tài thì nhất định phải hỏi nàng, rốt cuộc còn có lừa gạt hẩn chuyện gì nữa.

Sau đó nhất định phải đánh vào mông nàng một trận, nghe được nàng cầu xin tha thứ nói về sau nàng không dám nữa.

Tất cả những thứ này, giờ phút này đều bị để ném sau ót.

Lúc này, giờ phút này. Chỉ cần xác định, tiểu nô tài ở chỗ này, đang ở trước mặt mình như vậy đủ rồi.

Tầm mắt của hắn lần lượt dời xuống từng chút từng chút trên dung nhan tinh xảo của nàng.

Lướt qua cằm nhọn dài, lướt qua xương quai xanh tinh xảo, dừng lại trước ngực trắng như tuyết của nàng, đường cong mê người theo hô hấp cùng nhịp tim đập lên phập phồng dữ dội.

Bỗng nhiên Tô Lăng Trạch cảm giác cổ họng căng thẳng, miệng lưỡi dần khô lên.

— Mẹ nó, mắt người đang nhìn gì đó?

Quân Lam Tuyết cảm nhận được ánh mắt của Tô Lăng Trạch thì vội vàng hai tay ôm ngực, dùng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hắn, ở chỗ sâu trong đáy mắt mang theo uy hiếp — không cho phép nhìn, nhắm mắt lại cho ta?

Vậy mà, hai tay nàng vừa nhấc lên, một vết thương thật dài trên bụng lộ ra ngoài, vết thương nứt ra chảy ra không ít máu.

Mùi máu tanh này khiến Tô Lăng Trạch khẽ nhăn lại mày, lúc nhìn thấy vết thương trên người nàng, cặp mắt lập tức trầm xuống.

Vết thương này.

Hắn lại nắm tay của nàng, nhìn thấy trên cổ tay vết thương sâu cạn không đồng nhất, trong đôi mắt đen nháy bão táp càng tụ càng nhiều, cuối cùng hóa thành một đạo nồng đậm sát ý ngập ngút trời.

Tiểu nô tài của hắn.Chỉ là rời đi Lăng vương phủ có một ngày thôi.

Chỉ có một ngày mà lại bị thương nặng như vậy?

Tô Lăng Trạch không nén được tức giận toàn bộ bộc phát ra, tốt, người được đẩy Tô Mạc Thiên.

Từ trước tới này hắn nhẫn nhịn đều vì niệm tình huy đệ mới có thể nhẫn nhịn mọi thứ đến giờ.

Giờ phút này, giống như là tất cả lửa giận đều muốn bộc phát ra, rốt cuộc không chịu đựng được nữa phun trào ra.

Dám động đến người của hắn thì sẽ phải trả một cái giá đắt?

Nhìn Tô Lăng Trạch đột nhiên biến thành Tu La, Quân Lam Tuyết mang vẻ mặt không hiểu, nhưng mà giờ phút này nàng cũng không để ý tới nhiều như vậy, ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm lạnh như băng của Tô Mạc Thiên.

“Nếu tam đệ không muốn, vì không để cho thích khách chạy trốn, bản thái tử cũng đành phải đắc tội, người đâu, tiến lên tra xét?”

“Dạ?” Thị vệ phủ thái tử lĩnh mệnh đi qua vây quanh xe ngựa.

“Chậm đã?” Đột nhiên Dương Thành đứng dậy, vẻ mặt tức giận nhìn Tô Mạc Thiên, “Thái tử điện hạ, ngài đây là ý gì? Trong xe ngựa Lăng Vương điện hạ làm sao có thể có thích khách? Ngài vu oan Lăng vương điện hạ, cho dù ngài thân là thái tử, cũng không được nói như vậy.”

“Người là ai, cũng dám can bản thái tử?” Tô Mạc Thiên lửa giận ngập trời, một tay chỉ vào Dương Thành.

Hôm nay bị chọc tức quá nhiều, vốn cho là có thể dùng nô tài kia cản ngược lại Tô Lăng Trạch một phen, nhưng lại không nghĩ đến nô tài kia lại là một con cọp mẹ lợi hại, làm cho kế hoạch hắn không chỉ thất bại, còn bị móng vuốt của nàng cản ngược lại một cái.

Ngục tức giận này chất chứa ở ngực của hắn, nếu như không phát ra, sợ là sẽ có đến mấy đêm đều không ngủ được.

Cố tình ở nơi này sau đó còn có đám nô tài này dám đứng ra chỉ chỗ với hắn.

Một đám cầu nô tài đáng chết, quả nhiên, người của Lăng vương phủ không có một ai là người tốt, Tô Mạc Thiên hận thấu từng người Lăng vương phủ.

Dương Thành không kiêu ngạo không tự ti mà nói: “Ty chức chỉ là hạ nhân, dĩ nhiên không dám ngăn cản thái tử điện hạ ngài, nhưng dù vậy, thái tử điện hạ cũng không thể vu oan cho chủ tử nhà ta như vậy?”

“Người nói bản thái tử vu oan, vậy vì sao ngay cả xe ngựa cũng không cho đi điều tra? Nếu như không phải là có gì đó sợ người ta nhận ra, còn sợ bốn vương điều tra hay sao?” Tô Mạc Thiên lạnh lùng nhìn hắn.

Nhìn hắn còn có lời gì để nói.

Sắc mặt Dương Thành không thay đổi, đứng ở trước xe ngựa ánh mắt chuyển sang bốn phía, cất cao giọng nói: “Ban ngày ban mặt, tất cả mọi người đều thấy rõ người là từ trong xe ngựa thái tử điện hạ ngài chạy đi, chủ tử nhà ta vẫn luôn là ở một chỗ không nhúc nhích, chẳng lẽ thái tử điện hạ nhìn thấy chủ tử nhà ta sai người ám sát ngài sao, lại nói sau khi ám sát ngài lại trở về xe ngựa sao?”

Nghe vậy, bọn thị vệ phủ thái tử hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều là người tập võ, xác thực nhìn thấy xe ngựa Lăng vương phủ động cũng không có động, Lăng Vương điện hạ thậm chí ngay cả cửa xe ngựa cũng không mở ra thì cứu người như thế nào?

Nghĩ tới đây, bọn họ không khỏi bối rối.

Nghe lệnh cũng thế, không nghe lệnh cũng thế, đối phương lại là Lăng Vương điện hạ có lai lịch lớn, rất được Hoàng đế và lão tổ tông Thái hậu yêu thương, bọn họ chỉ là thị vệ nho nhỏ, căn bản là không dám đắc tội, mà thái tử điện hạ lại là chủ tử của bọn hắn, nếu không nghe mệnh lệnh trở về sẽ chịu phạt.

Ngay tại lúc bọn họ cảm thấy tiến lùi đều khó thì giọng nói Tô Lăng Trạch nhàn nhạt từ trong xe ngựa truyền đến, thanh âm nhẹ, giọng nói mang theo chút thờ ơ.

“Thái tử điện hạ hiểu lầm rồi, thần đệ không phải là không muốn cho thái tử điện hạ điều tra, mà là. Có chút không tiện.”

Tô Mạc Thiên hừ lạnh một một tiếng, “ Tam đệ cảm thấy có cái gì không tiện cứ nói thẳng, chỉ là hiện tại có thể có gì bất tiện vậy?”

Giọng điệu Tô Lăng Trạch mập mờ nói: “Thái tử điện hạ, Thần đệ hiện tại quả thật có chút bất tiện, không bằng. Ách, lát nữa?”

“Ừm.” Dường như đáp lại lời của hắn, xe ngựa đột nhiên chấn động một cái, mơ hồ truyền tới tiếng rên của nữ tử.

Sắc mặt mọi người cứng đờ, vẻ mặt lập tức có chút quái dị .

Này.

Hình như là thanh âm của nữ nhân.

Sao mà nghe. có chút trầm bổng và ái muội như vậy?

Lăng Vương điện hạ sẽ không ở trong xe ngựa. giấu một cô gái xinh đẹp nào đó chứ?

Giấu còn chưa tính, chẳng lẽ đang. “làm việc” sao?

Bên trong xe ngựa, Tô Lăng Trạch nhíu mày, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Quân Lam Tuyết, bày tỏ —— làm không tệ, kỹ xảo tốt, kêu thêm một tiếng nữa nghe thử xem.

Gương mặt Quân Lam Tuyết đen lại, hậm hực hung hăng đập một cái vào lồng ngực Tô Lăng Trạch, khốn kiếp —— tỷ đây là phối hợp diễn trò với người? Tốt nhất người không nên được nước lấn tới?

Nàng đánh rất dùng sức, hơn nữa là người tập võ, quen thói nên dùng mấy phần lực đạo, Tô Lăng Trạch bị đau, không khỏi cau mày rên lên một tiếng, tiểu nô tài này, đánh thật là mạnh.

Vậy mà, tiếng kêu rên trầm thấp này của hắn truyền vào trong tai người ngoài xe ngựa lại càng gia tăng tưởng tượng đến cảnh tượng mập mờ và kiều diễm.

Nghe thanh âm đèn nén của vị Lăng Vương điện hạ này, vẻ mặt mọi người đỏ lên, vội vàng cúi đầu xuống, hận không thể bịt lỗ tai mình lại.

Giống như Đã đến phút giây quan trọng rồi sao ấy?

Nếu như lúc này mà xông vào tra xét, quả thật. . . . Có chút không nhân đạo.

Nói không chừng sau này còn ảnh hưởng đến danh tính Lăng Vương điện hạ, đến lúc đó. . . . Bất lực làm sao?

Nghĩ tới đây, thị vệ phủ thái tử không người nào còn dám tiến lên, rồi rít âm thầm ở trong lòng châm chọc, Lăng Vương điện hạ này thật đúng là lớn mặt, ban ngày ban mặt ở trong xe ngựa trình diễn một màn kịch tình như vậy.

Sở thích của người trong hoàng gia. . . . Thật đúng là cổ quái.

Về mặt Tô Mạc Thiên càng thêm khó coi, thật khiến hắn không thể nào tin được là Tô Lăng Trạch là người luôn tự hạn chế mình, tại sao lại có thể xằng bậy trên đường như vậy?

Tô Lăng Trạch xác thực sẽ không xằng bậy, nhưng mỹ nữ trong ngực nhất là hắn lại không hiểu tâm tình của tiểu nô tài, thân thể còn trần truồng, vì vậy, khi nhìn thấy Quân Lam Tuyết thì hắn khó tránh khỏi có chút khoái chí.

“Chớ lộn xộn.” Hắn cố ý hạ thấp giọng, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được cảnh cáo Quân Lam Tuyết, đáy mắt lóe ra ngọn lửa dị thường.

Quân Lam Tuyết trừng trở lại, người để cho thân thể trần truồng của ta nằm ở trên người người, còn nói ta không được lộn xộn, coi ta là đồ điên sao?

Người không phải không cảm thấy như thế không tự nhiên sao, bản thân gia còn cảm thấy rất không được tự nhiên đây?

Nàng không cam lòng cắn môi, mặc dù biết Tô Lăng Trạch là sợ vết máu trên bộ y phục của nàng làm cho Tô Mạc Thiên hoài nghi nên mới cởi y phục nàng xuống, nhưng cũng không đến nỗi phải cởi hết chứ?

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên hung hăng động thủ lột y phục của Tô Lăng Trạch ra.

Nàng không có khuynh hướng phơi bày như thế này? Để cho nàng và một nam nhân chung đụng như vậy, thật không tốt đẹp gì.

“Người làm gì đó?” Nhìn thấy động tác của Quân Lam Tuyết, sắc mặt Tô Lăng Trạch hơi biến đổi, thân thể mỏng manh mềm mại của tiểu nô tài nằm trong ngực lại cố tình không an phận lộn xộn, hắn là nam tử đến tuổi, đây là đang khiêu chiến lực khắc chế của hắn sao?

“?” Quân Lam Tuyết từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, mặc kệ hắn đồng ý hay không đồng ý, dùng sức đưa tay lột ra, “Cho ta mặc?”

Tô Lăng Trạch hít một ngụm lãnh khí, bụng nóng lên, dục vọng ham muốn nẩy lên, nghiêng người áp Quân Lam Tuyết trên xe ngựa, thở gấp nói: “Đừng lộn xộn, nếu không tự gánh lấy hậu quả?”

Hai cổ thân thể dán chung một chỗ với nhau, Quân Lam Tuyết bị ép tới thở không nổi, thân thể dán chặt với nhau khiến Quân Lam Tuyết dễ cảm thấy bộ vị thân thể hắn biến hóa, mặt đỏ lên, khóe miệng co giật, tức giận nói, “Tô Lăng Trạch? Người không được quá phận? Thu hồi người suy nghĩ dơ bẩn của người đi?”

Hay là người đang châm ngòi lửa? Tô Lăng Trạch hí mắt, bất đắc dĩ thở dài, tiểu nô tài này.

Hắn vốn là người tự chủ rất mạnh, không phải là không có nữ nhân mê hoặc hắn qua, trong mắt của hắn, những nữ nhân kia giống như vật phẩm bình thường có cũng được mà không có cũng không sao, hắn cần bản là văn phong bất động, chưa từng có người ảnh hưởng đến tự chủ của hắn như vậy.

Duy chỉ khi gặp phải tiểu nô tài này làm cho tự chủ kiêu ngạo của hắn trong nháy mắt hoàn toàn tan rã.

Phía dưới là thân thể mê người, không khí bên trong xe ngựa chứa nhân nhật mùi máu tươi, xen lẫn không khí mập mờ như có như không.

Mà máu là loại chất lỏng có thể đủ kích thích trong cơ thể con người, Tô Lăng Trạch cảm giác tự chủ của mình đang không ngừng mất đi.

Hai người nhìn nhau, thân thể dán chặt chung một chỗ, đối lại bất kỳ một nam nhân nào sợ rằng cũng sẽ không thể kháng được dụ hoặc như vậy, ngực Quân Lam Tuyết phập phồng, trái tim nhảy kịch liệt. Đây rất mập mờ.

Không được, nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý?

Nghĩ tới đây, nàng vội vã rút đầu, nỗ lực lui về phía sau giọng nói hơi khản trương cùng hốt hoảng, “Này, người cũng chờ làm loạn, bên ngoài còn có rất nhiều người đến, người cũng không hi vọng danh tiếng người bị ô uế chứ?”

Danh tiếng?

Trong lòng Tô Lăng Trạch cười lạnh, trong con mắt người dân thiên hạ này, hắn cũng chẳng qua là một kẻ ăn chơi lêu lổng, có thể có danh tiếng tốt gì?

Huống chi, hôm nay diễn một vở kịch như vậy, còn có ai không biết Lăng vương Tô Lăng Trạch hắn ở trên đường cái, ở dưới ban ngày ban mặt đi tìm vui thú?

Chỉ là, vậy thì như thế nào?

Những thứ danh tiếng kia đối với hắn mà nói đã sớm có cũng được mà không có cũng không sao, bọn họ muốn nói thì cứ để bọn họ nói.

Ít nhất vào lúc này hắn cảm thấy. Ở chỗ này làm, có lẽ. Cũng là một chuyện tốt?

“Tiểu nô tài.” Tô Lăng Trạch thấp giọng gọi một câu, hô hấp cực nóng phun ở trên mặt Quân Lam Tuyết trên mặt, làm cho người ta không khỏi có chút thất thường, ngay cả không khí, đều giống như trở nên mập mờ.

“Nói cho ta biết, người tên thật là gì?” Tô Lăng Trạch chậm rãi áp mặt đến gần, mang theo nhẹ nhẹ dụ dỗ, trán dán lên trên trán nàng.

Quân Lam Tuyết cắn môi, mỹ nam trước mặt thật đúng là không chịu nổi dụ hoặc, nàng do dự một lát, lúc này mới thấp giọng nói: ” Quân. Lam tuyết.”

“Quân Lam tuyết?” Tô Lăng Trạch lẩm bẩm đọc một tiếng, trông mắt nghiêm mấy phần ý cười, “Rất tốt, tên này không tệ.”

Chỉ là, nàng vẫn là tiểu nô tài của hắn.

Bất quá chỉ là tên mà thôi, nào có cái gì tốt hay không tốt, mắt Quân Lam Tuyết trợn trắng, đối với nàng mà nói tên cũng chỉ là danh hiệu mà thôi.

Chỉ là nói thật thì so với tên “Tiểu Tam” ở trong Ám Lâu nàng thấy tên này rất hay không phải sao?

Nàng nhàn nhạt đáp: ” Cũng được. Ừm.”

Đôi môi hé mở, ngay sau đó lại bị ngăn lại vì Tô Lăng Trạch bỗng nhiên cắn môi của nàng, gặm cắn vô cùng thân thiết.

“Ách. Này.” Tại sao hắn lại làm loạn như vậy? Tinh trùng lên não rồi sao, phát tình sao, khốn kiếp.

Quân Lam Tuyết tức giận muốn hắn đẩy ra, nhưng không nghĩ Tô Lăng Trạch đã sớm nhận thấy được động tác của nàng, bàn tay vượt qua thắt lưng của nàng cắn lại, trực tiếp đem nàng hai tay vòng ra sau lưng, ít đi hai cái tay ngăn trở, hai cổ thân thể nhờ thế càng thêm dính chặt lại.

Tô Lăng Trạch nhẹ nhàng hôn nàng, đây là một loại dịu dàng chưa bao giờ có, không có đối với bất luận kẻ nào biểu hiện qua, từ trước đến nay chỉ có một người là nàng.

“Đừng động.” Gắn bó như môi với răng, Tô Lăng Trạch vừa bá đạo lại cạy mạnh bỏ lại hai chữ, không cho phép nàng kháng cự .

Tâm Quân Lam Tuyết nhảy cuồng loạn, nội tâm sóng cuộn cuộn, đây là. Bọn họ không phải đang diễn trò cho Tô Mạc Thiên nhìn sao?

Không phải là muốn cho Tô Mạc Thiên nghĩ nàng chỉ là một nữ nhân xuất thân tầm thường đang cùng Tô Lăng Trạch làm việc mà biết khó mà lui sao?

Diễn trò như vậy. Sao giống diễn như thật vậy?

Đáng tiếc, Tô Lăng Trạch cũng không cho nàng cơ hội cự tuyệt, nụ hôn dịu dàng dần dần trở nên cường thế bá đạo, thất thường chỉ cho phép nàng tiếp nhận.

Lòng Quân Lam Tuyết cũng dần dần rối loạn lên.

Mẹ nó.

Mỹ nam hả? Đối với đồ vật đẹp, nàng hoàn toàn không có sức chống cự nha? Còn là mỹ nam tự mình dụ hoặc nàng?

Ở 21 thế kỷ cũng thấy nhiều cảnh tình cảm ướt át như vậy, tổng thể mà nói, tư tưởng Quân Lam Tuyết vẫn tương đối cởi mở, ôm hôn cũng không phải là không thể.

Vấn đề là, có thể hay không không phải ở trước mặt mọi người ảnh hưởng trật tự như vậy chứ?

Huống chi? Nàng cũng là lần đầu tiên.

Lúc nàng đang suy nghĩ thì Tô Lăng Trạch hôn trở nên vội vàng, thay đổi dịu dàng và cường thế lúc trước trở nên càng cuồng dã .

“Ừm. Buông ra.” Quân Lam Tuyết hoảng sợ, bị hành động bất chợt này của hắn làm cho kinh ngạc một chút, vội vàng tránh né.

Tô Lăng Trạch rời khỏi cánh môi của nàng, theo cảm nhận hôn xuống cổ trắng như tuyết của nàng.

Thân thể Quân Lam Tuyết khẽ run lên, không nhịn được phát ra một tiếng rên, gương mặt ảo não. Tô Lăng Trạch chết tiệt này, em gái người rút cuộc hôn loạn chỗ nào vậy. Khốn kiếp.

Vậy mà, còn chưa đủ, Tô Lăng Trạch theo cổ một đường đi xuống, cuồng dã như không cho phép nàng có bất kỳ phản kháng cùng cự tuyệt nào.

Ngoài xe ngựa, trên mặt Tô Mạc Thiên không ngừng thoáng qua vẻ do dự, rốt cuộc không kèm chế được tự mình tiến lên, lạnh lùng nói: “Tam đệ, người đã cố ý như thế, bản thái tử không còn gì để nói, bản thái tử cũng muốn tự mình xem một chút, Tam đệ người có chỗ nào cảm thấy bất tiện?”

Mọi người vây xem trong lòng âm thầm oán thầm.

Thái tử sao lại làm như vậy.

Người ta rõ ràng đã biểu hiện rõ ràng như vậy, còn cố ý nói như vậy, đây không phải là cố ý tìm Lăng Vương điện hạ gây phiền phức sao, thật sự là thật quá đáng.

Tô Mạc Thiên cũng mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, việc hắn muốn làm, không ai có thể ngăn cản được hắn.

“Thái tử điện hạ? Ngài không cảm thấy như vậy thật quá đáng ư?” Rốt cuộc Dương Thành xụ mặt xuống, chính mình đứng cạnh ở ngoài xe ngựa đã tiến lên ngăn cản trước mặt Tô Mạc Thiên.

“Tránh ra.” Tô Mạc Thiên lạnh lùng nhìn hắn, âm trầm nói.

“Bảo vệ chủ nhân là chức trách của thuộc hạ, thái tử điện hạ hành động như vậy, ty chức không tuân theo.”

“Hả?” Đột nhiên Tô Mạc Thiên cười lên, “Bảo vệ chủ nhân? Theo như người nói, Lăng Vương điện hạ nhà các người so với bản thái tử còn lớn hơn sao?”

“Việc này.” Gương mặt Dương Thành liền biến sắc, nếu như hắn gạt đầu, Tô Mạc Thiên có thể sẽ mượn cơ hội này nói Lăng Vương điện hạ không đặt bản thái tử như hắn đây để vào trong mắt, có ý đồ giành chức vị Đông Cung cũng không chừng.

Vì vậy, hần chỉ có thể mặt lạnh lắ đầu, “Không, tỵ chức không có ý này.”

“Vậ thì cút ngay cho bản thái tử.” Giọng Tô Mạc Thiên âm trầm nói.

Dương Thành do dự một lát, chỉ có thể bắt đắ dĩ tránh ra, nếu như hần kiên trì phòng thủ sẽ khiến cho Tô Mạc Thiên có cớ chống lại điện hạ.

Vì không để cho điện hạ chịu trách móc, hần chỉ có thể tránh ra.

Dương Thành nhường đường, lúc này Tô Mạc Thiên mới hải lòng khịt mũi, hừ lạnh một tiếng, “Nô tài vĩnh viễn chỉ là nô tài, chớ vọng tưởng bầu vúi vào quyền quý thì có thể nói chuyện quyền lợi, ở trong mắt bản thái tử, người chẳng qua chỉ là một tiểu nô tài mà thôi.”

Nghe vậy, ánh mắt Dương Thành trầm xuống, một đạo sát ý từ trong mắt thoáng qua.

Nhưng, hần chỉ có thể nhin xuống.

Hơn nữa, cũng phải nhin.

Hần bây giờ mỗi tiếng nói cử động cũng đại biểu Lãng vương phủ, hơi không cẩn thận, thậm chí có có thể sẽ liên lụy cả Lãng vương phủ cùng Lãng Vương điện hạ.

Cho nên, hần nhất định phải nhin.

Tô Mạc Thiên lập tức đi đến trước mặt xe, không chút do dự lấy tay mở cửa xe ra.

Trong nháy mắt, hai người bên trong xe ngựa đang kích tình ôm nhau bại lộ ở trước mặt mọi người.

Trong lòng Quân Lam Tuyết Tâm cả kinh, đang muốn che kín thân thể mình, Tô Lãng Trạch so với nàng nhanh một bước, tung trường bào ra bao lấy cả người nàng, chỉ lộ ra nụ cười tinh xảo cùng mỹ lệ.

Nhưng dù vậy.

Chỉ liếc nhìn một cái, mọi người liền biết bên trong xe ngựa mới vừa rồi đang xảy ra chuyện gì.

Tô Lãng Trạch áo quần không ngay ngắn, nữ nhân nằm trên người hần áo quần cũng không chỉnh tề, lại nhìn nàng kia, mặt đỏ bừng, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết là xảy ra chuyện gì.

Chỉ là. Mặt đỏ bừng?

Quân Lam Tuyết oán hận cắn răng, mặt nàng đỏ không phải thẹn thùng, mà là tức giận?

Tô Lãng Trạch này khôn kiếp. Lại dám sờ vào. bộ ngực của nàng? ? ?

“Thái tử điện hạ? Người đây là ý tứ gì?” Tô Lãng Trạch lạnh lùng nhìn Tô Mạc Thiên ngoài xe ngựa, mặt âm trầm tràn đầy tức giận.

Đây là hần lần đầu tiên ở trong mắt người ngoài lộ ra bất mãn đối với thái tử Tô Mạc Thiên.

Tất cả mọi người đều biết thái tử và Lãng vương không hợp, nhưng ở nơi công cộng Tô Lãng Trạch đối với Tô Mạc Thiên luôn luôn đều giữ vẻ khiêm tốn hoà nhã, chưa từng giống như hôm nay, lại tỏ vẻ lửa giận ngập trời rõ như vậy.

Điều này cũng khó trách, cho dù ai đang làm chuyện tốt như vậy cũng không hi vọng bị quấy rầy?

Dân chúng rất hiểu được tâm tư của Tô Lãng Trạch, nhất thời đều ở trong lòng khinh bỉ Tô Mạc Thiên, người có tam cấp, thái tử làm như vậy thật sự là rất quá đáng?

“Này.”

Tô Mạc Thiên nhìn Quân Lam Tuyết vẻn vẹn lộ ra gương mặt thật lâu chưa tỉnh hồn lại.

Trong xe ngựa Tô Lãng Trạch quả thật có nữ nhân khác, nhưng cũng không phải nữ nhân mà hần truy bắt trên đường.

Nhận thức như vậy khiến Tô Mạc Thiên nhất thời chưa tỉnh hồn lại.

Tô Lăng Trạch lại như bất được cơ hội, lạnh lùng nhìn gần hần, gương mặt lửa giận, “Thái tử điện hạ, thần đệ xem ngươi là huynh trưởng, hơn nữa nhần nhĩn, ngươi sao lại đối với thần đệ, không chỉ hoài nghi thần đệ bao che thích khách, còn khiến thần đệ mất hết phong độ hoàng gia ở trước mặt dân chúng, người làm như vậy có phải hay không thật quá đáng?”

Tô Mạc Thiên giận tái mặt, nhất thời khó nói cảm thấy tức giận. Vậy mà dưới con mắt mọi người, chuyện hôm nay đập vào trong mắt mọi người chính là hần dựa vào chức thái tử ỷ thế hiếp người.

Lại có ai biết, ở xe ngựa ngã xuống đất trong nháy mắt, hần rõ ràng mơ hồ nhìn thấy nữ nhân kia chạy về phía xe ngựa Lăng vương phủ rồi biến mất không thấy nữa .

Ở chỗ nhiều người như vậy, nữ nhân kia lại bị thương nặng có thể chạy được bao xa?

Cho nên hần hoài nghi là Tô Lăng Trạch là âm thầm ra tay tương trợ, trợ giúp nữ nhân kia chạy trốn.

Nhưng bên trong xe ngựa trừ nữ nhân xa lạ này thì không còn người khác, nữ nhân kia sẽ chạy đi đâu rồi?

Chẳng lẽ nàng lợi hại như vậy, tốc độ nhanh như vậy ở trước mắt bao người chạy trốn không thấy bóng dáng?

Nhìn trước mắt vẻ mặt tràn đầy lửa giận của Tô Lăng Trạch, Tô Mạc Thiên tự biết bây giờ là đàm lao phải theo lao, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói xin lỗi, cắn răng nói: “Xin lỗi, bản thái tử cũng không biết tam đệ ngươi ở đây. “Làm việc”.

“Không biết?” Tô Lăng Trạch trả lời lại một cách mỉa mai, một bước cũng không nhường, “Trước đó thần đệ đã nói là có chút bất tiện, có phải hay không thần đệ đã nói rất rõ ràng rồi, thái tử điện hạ ngài mới có thể tin tưởng?”

Tô Mạc Thiên nhăn lại mày, “Bản thái tử cũng không có ý này.” Trong lòng lửa giận bốc lên, xem ra Tô Lăng Trạch vốn định mượn cơ hội này, cắn ngược lại hần một hợp rồi.

Hần hơi giễu cợt nói: “Ai sẽ nghĩ tới đường đường Lăng Vương điện hạ lại vào ban ngày ban mặt làm chuyện này.” Nơi này là đường đi đến hoàng cung, Tô Lăng Trạch lại can đảm như vậy, trong lòng Tô Mạc Thiên càng thêm giận không dứt.

Việc thừa nhận này khiến sắc mặt Tô Mạc Thiên càng thêm khó coi, vết thương trên cổ máu tứa như đã đọng lại thành sẹo, đầu vừa chuyển động, vết sẹo liền chảy máu, nhìn qua rất dữ tợn cùng kinh khủng.

“Đúng, thái tử điện hạ ngài ngoài miệng nói không có ý này, nhưng người lại làm.” Tô Lăng Trạch lạnh lùng đứng dậy, “Chuyện hôm nay, thần đệ sẽ đích thân bẩm báo phụ hoàng, nhờ phụ hoàng cho cái công đạo? Cho nên hiện tại, thái tử điện hạ tôn kính đi thông thả không tiền?”

Nói xong, ở trước mặt mọi người xoảng một tiếng dùng sức đem cửa xe ngựa đóng lại, để lại Tô Mạc Thiên bên ngoài cửa.

Cửa xe ngựa nặng nề lay động một cái cho thấy tức giận trong lòng chủ nhân của nó.

Tô Mạc Thiên hai quả đấm nắm chặt, giống như trước mắt bao người bị người hung hăng tát một bạt tai, sắc mặt khó coi giống như là hàn phong ngày mùa đông, âm trầm dữ tợn đến đáng sợ.

Quay người lại, nhìn thấy đám thị vệ phủ thái tử đứng ở xung quanh vắng vắng dạ dạ chờ hần ra lệnh thì lửa giận càng thêm bốc lên.

“Còn ngây ra làm gì? ? Hồi cung?”

Một đám phế vật vô dụng?

Tô Mạc Thiên giận đến phẩy tay áo bỏ đi.

Thị vệ của Lăng vương phủ thấy bọn họ rời đi, cũng vội vàng sơ tán những quần chúng vây xem, đuổi bọn họ nhìn về phía xe ngựa tò mò soi mói.

Dương Thành lập tức đi về phía xe ngựa, nhỏ giọng nói: ” Điện hạ, người phủ thái tử đã trở về cung rồi.”

Tô Lăng Trạch” Ừ” một tiếng, trên mặt không có vui sướng khi đuổi thành công quân đoàn của Tô Mạc Thiên, vẫn là âm trầm đáng sợ.

Dương Thành sờ cổ, cảm giác bộ dạng điện hạ có chút giống như bất mãn mà giận lây sang người khác. . . .

Chỉ là lúc này trong xe ngựa của điện hạ lại có thêm một nữ nhân?

Hắn nhìn thấy xe ngựa của thái tử có người khác nhưng lại cũng không biết là ai.

Càng không biết điện hạ sao sẽ lại ra tay giúp người kia ẩn nấp.

Nhưng.

Vừa lên xe ngựa liền như vậy, Việc này. có phải tiến triển quá nhanh hay không?

Dương Thành lại sờ đầu, nhưng cảm giác có gì đó không đúng. Từ trước đến giờ điện hạ là một người cực kỳ có quy tắc, hắn đi theo điện hạ nhiều năm như vậy, thậm chí còn chưa từng nhìn thấy điện hạ thân mật quá với nữ nhân nào.

Thậm chí hắn có một lần hoài nghi. Điện hạ có phải hay không là đồng tính, chỉ thích nam nhân không thích nữ nhân, cho nên bên cạnh điện hạ một nữ nhân cũng không có.

Cho nên cho dù hoàng thượng ban thưởng cho điện hạ nhiều phi tử như vậy nhưng điện hạ chưa bao giờ chạm qua họ.

Nhưng mà hôm nay nhìn thấy tình cảnh này, Dương Thành bỗng nhiên mới buông xuôi.

Mặc kệ trong xe ngựa nữ nhân này xuất hiện như thế nào, lại là loại người nào, nhưng ít ra việc này chứng minh. Điện hạ thích nữ nhân, cũng không phải đồng tính gì đó.

Việc này làm hắn an tâm, Lăng vương phủ sẽ không có người nổi nghiệp?

“Cuối cùng đã đi rồi sao?” Quân Lam Tuyết nhẹ nhàng thở ra, kéo chặt y phục Tô Lăng Trạch vén cửa sổ xe ngựa lên muốn dò xét.

Tô Lăng Trạch lại một tay lật nàng trở lại, đặt tại trong ngực, trầm mặt nói: “Không cho phép nhúc nhích, ngồi đằng hoàng cho ta?”

“” Trên mặt Quân Lam Tuyết hồng trắng hợp lại, miệng giật giật, muốn nói cái gì, nhưng lại không nói.

Tốt

Nàng thừa nhận, nếu như không phải mới vừa rồi Tô Mạc Thiên đột nhiên mở cửa xe ngựa ra, nàng sợ rằng thật trong lúc ý loạn tình mê cùng Tô Lăng Trạch xảy ra. Ách, những chuyện yêu đương này.

Vì vậy giờ để cho nàng một mình đối mặt với Tô Lăng Trạch, trong lòng cảm thấy bức bối.

Huống chi, bây giờ nàng quần áo xốc xếch , dưới tình huống mập mờ như vậy.

Tô Lăng Trạch cũng không phải là muốn làm tiếp chuyện mới vừa rồi dang dở chứ?

Nàng vội vã nói: “Này, Tô Mạc Thiên đã đi rồi, diễn cũng đã diễn xong? Người còn muốn làm gì?”

Hắn còn muốn làm gì? Sắc mặt Tô Lăng Trạch trầm hơn.

Chuyện hắn muốn làm còn hơn thế nữa, nàng còn đi hỏi hắn muốn làm gì?

“Ngoan ngoan ngồi xuống cho ta?” Hắn khẽ quát một tiếng, tiểu nô tài này chính là không an phận? Tô Lăng Trạch có chút buồn bực, dự cảm trên người vẫn chưa hoàn toàn biến mất, tiểu nô tài đáng chết này còn cố tình không an phận, thật cho là hắn sẽ không ở chỗ này cưỡng bức nàng sao?

Hắn trừng mắt nhìn Quân Lam Tuyết vẻ mặt âm trầm.

Quân Lam Tuyết không sợ chết trừng mắt nhìn lại, “Người có quyền gì ra lệnh cho ta?”

“Người còn dám mạnh miệng?” Tô Lăng Trạch giận cùng buồn cười, một phát bắt được cánh tay Quân Lam Tuyết cánh tay, thanh âm từ trong kẽ răng nặn đi ra giống như nghiền răng nghiền lợi, “Bổn vương có phải hay không nên nhắc nhở một câu, Tô Mạc Thiên đi, nhưng, món nợ người và bổn vương chưa thanh toán hết?”

“” Gì gì ?? Món nợ giữa bọn họ?

Xong rồi?

Sắc mặt Quân Lam Tuyết cứng đờ, tâm mới vừa đặt toàn bộ trên người Tô Mạc Thiên, thiếu chút nữa quên Tô Lăng Trạch ở bên cạnh nàng lúc này mới thật sự là hung sát?

Em gái người?

Nàng nên nhân lúc Tô Mạc Thiên đi chạy trốn mới phải?

“Nhớ ra rồi à?” Tô Lăng Trạch lạnh lùng nhếch môi, “Rất tốt.” Nếu đã nhớ ra, vậy thì chứng tỏ không có quên.

Quân Lam Tuyết gượng ép cười mỉa mai, bắt đầu giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, “Ách, cái này. Ôi, hôm nay thời tiết thật đẹp, Lăng Vương điện hạ, ngài nói có đúng hay không?”

“Ừ, không sai, đích xác rất không tệ?” Tô Lăng Trạch cũng không thèm nhìn tới sắc trời bên ngoài một cái, ánh mắt nhìn chăm chú vào Quân Lam tuyết, lạnh lùng nói: “Tiểu nô tài, người không chạy thoát được đâu.”

Người không chạy thoát được đâu.

Đây không phải là nghi vấn, mà là khẳng định.

Là một loại tuyên cáo bá đạo, nàng không chạy thoát được đâu.

Nếu như đã bị hấn chộp trong tay, muốn chạy thoát. thật không đơn giản như vậy.

Quân Lam Tuyết nắm chặt áo khoác Tô Lăng Trạch , trong lòng đột nhiên tràn đầy bi thương.

Tại sao nàng đột nhiên cảm thấy, việc trước mắt là bảo toàn mạng nhỏ này, nhưng, tựa hồ, giống như, có thể, có lẽ, nàng. sắp lâm vào một mối nguy lớn hơn nữa?

Ách, Tô Mạc Thiên. Người chính là muốn dẫn ta trở lại phủ thái tử sao.

Ánh mắt Quân Lam Tuyết nhìn về phía hoàng cung, đột nhiên bị ai nghĩ đến, hiện tại nàng lại phải tiến vào cung nữa.

Đáng tiếc, không có ai cho thêm nàng cơ hội như thế, Tô Lăng Trạch vén màn xe lên, thanh âm lạnh lùng rõ ràng truyền vào trong tai Dương Thành, lạnh lùng nói: “Bây giờ, lập tức, lập tức trở về phủ.”

“Dạ?” Dương Thành cất giọng lên tiếng.

Lại hiểu lầm ý tứ của Tô Lăng Trạch, nghĩ đến điện hạ nhà mình bày tỏ bất mãn, vội vã trở về Lăng vương phủ tiếp tục làm chuyện tốt mới vừa bị cắt đứt.

Vì suy nghĩ cho “tính phúc” của chủ tử nhà mình, Dương Thành lập tức vung roi, tự mình điều khiển xe ngựa chạy như bay về phía Lăng vương phủ.

Dĩ nhiên, Tô Lăng Trạch cũng không biết suy nghĩ trong lòng Dương Thành, nếu như biết rõ rồi, không chừng sẽ. Hộc máu.

Không nghĩ tới hình tượng của mình ở trong lòng thuộc hạ, trở nên như vậy. Gấp cái con khỉ.

76. Q.2 - Chương 5

Edit: Jade

Lần nữa bước vào Lăng vương phủ, trong lòng Quân Lam Tuyết có nhiều cảm xúc phức tạp .

Vốn tưởng rằng về sau sẽ không trở lại nơi này nữa nhưng không nghĩ tới chỉ mới rời đi một ngày ngắn ngủi thì nàng lại trở về.

Trong lòng rất phức tạp, có cảm xúc nói không nên lời rốt cuộc là vì sao.

Đây là nơi đầu tiên nàng xuyên không đến sống ở thế giới này, tình cảm đối với nơi này hơn hẳn những nơi khác, lúc trước nghĩ chỉ cần có tiền thì nàng có thể rời khỏi nơi này muốn đi đâu thì đi.

Dù sao, xuyên qua không phải mỗi năm có, hiếm khi có dịp như vậy, thế nào cũng phải đi nhìn xem cho đã thế giới này mới được.

Vậy mà, thoáng một cái đã qua một tháng. Đến lúc chân chính muốn rời khỏi, trong lòng lại không bỏ được.

Có thể trở về Lăng vương phủ, trong lòng nàng ít nhiều vẫn có chút vui vẻ, dĩ nhiên, nếu như có thể bỏ qua vị vương gia với gương mặt tuấn tú bình tĩnh nào đấy thì tốt hơn.

Trong phòng.

Y phục Tô Lăng Trạch đen như mực, ngồi ngay ngắn ở trước bàn ngọc khắc hoa Phỉ Thúy.

Chính diện, Quân Lam Tuyết lại mặc y phục vải thô hạ nhân, nghiêm nhiên là trang phục nam trang nô tài, khác biệt là tóc của nàng được cột thành kiểu đuôi ngựa đơn giản lủng lẳng ở sau ót, không hề mang mặt nạ, lộ ra khuôn mặt vốn tinh xảo, cùng Tô Lăng Trạch hai người mắt lớn trùng mắt nhỏ, không nhúc nhích.

“Khụ khụ.” Giữa lúc đó, Quân Lam Tuyết vượt lỗ mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nặn thành một khối, nịnh nọt nói: “Ồ, Lăng Vương điện hạ, ngài xem, nhà ngài thật là đẹp. Phòng ốc lớn như vậy, người hầu nhiều như vậy, nhìn cảnh vật non nước, hoa và cây cối thật đáng yêu nha.”

Tròng mắt đen nhánh của Tô Lăng Trạch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng, hứng thú không dời đi.

Quân Lam Tuyết mặc kệ, buồn bực trùng hấn, dùng mềm không được, nàng sẽ dùng rắn, “Tô Lăng Trạch? Ngài có chuyện gì thì mau nói đi, nói nhanh đi? Không nên cứ trùng mắt như vậy?” Nàng rất buồn ngủ? Nàng buồn ngủ có biết hay không?

Sự thật chứng minh, Tô Lăng Trạch chính là người tự mình làm khổ mình, dùng mềm thì hấn khinh thường, cố tình muốn dùng mạnh bạo với hấn thì hấn mới để ý tới mình.

“Muốn cho bốn vương tự mình mắng một cái sao?” Tô Lăng Trạch lạnh lùng nói: “Người không phải cảm thấy, người nên thành thật với bốn vương sao?”

“” Nàng có cái gì thành thật? Nàng thử dò xét hỏi: “Ta trộm người bạc?”

Lông mày Tô Lăng Trạch nheo lại, này và trộm bạc có quan hệ gì với nhau chứ?

Hắn lắc đầu, “Không có.”

Quân Lam Tuyết lại nghĩ, “A, vậy chắc là ta hủy đi căn phòng của ngài?”

Chân mày Tô Lăng Trạch nhíu chặt hơn, “Không có.”

“Cũng không có, vậy chẳng lẽ là ta giành lão bà của ngài?”

“” Tô Lăng Trạch mím môi, hai đấm nắm chặt, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ , “Không có?”

Quân Lam Tuyết nhảy cẫng lên, “Nếu lão nương không có trộm bạc của ngài, cũng không có hủy đi phòng của ngài, càng không có giành lão bà của ngài, ngài bảo ta thành thật với ngài cái gì?”

Cú nhảy này làm liên lụy đến vết thương mới vừa băng bó kỹ, lập tức đau đến nàng nghiến răng chịu đựng, vội vàng ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế, mẹ nó, toàn thân thương tích đầy người phải làm gì mới tốt đây?

Dầu gì cũng tới gây mê.

“” Tô Lăng Trạch thề, nếu là hắn cùng tiểu nô tài này nói những thứ không đâu nữa thì hắn sẽ không mang họ Tô?

Quân Lam Tuyết vô tội trừng mắt nhìn, có lời gì thì cứ nói thẳng đi, hắn không nói, nàng làm sao sẽ biết đây.

Nhìn ánh mắt loé sáng như sao của nàng, Tô Lăng Trạch chợt mềm lòng xuống, nhỏ giọng nói: “Hơn một tháng trước, người ở phía sau núi Lăng vương phủ, là người?”

“Ách.” Con người Quân Lam Tuyết đảo lòng vòng, nhìn chung quanh, lại dời đến trên người Tô Lăng Trạch, khụ khụ ho hai tiếng, ” Khụ khụ, chuyện này, hình như. Là ta.”

“Cái gì hình như? Đúng thì là đúng, không phải thì không phải.” Tô Lăng Trạch không vui nói.

“Đúng đây. Là ta.” Quân Lam Tuyết bất đắc dĩ nói, thấy Tô Lăng Trạch đối diện trong nháy mắt lông mày nhíu lên, vỗ bàn một cái, ngay sau đó lại nói: “Đầu tiên nói trước, ngày đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn? Ta vốn là đang tắm rửa ở Nguyệt Trì, người lao ra, là ta bị người hù dọa đến?” Tinh thần bị thương tổn là nàng?

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch liền lập tức nổi giận, “Người ở đó tắm rửa? ?”

Tiểu nô tài này thật đáng chết? Ban ngày ban mặt, nàng lại dám ở đó tắm rửa?

Vừa nghĩ tới ngày đó có vài chục tên áo đen đuổi giết, cũng rất có thể sẽ thấy thân thể của nàng, trong tim của hắn thì có một cây đuốc đang thiêu đốt.

Quân Lam Tuyết không biết hắn đang tức cái gì, nhàn nhả nói: ” Đúng đó, chẳng lẽ ngài bảo ta đi đến cái nhà tắm kia của Lăng vương phủ các người tắm à?”

Tô Lăng Trạch không chút nghĩ ngợi gầm nhẹ, “Người dám?”

Nhà tắm?

Đó là chỗ nào? Đó là nơi toàn bộ hạ nhân tụ tập tại cùng nhau tắm rửa? Nếu như nàng dám đi, hắn nhất định sẽ. Nhất định sẽ.

“Cho nên, ta chỉ có thể tìm chỗ khác mà tắm rửa.” Quân Lam Tuyết vô tội buông tay, “Đây thật không phải là lỗi của ta, ai biết người sẽ ở nơi đó gặp đuổi giết, hơn nữa nếu không phải là người đột nhiên mở ra cơ quan gì đó, ta cũng sẽ không cùng người cùng nhau rớt vào trong mật thất kia, càng sẽ không phát hiện bản thân người trung mị thuốc, cho nên mới. Ách.”

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện này, Quân Lam Tuyết cảm giác lòng bàn tay chợt ngứa, tình cảnh đêm đó hiện lên trong đầu nàng.

Nàng tựa hồ còn có thể cảm nhận được cảm giác khi đó, đây là lần đầu tiên nàng giúp nam nhân an ủi, tinh thần nàng bị kích thích biết bao nhiêu?

Nghĩ tới đây, nàng theo bản năng nhìn phía dưới của Tô Lăng Trạch.

Ách, sau ngày đó Tô Lăng Trạch chắc sẽ không lưu lại di chứng gì chứ?

Ví dụ như. Bất lực?

Không đúng, người bất lực còn có thể một màn giống như trên xe ngựa đối với mình loạn phát tình sao? Quân Lam Tuyết oán hận nghĩ.

“Ánh mắt người đang nhìn cái gì đó?” Ánh mắt sắc bén của Tô Lăng Trạch một cái liền phát hiện nàng mờ ám, không khỏi lạnh lùng nói.

“Khụ khụ.” Quân Lam Tuyết ho nhẹ mấy tiếng, ” Đây, đây là ta sợ ngài không phải bị xuân được làm lưu lại di chứng sau này chứ.”

Tròng mắt Tô Lăng Trạch híp lại, một chút ngọn lửa khác thường từ sâu trong con mắt vọt lên, mang theo hô hấp cực nóng không hề chớp mắt nhìn Quân Lam Tuyết, “Có lẽ, người có thể tự mình thử xem, xem một chút có thể hay không có để lại di chứng gì?”

Trong nháy mắt Quân Lam Tuyết nhảy thật xa, “Đừng? Cho xin đi? Lão nương đối với cái này không có hứng thú?”

“” Nhặt nhẻo. Khoé miệng Tô Lăng Trạch rụt rụt, lời này nàng cũng nói được, nhưng thấy vẻ mặt khấn trương của nàng, tim của hắn không khỏi hứng lấy mấy phần hài hước, từng bước từng bước đến gần nàng, mang theo một chút dụ dỗ, nói: “Chưa thử qua làm sao biết nhặt nhẻo hay không nhặt nhẻo? Nói không chừng người nhiệt tình như lửa?”

“Ta nhổ vào. Gia là một người ngây thơ? Chớ đem tư tưởng ô uế kia đặt lên trên người ta?” Vẻ mặt Quân Lam Tuyết giận dữ, tên khốn bậy bạ gì thế.

“Ta hỏi người, Âm Lâu với người, rốt cuộc có quan hệ gì?” Tô Lăng Trạch đột nhiên chuyển đề tài, đột nhiên nhắc tới một chuyện khác.

“Âm Lâu?” Quân Lam Tuyết sững sờ một chút, rồi sau đó trong lòng cả kinh, không biết tại sao Tô Lăng Trạch lại hỏi từ này.

Xem ra hắn đã biết.

Cũng phải thôi loại độc Phệ Tâm trên người nàng chính là loại độc mà tựa hồ chỉ có người Âm Lâu mới có, chỉ là, điều này làm cho nàng phải trả lời như thế nào, nếu nàng nói với hắn, nàng căn bản cũng không biết Âm Lâu là một chỗ quái quỷ gì, hắn có tin hay không?

Tô Lăng Trạch thấy Quân Lam Tuyết chột trảm mặt thì ánh mắt từng chút từng chút trảm mặc lại.

Có mấy lời, cho dù không nói, trảm mặc đã biểu rõ tất cả.

Bỗng nhiên Tô Lăng Trạch đứng dậy, nhớ tới lời nói của người kia đêm đó.

Năm ngày sau, hắn phải chết.

Bây giờ đã qua một ngày, chỉ còn lại bốn ngày .

Hắn nhìn tiểu nô tài trảm mặc không nói, ngực càng ngày càng chìm xuống.

Tin tưởng của hắn, nàng đã phá hủy lần thứ nhất, hôm nay, chỉ còn lại lần cuối cùng, chính là. Một lần duy nhất.

Cánh môi hắn giật giật, nhưng thủy chung không có đem những lời này nói ra, có mấy lời, chỉ là trảm mặc, liền thay thế tất cả.

Nhìn Tô Lăng Trạch bỗng nhiên đứng dậy, hai mắt nặng trĩu, khiến lòng Quân Lam Tuyết như bị cái gì ngăn chặn lại, nàng theo bản năng bắt được cánh tay Tô Lăng Trạch, nói: ” Tô Lăng Trạch, nếu như mà ta nói, vô luận như thế nào, ta đều sẽ không giết người, người có tin ta không?”

Nghe vậy, ánh mắt Tô Lăng Trạch lay động, bình tĩnh nhìn vào trong mắt của nàng, trái tim nổi lên từng gợn sóng.

Nếu như đây là nàng nói.

Như vậy, hắn tin.

Vào lúc này, ở phía chân trời xa đột nhiên nổ lên một vệt sáng màu xanh dương khói mù trên không trung khuếch trương dạt ra .

Đây là. Đạn tín hiệu?

Quân Lam Tuyết nghi ngờ, Tô Lăng Trạch lại biến sắc, giống như có chuyện gì xảy ra .

“Điện hạ?”

Rồi sau đó, đột nhiên Dương Thành chưa được sự cho phép liền xông vào, thần sắc hốt hoảng.

Dương Thành rất ít khi mất khống chế, hôm nay như vậy nhất định là có chuyện gì xảy ra, Tô Lăng Trạch xoay người sang chỗ khác, trầm giọng nói: “Đã xảy ra chuyện gì.”

“Là Mạc Bạch đã xảy ra chuyện.” Dương Thành nhíu chặt mi: “Mạc Bạch một tay tìm cách xử lý chuyện nông trường Nam Dương, chỉ là sáng nay người được phái đi Nam Dương chuẩn bị, tuy nhiên ngoài ý muốn đã chết, Mạc Bạch cảm thấy chuyện khác thường, liền tự mình đi điều tra, nhưng vẫn không có tin tức truyền đến, cho đến mới vừa truyền tới tín hiệu, đó là phương hướng sáng nay Mạc Bạch rời đi, nhất định là có chuyện gì xảy ra.”

Tín hiệu màu xanh dương, đây là tín hiệu cầu cứu.

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch không nói hai lời, trực tiếp đi đến ngoài cửa, lời nói lạnh lẽo từ môi mỏng phun ra, mơ hồ có mấy phần âm trầm, “Dẫn đường.”

Không có đợi được câu trả lời khiến Quân Lam Tuyết có chút thất vọng, nhưng nghe được hắn nói Tiểu Bạch đã xảy ra chuyện? Liền cũng không do dự nữa đi theo.

Ngoại thành kinh đô.

Ba người một đường ngược dòng sông mà lên, ánh trời chiều từ từ rủ xuống, màu xám che phủ cả một vùng phẳng phất như vào đêm.

Nơi này là một con đường cực kỳ hẻo lánh hoang vu, bình thường rất ít người đi lại, cỏ lau vọt lên cao gần tới ngực, mất một vòng thật lớn mới đi tới một phòng nhỏ.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn âm đạm xuống, Dương Thành đẩy hàng rào ra đi vào bên trong, mượn ánh sao trên bầu trời mơ hồ quan sát căn phòng này, đây là căn phòng không lớn, chung quanh phủ một lớp bụi mỏng, lâu không có người nào ở, nhân lúc bóng tối tìm kiếm một hồi, trong phòng tìm được một chút nên đốt lên.

Quân Lam Tuyết nghi ngờ hỏi: “Ở chỗ này?”

Bọn họ dựa theo ám hiệu Mạc Bạch lưu lại mà một đường tìm đến nơi này.

“Ừ.” Tô Lăng Trạch nhàn nhạt đáp một tiếng, có lẽ là lo lắng cho Mạc Bạch nên tâm tình cũng không buông lỏng.

Ám hiệu ở đây, lại không thấy bóng dáng, có lẽ ở gần đây.

Quân Lam Tuyết cẩn thận đánh giá chung quanh, ánh nến nhàn nhạt thoáng qua, ánh lên hai mắt nàng, tựa như một tầng sắc thái nhu hòa, trong suốt nhàn nhạt.

Bên hàng rào bên có một mảnh đất, đất này đổi mới hình như là chủ nhà dùng để trồng thứ gì đó, chỉ là quá lâu không có người đi xử lý, giờ đã có không ít mọc lên cao, lại lướt mắt một cái nhìn gian phòng này không lớn, phòng ở đã được Dương Thành quan sát xong cũng không phát hiện bất cứ khác thường nào.

“Nếu theo như người nói là bị người đuổi giết thì sẽ chạy trốn tới nơi này sao?” Quân Lam Tuyết trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên hỏi, nơi này không gian thoáng không giống như là một nơi để ẩn thân tốt.

“Phải” Gian nhà này mục tiêu lớn, không dễ ẩn thân, rõ ràng là một nơi cực kỳ nguy hiểm, Tô Lăng Trạch lại nói.

Quân Lam Tuyết nhíu mày, chỉ vào gian phòng chỉ có thể chứa nạp mấy người, hỏi tiếp: “Vậy người sẽ ẩn giấu nơi nào? Ta cảm thấy được suy nghĩ của Mạc Bạch chắc cũng là cũng giống người.”

Tô Lăng Trạch nghe vậy, khoé môi lạnh lùng khẽ mím lại, sâu trong con ngươi đen mang tia sáng loé lên, chớp chớp như ánh nến, trong sáng sáng tỏ.

Hắn trực tiếp cất bước vượt đến bên giường, dùng một chút lực ván giường bị đẩy ra, dưới ván giường xuất hiện một cái lỗ.

Quả nhiên là vậy.

Quân Lam Tuyết có chút hài lòng, xem ra đại não Tiểu Bạch và đại não Tô Lăng Trạch là giống nhau.

Tô Lăng Trạch chớp mắt khóe môi, ánh mắt giống như hang động sâu thẳm thản nhiên xẹt qua, “Đi xuống xem thử.” Sau lại quay đầu nói với Dương Thành: “Người canh chừng.”

Dương Thành gật đầu một cái, “Dạ, Điện hạ cần phải cẩn thận.”

Mây kiếm Tô Lăng Trạch giương lên gạt đầu một cái, không nhiều lời bắt được cánh tay Quân Lam Tuyết tung người nhảy một cái đã nhảy vào cửa động này.

Dưới động là một màu đen bao la, bát ngát cũng không biết nơi này là chỗ nào, thông đến nơi nào, trong bóng tối Quân Lam Tuyết nhìn không rõ, chỉ biết theo sát bên người Tô Lăng Trạch.

“Người nói những người đó làm sao lại biết Mạc Bạch tự mình xử lý chuyện nông trường Nam Dương, điều này đối với hắn có lợi gì sao?”

Ánh mắt Tô Lăng Trạch thâm trầm, lạnh lùng nói ra sự thật: “Lăng Vương xuất hiện nội gián.”

Quân Lam Tuyết hơi sững sờ, “Ngài xác định?”

Tô Lăng Trạch gật đầu, “Người nói chuyện nông trường Nam Dương cho Mạc Bạch, ta giao toàn quyền xử lý chuyện này cho Mạc Bạch, chuyện này cũng chỉ có thân tính Lăng Vương phủ biết, nếu không có người tiết lộ, đây không có khả năng.”

Quân Lam Tuyết trầm tư một hồi, rồi sau đó đột nhiên nói: “Ta hiểu, hoàng thượng giao cho ngài quản lý việc chăn nuôi chiến mã, đàn ngựa này là loại ngựa tốt từ Tây Phiên tiến cống qua, nếu là đàn ngựa này xảy ra vấn đề, đến lúc đó, ngài khó mà thoát khỏi tội không phải sao?”

Đối với Quân Lam Tuyết rất nhanh sẽ hiểu tiền nhân hậu quả, trong mắt Tô Lăng Trạch có chút tán thưởng, trầm giọng nói: “Không tệ, người từng cùng Mạc Bạch nói Nam Dương vào thu sẽ mưa to không ngừng, chuyện này có lẽ đã để cho bọn họ biết, chủ mưu phía sau không thể tự mình ở chăn nuôi ngựa gian lận, chỉ có thể mượn thiên tai tới phá hủy.”

Ánh mắt Quân Lam Tuyết trầm xuống, đây thật sự là chủ ý hay, nếu như đàn chiến mã này thật sự xảy ra vấn đề gì thì Tĩnh Uyên Hoàng đế nhất định sẽ giận dữ, bởi vì việc này quan hệ đến vấn đề không ngừng lớn mạnh, cho dù Tô Lăng Trạch được cưng chiều đi nữa thì cũng khó thoát tội.

Cho dù Hoàng đế không trách tội hắn, văn võ bá quan cũng sẽ ngày đêm ở trước mặt hoàng đế tố tấu, đến lúc đó Tô Lăng Trạch chỉ sợ thật sự.

Xem ra, trong Lăng Vương phủ thật sự có nội gián.

Đi gần nửa giờ, mặt đạo đen như mực chợt xuất hiện vài tia sáng, tia sáng bay thẳng xuống, giống như là ánh trăng, cũng giống như là ánh sao, trong mơ hồ tựa hồ truyền đến vài tiếng nặng nề, cẩn thận mà nghe, Quân Lam Tuyết màu nhướng lên, “Là tiếng của Mạc Bạch.”

“Ở phía trước.” Tô Lăng Trạch đã sớm nghe tiếng. Hai người tìm tiếng vang rất nhỏ, thận trọng tiến lại gần, dừng lại ở một chỗ trống mặt đất.

Mặt đất rất lớn, nhưng hầu như không có đồ vật nào, cho nên giống như trống trải, mấy phần ánh sáng nghiêng hắt vào, có mùi âm u nhàn nhạt, mà ở một góc mặt đất, một bóng dáng cao ráo nằm nghiêng trên mặt đất, lông mày cong lên như thể đang cảm thấy bất an, không có ý thức hôn mê, Mạc Bạch.

“Ở chỗ này.” Tô Lăng Trạch kiểm tra tình hình thân thể của hắn, càng xem sắc mặt càng trầm, “Ba chỗ bị kiếm làm trọng thương, có độc mà còn là kịch độc.”

“Rời khỏi nơi này rồi nói sau.” Quân Lam Tuyết nói.

Tô Lăng Trạch gật đầu nói: “Ừm”

Ánh trăng như hình lưỡi câu, màn đêm thật yên tĩnh, như mảnh loan đao luyện ánh trăng sáng làm nền àn đêm màu xanh thẫm, quang cảnh dần chìm vào trong bóng tối.

Quân Lam Tuyết và Tô Lăng Trạch mang Mạc Bạch đến một chỗ ở hang động vừa tìm được, Mạc Bạch đau đớn, không thể di động, vì vậy Dương Thành đã chạy về Lăng Vương phủ mời Lão Mân đến, giờ phút này bọn họ đang đợi.

Đuôi mày Tô Lăng Trạch nhíu chặt, trong lòng không biết nghĩ cái gì, gương mặt tuần tú trầm đến đáng sợ. Mạc Bạch đi theo hắn năm năm, mặc dù có hơi ngốc một chút, còn thường chọc giận hắn, nhưng năm năm này hắn đều tận trung làm tròn bổn phận đi theo hắn.

Tô Lăng Trạch là một người cực kỳ bênh người, hôm nay người của mình bị thương thành như vậy, trong lòng cảm thấy giận dữ.

Thấy thần sắc hắn âm trầm, đột nhiên Quân Lam Tuyết cảm thấy rất chói mắt, nàng. . . . không muốn nhìn thấy bộ dạng này của Tô Lăng Trạch.

Con người xoay chuyển, đột nhiên nàng đưa một cái tay ra, thoáng qua ở trước mặt của hắn.

Tô Lăng Trạch nghiêng đầu nhìn nàng, giọng điệu thanh đạm, ” Thế nào?”

Lông mày nàng khiêu lên, “Cho ta một ngàn lượng, ta giúp ngài cứu hắn.”

Tròng mắt khẽ híp một cái, một lần nữa ánh mắt Tô Lăng Trạch đánh giá nàng, “Người được?”

Giọng điệu của hắn mang theo chút hoài nghi, xác thực, mặc dù hắn biết tiểu nô tài này có rất nhiều bản lĩnh, nhất là thiên phú trong buôn bán, lại làm người ta nhìn thế là đủ rồi, nhưng việc này liên quan đến tính mạng, hắn vẫn là không yên tâm.

“Ta không được ngài được sao?” Quân Lam Tuyết hỏi ngược lại, một bộ biểu tình ‘ nếu người giỏi thì người làm đi... ’, chợt hai tay mở ra ngồi bên cạnh, “Ồi, dù sao không phải hộ vệ của ta chết cũng vậy không đau lòng. Đáng thương tiểu tử Bạch này theo sai chủ tử.”

Ánh mắt Tô Lăng Trạch trong trẻo nhưng lạnh lùng chăm chú trên mặt nàng, rồi sau đó ném ra mấy tờ ngân phiếu, “Cứu.”

Tốt, mặc dù nghĩ đến, tiểu tử nô tài này nhất định là nhân cơ hội lương gạt hắn, nhưng không biết lý do gì, hắn tin tưởng nàng. Chỉ đơn giản như vậy mà thôi, huống chi, chỉ là một chút bạc mà thôi, số tiền này chính là tiểu nô tài kiếm về, hắn không có luyến tiếc.

Quân Lam Tuyết híp mắt nhận lấy, vui vẻ đếm, còn không quên hướng Tô Lăng Trạch giơ ngón tay cái lên, “Tốt, quả nhiên là chủ nhân tốt, lãnh đạo tốt? Đáng khen.”

Thu hồi ngân phiếu, nàng cũng không chần chờ bận rộn công việc.

Thật ra thì, Quân Lam Tuyết cũng không hiểu y thuật, kiếp trước nàng là chuyên gia phân tích, bởi vì liên quan đến nghề nghiệp, thường sẽ nhận được đe dọa và bị một chút phần tử hắc đạo uy hiếp, vì vậy, đối với những vết thương ngoài đơn giản như vậy, nàng vẫn có thể đủ sức xử lý.

Đây là kinh nghiệm tích lũy được, vào lúc Mãn Lão chưa tới, nàng trước tiên có thể đơn giản xử lý một chút vết thương trên người Mạc Bạch.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất là, nàng không muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng và tàn khốc của Tô Lăng Trạch, cho nên nàng nghĩ dời đi sự chú ý của hắn nên mới cố ý làm như vậy. Mang đến cho hắn chút vui vẻ.

Nàng nghĩ, Tô Lăng Trạch sẽ hiểu tâm ý của nàng.

Nàng lấy áo khoác trên người xé thành từng mảnh, cầm miếng vết thương trên người Mạc Bạch, cũng cẩn thận băng bó lại, lại còn dặn dò Tô Lăng Trạch đi tìm chút thảo dược cầm máu.

Đây là Tô Lăng Trạch từ lúc sinh ra lần đầu tiên tự tay làm trợ thủ cho người khác, chờ hắn sau khi làm xong mới hoàn hồn lại, không khỏi cười khổ, gặp tiểu nô tài, hắn thật đúng là trở nên ngay cả mình cũng mau nhận không ra mình.

Bận bịu một hồi lâu, Quân Lam Tuyết đứng dậy vỗ vỗ tay, ” Được rồi, hiện tại chờ Mãn Lão đến, Tiểu Bạch sẽ không có chuyện gì.”

“Đa tạ.” Tô Lăng Trạch khẽ day trán, khó nói tiếng cảm ơn, không nghĩ tới tiểu nô tài đúng là nhiều tài, trước kia hắn cũng có hơi không biết trọng dụng tiểu nô tài này.

Quân Lam Tuyết có chút giật mình, không nghĩ tới hẳn lại có thể biết nói cảm ơn, không khỏi hừ một tiếng, “Nói cảm ơn như vậy rất không thành ý nha, ngài nếu thật lòng muốn cảm ơn ta, thì.” Nàng liếc một cái bên hông của hắn, nơi đó, là vị trí túi tiền.

Khoẻ miệng Tô Lăng Trạch co quắp, hắn thu hồi lời nói mới rồi, hẳn một chút cũng không trọng dụng tiểu nhân tài này, tiểu nô tài vẫn là tiểu nô tài, có thể làm cho lòng người ta ấm lên, cũng có thể làm cho người ta tức giận phải nghiêng răng.

Nhìn thấy cảm xúc lo lắng của Tô Lăng Trạch đã tan biến, Quân Lam Tuyết cười một tiếng, trong lòng cũng yên lòng, nàng đi tới một chỗ bên sơn động, bắt chéo hai chân lên, vừa đếm bạc vừa ngâm nga, vuốt một xấp ngân phiếu trong tay, ừ, hôm nay thu hoạch rất phong phú, tâm tình nàng đột nhiên rất tốt, rất tốt, hăng hái lên, nàng liền không nhịn được đem bài hát càng hát càng lớn.

Vì vậy.

“ Hai sờ sờ nụ cười bên môi, ba sờ gáy chuyển vòng sờ vào xương quai xanh, bốn sờ len lén lên trước ngực hắn, khi hắn tỉnh lại thì tất cả sờ một bên 1-2-3-4 sờ khắp, ai nha nha nha, bảy sờ nơi nào mới phải? Nhìn chung quanh đầm đầm mắt hắn.” (Nói chung đoạn ca từ này chả biết edit sao, thôi thì edit theo cách hiểu của mình vậy @@)

Nghe được nàng hát bài hát, Tô Lăng Trạch nhướn mày, đây là bài hát gì lộn xộn lung tung thế không biết? Mà còn sờ tới sờ lui? Tiểu nô tài này sao lại hát bài hát như vậy?

Quân Lam Tuyết một chút tính tự giác đều không có, tiếp tục vui vẻ hát: “ Mười một sờ, trở lại trên mặt hắn sờ lên cằm một lần nữa, mười hai sờ tóc mai hắn xuống nữa cằm giắc râu ria đâm vào tay, mười ba sờ vào một bên khuyên tai, mười bốn sờ bờ vai gầy teo của hắn xin đừng khiêng lên quá nhiều phiền oán, mười lăm sờ vỗ nhẹ lưng của hắn.”

“Tiểu nô tài.” Rốt cuộc Tô Lăng Trạch nghe không nổi nữa, “Người ca lộn xộn cái gì?”

Chân mày Quân Lam Tuyết cau lại, “Đây không phải là cái gì lộn xộn? Lúc này ta không nỡ nhìn thấy ngài lo lắng, muốn tạo không khí, đây là ta vì muốn tốt cho ngài.”

“” Tốt, nếu như vì tốt cho hắn. Hắn có thể tiếp nhận.

Trong lòng Tô Lăng Trạch dễ chịu đi nhiều, nhưng vẫn là nói: “Đổi bài khác đi.”

Không nghĩ tới tiểu nô tài còn có thể hát, Tô Lăng Trạch phát hiện càng chung đụng với nàng thì càng phát ra hiện trên người nàng một chút bí mật không muốn cho người khác biết, nàng giống như chính là một bảo rương, từ từ mở ra tinh hoa bên trong liền từng chút từng chút lộ ra.

“À?” Quân Lam Tuyết quay đầu lại nhìn hắn, một đôi mắt to vô tội nháy mắt, không rõ chân tướng, “Ngài cảm thấy bài hát này không dễ nghe à.” Bài này chính là bài hát kiếp trước nàng thích ca nhất, nghe thế nào đi nữa đều cảm thấy thích.

“” Hắn rất muốn hỏi, chẳng lẽ người cảm thấy dễ nghe sao? Hay là, người cảm thấy bài hát này thật có thể ca lên sao?

Bài hát gì mà ca từ kì quái, bài hát đòi phong bại tục. Có cô gái đẳng hoàng nào dám to gan hát bài hát như vậy chứ?

“A, thật là ngại quá, vậy ta đổi bài hát khác.” Nếu Tô Lăng Trạch không thích, Quân Lam Tuyết cũng luôn luôn tự nhận là mình là một người dễ nói chuyện, đổi bài thì đổi bài.

Vì vậy, Quân Lam Tuyết Thanh cất cao giọng, đem ngân phiếu nhét vào trong ngực, căng cổ họng liền bắt đầu lên lớn tiếng: “ Tiểu muội muội ta ngồi đầu thuyền ca ca người ở trên bờ, tình ý hai ta, ở đây kéo thuyền lay động từ từ lay động từ từ, mồ hôi người rơi vãi một đường, nước mắt trong lòng ta chảy, chỉ mong chờ mặt trời ló phía Tây, để cho người hôn đủ oh. Oh. Oh. Oh. Oh.”

Để cho người. Hôn đủ.

Tô Lăng Trạch khoe miệng giật giật, quay lưng lại, hít một hơi thật sâu, tiểu nô tài chết tiệt này? Hát đến độ lộn tùng phèo?

“Mới vừa rồi ta nói sai rồi.” Hần cắn răng nói.

“À?” Quân Lam Tuyết đang hát đang cao hứng đột nhiên bị cắt ngang như vậy, nhất thời sững sờ thần thờ.

“Người không cần hát nữa.” Hần nói, thanh âm cắn răng nghiêng lợi.

“ Không hát ta cảm thấy chán.” Bộ dạng Quân Lam Tuyết như là ‘Cái sơn động này cũng không phải là nhà của người, dựa vào cái gì ra lệnh cho ta’.

Hơn nữa, nàng là vì muốn làm cho hắn vui vẻ?

Nhìn một chút, thế giới này có người làm tròn chức trách của một nô tài hay không? Không có.

Tô Lăng Trạch trực tiếp ném một xấp ngân phiếu ra, “Năm ngàn lượng, mua miệng của người trong thời gian ba giờ không cho phép ca hát.”

Cặp mắt Quân Lam Tuyết lập tức sáng lên, nhào tới, “Nói hay lắm, không phải ba giờ sao, ở nơi hẻo lánh xó xỉ này cũng trôi qua nhanh thôi.”

Vì vậy, cái sơn động này rốt cuộc cũng được yên tĩnh.

Nhưng an tĩnh không tới nửa giờ, Quân Lam Tuyết lại bắt đầu ‘Ngựa miệng’ rồi, “Cái đó, Mãn Lão làm sao còn chưa tới, người không phải nói chuyện, lại không để cho ta nói, vậy rất không có ý tứ nha, không bằng, ta kể cho người chuyện xưa nha?”

Tô Lăng Trạch suy nghĩ một chút, tiểu nô tài còn có thể kể chuyện xưa sao? ?

Người này sao cái gì cũng có? Nghĩ lại, kể chuyện xưa tổng so với ca hát thì tốt hơn? Vì vậy hắn gật đầu một cái.

Quân Lam Tuyết bắt đầu nổi hứng lên, bắt đầu nói, “Ngày trước có một ngọn núi, trong núi có ngôi miếu, trong miếu có vị lão hòa thượng và một Tiểu Hòa Thượng, có một ngày, Tiểu Hòa Thượng nhàn rồi nhàm chán, lão hòa thượng thì cho Tiểu Hòa Thượng kể một câu chuyện cũ, nói, ngày trước có ngọn núi, trong núi có ngôi miếu, trong miếu có một vị lão hòa thượng và một Tiểu Hòa Thượng, có một ngày, tiểu hòa thượng nhàn rồi, lão hòa thượng thì cho Tiểu Hòa Thượng kể một câu chuyện cũ, nói, ngày trước có ngọn sơn, trong núi có ngôi miếu, trong miếu có một vị lão hòa thượng và một Tiểu Hòa Thượng.”

Đang nghe vô số vị lão hòa thượng và Tiểu Hòa Thượng, Tô Lăng Trạch lần nữa ném ra một xấp ngân phiếu, xoa mi tâm mở miệng nói: “Năm ngàn lượng, người không thể làm gì khác hơn là tốt ngủ một giấc được chứ.”

Tiểu nô tài đáng chết. Sinh ra chính là chính hắn .

Tô Lăng Trạch than thở.

Hai mắt Quân Lam Tuyết toả ra thành sao, nhận lấy ngân phiếu nhét vào trong ngực, “Nói hay lắm, ta thích nhất ngủ.”

Nàng ngủ, nàng thật rất thích ngủ, nhưng hôm nay không biết làm sao, chính là một chút cũng không ngủ được.

Nàng cũng đang lo lắng cho Tiểu Bạch

Nàng còn lo lắng cho Tô Lăng Trạch nữa.

Nàng còn lo lắng cho chính mình.

Vì vậy, nàng nằm ở trong sơn động, quay lại đây. Cút đi. Quay lại đây. Cút đi.

Vì vậy trong sơn động yên tĩnh chỉ còn lại thanh âm nàng lăn qua lăn lại.

Rốt cuộc, Tô Lăng Trạch vẫn không chịu nổi âm thanh sột sột soạt soạt này, đây giống như là dụ hoặc, để cho hắn không khỏi nghĩ đến cảnh tượng mất khống chế tự chủ trên xe ngựa, hắn cảm thấy, nàng nếu lại lần qua nữa Đến cuối cùng lần một chỗ với nhau sẽ là hai người.

Tô Lăng Trạch bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, giơ tay lên khê ném, đem một chút ngân phiếu cuối cùng tiếc nuôi ném tới cho Quân Lam Tuyết, “Chỉ cần người chịu đi ra ngoài sơn động, những ngân phiếu này tất cả đều cho người.”

Hắn tin tưởng nàng sẽ đồng ý, bởi vì tiểu nô tài là một yêu quái, luôn có hành động ngoài ý muốn.

Quả nhiên, Quân Lam Tuyết không nói hai lời, ôm phình một đồng ngân phiếu liền đi ra sơn động, “Ta đi ta đi.” Trước khi đi, còn không quên quay đầu lại tán thưởng đôi câu, “Lăng Vương điện hạ? Người là người ta thấy phóng khoáng nhất đấy.”

Lập tức đã thu hoạch được vài vạn lượng? Phát tài rồi?

Tô Lăng Trạch cười khổ, vậy mà thấy ánh mắt tiểu nô tài tỏa sáng lấp lánh, trong lòng mơ hồ có mấy phần dung túng cùng cưng chiều.

Quân Lam Tuyết vui vẻ ra sơn động, vậy mà chân trước vừa mới bước ra, chân sau cùng còn chưa có rút lên, một thanh kiếm lóe ra hàn quang chói mắt liền gác ở trên cổ của nàng.

Quân Lam Tuyết cảm thấy, kể từ gặp Tô Lăng Trạch, thế giới của nàng vẫn luôn ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Không phải là bị người đuổi giết, chính là bị người ghi hận, bằng không thì cả ngày phải lo lắng đề phòng người của Âm Lâu bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tới cửa muốn đầu của nàng.

Mà bây giờ, là ai muốn mạng của nàng đây?

Kiểm quang lóe ra, khí lạnh của trường kiếm bén nhọn rất bức người.

Quân Lam Tuyết đứng bất động, bình tĩnh quan sát trước mắt người cầm kiếm gác ở trên cổ mình.

Người này mắt to mày rậm, cả người sát khí rất nặng, là một loại người cuộc sống hàng năm sống bằng sinh hoạt giết người, chỉ đứng chỗ nào, là có thể nhìn ra, hắn không phải là một —— người tốt.

Ở sau lưng đại hán mày rậm, còn có mấy tên nam tử ăn mặc trang phục giống hắn, đứng thành một hàng.

“Người chính là Lam Tử phải không?” Đại hán mày rậm lạnh lùng hỏi.

Quân Lam Tuyết chau mày, là tới tìm nàng? Nàng cho là một đám người này đều là đuổi giết Mạc Bạch, mới có thể tìm tới chỗ này, bây giờ nhìn lại, tựa hồ không đúng?

“Chính là kẻ hèn này, chính là tại hạ.” Quân Lam Tuyết vừa chấp tay, thản nhiên nói, sắc mặt bình tĩnh không có sóng, tựa hồ gác ở trên cần cổ nàng không là một thanh kiếm, mà là một cây cọc gỗ, hoàn toàn thờ ơ.

Đại hán mày rậm lên lên xuống xuống quan sát nàng một cái, đột nhiên cau mày, quay đầu lại nói: “Không phải nói người tên là Lam Tử chính là nữ nhân sao, người này xem ra chẳng qua là thư sinh nghèo kiết xác, có thể hay không tìm lộn?”

“Đầu, đầu năm nay kẻ lường gạt nhiều, không chuẩn nàng nữ giả nam trang được sao.” Một hán tử rất cơ trí quay đầu sang nói, vẻ mặt gian xảo nhìn Quân Lam Tuyết, một bộ dáng nói ‘Coi như người mặc thành nam ta cũng biết rõ người là nữ’, lỗ mũi hướng trời, dương dương hả hê.

Đại hán mày rậm suy nghĩ một chút, cảm thấy tiểu đệ mình nói không sai, ” Thà giết lầm 100, còn hơn bỏ sót một.” Nghĩ như vậy, sát khí trên người sát khí lại nặng mấy phần, nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết, “Người, ngoan ngoan cùng mấy gia đi.”

“Được, đi đâu?” Quân Lam Tuyết rất dễ nói chuyện, thậm chí không hỏi người khác tại sao bắt cóc nàng mà thẳng thừng hỏi đi đâu.

Tô Lăng Trạch vẫn còn ở trong sơn động, Mạc Bạch đang bị thương, hơn nữa những người này rõ ràng là nhằm về phía nàng, nàng không muốn liên lụy đến bọn người Tô Lăng Trạch.

“Đương nhiên là đi chỗ người nên đi?” Đại hán mày rậm lên tiếng thô lỗ.

Quân Lam Tuyết vỗ một chút bụi dính trên tay áo, cười híp mắt nói: “Ừ, vậy chúng ta đi nhanh lên đi, nếu để cho bằng hữu ta trong sơn động phát hiện, các người phiền toái đấy.”

Nàng xuất ra bộ dạng ban đầu ở Lăng Vương phủ đối phó Mạc Bạch, cười nói: “Vì sợ ta chạy trốn, ừ, các người tổng cộng là năm người, dứt khoát liền hai người ở trước mặt dẫn đường, hai người ở phía sau cản ở phía sau, còn một người đi ở bên cạnh ta nhìn ta.”

Nói ra lời cuối cùng, nàng lần nữa lộ ra tươi cười tự nhận là rất chân thành: “Các vị yên tâm tâm, ta tuyệt đối sẽ không chạy trốn, mời người can đảm dẫn ta đi.”

“” Đại hán mày rậm nhìn tiểu đệ mình, lại quay đầu lại nhìn về phía Quân Lam Tuyết, không khỏi nho Tiếu Ngôn thâm, “Này, người xem người nọ có phải hay không có chút cổ quái? Sẽ không phải là có bầy chứ?”

Hán tử mới vừa cơ trí lúc này cũng có chút đắn đo, “Đầu, ta đây cũng cảm thấy có chút quỷ dị, vẫn là cẩn thận một chút làm đầu.”

“Hừ, chúng ta nhiều người như vậy, tại sao phải sợ hấn chạy trốn?” Đại hán mày rậm rất nhanh tỉnh táo lại, phân phó nói: “Đi, công chúa đang ở trong thành, chỉ chốc lát nữa thì đến, lão tử cũng không tin nàng còn có thể chạy đi đâu?”

Dứt lời, mấy người này bao bọc vây quanh Quân Lam Tuyết, từng cái một cẩn thận đề phòng.

Công chúa?

Ánh mắt Quân Lam Tuyết lóe lên một cái, công chúa nào?

Tất cả công chúa ở bên trong, nàng chỉ cùng cái đó Lão thái hậu từ dân gian mang về Tĩnh An công chúa từng có gặp mặt một lần, lại còn có nào công chúa muốn bắt nàng?

Quân Lam Tuyết Nhược điểm nhiên như không đi theo đám người bọn họ rời đi, nhìn như bị bắt cóc, cũng như tiêu điều tự tại, nếu không phải những bọn cướp kia còn nhớ rõ mình là bắt người, thật muốn dùng nghĩ đến xin bọn họ đi kinh thành quan sát.

Trong sơn động, lúc bọn cướp rời đi hết, Tô Lăng Trạch đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở hai mắt ra, con ngươi bén nhạy xẹt qua một đạo lãnh ý.

“Đi ra.” Hấn nhỏ giọng gọi một câu.

Trong không khí mơ hồ một hồi ba động, một đạo ám ảnh lạnh yên không tiếng động xuất hiện tại Tô Lăng Trạch trước mặt cửa, khuất thân quỳ xuống, “ chủ nhân.”

“Đi theo sau, Bốn vương thật muốn xem, ở sau lưng giở trò, đến tột cùng là người nào.”

“Vâng”

Ám Ảnh như hấn tới lúc bình thường, thân hình lạnh yên không tiếng động biến mất, quỷ dị giống như biến mất .

Trong sơn động kia Kinh Đô trong thành không xa, đi gần nửa giờ sau liền trở lại trong thành.

Trên đường cái người đi đường như nước chảy, hối hả với chuyến đi nơi xa, mấy hán tử bắt cóc này không dám rời mắt kèm hai bên Quân Lam Tuyết, nhưng năm người hoàn toàn vây quanh nàng ở giữa, vẫn là không dễ dàng chạy trốn như vậy, huống chi, Quân Lam Tuyết căn bản là không có nghĩ tới muốn chạy trốn.

Năm hán tử lại nhìn chăm chú vô cùng xiết xao, tựa hồ giống như chớp mắt một cái sẽ không thấy người, Quân Lam Tuyết thì nhìn trời, nhìn đến đầu đường người đến người đi, nhằm chán bội phần.

Ai, thì ra là bị bắt cóc lại là chuyện nhảm chán đến như vậy, đây là lần đầu tiên nàng bị bắt cóc, còn tưởng rằng sẽ có cái gì đó kích thích xảy ra? Kết quả chán như vậy.

Chỉ là, nàng thật tò mò, rốt cuộc là vị công chúa nào muốn đổi phò nàng?

Quân Lam Tuyết vừa nghĩ vừa than thở, cuối cùng đầu đường chợt truyền đến một hồi ồn ào, bốn năm đại nhân đang căng chân chạy như điên đuổi theo một đứa bé trai.

Mấy đại nhân kia nhìn như bản lĩnh không kém, liếc mắt nhìn qua chính là người luyện võ, nhưng mà lại thủy chung đuổi không kịp tiểu nam hài kia, điều này không khỏi làm Quân Lam Tuyết cảm thấy có chút khiếp sợ, trầm ngâm đi xem, rốt cuộc là đứa bé nào mà mạnh mẽ như vậy.

Đứa bé trai kia chừng 5, 6 tuổi, dáng dấp môi hồng răng trắng thật là đáng yêu, vừa thấy được Quân Lam Tuyết, trong mắt to đen nhánh thoáng qua một đạo kinh ngạc, ngay sau đó hưng phấn hướng Quân Lam Tuyết chạy tới, kích động hô to, “Tỷ tỷ? Tỷ tỷ của ta rốt cuộc tìm được người?”

Gì?

Hắn gọi mình là tỷ tỷ?

Quân Lam Tuyết sửng sốt, còn chưa có phản ứng kịp, tiểu nam hài kia đã nhào vào trong ngực của nàng, ôm chặt lấy hông của nàng, “Tỷ tỷ mau cứu ta?”

Quân Lam Tuyết nhìn tiểu nam hài, trong đầu chợt có chút hoảng hốt, một bóng dáng rất mơ hồ từ trong đầu xẹt qua, nàng theo bản năng bắt được tiểu nam hài trong ngực, “Người là. Tiểu Ngôn?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Quân Lam Tuyết liền ngây ngẩn cả người.

Nàng làm sao sẽ biết tên tuổi của tiểu nam hài này? Không, có thể là ảo giác, có lẽ là cảm thấy hắn giống người kia, cho nên theo bản năng đem đứa bé trai này làm thành người ấy?

Vậy mà ngoài dự đoán tiểu nam hài lại gật đầu, vui mừng đầu nhỏ hướng trong ngực nàng cọ xát, “Là đệ, là Tiểu Ngôn, tỷ tỷ người có phải hay không không cần Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn tìm người đã lâu tìm khắp cũng không tìm được người.”

Quân Lam Tuyết hoàn toàn cứng lại, nàng sửng sờ nhìn tiểu nam hài trong ngực, đầu mơ hồ co rút đau đớn, từng cảnh tượng một có chút quen thuộc lại cực kỳ xa lạ từ trong đầu lướt qua, nàng cố gắng chấp vá lại, rốt cuộc phun ra một cái tên, “Người, Người là. Quân Tiểu Ngôn?”

Đầu có chút đau đau, trong mơ hồ Quân Lam Tuyết Tâm cảm thấy, này. Có phải hay không là trí nhớ của thân thể này?

Bởi vì đối với diện mạo người thân khắc sâu trong lòng, cho nên còn lưu lại ở trong đầu nàng?

Quân Tiểu Ngôn, Quân Tiểu Ngôn.

Chẳng lẽ đời này, nàng cũng người Quân gia?

“Tỷ tỷ người còn nhớ rõ ta, thật tốt quá, Tiểu Ngôn rốt cuộc tìm được tỷ tỷ?” Quân Tiểu Ngôn vui vẻ nhủ đầu ra, chợt nhớ tới cái gì, hai tay trắng non mềm chỉ vào bốn năm đại hán cao tráng đuổi theo hắn, nói: “Tỷ tỷ, mấy thúc thúc kỳ quái thật là đáng sợ, luôn đuổi theo ta không buông? Tiểu Ngôn sợ.”

“Tiểu Ngôn, sao chỉ có một mình đệ, nhà của đệ. Không, người nhà của chúng ta đây.” Quân Lam Tuyết lập tức đem Quân Tiểu Ngôn từ trên xuống dưới quan sát một lần, phát hiện hắn trừ có chút chật vật ở ngoài, cũng không có bị thương, lúc này mới hạ giọng, hỏi.

Nàng cảm thấy, lúc này nàng cần phải tìm hiểu một chút, thân thể này của nàng, ngoại trừ là sát thủ của Âm Lâu, rốt cuộc còn có thân phận gì nữa.

Từ lúc vừa mới bắt đầu ở nơi này sống lại trong thân thể này, giống như có một đồng âm mưu vây quanh nàng, nàng là người nào, là ai, những thứ này, nàng tất cả đều không rõ ràng lắm.

Cho đến sau này Vũ Thú Kinh xuất hiện, phát hiện nàng là sát thủ Âm Lâu.

Nàng cho là, thật chỉ là đơn thuần cho là nàng là sát thủ được Âm Lâu bồi dưỡng.

Nhưng hôm nay Quân Tiểu Ngôn xuất hiện lại làm cho thân thể của nàng lâm vào bí ẩn lớn hơn, rốt cuộc nàng là ai. ?

Tại sao lại trở thành sát thủ của Âm Lâu? Chương 5.4

Cái miệng nhỏ nhắn của Quân Tiểu Ngôn đẹp, nước mắt lưng tròng, ” Nham thúc thúc nói Tiểu Ngôn là con riêng, vừa mập vừa xấu xí, mang theo Tiểu Ngôn chạy không nhanh, chạy không nhanh tìm không được tỷ tỷ, cho nên đánh mất Tiểu Ngôn.

Quân Lam Tuyết nhú mày, ” Đệ nói. Nham thúc thúc, là ai?”

Quân Tiểu Ngôn chớp đôi mắt to, “Tỷ tỷ người quên rồi sao? Nham thúc thúc là tỷ phủ tương lai của Tiểu Ngôn, chính là vị hôn phu của tỷ tỷ, nhưng mà hắn đối với Tiểu Ngôn không tốt, Tiểu Ngôn mới không cần hắn làm tỷ phu.”

Không, không cái gì?

Vị hôn phu?

Quân Lam Tuyết cả người co rút, lập tức ở nhón nháo. Tại sao nàng có thể có vị hôn phu? Ở đâu ra vị hôn phu?

Năm hán tử bắt cóc nghe không vô tuồng bọn họ nhận thân, đại hán mày rậm thô trừng mắt với Quân Tiểu Ngôn, “Tiểu tử này ở đâu ra, biến cho gia, gia cũng không bắt cóc người già và trẻ con?”

Bọn họ là bọn cướp rất có đạo đức nghề nghiệp.

Quân Tiểu Ngôn lần nữa nước mắt lưng tròng, làm bộ đáng thương lau nước mắt, khẩn cầu: “Thúc thúc, người cũng bắt cóc ta có được hay không, Tiểu Ngôn vừa mới gặp lại tỷ tỷ, không muốn tách tỷ tỷ, ta rất khỏe, ta cơm sáng chỉ ăn ba bánh bao, hai bánh nhân thịt một rau, cơm trưa ăn một chén cơm cùng một con gà nướng thêm canh súp, cơm tối các người không cho cũng được, chỉ cần cho ta hai con gà nướng là tốt, ta thật sự vô cùng dễ nuôi? Thúc thúc, người cũng bắt cóc ta đi, người ta muốn ở chung một chỗ với tỷ tỷ.”

“” Ấc, khoe miệng Quân Lam Tuyết co quắp, gặp qua bắt cóc, chưa từng thấy có người cầu xin bắt cóc mình, đệ đệ này của nàng thật sự là. thiên hạ vô song.

Nhưng cố tình, còn có người so với nàng mới vừa quen biết đệ đệ hoa tuyết thể. Tỷ như.

“Đầu, tiểu quỷ này tựa hồ thật đúng là rất dễ nuôi, dù sao là đệ đệ của nữ nhân này, thôi thì đều mang về nhà đi, không chừng bọn họ nhìn thấy chúng ta cũng bắt được đệ đệ của hắn, còn có thể thưởng ngân lượng nhiều hơn đây.” Một gã tiểu đệ thông minh lanh lợi vượt đầu nhẹ nhàng nói.

Đại hán mày rậm suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, vì vậy vung tay lên, “Được, mang nó theo cùng?”

“” Rốt cuộc Quân Lam Tuyết không nhịn được khoe miệng co giật, mẹ nó, hoa tuyết thể hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều.

Quân Tiểu Ngôn thật vui mừng, rốt cuộc có thể cùng tỷ tỷ ở cùng một chỗ.

Chỉ là, hắn cao hứng cũng không đại biểu những người khác cũng cao hứng, bốn năm đại hán mới vừa một mực đuổi theo Tiểu Ngôn chặn lại mấy người bọn cướp trên đường.

“Các người, giao bọn họ ra đây, nếu không, chết.”

Tên tiểu quỷ này đối với bọn họ rất quan trọng, chỉ là Quân gia tiểu quỷ này đặc biệt xảo quyết, chớ nhìn hắn mới 5, 6 tuổi, lại giỏi lừa gạt hung ác, bọn họ đuổi theo chặt vật không chịu nổi, quả nhiên, người của Quân gia, không có một người nào là nhân vật đơn giản. Quân gia đáng giận?

“Các người là ai? Đường của ông cũng dám ngăn cản?” Bọn cướp cũng không phải là đèn cạn dầu, thêm nữa là người của bọn hắn nhiều, chiếm ưu thế tuyệt đối, há lại sợ bọn này?

“Tìm chết?” Không một lời hòa, hai phe đều muốn cướp người, vì vậy, bọn cướp cùng bốn đại hán lập tức liền đánh nhau.

Quân Lam Tuyết gặp phải thời cơ, nháy mắt với Quân Tiểu Ngôn, “Đợi ta đếm tới ba, người liền chạy về phía Tây.”

Vốn là muốn cùng bọn cướp đi xem một chút, rốt cuộc là công chúa nào muốn bắt cóc nàng, vậy mà Quân Tiểu Ngôn xuất hiện, nàng cảm thấy, nàng hiện tại khẩn cấp phải biết, là rốt cuộc nàng còn có thân phận gì?

Vì vậy hiện tại chủ yếu là mang Quân Tiểu Ngôn rời đi, tìm một chỗ yên tĩnh, đem tất cả chuyện hỏi rõ một lần.

“Phía tây? Tỷ tỷ, ta chính là từ phía đó chạy tới, nơi đó ổ tên ăn mày, mới vừa rồi còn rất nhiều tên ăn xin muốn lấy y phục Tiểu Ngôn đi bán đấy.”

“Cái gì? ? Thật ghê tởm? Dám khi dễ đệ đệ ta? Đi? Chúng ta đi xem hang ổ của bọn hắn?”

“ Tỷ tỷ, ổ tên ăn xin ổ không tốt, rất nghèo.” Quân Tiểu Ngôn không nhịn được nhắc nhở.

“Ít nói nhảm, chạy nhanh?”

Bên kia, bốn đại hán cùng bọn cướp đánh thành một đoàn, bọn cướp nhìn như mãng phu tự đắc nhưng bản lĩnh không kém, mà bốn đại hán này vừa bắt đầu liền coi thường đối thủ, lúc này đây chắc ăn đau.

Bên này, Quân Lam Tuyết mang Quân Tiểu Ngôn một đường đi phía Tây nơi ổ của tên ăn xin, nhiều người ở đây, là một phương hướng dễ dàng nhất cho việc thành công trốn chạy.

Phía tây, đích xác là ổ tên ăn mày, hơn nữa tên ăn xin còn không ít, giống như là một căn cứ cái bang, Quân Lam Tuyết không nói hai lời, không biết từ đâu tìm được mấy bộ y phục rách nát, vứt cho Quân Tiểu Ngôn một bộ, phân phó nói: “Tiểu Ngôn, thay y phục vào.”

“Tỷ tỷ, không cần, tỷ không cần nghĩ không thoáng, làm tên ăn mày không tốt.” Quân Tiểu Ngôn vội vàng khuyên, “Tên ăn xin cũng rất nghèo, nếu làm tên ăn xin, về sau liền ăn không ăn được gà nướng dầu rồi.”

“Đệ thích ăn gà nướng dầu sao? Yên tâm, về sau muốn ăn bao nhiêu thì ua cho đệ bấy nhiêu, hiện tại tỷ tỷ mang đệ đi hưởng thụ cuộc sống.” Quân Lam Tuyết an ủi mà xoa mặt hắn, “Mau thay.”

“Ô ô, tỷ tỷ, chúng ta thật phải đi làm tên ăn xin sao? Vậy còn gà nướng dầu của đệ?” Quân Tiểu Ngôn vẫn không yên lòng.

“ Không đi người sau cũng đừng nghĩ ăn?” Nói nhiều vô nghĩa, Quân Lam Tuyết đau đầu nhức óc, đột nhiên có thêm một đệ đệ, có chút cảm thấy buồn bực, vậy mà, sâu trong nội tâm chung quy lại là không nhịn được nghĩ sẽ đối tốt với hắn, có lẽ là tình cảm còn lưu lại trong thân thể này bộc lộ.

Nàng gõ đầu Quân Tiểu Ngôn một cái, “Như vậy không có chí khí, chỉ muốn ăn gà nướng, tỷ tỷ mang người đi làm bang chủ cái bang được hay không?”

“Bang chủ?” Quân Tiểu Ngôn nháy mắt mấy cái, ừ, nghe rất phong cách, lập tức hăng hái, cũng không uất ức nữa, vội vàng mặc y phục vào.

Mặc dù nói phía tây là hang ổ tên ăn xin, nhưng hang ổ tên ăn xin ổ cũng rất đang coi trọng, ăn xin nơi này, cũng không phải là một tên ăn xin có thể vào, bởi vì nơi này là —— Cái Bang.

Lúc này Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn mới thay xong quần áo ăn xin, tóc tai bù xù, một tên ăn xin cầm trường côn liền cản lại bọn họ.

“Các người, đầu nào trên đường tới?”

Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn liếc mắt nhìn nhau, ăn xin này còn có phân từ đường nào tới sao? Suy nghĩ một chút, hai người đồng thời nói,

“Hắc đạo?”

“Bạch đạo?”

Hai tỷ đệ rất ăn ý mở miệng, chợt phát hiện đáp án đối phương không giống, không khỏi liếc mắt với nhau một cái, rồi rít đối lời nói.

“Bạch đạo?”

“Hắc đạo?”

Quân Lam Tuyết sờ đầu, mẹ nó, Quân Tiểu Ngôn tiểu tử thúì này, đến cùng phải hay không đệ đệ ruột của nàng, như thế nào cùng chính mình một điểm ăn ý cũng không có chứ?

Quân Tiểu Ngôn sờ mũi một cái, ai ai, gần nửa năm không gặp tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không biết trong lòng hần đang suy nghĩ gì, không có ăn ý?

Tên ăn xin kia bất mãn, nhổ nước miếng, cả giận nói: “Người nha rốt cuộc là từ đường nào tới, nói rõ một chút?”

Lúc này hai tỷ đệ rất nhất trí cho ra đáp án.

“Bạch đạo?”

“Bạch đạo?”

Tên tiểu tử ăn xin nhức đầu ôm đầu, quay đầu lại hướng một tên ăn xin khác ở phía sau lưng nói: “Đại ca, mình giống như là gặp được hai kẻ điên, hỏi bọn hần là ăn xin từ đường nào đến, một nói bạch đạo, một nói hắc đạo, chúng ta có hai con đường này sao?”

77. Q.2 - Chương 6

Tên tiểu tử ăn xin nhức đầu ôm đầu, quay đầu về phía sau nói với một gã ăn xin khác: “Đại ca, chúng ta giống như gặp được hai kẻ điên, hỏi bọn hần là ăn xin từ đường nào đến, một người nói bạch đạo, một người nói hắc đạo, chúng ta có hai con đường này sao?”

“ ”

“ ”

Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn lập tức im lặng, hai người bĩu môi, một người thì ở trong lòng âm thầm hỏi tổ tông mười tám đời của tên tiểu tử ăn xin này. Người kia thì đại khái là ở trong lòng nguyên rửa đối phương cả đời không ăn được gà nướng.

Đại ca của tên tiểu tử ăn xin kia đi tới, dáng người rất cao lớn, cao hơn Quân Lam tuyết nửa cái đầu, từ trên cao nhìn xuống bọn họ: “Các người từ con đường nào tới đây?”

Quân Lam Tuyết nói: “Chúng ta tới từ con đường phía trước kia, muốn gia nhập Cái Bang.”

“Đúng đấy đúng đấy, đại ca ca, người đừng thấy ta nhỏ con, thật ra thì ta rất ngoan rất dễ nuôi, bữa ăn sáng chỉ cần ăn ba bánh bao là được, hai món thịt cùng một món rau là được. Umh umh?”

Quân Lam Tuyết vội vàng che cái miệng lẩm mồm của Quân Tiểu Ngôn lại, chết tiệt, tiểu tử thúì này, lại nói câu buổi trưa muốn ăn toàn bộ gà nướng dầu, đoán chừng ngay cả cửa Cái Bang chưa kịp chạm vào thì liền bị đuổi ra ngoài rồi.

Tên ăn xin kia nghiêng đầu quan sát bọn họ mấy lần, “ Cái bang của chúng ta cũng không phải là tùy tiện để tên ăn xin như người cũng có thể gia nhập, người có thể có thư giới thiệu của phân đà khác không?”

“ ” Quân Lam Tuyết im lặng, liền tên ăn xin cũng phải có thư giới thiệu sao?

Đầu năm nay. Lừa bịp quả nhiên không phải dễ dàng như vậy.

Quả thật không có.” Không có thư giới thiệu, người chờ ở chỗ này đi, trước tiên chúng ta phải hỏi qua phân đà chủ của chúng ta mới được?” Tên ăn xin kia lạnh lùng ném ra một câu nói, tựa hồ, thân phận của hần ở cái bang không thấp, nói chuyện cũng rất có phân lượng.

“” Quân Lam Tuyết rút khóe miệng, lập tức hết ý kiến.

Đôi mắt to của Quân Tiểu Ngôn chớp chớp vụt sáng, chợt kéo tay áo Quân Lam Tuyết, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ? Bọn họ đuổi tới?”

Quân Lam Tuyết quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy bốn tên nam tử cường tráng lúc trước đuổi bắt quân Tiểu Ngôn đang chạy về phía này, bốn người này không biết là ai, dường như không bắt được quân Tiểu Ngôn sẽ không buông tay .

Nghĩ tới đây, Quân Lam Tuyết một bả nhắc Quân Tiểu Ngôn lên xông vào bên trong, “Đi mau.”

“Này? Nơi này là trọng địa Cái Bang không thể xông loạn.”

“Dừng lại? Các người không thể đi vào?”

“Mau, mau ngăn bọn họ lại?”

Một đám ăn mày bỗng nhiên nhón nháo lên.

Bất đắc dĩ Quân Lam Tuyết tốc độ cực nhanh, ôm Quân Tiểu Ngôn rẽ phải đồng rút lui liền nhanh chóng không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Người đâu? Đi đâu rồi?”

“Giống như đi phía bên kia rồi.”

“Mau đuổi theo? Các người đi bấm báo Phân đà chủ?”

Mà lúc này, Quân Lam Tuyết cũng đã mang theo Quân Tiểu Ngôn từ tường thấp Cái Bang bò qua, trực tiếp xuyên qua một con phố khác trên đường.

Toàn bộ địa bàn cái bang rất lớn, đi xuyên qua mất không ít thời gian, Quân Lam tuyết không khỏi có chút cảm thán, “ Sao cảm thấy Cái Bang này giống như rất có tiền, phòng ở lớn như vậy.”

Đổi lại là hiện đại muốn mở rộng, đất như vậy mà bán, thế nào cũng được vài trăm vạn.

Nghe được nàng nói như vậy, Quân Tiểu Ngôn nóng nảy, “ Tỷ tỷ người chẳng lẽ thật muốn làm tên ăn xin sao?”

Quân Lam Tuyết khoát tay, miễn cưỡng nói, “Làm tên ăn mày rất không có tương lai, muốn làm cũng phải làm bang chủ cái bang, làm thủ lĩnh đám ăn xin mới có tương lai.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Quân Tiểu Ngôn bẹp bẹp, “Tỷ tỷ không nên nha, ta không muốn làm thủ lĩnh tên ăn mày sẽ cả đời biến thành tên ăn xin hay sao?”

Quân Lam Tuyết liếc hần mấy lần, “Tiểu Ngôn, tỷ tỷ nói cho đệ biết, làm người không thể không có chí khí như vậy, tên ăn xin cũng là một nghề rất có tương lai.”

Tên ăn xin vẫn còn có tương lai sao? Quân Tiểu Ngôn đem đầu nhỏ dao động thành trống lắc, hần cảm thấy tựa hồ nửa năm không gặp, tỷ tỷ giống như thay đổi, sao lại lại kể một số việc hần nghe không hiểu?

Thấy vẻ mặt hần nghi ngờ, Quân Lam Tuyết tốt bụng giải thích, “Đệ suy nghĩ một chút xem, thiên hạ bang phái lớn nhất là bang gì? Chính là Cái Bang? Cái Bang trên dưới hơn mười vạn người, sau khi người làm bang chủ, ra lệnh cho bọn họ mỗi tháng mỗi người đóng một lượng bạc, một mình người một tháng cũng có mười vạn lượng bạc đấy? Đây là một cơ hội dễ kiếm tiền.”

Nghe vậy, Quân Tiểu Ngôn cẩn thận suy nghĩ một chút, mỗi tháng mỗi người chỉ cần đóng một hai?

Một tháng một hai giống như không nhiều lắm, nhưng là mỗi người cũng là một lượng bạc.

Trong nháy mắt hần cảm thấy tỷ tỷ nói thật có đạo lý, liền vội vàng gật đầu, “Ừ, một tháng một người đóng một lượng bạc, một người một hai, mười vạn người liền mười vạn lượng, như vậy một tháng thì có mười vạn lượng, rất nhiều gà nướng dầu a. Tỷ tỷ, nếu không chúng ta không đi, trở về Cái Bang, chúng ta cướp ngôi đi? Đoạt lấy vị trí cái bang ngôi một chút?”

Đột nhiên Quân Lam Tuyết cảm thấy nghiệp chướng mình nặng nề, sao giống như là đang dạy hư trẻ nhỏ?

Nếu để cho người của Cái bang nghe được mấy lời này. Ách, chắc là phải nắm chặt y phục rách rưới chạy càng xa càng tốt.

“Đúng rồi, những người đuổi theo bọn họ là ai, tại sao muốn bắt đệ?” Quân Lam Tuyết dẫn Quân Tiểu Ngôn tới một góc hẻo lánh, trực tiếp hỏi.

Quân Tiểu Ngôn lắc đầu, con người đen bóng nháy, “Đệ cũng không biết, Nham thúc thúc nói bọn họ muốn bắt đệ bán cho bọn buôn người, đệ cũng nghe bọn họ nói, nói đệ bán không được nhiều bạc, nhưng bọn họ vẫn đuổi theo đệ.”

“Bán cho bọn buôn người?” Quân Lam Tuyết sờ lên cằm suy tư một lúc lâu, lắc đầu nói: “Xem trang phục bọn họ không giống, có phải là nhà chúng ta. Ồ, không phải là nhà chúng ta gây phiền toái gì chứ, mà những người kia nhắm về phía nhà chúng ta?”

Quân Tiểu Ngôn lắc đầu, vẻ mặt vô tội nhìn nàng, “Tiểu Ngôn cũng không biết, dù sao đệ và Nham thúc thúc ra ngoài tìm tỷ tỷ không bao lâu sau bọn họ vẫn đuổi theo đệ.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết sửng sốt, ” What?? Đệ nói từ lúc người đến tìm ta thì bọn họ bắt đầu đuổi theo đệ?”

Tiểu tử này mới vừa nói, hần tìm nàng bao lâu? Nửa năm sao?

Trong nháy mắt Quân Lam Tuyết liền co quắp, không nên nói cho nàng biết, bốn đại nam nhân này đuổi theo Quân Tiểu Ngôn đuổi theo hơn nửa năm, chính là không đuổi kịp?

Thật không tưởng tượng nổi? Không tin được là có chuyện như vậy xảy ra.

Quân Tiểu Ngôn cũng chỉ là đứa trẻ 5, 6 tuổi, bốn người bọn họ chính là đại nam nhân, hơn nữa vừa nhìn chính là người luyện võ, làm sao có thể không làm gì được một đứa bé?

Cho dù Quân Tiểu Ngôn là một thiên tài siêu cấp cũng không thể có chuyện như vậy. . . .

Vậy mà, thực tế lại ngược lại, Quân Tiểu Ngôn rất khẳng định gật đầu, nói: ” Đúng vậy đó, đuổi theo Tiểu Ngôn được ba tháng.”

Hoàn hảo mấy lần khi hần ăn gà nướng lúc đột nhiên xuất hiện, hại hần gà nướng cũng không chưa kịp ăn cũng chỉ có thể chạy. Quân Lam Tuyết lại một lần nữa chăm chú quan sát Quân Tiểu Ngôn .

Mắt to tròn đen nháy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm, trên người bộ đồ ăn xin rộng lưng thùng bộ quần áo, ngoài trừ trên đầu tóc dính một chút cỏ, trừ đáng ghét thật xinh đẹp cho dù tóc loạn thành tổ chim thì vẫn giống như cậu bé ngây thơ.

Một chút chỗ đặc biệt cũng không có.

Quân Lam Tuyết ngồi xổm người xuống, mặt đối mặt nhìn thẳng ánh mắt Quân Tiểu Ngôn, thử dò xét hỏi, ” Tiểu Ngôn, nói cho tỷ tỷ biết, đệ có phải hay không cũng là xuyên việt đến?”

Quân Tiểu Ngôn tò mò chớp mắt, mở miệng nhìn nàng, “Tỷ tỷ, xuyên qua là gì?”

“ ” Không phải xuyên qua.

Hần không phải xuyên không tới.

Nhưng vài luyện này~ cũng quá không thể tưởng tượng nổi?

Cuối cùng, Quân Lam Tuyết tổng kết, hoặc là đệ đệ này của nàng là một tiểu hồ ly giả trưng ăn cạp, hoặc chính là bốn đại nam nhân quá ngu quá đần, nếu không sao bốn đại nam nhân đuổi theo một đứa bé, đuổi hơn ba tháng cũng không đuổi kịp, nói ra ai tin?

Mà nàng, càng tin hơn trước là sợ rằng đệ đệ này của nàng cũng phải là người đơn giản.

Nghĩ tới đây, nàng nhớ lại thân phận của mình, nàng cúi đầu, thử dò xét hỏi: ” Tiểu Ngôn, à, nửa năm không gặp, đệ có còn nhớ rõ tỷ tỷ tên gọi là gì?”

Cái đầu Quân Tiểu Ngôn sưng sốt, có chút nghi ngờ nhìn Quân Lam Tuyết một cái, “Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ sốt sao? Hỏi một câu mà ta đây đứa trẻ ba tuổi đều khinh thường trả lời? Ta không phải ba tuổi, ta sáu tuổi rồi.”

Hắn mang vẻ mặt ‘Người không phải xem ta là kẻ ngốc chứ’, khiến Quân Lam Tuyết không khỏi khóe miệng rụt rụt, lông mày nhíu lên, “Tiểu tử thúì, nói gì vậy, tỷ đây là đang khảo nghiệm đệ rồi cuộc có hay không tỷ tỷ như ta đây để ở trong lòng, nói mau?”

“Nha, nói nói mà..., Quân Lam Tuyết đại tiểu thư?” Quân Tiểu Ngôn bẹt cái miệng nhỏ nhắn, không nhịn được nhỏ giọng nói thầm, “Sao lại dữ dằn như vậy, trước kia rõ ràng rất dịu dàng.”

Quân Lam Tuyết không để ý tới hắn nói thầm, nghe được tên tuổi của thân thể này cư nhiên cũng gọi là Quân Lam Tuyết lúc này nàng thở phào nhẹ nhõm, thật may, tên giống, như vậy liền đại biểu nàng ít nhất còn mang họ Quân, cho dù đến thế giới này vẫn là người của Quân gia.

“Này, đệ thật đúng là đệ đệ ruột cả ta sao?” Nàng lại hỏi, dù sao, thân thể này xem ra đã là mười tuổi rồi, mà quân Tiểu Ngôn mới sáu tuổi, cổ đại không phải người người đều kết hôn rất sớm sao? Thế nào số tuổi chênh lệch lớn như vậy?

“Đương nhiên đệ chính là đệ đệ ruột của tỷ?” Quân Tiểu Ngôn bất mãn tròn mắt nhìn bấp chân, “Tỷ tỷ người có phải hay không không muốn nhận thức ta?”

Xem ra đây là sự thật, Quân Lam Tuyết vội vàng giọng nói khác, trấn an hắn nói: “Đây là đang đồ đệ, biết không?”

“Nhưng bây giờ đệ đói bụng rồi, muốn ăn cơm?” Quân Tiểu Ngôn mím môi, khó chịu ngọt ngọt mà nói.

Trẻ con thật phiền toái? Trong lòng Quân Lam Tuyết châm chọc một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Được, ăn cơm, giờ ta dẫn đệ đi ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Không làm rõ thân phận của thân thể này, nàng không gọi là Quân Lam tuyết?

Quân Lam Tuyết vừa lờ lững vừa nói, hai người mặc trên người y phục rách rưới, tóc tai bù xù dừng trước một tửu lâu, đang nghĩ muốn đi vào thì tiểu nhị chợt vọt ra, vẻ mặt chán ghét mà nói: “Đi đi đi chỗ khác, tên ăn xin này từ đâu tới, đi những chỗ khác đi, thật là xúi quẩy?”

Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn liếc nhìn nhau, lúc này mới phát hiện ra trên người còn mặc y phục ăn xin, Quân Tiểu Ngôn uất ức, “Tỷ tỷ, bọn họ không cho chúng ta đi vào.”

Quân Lam Tuyết lạnh lùng nhìn tiểu nhị một cái, “Bọn họ là khinh người đây, đi, không cho chúng ta vào đi, chúng ta càng phải đi vào?”

Nàng liếc mắt một cái trong đó mang theo sát khí, khí thế vạn quân, bề ngoài thiên hạ, lại làm cho tiểu nhị cảm giác rợn cả tóc gáy, không khỏi có chút buồn bực, thế nào một tên ăn xin mang ánh mắt quá khủng bố như vậy?

Sau khi hết khiếp sợ, nhớ tới bọn họ là ăn xin, vẫn ngăn ở cửa, trách mắng: “Lỡ tai các người điếc sao? Nơi này không phải là chỗ các người tới, còn không mau cút đi?”

Ánh mắt Quân Lam Tuyết ngưng tụ, hai nắm đấm siết chặt.

Bình sinh nàng ghét nhất chính là những người khi dễ người, cho là mình giỏi lắm.

Điểm tiểu nhị kia chỉ cảm thấy không khí chung quanh chợt giảm xuống rất nhiều, không khỏi rung mình một cái, nhìn ánh mắt Quân Lam Tuyết, cũng có chút chân chờ, tên ăn xin trước mắt này, tựa hồ có chút đáng sợ.

“Cho bọn họ đi vào đi.” Lúc này, đột nhiên một giọng nam dễ nghe truyền tới, mấy nén vàng cách đó không xa bắn qua, vũng vàng rơi vào trước mắt của tiểu nhị.

Tiểu nhị vội vàng thu vàng, quay đầu nhìn người ở gần cửa sổ một cái, cúi đầu khom lưng mà nói: “Dạ dạ, công tử, tiểu nhân cho bọn họ vào?” Dứt lời, cũng không quản bọn họ, cầm những nén vàng kia chạy đi.

Quân Lam Tuyết nhìn về cửa sổ nơi miếng vàng bay tới, một tên nam tử lẳng lặng ngồi yên ở một góc thường thức trà, hần vận bạch y như tuyết, như hoa tuyết liên trên núi tuyết cao quý mà thanh nhã, đầu cụp xuống, tóc đen che nửa mí mắt, chỉ nhìn thấy lông mi thật dài che ở trên mặt thanh lãnh như tuyết toả ra bóng mờ, hần yên lặng ngồi trong tửu lâu náo nhiệt, nhìn như đang ở trong đó, cũng là độc canh giữ ở bên ngoài.

“Tỷ tỷ, người nhìn người nam nhân kia kìa?” Tựa hồ Quân Tiểu Ngôn cũng phát hiện nam nhân áo trắng đó, vội vàng kéo tay Quân Lam Tuyết nói.

Quân Lam Tuyết gật đầu, bày tỏ mình thấy được: “Ừ, rất cường đại.”

Là một mỹ nam?

Quân Tiểu Ngôn vội vàng phụ họa: “Đúng đấy, rất tuần tú rất có tiền.”

Nam tử cao nhã kia ngồi ở bên cửa sổ, tựa hồ nghe được lời bọn họ nói, đột nhiên cười khẽ một tiếng, từ từ quay đầu lại.

Gương mặt tuần tú như khí chất của hần mang một loại dịu dàng, nụ cười dịu dàng mang theo gió xuân, từ xa xa nhìn về phía bọn họ.

Quân Tiểu Ngôn cổ co rút lại, vội vàng núp ở sau lưng Quân Lam Tuyết, chỉ lộ ra một đầu, cảnh giác nhìn chằm chằm vào mỹ nam áo trắng như tuyết này.

Quân Lam Tuyết quay đầu lại liếc hần một cái, “Đệ làm sao vậy? Sợ cái gì?”

Quân Tiểu Ngôn kéo tay áo Quân Lam Tuyết, có chút kỳ quái, lại có chút nghi ngờ hỏi: “Tỷ. Người, người không nhận ra người kia sao?”

“Người nào?” Quân Lam Tuyết mang vẻ mặt nghi ngờ, có chút không hiểu Quân Tiểu Ngôn làm gì thần kinh đột nhiên trở nên hề hề hà hà như vậy.

“Chính là người đó đấy.” Quân Tiểu Ngôn yếu ớt chỉ vào mỹ nam áo trắng bên cửa sổ, “Người rất tuần tú rất có tiền kia đó.”

Quân Lam Tuyết lại quay đầu lại, chống lại ánh mắt tươi cười của mỹ nam áo trắng, từ trên xuống dưới tỉ mỉ quan sát hồi lâu, lúc này mới hỏi ngược lại Quân Tiểu Ngôn, “Sao, chẳng lẽ ta quen biết?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Tiểu Ngôn cứng đờ, cái này cái này. Sao tỷ tỷ lại có thể không biết hần chứ?

Có phải là đang lừa gạt hần hay cố ý đồ hần không?

Quân Tiểu Ngôn uất ức cái miệng nhỏ nhắn hồng hào yếu ớt mà nói: “Tỷ tỷ, hần. Là Nham thúc thúc đấy.”

Nham thúc thúc?

Quân Lam Tuyết sửng sốt, cúi đầu nhìn hần, tên này. Giống như có chút quen tai.

Không, không phải quen tai, là rất quen thuộc, bởi vì thường nghe được từ miệng Quân Tiểu Ngôn, nàng. Vị hôn phu?

Quả nhiên, Quân Tiểu Ngôn nói tiếp, trực tiếp làm vỡ vụn tất cả ảo tưởng của nàng.

“Tỷ tỷ, Nham thúc thúc là tỷ phu tương lai đó.”

Dường như muốn nghiệm chứng lời nói của Quân Tiểu Ngôn, áo trắng mỹ nam này vốn là ngồi ở bên cửa sổ, không biết khi nào đột nhiên đứng ở phía sau của nàng, vẻ mặt dịu dàng cười hướng về phía nàng.

“Tuyết Nhi, rốt cuộc đã để cho ta tìm được nàng rồi.”

Thân mình Quân Lam Tuyết cứng đờ, lập tức lúng túng.

78. Q.2 - Chương 7

Edit: Ling Jade

Trong kinh thành, bên trong lầu son Hầu phủ, năm tên cướp đứng thẳng lối kéo Đầu đứng ở một bên, một cô gái mặc y phục đồ rực rỡ ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa trong đại sảnh.

Trường sa đỏ tươi vừa giống như lá phong mà cũng vừa giống như lửa, ngũ quan đẹp dễ mà mi được tô vẽ, ngón tay dài nhỏ mảnh khảnh, chỉ khác ở chỗ lông mày là ánh mắt lạnh lùng có chút dữ tợn thay thế mấy phần tuyệt mỹ.

Trước người rèm cửa được mở rộng ra, nàng ẩn thân bên trong bình phong, lạnh lùng nhìn năm tên cướp ngoài bình phong. Nếu như Quân Lam Tuyết ở đây nhất định có thể nhận ra, năm người này chính là những người công chúa phái tới bắt cóc nàng.

“Để cho nàng chạy thoát?” Trong bình phong, giọng nói của nữ tử áo đỏ có hơi cao cho thấy trong lòng lửa giận cực lớn, “Thật là vô dụng, ngay cả một nữ nhân cũng bắt không được?”

Sắc mặt năm tên cướp có chút không vui, tựa hồ muốn nổi giận, nhưng nhớ tới thân phận của nữ nhân trước mắt này, đành phải đem cục tức nuốt xuống, đại hán mày rậm nói: “Cô nương, cũng không phải là do chúng tôi làm việc bất lợi, là vì phía sau lại xuất hiện mấy vị cao thủ vô cùng lợi hại, cho nên mới để cho bọn họ nhân cơ hội chạy thoát?”

Nghĩ đến chuyện xảy ra trên đường lúc đó, vốn là nhiệm vụ có thể lập tức hoàn thành, rất nhanh có thể lấy được tiền thưởng, trong lúc bất chợt liền xuất hiện mấy đại hán, mấy người kia võ công cao cường, mặc dù hai phe cũng không có tổn thương, nhưng dù vậy trên người vẫn bị trầy da tróc vẩy, thật là tiền mất tật mang? Chờ bọn hán đánh xong lại phát hiện nữ nhân kia và đứa bé kia đều không thấy, lúc này mới tỉnh ngộ, người ta đã sớm thừa dịp bọn họ đánh nhau lén trốn đi.

Hồng y nữ tử lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, “Bản tiểu thư cho các người một cơ hội cuối cùng, trong vòng hai ngày phải bắt nàng mang về đây cho ta, tiền thưởng ta sẽ tăng thêm gấp đôi, nếu như nàng thật sự muốn phản kháng, cho dù là chết, cũng phải bắt về cho ta, nếu như lần này các người còn không làm được chuyện, vụ buôn bán này, chúng ta cũng không cần thiết làm tiếp nữa?”

Nói xong, nàng đứng dậy, kéo váy dài ra sau, bỏ lại một xấp ngân phiếu, đi về phía cổng hình vòm nhỏ sau tấm bình phong, “Những ngân phiếu này coi như tiền đặt cọc, hi vọng các người không để cho bản tiểu thư thất vọng?” Nàng nói xong cũng không nhiều lời nữa, xoay người bỏ đi.

“Đầu? Người đàn bà này ngang ngược thật đấy?” Một người trong bọn cướp không chịu nổi giận dữ, nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi sau tấm bình phong, giận đến độ muốn tiến lên đánh người bỏ đi kia vài cái.

Đại hán mày rậm Vương Hồ nhặt những tấm ngân phiếu kia lên, nặng nề nói: “Người ta ngang ngược, đó là bởi vì người ta có tiền có của, người có không? Không có thì mau đi luyện công tốt vào cho gia?”

Hắn sờ mũi một cái lòng tràn đầy không cam lòng hừ một tiếng, bên cạnh có vị huynh đệ vội nói: “Đầu, người nói nàng thật sự là công chúa?” Công chúa đều không phải là dịu dàng hiền lành, thành thạo hào phóng sao? Làm sao giống như nữ nhân này, dữ dằn mà còn hung ác cay cú như vậy?

Vương Hồ nặng nề gật đầu, giọng nói có chút kiêu ngạo, “Mặc dù nàng che giấu thân phận, nhưng khối bên hông kia chỉ có hoàng tử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) nổi nghiệp mới có tin vật gia nhìn một cái là đã biết, nhất định là vị công chúa của đương triều nào đó.”

“Nàng bảo chúng ta bắt người của Lăng vương phủ, có phải hay không là vị kia. . . .” Một vị tiểu đệ suy đoán. Còn chưa có nói xong, Vương Hồ dùng sức gõ đầu hắn một cái, lạnh lùng nói: “Đừng ở chỗ này nói bậy, bớt nói làm nhiều chuyện đi, hiểu chưa?”

Họa là từ miệng mà ra, có một số việc không phải bọn chúng nên biết, tốt nhất không cần biết, bọn họ chỉ có việc lấy tiền làm việc mà thôi. “Nói cũng phải, này, Đầu, chúng ta còn bắt hay không?”

“Bắt?” Vương Hồ nói: “Bọn họ khẳng định còn ở lại chỗ này trong thành, bây giờ bắt đầu, chúng ta chia nhau tìm kiếm?”

Trong nội viện. Hồng y nữ tử vòng qua hồ nước đi lên một đình nghỉ mát, ở nơi nào đã sớm có một người đang ngồi đợi.

“Sao rồi?” Người nọ xoay đầu lại, lại là thái tử Tô Mạc Thiên.

Hồng y nữ tử hừ lạnh một tiếng, “Tô Mạc Thiên người xác định người không có lừa gạt ta? Thật có một người là Lam Tử sao?”

Trong mắt Tô Mạc Thiên xẹt qua một đạo ý lạnh, thần sắc như cũ không biến sắc nói: “Bản thái tử sao có thể làm loại thủ đoạn hạ lưu này? Nếu người không tin thì có thể phái người đi Lăng vương phủ hỏi một chút, thử xem bản thái tử rốt cuộc có hay không lừa người.”

“Ta cũng hi vọng tốt nhất không phải.” Hồng y nữ tử lạnh lùng nói, “Tin tưởng người cũng không hi vọng có thêm kẻ địch?”

“Đó là điều đương nhiên.” Tô Mạc Thiên nói, “Tin tưởng ta, rất nhanh người sẽ biết rõ đây có phải là thật hay không.”

“Tốt nhất như thế.”

Dứt lời, hồng y nữ tử nhìn quanh bốn phía một cái, xác định không có người thứ ba lúc này mới xoay người vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Tô Mạc Thiên khoe môi lạnh lùng cong lên, một ý cười giấu cợt nhàn nhạt thoáng qua mắt, nhanh chóng biến mất không thấy.

Chỉ là một nữ tử ngu xuẩn, hừ.

Mà lúc này, ở kinh đô người nào đó đang ở trong quán rượu.

Quân Lam Tuyết cả người khoác lên bộ quần áo ăn xin rộng thùng thình lại còn bần thủ ngồi trên bàn.

Bên cạnh tên tiểu quỷ Quân Tiểu Ngôn yếu ớt tự xưng là đệ đệ nàng đang nằm sấp lên bàn.

Đối diện là một mỹ nam áo trắng ưu nhã dịu dàng cười tự xưng là vị hôn của nàng đang lẳng lẳng nhìn nàng.

Trong quán rượu không ít người kỳ quái nhìn về phía bọn họ.

Một tên ăn xin và một mỹ nam tuấn mỹ không giống người phàm, tổ hợp như vậy thật đúng là giống như Hoa lại cảm bối cục trâu, chỉ là cục trâu này là ám chỉ Quân Lam Tuyết nàng đây mà.

Quân Lam Tuyết nhếch miệng, ai có thể nói cho nàng biết, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Nàng vốn cho là mình là một sát thủ vô tình được một tổ chức sát thủ khổ cực bồi dưỡng thành, đột nhiên trong vòng một ngày lại có thêm một đệ đệ ruột và một vị hôn phu xuất hiện.

“Tuyết Nhi, mấy ngày nay có khỏe không?” Khúc Vô Nham ôn nhu nhìn nàng, trên mặt tràn đầy nụ cười, hoàn toàn không vì bộ dáng bên ngoài hiện nay của Quân Lam Tuyết mà bị ảnh hưởng.

Giống như ở trong mắt của hắn, thấy chính là một người như thế dù cho là một linh hồn thì sao.

Quân Lam Tuyết uống từng ngụm từng ngụm trà, do dự một lát, “Này, Nham thúc thúc. . . .”

Ừm, gọi như vậy đi, Quân Tiểu Ngôn cũng gọi hắn là Nham thúc thúc, nàng là tỷ tỷ của Quân Tiểu Ngôn, bọn họ là cùng một vai vế cho nên gọi như vậy sẽ không sai?

Nghe vậy, Quân Tiểu Ngôn một ngụm trà phun ra ngoài, “Khụ khụ khụ. . . .” A, không, tỷ tỷ của hắn nhất định là đầu óc bị cháy hỏng rồi.

Vậy mà, Khúc Vô Nham như cũ rất bình tĩnh ngồi, mỉm cười nhìn nàng, trừ trong mắt hơi kinh ngạc thì trước sau như một bình tĩnh mỉm cười, “Đây là cách gọi thân thiết mà nàng tính về sau gọi ta sao?”

Nếu như gọi thân mật như vậy thì hắn tiếp nhận.

Gọi thân mật? Làm sao có thể? Quân Lam Tuyết nghiêm chỉnh mà nói: "Ta là tỷ tỷ Tiểu Ngôn, cùng Tiểu Ngôn vai vế, nó cũng gọi người Nham thúc thúc, nếu để cho ta tên người chẳng phải là rối loạn vai vế rồi sao?"

Quan trọng nhất là. Nàng không biết tên hần là gì?

"A, vậy sao?" Khúc Vô Nham quay đầu nhìn về phía Quân Tiểu Ngôn một bên đang vây xem, nhếch môi dịu dàng cười, "Tiểu Ngôn, đệ muốn gọi ta là gì?"

Hần cười rất dịu dàng, thật rất dịu dàng.

Nụ cười nhìn giống như gió xuân tháng ba, giống như lông vũ nhẹ bay bổng, rơi vào lòng người nổi lên từng trận gợn sóng.

Gương mặt này rõ ràng là hoà ái dễ gần như vậy, nhưng tại sao hần lại cảm giác giống như ở gió lạnh mùa đông không chút lưu tình thổi vào? Quân Tiểu Ngôn cảm giác trong lòng sợ hãi, yếu ớt đem ly trà trước mặt dọn xong, ngoan ngoãn kêu một câu, "Tỷ phụ."

Nghe vậy, Khúc Vô Nham lại cười, hần dùng tay vỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ của Quân Tiểu Ngôn, dịu dàng nói: "Thật biết nghe lời."

Lần nữa ngẩng đầu, hần cười như không cười nhìn Quân Lam tuyết, nói: "Tuyết Nhi, Quân gia một trăm mười bảy đại tử tôn, chỉ có nàng và Tiểu Ngôn, ở trên nàng cũng không có tỷ tỷ, chẳng lẽ nàng muốn đi theo Tiểu Ngôn cùng nhau gọi ta là tỷ phụ sao?"

"." Khoé miệng Quân Lam Tuyết không thể nghe thấy mà co rút vào.

Uy hiếp.

** Uy hiếp một cách trắng trợn.

Nàng hung hăng trợn mắt nhìn Quân Tiểu Ngôn, tên tiểu tử thúi này, ở trước mặt hần trái một câu Nham thúc thúc không tốt, phải một câu Nham thúc thúc xấu xa như thế nào, vừa đến trước mặt bốn tôn thì so với con thỏ nhỏ còn ngoan ngoãn hơn, tiểu tử chết bầm?

Quân Tiểu Ngôn cùng là nỗi khổ khó nói, đừng nhìn bộ dạng khiêm tốn quân tử của Khúc Vô Nham hiện mà đánh giá, đó là bởi vì tỷ tỷ chưa từng thấy qua bộ dạng ác ma của hần.

Hần. Chỉ là đứa bé, không đấu lại ác ma mà?

"A, là như vậy." Quân Lam Tuyết do dự một lát, đôi mắt sáng lấp lánh quay một vòng, nói: "Thật ra thì, ta là muốn nói với người một chuyện."

"Hả? Nàng nói đi." Khúc Vô Nham tính tình dễ chịu gạt đầu, giống như ở trên người của hần có loại khí chất không có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hần, vĩnh viễn đều là nụ cười dịu dàng yếu ớt như vậy.

Quân Lam Tuyết vỗ đầu của mình, thành thật nói: "Ta. Không biết người."

Nghe vậy, tay Quân Tiểu Ngôn đang nắm ly trà run lên, xong rồi xong rồi, Khúc ác ma muốn tức giận, ác ma tức giận, quỷ hồn tản đi bốn phía, Diêm Vương cũng muốn đi đường vòng rồi?

Mà Quân Lam Tuyết rõ ràng nhìn thấy trên mặt Khúc Vô trong nháy mắt có chút cứng ngắc, sau đó hần ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Quân Lam Tuyết, "Tuyết Nhi, chuyện đùa giỡn này không buồn cười."

Quân Lam Tuyết mắt không chớp nhìn lại hần, không hề làm bộ, thẳng thắn thành thật nói, "Đây không phải là đùa giỡn, ta nói là sự thật."

"Tuyết Nhi, không cần bưng bình, cùng ta trở về, ta dẫn nàng về nhà."

"Người hãy nghe ta nói hết, lời ta nói đây đều là sự thật." Quân Lam Tuyết cắt đứt lời của hần, thản nhiên nói: " Trên thực tế, ta đối với bất cứ chuyện trước kia, một chút cũng không nhớ được."

Nụ cười trên mặt Khúc Vô Nham rốt cuộc chậm rãi biến mất, hần không hề chớp mắt nhìn Quân Lam Tuyết, tựa hồ muốn từ cặp mắt sáng ngời kia nhìn ra mấy phần đùa bỡn cùng trêu chọc.

Vậy mà không có.

Con mắt hần chậm rãi rũ xuống, “Vậy nàng nhận biết được Tiểu Ngôn?” Trong lòng vẫn có chút hoài nghi.

Quân Lam Tuyết nhìn Quân Tiểu Ngôn, tính mang những lời nói củá huyết ở những bộ phim tình cảm thanh xuân thần tượng từ hiện đại ra nói: “Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, ta bị thương, tỉnh lại thì tất cả mọi chuyện đều không nhớ rồi, nhưng lúc nhìn thấy Tiểu Ngôn, ta lại có thể rõ ràng hô lên tên của hần, nhưng trừ một cái tên, cái khác ta vẫn không biết gì cả, đại phu nói ta mất trí nhớ, cho nên đối với tất cả mọi chuyện đã qua đều quên.”

Nàng nói thật thật giả giả, trong thật giả mang theo bản năng đề cao có độ tin cậy.

Ánh mắt Khúc Vô Nham lay động, tựa hồ cũng dần dần đón nhận lời nói này, chỉ là. Nàng nhớ Tiểu Ngôn, cũng không nhớ hần.

Ánh mắt buông xuống che đi cảm xúc sâu trong tâm hần, hồi lâu, hần hít sâu một hơi, ngừng đầu, cười dịu dàng, “Không sao, nàng đã quên tất cả, ta sẽ giúp nàng từng chút từng chút tìm về, mặc kệ nàng trở nên như thế nào, vẫn là vợ của ta, chúng ta trở về, được không?”

Tốt cái gì mà tốt?

Một chút cũng không tốt?

Quân Lam Tuyết bắt đắc dĩ, đây đều là chuyện gì vậy, nàng có chút hối hận, trọng sinh cũng đã trọng sinh, tại sao lại phải trọng sinh đến trong thân thể khát nợ tình cảm vậy trời ?

Lúc này, đột nhiên có mấy người đi vào quán rượu, dư quang khoé mắt Quân Lam Tuyết thấy một người đi tới không khỏi kinh ngạc.

Người này mặc một thân trang phục màu xanh, không phải là Tô Lăng trạch và Dương Thành sao?

Mắt muốn rớt ra rồi. Sao hần lại đến nơi này? Hần không phải ở trong sơn động ngoài thành chờ Mãn lão yêu sao, còn Mạc Bạch đâu?

Giống như cảm giác được ánh mắt Quân Lam Tuyết, Tô Lăng trạch nhìn bọn họ, cho dù nàng bề ngoài là một thân rách nát đi nữa thì Tô Lăng Trạch vẫn là nhìn một cái liền nhận ra Quân Lam Tuyết, nhìn thấy Quân Lam tuyết, trong mắt xẹt qua kinh ngạc, tại sao tiểu nô tài lại ở chỗ này?

Tô Lăng Trạch chuyển tầm mắt nhìn thấy Khúc Vô Nham ngồi đối diện nàng, mắt lập tức nhíu lại, cư nhiên ở chỗ này riêng tư gặp nam nhân?

Quân Lam Tuyết bị ánh mắt sắc bén của hần đảo qua, lập tức có cảm giác chột dạ, nhìn bên cạnh Khúc Vô Nham, trong lòng bỗng nhiên có ý định, nàng đối với Khúc Vô Nham nói: “Thật xin lỗi, có thể ta không thể làm vị hôn thê của người nữa.”

Trong mắt Khúc Vô Nham có ánh sáng kỳ lạ không nhanh không chậm lướt qua, “Tại sao?” Hần hỏi, giọng nói bình tĩnh, lắng nghe kỹ lại giống như có cảm giác mất mát không dễ dàng phát giác.

“Bởi vì ta đã có người trong lòng rồi.” Quân Lam Tuyết đưa ra lý do củá huyết nhất, nguyên vẹn lợi dụng tình tiết củá huyết trong phim truyền hình, áy náy nhìn Khúc Vô Nham, “Khoảng thời gian ta mất trí nhớ ta đã yêu một người đàn ông khác.”

“Vậy sao.” Ánh mắt Khúc Vô Nham bình tĩnh, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng, không biết tin hay không tin.

Để chứng tỏ đây là lời nói thật, Quân Lam Tuyết đứng dậy, không nói hai lời đi về phía Tô Lăng Trạch, rồi sau đó, trong ánh mắt của Khúc Vô Nham không biểu tình, ôm lấy cánh tay Tô Lăng Trạch nói, “Người ta thích chính là hần.”

Được người tỏ tình là chuyện rất hạnh phúc, đó là biểu hiện sức quyến rũ bản thân được người công nhận.

Trước mắt bao nhiêu người được người tỏ tình, là một chuyện vừa kích thích lại vừa hoảng hốt, đó là sức quyến rũ bản thân không chỉ lấy được công nhận của đối phương, còn là biểu hiện gián tiếp làm ọi người đều biết.

Dưới ánh mắt mọi người, bị một người tóc tai bù xù, tóc bù xù giống như cỏ dại, y phục rách giống như vải rách, còn không biết là nam hay nữ người tỏ tình, chính là một chuyện đặc biệt làm cho người ta cảm thấy hoang đường.

Thậm chí, Dương cũng còn không phản ứng kịp, tên ăn xin này rốt cuộc ở đâu ra lá gan lớn như vậy, cư nhiên tỏ tình với Điện hạ?

Chỉ là, rất nhanh hắn sẽ hiểu, bởi vì hắn thấy được dáng tên ăn xin nói ra câu nói kia thì đồng thời bản thân mình và Điện hạ trong nháy mắt liền sửng sốt .

Dương Thành quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra, này. tên ăn xin này không phải là Lam Tử huynh đệ sao?

A, không, phải là Lam Tử cô nương mới đúng. Trên thế giới này trừ Lam Tử nói ra lời nói kinh người, thì chẳng có người nào có thể làm như vậy cả, hắn thật còn không có gặp qua lần thứ hai người có thể dễ dàng khích bác tâm tình Điện hạ.

Trên thực tế, quả thật Tô Lăng Trạch cũng ngây ngẩn cả người.

Hắn kinh ngạc nhìn Quân Lam Tuyết.

Tiểu nô tài vừa mới. Nói gì?

Nàng nói, nàng thích hắn sao?

Nhất thời trái tim như nước sông cuộn cuộn như sóng to gió lớn mãnh liệt vỗ vào trên bờ, khiến cho trong lòng hắn bình tĩnh như nước hồ thu vào thời khắc này không ngừng cuộn cuộn, thật lâu bình tĩnh không được.

Không phải là không có người từng nói thích hắn.

Có thể khiến cho hắn giật mình như thế, chỉ có duy nhất tiểu nô tài này, trong mơ hồ quá mức có mấy phần ngay cả hắn cũng không che giấu được. vui sướng.

Nếu như, nếu như tiểu nô tài thật thích hắn.

Hắn nghĩ, hắn cũng sẽ không ngại. Để cho nàng thích. Nghĩ tới đây, ánh mắt Tô Lăng Trạch ảm áp, môi mỏng nâng lên một đường cong mờ, ” Chính là bốn vương.”

79. Q.2 - Chương 8

“Chính là bốn vương.”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy làm cho trong lòng bọn thị vệ Lăng Vương phủ nổ toanh.

Dương Thành nghi ngờ có phải là mình nghe lầm hay không.

Hắn không khỏi nhớ tới, lần trước ở Lăng Vương phủ có một vị thị vệ đêm hôm khuya khoắc mặc y phục mỏng như ẩn như hiện, tự mình xông vào phòng ngủ của Điện hạ cố gắng mê hoặc người, khi đó điện hạ nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném người ra cửa.

Sau lần đó, không cho phép bước vào cửa một bước.

Về sau Điện hạ liền nói với những nữ nhân ở trong vương phủ rằng các nàng nếu muốn sống ở Lăng Vương phủ thì phải biết an phận thủ thường, có thể bảo vệ ỉnh nửa đời người cơm áo không lo, nếu có ý đồ nào đó, đụng tay đụng chân thì kết quả sẽ giống như nữ nhân kia, bị đánh vào lãnh cung, cả đời không thể bước chân ra cổng chính một bước nào.

Trải qua này chuyện như vậy, những nữ nhân kia cho dù có suy nghĩ gì đi chăng nữa thì cũng không còn dám có ý đồ không chính đáng nữa.

Như vậy có thể thấy được, Điện hạ rất ghét nữ nhân.

Nhất là loại nữ nhân tự động đưa đến cửa.

Dương Thành nhìn Tô Lăng Trạch, nhưng nhìn hắn bây giờ Điện hạ căn bản cũng chưa có bất kỳ không thích ý tứ, ngược lại còn tựa hồ có chút ngoài dự đoán giạt mình cùng với cao hứng.

Dương thành ở trong lòng yên lặng toan tính, tốt lắm, xem ra không lâu nữa Lăng Vương phủ sẽ có nữ chủ nhân.

Kìa, hắn và Lam Tử cô nương quan hệ cũng không quá kém, trừ lúc biết nàng là sát thủ Âm Lâu, bản thân mình đối với nàng có một chút xú nổi da gà thì thời điểm khác bọn họ vẫn chung đụng với nhau rất vui vẻ.

Về sau phải ra sức nịnh bợ mới được.

Ngay cả Quân Lam Tuyết cũng nhất thời không hiểu những lời này là có ý gì, có chút buồn bực quơ quơ mắt, hắn cho phép? Hắn cho phép cái gì?

“Người cho phép cái gì?” Nàng đem nghi hoặc trong lòng hỏi lên.

Đỉnh lông mày Tô Lăng Trạch giương lên, trong đôi mắt đen nhánh lóe lên một tia hơi ngạc nhiên sau đó hài lòng, đúng, là hài lòng.

Đối với lời thổ lộ hôm nay của tiểu nô tài, hắn rất hài lòng.

Tiểu nô tài cư nhiên vụng trộm thích hắn. Người này, nhìn thấy nàng hôm nay thổ lộ ra phần tâm ý, quên đi, phần giấu diếm này, hắn cũng không cùng nàng so đo.

Tô Lăng Trạch thấy nàng có chút không rõ nên hiếm thấy tốt bụng giải thích, lập tức thông thả ung dung bắt lấy tay Quân Lam Tuyết, cũng không ghét bỏ thân thể nàng dơ dáy bẩn thỉu giống như mới từ trong đồng bùn bò ra ngoài, thản nhiên nói: “Ta cho phép người yêu thích ta.”

“Phanh.” Quân Lam Tuyết giạt mình một cá lão đảo xuống, thiếu chút nữa liền ngã trên mặt đất.

Hắn cho phép nàng thích, hắn cho phép nàng thích hắn.

Tại sao nàng có thích hắn hay không, còn phải qua hắn có đồng ý hay không à?

Không, đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là Hắn sẽ không xem lời tỏ tình vừa rồi của nàng tưởng là thật chứ?

Nhìn thấy Tô Lăng Trạch tựa hồ xem lời nàng nói tưởng thật, Quân Lam Tuyết nôn nóng, vội vàng nghĩ giải thích, “Thật ra thì ta chỉ là” Muốn mượn người của người dùng một chút.

Lời nói vừa mới nói ra miệng, khóe mắt liếc thấy Khúc Vô Nham ngồi ở bên cạnh cửa sổ, trong nháy mắt Quân Lam Tuyết ngậm miệng lại.

Tốt thôi

Lúc này đây nàng lấy Tô Lăng Trạch làm bia đỡ đạn, vị hôn phu trước mắt nàng thoát nhìn rất vô hại, nhưng lại dường như rất lợi hại?

Tô Lăng Trạch đường đường là Lăng Vương điện hạ của Tĩnh Uyên vương triều, cái Nham Thúc Thúc kia nếu biết hai người bọn họ đi chung với nhau chắc sẽ phải biết khó mà lui?

Dù sao thân phận Tô Lăng Trạch cũng không phải là người bình thường có thể chống lại .

Vì vậy, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng, chỉ có thể về sau lại giải thích với Tô Lăng Trạch, trước hết để cho hắn hiểu lầm thôi, đợi sau khi trở về sẽ lại giải thích lần nữa với hắn, chắc cũng không có vấn đề gì đâu.

Chỉ là không biết Tô Lăng Trạch bá đạo này nếu như biết nàng xem hắn như làm bia đỡ đạn, có tức giận hay không đây, trong lòng Quân Lam Tuyết có chút bất đắc dĩ.

Nhìn Quân Lam Tuyết há miệng, muốn nói cái gì lại không nói rõ, bộ mặt trầm tư cùng bộ dáng kích động, trong mắt Tô Lăng Trạch lóe lên vẻ hài lòng, hẳn cho phép nàng thích hẳn, nàng quả thật cao hứng.

Tên tiểu nô tài này thật là càng ngày càng đáng yêu.

Quân Tiểu Ngôn không biết khi nào thì đã bò đến bên cạnh Quân Lam Tuyết, kéo ống tay áo Quân Lam Tuyết, ngược đầu, đôi mắt to đen nhánh tỏa sáng nhìn Quân Lam Tuyết, thử dò hỏi, "Tỷ, người coi như là hồng hạnh xuất tường sao?"

Nghe vậy, lông mày Quân Lam Tuyết dựng lên, bàn tay đập xuống, "Trẻ con thì biết cái gì? Cái gì gọi là hồng hạnh xuất tường?" Nàng nơi nào trèo tường rồi hả? Nàng rõ ràng chính là vẫn độc thân?

"Trên sách nói đó." Quân Tiểu Ngôn ngón tay chỉ chỉ: "Trên sách nói có nữ nhân có trượng phu nếu như cùng các nam nhân, kẻ vai sát cánh."

Dừng một chút, đôi mắt to tròn của hắn dừng ở Tô Lăng Trạch nắm tay Quân Lam Tuyết quay một vòng, tiếp tục nói: "Khanh khanh ta ta."

Tiếp tục dừng một chút, Quân Tiểu Ngôn lần nữa xác định khoảng cách giữa bọn họ, "Chính là không tuân thủ phụ đạo, chính là trèo tường."

Cuối cùng, Quân Tiểu Ngôn vòng quanh Tô Lăng Trạch hai vòng, làm ra vẻ như ông cụ non quan sát trên dưới một lần, tổng kết, "Mặc dù đáng dấp ngài cũng không tệ lắm, ngắm thấy ngài cũng là gắng gỏi mạnh mẽ, nhưng không thể phủ nhận chuyện người đã muốn đi tường."

"." Khoé miệng Quân Lam Tuyết rụt rụt, hất tay Tô Lăng Trạch ra, một tay túm lấy Quân Tiểu Ngôn từ trên mặt đất lên, cắn răng nghiêng lợi nói: "Trên sách nói hay sao? Để xem đều là những thứ gì sách vậy, còn có ai nói cho đệ những thứ này?"

Quân Tiểu Ngôn vô tội trừng mắt nhìn, "Tiểu nhân chính là cuốn sách đấy." Hắn khoa tay múa chân, "Kể tiểu nhân sách này to lớn rộng như vậy đệ từ bên trong xem ra đấy, a, đúng rồi."

Dường như hắn nghĩ tới cái gì, vội vàng nói: "Tiểu nhân trên sách còn viết, bình thường thê tử hồng hạnh xuất tường bị bắt sau đó sẽ bị chính phu quân sẽ giận dữ xông lên, trước tiên đánh tên nhân tình một trận, rồi sau đó mang thê tử về xử trí theo gia pháp, cuối cùng dùng phong thư hưu vợ gọn gàng."

Nói tới chỗ này, hắn quay đầu, nhìn về phía Khúc Vô Nham thủy chung ngồi ở bên cạnh cửa sổ không nhúc nhích, vẻ nịnh nọt mà nói: "Nham thúc thúc người đánh chứ? Chuyện này đúng là lỗi của tỷ tỷ, Tiểu Ngôn là đứng về phía người, cứ việc đánh, không nên khách khí?"

"." Tên tiểu tử hỗn đản này? Dưới chân Quân Lam Tuyết lảo đảo một cái, quay đầu lại gõ một cái vào đầu Quân Tiểu Ngôn, "Để xem cái gì tiểu nhân sách? ?"

Thứ này có nội dung gì, so với những thứ tình tiết cấu huyết nàng xem trên TV ở hiện đại còn cấu huyết tuyệt thế hơn sao?

Quân Tiểu Ngôn nháy mắt, rất là vô tội nói: "Chính là phụ thân nơi đó trộm ra nhìn, có Kim Bình Mai dưới ánh trăng thâu hoan a, còn có hồng trần song diễm chi ngàn dặm Tầm Hoan a. À? Đúng rồi, còn có một quyển sách tên rất kỳ quái, Tiểu Ngôn không biết là ý gì, tên gì khuê phòng chi nhạc, chi ta là khanh cường, tỷ tỷ, quyển sách kia thật rất kỳ quái, vẫn viết cái gì 'ừm a, a a ừm', Tiểu Ngôn xem không hiểu."

Khoé miệng Quân Lam Tuyết co quắp, lại co rút một chút

Sau cùng rốt cuộc không nhịn được đem Quân Tiểu Ngôn thả lại trên đất, vô lực

Những thứ này. Những thứ này.

Nghe tên sách chính là diễm thư (sách về tình yêu).

Giống như Kim Bình Mai nổi danh ở cổ đại.

Giống như tiểu thuyết sắc ở thế kỷ 21 hiện đại?

Hắn còn nói là trộm từ phụ thân, ừ, tốt lắm, nàng không biết thân thể này rốt cuộc có hay không có cha, càng không biết thân thể này có phụ thân là người dạng gì, đoán chừng phải gặp được bốn tôn rồi, mới có thể thức tỉnh một phần trí nhớ của thân thể này.

Nhưng mà?

Nghe được Quân Tiểu Ngôn nói, nàng kia chưa từng gặp mặt phụ thân lại có một đồng sách tươi đẹp này, nàng liền một hồi tức giận.

Quân gia này rốt cuộc là một gia đình như thế nào.

Phụ thân xem sách này thì cũng thôi đi, lại còn dung túng một sáu tuổi đứa trẻ xem nữa chứ, thật là thất bại trong nền giáo dục?

Quân Lam Tuyết cơ hồ cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ với Quân Tiểu Ngôn, ” Quân Tiểu Ngôn, từ hôm nay trở đi, đệ đừng mong đụng đến sách đó cho ta?”

“Tại sao vậy tỷ tỷ?” Quân Tiểu Ngôn không hiểu hỏi, có chút uất ức, “Phụ thân nói rồi, trong sách có hoàng kim ốc, mặc dù nhà chúng ta rất có tiền, nhưng hoàng kim ốc vẫn không có, phụ thân còn nói, trong sách có Nhan Như Ngọc, Nhan Như Ngọc là ai Tiểu Ngôn cũng không biết, nhưng là Tiểu Ngôn biết trong nhà Kinh Đô Thành có rất nhiều ‘ tiểu cô gái ’ nổi danh.”

“Im miệng cho ta?” Quân Lam Tuyết rống lên?

Tiểu cô gái là cái gì? Đó là kỹ viện? Kỹ viện?

Đứa nhỏ này, rốt cuộc là ai viết? Quân Lam Tuyết cơ hồ muốn nổ tung lên.

Đối với cơn giận trong Quân Lam Tuyết, Tô Lăng Trạch lại có vẻ tương đối bình tĩnh, hắn chỉ là chăm chú nhìn Quân Tiểu Ngôn một lúc lâu, góc cạnh môi mỏng hé mở, “Người? Đệ đệ của nàng?”

“Ề hèm.” Quân Tiểu Ngôn ưỡn ngực, bày ra vẻ mặt “Đừng cho là tỷ tỷ ta thích người thì ta sẽ ủng hộ người, ta còn là ủng hộ nham thúc thúc ’ bộ dáng.

Tô Lăng Trạch nhìn khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn của hắn, giữa hai lông mày quả thật có mấy phần bóng dáng giống tiểu nô tài, mắt không khỏi khẽ híp một cái, tiểu nô tài còn có đệ đệ?

Tại sao hắn lại không biết?

Không đúng phách nhiều người đi điều tra về bối cảnh của tiểu nô tài, vậy mà đều không thu hoạch được gì cả.

Cho đến sau này phát hiện nàng là người của Âm Lâu, nghĩ thâm, Âm Lâu là một tổ chức sát thủ thần bí, hung ác tàn nhẫn, quả thật có năng lực giấu đi bối cảnh của các sát thủ.

Vậy mà, đột nhiên nhô ra một đệ đệ, thật khiến hắn giật mình.

Trong lúc này, Khúc Vô Nham vẫn ngồi ở bên cửa sổ trầm mặc không nói gì chợt đứng dậy, gương mặt tuấn mỹ dịu dàng, hai mắt như cũ chứa đựng vẻ dịu dàng, duy chỉ có nụ cười ít đi.

Hắn nhìn Quân Lam Tuyết, thản nhiên nói: “Tuyết Nhi, tới đây.”

Áo trắng đẹp như tuyết, mày ôn nhã, lời của hắn cùng người của hắn giống như nhau, thanh âm tự nhiên thuần khiết tựa như ôn hoà hiền hậu, nhưng nghe ra được vẻ tỉ mỉ, lại vẫn có thể nhận thấy được phần đậm mực.

Ấn đường Quân Lam Tuyết khê chau, mặc dù rằng nàng làm như vậy đối với hắn mà nói có chút quá đáng, dù sao thân thể này là vị hôn thê của hắn , vậy mà, nàng là nàng, nàng là Quân Lam Tuyết, bọn họ căn bản cũng không phải là cùng một người.

Có lẽ thân thể này đời trước thích hắn, cho nên hai người mới có hôn nhân, vậy mà việc này cũng không đại biểu nàng đối với hắn cũng có tình cảm.

Không có tình cảm thì làm sao mà ở chung một chỗ? Vận mệnh của nàng, nàng phải nắm trong tay của mình.

“Xin lỗi, ta. . . .” Nàng hạ giọng, hơi áy náy mà nói.

“Hắn là ai?” Quân Lam Tuyết vừa mới mở miệng, Tô Lăng Trạch ở một bên chợt lạnh lùng hỏi.

Nói là hỏi Quân Lam Tuyết, ánh mắt lại không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Khúc Vô Nham, ánh mắt trắng đen rõ ràng trong tĩnh lặng lại sáng, giống như một cái đầm tĩnh mịch đen không thấy đáy, chuyển một cái liền có thể đem người hút đi vào.

Đối với câu hỏi này trả lời.” Khúc Vô Nham.” Khúc Vô Nham giương mắt đón nhận ánh mắt của hắn, nhàn nhạt tăng thêm một câu, ” Vị hôn phu của nàng.”

80. Q.2 - Chương 9

“Khúc Vô Nham.” Khúc Vô Nham giương mắt, đón nhận ánh mắt của hắn, nhàn nhạt tăng thêm một câu, “Vị hôn phu của nàng.”

Nghe vậy, không khí tựa hồ trong nháy mắt đông lại, Quân Lam Tuyết cảm giác rõ rệt, bên cạnh nhiệt độ quanh thân Tô Lăng Trạch nhanh chóng giảm xuống thành số lẻ.

Hơi thở ở đại điện bỗng chốc mãnh liệt kinh người .

Cột trụ trở trên xà nhà của bốn phía tứ lâu trong nháy mắt bắt đầu phát ra tiếng gậy vang to, trên điện bài trí tinh mỹ, không có bất kỳ tổn hại bắt đầu vỡ vụn ra rơi xuống đất.

Báo hiệu trận bão táp bập bênh ập đến .

Người trong quán rượu đột nhiên rùng mình một cái, cảm như hén.

Về mặt Tô Lăng Trạch không chút thay đổi, chỉ là ánh mắt bắt đầu sâu và đen lên, bên trong có hơi thở bắt đầu nổi lên.

“Vị hôn phu, giết.” Năm chữ, lãnh huyết đơn giản cực kỳ.

Không có bất kỳ thương lượng, càng không có bất kỳ chuẩn bị nào, giống như đó là không nên tồn tại, nếu thứ đó không nên tồn tại, như vậy cần gì lưu lại ở nơi này trên thế giới.

Đột nhiên ra lệnh khiến Dương Thành cùng thị vệ Lăng vương phủ đều sửng sốt, ngay sau đó kịp phản ứng được với mệnh lệnh của điện hạ mình, lập tức lên tiếng ứng đáp: “Vâng”

Dứt lời, Dương Thành giơ tay lên, trường kiếm xuất ra động thủ.

Mà ở lúc Khúc Vô Nham nói ra năm chữ nàng là vị hôn phu thì Quân Lam Tuyết cũng cảm thấy hơi thở Tô Lăng Trạch nhanh chóng giảm xuống một cái từ mùa hè chuyển thành mùa đông giá lạnh, giống như băng trên đỉnh Thiên Sơn lạnh lẽo thấu xương.

Cái nhìn mang tính uy hiếp cùng lạnh lẽo, cơ hồ đông lạnh cả người Quân Lam Tuyết đến thở cũng không được, giống như sét đánh.

Đó là tuyên cáo độc bá cùng miệt thị .

Đó là tức giận, vô cùng tức giận.

Càng là tuyên cáo với Khúc Vô Nham là nàng là của hắn, dám cùng hắn giành thì chỉ có chết.

Không biết người khác có nhận ra không, dù sao nàng đã nhận ra.

Lúc này, vừa nghe Tô Lăng Trạch hạ lệnh muốn giết người, cũng không có công phu suy nghĩ tiếp Tô Lăng Trạch làm sao mà tức giận đến như thế, liền nhanh chóng đẩy Quân Tiểu Ngôn, xoay người liền kéo cánh tay Tô Lăng Trạch nói: “Đừng giết, người đừng một lời không hợp liền giết người, ta còn trông cậy vào hắn nói cho ta biết thân thế đây?”

Vừa nói, một bên dùng sức lôi Tô Lăng Trạch ra bên ngoài.

Tô Lăng Trạch thân như ngàn cân trầm mất nhìn Quân Lam Tuyết, trong lòng lửa giận bốc lên, Quân Lam Tuyết kéo sao cũng không nhúc nhích.

Tiểu nô tài đáng chết, rốt cuộc còn giấu diếm hắc bao nhiêu chuyện nữa?

Một chuyện làm thêm một chuyện nổi tiếu, còn có mỗi lần khi hắc cho là trên người tiểu nô tài đã không có bí mật gì thì lại đón nhận tiếp.

Nàng là người của Ấm Lâu, hắc để ý qua, nhưng cuối cùng hắc cũng tiếp nhận.

Nàng ẩn núp ở Lăng vương phủ là vì giết hắc, không sao, tiểu nô tài nếu muốn giết hắc cũng không phải dễ dàng như vậy, hắc có thể nhân cơ hội này đem tiểu nô tài lưu lại, cùng nàng đồng dài, còn có thể giúp nàng thoát khỏi lý khỏi tổ chức sát thủ quái đản kia cho nàng tự do.

Nàng không giải thích được sao lại có thêm một đệ đệ, cũng không còn quan hệ, chỉ cần nàng nói một câu, Lăng vương phủ cũng không phải là không nuôi nổi một đứa bé, coi như nhận nuôi một đứa bé.

Nhưng nàng còn có một vị hôn phu?

Việc này. Không thể tha thứ?

Mà lúc này, Dương Thành đã sớm tiến tới gần bên cạnh Khúc Vô Nham. Khúc Vô Nham không nhúc nhích, nhìn Quân Lam Tuyết và Tô Lăng Trạch cách đó không xa, giống như không nhìn thấy Dương Thành khí thế hùng hồn xông đến, lại giống như căn bản cũng không đem bọn họ để trong mắt.

Thấy hắc như vậy, trong lòng Dương Thành không khỏi tức giận, mặc dù thân là hộ vệ, nhưng bản lĩnh của hắc không kém, cho tới bây giờ không có ai đem hắc bỏ rơi triệt để thế này, nghĩ đến Điện hạ muốn mình giết người này, nhất thời xuống tay cũng ác độc, trường kiếm bay bổng nhắm tâm hướng Khúc Vô Nham đâm tới.

Mắt thấy sẽ bị trường kiếm bén nhọn của Dương Thành đâm trúng thì Khúc Vô Nham đột nhiên chuyển động.

Chỉ thấy dưới chân hắc chạm trên mặt đất một chút, thân hình trong nháy mắt bay lên.

Mọi người chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, Khúc Vô Nham cũng đã tránh được trường kiếm của Dương Thành, quỹ dị y hết xuất hiện ở sau lưng Quân Lam Tuyết và Tô Lăng Trạch.

Mọi người lập tức kinh hãi, đây là tốc độ gì vậy, cư nhiên nhanh như vậy?

Không biết tự lượng sức mình, Khúc Vô Nham chê cười.

Mà Quân Tiểu Ngôn cũng đang lúc nhàm chán, đã sớm thấy nhưng không kinh sợ, Khúc Vô Nham là ai sợ rằng không có ai so với hắc rõ ràng nhất, nhưng hắc đã tận mắt nhìn qua một mình hắc tay không giết mấy trăm người, cứ như vậy đi qua trại địch, cơ hồ thật sự là đi một bước giết một người, máu chảy mười thước, cũng không đỡ được bước chân của hắc.

Hắc giống như một ác ma từ địa ngục đến nhân gian thu lấy tính mạng họ, một Tu La đẫm máu, ở trong mắt của hắc mạng người giống như con kiến nhỏ bé.

Cổ tình, cho dù ở lúc trường kiếm rút ra, cho dù đối mặt với nguy cơ chết trước mắt, Khúc ác ma vẫn mỉm cười.

Mỉm cười giết người.

Lúc hắc cười càng dịu dàng, lại là lúc hắc kinh khủng nhất nguy hiểm nhất, vì vậy mỗi lần nhìn thấy hắc cười, hắc liền cảm thấy sợ hãi trong lòng, ôi, trái tim bé nhỏ của hắc không chịu nổi hù dọa này đâu.

Quân Tiểu Ngôn nằm ở trên bàn đôi tay chống cằm, chống đầu nỗ lực nghĩ, sợ rằng trốn dưới Quân gia, có rất ít người là đối thủ của Khúc ác ma.

Nếu như Khúc ác ma thật sự thành tỷ phu của hắc.

Quân Tiểu Ngôn khóc không ra nước mắt, không cần nha, vậy hắn về sau nhất định sẽ không có gà nướng để ăn, vì vậy phải ngày ngày phòng bị Khúc ác ma vào lúc nào đó sẽ đem mắt hồ ly đánh tới trên người hắn.

Quân Tiểu Ngôn vẫn đang suy nghĩ, hoàn toàn không đem tất cả hỗn loạn trước mắt không coi vào đâu, giống như người đang chịu trận không phải là tỷ tỷ của hắn mà là người xa lạ.

Tổng kết: Quân gia mọi người là quái thai.

Mà ở lúc mọi người kinh hãi, Khúc Vô Nham bắt được cánh tay phải Quân Lam Tuyết, trầm giọng nói: “Đi theo ta.”

“Buông tay?” Quân Lam Tuyết phản ứng nhanh chóng, trở tay khê bốp, thân hình giống như xà bình thường trơn trượt đi ra ngoài.

Trong mắt Khúc Vô Nham xẹt qua một tia kinh ngạc, võ công này. Đó cũng không phải võ công hắn quen thuộc, xem ra vào thời điểm biến mất nửa năm này, Tuyết Nhi thật sự có rất nhiều chỗ cũng thay đổi.

Một chiêu thất thủ, Khúc Vô Nham ngang lưng một cái chặn ngang liền ôm lấy Quân Lam Tuyết, nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: “Tuyết Nhi, đi theo ta được không? Ta sẽ không làm thương tổn nàng, tin tưởng ta.”

Đột nhiên cứ như vậy đánh nhau, đó cũng không phải là chuyện nàng nguyện ý, Quân Lam Tuyết cũng tựa hồ nghĩ muốn ngưng chiến.

Song không đợi nàng gật đầu, Tô Lăng Trạch hừ lạnh một tiếng, bắt được cánh tay khác của nàng, ánh mắt lạnh lẽo nhắm thẳng Khúc Vô Nham, “Buông nàng ra.”

Gương mặt Khúc Vô Nham không biểu cảm nhìn Tô Lăng Trạch, chẳng những không buông tay ngược lại tăng thêm lực đạo giữ thật chặt hông của Quân Lam Tuyết, “Không thể nào.”

Tại sao hắn có thể buông nàng ra. Sao lại có chuyện buông nàng ra?

Hai tay của hắn như giống như cánh tay sắt, khoá chặt hông của Quân Lam Tuyết, sắc mặt Quân Lam Tuyết cứng đờ, ở trên bụng của nàng vốn có một đường vết thương thật dài, Mãn Lão cho nàng kim sang được loại tốt nhất cho nên làm cho nàng không cảm thấy đau nhiều, nhưng lúc này mới qua hai ngày, vết thương mới vừa vụn kết vảy, hôm nay lại bôn ba bên ngoài cả một ngày, không có nghỉ ngơi tốt, vừa vụn hôm nay Khúc Vô Nham dùng lực như vậy, Quân Lam Tuyết cảm giác vết thương giống như là đã rách ra.

“Ta bảo ngươi buông nàng ra.” Sắc mặt Tô Lăng Trạch âm trầm.

Khoé môi Khúc Vô Nham cong lên, chợt nở nụ cười, một nụ cười dịu dàng xẹt qua môi mỏng, cười đến dịu dàng, hắn nhìn Tô Lăng Trạch, cười như không cười hỏi ngược lại, “Buông ra?”

Lãnh ý hung ác đột nhiên xẹt qua, ” Tuyết Nhi là vợ ta, ngươi là ai, nên buông người ra là người chứ không phải ta?”

Một câu ‘ Tuyết Nhi là vợ ta ’ hoàn toàn kích phát đến chỗ hiểm của Tô Lăng Trạch, con ngươi chợt lạnh lại lạnh lùng nói, “Rất nhanh là phải thôi, bắt đầu từ bây giờ.”

Lực nắm của hắn bỗng nhiên tăng thêm, tựa hồ muốn đem tiểu nô tài của mình đoạt lại từ trong tay người khác.

Tô Lăng Trạch cùng Khúc Vô Nham chợt phát lực khiến sắc mặt Quân Lam Tuyết đột nhiên cứng đờ, cảm giác vết thương đau đến tê liệt, đau đến phía sau lưng nàng mồ hôi lạnh chảy ròng, hai tên khốn kiếp này? Có biết hay không cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc?

Cho dù không thương hương tiếc ngọc, dầu gì cũng phải suy nghĩ một chút nàng còn là người bệnh bị thương nặng?

Quân Lam Tuyết cắn răng một cái nói, “Các người tất cả dừng tay cho ta?”

Gầm lên giận dữ cuồng phong chuyển qua.

Quân Lam Tuyết rống giận giống như trong trời đông bay xuống bông Tuyết, rơi vào trên sàn nhà, im hơi lặng tiếng.

Hoàn toàn. Không người nào để ý.

Tô Lăng Trạch vẫn là Tô Lăng Trạch, tiếp tục động tác trong tay, Khúc Vô Nham vẫn là Khúc Vô Nham, tiếp tục ôm thật chặt hông Quân Lam Tuyết không buông.

” ” Quân Lam Tuyết ngẩng đầu nhìn trời, hít một hơi thật sâu, hít sâu, tiếp tục hít sâu.

Cuối cùng, nổ lên.

“Ta, bảo, các người, buông, tay?”

Gần từng chữ, lạnh lùng từ đôi môi đỏ phun ra cho thấy Quân Lam Tuyết Tâm vô cùng giận dữ.

Có lẽ là Tô Lăng Trạch và Khúc Vô Nham hai người chưa từng thấy qua bộ dáng nàng bốc lửa giận dữ như vậy, hai người không khỏi đồng thời sửng sốt.

Vào lúc này Quân Tiểu Ngôn vốn là ở một bên hào hứng bừng bừng nhìn náo nhiệt thì đột nhiên kêu lên: ” Ôi tỷ tỷ, sao tỷ lại chảy máu, chảy thật là nhiều máu, tỷ tỷ người bị thương ??”

Nghe vậy, hai người Tô Lăng Trạch và Khúc Vô Nham tay đồng thời buông lỏng.

“Tuyết Nhi bị thương?” Giống như không thể tưởng tượng nổi Khúc Vô Nham vội vàng buông Quân Lam Tuyết ra nghĩ muốn kiểm tra tình trạng thân thể của nàng.

“Đáng chết?” Tô Lăng Trạch khẽ nguyên rửa một tiếng, bởi vì lúc này hắn mới đột nhiên nhớ tới, tiểu nô tài kể từ sau khi đi một chuyến đến hoàng cung liền bị thương tích khắp người, mà hắn, cư nhiên đáng chết lại quên mất?

“Tiểu nô mới người không có việc gì chứ?” Tô Lăng Trạch không nói hai lời chạy đến nhìn vết thương Quân Lam Tuyết, quả nhiên nhìn thấy trên eo nàng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, lập tức lại ảo não hối hận, nói thẳng: “Đi, lập tức trở về vương phủ, Dương Thành, đi phái người mời Mãn Lão đến.”

“Nhưng Điện hạ. ” Dương Thành có chút do dự, hắn có nên hay không nhắc nhở Điện hạ, bọn họ tới nơi này là có chuyện khác khẩn cấp muốn làm?

“Tô Lăng Trạch, người cũng buông ra cho ta?” Quân Lam Tuyết lạnh lùng gạt tay Tô Lăng Trạch ra.

“Người ?” Trên mặt Tô Lăng Trạch hiện lên mấy phần tức giận, tiểu nô tài chính là, cư nhiên dám can đảm hung ác với hắn?

Nàng cái gì nàng? Hôm nay nàng chỗ nào cũng không đi. Quân Lam Tuyết trực tiếp đẩy người ra, “Nhanh chóng cách xa một chút?”

Sau đó, nhìn Quân Tiểu Ngôn ở bên cạnh nói: ” Tiểu Ngôn, chúng ta đi?”

“Dạ? Tỷ tỷ?”

“. ” Tô Lăng Trạch tức giận, khá lắm tiểu nô tài lá gan càng lúc càng lớn, lại còn không coi trọng hắn.

“. ” Khúc Vô Nham cũng bắt đầu dĩ, chẳng lẽ Tuyết Nhi, thật đã quên mất tất cả chuyện quá khứ, tính khí này ngược lại so với trước kia. Bốc lửa không ít.

Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn đi ở đằng trước, sau lưng, Tô Lăng Trạch và Khúc Vô Nham Nhị, một trái một phải từ từ đi theo.

Khi bọn hắn đi ở sau lưng, Dương Thành và một đồng thị vệ cũng là yên lặng theo cùng.

Trong lòng Dương Thành vừa rối rắm, vừa có chút lo lắng, Điện hạ đến nơi này, là có người quan trọng muốn gặp, hôm nay cứ như vậy cùng đi với Lam Tử cô nương, cũng không biết có thể hay không.

Trong lòng hần đang tơ tưởng, hoàn toàn không có chú ý, ở quán rượu tầng thứ hai một chỗ trên lan can, một nữ tử áo đỏ mang theo khăn che mặt đứng lẳng lặng ở đó nhìn đoàn người càng chạy thì càng xa, ly ngọc trong tay càng nắm càng chặt, cho đến ‘ rắc rắc ’ một tiếng, ly ngọc bể tan tành, mảnh vụn thật sâu khảm vào lòng bàn tay đến chảy máu, nàng vẫn đứng đó không nhúc nhích không có cảm giác chút nào .

Một màn này dọa sợ thị nữ đứng ở bên người nàng, “Công chúa? Tay của ngài?”

Thị nữ vội vàng dùng khăn tay muốn giúp nàng lau sạch máu trong tay, nàng lại khẽ lắc đầu, ánh mắt mê mang, ” Tiểu Liên, nàng so với ta có đẹp hay không?”

Thị nữ Tiểu Liên liền vội vàng lắc đầu, “Không, công chúa là nữ tử đẹp nhất thiên hạ, Tiểu Liên cho tới bây giờ không có không có gặp qua nữ nhân nào đẹp hơn công chúa ngài, công chúa, Tiểu Liên nói đều là lời nói thật.”

“Vậy sao.” Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó, chợt nở nụ cười, có chút khổ sở, có chút thê lương, “Vậy tại sao, tại sao hần lại không quay đầu lại nhìn đến ta.”

Tiểu Liên há miệng, vốn là muốn nói hôm nay diện hạ đến là muốn tìm gặp công chúa, nhưng không nghĩ tới trong lầu gặp phải chuyện này, rồi lại không nói ra miệng, nói còn khiến cho công chúa thêm sầu não, vì vậy chỉ có thể trầm mặc.

Nàng lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, “Đi thôi, hồi cung.”

Nàng xoay người mang theo lưu lyển, lại chưa từng quay đầu lại rời đi.

Trên đường cái đối với việc đột nhiên xuất hiện một đội người lỏng lẻo hùng dũng có chút cảm thấy khác lạ, hơn nữa bề ngoài Tô Lăng Trạch và Khúc Vô Nham xuất chúng càng thêm đưa tới không ít sự chú ý.

Hai người kia, một người khí chất cao nhã giống như Thần Đế Cửu Thiên Tiên Cung mắt nhìn xuống chúng sanh.

Một người cương nghị lãnh khốc, khí tức lạnh nhạt như ảnh vây quanh hần, tung hoành bề ngỗ, quần lâm thiên hạ.

Phong cách hoàn toàn bất đồng, lại giống như là người đứng trên đỉnh đầu Kim Tự Tháp, xuất chúng khiến người ta không cách nào bỏ qua, giống như có một sức quyến rũ đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của người đi đường.

Chỉ là, trước mặt tỷ đệ vô lương này đây lại hoàn toàn không xem bọn họ là quan trọng.

“Tiểu Ngôn, đệ nói thực cho tỷ tỷ biết, có phải đệ đã xem qua những quyển sách kia rồi hay không hả ?” Quân Lam Tuyết vừa che vết thương, vừa muốn hỏi Quân Tiểu Ngôn, không nhịn được hỏi kỹ.

Đứa bé quan trọng nhất là cái gì? Là giáo dục?

Đứa nhỏ này từ nhỏ phải uốn nắn bồi dưỡng thật tốt, cũng không thể lười biếng.

“Tỷ tỷ nói là những sách nào?” Đôi mắt to của Quân Tiểu Ngôn nháy mắt hai cái, như là không nghe kỹ, mà là hần đang cố lực trong túi mang theo bên người như là muốn tìm thứ gì đó.

“Chính là cái Hoan hảo khuê phòng ta làm khánh điền cuồng này sao?” Quân Lam Tuyết rất không muốn đọc lên tên của sách này ra, thật sự là làm cho người ta nhức cả trứng dái (tác giả viết nha ta chỉ giữ nguyên lại thôi >.<)

“À.” Cánh tay Quân Tiểu Ngôn đang tìm trong bao dừng lại, ngẩng đầu lên liếc một cái, “Cái này, tỷ tỷ, thật ra thì đều do ta thêu dệt bày bịa lên.”

“Người, người thêu dệt loạn?” Quân Lam Tuyết kinh hãi, ” Làm sao người thêu dệt? Người chưa có xem qua làm sao có thể biên soạn ra được?”

“Tỷ tỷ, Tiểu Ngôn thật chưa có xem qua, Tiểu Ngôn mới không thích đọc sách, đều là nghe được từ người khác, sau đó tự ta biên ra.” Tiểu Ngôn tự đắc hả hê nói, cảm giác mình thật là thiên tài.

“” Mẹ nó, cái này cũng được sao?

“Người thật chưa có xem qua?” Quân Lam Tuyết rõ ràng vẫn còn có chút không tin.

“Tỷ tỷ, người không tin Tiểu Ngôn sao?” Quân Tiểu Ngôn bịt miệng, “Tiểu Ngôn thật là khổ, buổi tối ngay cả gà nướng cũng không muốn ăn.”

Ừm, vậy thì ngay cả gà nướng cũng không muốn ăn? Kia đích xác thực rất nghiêm trọng, ” tốt thôi, cũng tạm thời tin tưởng đệ lần thứ nhất.”

“Tỷ tỷ, người nhìn phía sau, Nham thúc thúc cùng Quái Thúc Thúc vẫn đi theo chúng ta.” Quân Tiểu Ngôn chỉ Tô Lăng Trạch cùng Khúc Vô Nham sau lưng nói.

“Đừng để ý đến bọn hắn? Yêu nên theo cùng ấy?” Quân Lam Tuyết vung tay lên, lả tả hai cái đem đầu tóc sắp loạn thành một đống làm gọn lại, sau đó cột vào sau ót, kiểu đuôi ngựa đơn giản lộ radung nhan xinh đẹp tinh xảo, nhìn sạch sẽ tự nhiên, hoàn toàn không có dáng vẻ như bọ chà đạp mới vừa rồi.

“Không cần, tỷ không để ý đến dáng dấp của quái thúc thúc kia cũng không sao, nhưng ngàn vạn lần đừng không để ý tới Nham thúc thúc, Nham thúc thúc sẽ tức giận .”

Nham thúc thúc tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, mà hắn. thì sẽ gặp phải bi kịch.

Gặp Quân Tiểu Ngôn kiêng kỵ Khúc Vô Nham như vậy, nàng không khỏi tò mò hỏi, “Tiểu Ngôn, rốt cuộc Khúc Vô Nham là người như thế nào? Làm gì?”

“À?” Quân Tiểu Ngôn mờ mịt trờm mắt nhìn, giống như hắn không biết Khúc Vô Nham rốt cuộc là làm cái gì, dù sao từ khi hắn hiểu chuyện tới nay, Nham thúc thúc chính là vị hôn phu của tỷ tỷ, về phần làm cái gì thật đúng là không biết.

Một hồi lâu, Quân Tiểu Ngôn mới nói: “Giống như không làm gì cả.”

“Không việc làm? ?” Quân Lam Tuyết vỗ tay một cái, “Nhất quyết phải từ hôn? Không thể gả, về sau không nuôi nổi chúng ta thì làm thế nào?”

“.” Quân Tiểu Ngôn mặt trợn trắng, hắn có thể không nói với tỷ tỷ của hắn, cho dù Nham thúc thúc không có tiền, nhưng cơ nghiệp mấy trăm năm của Quân gia truyền lại còn sợ không nuôi nổi nàng sao.

Huống chi, Nham thúc thúc cũng không phải là không có tiền.

“A, tìm được rồi.” Quân Tiểu Ngôn rút từ trong túi nhỏ mang theo bên người ra một viên thuốc nhỏ, đưa cho Quân Lam Tuyết nói: “Cho tỷ, đây là kim sang dược tốt nhất trong gia tộc chúng ta, ăn cái này thương thể của tỷ rất nhanh khoẻ lại.”

“Chính là cái này? Đệ khẳng định?” Quân Lam Tuyết vẻ mặt hoài nghi nhìn viên thuốc nhỏ đen thui trong tay.

Quân Tiểu Ngôn vội vàng nói: “Khẳng định, ‘ Hoàn cơ đan ’ này thật rất hữu hiệu, bảo đảm tỷ ăn ngày hôm sau không có chuyện gì.”

“Hữu dụng như vậy? Từ đâu mà đệ có được?” Quân Lam Tuyết hỏi, tiểu tử này tại sao có thể có đan dược trân quý như vậy.

“Lấy từ trong gia tộc.”

. . . . ,

Quân Tiểu Ngôn vỗ túi nhỏ của mình, “Ta thấy trưởng lão gia gia có cái này rất nhiều, liền trộm một bình lớn đi ra, tỷ tỷ người ăn hết, không đủ ta chỗ này còn có rất nhiều.”

Tô Lăng Trạch đi theo phía sau bọn họ nghe được ‘ hoàn cơ đan ’ thì ánh mắt vừa động, thoáng qua một tia kinh ngạc.

Hoàn cơ đan.

Đây là loại đan dược trân quý nhất thiên hạ, nghe nói có thể sinh gân cốt tực huyết nhục, được khen là Hoàn Hồn đan, nghe nói một viên hoàn cơ đan vạn kim khó cầu, cho tới bây giờ, trên giang hồ mới xuất hiện qua mấy lần, mà tiểu tử này nói gì?

Còn bảo tiểu nô tài ăn hết thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu? Điều này phải cả gia tộc to lớn mới có thể chống đỡ nổi tiêu xài như vậy?

Tô Lăng Trạch không biết, ít nhất hẳn hiểu rõ, cả Tĩnh Uyên vương triều cũng không có tài lực như vậy.

Tô Lăng Trạch giương mắt nhìn vẻ mặt không biểu tình gì của Khúc Vô Nham một cái, lần đầu tiên trong lòng có nghi ngờ thật sâu.

Khúc Vô Nham, rốt cuộc là loại người gì?

Mà tiểu nô tài nàng. Rốt cuộc còn có thân phận như thế nào?

Ở sau lưng của nàng, đến tột cùng còn có một gia tộc thần bí khổng lồ ra sao. ?

81. Q.2 - Chương 10

Dĩ nhiên, Tô Lăng Trạch cũng không biết, đối với tất cả những việc này Quân Lam Tuyết lại mờ mịt không biết.

Nàng cũng không có giấu hẩn chuyện gì, bởi vì những chuyện này, cũng đang là đáp án mà nàng truy tìm.

Nhưng Quân Lam Tuyết cũng không ngờ, lúc nhìn thấy Khúc Vô Nham và Quân Tiểu Ngôn, nàng mơ hồ cảm thấy, ẩn giấu phía sau mình chính là thân phận kia và gia tộc sợ rằng có lai lịch rất lớn.

Nàng lo lắng chính là nàng không biết tại sao lại lâm vào trong một cuộc ân oán hào môn.

Khúc Vô Nham đi sau lưng Quân Lam Tuyết luôn duy trì vẻ trầm mặc.

Nửa năm trước, Tuyết Nhi đột nhiên biến mất, Quân gia gặp phải sóng to gió lớn, nhạc phụ nhạc mẫu lo lắng ở Quân gia đại bá đối với Tuyết Nhi bất lợi, hẳn không thể trắng trợn rời Quân gia đi tìm hẩn, vì vậy chỉ có thể cầu xin hẩn.

Hẩn mất không thời gian mới tra được nàng ở Tĩnh Uyên vương triều, vì tìm được người yêu, hẳn không ngại ngàn dặm xa xôi đến Tĩnh Uyên vương triều.

Vốn tưởng rằng, chỉ cần tìm được Tuyết Nhi, nàng sẽ cao hứng cùng hẩn cùng nhau trở về, vậy mà, nàng lại quên hẩn.

Sấm sét giữa trời quang nhưng mà cũng chỉ là như thế.

Nàng quên mất mọi thứ trước kia, không sao, hẳn có thể từ từ giúp nàng nhớ lại.

Nàng quên mất tình cảm trước đây với hẩn, cũng không còn quan hệ, hẳn yêu nàng là đủ rồi, hẳn tin một ngày nào đó, nàng sẽ lại yêu mình.

Chỉ là khiến hẩn không nghĩ tới, nàng sẽ yêu người khác.

Con mắt Khúc Vô Nham rũ xuống, lông mi thật dài, đáy mắt thoáng qua đau thương, chuyện này bảo hẩn làm sao có thể đủ sức tiếp nhận?

Hẩn nhất định sẽ mang Tuyết Nhi đi, mặc kệ là vì Quân gia, hay là vì chính hẩn, Tô Lăng Trạch sao có thể xứng với Tuyết Nhi của hẩn?

Nghĩ đến vết thương trên người Quân Lam Tuyết, đôi mắt Khúc Vô Nham trầm xuống, bảo bối của hẩn cư nhiên bị thương. Rất tốt, mặc kệ là ai đã thương nàng, hẩn sẽ làm người nọ bồi thường gấp mười lần.

Nhất thời, trong lòng mọi người ngàn vạn suy nghĩ, trong lòng của mỗi người đều mang tâm tình khác nhau.

Mà Quân Lam Tuyết đi phía trước, vết thương trên người thật sự đau đến nàng nhin không được, trực tiếp lấy một viên hoàn cơ đan nuốt vào bụng.

Đôi mắt to của Quân Tiểu Ngôn nhìn Quân Lam Tuyết, ánh mắt to tròn vụt sáng vụt sáng chờ khích lệ, “Tỷ tỷ, có cảm giác gì không, có phải hay không cảm giác thoải mái hơn?”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết cúi đầu, nhìn hẩn một cái, rồi sau đó sờ bụng của mình, trầm giọng nói: “Giống như. Có một chút cảm giác.”

Quân Tiểu Ngôn đắc ý nói: “Có phải hay không cảm thấy mát lạnh, vết thương cũng không đau, phải không, Tiểu Ngôn nói không sai chút, đây là kim sang được tốt nhất trong gia tộc chúng ta, lại ngọt ngọt ăn vào rất ngon, lúc đệ không có chuyện gì thì lấy ra ăn như nã kẹo đấy.”

Nghe được những lời này của hẩn, Tô Lăng Trạch ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy hẩn nên đi chậm một chút.

Vạn Kim khó cầu, thiên hạ mới xuất hiện qua mấy lần, được khen là Hoàn Hồn đan hoàn cơ đan. Lấy ra ăn như kẹo?

Là hẩn xuất hiện ảo giác hay là tên tiểu quỷ này thật sự lãng phí như thế?

Tô Lăng Trạch hít sâu một hơi, tốt thôi, hẩn cảm giác thấy là đột nhiên Lăng Vương phủ của hẩn. Rất nghèo.

Không, là cả Tĩnh Uyên vương triều. Cũng rất nghèo.

“Cảm giác thì có.” Quân Lam Tuyết sờ bụng của mình, chân mày từ từ nhíu lại, “Nhưng không phải có cảm giác mát lạnh, cũng không có rất thoải mái.”

”

“Làm sao có thể?” Quân Tiểu Ngôn không tin nói: “Vậy thì cảm giác gì?”

Chẳng lẽ khẩu vị mỗi người không giống nhau, cho nên ăn vào hiệu quả cũng không giống nhau? ?

Rầm ——

Bụng Quân Lam Tuyết kịch liệt quay cuồng ~ thoáng một phát, chân mày nàng nhíu chặt hơn, “Cảm giác. cuộn cuộn lên, có đau một chút, có chút rút ra, có chút. muốn đến nhà xí.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Quân Tiểu Ngôn há to, trực tiếp há thành chữ ‘0’, vội vàng đem túi nhỏ của mình đổ xuống đất, một đồng lớn bình nhỏ đổ xuống, hình dáng khác nhau, thoạt nhìn giống như là chai thuốc nào cũng chứa viên thuốc đó.

Một lúc sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Tiểu Ngôn cứng đờ, liếc liếc, hẩn từ từ ngẩng đầu lên, từng chút từng chút dời lên trên, rơi vào trên gương mặt tái nhợt của tỷ tỷ mình tỷ tỷ.

“Ách, tỷ tỷ.” Hẩn yếu ớt mở miệng.

“Hả? Thế nào? Có phải hay không thuốc này có hậu di chứng gì?” Quân Lam Tuyết tin tưởng Quân Tiểu Ngôn sẽ không hại nàng, cho nên này đem lúc này xem thành một loại hậu di chứng, đây là một loại trực giác, mặc dù lần đầu tiên quen biết nhau, nhưng là trực giác đó là bẩm sinh, Quân Tiểu Ngôn sẽ không hại nàng.

“Ách, không phải có hậu di chứng gì, mà là.” Quân Tiểu Ngôn cắn ngón tay, cái miệng nhỏ nhắn ỷ khuất.

“Mà là cái gì. ?” Bụng lại kịch liệt sôi trào lên xuống, Quân Lam Tuyết đột nhiên có dự cảm không tốt.

Quân Tiểu Ngôn yếu ớt nhìn nàng một cái, lại uất ức cúi đầu, “Chính xác là. Là Tiểu Ngôn cầm nhầm thuốc.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết sửng sốt, rồi sau đó ôm bụng hít một hơi thật sâu, “Rất tốt, như vậy nói cho tỷ tỷ biết, đệ cầm nhầm thuốc gì cho ta ăn?”

“Ồ. Thuốc tiêu chảy.” Tội cho thân thể này, Quân Tiểu Ngôn dấu đi thân người nhỏ nhắn bộ dạng rất đáng thương.

“” Thuốc tiêu chảy.

Rất tốt, lại là thuốc tiêu chảy.

Rống xong, sau một khắc, mọi người thấy thấy một nữ nhân trong nháy mắt căng chân chạy như điên, ngăn ngừa mấy giây, biến mất ở đầu đường.

Tô Lăng Trạch nhíu mày, kinh ngạc thở dài, tốc độ của tiểu nô tài lại tiến bộ, so với trước kia nhanh rất nhiều.

Khóe môi Khúc Vô Nham cong lên, có chút giật mình, đã lâu không gặp, Tuyết Nhi không chỉ có khinh công lợi hại, ngay cả không cần khinh công tốc độ cũng nhanh như vậy rồi.

Dương Thành im lặng ở trong lòng cầu nguyện, phương hướng Lam Tử cô nương chạy. Là lăng vương phủ.

Aiz, xem ra hôm nay nhà xí Lăng Vương phủ sẽ rất náo nhiệt.

Mà kẻ gây họa Quân Tiểu Ngôn lúc này là yếu ớt nhất từng thứ trên mặt đất cho vào bao bố không nói gì.

Thuốc tiêu chảy này chính là do Tam trưởng lão Dược Vương nghiên cứu ra, so với thuốc tiêu chảy bình thường thì. Lợi hại gấp mấy lần.

Hắn tắc lưỡi nhìn bốn phía, rồi sau đó tìm được một phương hướng, lập tức co cẳng chạy như điên. Hắn phải nhân cơ hội chạy trốn, nếu không thì. Sẽ bị tỷ tỷ lột da?

Vậy mà, chân trước hắn vừa mới nhấc lên, Tô Lăng Trạch đã kịp bắt được cổ hắn, nâng hắn lên, buồn cười nhìn hắn, “Muốn chạy?”

“Không không không, cái này, đệ cũng bị đau bụng.” Quân Tiểu Ngôn vội vàng nịnh hót mà nói.

Tô Lăng Trạch hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ném Quân Tiểu Ngôn vào người Dương Thành, “Trông chừng, đợi ở vương phủ.”

“Dạ? Thuộc hạ hiểu.” Dương Thành trực tiếp điểm huyết làm cho Quân Tiểu Ngôn không cử động được rồi kẹp vào khuỷu tay, trầm giọng đáp lại.

“Không cần? Thả đệ ra?” Quân Tiểu Ngôn không nhúc nhích được không thể làm gì khác hơn là mở miệng kêu cứu, “Nham thúc thúc? Tỷ phụ? Mau cứu đệ? Thúc thúc quái dị này muốn bắt cóc đệ? Tỷ phụ?”

Khúc Vô Nham xoắn tay áo lên, ngẩng đầu lộ ra hai hàm răng trắng cười dịu dàng với Quân Tiểu Ngôn, “Có thật là muốn tỷ phủ cứu đệ không?”

Không biết sao khi nhìn hắn cười, trong lòng Quân Tiểu Ngôn đột nhiên dâng lên cảm giác sợ hãi cùng ớn lạnh, Khúc ác ma. Hắn là ác ma.

Sao mình lại có thể nghĩ hắn sẽ đối xử tốt với mình chứ?

Quân Tiểu Ngôn không nói, với việc rơi vào trong tay Khúc ác ma, tốt hơn hết là để cho tỷ tỷ ngược đãi một chút, haiz haiz, tội nghiệp đứa trẻ sáu tuổi như hắn đã gặp phải ngược đãi cực kỳ tàn ác.

Cuối cùng, Quân Lam Tuyết vẫn phải quay về Lăng Vương phủ.

Quân Tiểu Ngôn cũng vào ở trong Lăng Vương phủ, mặc dù hắn không phải rất thích tính kế nhưng là chỉ có thể thỏa hiệp.

Ánh trăng hình bán nguyệt chiếu sáng trên trời đêm thăm thăm tỏa lên con đường làm cho nó sáng như ban ngày.

Phố Nguyệt Hoa, Lăng Vương phủ.

“Khúc Vô Nham.”

Tô Lăng Trạch lặp đi lặp lại trong miệng cái tên này, ánh trăng xuyên qua cửa sổ gặp trở ngại hạ xuống trên vầng trán hắn, khúc xạ thành các loại vầng sáng.

“Họ Khúc sao.” Hắn nâng trán, con ngươi đen nhánh khẽ nheo lại, đây là tài liệu mật Ảnh Vệ đưa tới, cũng chỉ có một tên.

Chỉ là sau ngày đó cùng Khúc Vô Nham giao thủ, vừa về tới Lăng Vương phủ, hắn liền lập tức sai người đi điều tra lai lịch của người tên Khúc Vô Nham này.

Nhưng tên Khúc Vô Nham dường như hắn rất thần bí, cho dù là Ảnh Vệ cũng không tra được bất cứ thông tin gì về hắn, chỉ trừ cái tên, những thứ khác đều không tra được.

Hoặc có lẽ cái tên này cũng rất thần bí.

Mặc kệ người tên Khúc Vô Nham này, hay là Quân gia của tiểu nô tài, tất cả đều thần bí nằm ngoài dự đoán của hắn.

Loại cảm giác này làm cho hắn rất khó chịu, siêu cấp khó chịu.

Mà hình như hắn không biết những chuyện này, nhưng Khúc Vô Nham và tiểu nô tài lại biết, giống như hắn là người bị hai người bọn họ gạt ra ngoài.

Dương Thành đi tới liền thấy chủ tử nhà mình nhìn ánh trăng suy tư, hắn cúi người cúi đầu chờ lệnh, “Điện hạ.”

“Ừ.” Tô Lăng Trạch không quay đầu lại, cổ họng đơn giản phát một âm tiết thật dài, ánh trăng bị khúc xạ thành bóng đen, làm cho không người nào có thể thấy rõ hình dáng hắn một cách tỉ mỉ.

“Mạc Bạch đã tỉnh lại.”

“Hả?” Ngự Vân Thần vừa động, thân thể lười biếng đi lòng vòng, rốt cuộc dời tầm mắt về phía Dương thành.

Kể từ ngày mang Mạc Bạch trở về, Mạc Bạch liên tiếp hôn mê gần bốn ngày giờ rốt cuộc cũng đã tỉnh lại.

“Chỉ là tình trạng của Mạc Bạch vẫn chưa ổn định, Điện hạ có muốn đi qua xem không?” Dương Thành lại nói.

Tô Lăng Trạch đứng dậy, đem vật tình báo cầm trong tay đặt ở trên bàn sách, nhỏ giọng nói, “Đi.”

Dứt lời, hai người một trước một sau rời đi, tờ giấy tình báo trên bàn sách lúc này chỉ trừ một cái tên bên ngoài, thứ khác cũng chỉ một mảnh trống không bị móng vuốt của tiểu phong miêu nắm lên xé nát bấy.

Đôi mắt mèo đỏ như máu mở to, lúc này tiểu phong miêu mới đem đuôi mèo vung lên đuổi theo hướng Tô Lăng Trạch rời đi.

Trên phố ánh đèn rực rỡ mới lên, lành lạnh yên tĩnh, một bóng dáng trắng noãn đi cô đơn trên đường cái.

Một thân trắng tinh thánh khiết so với đêm tối tạo thành tỷ lệ rõ ràng, Khúc Vô Nham mím môi, từng bước từng bước đi về phía trước không có mục đích, không có điểm kết thúc.

“Uống. Tới? Tiếp tục bồi gia uống cạn mấy chén?”

Đối với phố trong, một hán tử say xỉn lão đảo đi tới, mắt say lơ đãng nhìn thấy Khúc Vô Nham, mắt lập tức sáng lên, say xỉn đảo nhào tới, bắt lại cánh tay Khúc Vô Nham, “Ồ, ở đâu ra mặt trắng nhỏ, đáng đẹp so cô nương xinh đẹp hơn, như thế nào, có hứng thú hay không bồi gia uống vài chén?”

Khúc Vô Nham dừng bước, liếc mắt nhìn tên hán tử say xỉn đang bắt cánh tay mình lại, vừa lên tiếng thì mùi rượu khó ngửi liền xông vào mũi, hắn mỉm cười nhìn tên hán tử say xỉn, lời dịu dàng từ môi mỏng xuất ra, “Làm phiền, bỏ tay người ra, làm dơ quần áo của ta rồi.”

Hắn tuần mỹ thiên nhân, lúc cười lên càng làm cho người ta có một loại cảm giác như tắm gió xuân, nhìn hán tử say như si như say, vui vẻ nói: “Rõ ràng là. Ách, so với đàn bà thì xinh hơn nhiều.

. Tiểu tử? Thành thật nói cho gia biết, ngươi có phải hay không, có phải hay không là tiểu quan nhi ở câu lan viện? Bao nhiêu tiền một đêm, gia bao nhiêu?” (chú thích: câu lan viện =kỹ viện. Tiểu quan =nam kỹ)

Nghe vậy, bên môi Khúc Vô Nham cười dần dần mở rộng, cười càng phát ra dịu dàng, hẳn không có đẩy hán tử say ra, mà là cúi đầu, gương mặt tuấn tú xè gần hán tử say, nhỏ giọng nói nhỏ hỏi, “Ừ? Ngươi cảm thấy ta giống như tiểu quan nhi?”

Hắn tới gần mùi thơm thanh nhã trên người như có như không trập trập phát ra, cặp mắt hán tử say càng thêm mê mang, hô hấp dồn dập, dục vọng thiêu đốt, trực tiếp muốn ôm cả người Khúc Vô Nham vào trong ngực, miệng mồm đầy mùi rượu thúi hà vào trên người Khúc Vô Nham.

“ Gia hôn một cái nào. ”

“Ta nói, ngươi làm dơ quần áo của ta rồi.” Khúc Vô Nham mỉm cười lại lập lại một lần.

Hán tử say mất diếc tai ngơ, mắt thấy cả người sắp nhào tới trên người Khúc Vô Nham thì chợt hán tử say xỉn toàn thân cứng đờ, cặp mắt nhô lên, đứng thẳng bất động ở giữa không trung, không còn bất động.

Khúc Vô Nham dịu dàng cười, từ trên người cứng ngắc của hắn ta rút cánh tay của mình về, mỉm cười nói: “Ta đã nhắc nhở người rồi.”

Nói xong, hắn vỗ tay áo, nghiêng người, từ bên người tên hán tử say đi qua.

Gió đêm thổi qua tuy còn chưa vào thu nhưng lại cảm thấy rét lạnh nhẹ nhàng.

Ở Khúc Vô Nham rời đi chừng mười bước, tên hán tử say kia thân thể cứng ngắc ở giữa không trung đột nhiên nghiêng một cái, cánh tay kia chạm qua Khúc Vô Nham không tiếng động rơi ra, rơi trên mặt đất, một cái sọ đầu lăn cuộn cuộn ở ven đường.

Chết không nhắm mắt.

Xa xa, trong đêm tối yên tĩnh, truyền đến giọng hơi ảo não của Khúc Vô Nham, “Thật là. Y phục cũng làm dơ.”

“Chủ nhân.”

Ở khoảng khắc đó, một bóng người đột nhiên xuất hiện quỳ gối trước mặt Khúc Vô Nham.

Khúc Vô Nham nhíu mày, “Tới rồi à, như thế nào.”

Người nọ nhỏ giọng đáp, “Hồi chủ nhân, đã điều tra toàn bộ rõ ràng, trên dưới Tĩnh Uyên, ngoại trừ hoàng thất bên ngoài còn có Âm Lâu và một cái gọi là Ảnh Bộ, đây là hai thế lực lớn nhất, Âm Lâu là một tổ chức sát thủ, chỉ cần ra giá tiền, người nào cũng giết, về phần Ảnh Bộ thì tương đối thần bí, đặc biệt bởi đường một loại gọi tử sĩ Ảnh Vệ, người sáng lập tạm thời còn không biết.

”

“Âm Lâu, Ảnh Bộ?” Khúc Vô Nham lẩm bẩm nhớ kỹ hai tên này, rồi sau đó, bên môi nụ cười chậm rãi đẩy ra, “Thật là cái tên thú vị, trước tiên đi vui đùa một chút cái gọi là Âm Lâu, xem bọn hắn phù hợp với yêu cầu của bốn tọa không, thực lực của bọn họ như thế nào?”

Người nọ vội vàng đáp: “Rộng khắp không cao không thấp, trên thực lực ngồi không quá ba người.”

Khúc Vô Nham có chút thất vọng lắc đầu, “Quá yếu.” Hắn không chút do dự đưa ra ý kiến của mình.

Nếu để cho Quân Lam Tuyết nghe được, trên giang hồ không ít người kiêng kỵ Âm Lâu thế mà vào lúc này chỉ là một lời bình trong mắt Khúc Vô Nham, nhất định sẽ kinh ngạc đến không nói nên lời.

“Ý tứ của chủ nhân là?”

“Hữu dụng lưu lại, hôm nay lên, Âm Lâu chính là một cái phân cứ điểm của chúng ta ở Tĩnh Uyên vương triều.”

Người nọ mắt sáng, ngay sau đó cúi đầu, “Vâng”

Đây nhất định là ngày Âm Lâu cải triều hoán đại.
Một đêm này, nhất định là một đêm không yên tĩnh.

Mà lúc này, ở một chỗ trong lầu các của Lăng Vương phủ.

Quân Lam Tuyết nằm lỳ ở trên giường, nàng liên tục đại tiện ba ngày làm bụng nàng thiếu chút nữa mất nước.

Nhưng, cho dù không có mệt lả, lúc này nàng một chút sức cũng không có.

Tên tiểu tử thú vị Quân Tiểu Ngôn kia không biết là cho nàng ăn thuốc tiêu chảy gì, bà ngoại ơi, vô luận Mãn Lão cho nàng bao nhiêu viên thuốc trị tiêu chảy, uống vào toàn bộ đều vô dụng, đau bụng đến ba ngày.

Đi đến cục hoa nàng đau lên.

Tên khốn Quân Tiểu Ngôn kia? Quân Lam Tuyết hận không thể đánh hắn một trận cho hả giận.

“Tốt hơn chưa.” Tô Lăng Trạch đi xem Mạc Bạch xong liền trực tiếp đi đến chỗ Quân Lam Tuyết nhưng vừa vào cửa liền gặp được bộ dáng nàng nhẹ nhàng trợn mắt, không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Vẫn còn rất khó chịu à? Sao nằm ngủ như vậy?”

Khóe miệng Quân Lam Tuyết giật giật, chẳng lẽ muốn nàng nói là cục hoa nàng đau, không thể làm gì khác hơn là nằm sấp như vậy cảm thấy thoải mái?

“Ta thích nằm ngủ như vậy.”

Tô Lăng Trạch nhượng mày, môi mỏng ngoắc ngoắc, dung túng mà nói: “Thích là tốt rồi.”

Hắn đem chén cháo trên bàn đã sớm hâm nóng đến bên môi, “Uống chút nhẹ đi.”

Nhìn thấy Tô Lăng Trạch cư nhiên tự mình bưng cháo cho nàng, Quân Lam Tuyết lấy làm kinh hãi, trừng mắt nhìn, nàng chưa có thấy qua, Tô Lăng Trạch cư nhiên làm những việc mà hạ nhân mới có thể làm cho nàng?

Nhìn thấy Quân Lam Tuyết bất động, Tô Lăng Trạch có chút bất mãn, chẳng lẽ muốn hắn dứt?

Hắn nghĩ, hắn nói qua chuẩn tiểu nô tài thích nàng, như vậy, nàng chính là người của hắn.

Đối với nữ nhân của mình, ừ, cưng chiều một chút cũng phải, đặc biệt là tiểu nô tài. Nghĩ tới đây, hắn tự mình múc một thìa lên, nhìn bên môi Quân Lam Tuyết, nửa bá đạo ra lệnh, “Ăn.”

Quân Lam Tuyết há miệng, “Này, Tô Lăng Trạch, ngươi không có phát sốt chứ?”

Chỉ là vẻ kinh ngạc chợt lóe sau, đạm bạc nhìn trầm giọng nói: “Ta không muốn nghe chữ cảm ơn, nếu để cho ta nghe thấy, ngươi liền cẩn thận xương của mình.”

Nghe vậy, ánh mắt Tô Lăng Trạch trầm xuống, “Ngươi không ăn?”

Tiểu nô tài đáng chết, hắn dứt nàng, nàng không ăn còn chưa tính, lại còn dám nói hắn sốt lên?

“Ta chính là cảm thấy kỳ quái, sao ngươi đột nhiên đối với ta tốt như vậy?” Quân Lam Tuyết trừng mắt nhìn, nhân tiện uống từng muỗng từng muỗng cháo đích thân hắn dứt.

Về mặt Tô Lăng Trạch đương nhiên trả lời, “Bổn vương đã nói, chuẩn ngươi thích.”

“À? Cái này?” Nói đến đề tài này, Quân Lam Tuyết lập tức nhớ tới hiểu lầm này, nàng vội vã một hộp đem cháo nuốt xuống, vội vàng nói: “Tô Lăng Trạch, trong này là có hiểu lầm?”

Nghe nàng nói như vậy, mắt Tô Lăng Trạch trong nháy mắt liền lạnh xuống, “Hiểu lầm? Cái gì hiểu lầm?”

“Ách.” Nhìn cặp con ngươi băng lãnh kia, lời nói Quân Lam Tuyết ở chỗ sâu trong cổ họng bỗng nhúc nhích qua một cái, đúng là vẫn không có nói ra được.

Nàng cảm thấy, nếu như bây giờ mà nàng nói ra, thật ra nàng chỉ là xem hắn như bia đỡ đạn, Tô Lăng Trạch. Nhất định sẽ tự tay diệt nàng.

Quân Lam Tuyết yếu ớt nghĩ, nàng mới vừa hết đau bụng, toàn thân yếu đuối không có sức, tạm lúc còn không phải là đối thủ của hắn, cho nên. nhin một chút, sau này hãy nói.

“Không có, không có hiểu lầm, ta chỉ muốn nói một tiếng cảm ơn với người tiền.” Cảm ơn người giúp ta ngăn trở Khúc Vô Nham, ở trong lòng Quân Lam Tuyết tăng thêm một câu.

Tựa hồ không nghĩ tới Quân Lam Tuyết sẽ đối chính mình nói cảm ơn, trong mắt kinh ngạc chợt lóe lên sau hắn đối với Quân Lam Tuyết trầm giọng nói: “Ta không muốn nghe thấy từ cảm ơn, lần sau liền cẩn thận xương cốt trên người người.”

Lời nói mang theo chút nghiêm nghị, sóng mắt Quân Lam Tuyết nhẹ nhàng khẽ nhúc nhích.

Lời này của Tô Lăng Trạch, nàng chợt liền hiểu rõ, chỉ có người ngoài mới khách khí cảm ơn, mà người không cần nói cảm ơn.

Bởi vì cho là mình thích hắn, mà hắn chuẩn nàng thích, cho nên hắn liền đối nàng tốt, cho nên chính là cảm thấy tất cả chuyện này là đương nhiên sao?

Tô Lăng Trạch này. tốt trực tiếp.

Quân Lam Tuyết nhất thời có chút dở khóc dở cười, sâu trong đáy lòng lại hơi chấn động một chút, bá đạo dịu dàng như vậy, thật là hấp dẫn người khác.

Một bát cháo ở tâm tư phức tạp dở khóc dở cười của Quân Lam Tuyết uống xong, Tô Lăng Trạch đem chén đặt trên bàn, đi trở về bên giường nhìn Quân Lam Tuyết một cái, “Ngủ thôi.”

Quân Lam Tuyết gật đầu một cái, kéo chăn, nghiêng người sang, chuẩn bị ngủ.

Còn chưa nhắm mắt lại, đột nhiên phát hiện đứng Tô Lăng Trạch đứng ở bên giường đang cởi ra áo khoác đai lưng ra.

Nàng lập tức sững sốt, trừng mắt ngậy người, cả người cút vào bên trong, run rẩy nhìn hắn, “Người, người không phải là muốn cùng ta cùng nhau ngủ chứ. ?”

Tô Lăng Trạch giương mắt hỏi ngược lại nàng: “Có gì không thể?”

Nàng là người của nàng, hắn cùng nàng cùng nhau ngủ, có gì không thể? Không coi chừng tiểu nô tài cho thật tốt, ai biết có thể hay không nửa đêm bị người bắt đi?

Lúc này đây Tô Lăng Trạch nhìn chằm chằm phòng bị vị hôn phu không giải thích được chạy đến – Khúc Vô Nham.

Có gì không thể?

Cái gì gọi là có gì không thể? ?

Quân Lam Tuyết nhẫn nại không ngừng nhắc nhở hắn, “Tô Lăng Trạch, ta là nữ?”

“Trước không biết, hiện tại biết.” Tô Lăng Trạch thần nhiên nói, đem áo khoác cởi ra, chuẩn bị lên giường.

Quân Lam Tuyết lông tơ dựng thẳng lên, gằm nhẹ, “Nam nữ thụ thụ bất thân người biết là có ý gì không?”

Tô Lăng Trạch nhìn nàng, phun ra một chuyện làm hắn rất hài lòng, “Người yêu thích ta.”

Nàng thích hắn, cái hôn này, làm sao sẽ thụ thụ bất thân.

“.” Khóe miệng Quân Lam Tuyết co quắp một chút, “Được, miễn cưỡng xem là lý do, nhưng người yêu thích ta sao?” Chẳng lẽ trong mắt hắn, chỉ cần là nữ nhân thích thì hai người bọn họ có thể ngủ chung ở trên giường lớn, ** làm chuyện đó rồi hả?

Đây là cái Logic gì?

Hắn thích tiểu nô tài? Tô Lăng Trạch khẽ nhú mày, nhìn Quân Lam Tuyết trầm giọng nói: “Ta nói, ta cho phép người thích ta.”

Chuẩn người thích, nếu ta cho phép người thích ta rồi, vậy dĩ nhiên cũng sẽ không ghét.

“Đây không phải là thích?” Quân Lam Tuyết không nói hai lời nói, “Nếu không có tình cảm, dù là thụ thụ bất thân, nơi này là Lăng Vương phủ, Tô Lăng Trạch, không cần nói cho ta người sẽ không ở phòng khác, càng muốn chen một giường lớn với ta.”

Tô Lăng Trạch nhếch mày thật ao, bất mãn nói: “Đây là Lăng Vương phủ.” Hắn nói, trong mắt có chút tuyệt đối cường thế cùng bá đạo, “Bổn vương muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó, tối nay liền quyết định ngủ ở nơi này.”

Nói xong, hắn nhìn chằm chằm Quân Lam tuyết, con mắt khẽ nheo lại, “Người có ý kiến?”

Khóe miệng Quân Lam Tuyết co giật, “Không, ta không có ý kiến? Lăng Vương điện hạ thích ngủ ở đâu thì ngủ ở đó?” Nói xong, nàng một thanh vén chăn lên, chuẩn bị từ trên giường bò dậy, “Nếu Lăng Vương điện hạ coi trọng giường nô tài, nô tài liền bỏ những thứ yêu thích cho ngài?”

Không chọc nổi, tỷ còn không trốn thoát sao?

“Không cho phép.” Tô Lăng Trạch lạnh lùng khẽ hừ, vung chưởng tắt đèn, lên giường, bàn tay kéo Quân Lam Tuyết chuẩn bị rời giường ôm vào trong ngực, ra lệnh, “Ồ chỗ này, ngủ.”

82. Q.2 - Chương 11

Ánh mắt như phóng hỏa của Quân Lam Tuyết gắt gao nhìn chằm chằm Tô Lăng Trạch, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Xin hỏi Lăng Vương điện hạ, người bảo ta ngủ như vậy sao?”

“Cứ như vậy mà ngủ.” Tô Lăng Trạch bày ra vẻ mặt đây là chuyện đương nhiên, ấn cái đầu nhỏ của Quân lam Tuyết xuống lồng ngực của mình, nhân nhặt ngửi mùi hương trên tóc.

Ừ, cứ như vậy mà ngủ thật không tệ.

Tô Lăng Trạch hài lòng nheo lại mắt, đột nhiên phát hiện, nếu như về sau ở cùng một chỗ với tiểu nô tài có lẽ cũng là chọn lựa không tồi.

“Ta không thở được?” Quân Lam Tuyết cả giận.

Tô Lăng Trạch cúi đầu nhìn đầu nhỏ trong ngực một cái, bàn tay buông ra, không hề ấn đầu của nàng nữa, mà là một tay ôm lấy hông của nàng, đổi lại đem cả người nàng ôm vào trong ngực, “Như thế này?”

“” Xin hỏi người như vậy cùng như thế có cái gì khác nhau đây? Khóe miệng Quân Lam Tuyết giật giật, cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ than thở.

Tô Lăng Trạch tựa hồ thực sự chỉ muốn ngủ mà thôi, thấy hắn không có hành động gì khác nữa, Quân Lam Tuyết suy nghĩ một chút, coi như xong, coi như là ôm gấu Teddy ngủ một đêm vậy.

Chỉ là. Đây, người này so gấu Teddy thì ấm áp.

Cái ý niệm này mới vừa thoáng qua đầu, Quân Lam Tuyết liền khi dễ mình phi phi hai tiếng.

Quân Lam Tuyết? Người hư hỏng? Cự nhiên bị thân thể người đàn này mê hoặc?

Nhìn Quân Lam Tuyết lửa giận dâng cao, mặt giận đến đỏ bừng, đột nhiên tâm tình Tô Lăng Trạch tốt lên, giọng mang theo hài hước nói: “Không ngủ được sao? Vậy? Không bằng làm chút chuyện.”

Đầu óc Quân Lam Tuyết đột nhiên gõ nâng một đạo chuông báo động, nguy hiểm, đây tuyệt đối là âm mưu?

Không đợi Tô Lăng Trạch nói xong, nàng vội vã giả bộ mơ hồ mà nói: “Gì? Người nói cái gì? Ta không nghe rõ ràng, buồn ngủ quá.”

“Hả? Tiểu nô tài mệt sao?” Tô Lăng Trạch cúi đầu nhìn nàng, bên môi nụ cười càng ngày càng ý vị sâu xa.

“Ừ, ta mệt?” Thanh âm từ trong kẽ răng nặn ra.

“Vậy thì thật là tốt.” Tô Lăng Trạch hài lòng cười, “Bổn vương cũng có chút mệt mỏi, cứ như vậy. Cùng nhau ngủ đi.”

Nghe vậy, toàn thân Quân Lam Tuyết hung hăng run rẩy, cắn răng nghiêng lợi, “Lăng Vương điện hạ, ta là hoàng hoa khuê nữ đấy?”

“Không sao, Bổn vương sẽ phụ trách.” Tô Lăng Trạch không chút do dự nói.

Chỉ cần tiểu nô tài chịu, hắn cũng sẽ cho nàng, còn nữa đó chính là một danh phận mà thôi.

Tốt thôi, Quân Lam Tuyết im lặng, nàng thiếu chút nữa quên Tô Lăng Trạch là một người cực kỳ trực tiếp, hắn đã cho rằng mình thích hắn, mà hắn chấp thuận nàng thích, như vậy, trong lòng hắn, mình chính là người của nàng, cho nên, căn bản cũng chưa có ý thức nam nữ.

Quân Lam Tuyết cười khổ, sớm biết vậy ban đầu cũng không nên nói như vậy.

“Đúng rồi.” Tô Lăng Trạch chợt nhớ tới chuyện gì, thanh âm lạnh xuống, không còn mang bộ dáng cười nói nữa mà lạnh lùng nói: “Nói cho Bổn vương biết, Khúc Vô Nham rốt cuộc là gì của người?”

Quân Lam Tuyết ngẩn ra, “A, cái này.” Nàng xê dịch đầu, từ trước ngực Tô Lăng Trạch ngẩng lên, “Hắn nói hắn là vị hôn phu ta, nhưng người cũng nhìn thấy, đối với tất cả những việc trước kia, ta đều quên mất, tất nhiên là ta cũng không nhớ hắn là ai.”

Quên thì tốt rồi.

Tô Lăng Trạch hừ lạnh một tiếng, lẳng lặng nhìn Quân Lam Tuyết một cái mà nói: “Bổn vương sẽ đi tra.” Tốt nhất là đem tổ tông mười tám đời của hắn tất cả đều tra ra thăm hỏi một lần.

“Người điều tra hắn làm gì?” Quân Lam Tuyết nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt nghi ngờ.

Môi cong lên.” Giết hắn cả nhà, diệt hắn cửu tộc.” Giọng điệu cực kỳ thanh âm lãnh khốc.

“” Khóe miệng Quân Lam Tuyết rụt rụt, “Này, người ta không có tội phạm.”

Tô Lăng Trạch hừ lạnh một tiếng, “Làm bổn vương cảm sùng, chính là lớn tội.”

Quân Lam Tuyết bĩu môi, “Con mắt nào của người nhìn thấy hắn cho người đội nón xanh?” Hơn nữa, nếu như Khúc Vô Nham thật sự là vị hôn phu của nàng, muốn cảm sùng cũng là Khúc Vô Nham chứ, này Tô Lăng Trạch nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu. . . . tam.

A, Tô Lăng Trạch là tiểu tam? ?

“Ngăn ngừa.” Tô Lăng Trạch không chút nghĩ ngợi mà nói.

“” Ngăn ngừa, hay là phòng bị, hắn cũng không cần phải bá đạo như vậy chứ.

“Ngủ thôi.” Liếc mắt nhìn sắc trời, Tô Lăng Trạch không nói hai lời, dùng bàn tay che ánh mắt của nàng, cảm thụ lông mi dày của nàng ở lòng bàn tay xì mấy cái, ngứa một chút, tê tê, để cho sâu trong nội tâm của hắn không khỏi nổi lên từng trận gợn sóng.

Hắn đột nhiên nghĩ tới, mình đối với tiểu nô tài không phải quá mức dung túng cùng cưng chiều rồi đấy chứ?

Hắn cúi đầu, nhìn cái đầu nhỏ đề ở trước ngực hắn, cảm thụ được thân thể nàng một khắc không buông lỏng căng thẳng, chợt, liền gương môi cười.

Ừ, cưng chiều một chút có là gì, nàng là tiểu nô tài mà.

Trong bóng tối, cánh môi Tô Lăng Trạch không tiếng động nâng lên, tạo nên nụ cười không tiếng động.

Mà Quân Lam Tuyết cũng là cọ tới cọ lui, nàng vốn là rất mệt mỏi nhưng bây giờ làm thế nào cũng ngủ không được , thử hỏi, một đại nam nhân nằm ở bên cạnh mình, còn đem mình làm thành bạch tuộc một dạng dính vào trên người của hắn, điều này bảo nàng làm sao mà ngủ được.

Mà Tô Lăng Trạch nguyên bản là không hề buồn ngủ, cho nên lại ở chỗ này, thứ nhất là sợ Khúc Vô Nham đột nhiên xuất hiện đem tiểu nô tài bắt đi, thứ hai cũng là lo lắng cho thân thể tiểu nô tài, cho nên mới phải .

Hắn vốn là nam tử đến tuổi, vẫn thanh tâm quả dục, nhưng bây giờ trong ngực chính là cô gái để cho hắn không làm rõ được rốt cuộc là tình cảm gì, mà nàng còn cố tình không an phận nhích tới nhích lui như vậy, ánh mắt Tô Lăng Trạch từ từ mà trở nên tối tăm, dục vọng như lửa ở trong mắt thiêu đốt.

“Tiểu nô tài, đừng động.” Tiểu nô tài đáng chết, một chút cũng không an phận, hắn gầm nhẹ một tiếng, thanh âm khàn khàn, tựa hồ như cố nén đè nén cái gì.

Nhận thấy được Tô Lăng Trạch biến hóa, Quân Lam Tuyết hơi sững sờ, chợt sắc mặt đỏ lên, “Này? Tô Lăng Trạch, ngươi không phải là đang có suy nghĩ xấu xa gì đó chứ?”

Nàng vội vã dùng cả tay chân nghĩ đẩy Tô Lăng Trạch ra, Tô Lăng Trạch cũng hít một hơi, nhuễn hương trong ngực, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn chính là Liễu Hạ Huệ, nếu tiểu nô tài không an phận, cũng đừng trách hắn trừng phạt nàng.

Lời nói Quân Lam Tuyết vừa mới nói xong, bả vai của nàng bỗng dưng trầm xuống, mặt Tô Lăng Trạch y hệt như quảng trắng chống đỡ tựa vào hõm vai Quân Lam Tuyết, môi lưỡi như như có như không trêu chọc má của nàng, nỉ non giọng tà mị, “Tiểu nô tài, Bồn vương đã cảnh cáo ngươi?”

Ánh mắt của hắn quá mức nhiệt tình, quá mức nóng người, tựa hồ như còn kèm theo dòng nước ngầm nào đó, hai cánh tay màu xanh nhạt nhẹ nhàng vòng chắc nàng, bàn tay dọc theo cánh tay vuốt trượt xuống, cầm vòng eo mảnh mai của Quân Lam Tuyết vuốt ve.

Trước mắt lồng ngực nóng rực, giữa cổ hơi thở phả vào như chuồn chuồn lướt nước, nụ hôn ở trên má như có như không.

Quân Lam Tuyết cảm thấy đây tất cả cũng quá ngoài dự liệu của nàng, trong lúc mơ hồ cảm giác có chút quen thuộc lại vừa xa lạ tựa hồ như là đã xảy ra ở đâu đó rồi .

Kiểm chế lại nhịp tim đang nhảy loạn, rốt cuộc Quân Lam Tuyết thỏa hiệp xuống, ngay cả nàng cũng giật mình bởi lời của mình càng giống như là đang làm nũng, “Này, Lăng Vương điện hạ, ngươi đừng như vậy.”

Nàng muốn ngủ ngon, nhất định sẽ ngủ ngon.

Không khí lúc này so với lúc ở trên xe ngựa còn mập mờ hơn, cô nương ta không chịu nổi?

Tô Lăng Trạch chưa từng thấy qua nàng ra dáng nữ nhi như vậy, tâm không khỏi một mảnh nhộn nhạo, nu cười bên khóe môi càng thêm tà mị, “Không cần gì nào?”

“Ngươi?” Quân Lam Tuyết đã nhìn ra? Tên khốn này chính là đúng lý không buông tha người, muốn nhân cơ hội đùa giỡn nàng?

Khốn kiếp thật khốn kiếp?

Vậy mà, nàng một chữ ‘Ngươi ’ vừa mới nói ra, môi Lăng Trạch chợt bá đạo dính vào, môi mỏng nóng bỏng ngậm lấy cánh môi anh đào của nàng tất cả nuốt vào, gặm nuốt, đầu lưỡi ẩm ướt vào cạy hàm răng ra, mạnh mẽ xông vào.

Quân Lam Tuyết hóa đá tại chỗ, sau một khắc, nàng lập tức giăng co, “Uhm, buông ra. Tô Lăng Trạch.”

Tô Lăng Trạch sao có thể nghe lời mà buông ra?

Hoàn toàn không để ý tới lời nói của nàng..., một cái tay đè lại cái ót nàng, giống như không cho phép nàng trốn tránh tận tình chiêm đoạt hương vị ngọt ngào tốt tươi của nàng, cái hôn vụn vặt như bông tuyết, mảnh

mẽ chiếm đoạt, giống như toàn bộ thế giới đều là trống không, ở thế giới trống không đó có chỉ có nàng và hắn.

Đây là tiểu nô tài của hắn, chỉ có thể là của hắn.

“Ừm. ĐỪNG.” Toàn thân Quân Lam Tuyết khẽ run, nói không ra trong lòng là cảm giác gì, vừa sợ vừa khấn trương, còn mang theo vài phần vô dụng. Nụ hôn của hắn quá mức bá đạo, sức lực nam nữ cách xa một trời, Quân Lam Tuyết muốn đem hắn đẩy ra, đôi tay lại bị bàn tay to của hắn giữ chặt, cả người cũng bị giam cầm trong ngực hắn, không nhúc nhích được, chỉ có thể bị ép buộc chịu đựng.

Một cái hôn, để cho tâm nàng loạn, cũng làm cho hắn say mê.

Nhìn thấy Quân Lam Tuyết an phận, trong mắt Tô Lăng Trạch xẹt qua cảm giác hài lòng, tiểu nô tài thật là đáng yêu.

Giống như là đang trừng phạt nàng, hai tay không an phận đã bơi trên người của nàng, chung quanh dao động, chờ Quân Lam Tuyết tỉnh hồn lại, nụ hôn của Tô Lăng Trạch đã rời đi môi của nàng, chậm rãi vụn vỡ từ từ trượt đến gáy nàng, vai, cũng ở như trên cổ trong trắng đẹp đẽ in lên dấu vết thật sâu.

“Người?” Quân Lam Tuyết cả kinh, trong đôi mắt trong trẻo chiếu ánh trăng màu bạc, mang theo lửa giận hừng hực, một hộp cắn lên bả vai Tô Lăng Trạch, ai phép người dám đùa giỡn lão nương? Để cho người chiếm tiện nghi của lão nương?

Nàng đi đại tiện đến mệt lả cả người, hiện tại toàn thân vô lực, đánh không lại hắn vẫn không thể cắn chết hắn?

“Kìa.” Tô Lăng Trạch rên lên một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Quân Lam tuyết, “Người làm cái gì?”

Hắn nhìn trên vai mình, có thể thấy được mơ hồ mấy phần tia máu, tiểu nô tài đáng chết, cái ‘miệng’ cắn thật ác độc.

“Hừ?” Quân Lam Tuyết cười lạnh cười một tiếng, “Nô tài chỉ là đang nhắc nhở Lăng Vương điện hạ một cái tinh trùng lên óc chuẩn bị động dục như người, tự trọng?”

Nàng cắn nặng hai chữ ‘tự trọng’, đừng tưởng rằng nàng dễ khi dễ, Lạc Đà chết sao so với ngựa lớn?

“Ai nha, sao không tiếp tục nữa? Không phải mới vừa rồi rất triền miên sao?”

Đang này lúc, một giọng nói ngây thơ mang theo non nớt vang lên, lần nữa đánh nát chiến hỏa giữa hai người bọn họ, Quân Tiểu Ngôn cười híp mắt từ dưới sàng ló đầu ra, cười cực kỳ muốn bị đánh nhìn bọn họ, “Ồi, tiếp tục đi, thật ra thì mới vừa rồi người ta cái gì cũng không thấy.”

“.” Quân Lam tuyết.

“.” Tô Lăng Trạch.

Trên giường, Tô Lăng Trạch cùng Quân Lam Tuyết hai người đều là ngẩn ra, sau đó vội vàng tách ra.

Tô Lăng Trạch gắt gao nhìn chăm chăm Quân Tiểu Ngôn, cắn răng nghiêng lợi nói, “Sao người lại ở chỗ này?”

“Đương nhiên là phụng ý chỉ của tỷ tỷ, tới nơi này đánh ngã người.” Quân Tiểu Ngôn từ trên giường bò ra ngoài, hai ba cái liền nhảy lên giường, nhìn thẳng vào mắt Tô Lăng Trạch, “Thế nào, người không phải tiếp tục sao, xem ra thời gian sắp đến rồi, ta đếm tới ba, một.”

Có ý gì? Tô Lăng Trạch quay đầu lại nhìn Quân Lam Tuyết một cái, Quân Lam Tuyết mím môi không nói.

“Nhị.” Quân Tiểu Ngôn di chuyển cái miệng nhỏ nhắn, tiếp tục bắt tay vào đếm.

“Tam.”

Vừa dứt lời, đột nhiên Tô Lăng Trạch cảm thấy ngực tê rần, cả người cứng đờ, hắn tức giận muốn vặn chuyện gì xảy ra, lại phát hiện ngay cả nói cũng không được.

Quân Tiểu Ngôn hả hê nói: “Như thế nào tỷ tỷ, đây là Tam Trưởng Lão phát minh mới nhất ‘canh ba đến’, vô sắc vô vị, vừa đến canh ba liền độc phát rồi, người xem, hắc hắc hiện tại không động được.”

Trong lòng Tô Lăng Trạch dần dần trầm xuống, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Quân Lam tuyết.

Tiểu nô tài, người muốn phản bội bốn vương.

.

83. Q.2 - Chương 12

Trong lòng Tô Lăng Trạch dần dần trầm xuống, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Quân Lam tuyết.

Tiểu nô tài, người muốn phản bội Bốn vương sao.

Quân Lam Tuyết mím môi, không nhìn hắc, mà là nắm Quân Tiểu Ngôn nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Ngôn, thuốc này thật không có việc gì chứ? Có thể hay không có tác dụng phụ gì?”

“Cái gì gọi là tác dụng phụ?” Quân Tiểu Ngôn nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, nhưng vẫn bày ra vẻ mặt ông cụ non mà nói: “Tỷ tỷ người cứ thoải mái đi, thuốc này không có chuyện gì, ta chỉ xuống một chút xíu, đại khái sau một nén nhang thì hắc có thể cử động.”

“Như vậy là tốt rồi.” Quân Lam Tuyết mới thả lỏng người, nhìn vẻ mặt âm trầm của Tô Lăng Trạch một cái, có chút do dự mà nói: “Xin lỗi, một nén nhang sau người có thể cử động lại.”

Người muốn đi đâu? Ánh mắt Tô Lăng Trạch thâm trầm, một ngọn lửa vọt bốc cháy lên.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ trong mắt hắc muốn biểu đạt, Quân Lam Tuyết nói: “Ta không có đi đâu cả, chỉ là muốn đi làm một chút chuyện.”

Vốn là nàng muốn cần một chút xíu thời gian để khôi phục một chút hơi sức, sau đó thì cùng Quân Tiểu Ngôn rời đi, ai biết Tô Lăng Trạch lại đột nhiên xuất hiện, chỉ là cũng may nàng sớm đã chuẩn bị, bảo Quân Tiểu Ngôn ở chỗ này chờ hắc, vì vậy mới xuất hiện một màn này.

Làm việc? Ánh mắt Tô Lăng Trạch càng trầm hơn, muốn làm chuyện gì thì cần gì phải đối với hắc bỏ thuốc, tiểu nô tài thật sự là thật to gan? Lại dám thiết kế bỏ thuốc hắc, tốt, rất tốt, xem ra hắc đối với nàng thật quá mức dung túng rồi, lại dám làm ra chuyện như vậy.

Quân Lam Tuyết không do dự nữa, nói khê với Quân Tiểu Ngôn nói: “Chúng ta đi.”

“Đi, ta dẫn đường, tỷ tỷ người theo sát một chút?” Quân Tiểu Ngôn hưng phấn xông ra bên ngoài, đối với việc chạy trốn, hắc luôn luôn cũng rất đường lối.

Tô Lăng Trạch gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng bọn hắc rời đi, trông mắt lạnh lẽo.

Tiểu nô tài đáng chết, tốt nhất cầu nguyện không nên để cho Bốn vương bắt được, nếu không thì.

Đáy mắt một đạo phong ba xẹt qua, lần này, Tô Lăng Trạch là chân chính tức giận.

Thật ra thì, Quân Lam Tuyết cũng rất bất đắc dĩ.

Bởi vì hôm nay là ngày thứ năm.

Lần trước tên sát thủ Tiểu Ngũ Âm Lâu kia tới Lăng Vương phủ tìm nàng, tuyên bố người lãnh đạo trực tiếp bọn họ, chính là người chủ sử đứng sau Âm Lâu, cuối cùng cho nàng kỳ hạn là trong vòng năm ngày, nhất định phải giết Tô Lăng Trạch.

Năm ngày.

Sao nàng có thể ra tay giết Tô Lăng Trạch?

Nhưng nếu như nàng không giết, người của Âm Lâu nhất định sẽ lai tìm tới cửa tìm nàng, mà hiện tại nàng nào có tâm tư đi đối phó cái gọi là Âm Lâu?

Quân Tiểu Ngôn xuất hiện làm cho nàng hi vọng, từ trong miệng Quân Tiểu Ngôn biết được, bọn họ Quân gia tựa hồ là một gia tộc không kém, mà trong gia tộc có một người gọi là Tam Trưởng Lão Được Vương, có lẽ, hẳn có thể giải được phệ tâm độc trên người mình.

Phệ Tâm độc nếu là có thể giải, nàng liền có thể thành công thoát ly Âm Lâu, vì vậy, nàng mới chọn đêm nay rời đi, cùng Quân Tiểu Ngôn đi tìm Quân gia Tam Trưởng Lão.

“Tỷ tỷ, người ăn cái này trước đi, nếu không người sẽ suy yếu chạy không nổi, Vương Gia đại thúc lập tức liền đuổi theo tới.” Quân Tiểu Ngôn từ bao bố nhỏ lại lấy ra một bình thuốc, đổ ra một viên thuốc cho Quân Lam tuyết.

“Ta suy yếu như vậy là do ai?” Quân Lam Tuyết cắn răng hỏi ngược lại hắn, tiểu tử thúi này, còn chưa tính sổ với hắn đây, hắn còn dám nói.

“.” Quân Tiểu Ngôn vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, hắn cũng không phải là cố ý có được không. . . .

“Tỷ tỷ, lúc này tuyệt đối không có vấn đề, thật, nếu tỷ không tin đệ, thì đệ sẽ ngay cả gà nướng cũng không muốn ăn.”

Cái đứa tham ăn này? Trừ ăn ra còn biết cái gì?

Quân Lam Tuyết nhìn chằm chằm viên thuốc trong tay hắn, “Đây sẽ không phải là thuốc tiêu chảy gì nữa đó chứ?”

“Không phải? Tuyệt đối không phải mà?” Để chứng minh Quân Tiểu Ngôn đem thuốc nhét vào trong miệng của mình, một hơi liền nuốt xuống, “Tỷ tỷ người xem, tuyệt đối không thành vấn đề?”

Lúc này Quân Lam Tuyết mới yên lòng lại, “Được, tin đệ một lần.”

Nhận lấy viên thuốc của hắn, Quân Lam Tuyết một hơi nuốt vào, chỉ là chốc lát, quả nhiên cảm thấy thân thể dần dần có sức lực, quả nhiên là đồ tốt.

Xem ra Quân gia thật không đơn giản, đến tột cùng là một gia tộc như thế nào, mới có tài lực như vậy, làm cho người ta tùy ý tiêu xài bậy như vậy?

Trực giác của Quân Lam Tuyết mách bảo không nên cùng gia tộc như vậy nhắc lên quan hệ, vậy mà vì độc trên người, nàng lại không thể không đi.

Thừa dịp lúc ban đêm rời đi Lăng Vương phủ, dừng xem Quân Tiểu Ngôn tuổi còn nhỏ, lại rất tinh quái, rốt cuộc Quân Lam Tuyết hiểu rõ, tại sao lúc đầu bốn đại nam nhân đuổi theo Quân Tiểu Ngôn hơn mấy tháng cũng không bắt được hắn, tiểu tử này bụng chứa đầy ý xấu, hồ ly bình thường rất狡 hoạt, đem thị vệ lừa xoay quanh, nàng thấy mà còn cảm thấy sợ hãi than, tiểu quỷ này nhất định rất cao, 100% là thiên tài.

Rời đi Lăng Vương phủ, bọn họ một đường chạy như bay ra bên ngoài Kinh Đô Thành.

Ngoài thành sơn cốc, bốn phương một mảnh âm trầm, vì không gặp người của Âm Lâu, bọn họ đều là tận lực chọn con đường vắng vẻ mà đi.

Một đường âm trầm nhưng không nghĩ ở chỗ này còn có thể gặp được người quen.

Quân Tiểu Ngôn mang theo Quân Lam Tuyết đi lệch đường, thật vất vả quẹo vào quan đạo, lại gặp một người một ngựa phải cũng đang thừa dịp lúc ban đêm rời đi – Vũ Thú Kinh.

“Vũ Thú mỹ nhân? Tại sao là ngươi?” Quân Lam Tuyết nhìn Vũ Thú Kinh ngồi trên lưng ngựa một hồi giật mình.

Nhìn thấy Quân Lam tuyết, Vũ Thú Kinh cũng rất giật mình, hắn nhìn Quân Tiểu Ngôn, lại nhìn một chút sắc trời, trời đã canh tư, nàng một nữ nhân cùng một đứa trẻ ở nơi hoang giao dã ngoại này làm gì?

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Hắn xuống ngựa, đến gần bên cạnh bọn họ.

Quân Lam Tuyết cười khỏ, “Còn không phải là vì trên người trúng phải Phệ Tâm độc sao.” Vũ Thú Kinh đã biết tình hình của nàng, cho nên hẳn không có gì giấu giếm, nói thẳng: “Đây là đệ đệ ta, chúng ta đang chuẩn bị tới Hào Châu, nơi đó có lẽ có người có thể hiểu biết giúp ta giải độc này, người thì sao?”

Đệ đệ? Vũ Thú Kinh có chút kinh ngạc nhìn Quân Tiểu Ngôn một cái, người sau cười híp mắt giống như khoát tay với hắn, coi như là lên tiếng chào.

“Ta. Muốn đi Minh Sùng quốc.” Do dự một lát, hắn vẫn phải nói ra mục đích của mình.

Mẫu hậu đã biết hắn đang ở Tĩnh Uyên, sợ rằng không lâu nữa sẽ phải càn nhiễu nhiều người đến, hắn vẫn còn không bằng trở về Minh Sùng, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn.

“Minh Sùng quốc?” Quân Lam Tuyết khẽ giật mình một cái, “Người là người Minh Sùng quốc?”

Minh Sùng quốc và Tĩnh Uyên vương triều, là hai quốc gia mạnh nhất trên đại lục này, binh lực đầy đủ thực lực của một nước hùng hậu, không nghĩ tới Vũ Thú Kinh là người Minh Sùng quốc.

“Vậy thì thật là tốt, Hào Châu lại vừa ở gần biên giới của Minh Sùng quốc, không bằng chúng ta cùng nhau lên đường.”

Vũ Thú Kinh đang có ý nghĩ này, trước khi Quân Lam Tuyết trở lại Lăng Vương phủ, hắn đã nhìn thấy nàng mấy lần, mặc dù nàng thân phận thấp, nhưng Tô Lăng Trạch đối với nàng cũng không tệ lắm, vì vậy lúc này hắn mới yên tâm rời khỏi, nhưng không nghĩ lại ở chỗ này gặp nàng.

Đêm hôm khuya khoác, rốt cuộc hắn cũng không yên tâm để nàng một nữ nhân và một đứa bé lên đường như vậy.

Bởi vì nàng, là nàng là người duy nhất đã nói với mình, sẽ không vứt bỏ chính mình.

Vũ Thú Kinh vĩnh viễn đều sẽ nhớ một khắc kia, ở nguy hiểm trước mắt, có người tự nói với mình nàng sẽ không bỏ lại hắn.

Vì vậy gật đầu một cái, “Ừ, cùng đi.”

Quân Lam Tuyết cười một tiếng, “Xem ra chúng ta thật đúng là có duyên, lại còn có thể ở nơi này gặp phải.”

Vũ Thú Kinh bình tĩnh nhìn nàng một cái, gió đầu thu sạch và mát mẻ, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây khúc xạ thành nhiều điểm vàng sáng, rơi vào trên khuôn mặt hồng nhô xinh đẹp này, hẳn là một người không am hiểu biểu đạt, hắn nhìn thấy nụ cười trong ánh mắt Quân Lam Tuyết, cũng không khỏi trong mắt nổi lên chút ấm áp, liền giọng nói cũng không khỏi nhẹ nhàng đi một chút.

“Ừ.” Hắn hừ nhẹ một tiếng.

“Ừm, này, vị đại thúc này, ta có thể hỏi thúc một chuyện không?” Đang này lúc, Quân Tiểu Ngôn chợt ngây thơ trừng mắt nhìn, lên tiếng hỏi.

“Nói.” , Vũ Thú Kinh biết hắn là đệ đệ Quân Lam Tuyết, bản tính vốn là lãnh khốc nay hơi hòa hoãn đi một ít.

Quân Tiểu Ngôn tò mò mở mắt to, “Tại sao thúc là nam, nhưng lại kêu thúc là mỹ nhân?”

“ ” Tức thì nổi lên sát khí, trong nháy mắt ánh mắt Vũ Thú Kinh lại biến thành nhàn nhạt lạnh lẽo bay thẳng đến Quân Tiểu Ngôn.

Đây là nỗi đau của hắn, chuyện mặc trang phục nữ nhân, giết hắn cũng sẽ không nói ra?

Quân Lam Tuyết còn cố tình bày ra dáng vẻ hả hê nói: “Đó là bởi vì Vũ Thú mỹ nhân rất đẹp?”

Thấy ánh mắt giết người của Vũ Thú Kinh, Quân Tiểu Ngôn thật dài ‘A’ một tiếng, sau đó ngậm miệng, bày tỏ “Ta cái gì cũng không có nói nha.”

Nhìn Vũ Thú Kinh bực mình, vậy mà từ miệng của Quân Lam Tuyết, nàng gọi hắn là mỹ nhân, hắn thật sự là không có biện pháp.

Bóng đêm sâu dày đặc, vốn là lộ trình chỉ có hai người nay lại thêm một người, ba người không chút để ý đi tới Hào Châu.

Vậy mà bọn họ không biết, lúc này ở kinh đô, bởi vì nàng và Quân Tiểu Ngôn đồng thời mất tích, Âm Lâu và Lăng Vương phủ mọi người đang nghiêng trời lệch đất tìm tìm bọn họ, thủ lĩnh hai tổ chức nhân vật Tô Lăng Trạch và Khúc Vô Nham còn kém cái là không có đem cả kinh đô đảo lộn, vậy mà vẫn không có tìm được bọn họ.

“Các người giẫm đạp là đất của Tĩnh Uyên quốc?”

“Là Hoa Nhi quốc thổ?”

“Là cỏ nhỏ bên cạnh Hoa Nhi?”

“Là đoàn người vất vả bồi dưỡng vào xuân?”

“Cho nên.”

“Bồi thường? ?”

Quân Lam Tuyết rất đau buồn, ra cửa quên coi ngày rồi, cho nên, đặc biệt sao nàng phải gặp phải tình trạng này chứ gặp sơn tặc rồi.

Quân Tiểu Ngôn cũng rất đau buồn, gặp sơn tặc thì cũng thôi đi, nhưng vì cái gì lúc hấn tới kinh đô, liền một sơn tặc cũng không có, tại sao khi ở chung với tỷ tỷ thì gặp phải sơn tặc vậy trời ?

Vũ Thú Kinh cũng rất đau buồn, hấn đau buồn là bởi vì. Quân Lam Tuyết đau buồn.

“Khụ, Tiểu Ngôn, trước kia đệ đọc sách thấy có loại người nào mà dùng từ ngữ biểu thị chủ nghĩa yêu nước bằng tinh thần cướp bóc để giàu có không?” Quân Lam Tuyết hỏi bên cạnh Quân Tiểu Ngôn.

Đã từng gặp cướp bóc, nhưng chưa từng thấy qua ăn cướp mà thiên ngoai miệng (ý là chỉ nói nhiều mà ko thực hành) nói như vậy. Một đám sơn tặc quái dị.

Quân Tiểu Ngôn lập tức tựa đầu lắc như trống lắc, vẻ mặt bi thương, “Tỷ tỷ, ta kiến thức hạn hẹp?”

Quân Lam Tuyết an ủi vỗ bờ vai của hấn, “Không sao, tỷ cũng kiến thức nông cạn rồi.”

Ở phía trước đám sơn tặc không nhìn được, chớp lấy đại đao rống lên, “Ta đây nói ba người các người nghe rõ nha, chân các người đạp mấy cây cỏ nhỏ kia chính là những cây mà do Hắc Phong trại chúng ta khổ cực gieo trồng, hiện tại đã bị các người giết chết rồi? Nhanh bồi thường đi?”

Quân Lam Tuyết chớp chớp đôi mắt to, vô tội nhìn bọn họ, thử dò xét hỏi, “A, vị đại ca này, các người mới vừa rồi kêu khẩu hiệu. Chẳng lẽ là danh ngôn kinh điển nhất mới ra lò hiện tại đang lưu hành sao?”

Lại còn vất vả gieo trồng vào xuân. A a, chẳng lẽ nàng thật tụt hậu rồi sao?

“Đó là đương nhiên?” Đại ca đeo đao hắ hê nhướng mày, “Đây chính là khẩu hiệu của trại chủ Hắc Phong trại chúng ta truyền mang nhiều khí thế không?”

“Khụ khụ, gì cơ, quả thật. Rất có khí thế, trại chủ các người thật hùng mạnh.” Đôi mắt to tròn của Quân Lam Tuyết chuyển động, lộ ra điệu bộ đáng thương, “Nhưng chúng ta rất nghèo, không cần cướp chúng ta có được hay không?”

“Không được?” Đại đao hướng trên đất cắm xuống, Đại Ca tiên phong rất có khí khái mà nói: “Trại chủ chúng ta nói rồi, nếu gặp phải bạch đạo, một phần không lưu, toàn bộ đoạt? Dĩ nhiên, nếu như các người là hắc đạo, trại chủ chúng ta từ trước đến giờ cũng chú trọng sống chung hòa bình, không chỉ có cực kỳ khai ân cho đi, còn có thể tự động cho năm lượng bạc phí đi đường, bạc không nhiều lắm, mua bán phải hào khí, có hiểu hay không?”

“Ah, còn có vụ đưa bạc nữa sao?” Mắt Quân Lam Tuyết sáng lên, không nghĩ tới trại chủ Hắc Phong này còn rất có cao kiến, hiểu được cách duy trì quan hệ, thứ nhất mua mặt mũi, thứ hai mua lòng người.

Năm lượng bạc

Nàng rất nghèo?

Trong lòng Quân Lam Tuyết suy nghĩ, trên trời này rớt xuống bạc không cần mới là lạ có phải hay không?

Nàng lập tức cùng Quân Tiểu Ngôn nhìn nhau, ánh mắt hai tỷ đệ ăn ý giao nhau, ngay sau đó liền nói: “Đại ca? Thật ra thì, chúng ta cũng là người hắc đạo?”

“Xì, người nói phải thì là phải hử, đừng có mà xem ta đây là trẻ con miệng còn chưa dứt sữa mà dễ gạt gẫm?” Đại Ca đi đầu mặt khi dễ nói.

Quân Lam Tuyết kiêu ngạo ngẩng đầu, “Đại ca, xin không cần hoài nghi nhân phẩm của chúng tôi? Chúng tôi lừa gạt đại ca làm gì? Chúng tôi người của Cuồng Phong trại ở đỉnh núi phía trước đây? A, Tiểu Ngôn, mau nói khẩu hiệu của Cuồng Phong chúng ta? Cũng để cho đại ca này biết phong thái của Cuồng Phong trại chúng ta đi?”

“Dạ?” Quân Tiểu Ngôn cực kỳ phối hợp đi về phía trước đứng thẳng người, la lớn:

“Đường này do ta mở?”

“Cây này do ta trồng?”

“Muốn đi qua đường này?”

“Lưu lại phía mãi lộ?”

Thanh âm vang dội, khí thế mười phần, kêu lên làm cho bọn người Hắc Phong trại sững sốt ngẩn người.

Một vị tiểu đệ bên cạnh vị đại ca đeo đao mang theo ánh mắt sùng bái nhìn Quân Tiểu Ngôn, lại lặng lẽ kéo ống tay áo của đại ca mình, “Đầu, này. Khẩu hiệu này, sao thấy có khí thế hơn so với Hắc Phong trại chúng ta đây?”

Đại ca đeo đao tức giận, một chưởng đẩy hất ra, “Người đang đề cao chí khí người khác, diệt uy phong mình sao?”

Lại xoay người, hất lại lập tức thay bằng khuôn mặt tươi cười, “Các người thật là Cuồng Phong trại sao? Các người có quan hệ như thế nào với Cuồng Phong trại?”

“Ta là con trai của trại chủ?” Quân Tiểu Ngôn lập tức chứng tỏ thân phận.

Về mặt Quân Lam Tuyết không tỏ hơi thở không gấp nổi tiếp, “Muội muội trại chủ.”

“Hắn thì sao?” Đại ca đeo đao liếc mắt nhìn Vũ Thú Kinh ở bên cạnh trầm mặc không nói, không động, mỗi lần nhìn hắn, cứ có cảm giác trong lòng rung cả mình, hắn yên lặng buồn bực, chẳng lẽ là cảm lạnh rồi hử? Nếu không sao mà lạnh như thế?

“A, hắn là.” Quân Lam Tuyết suy nghĩ một chút, ” Hắn chính là trại chủ của chúng tôi.”

Vì vậy, đường đường là thái tử của Minh Sùng quốc lắt mình một cái trở thành thủ lĩnh của đám thổ phỉ cường đạo, dĩ nhiên, Quân Lam Tuyết cũng không biết thân phận thật của Vũ Thú Kinh, vì vậy nàng không có áp lực chút nào.

“Hắn là trại chủ?” Đại ca đeo đao rõ ràng không tin.

Vũ Thú Kinh lạnh lùng nhìn hắn , hừ lạnh một tiếng, “Hừ.”

Sát khí, trong tai đại ca đeo đao như kinh lôi nổ lên, chấn động đến đầu hắn bất tỉnh hoa mắt, lúc này mới kinh sợ nhìn Vũ Thú Kinh, hắn lại có nội lực thâm hậu như vậy? Chẳng lẽ chính là trại chủ cuồng phong trại?

Hắn không dám chậm trễ, lập tức thay khuôn mặt tươi cười, “Thì ra là trại chủ Cuồng Phong trại, thật là thất lễ, thất lễ, chúng tiểu nhân, còn không mau mời trại chủ đại nhân lên?”

Quân Lam Tuyết cười híp mắt hỏi: “Đi lên dẫn tiền sao?”

Năm lượng.

“Khụ khụ, cái này.” Đại ca đeo đao lúng túng, đối phương chính là trại chủ, cho năm lượng.
. Có thể hay không quá hẹp hòi rồi? Vậy cho bao nhiêu? Không được, phải tìm trại chủ thương lượng một chút?

Vì vậy, khi bọn hán nhiệt tình mời, đám người Quân Lam Tuyết vui mừng đến đại bản doanh của Hắc Phong trại.

Lĩnh tiền.

Ngồi ở đại sảnh, phái người dâng trà, đại ca đeo đao lập tức liền đi mời trại chủ, không bao lâu sau, trại chủ Hắc Phong trại hấp tấp tới.

Vừa vào cửa, nhìn thấy Quân Lam Tuyết ba người đầu tiên là sững sốt, sau đó, chỉ thấy một cô gái toàn thân đỏ choét xinh đẹp nhào tới Vũ Thú Kinh.

“Kinh ca ca?”

.

.

Ở nơi này trong xã hội phong kiến, có nữ tử chủ động đối với một nam tử ôm ấp yêu thương thì tên nam tử kia sẽ có phản ứng gì?

Quân Lam Tuyết phân tích, nếu như là Tô Lăng Trạch, với mặt hàng kia thì nhất định sẽ giận tái mặt, lạnh lùng nói: “Cút.”

Mà theo như Vũ Thú Kinh thì nàng nhớ tới Vũ Thú Kinh không có thói quen để nữ tử đến gần hán, một khi dựa vào quá gần, nhất định sẽ đỏ mặt, sau về mặt vốn lạnh lùng cố gắng trấn định, lạnh lùng nói: “Buông tay?”

Vậy mà, Quân Lam Tuyết phân tích khá hơn nữa thì cũng có lúc thất sách, giống nhau bây giờ Vũ Thú Kinh, chẳng những không có xấu hổ lúng túng, càng không có lạnh lùng đẩy nữ nhân kia ra, mà là cúi đầu, nhìn cô gái với xiêm áo đỏ rực trong ngực, thâm tình nhìn thẳng vào mắt.

Dĩ nhiên, nàng không có nhìn chính diện Vũ Thú Kinh, tự động đem hai người trở thành thâm tình nhìn nhau.

Trong đôi mắt thâm thúy của Vũ Thú Kinh xẹt qua tia kinh ngạc, “Lâm nhi?”

Vũ Thú Lâm ra sức gạt đầu, đầu xinh đẹp lại chôn trở về trước ngực Vũ Thú Kinh, nghẹn ngào nói: “Muội biết mà, biết đại ca sẽ không dễ dàng chết như vậy, muội biết mà, thật tốt quá, còn có thể gặp lại đại ca . . .”

Bên kia, Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn đứng ở một góc.

“Tỷ tỷ, bọn họ giống như có tình.”

“Không phải giống như, mà là nhất định có?” Nhìn nàng kêu cái gì? Kinh ca ca? Tình ca ca?

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm thế nào?”

“Bây giờ đệ là con trai hán Cuồng Phong trại chủ, đột nhiên một nữ nhân chạy đến ôm cha ta, còn ở ngay trước mặt con trai, trại chủ hán cùng muội muội trại chủ của hán trước mặt ôm ôm ấp ấp.”

Quân Lam Tuyết chột hiểu, tán thưởng vỗ đầu, “Nói không sai, đi? Tách cha đệ cùng Tiểu Tam Nhi này ra?”

Quân Tiểu Ngôn hiển dâng tính mạng, hai mắt nhú lại, hiện lên đôi mắt đầm lệ mông lung, dạt chân nhỏ ra chạy về phía Vũ Thú Kinh, “Cha ~”

Một tay đẩy Vũ Thù Lâm ra, sau đó ôm lấy Vũ Thù Kinh, uất ức khóc, “Cha, tại sao người có thể phụ bạc mẫu thân ở bên ngoài nuôi tiểu mật (ý chỉ kẻ thứ ba)? Người nuôi tiểu mật còn chưa tính, tại sao còn ở ngay trước mặt hài nhi cùng tiểu mật ôm ôm ấp ấp, tại sao người có thể có lỗi với mẫu thân, ô ô.”

Thân người Vũ Thù Lâm cứng đờ, sững sờ cúi đầu, nhìn bộ dáng khóc đến nước mắt nước mũi đáng thương Quân Tiểu Ngôn, cảm giác trời đất có chút quay cuồng.

Này, này, đây là. Kinh ca ca, a, nhi tử?

Dụi dụi con mắt, lại gắng sức xoa xoa, xác định mắt mình không có nhìn mờ, con người Vũ Thù Lâm cứng ngắc từ từ nâng lên, chống lại khóe miệng Vũ Thù Kinh co giật, rung mình rung động lên tiếng, “Kinh ca ca, lúc nào mà huynh. a, có đứa con trai lớn thế này rồi sao?”

Nhìn bộ dáng tiểu quý sáu bảy tuổi này, chẳng lẽ là bảy năm trước đại ca ở bên ngoài lưu lại?

Trời ơi, việc này so với việc nàng nghe được Kinh ca ca đã chết thì còn làm cho nàng khiếp sợ hơn?

Gương mặt tuấn tú của Vũ Thù Kinh lãnh như một tờ giấy, máu huyết như nhảy lên, một phen nhắc Quân Tiểu Ngôn, nhắc tới trước mặt của mình, thanh âm tựa hồ từ kẻ răng nặn ra, “Người là con ta?”

Hắn khí thế quá mạnh mẽ, áp suất hạ thấp nghiêm trọng, Quân Tiểu Ngôn rất không có chí khí yên lặng, run bắn cả người, yếu ớt nhắc nhở hắn, ” Bây giờ ta là con của trại chủ.”

Hắn lấy lòng, nũng nịu, ngọt ngào, yếu ớt kêu, “Cha.” Hắn là con trai của trại chủ, hắn là trại chủ? Gọi hắn là cha, không sai?

Gân xanh trên mạch máu nổi lên, Vũ Thù Kinh phải mất rất lớn sức lực mới khống chế được hai tay muốn đi bóp chết Quân Tiểu Ngôn, đúng rồi, tiểu quý này bây giờ là con trai của trại chủ Cuồng Phong trại trại, mà hắn gặp quý chính là phải làm vị trại chủ của Cuồng Phong trại kia?

Gặp một nữ nhân để cho hắn đau đầu còn chưa tính, nay còn có một đứa trẻ làm ình thêm đau đầu nữa, hắn có chút hối hận, tối hôm qua sao lại đồng ý cùng bọn họ cùng nhau khởi hành chứ?

Thấy sắc mặt Thù Kinh càng ngày càng khó coi, Quân Tiểu Ngôn rất không có chí khí run rẩy, hắn từ trước đến giờ là một người ăn mềm sợ cứng, vội vàng cầu cứu Quân Lam Tuyết, “Tỷ, a, không đúng, là cô cô, cô cô? Người xem cha ta vì một nữ nhân mà khi dễ ta, hu hu, cô cô cứu ta.”

Quân Lam Tuyết thân là ‘muội muội của trại chủ’, vì trong chốc lát nhìn thấy không muốn phải nhìn thấy thi thể Quân Tiểu Ngôn, vội vàng chạy tới, từ trong tay Vũ Thù Kinh giải cứu Quân Tiểu Ngôn, ” Khụ khụ, này, bớt giận, bớt giận.”

Mà ở một bên Vũ Thù Lâm bị bỏ quên, nhìn một chút Vũ Thù Kinh, sau lại nhìn sang Quân Tiểu Ngôn, cuối cùng lại nhìn Quân Lam Tuyết, umh, tại sao nàng có cảm giác. Càng ngày càng hỗn loạn?

Còn cô cô?

Chẳng lẽ đây là công chúa lưu lạc dân gian sao?

Đại ca đeo đao vừa vặn phá tan tình huống hỗn loạn này, hỏi Vũ Thù Lâm, “Trại chủ, ngài biết vị trại chủ Cuồng Phong trại này sao?”

Về mặt Vũ Thù Lâm lại bị kiềm hãm, cái gì cái gì? Thì ra Kinh ca ca cư nhiên chính là vị trại chủ Cuồng Phong trại sao?

“Kinh ca ca.” Giọng nói Vũ Thù Lâm khó khăn.

Vũ Thù Kinh liếc nhìn bọn họ, trực tiếp kéo Vũ Thù Lâm, thần sắc đã khôi phục bình thường, trọng tâm nói: ” Lâm nhi, sao muội lại ở chỗ này?”

Chẳng lẽ ngay cả muội ấy mẫu hậu cũng không buông tha? Trong con người xẹt qua đau xót, hơi thở trên người Vũ Thù Kinh lại lạnh đi mấy phần.

Mẫu hậu, thực sự muốn đuổi cùng giết tuyệt bọn họ.

Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, Vũ Thú Lâm liền vội vàng lắc đầu, “Không phải vậy đại ca, là muội, là muội tự mình ra ngoài, bà muốn ép muội lập gia đình, muội không muốn, cho nên muội liền chạy trốn tới nơi đây.”

Vũ Thú Kinh nhìn xung quanh đánh giá một chút Hắc Phong trại này, sắc mặt càng thêm khó coi, “Muội là nữ hài tử. . . .” Tại sao lại ở chỗ này làm được thủ lĩnh sơn tặc?

Lời còn chưa nói hết, Vũ Thú Lâm liền cắt đứt hắn, “Đại ca, ta ở chỗ này rất tốt, thật rất tốt, không cần phải chú ý lễ nghi gì đó, quy củ gì, huynh biết tính của Lâm Nhi mà, so với việc bị trói buộc ở nơi đó, còn không bằng cuộc sống tự do tự tại ở đây, lòng Lâm nhi đã định, chắc sẽ không trở về nữa, huống chi ở Hắc Phong trại cũng không có gì không tốt, nơi này các huynh đệ bụng dạ ngay thẳng, sẽ không cả ngày với người lục đục đầu đá a dua nịnh hót, muội thích nơi này.”

Vũ Thú Kinh nhìn nàng, đây là muội ruột thịt của hắn, từ nhỏ thân thiết với hắn, hắn tự nhiên là hiểu tính nết nàng, mắt thấy nàng kiên quyết như vậy, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ than thở, “Phải chăm sóc thật tốt ỉnh.”

“Muội biết rồi, chỉ là đại ca sao người cũng ở nơi này? Bọn họ. . . . Thật sự là con trai của huynh?”

Vũ Thú Lâm càng ngày càng thấy hỗn độn.

Có huyết mạch hoàng gia lưu lạc bên ngoài cũng không phải là chuyện nhỏ, thứ nhất đây là chuyện quan hệ đến huyết mạch của hoàng gia, thứ hai chuyện này còn quan hệ mặt mũi của hoàng gia.

Nếu như nữ nhân này thật sự là huyết mạch của hoàng thất bọn họ, là huynh muội bọn họ, như vậy thì bày tỏ, nàng rất có thể là phụ hoàng lưu lại bên ngoài. A, món nợ?

Nghĩ tới khả năng này, Vũ Thú Lâm lại đang ngổn ngang trong gió một chút, những thứ này đều không phải là quan trọng, quan trọng nhất là nếu để hậu hậu biết phụ hoàng ở dân gian có một món nợ như vậy, nàng không dám tưởng tượng đến lúc đó trở trời như thế nào.

Vũ Thú Kinh xụ mặt xuống, mặt đen lại, trợn mắt nhìn Quân Tiểu Ngôn một cái, tràn đầy uy hiếp nói: “Tối đây.”

Quân Tiểu Ngôn yếu ớt vội vàng bò qua, cái gì tự ái, cái gì chí khí, Thôi đi, ở trong tình huống này cái mạng mới là quan trọng, những thứ khác không quan tâm.

Cùng Vũ Thú Kinh chung sống một đêm, hắn liếc mắt liền nhìn ra Vũ Thú Kinh cũng không phải là người dễ trêu chọc, mạng nhỏ quan trọng hơn.

“Cha.” Cực kỳ chân chó, nịnh hót gọi một tiếng ngọt ngào ngán, “Ngài gọi con?”

Sắc mặt Vũ Thú Kinh càng đen hơn, cái tiểu quỷ chết tiệt này gọi cha có vẻ cảm tình nhỉ?

Dáng dấp Quân Tiểu Ngôn tuấn tú, gương mặt trắng nõn rất là đáng yêu, nhất là cặp mắt kia luôn to sáng, Vũ Thú Lâm trước quá mức khiếp sợ, không cẩn thận nhìn bộ dáng tên tiểu tử này, lúc này nhìn kỹ lại, cũng cảm thấy hắn đáng yêu hết sức, thần sắc không khỏi hòa hoãn lại, kéo Quân Tiểu Ngôn đến bên cạnh mình, dịu dàng nói: “Con tên là gì? Con thật là con của anh ta? Vậy con cũng phải gọi ta cô cô nha.”

Quân Tiểu Ngôn không nói hai lời, lập tức chân chó hô: “Cô cô tốt?”

Laury (là từ viết tắt của Lolita, chỉ trẻ nhỏ) có ích lợi gì? Trừ da đẹp, vóc người nhỏ nhắn dễ đẩy ngã, còn có lúc nào cũng giả bộ ngoan mại nũng nịu? Quân Lam Tuyết ở một bên xấu hổ.

Chỉ là, nữ nhân này nói gì? Gọi nàng cô cô, chẳng lẽ là muội muội của Vũ Thú Kinh sao?

“Ừ, ngoan, cháu ngoan của cô cô, những năm này con chịu khổ.” Nghĩ tới một đứa nhỏ đáng yêu lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy, Vũ Thú Lâm liền đau lòng, đây chính là đứa bé của đại ca, cháu của nàng.

“Lâm nhi.” Vũ Thú Kinh hoàn toàn tối mặt, đầu gì cũng phải hỏi người trong cuộc là hắn một chút có được hay không? Hắn cũng không thừa nhận Quân Tiểu Ngôn là con của hắn, bên kia đã cô cháu tình thâm rồi.

“Khụ khụ.” Nghe nội dung bọn họ nói chuyện, Quân Lam Tuyết cũng có chút im lặng, đùa giỡn không nên quá trốn, vì vậy, nàng mỉm cười tiến lên, thân thiện nói: “Xin chào, ta là bằng hữu của hắc, Quân Lam Tuyết.”

“Người không phải là chúng ta.” Vũ Thú Lâm chần chờ nhìn nàng, tâm tình phức tạp.

Quân Lam Tuyết cười cười, “Không phải, ta chỉ là bằng hữu của hắc mà thôi, về phần vị này, thật ra là đệ đệ của ta.”

“Nói như vậy, người không phải là muội muội của chúng ta, hắc cũng không phải là con của đại ca?” Vũ Thú Lâm nói không ra lời thở phào nhẹ nhõm, vẫn là thất vọng, chỉ là, hiếm khi thấy được đứa nhỏ đáng yêu này, còn tưởng rằng thật sự là con của đại ca chứ.

Chỉ là suy nghĩ một chút cũng phải, tính của đại ca nàng hiểu nhất, như thế nào có thể sẽ có đột nhiên nhảy ra một đứa con trai lớn tới như vậy?

“Khụ, thực không dám dấu diếm, chúng ta là đi lên lĩnh phí đi đường.” Quân Lam Tuyết tâm tâm niệm niệm năm lượng bạc, không thể không nhắc nhở.

“À?” Vũ Thú Lâm sững sốt một chút, từ từ ngẩng đầu, nhìn đại ca mình, “Kính ca ca. Rất thiếu tiền?”

Không đợi Vũ Thú Kính trả lời, Quân Lam Tuyết vội vàng gật đầu, “Thiếu nha, vị đại ca này nói có thể tới đây lĩnh tiền, chúng ta liền đi lên lĩnh.” Nàng chỉ chỉ về mặt ngưỡng nghệu của đại ca đeo đao. Chương 12.4

Đại ca đeo đao có chút xấu hổ, rõ ràng chính các người nói, các người là Cuồng Phong trại nên ta mới đến dẫn lĩnh phí đi đường được chưa?

Chỉ là Vũ Thú Lâm cũng rất rộng rãi, “Ta tới nơi đây mặc dù không lâu, nhưng những thứ vật ngoại thân này không thành vấn đề, muốn bao nhiêu nói thẳng không sao.”

Thật là sáng khoái? Quân Tiểu Ngôn âm thầm sùng bái.

Vũ Thú Kính giật giạt khoe miệng, “Không.” Cần.

Cùng muội muội mình đòi tiền, hắc làm không được. Huống chi, hắc thân là thái tử một nước, làm sao lại có thể thiếu tiền?

Đáng tiếc, hắc vừa mới xuất khẩu, Quân Lam Tuyết liền nghi hoặc nhìn Vũ Thú Lâm, cắt đứt lời hắc mà nói, “Ah, không phải nói có năm lượng bạc sao?”

“Gi?” Vũ Thú Lâm biểu tình nặng nề, cảm giác mình có nghe lầm hay không.

Quân Lam Tuyết rất bình tĩnh lặp lại một lần nữa, “Năm lượng bạc nha.”

“.” Về mặt Vũ Thú Lâm ngây ngô, thì ra bọn họ không phải muốn năm vạn, cũng không phải là 5000, càng không phải là năm mươi lượng, mà là. Năm lượng?

Năm lượng? ?

Vũ Thú Lâm hít sâu một hơi, ngờ ngác nói: “Ca, người không cần khách khí với ta, các người nói thẳng muốn bao nhiêu.” Nàng suy nghĩ, cho Kính ca ca cá 50 vạn lượng bạc, mình cũng không có tổn thất gì, thật không biết Kính ca ca cùng nàng khách khí gì chứ?!, mà chỉ cần năm lượng.

Dĩ nhiên, hiện tại vị thất công chúa của Minh Sùng quốc này đã quên bên đi quy định nàng đặt ra, người trong đồng đạo đi ngang qua, chính là đưa năm lượng ra mua giao tình.

Quân Tiểu Ngôn làm như có thật gật đầu một cái, “Đúng nha, ta cũng cảm thấy vậy, đều là người mình nha, làm gì khách khí như vậy.”

Hắc vươn tay tính toán một chút, tiến tới trước mặt Vũ Thú Lâm, “Năm lượng quá khách khí, nếu không, người cho chúng ta sáu lượng?”

“.” Năm lượng cùng sáu lượng có khác nhau sao? ? Có khác nhau sao? ? Rất tốt, hắc thật đúng là không khách khí. Vũ Thú Lâm im lặng triệt để rồi.

Quân Lam Tuyết rất là thâm trầm gật đầu một cái, “Được, vậy thì sáu lượng đi, đa tạ Lâm nhi cô nương.”

Nàng mỉm cười y hệt như nàng Mona Lisa, mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, cười híp mắt đối với Vũ Thú Lâm nói: “Mọi người đều là người trong đồng đạo, ta cũng biết rõ chuyến đi giang hồ này rất không dễ dàng, còn làm cho Lâm nhi cô nương người tốn kém rồi, thật sự ngại thật, chờ lần sau Lâm nhi cô nương đi ngang qua Cuồng Phong trại chúng ta, chúng ta nhất định sẽ tăng gấp bội trả lại ân tình của cô, cho cô. . . 60 lượng?”

Điều kiện tiên quyết là, người có thể tìm được ổ thỏ phi tên Cuồng Phong trại hay không mới được.

“ ” 60 lượng, 60 lượng.

Nhưng nhìn người. Bắc Mạc Lâm hít sâu một hơi, nàng nói như vậy, là đang nói nàng hẹp hòi, chỉ cấp bọn họ sáu lượng bạc sao?

Nàng hỗn độn, im lặng phất người đi phòng lương lấy tiền.

Tuy là nàng nói như thế, nhưng nàng vẫn sai người mang tới sáu vạn hai ngàn phiếu.

Quân Tiểu Ngôn nắm tám ngàn phiếu, nhú chặt lông mày, đáng thương, “Làm thế nào? Ta không có tiền lẻ. ”

Khóe miệng Vũ Thú Lâm cứng đờ, “Không cần thối lại, đều cho người.” Chỉ là sáu vạn hai mà thôi, nàng vốn là định cho Kinh ca ca 50 vạn lượng.

“Nhưng không phải nói là sáu lượng sao?” Quân Tiểu Ngôn nghi ngờ.

“Đó là ta cho các người? Đưa cho các người đấy được không? ?” Khóe miệng Vũ Thú Lâm co giật, chỉ kém không rống lên.

Quân Tiểu Ngôn vô tội chớp chớp mắt to, kiên trì ước nguyện ban đầu của mình, “Nhưng mới vừa rồi chúng ta đã nói là sáu lượng bạc .”

“ ” Vũ Thú Lâm hít một hơi thật sâu, cảm thấy nói chuyện với hắn giống như vịt nghe sấm, nàng đành phải quay đầu nhờ đại ca mình giúp đỡ.

Vũ Thú Kinh nhìn một chút Quân Tiểu Ngôn, lại nhìn một chút Quân Lam tuyết, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Vũ Thú Lâm, sờ lên cằm mình chần chờ hỏi: “Lâm nhi, sáu lượng bạc, thật. Rất khó khăn sao?”

“ ”

Bọn họ thực sự chỉ muốn sáu lượng mà thôi.

84. Q.2 - Chương 13

Vũ Thú Lâm bị làm cho tức đến hồ đồ rốt cuộc không thể nhịn được nữa cầm lại ngân phiếu, ném cho bọn họ một chút bạc vụn.

Quân Tiểu Ngôn tiếp nhận nghi kỹ, lập tức mặt mày hớn hở, thật sự là sáu lượng, cô cô? Cám ơn người, người thật hào phóng.”

. ” Vũ Thú Lâm nắm thật chặt quả đấm.

Quả thật đây không phải là châm chọc? Thật không phải là châm chọc?

Cho sáu vạn không cần, lại chỉ muốn sáu lượng, còn nói nàng hào phóng. Lại một lần hít sâu, nàng nghĩ, không phải bọn chúng điên rồi thì có lẽ mình gặp quỷ.

Đáng thương cho đại ca nàng gặp phải đều là những quái thai.

“Kính ca ca, các người muốn đi đâu?” Vì để tránh ình bị tức chết, nàng chỉ đành nói sang chuyện khác.

“Trở về Minh Sùng quốc.” Đối với muội muội nhà mình, Vũ Thú Kinh tự nhiên sẽ không giấu giếm nên nói rõ ra.

Vũ Thú Lâm kinh ngạc sững sốt một chút, Kính ca ca, huynh xác định bây giờ là lúc huynh phải đi về? Huynh có biết nàng. . . .”

Lời nói chưa hết xong, Vũ Thú Kinh liền giơ tay lên cắt đứt, trầm giọng lên tiếng: Ta hiểu, muội yên tâm, không có việc gì.”

Vũ Thú Lâm bình tĩnh nhìn vào hai mắt hắn, từ nhỏ mẫu hậu cũng không thương yêu hắn, không đơn thuần chỉ là riêng mình Kính ca ca, thậm chí là đối với tất cả hoàng tử đều là chán ghét. Mẫu hậu ghét những hoàng tử khác, còn có thể cho qua, dù sao những người đó đều là do những phi tần hậu cung khác sinh, nhưng Kính ca ca thì khác, Kính ca ca là con trai trưởng của mẫu hậu, nhưng dù vậy, bà ấy vẫn là ghét, thậm chí là rất chán ghét.

Bởi vì Kính ca ca là thái tử.

Cho đến bây giờ nàng không hiểu, vì sao mẫu hậu lại ghét bọn họ như vậy, nàng nhớ một năm kia, mẫu phi của nàng ở Niệm Quốc Tự cầu phúc một ngày, vì nàng cầu được một lá bùa bình an, thời gian đó nàng hết sức phấn khởi chạy đi khoe khoang với Kính ca ca, thời gian đó Kính ca ca hỏi nàng, “Lá bùa bình an có phải hay không hi vọng người mình quan tâm nhất được hạnh phúc?” nàng vui rạo rực trả lời “Đương nhiên là rồi.”

Cũng chính bởi vì một câu nói này của nàng, Kính ca ca cũng len lén chạy đi Niệm Quốc Tự, quỳ ba ngày, cầu xin tới ba lá bùa bình an, phụ hoàng, mẫu hậu, còn có nàng.

Vậy mà mẫu hậu lại tiện tay đem lá bùa bình an ném vào lò lửa, nghiêm khắc la Kính ca ca không hiểu chuyện, còn phạt chép một trăm lần lễ ký , sau đó do bị lạnh nên Kính ca ca sốt mấy ngày, mẫu hậu không hề tới thăm, mà Kính ca ca cũng không bao giờ vào Niệm Quốc Tự nữa, cũng chính bởi vì một lần kia, nàng mới trở nên thân thiết với Kính ca ca.

Từ nhỏ hắn đã chịu nhiều vất vả, so với bất luận kẻ nào cũng cố gắng, chỉ là vô luận hắn lấy được bao nhiêu tán thưởng khen ngợi của phụ hoàng thì mẫu hậu vẫn chán ghét bọn họ.

Kính ca ca chỉ sợ sớm quen, không phải sao? Lần này trở về, không biết là có chuyện gì đây?

Sắc trời mờ mờ, không ngờ bắt đầu mưa, sấm sét vang dội, tiếng sấm ầm ầm nổ như muốn xé tan trời đất, làm cho người ta cảm giác toàn bộ đại địa đều như đang rung chuyển.

Mưa rơi quá lớn, hành trình của đám người Quân Lam Tuyết cũng chỉ có thể bị buộc dừng lại trú ở Hắc Phong trại.

Vũ Thú Kinh tất nhiên mừng rỡ, đã lâu chưa gặp Vũ Thú Lâm, hôm nay trận mưa này kịp thời ngược lại có thể làm cho huynh muội hai người trò chuyện tán gẫu.

Quân Lam Tuyết cũng không sao cả, chỉ cần không ở nơi này gặp người của Ám Lâu thì cái gì cũng tốt nói.

Chỉ là không biết Tô Lăng Trạch nơi đó thế nào, tên kia. . . . Nhất định là bị tức điên lên.

Nhưng nếu như không ngăn hắn lại, có lẽ nàng không thể rời bỏ Lăng Vương phủ rồi, cho nên nàng chỉ có thể làm như vậy.

Mây đen giăng đầy, tựa như màu đen khói dày đặc cuộn cuộn giống như bao phủ cả bầu trời.

Mà ở kinh đô, có lẽ là cách xa nhau khoảng cách hơi xa, mặc dù thời tiết có chút râm mát, nhưng vẫn chưa trời mưa.

Lăng Vương phủ.

Dương Thành đi một cước bước vào thư phòng, cúi người cúi đầu chờ lệnh, Điện hạ.”

“Ừ.” Tô Lăng Trạch ngồi ở bên cửa sổ, nhìn bầu trời phía xa tối tăm, không quay đầu lại, cổ họng đơn giản phát một âm tiết thật dài như biển rộng, ánh trăng bị khúc xạ thành một mảnh ám ảnh, làm cho không người nào có thể thấy rõ hình dáng của hắn.

“Có tin tức của Lam tử cô nương.”

“Hả?” Tô Lăng Trạch vừa động, đi vòng thân mình, rút cuộc dời tầm mắt về phía Dương thành.

Tiểu nô tài, lần này xem người còn chạy đâu.

“Nói đi, nha đầu kia ở đâu?” Tô Lăng Trạch nhếch môi nhàn nhạt hỏi.

Dương Thành nghe được câu hỏi của Tô Lăng Trạch, lại đột nhiên lui về phía sau mấy bước, cách Tô Lăng Trạch khá xa một chút, lúc này mới dừng lại, đứng thẳng.

Nhìn thấy hành động kỳ quái của thi vệ mình, tròn mắt Tô Lăng Trạch khẽ neho lại, nhàn nhạt hỏi: “Người làm gì thế?”

Dương Thành ăn ngay nói có nghiêm cẩn rất cung kính trả lời: “Thuộc hạ là sợ Điện hạ nghe được tung tích của Lam Tử cô nương sẽ nhất thời không chế không được tâm tình lấy thuộc hạ làm bia hả giận.”

Nghe vậy, ánh mắt Tô Lăng Trạch trong nháy mắt trầm xuống, thủ hạ của hắn từ trước đến giờ nghiêm cẩn sao lại vào thời điểm này nói ra lời như thế, không phải cười giỡn, mà là đang nhắc nhở hắn, chuyện của tiểu nô tài chuyện sẽ khiến hắn tức giận.

Hơn nữa, là lửa giận rất lớn.

“Nói đi, ở đâu.”

Hắn nghĩ chỉ cần không phải cùng nam nhân khác ở chung một chỗ, hắn có thể tiếp nhận được.

Dương Thành liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình, lại cẩn thận lui về sau một bước, lúc này mới ngẩng đầu ưỡn ngực, thấy chết không sợ ngẩng đầu.

“Cùng Minh Sùng quốc thái tử, đang trên đường đi tới Minh Sùng.”

Kết –

Vừa dứt lời, tiếp theo một cái chớp mắt, ghé dài vũ vụn, tay áo bay bay, gỗ hồng đàn ở trong đêm trắng vỡ thành bột.

Dương Thành vỗ ngực một cái, thật to thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo nhanh như chớp.

Chính xác, quá chính xác, hắn đã nói nếu như điện hạ nghe thế mà không nổi giận thì không phải là điện hạ rồi, thật may là hắn có phòng bị trước.

“Thái tử của Minh Sùng?” Tô Lăng Trạch trầm xuống mắt, khóe môi như có như không xẹt qua ý lạnh.

Tốt.

Người được đẩy tiểu nô tài.

Khắp nơi trên hoa gheo nguyệt, đưa tới một Khúc Vô Nham như bướm bướm lớn không nói, lại còn biết dính tới Minh Sùng quốc thái tử gì đó?

Lại còn. . . . theo hắn rời đi?

Hai chữ “Bỏ trốn” hiện lên ở trong lòng hắn, ánh mắt Tô Lăng Trạch lóe lên tứ giận, cuộn phong bão táp ở trong mắt không ngừng lẫn lộn, ngừng tụ.

Đợi khi tìm được nàng, phải làm cho nàng ba ngày ba đêm không xuống được giường?

Bên kia, tổng bộ Âm lâu.

Quân Lam Tuyệt cũng không biết, lúc này Âm Lâu đã sớm không ai để ý nàng rốt cuộc có hoàn thành nhiệm vụ hay không, việc gọi là phải hoàn thành giao hẹn năm ngày đã sớm bị người để sau ốt.

Ám Lâu đã sớm cải triều hoán đại, hiện tại mỗi người đều ở đây lo lắng đề phòng tự thân khó bảo toàn, bởi vì chủ tử của bọn họ mới nhậm chức là một ác ma, một lời không hợp, dù là người có lý do to lớn thế nào, kết quả cuối cùng chỉ có một, đó chính là —— chết.

“Quá yếu, thay đổi.”

Khúc Vô Nham ngồi ở chủ vị thật cao nhìn trên đài, dưới đài, một đám sát thủ Ám Lâu tay run rẩy đứng ở giữa sân, bị đọc đến tên người nào thì bước lên đài.

Đây là một cuộc tỷ thí, hai người tỷ thí chỉ có một người có thể còn sống sót, mà người sống thì phải giết người kia mới có thể tiếp tục lưu lại.

Cả Ám Lâu trên dưới ngàn tên sát thủ bị loại bỏ chỉ còn dư lại năm trăm người, mấy trăm người bị loại bỏ đều đã chết trong tay của đối phương. Mà cuộc đấu vẫn đang tiếp tục.

Dùng lời Khúc Vô Nham mà nói, tổ chức mạnh không phải là lớn, mà là phải cười mạnh.

Ám Lâu hơn một ngàn người ở trong mắt của hắn vẫn quá yếu.

Hắn muốn, chỉ cần 100 người.

Ở trong một ngàn người thông qua thử đoạn của mình cùng với thực lực lưu lại được một trăm người cũng đủ rồi.

“20, 21.” Một người áo đen bên cạnh Khúc Vô Nham sắc mặt không chút thay đổi đọc danh sách tên trong tay, lạnh lùng nói: Lên đài.”

Bị đọc đến danh hiệu là sát thủ số hai mươi và sát thủ số 21, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được dự vọng sinh tồn mãnh liệt, không đợi người áo đen tuyên bố tỷ thí bắt đầu, hai người đã động thủ, chiêu thức tàn nhẫn, từng chiêu đều mang trí mệnh.

Ở trong lúc tính mệnh nguy cấp thì người ta đều là ích kỷ.

Khúc Vô Nham mỉm cười nhìn cục diện dưới đài hỗn loạn, bọn họ đánh càng nhanh càng hung ác, hắn liền cười đến càng rực rỡ.

Chỉ có người mạnh, mới xứng ở lại bên cạnh hắn.

Chỉ có mạnh mẽ, mới xứng đáng bảo vệ hắn, cùng bảo bối Tuyết Nhi của hắn.

“Bịch.” Ở vào trước tình thế nguy hiểm, sát thủ số 21 đột phát ra tiềm năng cùng thực lực mà trước đó chưa từng có, cư nhiên dùng thân thủ rất a ý dứt khoát giết chết tên sát thủ số 20.

Khúc Vô Nham mỉm cười gật đầu, rất tốt, muốn chính là tiềm năng, tiếp tục.”

Người áo đen gật đầu, tiếp tục cầm danh sách lên đọc tên của những người vòng tiếp theo.

Một cuộc đấu đão thải bi thảm vẫn còn đang tiếp tục, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm kích thích thân thể người bên trong, cả Ám Lâu đang trải qua thay đổi khó phai.

“Oanh ——”

Đang này lúc, hai người sát thủ vốn là đang tỷ thí chợt kiếm chuyển một cái, nhắm thẳng vào Khúc Vô Nham tràn ngập sát khí.

Người là thứ gì, hôm nay lão tử cũng không tin là giết không được người?”

“Giết?”

Hai người sát thủ tựa hồ sớm có mưu tính giống như nhau, hai người một trước một sau, trường kiếm rét lạnh xông thẳng như muốn giết Khúc Vô Nham.

Đột nhiên biến cố xảy ra trong mắt làm tất cả mọi người cả kinh, trong lòng mọi người đang toát mồ hôi đầm đề, hi vọng bọn họ có thể ám sát thành công.

Thân phận và địa vị của bọn họ vốn trong Âm Lâu không thấp, ngoại trừ bởi vì bị phệ tâm độc của Âm Lâu quản chế, nếu không cuộc sống của bọn họ ngược lại cũng sẽ rất tiêu dao, nhưng không nghĩ đến đột nhiên nhảy ra một tên Khúc Vô Nham, đầu tiên là để cho bọn họ tự giết lẫn nhau, bọn họ giận mà không dám nói gì, bởi vì thực lực của đối phương bày ra trước mắt.

Hiện tại, nếu như có thể giết hắn, đối với cả Âm Lâu mà nói là một điều may mắn.

Vậy mà, đối mặt với màn tự sát đột nhiên đến này, Khúc Vô Nham cũng không nhúc nhích, thậm chí ngay cả tên áo đen đứng ở bên cạnh hắn, vẻ mặt cũng không thay đổi.

Mắt thấy trường kiếm sắp đâm đến cổ họng Khúc Vô Nham thì chuyện kỳ lạ lại phát ra, thanh kiếm trong tay tên ấy làm thế nào cũng không đâm vào da thịt hắn.

Giống như ở trên người Khúc Vô Nham không phải là da người, mà giống một khối người sắt hơn.

Sát thủ bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, hắn ngẩng đầu, đột nhiên đối mặt với ánh mắt mỉm cười của Khúc Vô Nham, trong lòng sợ hãi vô cùng.

“Có đau một chút.” Khúc Vô Nham từ từ sờ cổ của mình, đâm vào thật là dùng sức.” Hại hắn cần điều động nội lực trên người đi ngăn cản một màn đột kích này của tên đó.

Hắn mỉm cười nói: Thật can đảm, bốn tọa ngược lại cảm thấy rất thú vị, chỉ là đáng tiếc.” Giọng nói, chợt biến đổi, Khúc Vô Nham cười đến dịu dàng, bốn tọa cũng không cần nô tài cứng đầu cứng cổ.”

Dứt lời, ngón tay nhẹ nhàng khê cong, thanh kiếm kia trực tiếp cắt thành hai mảnh bay tóe ra đi, trực tiếp xuyên thấu vào tim hai tên sát thủ, máu như suối phun tung tóe ra ngoài, vung vẩy đầy đất.

Chết tại chỗ.

Ngay cả kêu cũng không kịp kêu.

Dưới trận, tất cả mọi người chẳng dám thở mạnh một tiếng, hai sát thủ Âm Lâu này chính là sát thủ đứng hàng thứ trước mười, thậm chí một chiêu cũng không có sức đánh trả thì đã chết.

Người đàn ông này thực lực. Rốt cuộc mạnh đến trình độ nào?

Lập tức, không người nào còn dám có suy nghĩ muốn phản kháng, cúi đầu không nói gì.

Khúc Vô Nham nhíu mày tay vỗ xuống, mơ hồ có chút bất mãn, “thật là lại làm dơ xiêm áo của bốn tọa rồi.”

Tuyết Nhi không thích máu, nếu nhìn thấy sẽ không vui.

Hắn nhíu chặt đuôi lông mày, liếc mắt nhìn mấy tên sát thủ còn sót lại không nhiều lắm, thôi, cũng phải nhanh kết thúc, chờ trận vừa kết thúc, hắn lập tức liền đi thay quần áo, sau khi đổi xong thì hắn sẽ đi tìm Tiểu Tuyết Nhi.

“Tiếp tục đi.”

Người áo đen liếc mắt nhìn thi thể nằm bên chân, hừ, còn muốn ám sát chủ nhân? Không biết tự lượng sức mình.

“Vâng” hắn cầm danh sách lên , tiếp tục đọc, “số ba, số bốn, lên đài.”

Giọng nói rơi xuống, số bốn bình tĩnh lên đài, yên lặng chờ đợi một lát, nhưng không thấy số ba lên đài, người áo đen lạnh lùng nhìn đám sát thủ dưới đài một cái, lại đọc một lần, “số ba, lên đài.”

Lúc này, số bốn đứng ở trên đài nói: “Tiểu Tam đang thi hành nhiệm vụ, sợ rằng còn chưa có trở lại.”

“Thi hành nhiệm vụ?” Khúc Vô Nham lười biếng vén tay áo, nhiệm vụ gì, chẳng lẽ lời nói của bốn tọa, không có ai đi thông báo sao.

Đáy lòng số bốn run lên, trực giác không dám nhìn thẳng ánh mắt người đàn ông này, vội vàng cúi đầu nói: Tiểu Tam giờ phút này đang ở Lăng Vương phủ, có thể lập tức phái người tìm nàng trở về.”

Nghe vậy, thần sắc Khúc Vô Nham vừa động, chậm rãi cúi đầu nhìn hắn, “Lăng Vương phủ?”

Tô Lăng Trạch? Nam nhân mà Tiểu Tuyết Nhi sau khi mất trí nhớ yêu?

“Nhiệm vụ gì?” Hắc hủ, ánh mắt lạnh đến cực điểm.

“Ám sát Lăng Vương.”

Mắt Khúc Vô Nham nhú lại, ý cười bên môi từ từ dần ra, “Mang tài liệu về thân phận của số ba đưa tới.”

“Vâng”

Người áo đen xoay người lấy tới một quyển danh sách thật dày, lật tới trang thứ ba sau đó giao vào trong tay Khúc Vô Nham.

“Số ba sát thủ, Quân Lam Tuyết?”

Tay Khúc Vô Nham nắm chặt bản danh sách, “Tiểu Tuyết Nhi của bốn tọa ở chỗ này làm sát thủ? Sao?”

Khó trách nửa năm tìm khắp nơi không có tung tích của nàng, thì ra là, nàng lại thành con cờ giết người không thể lộ ra ngoài ánh sáng trong tổ chức hắc ám này.

Lại dám mệnh lệnh bảo bối hắc đi giết người.

Rất tốt.

Xem ra đối với Ám Lâu này, hắc không cần thiết nương tay nữa.

“Anh.”

“Có mặt.” Người áo đen lập tức quỳ xuống.

“Đem nơi này một mối lửa thiêu ruội. Bốn tọa không muốn nhìn thấy bất kỳ một đồ vật nào.”

“Vâng”

Mọi người kinh hãi, Ám Lâu bị hủy, kinh đô. Phải đổi đời.

Đối với mọi việc xảy ra ở kinh đô, Quân Lam Tuyết cũng không biết.

Hôm sau mưa tạnh, bọn họ liền bái biệt Vũ Thú Lâm, tiếp tục lên đường.

Vì tránh tai mắt của mọi người, con đường bọn họ đi đều vắng vẻ, phía trước cũng không tòi, ít nhất có thể gặp được ổ sơn tặc, và thân thủ của bọn họ cũng không sợ bọn chúng, có thể đi xông pha giang hồ, càng đi càng lệch, cơ hồ đến phía trước không có thôn xóm cũng không nhà trọ nghỉ.

Quân Lam Tuyết đã cảm thấy mệt mỏi, mà đầu Quân Tiểu Ngôn đầy mồ hôi, vừa mệt vừa đói, suýt nữa ngực dán sát vào lưng, mắt thấy đã đến giữa trưa, vẫn không có nhìn thấy một bóng người, Quân Tiểu Ngôn buồn bực, bĩu môi hét: “Ta đói bụng, tại sao một cái khách sạn cũng không có vậy.”

Đón nhận ánh mắt u oán của Quân Tiểu Ngôn, miệng Quân Lam Tuyết nhếch lên, “thả lỏng đi, đừng nhìn ta, ta cũng đói vậy.”

Trèo một ngày đường núi, không mệt mới là lạ.

Vì vậy một lớn một nhỏ hai người đồng thời hướng ánh mắt u oán nhìn Vũ Thú Kinh.

“Mỹ nhân thúc thúc, có phải người dẫn đi lộn đường rồi hay không, nơi này nhìn tới nhìn lui đều là cây cối thôi?”

“Sẽ không sai.” Vũ Thú Kinh mang về mặt bằng sơn vụn năm không đổi rất bình tĩnh nói, sau đó không nhanh không chậm từ trong bọc quần áo móc ra bọc giấy một bọc lớn màn thầu, lấy ra hai cái, cho Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn hai người, để một cái vào trong tay mỗi người, thân nhiên nói: “Ăn đi.”

Quân Tiểu Ngôn và Quân Lam Tuyết nhìn sang màn thầu trong tay, hai người nhìn nhau.

Quân Lam Tuyết nhếch miệng, cười, chỉ vào màn thầu trong tay, đồ của mỹ nhân người, tuyệt đối tinh phẩm.” Nói xong, không nói hai lời đặt ở trong miệng cắn một miếng lớn.

Bây giờ ở trong mắt nàng, chỉ cần có thể đỡ đói, đó chính là đồ tốt?

Hai mắt Quân Tiểu Ngôn nén lệ, muốn ăn gà nướng. “Ghét nhất là ăn màn thầu.”

Vũ Thù Kinh không lạnh không nhạt nhắc nhở hần, “Người có tiền sao?”

“” Lắc đầu, không có, Quân Tiểu Ngôn khổ sở sờ bao bố nhỏ, vốn là có sáu lượng bạc , bị tỷ tỷ cầm rồi.

“Vậy thì ăn màn thầu đi.” Vũ Thù Kinh rất nhanh đã quyết định.

Quân Tiểu Ngôn chưa từ bỏ ý định nói: “Này ta đang, đang ở độ tuổi trưởng thành thân thể phải ăn ngon mới có thể lớn nổi.”

Vũ Thù Kinh quay đầu lại, nhìn Quân Lam Tuyết một cái, hỏi: “Màn thầu ăn ngon không?”

Quân Lam Tuyết rất có lực thoải mái gật đầu, không chút do dự khen: “ăn ngon.”

Vũ Thù Kinh liếc Quân Tiểu Ngôn một cái, bày tỏ, nhìn đi, người ta Lam Tuyết đều nói ăn ngon, như nhau thân thể cũng có thể lớn lên.

Quân Tiểu Ngôn rơi nước mắt, không thể làm gì khác hơn là yên lặng gặm màn thầu, làm thế nào, tại sao tỷ tỷ cùng một người ngoài liên hiệp khi dễ mình vậy chứ? Tỷ tỷ nhất định là ở báo thù vụ thuốc tiêu chảy đây?

Giải quyết xong bữa trưa, ba người tiếp tục trèo đèo lội suối lên đường, rốt cuộc ở lúc mặt trời xuống núi đi vào một thôn trang nhỏ.

Lúc này hoàng hôn xé chiều, lá phông xào xạc, vốn là giữa mùa hè rừng núi cũng đã cảm thấy lạnh thấu xương, nghiêm nhiên giống như là bắt đầu mùa đông .

Nghĩ đến bên cạnh là một nữ nhân và một đứa bé, ban đêm lên đường cũng không thích hợp, Vũ Thù Kinh thân thiết hạ quyết định, ở thôn trang nhỏ này nghỉ một đêm.

Song khi bọn họ đi vào thôn này, bốn phía cũng yên lặng một mảnh.

“Sao lại yên tĩnh như vậy?Người của thôn này đều đi ngủ sớm hết cả rồi à?” Quân Tiểu Ngôn nghi ngờ ngó dáo dác, chuẩn bị đi vào một nhà gần đây tới cửa gõ cửa.

Mây Quân Lam Tuyết hơi nhíu, vội vàng kéo hần lại, “Đợi chút, giống như có chút không đúng.”

Nàng nỗ lực hít hà, cảm giác trong không khí mang theo nồng nặc mùi hôi thối, để cho trong dạ dày nàng một hồi sôi trào không thoải mái.

Vũ Thù Kinh hiển nhiên đã sớm đã nhận ra khác thường, trầm giọng nói: “Mùi máu tanh nồng nặc.”

Vào lúc này, mơ hồ nghe có được giọng nói của con người, ánh mắt Vũ Thù Kinh lóe lên, theo bản năng liền đem Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn mang lên trên cây, cẩn thận giấu ở trên đài thụ rậm rạp, sau đó cẩn thận nhìn về phía truyền đến tiếng động.

Hai hán tử cao cỡ mười trượng một người nâng trong tay mang theo một cái lồng tre nhỏ đang đi về phía bon họ, hai người này một thân mặc trang phục nông dân, giữa hai lông mày thậm trọng xước trong tay lồng tre, trong mắt không hề bỏ, rồi lại khác thường tiết lộ ra một cỗ kiên quyết.

“Đáng thương cho hai đứa nhỏ này.” Trong đó một gã hán tử mơ hồ thở dài.

Tên còn lại giống nhau bắt đầu dĩ nói: “Không có cách nào, bọn ta không hai đứa này chôn, về sau lây bệnh đến trên người những đứa khác thì làm thế nào?”

“Ta đây. Ta đây chính là buồn thay, những năm này thật vất vả sinh đứa nhỏ, lại sinh ra thứ quái gở.”

“Đừng nói ahhh... Mau chôn đi, haiz.”

Tiếng nói chuyện của hai người mơ hồ truyền đến, bọn họ muốn chôn cái gì? Quái vật?

Quân Lam Tuyết có chút nghi ngờ nhìn hai lồng tre, vừa liếc nhìn thấy, lập tức toàn thân nàng đều cứng đờ.

Trong hai lồng tre lại là đứa bé trắng trẻo mập mập vừa sinh ra không bao lâu?

Hai hán tử này cũng không biết là có người đang âm thầm nhìn nhất cử nhất động của bọn họ, hai người thỉnh thoảng nhỏ giọng nói mấy tiếng, đi thẳng đến chỗ mảnh đất mới ngoài cửa sổ, lúc này mới thả hai lồng tre trong tay ra.

Trong lồng tre đứa bé hình như đang ngủ say, ngủ một cách an bình, thỉnh thoảng sẽ vô ý thức duỗi cánh tay cùng chân nhỏ yếu ra, mím miệng nhỏ tiếp tục ngủ.

Trương Kim cầm lên xẻng đào đất lên, đào được hơn nửa thước thì trên đất lộ ra một nửa vạt áo.

Quân Lam Tuyết nhìn trong cái động sâu hơn nửa thước một vạt áo, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, đáy lòng một mảnh lạnh cả người.

Còn không đợi nàng suy nghĩ vạt áo này có phải hay không như trong lòng nàng nghĩ thì Trương Kim đã đem vạt áo này cùng bùn đất chung quanh đào ra, hoàn toàn như đã đoán trước, Quân Lam Tuyết chứng kiến đó là thi thể của những đứa trẻ sớm đã trở nên thối rữa.

Cơ thể theo bản năng run rẩy một cảm giác lạnh lẽo từ trong đáy lòng tràn khắp toàn thân, Quân Lam Tuyết không thể tin nhìn chăm chăm những thi thể đứa bé bị đào ra trên đất, cả người run rẩy kịch liệt.

Tại sao bọn họ có thể

Tại sao có thể chôn những đứa trẻ sơ sinh đang sống sờ sờ chôn sống đến chết?

Khi bọn họ vừa đến thế giới này, còn chưa kịp hưởng cuộc sống ấm áp lại bị bóp chết? Những người này. Rốt cuộc là bị mất trí rồi hay sao? ?

Khó trách mới vừa rồi cảm giác được mùi gì đó trong bầu không khí thì ra chính là mùi này, mùi máu nồng nặc và mùi thối rữa, nàng không cách nào tưởng tượng, ở trong hầm đó còn chôn bao nhiêu đứa trẻ nữa, mới có thể tạo thành bầu không khí có mùi vẫn đục hôi thối như vậy?

Vũ Thú Kinh luôn luôn lạnh lùng, vậy mà nhìn thấy tình cảnh như thế vẫn không nhịn được khiếp sợ, ở Minh Sùng quốc vẫn còn có khuynh hướng nổi dôi tông đường, đối với từng đứa bé ra đời đều là được che chở gấp đôi, trừ một chút tranh đấu bên ngoài.

Lại không nghĩ rằng lại ở chỗ này gặp gỡ chuyện như vậy, trái tim không khỏi cũng có chút băng giá, mà Quân Tiểu Ngôn tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, quả đấm nhỏ nắm chặt một chỗ, thật là quá đáng?

Trên đất thấy phơi bày thi thể trẻ con, Trương Kim đột nhiên tức giận mắng một tiếng, vứt bỏ xẻng trong tay.

“Đứa trẻ này là ai chôn? Cũng không chôn đằng hoàng? Đáng thương cho đứa bé này, trên đường đi bị hành hạ biết bao nhiêu?”

Ở bên cạnh Trương Kim nhìn thấy tình huống này, trong mắt lộ ra không đành lòng, vội vàng tiến lên gạt đi bùn đất trên mặt đứa bé có chút thối rữa, cầm lên một khối vải trắng che đi mặt của đứa bé, thật sâu thở dài, “Hy vọng có thể kịp đi đầu thai.”

Ở trong thôn, từ xưa đã lưu truyền một câu nói, lúc người chết nếu không che mặt lại sẽ bị ác quỷ ăn đầu đi, về sau sẽ biến thành quỷ không đầu, không cách nào đầu thai làm người .

Vì vậy lúc bọn họ mai tang những đứa trẻ này đều sẽ nhớ đắp lên mặt bọn hắn, tránh cho bị quỷ ăn, hy vọng kiếp sau có thể đầu thai vào nhà tốt hơn.

Sau khi che đi mặt của đứa trẻ, lúc này Trương Kim mới đưa thi thể cẩn thận thả lại trong hầm, ngẩng đầu nhìn sắc trời, cúi đầu nhìn hai lồng tre, hốt mất một chút, lớn tiếng nói: “Toàn tử, mau lên đi, đừng làm lỡ thời gian đi đầu thai của những đứa trẻ này.”

Thanh âm của hắn nghẹn ngào, dường như Lục Toàn cũng bị tâm tình của hắn lây nhiễm, yên lặng gật đầu một cái, đem lồng tre mở ra, tay run rẩy nhẹ nhàng ôm hai tiểu sinh mệnh đang ngủ say ra.

Đứa trẻ còn rất nhỏ, trắng trẻo mập mạp, làm cho người khác yêu thích, vậy mà tầm mắt rơi vào hai cánh tay nhỏ bé của đứa trẻ, ánh mắt run lên sâu kín thở dài, đứa trẻ đáng yêu như vậy, tại sao là quái vật.

Trên cây, nhìn thấy bộ dạng không đành cùng khổ sở của bọn họ như vậy, Quân Lam Tuyết hơi nhíu cau mày, thấy bộ dạng bọn họ như vậy, chắc cũng không phải người xấu xa.

Ngược lại, ngược lại dường như còn hết sức thương yêu và trân trọng trong những đứa bé này, chẳng lẽ bọn họ không phải muốn chôn sống hai đứa bé này?

Vậy mà sự thật so với thực tế còn tàn khốc hơn.

Bọn họ vẫn phải đem hai đứa trẻ cẩn thận đặt vào trong cái hầm có chứa những thi thể của những đứa trẻ khác, đặt cạnh thi thể của một đứa trẻ.

Chôn sống?

Trương Kim và Lục Toàn lưu luyến không rời, cuối cùng nhìn bọn chúng một cái, lúc này mới trầm mặc cầm xẻng lên, đào đất lên, từ từ lấp lại, một xẻng một xẻng mang theo mùi bùn rửa nát phủ lên trên người đứa trẻ nhuộm đen cả quần áo trắng của đứa trẻ.

“Dừng tay ——?”

Quân Lam Tuyết cũng nhìn không được nữa rồi, cổ nén cảm giác ghê tởm trong dạ dày, thanh âm tức giận run rẩy lớn tiếng hô lên.

Ba người từ trên cây nhảy xuống, Quân Lam Tuyết trực tiếp một cước đá bay hai người bọn họ, vội vàng chạy tới thi thể ở cái hố bên cạnh.

Trương Kim và Lục Toàn giật mình, cái xẻng trong tay nắm thật chặt, sợ sệt nhìn bọn họ, “Các người, các người là ai?”

“Các người là những người cận bã? Tại sao có thể làm ra chuyện như vậy? Mất hết tính người? Đứa bé nhỏ như vậy? Các người có còn lương tâm hay không?” Quân Tiểu Ngôn vừa mắng, vừa đi theo Quân Lam Tuyết, cẩn thận ôm lấy đứa trẻ, vẻ mặt tràn đầy tức giận.

Hai người nhìn thấy động tác của Quân Lam Tuyết, sắc mặt Trương Kim và Lục Toàn đại biến, nắm xẻng xông tới, “Các người làm gì? Mau buông đứa bé ra? Nếu như làm lỡ thời gian đầu thai của đứa trẻ, lão tử liều mạng với các người?”

“Đồ chó má?” Quân Lam Tuyết giận dữ, bất chấp những thứ khác, lửa giận ở khóe mắt gần như vỡ toang, bọn nhỏ sinh động, còn sống là may rồi, người con mẹ nó mới đi đầu thai? Đáng chết? “Nhân tính của người bị chó ăn hết rồi sao? Ngay cả chuyện chôn sống đứa bé cũng làm ra được? Làm sao người không tự mình chôn mình đi?”

Nghe được lời nói của Quân Lam Tuyết, hốc mắt của Trương Kim và Lục Toàn đỏ lên, Lục Toàn vứt bỏ xẻng, chột phóng tới Quân Lam Tuyết, không cần các người quản? Mau đưa đứa bé trả lại cho chúng ta?”

“Người nằm mơ đi?”

Thần sắc Vũ Thú Kinh lạnh lẽo, bước chân linh xảo di động, trong nháy mắt liền điểm trúng huyệt đạo của bọn chúng, lạnh giọng hỏi: “Nói rõ ràng, chuyện gì xảy ra?”

Hai người toàn thân bị định trụ lại không thể động ý thức lập tức lơ mơ, sau đó nghĩ đến, bọn họ nhất định phải gặp thôn trưởng đại nhân nói về lợi hại của mấy cao thủ võ lâm này, nếu không tại sao có thể làm ỉn không động dậy được gì cả?

Hai người lập tức bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, run rẩy bấy hô: “Đại, đại hiệp.”

“Lý do.” Vũ Thú Kinh không để ý thần sắc của bọn họ, trực tiếp hỏi.

Lời nói của Vũ Thù Kinh không đầu không đuôi, đề tài chuyển nhanh, nhất thời bọn họ hoàn toàn không hiểu hắn đang hỏi gì.

Quân Lam Tuyết đã quen với cách nói chuyện ngắn gọn của Vũ Thù Kinh, biết Vũ Thù Kinh là hỏi bọn họ lý do sao phải làm vậy, vì vậy liền trầm mặt, lạnh lùng hỏi: “Các người vì cái gì phải làm như vậy? Coi như đây là con của kẻ thù các người, những đứa bé này đều vô tội, tại sao phải giết chúng?”

Nghe vậy, Trương Kim và Lục Toàn biểu tình nặng nề, liếc mắt nhìn lẫn nhau, sau quay đầu, không nói lời nào.

Chuyện người trong thôn sinh ra đứa bé là quái vật cũng không vẻ vang gì hơn nữa bọn họ còn là người từ bên ngoài tới, chuyện như vậy thì càng không thể để cho người ngoài biết.

“Không nói?” Thấy bọn họ quay mặt, Quân Lam Tuyết cười lạnh, có gan làm không có can đảm nói sao, “Tiểu Ngôn, đệ lên.”

Bên cạnh nàng, Quân Tiểu Ngôn ăn ý đứng bên cạnh hồ chôn tứ thi khoảng nửa kêu một câu, người sau lập tức ôm chặt đứa trẻ trong ngực chạy tới, dừng nhìn hắn mới sáu tuổi, hơi sức lại không nhỏ, ôm một đứa trẻ con mới sinh thì không có vấn đề gì.

“Tỷ tỷ?”

Quân Lam Tuyết cẩn thận đưa đứa nhỏ trong tay cho Vũ Thù Kinh, rồi sau đó đi tới nhật xẻng mà Trương Kim và Lục Toàn làm rơi trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Đào hố? Chôn bọn họ cùng với những hài cốt chưa lạnh này chung, để cho bọn họ ở dưới đất sám hối cùng những đứa trẻ?”

“A? Được đấy?” Vén vện sưng sốt sau đó Quân Tiểu Ngôn khí thế bồng bồng đem một đứa trẻ khác trong tay cho vào tay kia của Vũ Thù Kinh, không nói hai lời mà làm, hắn rất tức giận chính hắn cũng hận không được gậy ông đập lưng ông đem hai người kia chôn cho xong?

Mà hai tay Vũ Thù Kinh đều bị nhét đứa trẻ làm cho ngây ngẫn cả người, nhất thời đứng sững tại chỗ, suy nghĩ muốn động lại không dám động.

Ách, đây là lần đầu tiên hắn ôm đứa bé, cũng là lần thứ nhất ôm hai đứa, hắn nhìn tay trái của mình, lại nhìn sang tay phải của mình, trên tay là tiểu hài nhi hô hấp mỏng đang an tĩnh ngủ, ở trong tay mình giống như một chút sức nặng cũng không có, lòng Vũ Thù Kinh có chút luống cuống.

Hắn phải ôm như thế nào? Ôm ngang hay là ôm thẳng đứng?

Không, không, không, quan trọng nhất là, là ôm hai đứa, hay là tách ra ôm?

Giống như cũng không đúng, hắn lo lắng chính là, lỡ như hai đứa bé này tỉnh. thì làm thế nào?

Âm thầm rối rắm một lúc lâu Vũ Thù Kinh còn chưa có kết luận, thì trên trán mồ hôi bịn rịn chảy ra, hắn nhìn về phía Quân Lam Tuyết cầu cứu, lại thấy Quân Lam Tuyết đang cùng Quân Tiểu Ngôn đang cố gắng đào hố, không khỏi lại do dự.

Đường đường thái tử của Minh Sùng quốc thái tử lại bị hai trẻ nít làm cho tay chân rối rắm, Vũ Thù Kinh cứng ngắc động cũng không dám động, chỉ sợ làm rơi hai đứa trẻ xuống đất.

Bên kia, Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn đồng tâm hiệp lực đào hố, càng đào xuống, ánh mắt càng trầm, sắc mặt ngày càng thêm tái nhợt.

Càng ngày càng nhiều thi thể của trẻ con được đào lên, càng đào sâu thì thi thể trẻ con thối rửa càng kịch liệt, đào tiếp thì một mùi hôi thối xông vào mũi.

“Nôn ——”Đột nhiên, Quân Tiểu Ngôn chột ném cái xẻng trong tay đi, ra ngoài ói lên ói xuống, rốt cuộc vẫn là đứa trẻ, mặc dù thông minh hơn người, nhưng chưa thấy qua tình cảnh như vậy, nhất thời cũng nhịn không được nữa.

Quân Lam Tuyết cũng không chịu nổi, đỡ cây không ngừng nôn ọe.

Vũ Thù Kinh vội vàng đi tới, nghĩ vươn tay ở trên lưng Quân Lam Tuyết vỗ vỗ, nhưng trong tay lại có hai đứa bé không cách nào đành ra tay, không khỏi nhú chặt lông mày, “Đừng đào nữa.”

Quân Lam Tuyết không có trả lời, trong dạ dày sôi trào khó chịu, sắc mặt cũng trắng bệch, lúc này đây rất tức giận.

Đây cư nhiên là cái hồ xác? Mười mấy thi thể trẻ con cứ như vậy hiện ra ở tầm mắt nàng, đối với một người ở hiện đại tiếp nhận qua giáo dục mà nói, nơi này có thể so với địa ngục.

“Các người là những kẻ khốn kiếp?” Quân Lam Tuyết cũng khắc chế không nổi nữa tức giận trong lòng, tức giận đùng đùng nhào tới Trương Kim và Lục Toàn, hung hăng bóp cổ của bọn họ, các người rốt cuộc giết bao nhiêu đứa bé? Sẽ không sợ đoạn tử tuyệt tôn sao? ĐMM? Hôm nay lão tử liền thay những đứa bé này báo thù, bóp chết các người bằm thành trăm mảnh, từng miếng từng miếng ném cho chó ăn? Các người là ma quỷ mà?”

Có lẽ là thấy nhiều đứa bé bị đào đi ra như vậy, Trương Kim và Lục Toàn cũng không khỏi đỏ mắt, đỏ mặt tái tía rống trở lại, “Các người là những người ngoài thì biết cái gì? Bọn ta cũng là vì muốn tốt cho chúng?”

“Tốt cái đầu người? Những đứa bé này mới ra đời không bao lâu, còn chưa nhìn đến thế giới tốt đẹp này các người liền cướp đi mạng sống của chúng? Còn dám nói là tốt cho bọn chúng? Khốn kiếp? Tức chết ta rồi? ? Vũ Thú mỹ nhân? ? Cho ta mượn kiếm của người, hôm nay lão tử không giết bọn họ thì cục tức này không tan?”

Vũ Thú Kinh lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở, “Giết chẳng phải là quá tiện nghi sao? Trước tiên chém hai tay của bọn họ, sau đó chém ngón chân bọn họ? Cho đến khi chém hết mới thôi, sau đó thì thiến bọn họ, để cho bọn họ đoạn tử tuyệt tôn, giết nhiều đứa bé như vậy, cũng không có cần thiết nói dối tông đường rồi.”

Đây là câu nói hần nói dài nhất mà từ khi Quân Lam Tuyết biết Vũ Thú Kinh tới nay, hiển nhiên cũng giận đến không nhẹ.

Trương Kim và Lục Toàn nghe vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, hiển nhiên bị phương thức tàn khốc của Vũ Thú Kinh làm cho sợ hãi, vội vàng nói, “Người, người không thể làm như vậy?”

“Không thể?” Quân Lam Tuyết cười lạnh, cầm lấy kiếm của Vũ Thú Kinh từ từ đi về phía bọn họ, “Hôm nay sẽ để cho các người xem một chút rốt cuộc có thể hay không?”

Nhìn Quân Lam Tuyết từ từ đến gần mình, nhất là thanh kiếm sáng lấp lánh trên tay nàng, hai người bọn họ hoàn toàn bị dọa sợ, run rẩy cầu xin tha thứ, “Đừng, đừng giết ta Không cần giết ta đây. ?”

Vậy thì thành thật mà nói cho ta biết?

“Tại sao phải giết những đứa bé này?” Quân Lam Tuyết khí thế lạnh lùng mười phần đem trường kiếm đứng ở trước mặt bọn họ, lạnh lùng hỏi.

Trương Kim và Lục Toàn liếc nhìn nhau, không ngừng do dự cùng giây giụa, cuối cùng rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng nói: “Bởi vì, bởi vì những đứa trẻ này. Đều là quái vật.”

“Quái vật? ?” Trong nháy mắt Quân Tiểu Ngôn lại nhảy lên, nhào qua bầu cổ Trương Kim, nổi giận mắng: “Người mẹ nó mới là quái vật? Muốn giết người thì nói thẳng? Mẹ nó người có phải hay không sợ những đứa bé này lớn lên anh tuấn? Có phải hay không sợ những đứa bé này lớn lên đoạt chén cơm của người nên hiện tại liền muốn giết người diệt khẩu? Muốn giết người tốt xấu gì cũng tìm dáng dấp giống bề ngoài chứ? Ta xem các người mới là quái vật? Tức chết ta rồi, tỷ tỷ, tỷ lên? Không cần nương tay? Hung hăng mà bằm chúng đi?”

“Khụ khụ. Người, người buông tay? Ta đây nói, ta đây nói đều là lời nói thật? Không tin, không tin người xem tay của bọn hần?”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết lập tức nhìn đứa trẻ trong tay Vũ Thú Kinh, chỉ thấy một đứa trong chúng tay chỉ có sáu ngón tay? Một bàn tay ba ngón tay, co rúc vào nhau.

Mà đối sang một đứa bé kia ngược lại, cũng nhiều hơn một ngón tay, dọc theo trên hai ngón tay cái lại còn có hai ngón tay út?

Dù là Quân Lam Tuyết, cũng không nhịn được âm thầm hít một hơi.

Đây. Sao lại có đứa bé như vậy?

Không biết từ lúc nào, Vũ Thú Kinh đã giải huyết đạo trên người bọn họ.

Nhìn thấy thần sắc đám người Quân Lam Tuyết ngạc nhiên, Trương Kim và Lục Toàn hai người bực tức đặt mông ngồi trên mặt đất, trong lòng bị phần uất ức không ngừng nói ra tất cả.

Thôn này có một tên gọi rất êm tai, gọi là Lạc Nhật thôn, bởi vì thôn ở Thập Vạn Đại Sơn, cách xa dân cư, vì vậy rất ít người biết ở bên trong thâm sơn rừng hoang còn có tiểu thôn trang như vậy.

Hơn nữa bên trong Thập Vạn Đại Sơn này, tầng tầng lớp lớp dã thú ăn thịt người chỗ nào cũng có, vài thập niên trước trong thôn còn có chút người ra ngoài đến thành thị lớn, nhưng lại thường ở trên đường gặp phải dã thú, những người ở thôn trang nhỏ lại không biết võ công, gặp dã thú cũng chỉ có liều mạng, dần dà, người trong thôn cũng không đi ra ngoài nữa, bởi vì tự cấp tự túc, cả thôn cũng vui vẻ hòa thuận, cuộc sống không tệ, ngược lại có cảm giác xa lánh thế đời sống cuộc sống thần tiên.

Vậy mà tiệc vui chóng tàn, không biết là vì nguyên nhân gì, người trong thôn lại dính vào một căn bệnh lạ, phạm là những đứa trẻ được sanh ra, trong mười đứa thì có ít nhất năm sáu đứa không phải gãy tay, chính là cụt chân, còn có cặp chân đều dài hơn bình thường, người đứng đầu trong thôn đầu gặp chuyện khủng bố như vậy, thôn trưởng mang theo không ít trai tráng trong thôn cùng đi đến thôn phụ cận trấn trên tìm đại phu đến xem đứa bé, đại phu vừa thấy đứa bé, phán là quái vật. Làm ọi người trong thôn sợ hãi, lại mời tới đạo trưởng làm phép, đạo trưởng nói, những quái vật này phải đem đi chôn sống, nếu không sẽ ảnh hưởng đến những đứa ra đời sau, cho nên từ đó về sau trong thôn, bọn họ chỉ có thể nhịn đau mà chôn sống những đứa trẻ này.

Vừa bắt đầu người nào mà không kêu trời trách đất không chịu chôn con nhà mình? Nhưng khi càng ngày càng nhiều đứa bị biến thành quái vật thì cũng chỉ có thể cưỡng chế mai táng.

Vì vậy đầu người trong thôn càng ngày càng ít, đến thế hệ bọn họ thì chỉ còn hơn trăm người, mà đời bọn họ, đến bây giờ, cũng chỉ còn mười mấy người.

Nghe được bọn họ nói, mấy người Quân Lam Tuyết cũng ngớ ra, hoàn toàn không dám tin lại có chuyện như vậy.

Ở hiện đại, Quân Lam Tuyết đã xem qua rất nhiều đứa trẻ khi sanh ra có dị trạng kỳ quái, thậm chí còn có sanh đôi thân thể dính vào nhau, hoặc là trẻ lồng ngực nằm bên ngoài.

Nhưng những thứ kia đều là một phần vạn tỷ lệ mới có thể xảy ra, vậy mà nhìn cái hồ chôn trẻ con trước mắt này, bên trong nằm mười mấy đứa trẻ, lại tất cả đều là bởi vì thân thể dị dạng mà bị xem thành quái vật bị chôn sống, nàng không hiểu, cổ đại không có công nghiệp sao bị ô nhiễm được, sao lại xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa tỷ lệ còn cao như vậy?

Trương Kim lau nước mắt, oán hận nói: “Có ai nguyện ý đem chôn những đứa trẻ còn nhỏ như vậy chứ, nhưng không chôn thì sao được? Có thể hại đến những đứa trẻ khác trong thôn, bọn ta không còn cách nào khác.”

“Nói hươu nói vượn? Đây cũng không phải bệnh, đây chỉ là vấn đề di truyền bẩm sinh hoặc có thể là thay đổi dị dạng, căn bản sẽ không lây bệnh đến những người khác, các người làm sao lại xui xẻo hồ đồ tin lời của người khác, cứ như vậy đem con mình chôn sống?” Quân Lam Tuyết vẫn là không cách nào tiêu tan.

Nhưng những thứ này cần dùng khoa học để giải thích, người cổ đại làm sao mà hiểu, mới xem chuyện này coi là bệnh truyền nhiễm.

Vậy không bằng các người nói đi, tại sao những đứa bé khác cũng sẽ như vậy? Đây không phải là lây bệnh thì là cái gì?” Lục Toàn hốc mắt đỏ, trong lòng tràn đầy tức giận bất bình, tựa hồ như đang oán hận trời cao đối với thôn Lạc Nhật bọn họ không công bằng.

“Từ lúc bắt đầu thôn trưởng đại nhân cũng có nói như vậy, nhưng những chuyện xảy ra sau đó cũng chứng minh là lây bệnh, chỉ cần những đứa trẻ này không chết, đứa sau ra đời, chính xác là một quái vật?” Trương Kim cũng phụ họa nói.

Quân Lam Tuyết nhìn đứa trẻ trong tay Vũ Thú Kinh một cái, cũng là không nói thêm gì nữa.

Bởi vì, những hiện tượng này, lúc này nàng cũng hoàn toàn không có biện pháp giải thích.

“Vậy thì sao, hai đứa bé này sẽ không trả lại cho các người.” Quân Lam Tuyết lạnh lùng nói, bày tỏ thái độ của mình.

85. Q.2 - Chương 14

“Vậy thì sao, hai đứa bé này sẽ không trả lại cho các người.” Quân Lam Tuyết lạnh lùng nói, bày tỏ thái độ của mình.

Lúc trước đã chết nhiều người như vậy, bọn họ không ở nơi này, chưa kịp cứu, chỉ có thể hối hận, chỉ có thể khổ sở, vậy mà hôm nay hai sinh mệnh nhỏ bé này đang ở trong tay của bọn họ, tuyệt đối sẽ không giao cho bọn người kia, nhìn bọn họ đem đứa bé sống sờ sờ mà chôn đi.

Trương Kim kích động nhảy lên, “Người như vậy sẽ hại người của toàn thôn đấy?”

Thôn bọn họ đã càng ngày càng ít người, nếu như không giết hai đứa bé này sẽ càng ngày có càng nhiều đứa bé bị lây bệnh, đến lúc đó.

Trương Kim và Lục Toàn hai người sắc mặt lập tức khó coi.

Quân Lam Tuyết nhìn bọn họ một cái, đáy lòng cũng hiểu bọn họ là vì suy nghĩ cho người cả thôn, nhưng cách làm như thế thật sự là quá tàn khốc, hai sinh mạng đầy sức sống như thế, lại bị bó buộc bởi vì vừa sanh ra có chút dị dạng nên bị đối xử như vậy sao?

Nàng do dự một lát rồi quay đầu nói với Vũ Thụ Kinh: “Vũ Thụ mỹ nhân, xem ra ta nhất định phải hỏi kinh một chuyến.”

“Vì sao?” Vũ Thụ Kinh không hiểu.

“Trở về Lăng Vương phủ tìm Mãn Lão, Mãn Lão là thần y mới có thể cứu những đứa bé này.”

Nghe được hai chữ “thần y”, trong nháy mắt Trương Kim và Lục Toàn hai người ánh mắt liền sáng lên, “Có thật không? Thật sự có thể cứu sao?”

Quân Lam Tuyết không có khẳng định trả lời bọn họ, chỉ là nói: “Phải thử qua mới biết.”

Đêm đó, Quân Lam Tuyết liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về đường cũ.

“Ta đi cùng muội.” Vũ Thụ Kinh nhìn nàng nói, trào non lợi suối để cho nàng một nữ nhân một mình lên đường, hẳn không yên lòng.

“Không.” Quân Lam Tuyết lắc đầu, “Huynh phải lưu lại đây chăm sóc hai đứa bé này.” Nàng lo lắng bọn họ vừa rời đi, thôn dân Lạc Nhật sẽ mang hai đứa bé này chôn sống.

Đuôi lông mày Vũ Thụ Kinh khẽ nhăn, “Vậy còn muội?”

“Yên tâm đi Vũ Thụ mỹ nhân, ta cũng không phải là loại thiên kim tiểu thư mảnh mai kia, còn có thể đi lạc hay sao?” Nàng cười, mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, thật là đẹp, “Ngược lại huynh đấy, huynh ở lại chỗ này thật sự là không có vấn đề sao? Giống như huynh phải về Minh Sùng quốc.”

Vũ Thụ Kinh lắc đầu, lạnh lùng nói: “Cũng không phải là nhất định phải trở về.”

“Như vậy à.” Quân Lam Tuyết gật đầu, chợt tò mò hỏi: “Đúng rồi, vẫn muốn hỏi huynh, rốt cuộc là huynh đã đắc tội ai vậy, huynh phải rời Minh Sùng quốc đi tới Tinh Uyên vương triều, bọn họ cũng còn không buông tha huynh, muốn vẫn đuổi giết huynh.”

Vũ Thụ Kinh rũ mắt xuống, vẻ chán nản chợt lóe lên thật nhanh biến mất, muốn nói cái gì, nhưng không có lập tức mở miệng.

Cho tới nay, chỉ có Lam Tuyết nói sẽ không bao giờ vứt bỏ mình.

Hắn đem những lời nàng nói lưu vào trong lòng, bởi vì chưa từng có người nào ình cảm giác ám áp ấy, vì vậy hắn không muốn lừa dối nàng, rồi lại không muốn đoạn quá khứ xạm xị tiết lộ ra ngoài, trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nhàn nhạt nói: “Có lẽ ta chết, nàng ta mới có thể an tâm.”

“Nàng ta?” Quân Lam Tuyết chống cằm suy nghĩ một chút, võ công Vũ Thú Kinh cao cường, nghĩ đến thân phận cũng thật không đơn giản, nếu hắn không đắc tội những người đó sao họ lại một đường đuổi giết hắn đến Tĩnh Uyên vương triều .

Vũ Thú Kinh vừa trầm lặng.

Nhìn thấy dường như Vũ Thú Kinh không muốn đàm luận về thân thế, Quân Lam Tuyết cũng không tiện hỏi nhiều nữa, tính nói sang chuyện khác cười ha hả nói : “Ta nghe nói vị thái tử gì đó của Minh Sùng quốc các huynh mất tích, lần trước ta còn nghe người ta nói lại ở một kỹ viện phát hiện thi thể của hắn, nghe nói là do túng dục quá độ (tình dục thái quá) nên tinh tấn nhân vong (tinh dịch cạn kiệt người cũng sẽ chết), chắc chắn, ta nói Minh Sùng quốc của huynh cũng quá bi kịch, thái tử còn phải chạy tới kỹ viện tìm nữ nhân, chạy tới kỹ viện tìm nữ nhân còn chưa tính, còn cả đời chưa từng thấy qua nữ nhân thì cứ như vậy bị chết trên giường nữ nhân, ha ha ha, thật là ngoài dự đoán rồi.”

Chuyện này là do lúc trước nàng ở Lăng Vương phủ làm nô tài nghe được từ những tam cô lục bà nghị luận bát quái, bởi vì cảm thấy thật sự rất kinh sợ, vì vậy đặc biệt chú ý ghi nhớ.

Vũ Thú Kinh nghe vậy thì sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn Quân Lam Tuyết bằng ánh mắt kinh ngạc, “Thái tử Minh Sùng quốc, chết ở kỹ viện?”

Còn chết ở trên giường nữ nhân? ?

Điều này sao có thể? Hắn không phải vẫn đứng khỏe mạnh ở đây sao?

“Đúng vậy đó, huynh cũng không tin phải không?” Quân Lam Tuyết cười híp mắt vỗ bờ vai của hắn, bộ dáng mỉm cười, “Nói cho huynh biết, lúc đầu ta cũng là không tin, sau suy nghĩ lại thấy phải, nam nhân mà, người nào mà không thích nữ sắc, vị thái tử gì đó của huynh, đoán chừng là thấy nhiều đại gia khuê tú nên muốn đi kỹ viện tìm thú vui, tìm một chút kích thích, lại không nghĩ rằng sẽ lật thuyền trong mương, cho nên chết, chắc chắn.”

Vũ Thú Kinh thiếu chút nữa liền tối mặt, hắn không thể nghe nổi nữa khước miệng giựt giựt xuống, ” Muội nghe được từ đâu?”

“Còn từ đâu nữa? Trên đường cái người người đều nói, lúc trước ở Lăng Vương phủ những ma ma kia ngày ngày không có việc gì đi bàn tán, nghe xong trở về lại cùng những người khác tám chuyện, aiz, bát quái ý tứ chính là lời đồn.”

“” Vũ Thú Kinh mím môi thật chặt thành một đường thẳng, trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Gạt người.”

“À? Gì?” Quân Lam Tuyết đang thu dọn đồ đạc, nhất thời không có nghe rõ.

“Những thứ này đều là gạt người.” Hắn lại nói một lần, tựa hồ rất sợ nàng hiểu lầm nên nhấn mạnh nói, ” Hắn không thích nữ nhân.”

Quá khứ có nữ muốn đến gần hắn, cũng bị ánh mắt của hắn làm cho trốn mất nhìn trở về, cho tới nay, cũng chỉ có Quân Lam Tuyết cùng hắn thân cận nhất.

Huống chi là việc đi đến kỹ viện thì càng không thể? Hắn đường đường là thái tử Minh Sùng quốc, làm sao có thể chết ở kỹ viện? ?

Hắn chỉ là không có nghĩ đến, mẫu hậu vì ép mình, ngay cả một cái đường lui cũng không lưu lại cho hắn.

Con người Vũ Thú Kinh rũ thấp xuống, sâu trong ánh mắt là trầm trầm đau đớn, hắn cái gì cũng không cần, nàng. vẫn còn lo lắng cái gì?

“A, huynh nói thái tử nước huynh à? Hắn không thích nữ nhân? Chẳng lẽ thích nam nhân hay sao?” Nghe được hắn nói, Quân Lam Tuyết kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn, tình cảm ** phong thái thối tới quốc gia này rồi sao?

“.” Thích nam nhân. Vũ Thú Kinh im lặng nhìn trời, đã không muốn biết làm sao cùng nàng giải thích.

Quân Lam Tuyết thu thập xong hành lý, từ Vũ Thú Kinh mà lấy vũ khí phòng thân đặt trước ngực ra, nói với hắn: “Giúp ta chăm sóc Tiểu Ngôn, khoảng hai ngày, ta sẽ trở về.”

Vũ Thú Kinh mấp máy môi, gật đầu, “Ừ.”

Sau khi bàn giao toàn bộ, Quân Lam Tuyết sợ Quân Tiểu Ngôn nháo muốn cùng nàng cùng nhau trở về, nên chuẩn bị đêm đến rời đi.

Vậy mà, không đợi nàng đến, thì cái người tâm tâm niệm niệm chờ bắt được Quân Lam Tuyết nhất định phải để cho nàng ba ngày ba đêm không xuống giường được chạy loạn cũng không được là Tô Lăng Trạch đã tự mình đến thăm.

Nhìn nam nhân trước mắt long đong mệt mỏi lại như cũ không giảm chút phong hoa tuyết đại nào, Quân Lam Tuyết kinh ngạc đến độ cảm muốn rớt trên mặt đất.

“Người, người, người. Sao người lại đến đây?”

Đôi mắt đen bóng của Tô Lăng Trạch thâm trầm, bảo tố ngưng tụ, không hề chớp mắt nhìn nàng, “Bổn vương đã nói rồi, người đừng mơ tưởng trốn.”

Cho dù trốn tới chân trời góc biển, chỉ cần hắn muốn, cũng có thể bắt được nàng lại. “Ngừng, cái này, hiểu lầm rồi.” Quân Lam Tuyết cười mỉa, “Ta thật sự là không phải chạy trốn, mà là có chuyện phải làm?”

Lời tuy nói như thế, nhưng trong lòng của nàng vẫn cảm thấy chột dạ.

Nàng phi?

Nàng vốn cũng không phải là người của Lăng Vương phủ, muốn đi thì đi, muốn ở thì lại, làm gì phải chột dạ? Quân Lam Tuyết khi dễ mình, vậy mà thấy Tô Lăng Trạch, nàng theo bản năng liền nhớ lại tình cảnh mập mờ ái muội trước khi rời đi giữa hai người, nhất thời lại cảm thấy lúng túng.

Sống hơn nửa đời người rồi.

Cho dù ở hiện đại, cũng không có người nam nhân nào dám hôn nàng như vậy?

Trong lòng Quân Lam Tuyết cảm thấy rối rắm.

“Tới đây.” Tô Lăng Trạch mới không cho nàng bất kỳ rối rắm, đứng tại chỗ, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết phản xạ tính lui về phía sau một bước, “Thật ra thì ta là muốn nói với người, người tới đúng lúc lắm, bởi vì ta cũng đang muốn đi tìm người?”

“Tới đây,” Tô Lăng Trạch mất diếc tai ngơ, ngữ điệu lạnh lùng, trong con mắt âm trầm, như cũ lặp lại một câu nói.

Không tốt, băng sơn bộc phát thành núi lửa rồi, lần này thật sự chọc tới hắn rồi, trong lòng Quân Lam Tuyết cảm thấy bi thống.

“Có lời gì nói là được rồi không phải sao, lớn như vậy còn hô to gọi nhỏ làm tổn thương hòa khí a, Dương Thành huynh? Người nói đối với ?” Quân Lam Tuyết bay thẳng đến sau lưng Tô Lăng Trạch nhìn Dương Thành.

Nghe vậy, Dương Thành vội vàng đi xa xa, “Ách, ta cái gì cũng không nghe được, Điện hạ, thuộc hạ đột nhiên đau bụng, rút lui trước.” Nói xong, không đợi Tô Lăng Trạch phê chuẩn, liền vội vàng chạy.

Nói giỡn, Điện hạ đang nổi nóng, đừng phải chuyện của Lam tử cô nương, Điện hạ từ trước đến giờ cũng so với ai khác cũng tích cực, hắn hiện tại nếu đi ra mặt, còn không cho Điện hạ ăn tươi nuốt sống.

Mẹ nó. Có muốn hay không có chí khí như vậy?

Quân Lam Tuyết ở trong lòng hung hăng khi dễ Dương Thành, lần sau nếu lại hỏi nàng chuyện bằng cửu chương, nàng choáng mới không mặc kệ hẳn?

“Ta nói lại một lần, tới đây.” Tô Lăng Trạch nhìn chăm chăm Quân Lam Tuyết, gắt gao nhìn chăm chăm.

Hồng bét, cứ nhiên dùng tới chữ “ta”, đến thân phận cũng không để ý, Quân Lam Tuyết rất ít thấy hẳn tự xưng “ta”.

Ai, đưa đầu là một đao, rứt đầu cũng là một đao, nàng tác tính nhắm mắt liền hướng phía bên trên vọt.

“Tối rồi tối rồi, thúc giục cái gì thúc giục, gọi hồn à?”

Nghĩ đến Tô Lăng Trạch lại có thể biết khuất tôn giáng quý (ý nói hạ mình xuống) đến tới nơi đây tìm nàng, trong lòng bao nhiêu vẫn có chút xúc động, thấy sắc mặt hẳn như vậy, nàng chỉ thỏa hiệp tốt.

Vậy mà, vừa mới đến gần hẳn, mắt Tô Lăng Trạch đột nhiên lạnh lẽo, cầm một cái giữ chặt Quân Lam Tuyết, chặn ngang ôm một cái, khom người liền đem nàng đặt ở trên đùi của mình.

“Ừ? Thật dễ nói chuyện? Đừng động thủ à?” Quân Lam Tuyết vội vàng hô to.

Vừa dứt lời, một bàn tay to ‘bóp’ hạ xuống, nặng nề rơi vào trên cái mông của nàng.

Quân Lam Tuyết hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Này.

Này.

Không đợi nàng phục hồi tinh thần lại, lại một chưởng vỗ xuống.

Một chưởng, một chưởng, lấy được toàn bộ đầu óc rối loạn của Quân Lam Tuyết.

Một hồi lâu, nàng mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại, nằm cái rắm? Nàng bị đánh cái mông? Nàng cứ nhiên bị người đánh đòn rồi hả ?

Nàng, một người trưởng thành cứ nhiên bị một đại nam nhân đánh đòn rồi hả ? ?

Kết quả chính là quá mức khiếp sợ, nàng một hơi ngạnh ở trong cổ họng, sừng sốt rống không ra được.

Tô Lăng Trạch cứ nhiên đánh cái mông của nàng?

Ni Mã? Coi nàng là đứa trẻ ba tuổi sao? Khốn kiếp?

Nhìn thấy Quân Lam Tuyết ngoan như vậy mặc ỉnh đánh, Tô Lăng Trạch ngược lại cảm thấy kỳ quái.

“Biết sai lầm rồi?” Hẳn lạnh lùng hỏi, rất tốt, biết sai lầm rồi, không dám lên tiếng nữa, lửa giận trong lòng Tô Lăng Trạch lúc này mới trở bình thường một chút.

Biết cọng lông cầu à?

Quân Lam Tuyết tức muốn chết rồi, thật vất vả đem một hơi trong cổ họng nuốt đi xuống, liền lập tức nói: “Mau buông ta ra?”

“Còn dám hay không không thông qua sự đồng ý của ta tự mình rời đi?” Tô Lăng Trạch không thả.

Mỗi lần chỉ cần bắt được tiểu nô mới cứng đầu cứng cổ không để cho người tỉnh tâm, liền quên mất nói mình ngang ngược muốn dạy dỗ một trận thật tốt.

Tô Lăng Trạch cũng không làm sao, vậy mà, trong lòng hẳn ngay cả có một loại cổ chấp như vậy, tiểu nô mới của hẳn, như vậy, cũng chỉ có thể là của hẳn.

“” Quân Lam Tuyết cắn răng, nghĩ đến còn có người của cả một sơn thôn chờ muốn xin Tô Lăng Trạch giúp một tay, nàng nhịn?

“Không dám.” Thanh âm tựa hồ từ trong kẽ răng nặn đi ra giống như nhau: “Làm phiền người có thể để cho ta đã dạy ư, Lăng Vương điện hạ ngày thơ?” :

Tô Lăng Trạch mày kiếm nhảy lên: “Bổn vương ngây thơ?”

Ni Mã, người không phải ngây thơ, người nào ngây thơ, lại còn dung chiêu đánh đòn này? Quân Lam Tuyết ở trong lòng khi dễ, ngoài miệng lại nói: “Không, ta nói ta ngây thơ.”

Vậy không còn sai biệt lắm, Tô Lăng Trạch hài lòng nhướn mày, đem Quân Lam Tuyết từ trên mặt đất đỡ lên, xem xét cẩn thận một chút, tâm tình lập tức khá hơn nhiều.

Rất tốt, tiểu nô mới vẫn là tiểu nô mới, một chút cũng không thay đổi, như vậy, giáo huấn xong, có chút tính toán hay là muốn thừa nhận.

Nhất là cái gì thái tử Minh Sùng quốc kia?

Nhưng không nghĩ, Quân Lam Tuyết nhắm đầu vào liền hỏi hắn: “Mạc lão có hay không cùng đi với người?”

“Mạc lão?” Tròng mắt Tô Lăng Trạch khẽ híp một cái, sau đó mặt trong nháy mắt trầm xuống: “Người bị thương?”

“Không, không phải là ta bị thương.” Quân Lam Tuyết liền vội vàng giải thích, đem chuyện quái vật trẻ con thôn Lạc Nhật cùng hắn tỉ mỉ nói một lần.

Thôn dân thôn Lạc Nhật cũng rất chất phác, sẽ làm ra đến sự tình hung ác như vậy cũng là vì người của toàn thôn, Quân Lam Tuyết không hy vọng sau này vẫn còn có nhiều trẻ con vừa sanh ra liền bị chôn sống, vậy mà nàng không phải thầy thuốc, không cách nào giải quyết vấn đề khó như vậy, chỉ có thể dựa vào Mạc già được gọi là thần y rồi.

Nghe được Quân Lam Tuyết miêu tả, Tô Lăng Trạch nhíu mày: “Chuyện này đúng là thật?”

“Thiên chân vạn xác, đây là ta tận mắt nhìn thấy.” Quân Lam Tuyết nói, nghĩ đến cái hố lấp đầy trẻ con còn đang sống, lòng của nàng liền từng hồi một co rút đau đớn.

Không nghĩ tới trên quốc thổ Tĩnh Uyên vương triều của hắn lại còn có những chuyện quái dị như thế, chuyện này quan hệ đến tính mệnh mấy trăm trẻ em, Tô Lăng Trạch cũng không lại nghi ngờ, đối với Quân Lam Tuyết nói: “Người trước đến thôn Lạc Nhật này, Bổn vương sẽ phái người đem Mạc lão cả đêm mời tới.”

Mắt Quân Lam Tuyết sáng lên, đang muốn nói cảm ơn, Tô Lăng Trạch lại tăng thêm một câu: “Trước khi Bổn vương chưa có trở về, người nơi nào cũng không được đi.”

“” Mẹ nó, có muốn hay không bá đạo như vậy? Không đi cũng không đi, khi chuyện ở nơi này còn chưa có giải quyết, nàng làm sao sẽ yên tâm rời đi.

Để xuống lời nói, Tô Lăng Trạch liền lập tức rời đi, nghĩ đến phái người đi, mà đem Dương Thành lưu lại Bên ngoài nói là vì bảo vệ nàng, vụng trộm nhưng thật ra là sợ nàng trộm đi.

Quân Lam Tuyết bắt đầu đi.

Dương Thành cũng rất bắt đầu đi, kể từ sau khi Điện hạ biết Lam tử cô nương, tính khí liền thay đổi phải thay đổi thất thường, một giây trước rõ ràng là cười rất vui vẻ, một giây kế tiếp thì có thể sẽ giết người.

Thương hại hắn một cái hộ vệ nho nhỏ, không tốt làm người a.

“Lam tử cô nương.” Dương Thành bắt đầu đi nhìn Quân Lam Tuyết: “Thôi, ta còn thích gọi người Lam Tử huynh đệ, ta nói huynh đệ, người có thể hay không không cần luôn động một chút là làm ra một chút chuyện quái dị, Điện hạ một ngày tâm tình bất tỉnh, chúng ta những thứ nô tài này, liền một ngày làm người không tốt a.”

“Cái gì a, rõ ràng là tính khí hắn không tốt?” Quân Lam Tuyết bắt đầu phản bác, nàng cũng rất vô tội có được hay không.

Dương Thành lắc đầu: “Người hiểu lầm điện hạ rồi, thật ra thì Điện hạ thật rất dễ ý người, ít nhất tới nay ta theo đuổi Điện hạ nhiều như vậy, người là người duy nhất khiến Điện hạ vừa tức giận rồi lại không nhin được dung túng người.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết sửng sốt, núi rừng đen như mực, gió mùa hè thổi tới, nhẹ nhẹ rét lạnh từ bên cạnh xuyên qua, nàng lại mơ hồ cảm thấy mấy phần âm áp.

“Có lẽ. Hắn chỉ là trước nay không có gặp qua ta đây là nô tài không có quý cử, nhất thời thích cái mới mẻ mà thôi.” Hồi lâu, nàng mới thản nhiên nói.

Ý vị mới mẻ vừa qua rồi, đến lúc đó sợ rằng sẽ xa lạ, cho dù đối diện cũng là không quen biết.

“Người gặp qua người mới mẻ sẽ thả đi, chỉ vì lo lắng người, thì để xuống tất cả mọi chuyện trong Lăng vương phủ để tới tìm người sao?” Dương Thành hỏi ngược lại nàng.

“Lo lắng?” Hắn. Lo lắng nàng cái gì?

Dương Thành thản nhiên nói: “Người là người của Âm lâu sẽ không sai. Thực không dám dấu diếm, một đêm kia lúc người của Âm lâu tới cửa tìm người, ta cùng Điện hạ cũng đã phát hiện.”

Quân Lam Tuyết cả kinh: “Các người nhìn thấy?”

“Không chỉ có nhìn thấy, còn nghe tất cả những gì các người nói.” Dương Thành lẳng lẳng nhìn Quân Lam tuyết: “Bao gồm cả câu nói người kia muốn giết Điện hạ.”

“Vậy hắn.” Quân Lam Tuyết mím môi, tựa hồ muốn nói cái gì, chợt nhớ tới, cũng chính là sau đêm đó, nàng cảm thấy Tô Lăng Trạch giống như là biến thành một người khác, bình thường xa lạ, thậm chí còn tặng nàng đi phủ thái tử.

Thì ra là, là bởi vì nguyên nhân này.

Dương Thành tiếp tục nói: “Chuyện về sau người cũng biết, Điện hạ mặc dù đang dưới cơn nóng giận đưa người đi phủ thái tử, mình cũng là cả đêm không ngủ, sáng sớm ngày thứ hai liền vào cung muốn nhìn người ra sao rồi, nhưng không nghĩ tới người sẽ là cô gái.”

Hắn nhìn Quân Lam Tuyết, nghiêm túc nói: “Lam Tử huynh đệ, mặc dù ta không biết này lần tại sao người muốn đi theo Minh Sùng quốc thái tử rồi đi Lăng vương phủ, Điện hạ cũng không biết, nhưng Điện hạ nhớ kỹ người của Âm lâu tìm tới người, mặc dù Điện hạ không nói, nhưng mà ta lại hiểu rõ một chút, cho nên sau khi người rời đi, Điện hạ nóng lòng muốn tìm được người.”

“Người nói là.” Quân Lam Tuyết cắn môi, hắn sẽ tìm đến mình, là vì sợ người của Âm lâu tìm tới nàng sao?

Đúng vậy a, hắn hiểu biết rõ ràng đêm đó Tiểu Ngũ nói với nàng, lão đại Âm lâu truyền lời, để cho nàng trong vòng năm ngày giết Lăng vương.

Nàng cái gì cũng làm, cho nên Tô Lăng Trạch tin tưởng nàng.

Nhưng mà, hắn lại lo lắng người của Âm lâu sẽ bởi vì nhiệm vụ thất bại mà tìm tới nàng, cho nên mới chạy đến nơi này.

Như vậy Tô Lăng Trạch.

Tại sao như vậy, làm cho người ta chán ghét không đứng lên nổi.

Trong lòng Quân Lam Tuyết như biển quay cuồng, thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Hắn tại sao có thể bá đạo như vậy, đối với nàng tốt như vậy. ?

Chỉ cũng bởi vì hắn cho là mình thích hắn, mà hắn đáp lại yêu thích của nàng, cho nên liền coi đó là chuyện đương nhiên của mình?

Nàng thừa nhận, Tô Lăng Trạch như vậy, thật để cho nàng có chút động lòng.

“Chỉ là nói đến, làm sao người lại biết thái tử Minh Sùng quốc? Còn có thể muốn cùng hần cùng nhau mà rời khỏi?” Dương Thành đột nhiên hỏi.

Quân Lam Tuyết hít sâu một hơi, từ từ bình phục sự quay cuồng của biển trong lòng mình, không hiểu hỏi nàng: “Thái tử Minh Sùng quốc? Người nói là Vũ Thù Kinh?”

“Không sai.” Dương Thành gật đầu, thấy mặt nàng kinh ngạc: “Vũ Thù Kinh là hoàng thất Minh Sùng, chẳng lẽ người không biết hần là thái tử?”

“” Nàng thật không biết, Vũ Thù mỹ nhân lại là thái tử Minh Sùng quốc? ?

Nàng trước kia ở trước mặt hần nói rõ Thái tử Sùng quốc chết ở trên giường trong kỹ viện.

Trời ?

Bát quái còn chưa tỉnh, lại còn bát quái trước mặt nhân vật chính, để cho nàng chết ?

Dương Thành nói: “Theo ta được biết, thái tử Vũ Thù Kinh vẫn bị đuổi giết, vì vậy hần chỉ có thể mai danh ẩn tích để tránh né, nhưng không nghĩ hần sẽ đến vương triều Tĩnh Uyên chúng ta. ?”

“Ta thật sự không biết hần lại là thái tử.” Quân Lam Tuyết rất , ngay sau đó lại nghi hoặc mà nói: “Nếu hần là thái tử, vậy làm sao lại bị đuổi giết, Minh Sùng cùng Tĩnh Uyên vương triều cũng liệt vào hai đại đế quốc, một cường quốc như vậy, Vũ Thù mỹ nhân thân là thái tử, như thế nào còn biết được đến Tĩnh Uyên, Hoàng thất Minh Sùng quốc đều không trông nom sao?”

Huống chi, hiện tại Vũ Thù mỹ nhân còn phải trở về Minh Sùng quốc đi, nếu thân phận bị tiết lộ, sợ rằng lại phải lâm vào sự đuổi giết không ngừng nghỉ.

“Đó là bởi vì người muốn giết thái tử Vũ Thù Kinh không phải là người khác, chính là người trong hoàng thất.” Dương Thành cười lạnh, nhất là tình cảm Đế Vương vô tình, thái tử Vũ Thù Kinh chẳng qua cũng là một thành viên tranh đấu trong hoàng thất mà thôi.

“Người trong hoàng thất?” Quân Lam Tuyết sửng sốt: “Chẳng lẽ là những huynh đệ khác của hần ? Nghĩ đoạt vị trí Đông Cung Thái Tử?”

Quân Lam Tuyết nhớ lại Vũ Thù Lâm, Vũ Thù mỹ nhân hình như cùng Vũ Thù Lâm có quan hệ không tệ, nhưng mà nghĩ đến đường đường công chúa một nước, cư nhiên đến sơn trại làm thủ lĩnh thổ phỉ, nàng vẫn còn có chút. Thích ứng không tới.

Cái thế giới này quả nhiên còn rất lộn xộn.

“Không.” Dương Thành lắc đầu: “Không phải những vương tử khác, mà là người tuyệt đối không tưởng được.”

“ Người nào?”

“Minh Sùng quốc đương triều hoàng hậu.”

“” Quân Lam Tuyết ngây ngẩn cả người, lại là Vũ Thù mỹ nhân. Mẹ?

Cho tới nay, ở bên trong lòng Quân Lam Tuyết, cha mẹ đều là vĩ đại nhất.

Tình thương của cha, tình thương của mẹ, luôn luôn cẩn thận ấm áp lòng người, nàng rất nhớ nhưng cha mẹ nàng, cha mẹ đều là bình dân, không có bối cảnh gì lớn, nhưng cho dù bình thường như vậy, vẫn thật thà chất phác yêu thương chăm sóc nàng, đối với nàng mà nói, nàng rất là may mắn.

Nàng cũng tin tưởng, đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, không có cha mẹ nào, không yêu con của mình, có lẽ có thời điểm ở trong lời nói, sẽ có chút nghiêm túc, mong con hơn người của bậc cha mẹ chỗ nào cũng có, nhưng là đó cũng là yêu.

Nàng chưa có từng nghĩ tới , Thế giới kia có một đôi cha mẹ, không yêu con của mình.

Không. mẫu thân của Vũ Thù mỹ nhân, đã không thể gọi không thương.

Thậm chí phái người một đường đuổi giết, không chết không thôi.

Đáy lòng phát rét, nàng không hiểu, đến tột cùng trong lòng mẫu thân Vũ Thú mỹ ra sao, lại có thể đối với đứa con của mình làm ra chuyện như vậy. Nàng cảm thấy không tin, vậy mà những chuyện này lại chân thật xảy ra.

Chẳng lẽ mẹ của hần, không phải mẹ ruột sao?

86. Q.2 - Chương 15: Nghĩ Tới Ta

Để tìm ra được nguyên nhân mắc bệnh của bọn trẻ sơ sinh, bọn họ chỉ có thể tiếp tục ở lại thôn Lạc Nhật.

Tô Lăng Trạch mím môi nhìn túp lều nhỏ trước mắt, nghi ngờ một khắc sau nó sẽ lập tức sụp đổ, hồi lâu không nói.

Hần cũng không ghét bỏ gì, chỉ là lo lắng.

Lo lắng sau khi bọn họ đi vào, cái lều có thể hay không lập tức sụp xuống.

Căn phòng này, thật sự có người ở sao? Hần rất hoài nghi.

“Lăng Vương điện hạ chớ coi thường, nếu ngài không vào, cứ tùy tiện tìm một cái cây leo lên ngủ cũng được.” Quân Lam Tuyết nhìn hần sống chết không chịu đi vào nhà trường thôn, không khỏi khinh miệt nói.

Tô Lăng Trạch liếc nàng một cái, đồng tử híp lại, sau đó, xoay người đi về phía rừng cây.

“Ặc?” Thấy hần xoay người rời đi, Quân Lam Tuyết trừng mắt nhìn, tên kia không phải sẽ đi tìm cây để ngủ chứ, mấy ngày nay mưa lớn ko ngừng, để cho hần đường đường là một Vương gia phải ngủ trên cây, tội này cũng thật lớn.

Nàng vội vã đuổi theo.

Đáng tiếc, suy nghĩ của nàng vẫn còn quá ngây thơ, Tô Lăng Trạch sao lại có thể tự ủy khuất bản thân như vậy?

Quân Lam Tuyết đi vào rừng cây liền thấy được cảnh này.

Dương Thành cùng một tốp thị vệ của Lăng Vương phủ, đốn cây đốn cây, đóng cọc đóng cọc, mỗi thị vệ làm một việc, tốc độ nhanh nhẹn, vô cùng linh hoạt, giống như đã sớm trở thành thói quen, hoàn toàn không cần người chỉ huy.

Mà Tô Lăng Trạch lại đang thờ ơ dựa vào gốc cây bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Không tới hai canh giờ, một ngôi nhà gỗ nhỏ nhắn, giản đơn xuất hiện trước mắt Quân Lam Tuyết.

Quân Lam Tuyết kinh ngạc trợn mắt, đúng là nhà gỗ, đi vòng quanh hai vòng, không nhìn được than thở, “Dương Thành huynh, đúng là không nghĩ tới các người còn có thể khéo tay như vậy.”

Dương Thành mỉm cười, “Lam Tử huynh đệ quá khen, chúng ta làm đã thành quen rồi.”

Quả thật là, hết chỗ chê luôn, Vương gia mỗi ngày ra cửa nhất định mang theo bọn họ, chuyển đi này cũng có bọn họ hộ tống, mỗi người đều có một sở trường khác nhau.

Thời điểm lúc đầu Vương gia tuyển bọn họ, chính là để sau này có thể ứng phó trong mọi tình huống, đây chỉ là xây cái nhà gỗ nhỏ, đối với họ mà nói, thật sự là dễ như trở bàn tay, đã sớm thành thói quen.

Đã sớm thành thói quen, Quân Lam Tuyết im lặng, liếc Tô Lăng Trạch, xem ra người này ở bên ngoài đúng là làm không ít chuyện.

Biết Tô Lăng Trạch sẽ không phải ngủ trên ngọn cây, Quân Lam Tuyết cũng yên lòng, quay lại ở nhờ Kim gia.

Cha mẹ của Trương Kim vô cùng nhiệt tình, hơn nửa đêm rồi còn nấu một nồi cháo trứng chim cho đoàn người ăn khuya.

Trứng chim này là tìm thấy được ở ngọn núi nhỏ phía sau, đã là thứ đồ cực kỳ xa xỉ, không nghĩ tới bọn họ sẽ lấy ra để chiêu đãi đám bọn hắn.

Nhìn chén cháo trứng chim nóng hổi trước mắt, Quân Lam Tuyết lại ăn không nổi, chỉ cần nghĩ tới cái hố đầy trẻ sơ sinh ngoài thôn, dạ dày của nàng liền sôi trào khó chịu.

Là người hiện đại, ở thời đại luật pháp thế kỷ 21, làm sao có thể xuất hiện chuyện như vậy, nàng hận mình tại sao không biết sớm hơn, nếu như vậy, có lẽ nàng đã có thể cứu được tính mạng của nhiều đứa trẻ hơn.

“Ăn không vào?”

Không biết từ khi nào Tô Lăng Trạch đã quay về, nhìn Quân Lam Tuyết đang cầm cái chén ngồi耿耿 ngơ ở bậc thềm, nhàn nhạt hỏi.

“Ừ.” Quân Lam Tuyết gạt đầu một cái, đặt cái chén lên chiếc bàn gỗ nhỏ lụp xụp, thở dài.

Tô Lăng Trạch bắt mắt nhíu mày, ánh mắt ghét bỏ nhìn thoáng qua thân thể mỏng manh của nàng, lạnh lùng kết luận “quá gầy.”

Nói xong hắn cầm lên chén cháo kia đưa tới trước mặt Quân Lam Tuyết, hơi lộ vẻ ra lệnh: “ăn.”

“Ăn không nổi thừa Vương gia diện hạ, hưởng chi ta cũng không đói bụng.” Quân Lam Tuyết bất đắc dĩ nói.

“Không cho phép cãi lại.” Tô Lăng Trạch trừng mắt nhìn nàng, “uống vào.”

Có cần thiết bá đạo như vậy không chứ? Đối với nam nhân độc tài trước mắt, Quân Lam Tuyết vừa bất đắc dĩ vừa tức giận, không thể làm gì hơn là nâng lên chén cháo kia, uống hai ba lần hết sạch, một giọt không dư thừa.

Tô Lăng Trạch lúc này mới nhướn mày hài lòng, nhưng vừa thấy bấp tay, bấp chân Quân Lam Tuyết nhỏ bé, lại không khỏi nhăn mày.

Vẫn còn quá gầy.

Sau này trở về Vương phủ nhất định phải giám sát nàng ăn cơm, tiểu nô tài gần đây cũng rất không nghe lời, nhất định phải giám sát hắn mới được.

Trong lòng đã quyết, con người lạnh lùng của Tô Lăng Trạch lúc này mới khẽ ầm lên một chút.

Gió đêm thổi tới, trên bầu trời xa xa, vàng trắng lười lười tản ra ánh sáng nhu hòa, ánh trăng bị bóng cây khúc xạ thành tầng tầng điểm sáng.

Không khí nhất thời yên tĩnh, trong không gian tràn ngập hơi thở hài hòa, ầm ập.

Tô Lăng Trạch giống như vô cùng hưởng thụ loại an tĩnh, ầm ập này, khẽ nhắm mắt lại, cả người không chút để ý tản ra một loại lười biếng vô cùng tuấn kiệt.

Nhìn Tô Lăng Trạch đối diện, Quân Lam Tuyết nhẹ nhàng hít sâu một hơi.

Lần này Tô Lăng Trạch cứ như vậy an tĩnh ở cùng nàng, không phải ở Lăng vương phủ, mà là đang ở một tiểu thôn vắng vẻ, loại cảm giác này vô cùng kỳ lạ, giống như cả thiên địa chỉ còn có hắn và nàng.

Thanh phong làm bạn, minh nguyệt tác bồi.

Nàng đột nhiên nảy sinh ra một loại ý tưởng, nếu như

Nếu như vẫn có thể tiếp tục như vậy Có lẽ, cũng sẽ không tệ.

Liên tục mấy ngày nay, đám người Quân Lam Tuyết luôn ở trong thôn, vậy mà đã qua vài ngày, vẫn không tìm được nguyên nhân khiến trẻ sơ sinh bị dị dạng, điều này làm cho người dân trong thôn lúc đầu vô cùng mong đợi, dần dần biến thành thất vọng, chẳng lẽ thực sự không có biện pháp?

Đang lúc trời quang đãng lại đột nhiên đổ mưa, mây đen cuộn cuộn kéo tới, mưa to trút xuống, không khí giữa trôn núi rừng vốn đã tương đối ẩm ướt, lại sắp tới đầu mùa thu, nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống không ít.

Quân Lam Tuyết ngồi ở trước bậc thềm, ngơ ngác nhìn màn mưa mênh mông, nhìn tới xuất thần.

Nghĩ tới độc trên người mình lại cảm thấy phiền não, sợ rằng người của Ám Lâu cũng đã phát hiện nàng đã rời đi, có khi hiện tại còn đang chuẩn bị thiên la địa võng để đuổi giết nàng.

“Tỷ tỷ.” Tiểu Ngôn luôn luôn xuất quỷ nhập thần đột nhiên từ phía sau nàng nhảy ra.

“Sao?” Quân Lam Tuyết cũng lười không liếc mắt một cái.

Tên tiểu quỷ Quân Tiểu Ngôn sờ sờ lên cằm, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Quân Lam Tuyết: “Đệ nghe nói, tối qua tỷ cùng Vương gia đại thúc lén lút bên nhau rất lâu đúng không?”

Hắn mang theo ánh mắt thăm vấn để nhìn tỷ tỷ.

Nghe tới đó, Quân Lam Tuyết quay đầu lại trừng hắn: “Lén lút cái quỷ gì? Tỷ tỷ ở cùng Tô Lăng Trạch là để thương lượng quốc gia đại sự.”

“Nói như vậy, tỷ đúng là ở chung một chỗ với hắn hả?” Quân Tiểu Ngôn cau mày, lên án: “Tỷ tỷ, không phải là đệ nói tỷ, nhưng tỷ đã là người có phu quân rồi, tuy rằng đệ cũng không để ý chuyện tỷ làm như vậy, nhưng mà vẫn còn lời ong tiếng ve của những người khác.”

Quân Tiểu Ngôn lo lắng là nếu để cho trưởng lão trong gia tộc nghe được, sẽ lại đi tìm phụ thân gây phiền phức.

“Phu quân? Ta lúc nào thì có phu quân?” Vẻ mặt Quân Lam Tuyết buồn bực, nàng làm gì có phu quân.

“Chính là Nham thúc thúc đó?” Quân Tiểu Ngôn không dám tin, nhìn nàng, “Tỷ không phải sẽ lại quên mất Nham thúc thúc luôn chứ?”

Ô ô, Nham thúc thúc thật đáng thương, Quân Tiểu Ngôn bỗng nhiên cảm thấy đồng tình với Khúc Không Nham, tỷ tỷ của mình thật đúng là không tim không phổi.

“Ách” Nhắc tới Khúc Không Nham, Quân Lam Tuyết liền nhúc nhích đầu một hồi, nàng đối với hắn, căn bản là không hề quen thuộc? Đã không giải thích được tự nhiên có thêm một cái gia tộc thì thôi, đằng này lại còn thêm cả một vị hôn phu.

“Cho nên tỷ tỷ, tỷ không thể cùng với Vương gia đại thúc yêu nhau được.” Quân Tiểu Ngôn nhanh chóng đưa ra phán xét.

Để tỏ rõ sự trong sạch của mình, Quân Lam Tuyết nhún mày: “Nói giỡn, tỷ tỷ sao có thể cùng hắn thân mật, người đúng là coi quá nhiều sách tạp nham rồi.”

“Vậy các ngươi còn trước hoa dưới trăng” Quân Tiểu Ngôn bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, cảm thấy hay là tỷ tỷ đang chột dạ.

“Cái đấy ngươi cũng biết?” Quân Lam Tuyết nhàn nhàn liếc tiểu đệ một cái, sau đó nặng nề lắc đầu thở dài, “Ai bảo tỷ tỷ ngươi đáng vẽ hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, kể từ thời điểm lần đầu tiên Tô Lăng Trạch thấy tỷ của ngươi, liền yêu ta, tối hôm qua hắn chính thức tỏ tình với ta, tỏ tình là gì? Chính là biểu đạt cho tình yêu? Hắn còn lấy ra năm mươi vạn lượng ngân phiếu để cho ta, nói, chỉ cần ta đồng ý ở chung một chỗ với hắn, năm mươi vạn lượng này coi như là tín vật đính ước.”

Nói xong, không quên khẽ nhếch cằm, mỉm cười 45 độ hoàn mỹ.

“Lời tỷ nói là thật?” Quân Tiểu Ngôn rõ ràng là không tin, thế nào hắn cũng không tưởng tượng ra được một kẻ lãnh khốc như Tô Lăng Trạch sẽ tự mình nói ra những lời buồn nôn như vậy với tỷ tỷ, đúng là quá giả dối rồi

“Đương nhiên là thật?” Quân Lam Tuyết nhướn mày, “ngươi còn chưa tin tỷ tỷ người?”

“Nói vậy tỷ lấy của người ta ngân phiếu năm mươi vạn lượng rồi sao?” Đây mới là trọng điểm hắn để ý.

“..... Không có.”

“Tỷ làm sao lại không lấy? Năm mươi vạn lượng đó?” Quân Tiểu Ngôn nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, tỏ ra vẻ nóng nảy.

“.....” Mẹ nó, thằng bé này đúng là dễ lừa gạt, vậy mà nó cũng tưởng thật.

“Tỷ nói tiếp xem hấn còn nói cái gì, còn có hành động nào khác không?” Quân Tiểu Ngôn tiếp tục hỏi, trong sách tạp nham đều nói, lúc cầu hôn nhất định phải làm chút chuyện khiến cho nữ nhân cảm động mới được.

“Hấn? Về sau quả thực rất quá đáng. Không chỉ có sờ tay nhỏ của tỷ, sờ eo nhỏ của tỷ, sờ cả khuôn mặt xinh xắn của tỷ, còn nói ra mấy câu ghê tởm với tỷ “Tiểu Tuyết, nàng có biết ta đã yêu nàng rất lâu rồi không? Ta thật sự không thể rời xa nàng, đêm nằm mơ cũng thấy nàng, cho nên dù là chân trời hay góc biển, ta đều muốn cùng nàng ở chung một chỗ.....”” Quân Lam Tuyết nói dối mà mặt không đỏ tim không gấp.

“Được rồi, cái này không cần nói.” Cả người Quân Tiểu Ngôn run run nổi hết da gà, hấn còn lâu mới tin kẻ lạnh nhạt, không biết nhân tình như Tô Lăng Trạch sẽ nói ra mấy lời như vậy, nhất định là tỷ tỷ lại tự mình đa tình rồi.

“Hấn thật sự sờ soạng tay của tỷ, sờ eo tỷ, sờ cả mặt tỷ?” Đây mới là vấn đề hấn quan tâm nhất, tỷ tỷ đã có vị hôn phu là Nham thúc thúc rồi, sao có thể tùy tiện để cho người ta sờ?

Quân Lam Tuyết tiếp tục nói bừa: “Đúng là sờ mà, tỷ tỷ của người xinh đẹp như hoa như ngọc, có nam nhân nào không yêu thích? Hấn còn nói, chỉ cần hấn sờ một cái, hấn sẽ cho ta ngân phiếu một trăm lượng, sờ hai cái cho hai trăm lượng,”

“Vậy tỷ nhận ngân phiếu rồi hả?” Quân Tiểu Ngôn thần kinh cười hề hề hỏi.

Quân Lam Tuyết trừng hấn, quắc mắt trợn mi, “nói bậy, tỷ người đâu phải cái loại bán ** để đổi ngân phiếu? Ta cũng không phải kẻ ngốc ở trong kỹ viện, để cho người ta sờ một cái rồi nhận tiền?”

“Nói vậy ý của tỷ là, tỷ để hấn sờ soạng miễn phí?” Hai con mắt to, đen nhánh của Quân Tiểu Ngôn bắt đầu phát ra tia lửa.

“.....” Quân Lam Tuyết rất im lặng, thật im lặng, thật không biết đệ đệ bảo bối của mình lấy đâu ra mấy cái suy nghĩ đó.

Bảo nó dần, nó lại cố tình thông minh giả hoạt không giống như đứa trẻ.

Bảo nó thông minh, tùy tiện nói dối nó mấy câu, nó lại đúng là tin sái cổ.

Thấy Quân Lam Tuyết không trả lời, Quân Tiểu Ngôn lộ ra khuôn mặt thối liến đi ra ngoài.

Quân Lam Tuyết lấy lệ hỏi nó một câu, “Tiểu Ngôn đệ đi đâu vậy?”

“Đi đòi tiền?” Quân Tiểu Ngôn tức giận đặng đặng nói, tìm Tô Lăng Trạch đòi tiền? Vương gia đại thúc đúng là ghê tởm, sờ soạng rồi còn không trả tiền?

“Hả?” Đòi tiền? Đòi tiền gì?

“Chẳng lẽ để hấn sờ soạng miễn phí?”

“Hả hả?”

“Tỷ tỷ người yên tâm, đệ sẽ không nói là đến thu phí hấn sờ soạng tỷ.”

“Hả hả hả???”

“Trước khi thu tiền, ta sẽ để cho hấn sờ trước một cái, rồi sẽ quang minh chính đại nói, thu tiền hấn sờ ta.”

“.....” Quân Lam Tuyết nhũn chân lão đảo một cái, vững vàng ngã trĩ trên mặt đất, hết ý kiến.

Trời ạ, ai có thể nói cho nàng biết, đây có đúng là một đứa trẻ bình thường không, tại sao hành động và cử chỉ của nó lại khiến cho người khác thấy quái dị như vậy?

Đúng là nên đem thằng tiểu quỷ này đuổi đi.

“Quân cô nương có nhà không?” Một vị phu nhân thật thà chất phác che dù đi tới, vừa cười vừa đưa giỏ trúc trong tay: “xem một chút, đây là trứng gà Trương đại nương bảo ta đưa cho Quân cô nương, đại nương nói Quân cô nương và các bằng hữu đã vì thôn chúng ta tận tâm tận lực, nên đưa tới để các vị bồi bổ.”

Quân Lam Tuyết nhận ra vị phu nhân này, là thê tử của Lục Toàn, thỉnh thoảng có cơ hội cũng sẽ tán dóc vài câu.

Quân Lam Tuyết phục hồi lại tinh thần đỡ lấy cái giỏ, trời đang mưa lớn, giỏ trúc lại được bảo vệ rất tốt, một chút mưa cũng không rơi vào, đáy lòng chảy qua một hồi ấm áp, nàng vội vã từ chối, “phu nhân không nên khách khí, mấy quả trứng gà này nên để lại cho Trương đại nương, nàng đã lớn tuổi, nên bồi bổ thật tốt mới đúng.”

Thê tử của Lục Toàn xấu hổ cười một tiếng, “Quân cô nương, gì mà phu nhân với không phu nhân, cứ gọi ta là Lục Bình là được rồi, sao lại gọi khách khí như vậy chứ.”

Quân Lam Tuyết cũng không cự tuyệt, chỉ cười cười, “vậy người lớn tuổi hơn ta, ta sẽ gọi người là Lục Bình tỷ được không, chỉ là, hình như Lục Bình tỷ với Lục Toàn đại ca cùng họ sao?”

Ở cổ đại người cùng họ kết hôn cũng tương đối ít, đặc biệt lại là cùng một nơi.

“Đúng vậy.” Lục Bình giống như rất thích cùng Quân Lam Tuyết nói xấu việc trong nhà, không chút nào dấu diếm: “Quân cô nương có thể không biết, trong thôn phần lớn đều là họ Trương và họ Lục, cho nên nếu như Quân cô nương ở trên đường gặp gỡ nương tử nhà nào đấy, cứ trực tiếp gọi là Trương nương tử hoặc là Lục nương tử đều được?”

Quân Lam Tuyết tò mò nhìn nàng, “Như vậy cũng được sao.”

“Thú vị thật, vì sao chỉ có hai họ này?”

“Ai, Quân cô nương có điều không biết, thôn này của chúng ta vài chục năm nay có rất ít người ngoài qua lại, người ở trong thôn cũng rất ít khi đi ra ngoài, dĩ nhiên là không có người khác họ rồi.”

“Các vị vài chục năm nay đều không ra khỏi thôn?” Lòng mày lá liễu của Quân Lam Tuyết nhíu lại, có vẻ như đã nghĩ tới điều gì đó, lại mơ hồ không bắt được đầu mối.

“Đúng vậy.” Lục Bình bắt đầu nói: “Nơi này bốn phía đều là núi lớn, thường xuyên có dã thú xuất hiện, trai tráng trong thôn có thể săn tạm được vài con, nhưng không có tuyệt thế võ công như Vũ Thú Kinh thiếu gia, đành phải thấy dã thú là bỏ chạy, thường xuyên xảy ra án mạng, dần dần cũng không có người dám ra ngoài nữa.”

“Thì ra là như vậy.” Quân Lam Tuyết gật đầu hiểu, bọn họ là do trốn tránh nên mới ở cái nơi hẻo lánh như thế này, mà dọc theo đường đi, nàng và Quân Tiểu Ngôn còn có Vũ Thú mỹ nhân đều có khả năng tự vệ, những dã thú kia tính là gì, tự nhiên sẽ không tạo ra uy hiếp lớn đối với họ, còn người trong thôn lại không ai có võ công, chỉ sợ nhìn thấy dã thú sẽ phải liều lĩnh đánh cược cả mạng sống.

Đúng lúc này, trước nhà có một nữ nhân khoảng chừng hai mươi tuổi, một tay cầm dù, một tay khác đang cẩn thận ôm một đứa trẻ, vội vàng đi qua.

Nhìn thấy nữ nhân trẻ tuổi kia, Lục Bình la lớn: “Liên Hoa muội? Ở lại lấy trứng gà của Trương đại thẩm cho đứa bé ăn, nghe chưa?”

Nữ nhân trẻ tuổi đang vội vàng kia quay đầu lại cười một tiếng, liền nhanh chóng gật đầu, “Cám ơn Bình thẩm?”

Ánh mắt của Lục Bình cao hứng nhìn theo dáng nàng rời đi, gương mặt hâm mộ.

Quân Lam Tuyết có chút ngạc nhiên, “Nàng là?” Nếu vừa rồi không nhìn nhầm, trên tay người kia hình như là đang ôm một đứa bé, không phải định mang đi chôn chứ? Thời tiết như vậy

Lục Bình trầm lặng nói: “Muội hỏi Liên Hoa, ai, nàng là một người đáng thương, người trong thôn ai cũng biết, Liên Hoa muội năm trước ở ngoài đầu thôn hái thuốc cứu được một nam nhân, nam nhân đó đúng là kẻ bạc tình, Liên Hoa muội cứu hắn, hắn không cảm ơn cũng không sao, sau khi chiếm tiện nghi của Liên Hoa muội liền bỏ đi không trở lại, người trong thôn thấy Liên Hoa muội rất đáng thương, luôn chăm sóc cho hai mẹ con nàng.”

“Chiếm tiện nghi?” Quân Lam Tuyết nói một cách cân nhắc, thử dò xét, hỏi: “Tỷ nói là, nàng cứu một nam nhân, bị nam nhân kia xâm phạm thân thể? Ách, không phải, hẳn là tư định cả đời, kết quả là nam nhân bỏ đi, để lại một mình nàng, sau đó sinh ra một bé trai?”

“Đúng vậy.” Nói đến chuyện này, Lục Bình có chút hâm mộ, “Chắc là trời cao thương xót Liên Hoa muội, đứa trẻ nàng ấy sinh ra trắng trẻo mập mạp rất có phúc khí, hơn nữa còn hoàn toàn khỏe mạnh, là đứa trẻ duy nhất trong mấy năm nay ra đời không bị dị tật đó?”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết ngẩn ra, “Tỷ nói là, con trai của nàng là bình thường đúng không?”

Nhưng mà, không đúng, tại sao uống nước giống nhau, hoàn cảnh giống nhau, cùng sống trên mảnh đất này, những đứa trẻ khác ra đời lại sinh dị tật, còn con trai nàng lại không có một chút vấn đề?

Trong đầu có một ánh sáng thoáng qua, một chút liên nhanh chóng rõ ràng, hiện tại giống như có thể dần dần sáng tỏ mọi việc, nữ nhân Liên Hoa kia đến tột cùng là có điểm đặc biệt gì?

“Ta hiểu ra rồi ??” Quân Lam Tuyết chợt kích động nhảy lên, Vũ Thụ Kinh vừa từ trong nhà ra đã thấy hành động này của nàng, không khỏi nhíu mày: “Làm sao?”

Quân Lam Tuyết kích động tóm chặt Vũ Thụ Kinh, hưng phấn tới nỗi lời nói cũng không mạch lạc, “mau mau mau? Chúng ta đi tìm Tô Lăng Trạch và Mãn lão? Ta đã biết vì sao những đứa trẻ kia bị dị tật? Ta biết rõ vì sao bọn chúng sinh ra lại biến thành như vậy rồi ?? Ta có biện pháp?”

Nghe vậy, Vũ Thụ Kinh lấy làm kinh ngạc, “Nàng biết chuyện gì xảy ra sao?”

Còn có biện pháp?

Mãn lão vốn là thần y cũng còn, Chuyện đau đầu như thế, Quân Lam Tuyết sao có thể biết được? Không lẽ nàng lại biết y thuật?

Thấy Vũ Thụ Kinh có vẻ nghi ngờ, Quân Lam Tuyết cũng không kịp giải thích, vội vàng nói: “Đi tìm bọn họ trước đã, lát nữa sẽ nói tỉ mỉ với các người sau?”

Lúc này Mãn lão cùng Tô Lăng Trạch đang ở trong nhà của đứa trẻ được cứu hôm trước.

Mấy ngày hôm nay đều một mực quan sát đứa bé, Tô Lăng Trạch giống như rất coi trọng chuyện này, không làm gì sẽ cùng Mãn lão tới thăm bệnh nhân, chỉ tiếc là những ngày này vẫn chưa thu hoạch được gì.

“Mãn lão tiền bối.” Vũ Thụ Kinh biết bọn họ ở chỗ này, thi triển khinh công tuyệt đỉnh, cấp tốc chạy tới nơi này trong nháy mắt.

“Hả? Vũ Thụ công tử?” Mãn lão thần sắc nghiêm trang, chậm rãi đứng dậy “Có chuyện gì sao?”

Vũ Thụ Kinh khẽ vuốt trán, lau đi một tầng mồ hôi mỏng, ổn định một chút tâm tình đang kích động, nhỏ giọng nói: “Lam Tuyết nói đã tìm ra được nguyên nhân rồi.”

“Nguyên nhân gì?” Mãn lão nhất thời không chú ý tới những gì hắn vừa nói.

Ngay cả Tô Lăng Trạch cũng có chút nghi ngờ.

Vũ Thụ Kinh chỉ vào đứa trẻ nằm cách đó không xa, thanh âm trầm xuống mấy phần, “vấn đề của đứa trẻ đó.”

Mãn lão nhíu mi, hơi có chút nghi ngờ, ông đã quan sát nhiều ngày như vậy, cũng chưa phát hiện ra những đứa trẻ này rốt cuộc có vấn đề gì, Lam Tử không biết y thuật, sao có thể phát hiện được?

Ngay sau đó lại có chút vui mừng nói: “Công tử nói thật chứ?”

“Ừ.” Vũ Thụ Kinh gật đầu.

Mãn lão lập tức bỏ dở công việc trong tay, nhanh chóng nói: “Đi, mau dẫn lão hủ đi gặp Lam Tử.”

Lúc này, Quân Lam Tuyết đang ở nhà của trưởng thôn, trong nhà tụ tập không ít người.

Chỉ lát sau, đám người Mãn lão cùng Tô Lăng Trạch cũng vội vã chạy tới.

Vừa thấy Quân Lam Tuyết, Mãn lão vội vàng đi tới, trực tiếp hỏi thẳng: “Lam Tử, cô nương thật sự tìm ra nguyên nhân rồi hả?”

Ở trong lòng Mãn lão, Lam Tử chẳng qua chỉ là một cô nương khiến cho Vương gia nảy sinh hứng thú mà thôi, còn đối với bản lãnh của nàng, thật đúng là không hề rõ ràng.

Quân Lam Tuyết gật đầu một cái, vẻ mặt đã không còn sự kích động và hưng phấn lúc đầu, ngược lại lộ ra chút bi ai: “Đúng vậy, ta nghĩ, ta có thể khẳng định được, tại sao những đứa bé trong thôn sinh ra đều có hình dạng kia, những cái này không phải bệnh, càng không có khả năng lây bệnh.”

“Nếu lời cô nương nói là thật, những đứa trẻ kia sẽ giải thích như thế nào?” Hắc kinh ngạc về lời nói của Quân Lam Tuyết, những thứ này chẳng lẽ không phải là bệnh?

Nếu thật sự không phải bệnh, tại sao lại thành bộ dạng như thế này?

Quân Lam Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài một tiếng, “là vấn đề về di truyền.”

“Di truyền?” Tô Lăng Trạch nhíu mày, “giải thích như thế nào?”

Mãn lão cũng không hiểu ý của Quân Lam Tuyết, lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Quân Lam Tuyết yếu ớt thở dài, “nguyên nhân rất đơn giản, họ hàng gần không thể kết hôn.”

Chờ chút, nàng hình như nghĩ tới điều gì đó, lại từ từ nói: “Người có quan hệ huyết thống nếu như kết hôn với nhau, đứa trẻ sinh ra sẽ có vấn đề, thôn Lạc Nhật nhiều thế hệ đều ở đây, không có rời khỏi ngọn núi lớn này, người ngoài cũng ít khi đi vào, cho tới bây giờ người dân trong thôn đều là tự lực cánh sinh, mà tới đời sau cũng thế, đều là người trong một nhà lại cùng kết hôn.”

Quân Lam Tuyết đứng dậy, nói tiếp: “Các vị đã phát hiện chưa? Trong thôn nhiều người như vậy, lại chủ yếu là họ Trương và họ Lục, ta đã hỏi Bình tỷ, nghe nói trăm năm trước tổ tiên nơi đây đều là vì chạy trốn chiến loạn tiền triều, khiến cho hai thôn đều chạy tới nơi này để lánh đời, dần dần, người trong hai thôn lấy nhau, liền hợp thành một thôn, cả đời sau cũng không rời khỏi thôn, vì vậy lại tiếp tục kết hôn với nhau, càng lúc càng lâu, những người này có quan hệ máu mủ ngày càng gần, các vị có thể thấy Lục đại ca cùng Bình tỷ, nghe Bình tỷ nói nàng với Lục đại ca là họ hàng gần, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên là thanh mai trúc mã, thân càng thêm thân, huyết thống của họ bởi vì quá gần cho nên đứa trẻ sinh ra mới có dị tật.”

Họ hàng gần không thể kết hôn, đây là kiến thức phổ biến của thời hiện đại, không nghĩ tới ở nơi đây lại có thể tạo ra một thảm kịch như vậy.

Người dân trong thôn sợ dã thú trong rừng nên không dám rời đi, bọn họ nếu muốn cưới, cũng chỉ có thể cưới người cùng thôn, cứ như vậy đời này qua đời khác, huyết thống ngày càng gần, không xảy ra chuyện mới là lạ.

Lúc mới đầu nàng cũng không nghĩ tới nguyên nhân này, cho tới khi Bình tỷ nhắc nhở nàng, hài tử của Liên Hoa muội sinh ra rất khỏe mạnh, nàng với người trong thôn đều như nhau, tại sao nàng sinh hài tử lại không có vấn đề gì?

Bởi vì phụ thân của đứa trẻ này, là người bên ngoài thôn, là được Liên Hoa cứu về, hẳn cùng người trong thôn không có quan hệ, chứ đừng nói tới huyết thống gì đó, vì vậy, hài tử mà bọn họ sinh ra mới có thể bình thường, sẽ không bị dị dạng, càng không bị thiếu năng trí tuệ cùng dị tật bẩm sinh.

“Ý của cô nương là, không thể để cho người có quan hệ huyết thống kết hôn?” Mãn lão đã hiểu được trọng điểm, nhưng vẫn chưa thật cận kề.

Quân Lam Tuyết bắt đầu dĩ thử dài, hỏi ngược lại, “Mãn lão, người nghĩ, huynh muội có thể thành thân sao? Cha con có thể thành thân sao? Tỷ đệ có thể thành thân sao?”

“Đương nhiên không thể, đó là loạn luân?” Mãn lão nghĩ cũng không cần nghĩ đã trực tiếp phản bác.

“Đúng thế, gọi là loạn luân, bởi vì bọn họ đều có huyết thống giống nhau, tuyệt đối không thể kết hôn với nhau, mà những người ở đây cũng giống vậy, nếu như tiếp tục phát triển thêm nữa, quan hệ huyết thống của bọn họ ngày càng gần, sẽ đạt tới tám mươi phần trăm độ tương tự.”

Tô Lăng Trạch chậm rãi nheo lại mắt phượng hẹp dài, trong đầu cũng dần dần hiểu rõ nguyên nhân mấu chốt, chỉ là trong lòng vẫn có chút kinh ngạc, không nghĩ tới kết quả thực sự là như vậy, khiến cho người khác cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chỉ là “Trăm cái gì?” Mân lão lại hỏi.

Phần trăm cái gì tám mươi?

“Ách” Nhất thời lỗ miệng dùng từ hiện đại khiến Quân Lam Tuyết há hốc miệng, lộ ra vẻ xấu hổ, không biết nên giải thích như thế nào, chỉ đành nói đơn giản: “Chính là nói nó rất tương tự.”

“Thì ra là vậy.” Giọng nói của Mân lão trầm trầm, “Không nghĩ ra chuyện tình tưởng như bình thường không có gì lại thành ra kinh khủng như vậy, chỉ là mấy chuyện này, Lam Tử vừa biết được từ đâu hay sao?” Hắn tò mò hỏi, Lam Tử chẳng qua chỉ là một nô tài trong Lăng vương phủ, sao có thể hiểu được những thứ này?

Sợ rằng hắn không tin, Quân Lam Tuyết vội vàng nói: “Là do ta đã từng đi qua một nơi, ở nơi đó, mấy chuyện này rất thông thường, ai ai cũng biết, nếu như các người không tin, có thể thử xem sao, ít nhất trong tình trạng trước mắt, đây chính là biện pháp tốt nhất rồi.”

Tô Lăng Trạch đứng dậy, thản nhiên nói: “Bổn vương tin, tiểu nô, người đem những lời lại truyền đạt lại cho trưởng thôn, để trưởng thôn nói với tất cả mọi người trong thôn.”

Đáy lòng Quân Lam Tuyết xao động, hơi yên lòng, nặng nề hướng hắn gật đầu, “ừ.”

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần có người tin tưởng, là đủ rồi.

Lúc Quân Lam Tuyết nói lại việc này cho trưởng thôn, nghe xong liền bị một phen khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà bây giờ cho dù hắn tin hay không tin, đây chính là phương pháp giải quyết duy nhất sau rất nhiều năm, cũng chỉ có thể chọn đem ngựa chết biến thành ngựa sống thôi. (ý nói là dù rất khó khăn nhưng vẫn phải làm)

Huống chi còn có Liên Hoa muối chính là một cái ví dụ sống trước mắt bọn họ, khiến ông đợi trong lòng họ lại tăng thêm mấy phần, có một hài tử khỏe mạnh đối với bọn họ mà nói, là biết bao hy vọng, bây giờ dù chỉ có một chút hy vọng, bọn họ cũng quyết không buông tha, nhất định phải liều một phen mới cam lòng.

Hứng khởi qua đi. Chính là lúc đề cập tới việc phải rời khỏi thôn, trưởng thôn lại cảm thấy đau đầu, trong thôn rất nhiều nam tử tập thành đoàn muốn li khai, nếu như bị lạc khỏi đội hình, khẳng định lúc gặp phải dã thú sẽ không tránh khỏi thương vong. Nhưng mà bây giờ trai tráng đều rời đi hết, vậy già trẻ, con nít trong nhà phải làm thế nào? Còn có những cô nương chưa xuất giá kia, không thể gả cho người trong thôn, nhưng mà cũng chẳng thể đi ra ngoài?

Phải biết rằng, nhóm đầu tiên rời đi, sẽ phải gánh chịu thương vong lớn nhất, thôn nhỏ này của họ, nhân khẩu ít ỏi, cứ tiếp tục như vậy, còn chưa kịp rời đi thì đã tuyệt hậu rồi.

Vào thời điểm này Tô Lăng Trạch lại đứng dậy, hắn nói sẽ sai người tới chỗ này để làm đường, dã thú chỉ thích sống trong rừng núi rậm rạp. Sau này trong thôn nhân khẩu sẽ bị giảm bớt, hắn còn có thể sai quân tướng gần đây tới săn giết dã thú, về sau tới đây cũng có thể dùng xe ngựa thay cho đi bộ, như thế tốc độ sẽ tương đối nhanh, dã thú cũng không thể gây ra uy hiếp quá lớn.

Nghe được lời nói của Tô Lăng Trạch, người dân trong thôn càng thêm cảm tạ thiên ân, chuyện không cách nào rời khỏi thôn chính là vấn đề phiền nhiễu nhất trong lòng bọn họ, hôm nay không chỉ có thể giải quyết được biện pháp về bọn trẻ, còn có thể giúp cho bọn họ được tự do, sự kích động cùng cảm kích trong lòng họ càng thêm không cách nào diễn đạt.

Giải quyết xong vấn đề trời cũng đã chạng vạng, bọn người Quân Lam Tuyết mới thấy yên lòng.

Trời vẫn mưa liên miên, bầu trời ảm đạm mịt mờ, bao phủ khắp nơi, may là bây giờ chỉ còn mưa phùn lất phất, cũng không có ảnh hưởng lớn, Quân Lam Tuyết thu thập xong đồ đạc, cùng người trong thôn nói lời từ biệt, chuẩn bị rời đi.

Trưởng thôn cùng mọi người đều đứng trước cửa thôn chờ họ, “Quân cô nương, Vũ Thú thiếu gia, Tô thiếu gia, còn có Mân thần y, các vị không thể ở đây thêm mấy ngày nữa sao? Trong thôn mặc dù cái gì cũng không có, nhưng mà” Vành mắt Bình tỷ đã đỏ cả lên, lời kéo bọn họ lưu luyến không rời, không muốn họ rời đi.

Dĩ nhiên, những người này cũng thật sự không biết thân phận của Tô Lăng Trạch và Vũ Thú Kinh, nếu biết, chắc chắn sẽ rất kinh sợ.

Bởi vì bất luận thế nào, cũng đều là những nhân vật hô phong hoán vũ, đứng đầu thiên hạ.

Quân Lam Tuyết nói: “Bình tỷ, bọn muội còn có chuyện phải làm, đã trì hoãn ở chỗ này nhiều ngày rồi, hiện tại mọi việc trong thôn đã tạm ổn, tự nhiên sẽ phải rời đi, chờ bọn muội làm xong việc, nhất định sẽ lại trở về thăm mọi người, muội cũng không muốn rời đi mà.”

“Nếu đã không nở đi, vậy, vậy thì không cần đi nữa?” Trương Kim thở hổn hển chạy tới, “Quân cô nương, nàng, nàng xem ta như thế nào? Nếu như không ngại, nếu không, nếu không ta đây rất muốn cưới nàng làm nương tử?”

Trưởng thôn đại nhân cùng mọi người đều nói rồi, nói rằng muốn đi ra bên ngoài tìm nương tử, như vậy mới sinh ra tiểu oa nhi không phải là quái vật, Quân cô nương là người bên ngoài? Bộ dáng lớn lên lại vô cùng xinh đẹp, hần, hần cũng chưa có thành thân

Lời vừa nói ra, mọi người trong phút chốc đều ngây ngẩn cả người, ngay sau đó, có mấy người rất không nề tình oang oang cười lớn.

“Ồ, ta nói này Trương Kim, thì ra là người rất coi trọng Quân cô nương nha?”

“Ngu ngốc, người cũng không nhìn lại mình một chút, cóc lại đòi ăn thịt thiên nga sao? Quân cô nương là tiên trên trời, người làm sao xứng với nàng đây?”

Trương Kim bị tiếng cười nhạo xung quanh làm cho xấu hổ, nháy mắt mặt đã đỏ ửng như trứng tôm, lại vẫn không chịu từ bỏ, tức giận mắng lại, “Cười cái gì mà cười, ta đây thực sự rất coi trọng Quân cô nương? Không phải đều muốn ra khỏi thôn tìm lão bà sao? Quân cô nương vừa đúng là người ngoài thôn, nếu như chúng ta thành thân, tiểu hài tử của bọn ta chẳng phải sẽ khỏe mạnh nhất hay sao?”

Nói xong, mang theo ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn về Quân Lam Tuyết, dùng sức xoa xoa đôi bàn tay, khẩn trương nói, “Quân cô nương, ách, nàng”

Quân Lam Tuyết dở khóc dở cười nhìn Trương Kim, đây chẳng qua chỉ là hần biểu đạt sự yêu thích của mình một cách thuần phác, thật mà thôi, nàng ngược lại cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Còn chưa nói được câu nào, bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng to lớn chắn trước người nàng, cả người hần tản ra một cỗ khí thế không thể xâm phạm.

Tô Lăng Trạch chiếm ưu thế về chiều cao, từ trên cao nhìn xuống Trương Kim, khuôn mặt lộ ra khí chất băng sơn ngàn năm, nhất là đôi mắt kia, giống như băng tuyết, khiến người khác cảm thấy lạnh cả ba thước, ánh mắt lạnh lùng, cứng rắn nhìn Trương Kim khiến hần cảm nhận được vô vàn hàn khí xung quanh, có chút run rẩy mà lui về sau mấy bước, tay chân như nhũn ra.

Muốn thành thân với tiểu nô?

Còn chưa có hỏi hần có đồng ý hay không?

“Ách, cái này, Tô, Tô, Tô thiếu gia” Có sát khí? Trương Kim đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, sợ hãi tới mức nhũn hết cả hai chân, tim đập mạnh không ngừng, vội vã lui về phía sau, vừa lui về một chút, phía sau đã thấy Vũ Thú Kinh đang lạnh lùng nhìn hần, ánh mắt thật là kinh khủng.

Cùng lúc bị cả hai ánh mắt lãnh khốc mang đầy sát ý dính lên người, Trương Kim cả người run rẩy, cha mẹ ơi, hần thế nào lại quên mất bên cạnh Quân cô nương còn có hai đại nhân vật này đây, xem bộ dáng của bọn họ, rõ ràng coi Quân cô nương chính là người của bọn họ?

Mà hần lại cứ vô tư tự nhiên ở trước mặt bọn họ cầu hôn Quân cô nương?

“Người muốn thành thân với nàng?” Tô Lăng Trạch lạnh lùng hỏi.

Quả nhiên, âm thanh giống như Tu La từ địa ngục vang lên khiến đáy lòng Trương Kim hoảng loạn, trái tim thiếu chút nữa cũng ngừng đập.

Trương Kim nhát gan vô cùng sợ hãi, run rẩy vội vàng giải thích, “Không, không, không, Tô, Tô thiếu gia, ta đây là, ta đây chỉ đùa thôi, đùa thôi, là, là, đùa giỡn thôi.....”

Sau lưng đột nhiên phát ra một hồi âm thanh có chút hả hê, các thôn dân hứng trí bưng bưng nhìn bộ dạng Trương Kim đang chịu tội, tất cả cười ầm.

Quân Lam Tuyết càng thêm đỏ khốc đỏ cười, nhân lúc Tô Lăng Trạch muốn nổi đóa, liền vội vàng kéo hắn lại, “ta nói này Tô đại thiếu gia, đừng hù dọa người nữa có được hay không, Trương đại ca chỉ là nói giỡn thôi mà.”

“Hừ.” Tô Lăng Trạch hừ mũi một cái, bày tỏ bất mãn của mình.

“Ngài không phải chỉ như thế đã tức giận chứ?” Quân Lam Tuyết im lặng, Lăng vương điện hạ, có cần phải hẹp hòi như thế không?

“Cái gì mà giận, rõ ràng là nổi máu ghen mà.” Quân Tiểu Ngôn không nhịn được nói thào.

Quân Lam Tuyết liền gõ một cái lên đầu nó, “con nít con nôi, ít chen miệng đi?”

Tô Lăng Trạch đúng là rất tức giận, nhưng, không phải chỉ tức giận mỗi chuyện này, mà tức giận vì Quân Lam Tuyết không chịu cùng hắn trở về, còn hắn lại bị phụ hoàng triệu hồi cung gấp.

Từ biệt thôn dân, ánh mắt Tô Lăng Trạch gắt gao nhìn chăm chăm Quân Lam Tuyết, lời ra dáng vẻ Vương gia, lạnh lùng nói: “Bổn vương lệnh cho người, hiện tại, lập tức trở về vương phủ.”

“Này?” Lông mày Quân Lam Tuyết nhíu lại, “ta nói Lăng vương điện hạ, làm người không nên quá độc tài, ta vốn có quyền tự do, với lại, ta thật sự có chuyện cần làm.”

“Quyền tự do?” Chân mày Tô Lăng Trạch nhíu chặt hơn, chẳng lẽ ở bên cạnh nàng không tự do? “Nàng thích Bổn vương.”

Hắn nói ra sự thật.

Nếu thích hắn, vậy thì nên cùng hắn ở chung một chỗ chứ?

Nghe vậy, Vũ Thú Kinh đang ở bên cạnh, ánh mắt chợt lóe lên, Lam Tuyết thích Tô Lăng Trạch sao?

Đối với chuyện này, Quân Lam Tuyết thực sự lười giải thích, dưới tình huống bình thường, loại chuyện như vậy càng giải thích càng vô dụng, trong lòng dâng lên một chút ý cười bất đắc dĩ, Quân Lam Tuyết lắc đầu, không trốn tránh ánh mắt Tô Lăng Trạch, mà nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên hỏi: “Vậy còn chàng, chàng có thích ta hay không?”

Lời vừa nói ra, đám người Dương Thành cùng Mãn lão lập tức tròn tròn mắt, nghĩ thầm Lam Tử này cũng thật lớn mật, sao có thể hỏi trực tiếp như vậy.

Ngay cả Vũ Thú Kinh cũng không nhịn được nhướn lông mày, kinh ngạc mà nhìn Quân Lam Tuyết.

Chỉ có một mình Quân Tiểu Ngôn tròn trố mắt, xong rồi, quá mất mặt, đúng là đánh mất hết mặt mũi Quân gia? Tỷ tỷ quả nhiên hư hỏng?

Tô Lăng Trạch không để ý tới vẻ mặt khiếp sợ của những người xung quanh, khẽ nhíu mày, nhìn nàng, trầm giọng nói: “Ta đã nói rồi, ta cho phép nàng thích.”

Mặc dù là đã nói rất nhiều lần rồi, nhưng nếu như nàng muốn nghe, hắn cũng không ngại lặp lại lần nữa.

Mặc dù là nàng thích ta, chứ không phải ta thích nàng, nhưng nếu ta đã cho phép nàng thích ta, vậy đương nhiên ta cũng không chán ghét nàng.

Quân Lam Tuyết nhìn trời nhìn mây trong lòng toan tính, lập tức thay đổi sắc mặt nghiêm chỉnh nói: “Như vậy, khi ta xảy ra chuyện, hoặc là lúc ta gặp nguy hiểm, chàng có cứu ta hay không?”

Ánh mắt Tô Lăng Trạch không đổi, chậm rãi lên tiếng: “Ồ bên cạnh ta, không ai tổn thương được nàng.”

Đây không phải là cam kết, mà là tuyên cáo.

Chỉ cần có hân ở đây, hân sẽ không để cho tiểu nô gặp phải bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Nếu như nàng lo lắng chính là việc này, hân hoàn toàn có thể làm được.

Quân Lam Tuyết thần nhiên nói: “Vâng, chàng là Lăng vương điện hạ, hô phong hoán vũ, muốn gì được nấy, ta cũng không nghi ngờ điểm này, nhưng mà ta sau này lúc ở bên ngoài một thân một mình, sẽ phát sinh những chuyện ngoài ý muốn.”

Cặp mắt Tô Lăng Trạch nhú lại: “Nàng sợ ta không bảo vệ được nàng?”

Quân Lam Tuyết lắc đầu, “Không, mà là, thân phận của chàng bây giờ cao cao tại thượng, quá mạnh mẽ, còn ta lại quá yếu, ta ngay cả bản thân là ai còn không biết, ở bên cạnh chàng sẽ không có năng lực tự vệ, chỉ gây ra cản trở, ta không muốn trở thành điểm yếu của chàng, biết không? Nói thật với chàng, ta đối với tất cả mọi chuyện đã qua, đều không biết, cho đến khi người của Âm Lâu xuất hiện, ta nghĩ, ta rất có thể là một sát thủ được bọn họ bồi dưỡng, không có người thân, không cha không mẹ, thế nhưng sau này Tiểu Ngôn lại xuất hiện.”

Nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của Quân Tiểu Ngôn một chút rồi lại tiếp tục: “Ta đây mới biết là, ta còn có người thân, trong nhà còn có cha mẹ, chẳng lẽ chàng không cảm thấy, ta nên trở về thăm nhà một chút sao?”

Nàng trả lời rất trực tiếp, nói cũng rất thành thật.

Mặc kệ về sau nàng cùng Tô Lăng Trạch có thể ở chung một chỗ hay không, ít nhất hiện tại mà nói, nàng không thể phủ nhận việc mình động lòng với hân.

Nhưng hân là Vương gia, là hoàng tử được sủng ái nhất của Tĩnh Uyên vương triều, Thái tử đối với hân còn phải kiêng kỵ, những hoàng tử khác cũng lom lom nhìn hân, hân không thể bắt được điểm yếu để đá hân xuống đài.

Tô Lăng Trạch đối với nàng rất tốt, ai có thể khẳng định bọn họ sẽ không nhân cơ hội này, lấy nàng tạo thành lợi thế để uy hiếp Tô Lăng Trạch?

Huống chi, trên thân nàng bây giờ đúng là còn cả một đồng phiền toái cần giải quyết, sống bên cạnh Tô Lăng Trạch, sẽ chỉ khiến hân nhiều kẻ địch hơn.

Cho nên, nàng không thể để cho chuyện như thế xảy ra.

Một lời rơi xuống, trong không khí chỉ còn tiếng gió nhẹ nhàng thổi qua ngọn cây, không có ai nói gì.

Ở nơi này trong yên tĩnh, Quân Lam Tuyết chợt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Tô Lăng Trạch, trong đôi mắt chứa vẻ kiêu ngạo, “Ta nếu thật tâm chỉ thích một người, sẽ nghĩ để bước lên cao hơn, trở nên mạnh mẽ hơn, sau đó cùng hân đứng chung một chỗ, vì tương lai mà cố gắng, chứ không phải trở thành điểm yếu của hân, đây mới chính là thứ ta muốn.”

Nàng có kiêu ngạo.

Nàng không nên trở thành gánh nặng, liên lụy người khác, đây là lòng tự trọng của nàng, hơn nữa nàng cũng có tự tin, nàng có thể làm được.

Bởi vì nàng là Quân Lam Tuyết, là thủ lĩnh thiên tài phân tích số liệu của thế kỷ 21.

Tô Lăng Trạch lặng lẽ nhìn Quân Lam Tuyết, thật lâu không lên tiếng, Quân Lam Tuyết cũng là nhìn thẳng hân, một bước cũng không nhường.

Thật lâu sau, trong mắt Tô Lăng Trạch bỗng nhiên lóe lên ánh cười: “Rất tốt, tiểu nô, nhớ lấy lời hôm nay nàng nói với bản vương.”

Quân Lam Tuyết cũng cười, “Dĩ nhiên, nhất ngôn ký xuất, Thiên Vương lão tử cũng không đuổi kịp.”

Tô Lăng Trạch hài lòng gật đầu, giọng nói chợt biến đổi, lại nói: “Bổn vương có thể ở Lăng vương phủ chờ nàng, chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?” Quân Lam Tuyết nghĩ hần thật sự đồng ý, nhất thời tâm tình bay bổng, cực kỳ sáng khoái nói: “Có yêu cầu gì cứ việc nói.”

Tô Lăng Trạch thấy bộ dáng hả hê của nàng không khỏi hừ lạnh một tiếng, đột nhiên có chút hối hận, sao lại nhất thời mềm lòng đồng ý với tiểu nô?

Nhưng mà, lời đã nói ra, lại dưới sự chứng kiến của mọi người, cũng không thể thu lại, chỉ có thể nói: “Nàng nhất định phải ăn cơm thật ngon.”

Vốn là muốn đợi sau khi mọi chuyện ở đây kết thúc, sẽ mang tiểu nô về Vương phủ hảo hảo bồi bổ một phen, xem ra hiện tại không có cơ hội rồi, nhưng mà nhất định phải bắt nàng chú ý tới bản thân.

Tô Lăng Trạch khó có thể quên được suy nghĩ muốn đem nàng nuôi cho béo.

“Hả? Gì?” Còn tưởng rằng hần sẽ giao phó chuyện gì đó lớn lao, Quân Lam Tuyết nghe thấy cũng không khỏi sửng sốt, “yêu cầu của chàng chính là cái này?”

Tô Lăng Trạch này..... có cần phải đáng yêu như thế không chứ??

“Không làm được?” Lòng mày Tô Lăng Trạch nhướng lên, bộ dáng giống như muốn uy hiếp nàng, bộ dáng giống như ‘nếu làm không được vậy mau ngoan ngoãn quay về vương phủ’.

“Được? Được? Tuyết đối được?” Quân Lam Tuyết vội vàng gật đầu, nàng sẽ ăn cơm thật ngon, nàng là bé ngoan, là học sinh tốt, là công dân gương mẫu thế kỷ 21.....

“Phải ngủ đủ.” Tô Lăng Trạch tiếp tục dặn dò.

“..... Được.” Quân Lam Tuyết càng nghe càng thấy không đúng lắm, mẹ nó, sao làm như nàng là đứa trẻ ba tuổi không bằng. Bởi vì nàng đã phát hiện ra Quân Tiểu Ngôn đang đứng một bên cười trộm.

“Ít gây phiền toái.” Tô Lăng Trạch còn chưa dặn dò xong.....

“.....” Lăng vương điện hạ, ngài đúng là có chút dài dòng.

“Không nên cùng nam nhân khác đi quá gần.” Tiếp tục dặn dò.

“.....” Người nào đó đã không nói được gì.

“Cũng không được cùng nữ nhân khác đi quá gần.”

“.....”

“Cùng với Vũ Thú Kinh cũng không được đi quá gần.” Con mắt xẹt qua Vũ Thú Kinh ở bên cạnh, hần cũng không quên ở bên cạnh tiểu nô còn có một nhân vật như thế.

“.....”

“Còn có Khúc Không Nham gì đó.”

“.....”

Quân Lam Tuyết có chút xấu hổ nhìn Tô Lăng Trạch, “Lăng vương điện hạ, chàng là mẹ ta sao?”

“.....” Lần này đổi thành Tô Lăng Trạch hết ý kiến, tiểu nô nói những cái gì đó, hần sao có thể là mẹ nàng?

Quân Lam Tuyết day day huýt thái dương, “hay là, chàng là cha ta?”

“.....” Càng nói càng ngoại hạng, hần thế nào lại là cha của tiểu nô?

“Đều không phải đúng không?” Quân Lam Tuyết im lặng nhìn hần, “Vương gia ngài bộ dáng hệt như Lão Mục Tử, rốt cuộc là học được ở đâu vậy?”

“.....” Nàng được lắm tiểu nô mới, dám ghét bỏ Bổn vương dài dòng.

Nhìn thấy bộ dáng tức giận có báo trước của Tô Lăng Trạch, Quân Lam Tuyết vội vàng nói “Được rồi, được rồi, chàng nói ta đều nhớ kỹ.” Dừng một chút, nàng rất lễ phép dò hỏi hắn, “hắn là không còn yêu cầu gì khác?”

Vậy mà, Tô Lăng Trạch lại lập tức gật đầu, “có.”

“.....” Không phải chứ Lăng vương điện hạ, nàng cũng chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi, ngài thật sự có sao? “Khụ, chàng nói, chàng nói.” Rốt cuộc là có còn hay không đây.

Tô Lăng Trạch lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu sau mới mím môi, phun ra bốn chữ, “nhớ, nghĩ tới ta.”

87. Q.2 - Chương 16: Sống Chết Trong Chớp Mắt

“Hắn đi rồi”.

Vũ Thú Kinh đứng bên cạnh Quân Lam Tuyết nhắc nhở.

Quân Lam Tuyết quay đầu lại, gật đầu một cái ” chúng ta cũng đi.”

Nhớ nghĩ tới ta.

Bốn chữ này thật nhẹ nhàng nhưng nặng nề ép vào trái tim của nàng. Đây là lần đầu tiên nàng nghe Tô Lăng Trạch nói một lời nói buồn nôn như vậy. Hắn khiến nàng rung động thật lớn .

Đáy lòng nàng vẫn đang có chút hoảng hốt, có phải là mình nghe lầm ?. Nhưng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Vũ Thú mỹ nhân, nàng khẳng định lại không phải mình nghe lầm mà là sự thật.

Tô Lăng Trạch người này. Nhưng cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Tâm tình Quân Lam Tuyết rất tốt.

Vũ Thú Kinh nhìn thần thái nàng phấn khởi, môi mông giật giật, dường như có lời muốn nói nhưng vẫn không có nói ra.

Hắn chẳng qua cũng chỉ là một người có nhà mà không thể về. Ngay cả bản thân mình còn không dám đảm bảo, có tư cách gì mà đi bảo vệ người khác.

Hắn hâm mộ Tô Lăng Trạch có cả cha và bà nội thương yêu.

Chút ít thân tình này ở hoàng thất tuy không đáng kể nhưng có thể gỡ gỡ được thật là đáng quý biết bao.

Dĩ nhiên, nếu Tô Lăng Trạch biết những điều này, có lẽ Tô Lăng Trạch sẽ hâm mộ ngược lại hắn. Không có tình thân trói buộc, có lẽ hắn càng được sống tự do tự tại. Giống như hiện tại Tô Lăng Trạch đang ra roi thúc ngựa, gấp rút chạy về hoàng cung.

Phụ hoàng đích thân truyền khẩu dụ, lệnh cho hắn trong vòng một ngày khẩn cấp hồi cung. Tô Lăng Trạch chưa từng thấy qua bộ dáng phụ hoàng mình gấp gáp như vậy. Vì vậy không dám nán lại, không ngừng nghỉ chạy về hoàng cung.

Sau hành trình kéo dài vài ngày, rốt cục hắn đã về gần đến hoàng cung, một ngày một đêm ngựa không dừng vó chạy trở về.

Đêm qua canh ba, vốn dĩ hoàng cung phải yên tĩnh nhưng hiện tại lại người đến người đi, hơn mười vị đại thần triều đình lo lắng đi tới đi lui, đứng hầu ở ngoài đại điện, vẻ mặt khác nhau.

“Chuyện gì xảy ra?” Tô Lăng Trạch liền hỏi ngay tức khắc.

Vương Công đại thần vừa nhìn thấy hắn liền vội vàng nói: ” Lăng Vương điện hạ, ngài đã trở lại, lão Thái Hậu vẫn muốn gặp ngài, ngài nhanh đi.”

“Hoàng tổ mẫu?” Tô Lăng Trạch thoáng nhìn qua vẻ mặt người nọ, trong lòng chợt xuất hiện vài phần dự cảm xấu, một phát bắt được tay của người nọ, lạnh lùng ép hỏi, “Thái Hậu đã xảy ra chuyện gì rồi hả ”

Người nọ gật đầu một cách nặng nề, vẻ mặt thống khổ, ” lão thái hậu. Bệnh tình nguy kịch, Thái y nói, chỉ sợ, chỉ sợ... không qua được đêm nay .”

Nghe vậy, toàn thân Tô Lăng Trạch cứng đờ, bỗng hướng tầm cung của Thái Hậu mà chạy đi.

Bệnh tình Hoàng tổ mẫu nguy kịch?

Điều này sao có thể?

Thân thể Hoàng tổ mẫu luôn luôn khỏe mạnh, làm sao có thể bất thành linh bệnh tình nguy kịch? Tô Lăng Trạch không tin, tuy nhiên, hai tay lại không ngừng run run, đẩy cửa tầm cung.

Nhiều người đang ngồi vây quanh bên giường Lão thái hậu, trong đó có một người mặc long bào màu vàng, trên đầu đội tử kim ngọc quan, nam tử trung niên trầm giọng nói vô cùng uy nghiêm: “Lăng nhi, mau tới đây.”

Tô Lăng Trạch bước từng bước một đi đến giường Phượng. Trên giường, một bà lão tao nhã đang nằm tựa như một cây đèn cây sắp tắt. Mấy ngày không gặp, dường như bà càng thêm già nua.

“Hoàng tổ mẫu.” Tô Lăng Trạch cúi đầu gọi một tiếng, con người run rẩy.

Dường như Lão thái hậu cảm giác được, run rẩy giơ tay lên bắt được hân, hai mắt nhắm chặt không ngừng run rẩy, một câu cũng không nói được.

Tĩnh An công chúa lặng lẽ chảy nước mắt, nhẹ nhàng kéo tay Tô Lăng Trạch, nói đầy ghen ngào: “Bà nội nói, điều tiếc nuối nhất của bà là không thể nhìn thấy chúng ta thành thân, không thể ôm cháu .”

Tô Lăng Trạch vẫn không nhúc nhích, mặc cho nàng nắm, cặp mắt nhìn chằm chằm không rời bà lão đang nằm trên giường, con người rủ thấp xuống, không ai có thể qua lòng mi thật dài ấy mà thấy rõ ràng ở sâu trong nội tâm của hân đang dâng lên từng trận cảm xúc.

Mà lão thái hậu tựa như đang ngủ thiếp đi, ngủ say một cách bình thản, chỉ có tay kia vẫn nắm chặt tay Tô Lăng Trạch, rất sợ hân bỏ đi.

“Lăng nhi.” Hoàng đế Tô Chấn Thiên dường như vỗ vỗ sau lưng Tô Lăng Trạch để an ủi, trầm giọng nói: ” Bà nội vẫn chờ con trở về, muốn gặp con một lần cuối cùng, hôm nay con trở về, bà cũng yên tâm , ai, mẫu hậu tuổi đã cao, ngày này sớm hay muộn gì cũng đến, chỉ là không ngờ rằng lại đến nhanh như vậy.”

Tô Lăng Trạch vẫn trầm mặc , cứ như vậy, lẳng lặng nhìn chăm chú vào bà lão trên giường. Hân vẫn không nhúc nhích, giống như không nghe thấy lời nói của ai

Thấy hân như vậy, Tô Chấn Thiên nhẹ nhàng thở dài, trong lòng âm thầm hối hận, hân nhìn thoáng qua Tĩnh An công chúa đang quỳ gối bên cạnh Tô Lăng Trạch, đáy lòng lại than nhẹ một tiếng, nếu biết mẫu hậu đi sớm như vậy thì đã lo liệu thỏa đáng việc hôn nhân của Tĩnh An và Lăng nhi.

Mẫu hậu thương yêu nhất là hai người cháu này, mong mỗi hai người có thể thành thân sớm một chút để có thể ôm cháu. Vốn dĩ hân muốn đợi mùa thu đi qua, việc quân sự được giải quyết sẽ tổ chức đám cưới, không ngờ rằng mẫu hậu lại không thể chờ thêm mấy tháng.

Tầm cung Thái Hậu tràn ngập một bầu không khí ưu thương. Tô Chấn Thiên không lên tiếng, không ai dám lên tiếng quấy rầy, giống như chỉ cần phát ra một chút thanh âm sẽ hù dọa lão Thái hậu

Nhưng mà, rốt cuộc lão thái hậu cũng không có tỉnh lại.

Sáng sớm hôm sau, việc lão thái hậu băng hà nhảy mắt truyền khắp toàn bộ kinh đô.

Trong đó có lẽ người khó vượt qua nhất chính là Tô Lăng Trạch.

Mẹ Tô Lăng Trạch mất sớm, hoàng hậu lại không thích hân, có thể nói hân là do một tay lão thái hậu nuôi lớn. Tĩnh cảm thâm hậu, hôm nay lão thái hậu băng hà, chắc chắn đối với hân mà nói đây là một đả kích cực kỳ trầm trọng.

Sau khi chôn cất lão Thái hậu ở hoàng lăng, Tô Lăng Trạch liền sống ở thư phòng, không muốn gặp ai.

Khiến cho Dương Thành cùng Mạc Bạch cũng trở nên lo lắng.

“Làm sao bây giờ, hôm nay đã là ngày thứ ba, điện hạ còn không ra, như vậy thân thể điện hạ làm sao chịu được?” Mạc Bạch nói đầy lo lắng, vết thương trên người hắn đã tốt lên không ít, nhưng mà hắn cảm thấy, nếu điện hạ còn tiếp tục như vậy, hắn tình nguyện quay về tiếp tục nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, cũng không muốn chờ đợi lo lắng ở trong này.

“Nếu Lam Tử ở đây thì tốt rồi.” Dương Thành bỗng nói đầy xúc động.

Điện hạ phân phó không cho phép bất cứ người nào quấy rầy ngài, bọn họ không dám cãi lệnh. Hơn nữa trong giờ phút quan trọng này, Lam Tử không giống bọn họ, điện hạ luôn luôn cưng chiều Lam Tử, nói không chừng có thể khuyên được điện hạ. Đáng tiếc nàng không có ở đây.

“Tĩnh An công chúa giá lâm ——”

Thời điểm âm thanh truyền đến, Dương Thành cùng Mạc Bạch hơi kinh hãi, Tĩnh An công chúa sao lại đến đây?

Hai người vội vàng xoay đầu, quả nhiên nhìn thấy Tĩnh An công chúa đang đi đến hướng này.

“Ty chức tham kiến Công Chúa Điện Hạ.” Dương Thành cùng Mạc Bạch vội vàng hành lễ.

“Đều đứng lên, không cần đa lễ.” Tĩnh An công chúa dịu dàng nói: “Lăng ca ca đâu?”

“Điện hạ ở thư phòng, đã ba ngày chưa bước ra.” Dương Thành nói chi tiết.

Tĩnh An công chúa nhíu lông mày: “Vậy cũng ba ngày chưa ăn cơm?”

Hai người gật đầu một cách khó khăn, trong lòng cũng cảm thấy bất đắc dĩ, lão thái hậu qua đời đối với điện hạ là một đả kích quá lớn.

“Nhanh đi chuẩn bị một ít cháo đến đây, ta vào xem chàng” Tĩnh An công chúa phân phó.

“Công Chúa Điện Hạ, nhưng là điện hạ nói qua... dù là ai cũng không thể đi vào quấy rầy. Mạc Bạch dường như muốn ngăn Tĩnh An công chúa lại, Dương Thành liền vội vàng kéo Mạc Bạch, hướng Tĩnh An công chúa hành lễ. Nói giỡn, người ta là chủ tử, cũng là vị hôn thê của điện hạ, không phải người bình thường.

Dường như Mạc Bạch lúc này mới nhớ tới việc này, lập tức không dám lên tiếng.

Tĩnh An công chúa cũng không còn gõ cửa, trực tiếp mở cửa thư phòng đi vào.

Thư phòng một trận u ám, nàng đi vào liền thấy Tô Lăng Trạch ngồi ở bên cửa sổ không nhúc nhích.

“Lăng ca ca.” Tuân lệnh Tô Chấn Thiên đi tới Lăng Vương Phủ chăm sóc Tô Lăng Trạch, chưa đến hai ngày mà trên mặt Tô Lăng Trạch đã đầy râu, Tĩnh An công chúa đau lòng một hồi, “Lăng ca ca, chàng không cần khổ sở, bà nội nếu nhìn thấy chàng như vậy, làm sao có thể yên tâm.”

“Đi ra ngoài.” Tô Lăng Trạch cũng không quay đầu lại, nói một câu đầy lạnh lùng.

Đôi mắt Tĩnh An công chúa ngân ngấn nước: “Lăng ca ca, chàng chẳng lẽ không muốn nhìn thấy ta à?”

” Ai Bồn vương cũng không muốn gặp.”

“Nhưng Tĩnh An là vị hôn thê của chàng mà.” Tĩnh An công chúa nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt, “Đích thân bà nội đã định hôn sự cho chúng ta, chẳng lẽ chàng đã quên sao?”

Hai chữ “bà nội” giống như búa sắt đánh vào trong lòng Tô Lăng Trạch, hắn khẽ động, quay đầu lại nhìn nàng.

Một người con gái im lặng dịu dàng cũng giống như tên của nàng là dịu dàng hiền thực: “Tĩnh An”

Đích thân Hoàng tổ mẫu chọn thê tử cho hắn, Lăng Vương Phi tương lai.

“Lăng ca ca.” Tĩnh An đi đến bên cạnh hắn, dè dặt kéo tay hắn, nhẹ nhàng tựa đầu lên bờ vai của hắn, nói nhỏ một cách dịu dàng “Để Tĩnh An giúp đỡ Lăng ca ca được không?”

Mi tâm Tô Lăng trạch vừa động, nâng tay dường như muốn đẩy nàng ra, nhưng cuối cùng vẫn bỏ xuống.

Đây là tâm nguyện của Hoàng tổ mẫu, hẳn không thể cự tuyệt.

Bên ngoài, Mạc Bạch lo lắng nhìn hướng thư phòng, một bên kéo kéo Dương Thành, lo lắng nói : ” Làm thế nào bây giờ?”

“Cái gì mà làm thế nào bây giờ?”

“Điện hạ cùng Lam Tử cô nương... Hiện tại ta mới nhớ tới, Điện hạ cùng Tình An công chúa sớm có hôn ước, nhưng hình như Điện hạ và Lam Tử cô nương ? Tuy rằng điện hạ chưa nói qua, nhưng đây cũng mười phần là chuyện tình.”

“Cái này có gì khó ?” Dương Thành nói một cách thản nhiên : “Tình An công chúa chắc chắn là Lăng Vương Phi, mà với Lam Tử chỉ cần điện hạ đồng ý thì có thể cưới vào Vương Phủ làm trắc phi. Theo ta thấy, từ thái độ của điện hạ đối với Lam Tử, nàng có khả năng sẽ làm trắc phi.”

Điều này đối với bất kì một cô gái nào mà nói đều là chuyện muốn mà không thể được. Giống như hiện tại ở hậu viện này, Điện hạ chưa từng nhìn qua các phi tử, Lam Tử cô nương xem như may mắn nhất.

88. Q.2 - Chương 17: Chương 16.4

89. Q.2 - Chương 18: Chương 17

Quân Tiểu Ngôn rất nhớ cha và mẹ, bởi vì mỗi ngày dù hẳn muốn ăn bao nhiêu con gà nướng đều không có người ngăn cản? Đáng về bây giờ của tỷ tỷ, động một chút là không cho phép ăn?

Quân Tiểu Ngôn oán giận ở trong lòng, nhưng có thể tìm thấy tỷ tỷ và đưa nàng về nhà, hẳn cảm thấy rất vui vẻ .

Cuối cùng, lăn lộn riết cũng mệt, hưng phấn cũng đủ rồi, Quân Tiểu Ngôn nằm sấp trên người Quân Lam Tuyết, đi ngủ.

Quân Lam Tuyết cũng mất ngủ, trong lòng có chút thấp thỏm cùng mong đợi, thậm chí có một chút e sợ.

Có lẽ là thân thể này lưu lại cho nàng cảm tình, chỉ cần vừa nghĩ đến gia tộc Quân gia , trong lòng nàng liền có chút căng thẳng, không biết gia đình này là một gia đình như thế nào?

Đang trầm tư, đúng lúc này ngoài cửa bỗng truyền đến thấp thoáng tiếng động, thân thể Quân Lam Tuyết cứng đờ, lập tức đề phòng cao độ.

Mấy ngày nay vì lên đường, thường xuyên dã ngoại qua đêm, cũng luyện cho thần kinh nàng càng ngày càng cảnh giác. Cứ như vậy, nàng lập tức nằm trở về trên giường giả bộ ngủ, cẩn thận nghe tiếng động ngoài cửa.

Dường như có tiếng người, chẳng lẽ là Vũ Thú mỹ nhân?

Nhưng hình như có tiếng bước chân?

Đang nghi hoặc, đúng lúc này một trận mê hương bất thành linh bay vào qua cửa sổ.

Sau mưa to mùi hương cũng cực kỳ rõ ràng, hơn nữa đúng lúc đang ở giữa núi rừng, lại càng tràn ngập mùi cây cối. Khi trận mê hương này tràn vào trong mũi, lập tức Quân Lam Tuyết cảm giác được không bình thường.

Không thể ngờ bọn chúng lại sử dụng mê hương, nhất định ngoài cửa có người? Nhưng chắc chắn không phải là người lương thiện?

Nàng nhớ tới đêm trước khăn ướt lau mặt vẫn còn treo ở đầu giường, không chút suy nghĩ lặng lẽ kéo lại, xoay người nhẹ nhàng, che kín cái mũi của mình.

Nàng đang suy nghĩ có nên kêu Vũ Thù Kinh hay không? Vũ Thù Kinh ở ngay sát vách, không biết những người này có phải đuổi giết Vũ Thù mỹ nhân hay không? Một nhóm kia là sát thủ Minh Sùng Quốc phái tới?

Nàng do dự nhưng vẫn quyết định yên lặng xem xét, vì thế làm bộ như choáng váng khi bị trúng mê hương, vẫn không nhúc nhích.

Sau một khoảng thời gian, ngoài cửa truyền đến những tiếng vang rất nhỏ, lòng của Quân Lam Tuyết tâm cũng dần dần trở nên căng thẳng.

Cửa nhẹ nhàng mở ra từng chút một, đi vào là hai cái người bận áo đen, bởi vì bóng đêm quá mờ, Quân Lam Tuyết không nhìn thấy bộ dạng của bọn họ. Đợi bọn chúng đi được một lát, Quân Lam Tuyết mới phát hiện, dung mạo của bọn họ đã bị miếng vải đen che lại, không thể nhìn thấy hình dạng đầy đủ, chỉ có thể nhìn thấy hai con mắt tỏa ra ánh sáng sắc bén trong bóng đêm.

Quân Lam Tuyết đem hô hấp của mình đè thấp, nhẹ nhàng chậm chạp mà đều đều, thoát nhìn tựa như đang ngủ say bình thường.

Hai người mặc áo đen liếc mắt nhìn nhau liếc một cái, nhìn thấy trên giường hai người một lớn một nhỏ hoàn toàn không có tiếng động, nghĩ rằng cả hai đều bị mê hương làm cho hôn mê. Hai người nhìn nhau, trong đó một người đi chậm rãi về phía giường, đại đao trong tay tỏa ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng, tràn ngập sát ý?

Quân Lam Tuyết vẫn không nhúc nhích, lặng lẽ nắm chặt dao găm, vận sức chờ phát động.

Vậy mà đúng lúc này, Vũ Thù kinh lại ngoài ý muốn xuất hiện ở cửa phòng.

Vốn dĩ Vũ Thù Kinh vô cùng lo lắng, đang ở chốn núi rừng, mưa to đi qua làm cho ẩm ướt quá nặng, lo lắng Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn sẽ lạnh, lại biết hai người tướng ngủ không tốt, có thể đá chăn hay không? Không ngờ vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy hai người mặc áo đen, lập tức trong lòng rét lạnh, sát ý tràn ngập.

“Ai?”

Dường như hai người mặc áo đen chưa từng nghĩ đến mình sẽ bị người khác phát hiện. Im lặng một chút, ngay sau đó, một người xông đến Vũ Thù Kinh, một người khác tăng nhanh động tác, đại đao giơ lên, hướng trên giường hai người ngủ say chém xuống đầy hung hãn.

Ngay tại thời điểm đại đao của hạ xuống trong nháy mắt, Quân Lam Tuyết trợn mắt, tay cầm dao găm hướng người nọ đâm tới, xuống tay không chút lưu tình

Người nọ không thể ngờ rằng Quân Lam Tuyết không ngất đi, không khỏi sửng sốt một chút. Ngay sau đó, sát ý tăng mạnh, tấn công mạnh mẽ về hướng Quân Lam Tuyết công tới.

“Hừ.” Quân Lam Tuyết hừ lạnh một tiếng, hẳn có phải đang khi dễ nàng vì nàng không có nội lực hay không?

Có phải là hẳn khi dễ nàng không biết những chiêu thức võ công cổ đại này?

Hôm nay nàng sẽ cho hẳn biết một chút về kĩ thuật cận chiến lợi hại của thế kỉ 21.

Trong nháy mắt, hai tên mặc áo đen đã xông về phía Quân Lam Tuyết và Vũ Thù Kinh.

Nhưng mà dễ nhận thấy bọn họ đã dự đoán sai lầm rồi, đối phương không phải chỉ có hai người, hơn nữa võ công đều lợi hại vô cùng, đang vây chặt Quân Lam Tuyết và Vũ Thù Kinh. Không biết như thế nào lại có một gã mặc áo đen lẩn vào, một phen ôm lấy Quân Tiểu Ngôn đang ngủ say ở trên giường.

“Buông hẳn ra?” Nhìn thấy động tác của hẳn, sắc mặt Quân Lam Tuyết càng nặng nề, ánh mắt đầy đe dọa nhìn thẳng vào gã mặc áo đen.

Người áo đen kia được huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, tránh thoát cực kỳ linh hoạt, trực tiếp đem Quân Tiểu Ngôn vác lên trên vai.

Song, ngay tại thời điểm hấn cho là mình đã bắt được Quân Tiểu Ngôn thì đúng lúc này, vốn dĩ Quân Tiểu Ngôn đang hôn mê bất tỉnh lại mở ra một đôi mắt to xinh đẹp, một phen cắn chặt cổ của hấn.

“A –”Người nọ kêu lên một tiếng, sử dụng nội lực, đem Quân Tiểu Ngôn đánh văng ra, trên cổ xuất hiện một loạt dấu răng, máu chảy đầm đìa.

Quân Tiểu Ngôn đứng dậy, khinh thường lau đi máu bên khóe miệng, nói một cách khinh miệt : “Chỉ là khối mê này đã nghĩ hạ gục được ta à? Ta ăn giải được còn nhiều hơn người ăn cơm?”

Bất thành linh cực diện biến hóa bất ngờ, Quân Lam Tuyết cảm thấy buồn cười. Quả thực, Quân Tiểu Ngôn mang theo một cái bao bố nhỏ. Trong bao thuốc gì cũng có, nghe nói đều là do ăn trộm của Tam trưởng lão trong gia tộc. Mà nghe đồn rằng Tam trưởng lão chính là Được Vương. Từ trước đến nay Quân Tiểu Ngôn có thói quen ăn thuốc giải giống như ăn kẹo, sao lại dễ dàng bị mê hường mê hoặc được.

Không nhìn ra tên tiểu tử này còn rất thông minh, vừa rồi ngay cả nàng cũng không nhìn ra hấn đang giả bộ.

Sau khi cơn sưng sốt đi qua, người áo đen giận tím mặt, “Tên tiểu tử khôn khiếp, ngươi dám lừa ta?”

Dậm chân, mang theo tức giận thật lớn, trong nháy mắt rút ta trường kiếm bên hông, chém về phía Quân Tiểu Ngôn, ánh sáng lạnh lẽo từ kiếm phát ra trong đêm đen Sảng nhoáng lên một cái, nhắm ngay đỉnh đầu Quân Tiểu Ngôn.

“Cẩn thận ——?” trái tim Quân Lam Tuyết như bị xé ra, rốt cuộc Quân Tiểu Ngôn vẫn là một đứa nhỏ, khiến hấn phải đổi mặt một mình, nàng cảm thấy lo lắng. Vì thế, thuận tay Quân Lam Tuyết cầm lên túi bạc, ném tiền về phía đầu của người áo đen.

Đỉnh bạc to lớn trọng lượng rất nặng, nện ở trên đầu người cũng trở thành lực công kích .

Đương nhiên, lực công kích ở đây không phải là công kích thân thể, mà là công kích tâm linh, công kích đến tâm hồn nhỏ của Quân Tiểu Ngôn.

Bị đỉnh bạc nện xuống làm cho thanh kiếm chệch hướng, Quân Tiểu Ngôn may mắn nhất về được cái mạng nhỏ ngay dưới lưỡi gươm. Ngay sau đó lại gào khóc rống to đối với Quân Lam Tuyết, ” tỷ tỷ, ngươi có rất nhiều tiền phải hay không? ? Lại có thể dùng bạc ném người? Làm sao tỉ không mua gà nướng cho đệ?”

Bình thường hấn nghĩ gặm chân gà, mặc kệ là đã nói chính mình không có tiền, hại hấn phải ăn bánh bao trên đường đi, thân thể sắp bị thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng?

Mà cái người đã thốt ra lời thề son sắt nói mình không có tiền, lại có thể lấy bạc ném người? Tỷ tỷ thật khôn khiếp, tim của hấn

“Câm miệng?” nhìn thấy người áo đen kia lại đi đến hướng Quân Tiểu Ngôn, Quân Lam Tuyết lại thuận tay quăng ra mấy thỏi bạc, mặt buồn rười rượi, ” Đệ nghĩ rằng tỷ tình nguyện hả ? Ít nói nhằm cho tỷ, hôm nay đã đánh mất bao nhiêu bạc, ngày mai khâu trừ trên người của đệ? Còn không mau tránh ra?”

“Tỷ tỷ là ăn cướp à?” Vừa nghe đến việc muốn hấn bồi thường số bạc này, hai chân Quân Tiểu Ngôn mềm nhũn, bỗng trượt chân về hướng mũi kiếm của người mặc áo đen.

Chết chắc chết chắc?

Hấn không chết vì đối, mà là chính mình đi tự sát?

Ánh sáng lạnh phát ra từ thanh kiếm càng ngày càng đến gần, thậm chí trên người Quân Tiểu Ngôn còn cảm giác được từng đợt ớn lạnh, nhìn thấy thanh kiếm còn cách cổ hấn khoảng một tấc, phía sau lưng bỗng trở nên căng thẳng. Ngay sau đó một lực lớn nắm hấn quăng lên.

Ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Vũ Thú Kinh ngăn được hành động tự sát của Quân Tiểu Ngôn, nhần tâm đem hấn ném sang một bên, lạnh lùng ra lệnh, “Bảo vệ mình cho tốt.”

Phía sau lưng Quân Tiểu Ngôn mồ hôi lạnh chảy ròng, thật là nguy hiểm thật, cuối cùng bảo vệ được mạng nhỏ. Đều là do tỷ tỷ làm hại?

Nhưng mà người mặc áo đen chưa từ bỏ ý định, chỉ là lần này, dường như hắn đã thay đổi mục tiêu, không hề ra tay đối với Quân Tiểu Ngôn, mà là chuyển hướng về phía Quân Lam Tuyết.

Lập tức, Quân Tiểu Ngôn nở một nụ cười vui sướng khi có người gặp họa, “Xài tiền bấy bạ là không đúng, đây là quả báo của tỷ?” Ai biểu tỷ không cho ta tiền mua gà nướng? Hừ hừ?

“Tên tiểu tử thú này, có phải da đệ ngựa hay không?” Quân Lam Tuyết cắn răng, hận không thể đem toàn bộ tiền trong túi đập lên đầu của hắn.

Một bên lo né tránh, nàng vẫn không quên liếc mắt trừng Quân Tiểu Ngôn một cái. Tên này, gần đây càng ngày càng lì lợm.

Đáng tiếc, bọn họ lại một lần nữa tính toán sai lầm, ngoài mặt dường như người mặc áo đen hướng về phía Quân Lam Tuyết. Thời điểm nàng đang nhảy xuống giường, bất thành lình hắn di chuyển sang một phương hướng khác. Trong nháy mắt hướng về phía Quân Tiểu Ngôn.

Bỗng nhiên người mặc áo đen sửa lại mục tiêu, làm cho bọn trở tay không kịp, khi Quân Tiểu Ngôn phục hồi tinh thần thì đã thấy ống tay bị nắm. Theo tình thế như vậy, lập tức toàn thân không thể động đậy được.

Quân Tiểu Ngôn biết rằng hắn đã bị điểm huyết? Bởi vì, ngay cả nói hắn cũng không nói được?

“Buông hắn ra.” Vũ Thú Kinh nhanh chóng giải quyết một người, nhìn thấy Quân Tiểu Ngôn bị hắn khiêng lên trên trên người, thần sắc trở nên lạnh lùng.

Người mặc áo đen nhìn thấy đồng bọn mình nằm trên mặt, đáy mắt xẹt qua một chút kinh ngạc.

Tình báo nói thân thủ người nam nhân này không kém, bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng, cũng không ngờ được rằng lại mất mạng trong tay hắn. Quả nhiên, người này không thể coi thường.

Nhưng, sự kinh ngạc chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt, ngay lập tức không nói hai lời, từ thi thể đi qua, dường như có người nằm dưới đất, hắn cũng không nhận ra.

Giơ tay lên, một luồng ánh sáng theo ống tay áo bay ra, trong nháy mắt trên bầu trời u ám phát ra một luồng ánh sáng xinh đẹp.

Sắc mặt Vũ thú Kinh càng chìm, hắn biết đây là tín hiệu, xem ra người áo đen kia cũng không chỉ có một mình, hiện tại chỉ sợ là hắn gọi người đến tiếp ứng.

Quả nhiên, người áo đen khiêng Quân Tiểu Ngôn chạy ra rừng cây bên ngoài phòng rồi biến mất.

“Tiểu Ngôn?” Nhìn thấy người áo đen kia biến mất, lần đầu tiên cảm giác được sốt ruột, Tiểu Ngôn không thể gặp việc gì được?

“Mau đuổi theo?” Vũ Thú Kinh không nói hai lời, mang theo Quân Lam Tuyết vội vàng đuổi theo phương hướng bọn áo đen vừa rời đi.

Khinh công của Vũ Thú Kinh tuyệt đỉnh, tuy nhiên khinh công của đối thủ cũng không kém, đã đuổi theo thật xa mà không có ngăn lại được, ngược lại gặp thêm mấy tên áo đen khác đến tiếp ứng.

“Ta đuổi theo?” lúc này Quân Lam Tuyết đưa ra quyết định, một phen chạy ra, đem những người đó để lại cho Vũ Thú Kinh đối phó, tiếp tục tự mình đuổi theo.

Sau cơn mưa núi rừng bùn đất vô cùng lầy lội, trên đường cực kỳ ẩm ướt, lại là đêm tối, Quân Lam Tuyết không dùng khinh công, chạy với tốc độ thật nhanh. Chỉ chớp lát sau liền gặp được tên áo đen đã khiêng Tiểu Ngôn đi.

Sương đêm càng dày, bốn phía tràn ngập tiếng bước chân cùng tiếng gào thét truyền trong gió núi.

“Chết tiệt?” khê nguyên rủa một tiếng, người mặc áo đen không nghĩ đến đêm nay lại xảy ra nhiều biến cố như vậy. Tưởng rằng sẽ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không ngờ thân thủ của đối phương lại mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn.

Mặc kệ, có thể giết một người là được, trước hết giết tên tiểu quỷ này quan trọng hơn?

Nghĩ đến đây, hắn khiêng Quân Tiểu Ngôn lên, tay phải giơ đại đao lên, chuẩn bị một đao giết chết Quân Tiểu Ngôn.

Bị khiêng lên trên bả vai, vẻ mặt Quân Tiểu Ngôn đầy phẫn nộ, lại dám bắt hắn, nếu hắn thoát được, nhất định phải cho hắn ăn 100 liều thuốc tiêu chảy, làm cho hắn đi một tháng cũng đi không xong?

Nhưng mà, vừa nhìn thấy được hành động của tên áo đen, mắt Quân Tiểu Ngôn trừng lớn, hắn sẽ không để ỉnh bị giết như vậy;

Mắt thấy đại đao sẽ chém trúng đầu nhỏ của Quân Tiểu Ngôn, nào có ngờ được tên áo đen lại trượt chân, bùn đất lầy lội, hướng phía trước đi tới.

Đuổi theo ở phía sau, Quân Lam Tuyết thấy thế cả kinh, ” Không tốt? Trời mưa to quá, đất trở nên lầy lội, đỉnh núi muốn sụp? Mau lui về phía sau?”

Tên áo đen nghe thấy lời này, trong nháy mắt thoáng nhìn thấy bùn đất ở dưới đất không ngừng bóc ra, đây là muốn lún? Nhìn xuống phía dưới là một vực sâu vạn trượng y hệt vách đá?

Tên áo đen nghe thấy lời này, trong nháy mắt thoáng nhìn thấy bùn đất dưới chân không ngừng lún xuống, sụt lở sao? Phía dưới kia chính là vách đá thẳng đứng vực sâu vạn trượng.

Nhưng

Quá muộn rồi, trong chớp mắt, cả người hắn thẳng tắp rơi xuống vách núi?

Quân Tiểu Ngôn bị vác trên vai vừa mới hé mắt nhìn phía trước, đã bị dọa tới mức xanh mặt “Bờ vực phía trước tối đen như mực hoàn toàn không nhìn thấy cái gì hết? Mau quay lại? Cháu vẫn còn trẻ? Không muốn cùng người tự tử vì tình đâu? Cháu không có yêu người đâu? Mau quay lại đi thúc thúc áo đen?”

Mồ hôi trên trán tuôn rơi, hắn sẽ không xui xẻo như vậy chứ, còn chưa kịp trưởng thành đã nghèo rồi? Hắn sợ chết mà, nhìn xem, hắn cũng đã gọi tên kia là thúc thúc rồi mà?

Suy nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu, Quân Tiểu Ngôn đột nhiên cảm thấy người nhẹ bẫng, tên hắc y nhân đột nhiên buông hắn ra, sau đó lấy thân thể Quân Tiểu Ngôn làm bệ đỡ, một cước giẫm lên lưng Quân Tiểu Ngôn, mượn sức tung người nhảy về phía vách núi.

Khốn nạn? Quân Tiểu Ngôn giận dữ, sát thủ đại thúc đúng là đồ vô lại, dám lấy hắn làm đá kê chân?

Hắn mất đi lực chống đỡ, từ trên sườn núi lăn xuống, thân thể cấp tốc rơi xuống, nhưng mà cả người lại bị điểm huyết nói, thân thể cứng ngắc không thể động đậy, tiếng kêu cứu còn đang tắc trong họng, thế nào cũng không kêu được, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn xinh đẹp nay vì căng thẳng đã chuyển sang màu đỏ thẫm.

Không phải chứ cứ như thế mà té chết?

Ô ô, hắn còn chưa muốn chết mà, hắn còn chưa có ăn đủ gà nướng mà?

Lần đầu tiên, Quân Tiểu Ngôn không sợ trời không sợ đất lại sợ tới mức nước mắt tuôn rào rào, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, đối mặt với sống chết trước mắt, sao có thể không sợ hãi?

Thân thể không ngừng rơi xuống, nhúc nhích cũng không nhúc nhích được. Quân Tiểu Ngôn đành buông xuôi nhắm mắt lại, nếu đã không thể thoát được, đành an tĩnh chờ chết vậy, nghe nói rơi từ trên cao xuống sẽ chết rất nhanh, rơi xuống một phát còn chưa kịp thấy đau đón đã tắt thở luôn rồi.

Bỗng nhiên, có một luồng sức mạnh giữ lấy hắn, tâm trạng ngổn ngang tạm thời đình chỉ, bên tai bắt gặp vang lên một âm thanh quen thuộc, “Tiểu Ngôn?”

Quân Tiểu Ngôn đột nhiên mở mắt, hóa ra Quân Lam Tuyết đã nhảy xuống vách núi theo hắn, một tay nắm chặt đoạn dây leo, tay khác đang tóm lấy cổ áo của Quân Tiểu Ngôn.

Đáy lòng run rẩy, Quân Tiểu Ngôn nước mắt lưng tròng nhìn Quân Lam Tuyết, ô ô, hẳn thực sự vô cùng sợ hãi.

“Ngoan nào, đừng khóc, không phải sợ, tỷ lập tức sẽ kéo đệ lên?” Quân Lam Tuyết cắn chặt hàm răng, không để ý tới mới vừa rồi kịch liệt lăn xuống sườn núi, dưới bụng đang cảm thấy từng hồi đau đớn, gắt gao túm lấy cổ áo của tiểu đệ, “chớ nhìn xuống, tỷ sẽ kéo đệ lên ngay?”

Nàng nói cho hắn biết, cũng tự nhủ với chính mình, nhất định phải cứu được tên nhóc này, nhất định?

Vậy mà sườn núi cứ liên tục lún xuống, bùn lầy cũng không ngừng sạt xuống từ mọi phía, Quân Lam Tuyết tóm chặt cái dây leo tới mức lão đảo muốn ngã.

Nhưng mà, nàng vẫn không có cách nào buông tay.

Bởi vì nàng không dám tưởng tượng lúc nàng buông tay ra, Tiểu Ngôn sẽ có kết cục như thế nào?

Đây chính là huyết nhục tương liên, không thể nào tách rời.

Sườn núi càng sạt lở dữ dội, cái dây leo nhỏ bé kia đúng là không chống đỡ nổi sức nặng của hai người, cộng thêm bùn đất cứ thỉnh thoảng lại tróc ra, Quân Lam Tuyết chỉ cảm thấy cả cánh tay đều rã rời tới mức buông lỏng, cả người cũng vì thế mà lao xuống dưới.

“Lam Tuyết?” lần đầu tiên trong đời Vũ Thú Kinh hét lên một cách khản trương như thế, âm thanh xen lẫn tiếng gào thét của gió núi, liên miên bất tuyệt.

90. Q.2 - Chương 19: Chương 18.1: Không Cần Cự Tuyệt Ta

“Tĩnh...tĩnh...”

“Tuyệt Nhi, Tiểu Tuyết Nhi tĩnh tĩnh.”

Là ai đang kêu nàng? Đầu óc Quân Lam Tuyết hôn mê một hồi, hai mắt mù mịt mở ra, đập vào mắt nàng là một mảng mờ mịt.

Bốn phía cực kỳ ẩm ướt và im ắng, cây cối rậm rạp giống như có ma quỷ, nhìn không được rõ ràng. Ở trước mắt nàng, tất cả đều cực kỳ mơ hồ.

“Tuyệt Nhi, người đã tỉnh?” Bên tai truyền đến một âm thanh vừa xa lạ vừa quen thuộc. Lập tức, Quân Lam Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy Khúc Vô Nham đang ngồi ở bên cạnh mình, nhìn thấy nàng tỉnh lại, lộ ra vẻ tươi cười trên mặt.

“Tiểu Tuyết Nhi, người cuối cùng cũng tỉnh.”

“Tại sao người lại ở đây?” Vừa nhìn thấy hắn, lập tức Quân Lam Tuyết bò dậy, cảm thấy thật khó tin.

Vừa nhích nhẹ, phát hiện trên dưới toàn thân đều đau nhức không dứt, nàng... không thể ngờ rằng mình không có chết.

Nhưng, điều này hình như không đúng, không phải nàng đã rơi xuống vách núi sao, vì sao Khúc Vô Nham lại ở đây?

Dường như muốn trả lời cho những nghi hoặc trong lòng nàng, Khúc Vô Nham nhẹ nhàng kéo nàng vào trong lòng, “Thật may, người không có việc gì, Tiểu Tuyết Nhi, sau này đừng làm ta sợ như vậy, người không có việc gì, thật tốt, thật tốt.”

Nghe vậy, trái tim Quân Lam Tuyết khẽ động, vốn định giãy dụa nhưng mà cánh tay Khúc Vô Nham tưởng chừng như mềm yếu lại ôm nàng vô cùng chặt, không buông tay giống như sợ nàng sẽ biến mất.

Bởi vì toàn thân đau nhức nên nàng cũng không từ chối, tựa vào trong ngực của hắn. Dựa theo âm thanh mơ hồ có chút khàn khàn của hắn, nàng vô cùng kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi, nói : ” Người. Người nhảy xuống theo ta ?”

Khúc Vô Nham không trả lời, chỉ là thì thào nói, dường như hắn đang nói với nàng nhưng cũng là đang nói với chính mình: “Chỉ cần người không có việc gì, chuyện gì cũng không quan trọng, chuyện gì cũng không quan trọng,....” ,

“” Trong lòng Quân Lam Tuyết khẽ xao động, nơi nào đó trong lồng ngực nhẹ nhàng rung động.

Rốt cuộc đây là loại tình cảm gì mà có thể khiến cho hắn không quan tâm đến bản thân như vậy, vì nàng mà nhảy xuống vách núi ?

Quân Lam Tuyết không hiểu, Khúc Vô Nham làm như vậy, thật ngốc?

Mà nàng, không phải là vị hôn thê thật của hắn, hắn yêu là một linh hồn, lại đem tình yêu thương ấy đặt vào trên người nàng, nếu.

có một ngày, hắn phát hiện, người con gái mình yêu, sớm đã chết đi, mà một cái linh hồn thay thế lại chiếm phần cảm tình này, hắn. sẽ thất vọng đến cỡ nào?

Nàng không phải Quân Lam Tuyết, lại càng không là người hắn yêu thương, có tài đức gì mà lại có thể nhận phần tình cảm tựa như núi cao biển rộng?

Quân Lam Tuyết cảm thấy, nếu không đem chuyện này nói rõ ràng, nàng sẽ phụ tấm lòng toàn tâm toàn ý đối với vị hôn thê của Khúc Vô Nham?

“Khúc Vô Nham, thật ra thì ta.”

Nhưng mà, nàng vừa mới mở miệng, Khúc Vô Nham lại nhẹ nhàng bịt kín môi của nàng, nhỏ giọng nói: ” Tuyết Nhi, cái gì ngươi cũng cần nói, ta biết ngươi đã quên người ta, quên toàn bộ mọi việc trước kia, nhưng không sao, hãy cho ta một cơ hội để cho ta từ từ giúp ngươi tìm trở về được không? Không cần cự tuyệt ta, có thể chứ?”

Nhìn ánh mắt đầy chờ mong lại có chút mất mát của nam nhân tuấn mỹ ở trước mắt nàng.

Bỗng nhiên Quân Lam Tuyết nghĩ tới việc hắn vì mình mà nhảy xuống vách núi. Lời muốn nói ra, bỗng bị nghẹn ở cổ họng, một câu cũng không nói ra được.

Nàng không thể.

Không thể phá hủy đi hi vọng cuối cùng trong lòng hắn.

Như vậy rất tàn nhẫn, nàng thật sự không làm được.

Nhìn thấy Quân Lam Tuyết không nói thêm gì nữa, Khúc Vô Nham nghĩ nàng đã đồng ý, khẽ giơ môi lên, trong nháy mắt tâm tình bỗng trở nên bay bổng, vội vàng ngăn đề tài, nói : ” Tuyết Nhi, trên người của ngươi có cảm giác không thoải mái ở chỗ nào hay không?”

Quân Lam Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có việc gì, hơi có chút đau, tại sao chúng ta lại ở chỗ này?”

Khúc Vô Nham giải thích: “May mắn dưới vực sâu dưới có hồ nước sâu thẳm, chúng ta đều rơi vào trong hồ, nên mới bảo vệ được mạng mình.”

Thì ra là như vật.

Xem ra, nàng chưa bước vào đường cùng.

Nhất thời, tâm tình Quân Lam Tuyết cũng thoải mái không ít, nhỏ giọng nói: “Nơi này là chỗ nào, sương mù thật là dày.”

Đề cập đến vấn đề này, vẻ mặt Khúc Vô Nham lại hơi hơi chìm chìm, nói: “Nơi này là Mê Vụ sâm lâm, không ngờ rằng rơi xuống vực sâu, lại có thể nhìn thấy Mê Vụ sâm lâm trong truyền thuyết.”

“Mê Vụ sâm lâm?” Quân Lam Tuyết nghi hoặc, đây là địa phương nào?

Khúc Vô Nham hơi nghi ngờ: “Người không biết Mê Vụ sâm lâm là địa phương nào?”

Quân Lam Tuyết ngừng đầu nhìn hắn, lắc đầu, ” Chỗ nào? Nơi này hình như có chút kì lạ.”

Chung quanh không khí rất là mỏng manh, giống như tất cả đều là sương mù mà loại sương mù này không giống với sương mù lúc sáng sớm. Nơi này, sương mù hơi hơi có màu đen, giống như là một loại khí độc.

Nhưng ở đây lâu như vậy lại không có trúng độc, cho nên loại bỏ khả năng nó là khí độc.

Bất đắc dĩ, Khúc Vô Nham giải thích: ” Mê Vụ sâm lâm, nghe nói hàng năm bao phủ sương mù, trên đại lục được cho là Mê Huyền Sâm Lâm lớn nhất, tiến vào chưa chắc đã đi ra. Hơn nữa, trước mắt có rất ít người phát hiện ra Mê Vụ sâm lâm ở địa phương nào, nhưng có thể thoát khỏi sương mù mà còn sống, tuyệt đối không vượt quá năm người.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết nhướn mày, “Nguy hiểm như vậy?” Có thể đi vào mà không thể ra đi, tồn tại giống như một cái mê cung, tất nhiên là nguy hiểm trùng trùng.

Không nghĩ tới bọn họ vừa thoát khỏi hiểm cảnh, cũng không biết rằng lại rơi vào một cái nguy hiểm lớn hơn.

“Không có việc gì, có ta ở đây.” Khúc Vô Nham nói, “Chúng ta sẽ không có việc gì .”

Mà hắn, cũng sẽ không để cho nàng có bất cứ chuyện gì.

Mê Vụ sâm lâm không hổ là mê cung lớn nhất trên đại lục lớn nhất, hàng năm bao phủ ở sương mù, bốn phía truyền đến tiếng dã thú gầm gừ một cách mơ hồ, sương mù dày đặc chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Mà Quân Lam Tuyết mới chỉ rời đi Khúc Vô Nham vài bước, lập tức đã không thấy bóng dáng của hắn, hai người không khỏi kinh hãi, thật vất vả mới gặp lại nhau, Khúc Vô Nham không nói gì liền nắm thật chặt tay Quân Lam Tuyết, trầm giọng nói: ” Không cho phép buông ra!”

Quân Lam Tuyết gật gật đầu, nghĩ đến mới vừa rồi cùng bị dọa sợ, Mê Vụ sâm lâm này khắp nơi đều nguy hiểm, nàng không thể cam đoan nếu như đi một mình, có thể an toàn đi ra ngoài hay không.

Thêm một người ở bên cạnh, có thêm một phần an toàn.

Mà ban đầu tất cả mọi việc, vốn không phải là do Khúc Vô Nham, đều là bởi vì nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng có chút áy náy, nhìn nhìn Khúc Vô Nham, nhỏ giọng nói: ” Thật xin lỗi, ta làm liên lụy đến người.”

91. Q.2 - Chương 20: Chương 19.1

92. Q.2 - Chương 21

Dương thành sửng sốt, lo lắng nói: ” Điện hạ ngài muốn đi? Như vậy thì không thể được, sáng mai là ngày thất đầu của lão Thái hậu, Hoàng thượng có thánh dụ toàn bộ kinh thành cùng chia buồn, mọi người trong hoàng thất đều phải có mặt, ngài đi chuyến này thì sáng mai làm sao có thể về kịp. Điện hạ, Điện hạ? ”

Thất đầu được cử hành vào ngày thứ bảy sau khi qua đời, nghe nói hồn người chết sẽ trở về ở nơi này một ngày, là một ngày vô cùng quan trọng.

Dương Thành ở phía sau vừa kêu vừa gọi, vậy mà bóng dáng Tô Lăng Trạch đã sớm biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Võ công Tô Lăng Trạch cao hơn hẳn rất nhiều, nếu ngài ấy thật muốn chạy thì ba hẳn cộng lại cũng không đuổi kịp, Dương Thành không thể làm gì khác hơn là buông tha, đứng nguyên tại chỗ lo lắng suông. “Lần này xong rồi.”

Sắc mặt Dương Thành càng ngày càng khó coi, bởi vì hẳn có thể đoán trước được Hoàng thượng sẽ rất tức giận, mà những người đang chờ Điện hạ bị thất sủng không biết sẽ xử lý thế nào.

Sớm biết thế này, hẳn sẽ nói muộn hơn một chút, ít nhất cũng phải chờ sau khi ngày thất đầu lão Thái hậu kết thúc mới nói chứ.

Nhưng, Dương Thành không biết, Tô Lăng Trạch làm sao có thể không biết ngày mai là ngày quan trọng?

Hắn thậm chí còn xem trọng ngày ấy hơn bất cứ ai, nhưng sau khi biết tiểu nô tài của hắn không rõ sống chết thế nào, trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh cảm giác hốt hoảng và sợ hãi.

Giống như có một loại tình cảm nào đó từ lồng ngực hắn phun ra, từ trước đến nay hắn vốn dĩ không hiểu, không hiểu đó là thứ cảm xúc gì, rồi bỗng nhiên hiểu được...

Hắn vẫn bá đạo cho là, tiểu nô tài phải là của một mình hắn, hắn cũng không hiểu tại sao mình lại có loại ý nghĩ này.

Cho tới bây giờ, hắn mới biết, thì ra là, không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng ở trong lòng mình ngày càng quan trọng, đã rất quan trọng như vậy rồi.

Hoàng tổ mẫu.

Hắn đã mất đi một người thân quan trọng, chẳng lẽ, còn để cho hắn trong thời gian ngắn ngủn này, lần nữa mất đi một người sao?

Cho nên hẳn biết, hoàng tổ mẫu nhất định sẽ thông cảm cho hắn.

Nhất định sẽ.

Tiểu nô tài, người tốt nhất là không nên có chuyện gì.

19.3

Không được Bốn vương cho phép, người tuyệt đối không được có chuyện, nếu không dù lên trời hay xuống đất, Bốn vương cũng muốn dạy dỗ người thật tốt một phen.

Biết chưa.

Rạng sáng, Quân Lam Tuyết tỉnh lại rất sớm, lại không ngờ ban ngày ở bên trong Mê Vụ Sâm Lâm sương mù dày đặc lại ít hơn.

Sáng sớm thức dậy ra khỏi động, phóng mắt nhìn đi là núi cao chập chùng nối liền nhau cùng những cây đại thụ và những bụi cây thấp bé xanh tươi, càng tiến vào sâu trong rừng, cảnh vật lúc ban đầu tiến vào đã không còn thấy nữa, thay vào đó là những thân cây to lớn cao chọc trời đầy hùng vĩ, nhìn không thấy đỉnh.

“Không còn sương mù nữa sao?” Quân Lam Tuyết có chút kinh ngạc hỏi, không phải mọi người đều nói hàng năm bên trong Mê Vụ Sâm Lâm đều dày đặc sương mù, nhưng sao mới sáng sớm ở đây đã không còn sương mù nữa rồi?

Khúc Vô Nham cũng thấy có chút kỳ lạ, trầm tư trong chốc lát rồi nói: “Xem ra các Trưởng lão nói không sai, Mê Vụ Sâm Lâm thường cách một đoạn sẽ có thời kỳ suy yếu đi, nhưng mà mấy thập niên qua cũng rất ít gặp tình huống này.

“Vận khí của chúng ta quả không tệ, gặp đúng lúc.”

“Các Trưởng lão?” Quân Lam Tuyết quay đầu lại nhìn hẳn, “Người nói ai?”

Khúc Vô Nham mỉm cười giải thích: “Chính là trưởng lão trong tộc, nàng cũng biết, nhưng có lẽ nàng đã quên.”

Quân Lam Tuyết có chút xấu hổ gật đầu một cái, nàng cũng không phải là quên, bởi vì nàng căn bản không phải là “nàng” trước kia, nhưng những lời này cũng không thể nói ra.

Đồng tử trong đáy chợt lóe sáng, khoe môi Quân Lam Tuyết thoáng hiện một nụ cười, ngăn đề tài câu chuyện đúng lúc nói: “Xem ra trời cao cũng quan tâm chúng ta, hôm nay là ngày sương mù tan, đúng lúc thích hợp cho chúng ta tìm kiếm đường ra.”

“Đúng vậy, thương thể trên người người tốt lên chút nào chưa?” Khúc Vô Nham gật đầu một cái, nhìn thấy nụ cười của nàng, trong lòng cũng nổi lên từng trận rung động, đây chính là vận may của bọn hắn.

“Tốt hơn nhiều, đã không có gì đáng ngại, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi.” Quân Lam Tuyết vội vàng nói.

Hai người rời khỏi động, đi được vài bước, Khúc Vô Nham chợt ngừng lại, như đang có điều gì suy nghĩ nhìn mấy con dã thú bị giết chết đêm qua.

“Sao vậy?” Thấy hắn dừng lại, Quân Lam Tuyết nghi ngờ hỏi.

Lúc này Khúc Vô Nham còn đang suy nghĩ đột nhiên nắm tay Quân Lam Tuyết thật chặt.

Phát hiện hắn có gì đó không thích hợp, Quân Lam Tuyết theo ánh mắt của hắn nhìn thì thể bầy dã thú, chợt cũng nghĩ đến cái gì đó.

Thời điểm dã thú chết, máu trên người chúng cũng sẽ không chảy khô nhanh như vậy, mà thường thường mùi máu tanh có thể hấp dẫn rất nhiều dã thú khác đến ăn thịt, nơi này so với rừng rậm ở hiện đại còn rừng rậm hơn, sẽ có nhiều dã thú hơn, tính nguy hiểm sẽ cao hơn?

Vậy mà tối hôm qua bọn họ lại khinh thường quên mất điểm này.

Bây giờ nghĩ lại, Quân Lam Tuyết rung cả mình, trong nháy mắt tất cả cảnh giác đạt đến cực hạn, đề phòng nhìn từng cọng cây ngọn cỏ trước mắt.

Vậy mà xung quanh nơi này lại là một mảnh yên tĩnh, không có một con dã thú nào bị hấp dẫn.

Quân Lam Tuyết hít một hơi thật sâu, trong không khí, mùi máu tươi vẫn còn nồng đậm như vậy, khứu giác của động vật hoang dã vượt qua loài người, làm sao lại không có một con thú nào bị máu hấp dẫn tới đây?

Quân Lam Tuyết nhướn mày, con người nhanh chóng chuyển động.

Dưới tình huống như thế, kết quả chỉ có một, chung quanh đây có sinh vật cường đại hơn kinh khủng hơn tồn tại? Vì kiêng kỵ sự cường đại của nó, nên những dã thú khác không dám xuất hiện tại nơi này?

Giống như con hổ là vua trên núi, ở trên địa bàn có hổ, cái khác động vật nhỏ hoàn toàn không dám đến gần.

Nghĩ tới đây, Quân Lam Tuyết bắt lấy tay Khúc Vô Nham, vội vàng nói: “Đi mau?”

Vừa dứt lời, không đợi bọn họ kịp rời đi, bên tai đã truyền đến thanh âm “Xuy xuy.”

Khúc Vô Nham lập tức đã nhận ra, quay đầu lại một cái, sắc mặt đại biến. “Là Giao Long?”

Chỉ thấy trong rừng cây cao vút, một vật thể khổng lồ màu đen nhanh chóng hướng về phía bọn họ vọt tới, gần như che mất một phía chân trời, thân hình khổng lồ, cái đuôi lớn thật dài quét qua chỗ nào cây cối chỗ đó sẽ nhanh chóng khô héo?

Giao Long? Đây là vật gì?

Quân Lam Tuyết không hiểu, dư quang khoe mắt phát hiện vật thể sau lưng nó, lập tức hiểu được.

Ặc, còn tưởng rằng thật là một giống rồng nào đó, nhưng cũng chỉ là một con măng xà khổng lồ có tính ăn thịt, so với mấy con măng xà nàng đã thấy qua ở hiện đại còn lớn hơn gấp mấy lần, măng xà dài đến vài mét, chừng nàng một người như vậy thôi.

Quân Lam Tuyết không nhịn được nói một tiếng “Chết tiệt.”

Nàng nên nói cái gì đây? Nên nói động vật thiên nhiên tinh khiết này quả thật quá đặc biệt khoa trương, làm sao có thể có con mãng xà lớn như vậy được, chẳng lẽ nguyên nhân là do ở cổ đại không bị ô nhiễm sao? Tốc độ di chuyển của nó thể mà lại nhanh hơn con người chạy bộ rất nhiều lần ?

Không kịp suy nghĩ nhiều, Khúc Vô Nham dứt khoát nói “Đi mau?”

“Bên này.” sắc mặt Quân Lam Tuyết trầm xuống, bắt lấy cánh tay Khúc Vô Nham rồi tung người quay đầu chạy về hướng khác.

Nơi này nhiều cây cối, mãng xà lại to lớn dễ dàng bị va chạm, tốc độ sẽ bị ảnh hưởng đến, thuận lợi cho bọn họ chạy trốn hơn.

Vừa lao tới trước một bước, thất lưng chợt căng thẳng, ngay sau đó cả người Quân Lam Tuyết bỗng rơi vào một lồng ngực rộng rãi, thân hình bay vút về phía trước.

“Ta tới.” Giọng nói ôn hòa của Khúc Vô Nham từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

93. Q.2 - Chương 22: Chương 20.1

94. Q.2 - Chương 23: Chương 20.2: Cửu Tử Nhất Sinh

Xà?

Khúc Vô Nham vốn định nói, đây gọi là Giao Long, không phải xà, làm gì có con rắn nào vừa to vừa lớn như vậy chứ?

Nhưng mà, lời nói của Quân Lam Tuyết lại khiến cho hắn trở nên bị thuyết phục mà không cần lý do, để cho hắn không chút do dự mà chuẩn bị tấn công theo phương pháp của nàng.

Hai con hắc bạch mãng xà khổng lồ nhanh chóng phát động công kích hướng tới bọn họ, Quân Lam Tuyết tung người một phát nhảy lên con hắc mãng xà, Khúc Vô Nham cũng không suy nghĩ nhiều nữa, bởi vì lúc này con bạch Giao Long đã tiến tới ngay gần hắn.

Cầm kiếm phi lên, xoẹt, Quân Lam Tuyết ở trên không trung mạnh mẽ chém vào cổ của con hắc mãng xà.

“Rắc rắc ——” Một âm thanh chói tai, Quân Lam Tuyết có cảm giác trủy thủ của mình chém không lại lớp da dày bên trên, mẹ nó, con rắn này rốt cuộc sống được bao lâu rồi, lớn khủng bố như này còn chưa tính, cư nhiên da còn phải dày như vậy?

Một kích không thành, đuôi của con hắc mãng xà khổng lồ hung hăng quét về phía nàng, Quân Lam Tuyết tung người một cái nhanh chóng lui về phía sau, lại có nửa cái đuôi quét tới.

Máu tươi, lập tức từ không trung rơi xuống.

Cùng lúc này, hơi thở trên người Khúc Vô Nham tăng mạnh, nghiễm nhiên hóa thân thành ác ma đòi mạng, thoát một cái vọt đến đuôi của con bạch mãng xà, vung lợi kiếm trong tay, một kiếm nhanh như chớp đâm về phía cổ của con bạch mãng xà.

“Tuyết Nhi?” tiếng xé gió, rất mạnh, Khúc Vô Nham thấy tình thế không ổn, phát hiện Quân Lam Tuyết bị thương, thu lại lợi kiếm trong tay, nhanh chóng phi thân lui về sau, vội vàng hướng Quân Lam Tuyết mà tới.

Hắn đã mau, thân thể con bạch mãng xà khổng lồ cũng tuyệt không chậm hơn hắn, cái đuôi vĩ đại động mạnh một cái liền quét thẳng tới vai của Khúc Vô Nham.

Khúc Vô Nham lâm vào thế bất lợi, lộn liên tiếp hai lần giữa không trung, thật vất vả mới tới gần được Quân Lam Tuyết, lão đảo tiếp đất, một dòng máu tươi nơi khóe miệng chậm rãi chảy xuống, hiển nhiên cũng bị thương.

“Khụ.” Thân thể Quân Lam Tuyết vốn đã tương đối yếu, lúc này có cảm giác lục phủ ngũ tạng như sôi trào, thân thể vừa động đã phun ra một búng máu.

Con hắc mãng xà giương đầu lên, cái miệng to như chậu máu mở thật to, hướng Quân Lam Tuyết tấp tới, thân thể gầy yếu như nàng, đoán chừng cho nó nhét kẻ răng cũng chẳng đủ.

“Đáng chết.” Nhìn thấy Quân Lam Tuyết bị thương, đồng tử Khúc Không Nham tàn khốc, mắt huyết hồng, nhưng lúc hắc định động, con bạch Giao Long lại lần nữa nhích tới gần hắc.

Song xà xuất động, tóc Khúc Không Nham tung bay, hơi thở trên người phát ra giống như Tu La địa ngục, đám đả thương Tuyết Nhi của hắc, đúng là chán sống.

“Hai con súc sinh?” Quát khê một tiếng, Khúc Không Nham đột nhiên đeo vào một cái bao tay kỳ dị màu bạc, bao tay thoát nhìn giống như mặt ngoài trơn nhẵn, nhưng nếu nhìn thật kỹ sẽ thấy phần mặt ngoài có vẻ trơn nhẵn, có một cái đinh nhỏ sắc bén.

Cây đinh cứng rắn không gì sánh bằng, mà cái bao tay có vẻ bình thường kia hình như được chế tạo bằng vàng ròng, sát khí sắc bén tới dọa người.

Đeo bao tay lên, Khúc Không Nham không chút nghĩ ngợi đánh ra một quyền hướng phần dưới đầu bầy tặc của con hắc mãng xà.

Quyền tới, máu tươi bắn ra, lúc trước Quân Lam Tuyết dốc hết toàn lực cũng chỉ khiến nó trầy xước chút ít da lông, cư nhiên bây giờ lại bị Khúc Không Nham đâm thủng.

Quân Lam Tuyết kinh ngạc, găng tay kia đến tột cùng là làm bằng chất liệu gì, sao có thể sắc bén như vậy.

Con hắc mãng xà dính đòn nghiêm trọng đột nhiên ngã xuống đất, ngã xuống bên người Quân Lam Tuyết, thấy vậy, Quân Lam Tuyết nhắm ngay vết thương trên người nó, hung hăng bổ thêm một đao nữa.

95. Q.2 - Chương 24: Chương 20.3

96. Q.2 - Chương 25: Chương 20.4: Cửu Tử Nhất Sinh

“Tỷ tỷ?” Còn không đợi nàng hảo hảo cảm khái một lát, thân thể Quân Tiểu Ngôn đã không biết từ nơi nào chui ra, nhào tới gắt gao ôm lấy Quân Lam Tuyết, nước mắt lưng tròng, khóc lóc kể lể: “Tỷ tỷ, tỷ còn sống, tỷ thực sự còn sống, ô ô, Tiểu Ngôn còn cho là sẽ không bao giờ gặp lại hai người nữa”

Quân Tiểu Ngôn một vốc nước mắt nước mũi bôi trên người Quân Lam Tuyết, phát tiết hơn mười ngày qua lo lắng cùng nhớ nhung.

“Tiểu Ngôn, làm sao đệ lại ở chỗ này?” Quân Lam Tuyết có chút kinh ngạc.

“Là Cát thúc thúc bảo đệ ở chỗ này chờ, Tiểu Ngôn chờ thật lâu, còn tưởng rằng Còn tưởng rằng” Còn tưởng rằng bọn họ không thể về được nữa, Quân Tiểu Ngôn càng khóc càng dữ.

Vừa khóc lóc vừa tự an ủi trong lòng, thực ra hắc biểu hiện như vậy cũng là do quá lo lắng cho tỷ tỷ cùng Nham thúc thúc thôi, chứ hắc không có khóc nhè đâu.

Trong lòng Quân Lam Tuyết có chút mềm mại, nhẹ nhàng vỗ vỗ thân thể nhỏ bé của cậu nhóc, cười nhạo nói: “Đừng khóc, bọn tỷ đây không phải còn rất tốt sao? Tỷ ngươi là mệnh Tiểu Cường, không chết được.”

“Ô Tiểu Cường, Tiểu Cường là cái gì” Quân Tiểu Ngôn thút tha thút thít khóc, không quên hỏi thêm một câu.

Tiểu Cường mà cũng không biết, đệ đệ của nàng rốt cuộc là có bao nhiêu lạc hậu đây

“Chính là con gián đó, ý là đánh như thế nào cũng đều không chết.” Nàng bắt đắc dĩ giải thích.

Vừa nói dứt lời, Quân Tiểu Ngôn “Oa ô” một tiếng khóc còn lớn hơn. Xong đời rồi, xong đời rồi Tỷ tỷ của hắc nhất định là đầu óc có vấn đề, còn nói bản thân là con gián

Ồ, hắn không còn mặt mũi nào trở về nhìn phụ thân rồi, hắn khiến tỷ tỷ thành cái bộ dáng này, nhất định sẽ bị phụ thân quát nát bắp đùi cho xem.

“Này?” Quân Lam Tuyết nhăn mày lại, người thích sạch sẽ như nàng thực sự không chịu nổi nước mắt cùng nước mũi, vậy mà Quân Tiểu Ngôn vẫn khóc đến là uất ức, giật giật môi, vẫn là nên thu hồi lại lời nói vậy, rất không tự nhiên mà nói: “Được rồi, được rồi, tỷ còn chưa có chết đâu, đệ có gì phàn nàn hả?”

Nghe vậy, Quân Tiểu Ngôn mới khép miệng lại, “chết”, chữ này không phải điềm tốt, hắn mới không phải là khóc tang, cho dù tỷ tỷ đầu óc rớt bể, chỉ cần chờ hắn trưởng thành, hắn sẽ chăm sóc tỷ.

“Không, không khóc nữa” Thằng bé làm bộ dáng đáng thương ngậm miệng, đôi mắt tròn xoe đen nhánh còn đang lấp lánh nước mắt trong suốt, xem ra rất đáng thương.

“Bây giờ mới nghe lời.” Quân Lam Tuyết hài lòng gật đầu, ngẩng đầu, không nhìn thấy bóng dáng của Vũ Thú mỹ nhân, không khỏi có chút nghi ngờ, đang định hỏi Quân Tiểu Ngôn Vũ Thú mỹ nhân đi nơi nào rồi.

Quân Tiểu Ngôn đang khóc thút tha thút thít chợt dừng bàn tay nhỏ bé lau nước mắt một cái: “Thật may là có Nham thúc thúc và ba người Cát thúc thúc ở đây, a, đúng rồi, còn có Vương Gia đại thúc, thật may là có các người ở đây, nếu không Quân Tiểu Ngôn cũng không gặp được tỷ tỷ” Nói xong, Quân Tiểu Ngôn chợt phát hiện ra cái gì, đầu nhỏ quay nhìn tứ phía, có chút nghi ngờ mà nói: “Ah, Vương Gia đại thúc đâu rồi, vì sao không có đi cùng với mấy người bọn tỷ?”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết còn có Khúc Không Nham sắc mặt trầm xuống.

Quân Lam Tuyết bắt lấy cánh tay trước mặt của Quân Tiểu Ngôn, trầm giọng hỏi: “Vương Gia đại thúc cái gì? Đệ nói Tô Lăng Trạch?”

Quân Tiểu Ngôn chớp chớp đôi mắt to mang theo nước mắt, nghi ngờ hỏi ngược lại nàng, “ Chẳng lẽ còn có Vương Gia đại thúc nào khác sao?” Vì sao hắn lại không biết tỷ tỷ còn quen với các Vương Gia đại thúc khác chứ?

Khúc Không Nham hí hóp mắt hỏi, “Đệ nói là, Tô Lăng Trạch cũng vào Mê Vụ Sâm Lâm?”

Quân Tiểu Ngôn gật đầu một cái, vẻ mặt vô tội nói: “Các người không biết gì sao? Chẳng lẽ hắn không tìm được các người sao?”

Nghe vậy, đáy lòng Quân Lam Tuyết trở nên run sợ.

Mê Vụ Sâm Lâm, nàng cùng Khúc Không Nham ở trong Mê Vụ Sâm Lâm thiếu chút nữa đã mất đi tính mạng, cho dù sau đó có thêm ba huynh đệ Cát Gia, vẫn rất chật.

Tìm đường thoát vô cùng khó khăn, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Tô Lăng Trạch thế nhưng lại vào Mê Vụ Sâm Lâm tìm nàng.

Nam nhân kia Tại sao làm như vậy, chẳng lẽ hắn không biết Mê Vụ Sâm Lâm nguy hiểm đến cỡ nào?

Quân Lam Tuyết khê cắn chặt môi, đáy lòng sôi trào.

Hít một hơi thật sâu, nàng cố gắng bình phục cảm xúc sôi trào trong lòng, khàn khàn hỏi: “Một mình hắn đi?”

Tiểu Ngôn cắn cắn ngón tay suy nghĩ một chút, vội vàng nói: “Thức ấy mang theo toàn bộ gà nướng đi.”

Vì sợ tỷ tỷ ở bên trong đói bụng, nên hắn là Vương Gia đại thúc nhưng lại đặc biệt công theo một cái túi lớn đựng đầy gà nướng đi tìm tỷ tỷ, có vẻ như thức ấy rất thích tỷ tỷ.

“.....” Quân Lam Tuyết.

“.....” Khúc Không Nham.

“.....” Ba huynh đệ Cát gia.

97. Q.2 - Chương 26: Chương 21.1

98. Q.2 - Chương 27: Chương 21.2

Bất thành linh, Khúc Vô Nham lại trực tiếp hỏi nàng vấn đề này, nhất thời làm cho nàng ngẩn người, không tìm được câu trả lời.

Nhìn thấy Quân Lam Tuyết sững sốt, trong lòng Khúc Vô Nham bỗng chìm xuống, quả nhiên là như thế.

“Thật ra thì ta.” Quân Lam Tuyết thấy bộ dáng hần như vậy, định vội vàng giải thích.

Bỗng nhiên, Khúc Vô Nham lại cười một tiếng, cắt ngang lời nói của nàng, khôi phục nụ cười trước sau như một cùng với vẻ mặt ôn hòa, “Ta trở về tìm với nàng, để nàng đi một mình ta không yên tâm.”

Nghe vậy, đáy lòng Quân Lam Tuyết thoáng thở phào nhẹ nhõm, may mắn là hần không có hỏi nữa, nếu không thật sự nàng không biết trả lời như thế nào .

“Cám ơn người.” Thiên ngôn vạn ngữ chỉ có thể hóa thành một lời cảm ơn đơn giản. Nàng cũng không có ý định không cho Khúc Vô Nham đi theo, đối với Mê Vụ Sâm Lâm, nhiều người sẽ cảm thấy an toàn hơn.

“Không cần phải nói cảm ơn.” Nắng ấm bao phủ Khúc Vô Nham tạo thành một vòng cung ấm áp, “Ta nói rồi, chuyện của nàng cũng là chuyện của ta, không cần nói cảm ơn.”

Trong lòng Quân Lam Tuyết khẽ nhúc nhích, hơi gật đầu, tuy là như thế, nhưng trong lòng nàng đang thầm nói một câu cảm ơn chân thành.

“Tỷ tỷ, ta phải làm gì? Ta cũng muốn đi.” Quân Tiểu Ngôn cũng không muốn tiếp tục ở bên ngoài đợi thêm bốn năm ngày nữa, vội vàng ôm lấy đùi Quân Lam Tuyết .

“Đệ không được phép đi, đệ ở lại cùng Vũ Thú mỹ nhân, ở bên ngoài chờ chúng ta.” Quân Lam Tuyết trầm giọng nói.

Nơi đó là một chỗ vô cùng nguy hiểm, làm sao có thể ột đứa nhỏ sáu tuổi đi theo?.

“Đừng như vậy?” Quân Tiểu Ngôn nháy mắt mấy cái liền nước mắt lưng tròng, định dùng tình cảm để tấn công, yếu ớt nói: “Ngày đó, Mỹ nhân đại thúc đuổi theo thích khách còn chưa trở lại, tỷ tỷ, người nếu không dẫn ta đi theo, ta sẽ tự mình đi, nói không chừng ta còn có tìm được Vương gia đại thúc trước cả tỷ.”

“.” Tên tiểu quỷ chết tiệt này, tại sao lại bướng bỉnh như vậy.

“Dẫn hần theo.” Bỗng nhiên Khúc Vô Nham nói, “Tiểu quỷ này không có yếu ớt như người tưởng.”

“Đúng vậy, tỷ tỷ, tỷ xem Nham thúc thúc đã nói như vậy?” Quân Tiểu Ngôn vội vàng nói.

Nghe vậy, khoe miệng Khúc Vô Nham khẽ lệch một cái, nhìn hần tươi cười một cách dịu dàng: “Hả? Người gọi ta bằng gì?”

“Nham. Ách, tỷ phu.” Quân Tiểu Ngôn yếu ớt sửa lại lời nói, không có biện pháp nào khác, hần còn nhỏ, chỉ có thể khuất phục dưới uy hiếp của mỗ ác ma .

“Ngoan.” Lúc này, Khúc Vô Nham mới vừa lòng gật đầu, “Không có phí công thương người.”

“.” Quân Tiểu Ngôn yếu ớt cắn ngón tay, khóc không ra nước mắt, hần có thương mình sao? Có sao? có sao?

Quân Lam Tuyết có chút do dự, “Tuy nói như thế, nhưng dù sao hần cũng mới sáu tuổi.” Một đứa nhỏ sáu tuổi, cho dù thông minh như thế nào thì vẫn là một đứa nhỏ, huống chi, hôm trước việc ngã xuống vách núi cũng đã dọa đến hần .

Khúc Vô Nham cười cười, bên môi thấp thoáng một chút nhu hòa làm cho hần trở nên tuần dật hơn “Tuyết Nhi, đừng quên trên người hần có một đồng thứ kỳ quái, ở thời điểm cần thiết, nói không chừng hần sẽ an toàn hơn chúng ta nhiều.”

Lập tức, Quân Lam Tuyết nhớ tới ở trên người Tiểu Ngôn có cái bao bố nhỏ nhìn có vẻ cũ nát, ở trong đó có một đồng lớn thuốc giải độc, có một số ít ngay cả nàng cũng không biết là gì, quả thật không thể xem thường đệ đệ.

Lúc này, Quân Lam Tuyết mới đồng ý, nhưng vẫn lạnh lùng uy hiếp hắn: “Ta sẽ tin ngươi một lần, nhưng khi vào Mê Vụ Sâm Lâm, ngươi phải theo sát chúng ta, không cho phép rời đi một mình, càng không thể nghịch ngợm, biết không?”

Quân Tiểu Ngôn gật đầu liên tục, “Ta đã biết rồi”

Trao đổi xong, mọi người không hề chần chờ

Chương 21.3

Quyết định đi vào Mê Vụ Sâm Lâm một lần nữa.

“Lam Tử huynh đệ ——”

Đúng lúc này, bỗng nhiên xa xa truyền đến âm thanh kinh hãi, là của Dương Thành.

“Dương Thành?” Quân Lam Tuyết sửng sốt, chợt vội vàng ngẩng đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy Dương Thành ở cách đó không xa đang chạy tới, ở phía sau hắn còn có vài người mặc áo đen kỳ quái, đương nhiên, nàng cũng không biết đây là ảnh vệ của Ảnh lâu.

“Ngươi thật sự là Lam Tử huynh đệ?” Dương Thành kinh ngạc nhìn Quân Lam Tuyết, vẻ mặt đầy kích động, “Ngươi không có việc gì thật sự tốt quá, ta biết ngươi mạng lớn, sẽ không dễ dàng chết như vậy ? Ha ha.”

Nhìn thấy sự vui sướng của Dương Thành phát ra từ nội tâm, đáy lòng Quân Lam Tuyết cảm thấy mềm mại, cười cười nói: “Dương thành đại ca, tại sao ngươi lại tới nơi này?”

“Còn không phải là vì tìm ngươi.” Dương Thành nói có chút bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn là vẻ tươi cười: “Chúng ta tìm đường đến nơi này, muốn tìm một đường có vẻ an toàn tiến vào Mê Vụ Sâm Lâm, vừa đi tới nơi này liền nhìn thấy ngươi, điện hạ đâu? Ngươi có nhìn thấy điện hạ hay không?”

Nghe vậy, sắc mặt Quân Lam Tuyết chìm xuống: “Ta cũng vừa mới biết điện hạ đã đi vào Mê Vụ sâm lâm, đang chuẩn bị quay trở lại tìm hắn, Dương Thành đại ca, hắn tại sao lại đến nơi này?”

“Điện hạ vẫn còn ở trong Mê Vụ sâm lâm?” Nhìn đỉnh núi sương mù ngày càng dày đặc, Dương Thành cũng chậm chậm giận tái mặt, “Việc này nói ra rất dài dòng, chúng ta không nên chậm trễ, vẫn là đi trước tìm điện hạ, ta vừa đi vừa giải thích với ngươi.”

“Ừ.” Quân lam tuyết gật đầu, “ chúng ta đi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đi ở phía trước, Quân Tiểu Ngôn rất sợ Quân Lam Tuyết không dẫn hắn theo, cũng theo sát sau lưng Quân Lam Tuyết, một bước không rời.

Nhìn mấy người đi ở phía trước, môi Khúc Vô Nham khẽ nhếch, ở bên cạnh hắn ba huynh đệ Cát gia lập tức hiểu ý, hỏi: “Chủ nhân, cần phải.”

“Đi.” Khúc Vô Nham giương mắt, nhìn dãy núi mênh mông, “Cẩn thận một chút.”

“Vâng” Ba huynh đệ Cát gia hiểu ý, ba người liếc nhau, nặng nề gật đầu, thân hình chợt lóe, liền biến mất ở rừng nhiệt đới rậm rạp.

Nhìn bọn họ rời đi, lúc này Khúc Vô Nham mới nhắc chân, chậm rãi đuổi kịp Quân Lam Tuyết.

Một nhóm mấy người, lại một lần tiến vào thủy Mê Vụ sâm lâm – nơi được mệnh danh là mê cung lớn nhất trên đại lục.

Nhấp nhô liên tục, vạn dặm tung hoành.

Lúc này, sương mù tản đi giữa núi rừng khiến cho phong cảnh càng trở nên xanh tươi, nhìn lên trên một màu xanh biếc, phóng mắt nhìn ra xa, trong thiên địa chỉ còn lại có một màu xanh nguy nga.

Lại lần nữa đi vào Mê Vụ sâm lâm, nơi này lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác, trước mắt sương mù trong Mê Vụ sâm lâm dần dần tụ lại, nhưng vẫn thật là mỏng, vẫn có thể nhìn rõ ràng mọi vật xung quanh, chính là, dường như mỗi khi đi đến một chỗ thì lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Mà Quân Tiểu Ngôn, không uống phí lúc trước Khúc Vô Nham đáng giá hần cao như vậy, trên người hần bảo bối thật không ít, bọn họ vừa tiến vào rừng rậm liền gặp gỡ một con dã thú cực kỳ hung mãnh.

Quân Tiểu Ngôn không nói hai lời, lấy một lọ thuốc nước kỳ quái ném lên trên người dã thú, sau đó, chuyện tình đã xảy ra khiến mọi người phải kinh ngạc, lọ thuốc nước kia giống như là một loại nguyên rửa cực kỳ đáng sợ, nếu dính thân, sẽ không ngừng ăn mòn, không đến một lát thì lúc này, dã thú kia đã trở thành một vũng máu loãng, khiến ọi người phải trợn mắt há mồm.

99. Q.2 - Chương 28: Chương 21.4

Uy lực của nước hóa xương cốt, không người nào dám nhỏ nữa.

Khỏi phải nói, Quân Tiểu Ngôn vô cùng đắc ý.

Đương nhiên, bọn họ không biết, một nhóm người lúc trước đuổi giết bọn họ cho nên đi lên trước hết điểm huyết đạo của Quân Tiểu Ngôn làm cho hần không thể động đậy, chính là sợ Quân Tiểu Ngôn sẽ làm ra điều gì đó kỳ quái gì, lúc này không chừa cho Quân Tiểu Ngôn một con đường sống.

“Người nói cái gì?” Nghe được lời nói của Dương Thành, bỗng nhiên Quân Lam Tuyết dừng bước, “lão thái hậu qua đời vì bệnh?”

Điều này sao có thể?

Theo bản năng Quân Lam Tuyết nghĩ đến Tô Lăng Trạch, hần luôn gần gũi cùng lão thái hậu, lão thái hậu nếu là chết vì bệnh, vậy hần....

Quân Lam Tuyết không che dấu được nội tâm lo lắng và cũng không thể tin được, giống như trước đó không lâu còn nghe nói người nọ sống rất khỏe mạnh, qua vài ngày, lại nghe tin người nọ đã chết.

Dương Thành gật đầu có chút bi thống, “Chuyện này là thật, nói là chết vì bệnh, nhưng Thái y không có phát hiện, thật ra là lão thái hậu là bị người ta hại chết.

“Bị người ta hại chết?” Mi tâm Quân Lam Tuyết khẽ nhíu, lửa giận trong lòng không tự chủ phun ra, “Lão thái hậu không phải chỉ là một bà lão thôi sao, ai lại có thể hạ thủ đi giết hại một bà lão?”

Dương Thành lắc đầu, nắm thật chặt quả đấm, “Điện hạ còn đang tra xét, ngày đó sau khi chúng ta chia tay ở thôn Lạc Nhật, điện hạ ra roi thúc ngựa chạy về cung, nhưng chỉ thấy được lão thái hậu một lần cuối cùng.”

“Vậy hần....” Trong lòng Quân Lam Tuyết nắm thật chặt, lão thái hậu đi rồi, Tô lăng Trạch nhất định rất khổ sở.

Biết trong miệng Quân Lam Tuyết “hần” là ai, Dương Thành cũng không có giấu diếm, trầm trọng gật đầu, “Điện hạ rất là đau khổ, nhưng chuyện lão thái hậu bị hại tạm thời vẫn không thể nói ra, nếu không liền dả thảo kinh xà, bởi vậy điện hạ vẫn âm thầm điều tra, lần này nếu không phải vì tìm người, điện hạ cũng sẽ không chạy tới nơi này, thậm chí ngay cả thất đầu của lão thái hậu cũng không có tham dự, mà đi tới nơi này tìm người.”

“Hần....” Trong lòng Quân Lam Tuyết khẽ run, là một người hiện đại, nàng biết thất đầu là một ngày vô cùng quan trọng đối người đã mất, nhưng mà, hiện tại Dương Thành nói với nàng, Tô Lăng Trạch vì tìm nàng, thậm chí bỏ lỡ ngày thất đầu của lão thái hậu.

Lão thái hậu là ai?

Đó là bà nội của hần, là người nuôi nấng hần lớn lên.

Mà nàng, Quân Lam Tuyết, tại sao lại trở nên quan trọng như vậy, làm cho hần không ngại khó khăn mà chạy đến?

Nghe Dương Thành nói như vậy, ôm Quân Tiểu Ngôn đi về phía sau, Khúc Vô Nham cũng có chút giật mình nhú mày, chuyện lão thái hậu mất vì bệnh hần đã biết, bởi vì khi đó hần đang ở trong kinh đô, nhưng không ngờ rằng Tô Lăng Trạch sẽ vì Tiểu Tuyết Nhi mà làm ra chuyện như vậy.

Xem ra trong mắt Tô Lăng Trạch, dường như Tiểu Tuyết Nhi không phải là một người bé nhỏ không đáng kể.

Khi biết Tiểu Tuyết Nhi từng là sát thủ đứng hàng thứ ba trong Âm vệ, hần đã điều tra qua, biết được ngay từ đầu Tiểu Tuyết Nhi lên vào Lăng Vương Phủ là vì giết Tô Lăng Trạch, nhưng không biết vì sao, lúc này Tiểu Tuyết Nhi lại không chấp hành nhiệm vụ, cho tới bây giờ vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Khúc Vô Nham nghĩ có lẽ thời điểm ở bên trong Lăng Vương Phủ đã có việc gì xảy ra, Tiểu Tuyết Nhi bỗng mất đi trí nhớ, quên nhiệm vụ của mình nên mới chậm chạp không có hoàn thành, còn cùng Tô Lăng Trạch...

Nghĩ đến đây, cánh tay Khúc Vô Nham ôm Quân Tiểu Ngôn thật chặt, một cổ hờn giận xuất hiện trong đáy lòng, đối với Âm Bộ bất mãn ngày càng sâu.

“Hần không có tham gia thất đầu của lão thái hậu, Hoàng thượng có thể hay không.....” Quân Lam Tuyết hỏi.

Dương thành bắt đầu dĩ gật đầu: “Hoàng thượng đã có thánh dụ, yêu cầu ngày hôm đó mọi người trong hoàng thất phải có mặt, toàn bộ kinh đô ai cũng đau buồn vì phải đưa tiễn lão thái hậu, tất cả mọi người đều đến, bao gồm tiểu hoàng tử, tiểu công chúa mới sinh không bao lâu, chỉ thiếu một mình Điện hạ, Hoàng thượng vô cùng tức giận, hơn nữa một số quan viên theo phe Thái tử vốn dĩ đối với Điện hạ không vừa mắt, nay lại bắt được nhược điểm của Điện hạ, lại có cơ hội phồng lên, mỗi người nói một câu, Hoàng thượng đang nổi nóng lại còn nghe những lời này, hiện tại đã hạ thánh chỉ, phải áp giải điện hạ hồi cung để nghiêm trị, nhưng mà những người đó còn chưa có tìm tới nơi này, tạm thời điện hạ vẫn còn được an toàn.”

Nghe vậy, mắt Quân Lam Tuyết hơi hơi rũ xuống, lông mi thật dài che dấu suy nghĩ của bản thân, nàng không có nghĩ hần sẽ đến nơi này, càng không nghĩ đến bởi vì hần hành động như vậy, sẽ mang đến cho hần những phiền toái nghiêm trọng.

Đúng vậy, Tô Lăng Trạch không thể so với Khúc Vô Nham.

Tuy rằng nàng không biết thân phận của Khúc Vô Nham nhưng ít ra hần rất là tự do, hần muốn làm cái gì thì làm cái đó, không chỗ nào cần lo lắng hay sợ hãi.

Không giống với Tô Lăng Trạch.

Hần là hoàng tử, mỗi tiếng nói cử động đều có quan hệ đến vinh dự của Hoàng gia, có rất nhiều việc muốn làm nhưng thân bất do kỷ.

Bởi vì hoàng thượng cùng lão thái hậu sủng ái, càng làm cho hần lâm vào cục diện không thể nào làm khác được.

Hần không thể quá mạnh mẽ, càng không thể quá thông minh kiệt xuất, bởi vì thái tử sẽ kiêng dè hần.

Cho nên hần lựa chọn làm một Vương gia nhàn hạ, lâm triều không lên, chính sự không quan tâm, trong lúc rảnh rỗi thì giúp hoàng đế nuôi dưỡng chiến mã, làm việc buồn chán. Đường đường một Vương gia mà làm được như vậy hần đã vô cùng nhân nhượng, đã bị coi là yếu đuối, giống như Tôn Ngộ Không bị gọi lên Thiên Đình làm Bạch mã ôn, bị các hoàng tử cười nhạo cùng châm chọc.

Mà hần lại phải làm như thế, không phải bởi vì hần sợ chết, mà là bởi vì trách nhiệm với mấy trăm mạng người từ trên xuống dưới của Lăng Vương Phủ.

Quân Lam Tuyết biết Tô Lăng Trạch không phải yếu đuối, trên thực tế nàng biết Tô Lăng Trạch là một người vô cùng ẩn nhẫn, nàng tin tưởng hẳn xuất sắc hơn những hoàng tử khác, chỉ là hẳn giấu quá kĩ mà thôi.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày vì nàng mà Tô Lăng Trạch phải rơi vào tình huống nước sôi lửa bỏng. Đối với người luôn ẩn nhẫn như Tô Lăng Trạch, điều này gây cho nàng rung động quá lớn.

“Dương Thành đại ca, rốt cuộc Tô Lăng Trạch là người như thế nào.” Bất thành linh Quân Lam Tuyết hỏi.

Rốt cuộc, Tô Lăng Trạch là một người như thế nào.

Ở trong lòng của hắn, có phải hay không. nàng cũng có một địa vị nhất định?

Bằng không, tại sao hắn lại ngàn dặm xa xôi tới nơi này tìm nàng?

Bằng không, tại sao vì lo lắng nàng gặp chuyện không may, ngay cả ngày thất đầu của lão thái hậu cũng bỏ lỡ?

Quân Lam Tuyết ngẩng đầu, nhìn bầu trời cao vút, Tô Lăng Trạch, người chỉ với một câu nói bá đạo đồng ý cho ta thích người, có phải hay không người cũng thích ta rồi?

“Điện hạ sao?” Câu hỏi này của nàng làm cho Dương Thành sửng sốt, không tự chủ được nhớ lại mấy năm nay đi theo bên người điện hạ, cố gắng tìm chút từ để hình dung, “Ta theo điện hạ nhiều năm như vậy, tính tình của điện hạ ta chỉ hiểu một ít, tâm tư điện hạ rất sâu, Lam tử người hỏi vấn đề này khiến cho đại ca cảm thấy xấu hổ.”

Quân Lam Tuyết nhàn nhạt nhếch môi, “Ta biết hắn là người như thế nào.”

“Hả, người biết?” Dương Thành kinh ngạc, hắn đi theo điện hạ nhiều năm như vậy cũng không biết, Lam Tử làm sao lại biết.

“Đương nhiên.” Quân lam tuyết thu hồi ánh mắt nhìn về nơi xa, quay đầu bình tĩnh nói một cách khẳng định: “Hắn là một tên nam nhân khó chịu.”

“ ” Khó chịu, Dương Thành lau mồ hôi.

Điện hạ khó chịu.Khó chịu.

“Khó chịu là có ý gì?” Chẳng lẽ.

Quân Lam Tuyết thần nhiên liếc hắn một cái, khó chịu cũng không hiểu, thật muốn nói với hắn một tiếng, người hãy đi hỏi Baidu đi (một trang web giống Google ca ca) .

Sương mù mờ lung, ánh sáng mờ ảo, bị bóng cây loang lổ chiết xạ thành nhiều điểm sáng.

Lúc này, trên vách đá cao, hai con người như hai con kiến lớn, đang ở giữa không trung di chuyển về phía trước.

Phía trước là vách đá như bị đao gọt.

Phía sau, là vực sâu vạn trượng.

Mặt trời chiều chậm rãi hạ xuống, sắc trời dần dần ảm đạm, vách đá càng trở nên sâu và đen hơn.

“Chủ tử, Đại Hoàng Phong lại đuổi tới.” Một ông lão mặc áo choàng màu đen, thân thể gầy gò, một thân nhếch, khó khăn chạy theo người phía trước

Hắn là nguyên lão của Ảnh lâu, dưới một người trên vạn người, chỉ cần nghe lệnh một mình chủ tử.

Bóng dáng phía trước khẽ ngừng một chút, trong đôi mắt Tô Lăng Trạch mơ hồ xẹt qua một ánh mắt sắc bén, gió đêm lướt qua, mang theo khí lạnh đặc trưng của núi rừng.

“Nhảy xuống đi.” Hắn chỉ vào vách núi giống như đao gọt phía trước, thần nhiên nói.

Thân thể ông lão rung rung một chút, nhúu chặt chân mày nói: “Chủ nhân, vách núi đen này sâu không lường được, Quân cô nương thật sự.”

Ánh mắt Tô Lăng Trạch tối đen quét về phía hắn, ánh sáng trong mắt không hề che dấu sát khí.

Thân thể ông lão càng run hơn, không dám nhiều lời nữa, lão thái hậu vừa mới mất, hiện tại cảm xúc của chủ tử đang muốn bạo phát, hắn có thể chết không tử tế hay không ? Bởi vậy chỉ có thể trách mình xui xẻo.

Tô Lăng Trạch nhìn Đại Hoàng Phong đang bay tới ở phía sau, trên mặt trước sau như một bình tĩnh cùng đạm mạc.

“Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Hắn thản nhiên nói.

Cách đó không xa, sương mù đang dần dần tụ lại, đến lúc đó nếu muốn tìm người, sẽ càng thêm khó khăn, khi hắn tiến vào Mê Vụ sâm lâm thì bốn phía đều là một mảnh tươi sáng, nhưng liên tục vài ngày, hắn không có phát hiện dấu vết có người đi qua.

Tiểu nô tài của hắn, rốt cuộc có bị làm sao không ?

Nơi này vô cùng nguy hiểm, dã thú cùng độc vật nhiều không kể xiết, nàng có tốt không? Có ứng phó được hay không?

Rạng sáng, vô ý kinh động chỗ ở của Đại Hoàng Phong, không nghĩ tới Đại Hoàng Phong này sẽ đuổi theo bọn họ một ngày không buông tha, làm cho hắn hoài nghi đây là đám ăn thịt người.

Mà trong Mê Vụ sâm lâm, nơi nơi là cạm bẫy, nơi nơi là vách núi, khắp nơi là sườn treo vách đứng, chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ tan xương nát thịt.

Trong mắt Tô Lăng Trạch thoáng một chút sầu lo, tiểu nô tài, người nhất định không được có việc gì, nhất định không.

“Tới?” Nhìn Đại Hoàng Phong sẽ lập tức bay đến trước mặt, ông lão vội vàng nhắc nhở Tô Lăng Trạch đang trầm tư.

“Nhảy.” Con người đen hơi ngưng trọng, khóe môi Tô Lăng Trạch thản nhiên nhếch lên, vách núi vạn trượng thì sao, chỉ cần nàng ở dưới, hắn liền nhảy.

Tiểu nô tài, người mơ tưởng sẽ thoát khỏi bốn vương

Gió núi thổi qua làm tung bay vạt áo đen, thần sách Tô Lăng Trạch bình tĩnh, ở thời điểm Đại Hoàng Phong đuổi đến thì thả người nhảy xuống, biến mất ở vách núi đen vạn trượng.

Ông lão cắn răng một cái, sứ mạng của hắn là bảo vệ chủ tử, mặc kệ hắn đi đâu, hắn đều phải bảo vệ.

Nghĩ đến đây, hắn nhượng mày, cũng thả người nhảy xuống vách núi đen vạn trượng.

Hết chương 21

100. Q.2 - Chương 29: Chương 22.1: Gặp Nhau (một)

Nhìn xuống nơi vách núi sâu thẳm, cảnh vật hư ảo, không thấy đáy, chẳng khác nào vực sâu vạn trượng.

Kỳ thực sau lưng chính là sương mù dày đặc, cùng cổ thụ cao ngút trời xanh, rậm rạp tươi tốt bên trong Mê Vụ sâm lâm, bởi vì nhân loại thường không bước tới chốn này, nên thực vật ở đây cũng cao lớn, tươi xanh khác thường.

Lão nhân mặc áo choàng nhìn Tô Lăng Trạch trên người luôn tản mát ra hơi thở uy hiếp đang đi đằng trước, trong lòng dâng lên một nỗi bất đắc dĩ cùng khổ tâm. :

Điện hạ năm nay cũng chỉ mới hai mươi bốn, nhưng lại một thân võ nghệ bất phàm, sợ rằng cả trong Ảnh Lâu, cũng không có kẻ nào là đối thủ của người.

Thiên phú như vậy hắn cũng không theo kịp, nói không chừng chưa đến lúc, thì Điện hạ cũng không cần tới mình bảo vệ.

Trong mắt người ngoài, Vương Gia chẳng qua chỉ là kẻ nhàn hạ vô sự, nhưng bọn họ không biết rằng, có rất nhiều chuyện đều là do Điện hạ yên lặng thao túng ở đằng sau, người trầm tĩnh cùng khôn ngoan như vậy thật khiến hắn kinh hãi, cũng rất khâm phục.

Nhưng mà, cho dù có thực sự mạnh mẽ, cũng không thể cứ như vậy cậy mạnh mà xông loạn chứ, trong lòng hắn vô cùng bất đắc dĩ.

Ở Mê Vụ sâm lâm mấy ngày nay, Điện hạ vì tìm nữ nhân kia mà chỗ nào cũng dám xông, đã nhiều lần xông vào địa bàn của dã thú, thiếu chút nữa là bị dã thú quần công (tấn công tập thể).

Dưới tình huống như vậy, cho dù có là cao thủ võ công, cũng thể chịu nổi

Hắn thực sự không hiểu, nữ nhân kia có gì tốt? Khiến Điện hạ sủng ái như vậy?

“Sắp tới rồi.” Bên tai đột nhiên truyền tới một âm thanh lạnh lạnh, lão nhân áo choàng vội vàng tập trung cao độ, lúc này mới phát hiện ra ngọn cây cổ thụ đang chuẩn bị đổ xuống, lập tức khống chế sức lực quanh thân, thả chậm tốc độ.

Cự ly không quá cao, chỉ cần người có kinh công thượng thừa là có thể dễ dàng xuống, nhưng mà bên dưới luôn là một mảnh Tùng Lâm rậm rạp, không thấy được bóng người? (Hóa ra trước h bác này với Trạch ca luôn đi trên cây -___-“)

Sương mù ngày càng dày đặc, hai người tìm kiếm khắp mọi nơi, đi từng bước cẩn thận mà kiên định.

“Điện hạ, nơi này có hai cái xác Giao Long.” Lão nhân áo choàng chợt cao giọng nói.

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch khẽ nhíu mày, đi tới chỗ của lão nhân áo choàng, đúng là hai cái xác Giao Long, thân thể hai màu trắng đen đã sớm cứng ngắc, mặt Giao Long giống như đã bị kẻ khác lấy đi, chỉ còn lại cái xác, trừ lớp da dày ở ngoài, đều không còn lợi ích gì.

Tô Lăng Trạch nhíu mày, không trả lời, trong lòng biết rõ Giao Long là loài hung bạo, vô cùng mạnh mẽ, cả đời luôn là bá chủ rừng rậm, sao có thể chết ở chỗ này?

“Có dấu chân người.” Hắn bỗng nhiên thấy vết chân đầy máu in rõ ràng trên mặt đất, dấu vết lộn xộn, giống như không phải chỉ có một người, có vẻ như đã cùng Giao Long độ sức.

Lão nhân áo choàng kinh ngạc nói: “Điện hạ, hai con Giao Long này hắn là bị người giết chết, còn có thể giết cả Giao Long, bản lĩnh của người này quả thực đáng sợ.”

Tô Lăng Trạch gật đầu, hắn nhiên cũng đồng ý với suy nghĩ của lão.

Đang đi, bước chân Tô Lăng Trạch đột nhiên khựng lại.

Siết chặt nắm đấm. “Điện hạ?” lão nhân áo choàng quay đầu lại, chỉ thấy Tô Lăng Trạch đang chăm chăm nhìn xuống mặt đất, đồng tử màu đen dần trầm xuống, nổi cơn cuồng phong.

Tô Lăng Trạch nhìn chăm chăm thanh chủy thủ nằm trên đất.

Đây chính là vật tùy thân của nàng.

Hôm đó ở Lăng vương phủ, tiểu nô muốn có vật phòng thân, hắn đã đưa cho nàng.

Như vậy, thanh chủy thủ này, tại sao lại nằm đây?

101. Q.2 - Chương 30: Chương 22.2: Gặp Nhau (một)

Hắn chậm rãi ngòm xỏm xuống, nhặt lên thanh chủ thủ dính đầy máu tươi.

Chủ thủ ở đây, xác Giao Long cũng ở đây.

Không lẽ

Trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an mãnh liệt, không lẽ, nàng thực sự đụng phải Giao Long? ::Tử Tinh DDLQD::

Tầm mắt ngưng trọng, Tô Lăng Trạch lập tức ngẩng đầu lên tìm kiếm khắp nơi cạnh thi thể Giao Long.

Không có?

Không có thi thể, càng không có vật nào khác, không có bất kỳ gì cả?

Tô Lăng Trạch thở phào nhẹ nhõm Bất kể là Giao Long vì sao mà chết, nhưng rõ ràng là nàng còn sống, tiểu nô nhất định còn sống.

“Tìm kiếm xung quanh nơi này.” Tô Lăng Trạch lạnh lùng nói, nàng nhất định ở quanh đây?

“Điện hạ.” lão nhân áo choàng do dự nói: “Chúng ta đã tìm khắp nơi mấy ngày nay rồi, Quân cô nương một mình ở chỗ này, lại gặp phải Giao Long, nói không chừng đã đầu một nơi thân một nẻo, Điện hạ, người là thân thể nghìn vàng, cần gì phải”

Lời còn chưa dứt, trong lòng Tô Lăng Trạch chợt căng thẳng, vung tay qua, lão nhân áo choàng vội lùi về sau, bước chân mang theo hàn khí, lạnh lùng nhìn hắn: “Kể từ bây giờ, đừng để cho ta nghe thấy bất luận điều không may nào về nàng, bằng không, ngươi cút.”

Lão nhân áo choàng run rẩy cúi đầu, “..... Điện hạ nguoi giận.”

“Hừ.” Bóng dáng Tô Lăng Trạch hóa thành một đạo ánh sáng bay vút ra ngoài, tốc độ nhanh như chớp.

Tiểu nô tài, nàng không có việc gì chứ, đúng không

Nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì, nếu không Dù xuống địa ngục, ta cũng nhất định lôi được hồn phách của nàng về.

Cho nên, nàng tốt nhất là không có chuyện gì. ::Tử Tinh DDLQD::

Tốt nhất là không.

“Xuy”

Đang mãi suy nghĩ, từ xa một đạo ánh sáng đột nhiên lao tới.

Phi tiêu tinh xảo, ẩn mình trong những điểm sáng loang lổ trên cây, lấp lánh hàn quang, hướng thẳng tới chỗ Tô Lăng Trạch.

“Điện hạ cẩn thận?” Lão nhân áo choàng cả kinh, vừa thấy phi tiêu màu vàng, liền hiểu được, nơi này có người? Hơn nữa còn đang chuẩn bị ám sát bọn họ?

Tô Lăng Trạch hừ lạnh một tiếng, mũi chân điểm nhẹ, cả người lui nhanh về, phi tiêu màu vàng thoáng xẹt qua bên tai hắn, thẳng tắp cắm vào cây cổ thụ sau lưng, vô cùng sắc bén.

“Dám mai phục nơi này đánh lén Bồn vương?” Tô Lăng Trạch cười lạnh một tiếng, “Sát thủ Âm Lâu cũng không có cam đảm này, là kẻ nào, nếu đã đến đây, còn cần gì phải trốn tránh, mau ra đây.”

Tiếng vừa ngừng, bóng cây đung đưa, hai nam tử đội mũ kín nhẹ nhàng nhảy xuống, vừa chạm đất, liền bật mạnh lên, trong nháy mắt lao về phía Tô Lăng Trạch, “Lăng vương điện hạ quả nhiên tài cao gan lớn, che giấu thật sâu, đã như vậy, cũng đừng trách hai huynh đệ ta không khách khí?”

Trên đầu đều mang mũ, rủ xuống một miếng vải đen, đem cả thân hình che phủ bởi áo choàng, Tô Lăng Trạch không thấy được hình dạng của bọn chúng, nhưng mà giọng nói này, không phải là người trong kinh thành.

“Các người biết được Bồn vương sẽ đến Mê Vụ sâm lâm, còn dám mai phục hành thích ở chỗ này, sự can đảm đủ khiến người khác kinh ngạc.” Tô Lăng Trạch nhàn nhạt, thần sắc hờ hững, thờ ơ, chỉ như thế mà đã định lấy đi mạng hân, suy nghĩ của bọn họ, quả thực quá ngây thơ rồi.

Nhìn hai kẻ đội nón đang lao tới, Tô Lăng Trạch lạnh lùng nhướn môi, ngón tay thon dài đảo tới, hung hăng bắt lấy cánh tay kẻ kia, tốc độ kinh người.

102. Q.2 - Chương 31: Chương 22.3: Gặp Nhau (một)

Khiến cho đối phương không khỏi sửng sốt, thật không ngờ rằng, trong Tĩnh Uyên vương triều lại có một kẻ thực lực thật sự không tệ, lập tức gạt bỏ tất cả sự khinh thường, thân hình chợt lui vài bước.

Nhưng mà đã quá muộn, năm ngón tay cứng rắn như thiết câu (móc sắt), rút cuộc tháo luôn xương vai của hân xuống.

Kẻ còn lại thấy thế, vội vàng kéo bên tay kia của hân lập tức tìm đường rút.

Nhìn ra điểm này, lão nhân áo choàng hừ lạnh một tiếng: “Định chạy? Cũng nên hỏi trước một tiếng xem Độc Lão ta có đồng ý hay không chứ?”

Lão ở Ảnh lâu dưới một người trên vạn người, chỉ trực tiếp phụng mệnh Tô Lăng Trạch, không phải chỉ nhờ một thân võ nghệ, mà phần lớn là do độc thuật của lão.

Dưới trướng Tô Lăng Trạch có hai trợ thủ đắc lực nhất, một vị là Mãn lão, nổi danh thần y, vị còn lại chính là lão nhân áo choàng này, người người trên giang hồ đều kiêng kỵ cái tên Độc Lão.

Vung tay lên, trong nháy mắt từ áo choàng màu đen tung ra ngoài một đám bột phấn tản mát theo gió.

Hai gã che mặt liền biến sắc, bọn họ đối với độc không hề am hiểu, không nghĩ đến bên cạnh Tô Lăng Trạch lại có nhân vật lợi hại như vậy, lập tức ra quyết định: “Rút lui trước?”

Hai người nhanh chóng bỏ chạy thật xa.

Độc lão khép lại áo choàng đen, lập tức định đuổi theo, Tô Lăng Trạch lại nói: “Bỏ đi, không cần đuổi theo, cứ để bọn chúng chạy.”

“Vương gia?”

“Mục đích của bọn chúng là hành thích chúng ta, tất nhiên sau này sẽ trở lại, cần gì phải phí công đuổi theo bọn chúng.” Tô Lăng Trạch thần nhiên nói.

Độc lão lập tức hiểu được vấn đề, trong lòng Vương gia, thủy chung đều coi việc tìm kiếm Quân cô nương quan trọng hơn, làm gì còn thời gian đuổi theo bọn chúng, còn không bằng tiết kiệm chút thời gian nhanh chóng tìm được Quân cô nương.

“Vương gia người cảm thấy bọn chúng là do ai phái tới hành thích?” Lại có thể đuổi giết tới tận Mê Vụ sâm lâm, trong lòng Độc lão thực lo lắng.

“Không biết.” Tô Lăng Trạch hoàn toàn không có hứng thú với vấn đề này, kẻ muốn mạng của hân thì nhiều, cần gì phải lãng phí thời gian đi điều tra xem đây là ai chứ? Hân nhật chủy thủ lên, nhẹ nhàng đem thanh chủy thủ nhuộm đầy máu bỏ vào trong ngực, mùi máu tươi phảng phất nơi chóp mũi, rất gay mũi, từng giây từng phút nhắc nhở hân, tiểu nô nhất định ở quanh đây, “Chúng ta tiếp tục tìm kiếm xung quanh nơi này.”

“Vâng. Vương gia.”

Hai người tiếp tục tìm kiếm sâu hơn trong Mê Vụ sâm lâm.

Ánh tà dương chiếu xuống tạo ra vô vàn bóng cây loang lổ trên mặt đất, lúc ẩn lúc hiện, bầu trời trên những tán cổ thụ cũng không ngừng chấn động, cây cối đung đưa, giống như toàn bộ mảnh đất này đều đang rung động.

Tô Lăng Trạch dừng bước, cẩn thận lắng nghe.

Tùng Lâm an tĩnh, xa xa, mơ hồ nghe thấy những tiếng dã thú gầm gừ, xen lẫn là rất nhiều tiếng NGAO..OOO không biết từ đâu, như gần như xa.

“Vương gia, hình như có cái gì đó khác thường.” Độc lão giống như có chút dự cảm chẳng lành, thần sắc vương chút sầu lo.

Sắc mặt Tô Lăng Trạch đột nhiên biến đổi, trầm giọng nói: “Bầy thú đang tới, là bầy sói, mau tìm nơi nào ẩn nấp.”

Đồng thời, ở nơi nào đó trong Mê Vụ sâm lâm, đám người Quân Lam Tuyết lúc này cũng nghe được tiếng hú của bầy sói, cả đoàn lập tức biến sắc.

“Là bầy sói.” Sắc mặt Khúc Vô Nham khẽ biến đổi, giống như đang trả lời nàng, cách đó không xa lại vang vọng tiếng bầy sói hú.

“NGAO..OOO—”

Tiếng sói rống lần lượt truyền tới, dần dần, càng ngày tiếng động càng lớn, lúc đầu chỉ có một vài tiếng, đến cuối cùng lại thành vài chục con ác lang cùng nhau gào thét?

103. Q.2 - Chương 32: Chương 22.4

“Mau trèo lên cây?” Quân Lam Tuyết vội vàng nói, cổ thụ nơi này đều rất to lớn, sẽ không dễ dàng bị gãy đổ, huống hồ những cây này còn cao vút tầng mây, bây giờ chạy trốn cũng không kịp, chỉ có thể trốn tạm trên cây.

Nghe thấy thế, mọi người cũng không nói hai lời, nhanh chóng leo lên trên ngọn cây.

Bầy sói ngày càng tới gần, xa xa, cát bụi cuồn cuộn, tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

Cả dải đất trở nên chấn động, đang núp trên ngọn cây, sự lo lắng trong lòng mọi người càng lúc càng lớn.

Bọn họ đứng ở trên ngọn cây, có thể thấy rõ ràng mấy trăm con ác lang đang điên cuồng lao tới, trên mặt cả bọn đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Đây có lẽ là lần đầu tiên bọn họ gặp phải tình huống như vậy, hùng vĩ, kích thích, rồi lại cực kỳ hùng vĩ.

Bầy sói đông đúc, ít cũng phải trăm con, những con mắt màu xanh lá dày đặc, phát ra ánh nhìn âm lãnh.

“Mau che giấu khí tức?” (Hơi thở, mùi trên người) Hiển nhiên, cả đám người này còn đang chấn động bởi bầy sói hung hãn, đông nghìn nghịt kia, Dương Thành vội quát khẽ lên nhắc nhở, cả bọn lập tức nín thở, nhìn bầy sói tiến tới càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cho đến khi tới được tàng cây nơi bọn họ ẩn núp.

Đột nhiên, Quân Lam Tuyết khẽ hí mắt, nhìn chăm chăm vào một vây Kim cung (cung vàng) nằm trong bầy sói, đúng là nó

Vũ khí của Cát Đàng, Kim cung???

Lúc này đang bị bầy sói đội lên đầu, bởi vì tốc độ quá nhanh nên vẫn còn bị mắc lại trên lớp lớp những con sói hoang đang hung hãn chạy về phía trước.

Khúc Vô Nham cũng nhận ra chiếc áo choàng đó, không khỏi nhú mào, chẳng lẽ Cát Đang hẳn

“Là đại cung của Cát thúc thúc?” Quân Tiểu Ngôn kinh hãi hét lên, hô lớn như vậy, lập tức kinh động tới bầy sói nhảy bén, hơn chục con sói hoang dừng lại, đứng ngay dưới tàng cây bọn họ ẩn nấp.

Vừa thấy mình kinh động tới bầy sói, Quân Tiểu Ngôn sợ hết hồn, trượt chân một cái liền ngã nhào xuống phía dưới.

Trong tình thế cấp bách, bé tóm được một nhánh dây leo quấn quanh đại thụ, cả người treo lơ lửng trên thân cây mới không bị rơi xuống chỗ bầy sói bên dưới.

Tiểu Ngôn?

Trong lòng mọi người cả kinh, những con sói khác thấy đồng bọn dừng lại, không ít con cũng ngừng chạy để xem xét.

Sói là động vật sống bầy đàn, không chỉ có sự nhảy bén trời sinh, mà bản tính càng thêm hung ác, tàn độc, bọn chúng đối với bất kỳ sự sống nào cũng đều có khả năng phát hiện rất nhanh nhạy, mà Quân Tiểu Ngôn lúc rơi xuống, lại treo trên một cành cây khô, cách mặt đất không quá bốn năm mét, lúc này không chỉ có thân hình bé bị bại lộ, còn nhiều thêm mấy phần nguy hiểm.

Mất thấy mười mấy con sói đang chầm chậm tiến gần tới chỗ mình, Quân Tiểu Ngôn đổ mồ hôi đầm đìa, tận lực khống chế hơi thở, hạn chế hô hấp toàn thân tới mức thấp nhất, treo trên nhánh cây không hề nhúc nhích, giống như một vật gì đó, không có sinh mạng, không có máu thịt.

Nhưng mà bọn sói cũng không dễ bị lừa như thế, bọn chúng không chỉ có khứu giác nhạy cảm, còn rất thông minh, hoàn toàn không bị Quân Tiểu Ngôn lừa gạt, ngược lại càng gia tăng tốc độ, áp sát từng chút một.

Đúng lúc bọn chúng sắp đi tới chỗ Quân Tiểu Ngôn, cách đó không xa, trên cây chợt lóe lên một bóng dáng nhỏ nhắn, chớp nhoáng, một thanh chủ thủ xé gió bay đến, cắt đứt cổ họng một con sói, máu tươi bắn ra tung tóe.

Sự biến đổi này liền khiến mọi người giật nảy mình, chỉ kịp thấy Quân Lam Tuyết một tay túm lấy nhánh dây leo, cả người đu ở phía trên bầy sói, dùng bản thân làm mồi nhử, dẫn dụ sự chú ý của bọn chúng, sau đó bay về phía đằng xa.

“Ngao —— ô ——” Mùi máu tanh càng kích thích bầy sói hung tàn, lập tức bỏ qua Quân Tiểu Ngôn mà nhanh chóng đuổi theo Quân Lam Tuyết.

Quân Tiểu Ngôn thở phào nhẹ nhõm, bé cũng không để ý tới Quân Lam Tuyết đang dẫn dụ bầy sói, vội vàng trèo lại trên cây.

Động tác của Quân Lam Tuyết rất nhanh, mượn dây leo bay thẳng tới một gốc cây khác, mà hành động của bầy sói cũng nhanh không thể đỡ, những người ở đây còn chưa kịp hoàn hồn, đã dần biến mất hẳn khỏi tầm mắt của bọn họ.

“Mau đuổi theo.” Thân hình khê động, Khúc Vô Nham, đám người Dương Thành, không kịp nghĩ ngợi liền vội vàng hướng về phía Quân Lam Tuyết biến mất mà lao đến, chẳng màng tới việc lũ sói có phát hiện ra bọn họ hay không, chỉ sợ muộn một bước sẽ có chuyện không hay với Quân Lam Tuyết.

104. Q.2 - Chương 33: Chương 23: Gặp Nhau (hai)

“Mau đuổi theo.”

Bóng dáng vừa động, Khúc Vô Nham, đám người

Dương Thành, không chút nghĩ ngợi vội vàng lao

tới hướng Quân Lam Tuyết biến mất, không quan

tâm bầy sói có phát hiện họ hay không, rất sợ nếu chạm một bước Quân Lam Tuyết sẽ xảy ra chuyện. Tốc độ bầy sói rất nhanh, chạy được một lúc, trên trán Quân Lam Tuyết đã rịn mồ hôi, quay đầu lại nhìn, bầy sói vẫn tiếp tục đuổi theo phía sau, lông mày nàng nhíu chặt hơn, xem ra phải tìm một chỗ để trốn, nếu không đợi đến lúc thể lực hao hết, thì chỉ có thể chờ chết thôi.

Nghĩ vậy, nàng đột nhiên thả chậm bước chân, ánh mắt rơi vào một sơn động không xa, cái sơn động này cao khoảng ba trượng, chính giữa đặt một tảng đá thật lớn, trên tảng đá còn có một hang nhỏ, xem ra chỉ có thể đến nơi đó tránh trước một lúc thôi.

Ý định bách chuyển thiên hồi (trăm lần nghĩ ngợi), Quân Lam Tuyết không nghĩ ngợi nữa, đột nhiên tốc độ tăng nhanh hơn, chạy về hướng sơn động.

Sơn động cao ba trượng, từ xa nhìn chẳng cao lắm, nhưng đến gần mới phát hiện muốn đi lên cũng không phải dễ dàng như vậy, nhưng mà Quân Lam Tuyết không thể lãng phí thời gian để trèo lên, vội vàng do dự một chút, nàng đột nhiên lấy ra một thanh chủy thủ, chủy thủ này là Khúc Vô Nham khi thấy chủy thủ mà nàng mang theo bên mình đã đánh mất, lại lần nữa cho nàng một thanh để phòng thân, đem chủy thủ cố định vững vàng trên vách đá của sơn động, sau đó mượn lực mà nhảy lên, thành công lên khối đá khổng lồ kia.

Bầy sói bên dưới sơn động thấy Quân Lam Tuyết ở trên đó, không cam lòng rống giận, phát ra từng đợt âm thanh kinh khủng lại chói tai, Quân Lam Tuyết khẽ thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn xuống mấy trăm con sói hung ác dưới kia, da đầu không khỏi phát run, nhiều sói như vậy, nếu mà

thật sự bị bao vây, nhất định sẽ bị ăn đến nỗi xương cốt cũng không còn.

Lúc nàng đang thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy bên hông căng thẳng, một lực lớn đem nàng kéo về một hướng không biết địa phương nào.

“Người nào. Ừm.”

Miệng bị che, một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, “Xuyt, đừng lên tiếng?”

Quân Lam tuyết hơi sững sờ, thanh âm này. Tô Lăng Trạch? Hắn tại sao lại ở chỗ này?

Không để nàng suy nghĩ nhiều, Tô Lăng Trạch nắm chắc thân thể của nàng, rẽ vào một Âm Huyệt nhỏ hẹp ở bên trong, này Âm Huyệt cách này sơn động không tới một trượng, Âm Huyệt không lớn, nhỏ hẹp chỉ có thể dung nạp một người, vì vậy hai người núp ở nơi đó, có vẻ quá chật chội, thân thể của hai người cơ hồ là dính vào thành một khối .

“Tô Lăng Trạch, thật sự là người?”

Nhìn thấy Tô Lăng Trạch luôn cao quý hờ hững, giờ phút này lại chật vật dị thường, trong lòng Quân Lam Tuyết liền giật mình, một cảm xúc không biết tên từ sâu trong đáy lòng dâng lên, có cao hứng, có kích động, càng nhiều hơn là thở phào nhẹ nhõm, hắn thoát nhìn tuy rằng chật vật một chút, nhưng không có chuyện gì.

“Tiểu nô tài.”

Giọng nói Quân Lam Tuyết vừa dứt, bên môi hắn tràn ra một đạo âm thanh thì thầm mơ hồ không rõ, giống như muốn xác định nàng chân thật tồn tại, đôi tay Tô Lăng Trạch buộc chặt, ôm lấy Quân Lam Tuyết vào trong ngực, thật chặt, như muốn đem nàng dung nhập vào thân thể mình.

Liên tục mấy ngày đêm.

Hắn ép mình thừa nhận, tiểu nô tài nhất định sẽ không có chuyện gì, sẽ không giống hoàng tử mẫu cứ như vậy mà rời khỏi.

Nhưng mà lại vẫn luôn không tìm được nàng.

Hắn đang hốt hoảng, từ trước tới nay chưa bao giờ hốt hoảng như vậy, vẫn cho là mình đã nắm tiểu nô tài trong lòng bàn tay, bất chợt bay ra khỏi bàn tay của hắn, để hắn không tham dự được vào sống chết của nàng, tình trạng như vậy làm cho hắn chưa bao giờ có hốt hoảng, lại rất sợ tiểu nô tài cứ rời đi như vậy, sẽ không bao giờ xuất hiện tại bên cạnh hắn nữa.

Hắn tình nguyện nàng phách lối một chút, tình nguyện nàng không biết trên dưới, cho dù đem Lăng vương phủ làm cho náo loạn cũng tốt, chỉ cần nàng ở đây, hắn đều có thể tiếp nhận.

Cũng may, nàng xuất hiện.

105. Q.2 - Chương 34

Bản lĩnh hắn nàng đã đã lĩnh giáo rồi, cho dù đáy lòng quan tâm đi nữa, quan tâm ư, ngoài mặt cũng sẽ làm ra vẻ hồ hững, một bộ dạng chẳng có biểu tình gì cả.

Nếu không phải từ Dương Thành mà biết tất cả mọi chuyện của hắn, Quân Lam Tuyết sẽ thật cho rằng, hắn tới nơi này, thật sự chỉ là bởi vì nhằm chán, tới luyện một chút bản lĩnh.

Nhưng mặc kệ như thế nào, chỉ cần bọn họ cùng bình an, như vậy đã đủ rồi.

Cũng không biết như thế nào, vừa rồi trong bầy sói gặp được hắn bên người mang theo Kim cung, làm sao lại rơi vào trong bầy sói đây?

Hơn nữa, sau khi bọn họ lần thứ hai tiến vào Mê Vụ Sâm Lâm, ba huynh đệ Cát gia dường như đã rời đi, như thế nào lại xuất hiện tại nơi này?

Đem nghi ngờ bỏ vào đáy lòng, Quân Lam Tuyết từ trong ngực lấy ra một ống tròn quái dị, tìm hộp quẹt, đem đốt, một đạo Tử Quang phóng lên cao, vang dội trên bầu trời Mê Vụ Sâm Lâm.

Đây là đạn tín hiệu.

Lúc trước bọn họ cũng đã chuẩn bị kỹ càng, một khi thất lạc, nếu như người nào tìm được đám người Tô Lăng Trạch trước, như vậy liền rời khỏi Mê Vụ Sâm Lâm, ở ngoài rừng rậm hợp lại.

Mà bọn họ đều đã đi con đường kia, dĩ nhiên tương đối quen thuộc, cũng tương đối có thể an toàn rời đi.

“Chúng ta đi, đi ra ngoài trước.” Quân Lam Tuyết trầm giọng nói.

Nghe vậy, khóe mắt Tô Lăng Trạch vô cùng kinh ngạc, “Nàng biết đi ra ngoài như thế nào?”

“ ” Người Được.

Hừ.

Tô Lăng Trạch không quay đầu lại, không gọi tên hắn, hắn coi như không nghe thấy, xem tiểu nô tài làm thế nào.

“Tô Lăng Trạch?” Thấy hắn không có để ý, Quân Lam Tuyết lại kêu một tiếng, trong giọng nói mơ hồ mang theo vài phần nóng nảy và hốt hoảng.

Hốt hoảng?

Tô Lăng Trạch lập quay đầu lại “Thế nào?”

Vừa quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, hai con quái vật siêu cấp kinh khủng ở trong hang động kia đã đứng ở phía sau bọn họ không xa, đang mở đôi mắt lớn như chuông đồng nhìn chăm chăm hai người bọn họ, phát ra hàn quang lập lòe.

“Đáng chết, còn lo lắng cái gì, chạy?” Tô Lăng Trạch khê nguyên rửa một tiếng, ôm lấy Quân Lam Tuyết, nhanh chân mà bỏ chạy.

Quân Lam Tuyết không nói, buông lỏng thân thể của mình, cùng chạy theo hắn, bên trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, hé ra một ý cười không dễ phát giác.

Mê Vụ Sâm Lâm, đúng là nơi để rèn luyện con người.

Hai con quái vật thấy con mồi chạy trốn, nổi giận gầm lên một tiếng rồi đuổi theo.

Vì vậy, trò chơi chạy trốn chết lần nữa bắt đầu.

Dã thú ở phía sau vẫn đuổi theo không buông, hai con quái vật không hổ này cũng khiến bầy sói sợ mà chạy, không chỉ có tốc độ rất nhanh, chiều cao cũng khiến cho người ta không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Thử nghĩ, trong một sơn động cao ba trượng lại là sào huyệt của chúng, thì mức độ to lớn của hai con quái vật này còn phải nói sao.

Vì vậy, mặc kệ Tô Lăng Trạch cùng Quân Lam Tuyết có chạy thế nào, hai con quái vật này vẫn theo thật sát sau lưng.

Cũng may, trời cao ban cho hai con quái vật này khả năng vô cùng cường đại, cũng sẽ công bằng ban cho nó thiếu sót.

Ví dụ như —— sợ nước.

Đó là một cái hồ hẹp dài mà to lớn, hai bên bờ là mảnh rừng rậm rạp nối tiếp nhau, Tô Lăng Trạch đang đánh cuộc, đánh cuộc động tác hai con quái vật này ở dưới nước không nhanh nhẹn bằng trên đất, cho nên lôi kéo Quân Lam Tuyết nhảy thật nhanh vào trong hồ.

Ở Mê Vụ Sâm Lâm, chính là mọi lúc mọi nơi đều có thể đem mạng ra đánh cuộc.

Cũng may là hắn đã thành công, hai con quái vật này căn bản không dám xuống nước, mà lại đứng ở bên bờ không cam lòng rống giận, nước chính là thiên địch của bọn chúng, chúng hoàn toàn không dám tiến gần hồ nước, chỉ có thể đứng ở nơi cách hồ nước khá xa, hướng về phía bọn họ gầm thét.

Thấy bọn chúng không dám xuống nước, Quân Lam Tuyết nặng nề thở phào nhẹ nhõm, bị đuổi theo trong một thời gian dài, bọn họ cũng đã có chút không chịu nổi rồi, thời điểm chạy trên đường, còn phải quan sát phía trước xem có xuất hiện dã thú hung mãnh nào nữa không, tránh cho xuất hiện tình huống trước có cường địch sau có truy binh.

“Rống rống ——” Tiếng kêu tức giận lại một lần nữa hướng về phía hai người bọn họ gầm thét.

Tô Lăng Trạch thấy bọn chúng không dám xuống, lúc này mới yên lòng lại, kiểm tra thân thể Quân Lam Tuyết từ trên xuống dưới, không có bị thương, lúc này mới hài lòng nhìn trên bờ.

Mà hai con quái vật này vẫn tiếp tục gầm thét kinh thiên động địa, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Quân Lam Tuyết lau lau một tầng mồ hôi đã rịn ra trên trán, rốt cuộc đã có thể bỏ rơi hai con quái vật này, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, không có ai thích trải qua việc liên tục chạy trốn chết, mặc dù nàng đối với bản lĩnh của mình rất có lòng tin, nhưng là. Nàng cũng không nhận ra nàng có thể mạnh mẽ như vậy, có thể cùng hai con quái vật cường đại như thế này đọ sức.

Suốt cả đoạn đường này nói là chạy trốn chết, còn không bằng nói là Tô Lăng Trạch.

107. Q.2 - Chương 36: Trở Về Gia Tộc (2)

Lúc mang theo nàng chạy trốn chết, rất sợ lại lạc nhau một lần nữa, ngay cả hiện tại đã an toàn, tay vẫn đặt ở eo nàng, còn không chịu lấy ra, điều này làm cho Quân Lam Tuyết không khỏi tức giận. “Đã không chạy nữa, người còn không mau buông ra?”

Người này, rốt cuộc có biết nam nữ thụ thụ bất thân là thế nào không?

Nàng nghiêm mặt nói, giọng nói không tốt lắm, có chút tức giận thở gấp.

Tô Lăng Trạch giơ tay lên, thản nhiên nói: “Bổn Vương không có chạm vào người.” Chưa hết, giống như còn sợ nàng không tin, giơ hai tay của mình lên thật cao, ở trước mắt nàng quơ quơ.

Lập tức trong lòng có chút không vui, tiểu nô tài lại có thể không thích cùng hần thân cận?

Cái thói quen này thật không tốt? Phải thay đổi.

Sau khi trở về vương phủ, nhất định phải làm cho thói quen của nàng tốt hơn?

Quân Lam Tuyết nhìn chằm chằm hai tay hần, đúng là để không, như vậy.

Vậy là tay ai ôm ngang hông mình?

Cảm nhận được sức lực ngang hông càng ngày càng chắc hơn, sắc mặt Quân Lam Tuyết cũng từng chút từng chút trầm xuống.

Tô Lăng Trạch lập tức phát hiện Quân Lam Tuyết không thích hợp, đang muốn nói gì thì sau đó, đột nhiên cảm thấy ngang hông mình chợt căng thẳng, giống như có thứ gì quấn lên hông của mình.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một chút khiếp sợ và bất đắc dĩ.

“Cái gì vậy.” Sắc mặt Quân Lam Tuyết thối lại, nghiêm mặt hỏi, cảm giác có gì đó quấn ở ngang hông mình càng lúc lại càng chặt, càng lúc lại càng chặt, chặt đến nỗi nàng không thể hít thở, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đang từ từ trắng bệch.

Ánh mắt Tô Lăng Trạch nhanh chóng liếc xuống phía dưới, một cử động nhỏ cũng không dám làm, rất sợ kinh động con vật kia, làm nó tức giận sẽ tấn công bọn họ.

Chỉ thấy được một con vật gì đó vừa giống rắn lại vừa không giống lắm, thân thể trơn trượt như con cá chạch khổng lồ, bên ngoài được bao phủ bởi một lớp vảy, thoát nhìn rất là dọa người.

Tô Lăng Trạch mấp máy môi, do dự một lát, cúi người nói: “Tiểu nô tài, người đừng nhúc nhích, nín thở.”

Quân Lam Tuyết theo lời hần dừng hô hấp, khí nhược du ti (hơi thở mong manh), hô hấp rất nhỏ giống như không cảm nhận được.

Tô Lăng Trạch cũng cất dấu hơi thở, con vật gì đang quấn quanh trên hai người bọn họ có thân thể rất dài, ước chừng phải dài hơn một trượng, thân thể thật dài không ngừng đem hông hai người bọn họ siết chặt lại.

Sắc mặt Tô Lăng Trạch bắt đầu tái nhợt, lúc trước chỉ lo lắng muốn bỏ mặc hai con quái vật kia, lại quên mất ở trong nước có lẽ còn có quái vật càng hung mãnh hơn.

“Người có vũ khí không?” Hần hỏi khẽ, thanh âm thấp trầm vừa đủ để thể nghe thấy.

“Trên lưng. . . .” Bị quái vật kia quấn, nếu không nàng đã sớm rút chủy thủ ra rồi.

“Đáng chết?” Tô Lăng Trạch khê nguyên rửa một tiếng, hần từ trước đến giờ không thích đeo binh khí, xem ra hôm nay không tiện thoát thân.

Nụ cười Quân Lam Tuyết càng thêm tái nhợt, nàng cảm thấy hông của mình sắp bị bóp vỡ rồi, nhưng con vật kia vẫn còn ở co rúc lại, huyết sắc trên mặt từng chút từng chút mất đi, giống như máu toàn thân cũng bị co lại, làm cho nàng vì hít thở không thông mà chết.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Quân Lam Tuyết, Tô Lăng Trạch cắn răng một cái, cũng không để ý bẻ khí ả núp nữa, khê quát một tiếng, đột nhiên đưa tay bấm vào bộ phận ở dưới đầu ba tất của quái vật kia, “Đâm nó?”

Đầu quái vật bị chế trụ, trong nháy mắt thân thể trở nên cứng ngắc, Quân Lam Tuyết thừa dịp nó đang cứng ngắc, vội vàng rút chủy thủ ở bên hông ra, chủy thủ chém sắt như chém bùn không chút do dự đâm xuống, lại phát ra âm thanh kim loại va chạm chói tai.

Nàng gần như dùng tới tám tầng sức lực, nhưng chỉ là đâm vào một chút da lông của con quái vật này, vậy mà cử động này cũng là hoàn toàn kích thích nó, thân thể to lớn dùng sức chặn lại, hung hăng đem Quân Lam Tuyết.

108. Q.2 - Chương 37: trở Về Gia Tộc (3)

Ném qua một bên, rơi trên một tảng đá lớn, rồi sau đó miệng rộng mở ra, hướng về hai tay của Tô Lăng Trạch mà cắn ——

Phát hiện ý đồ của nó, Tô Lăng Trạch vội vàng muốn rút tay về bóp cổ của nó, nhưng động tác của nó lại nhanh hơn, lúc tay hần chưa kịp thu hồi, đã cắn xuống một cái.

Hàm răng bén nhọn đâm vào, trong nháy mắt máu tươi nhuộm đỏ trên mặt hồ, tựa như đoá hoa đang nở rộ, Quân Lam Tuyết trầm xuống, nắm chặt chủy thủ lên lần nữa, vậy mà nó thể nhưng há to cái miệng rộng, trực tiếp đem cây chủy thủ cực kỳ cứng rắn mà cắn gãy, mà cái đuôi của nó giống như có gai, quét qua bả vai Quân Lam Tuyết, lập tức tạo ra bốn năm vết thương.

“Đi mau?” Tô Lăng Trạch thấy nàng bị thương, thấp giọng rống to.

Quân Lam Tuyết không nói, nàng sẽ không vứt bỏ đồng bạn mình chạy trước, huống chi, hần là Tô Lăng Trạch. Nàng cầm lấy chủy thủ, tinh táo mà cố chấp đâm tới quái vật.

Sắc mặt Tô Lăng Trạch hoàn toàn có thể dùng từ mặt than để hình dung, hần hiểu được cách làm của Quân Lam Tuyết, cũng biết quyết định của nàng không ai có thể thay đổi, vì vậy chỉ có thể tức giận mắng một tiếng ở trong lòng, sau đó dùng tay không bắt lấy đoạn chủy thủ bị gãy rơi dưới đất lên, hung hăng đâm lên cổ nó.

“Ồ ——” Quái vật bị đau gầm rú ra tiếng, cái đuôi dài trực tiếp đem vật khiến nó khổ sở như vậy ném văng ra ngoài, mắt Tô Lăng Trạch sáng lên, thừa dịp lúc nó vừa thả mình ra, một phát bắt được Quân Lam Tuyết, mượn sức lực cường đại nó bay ra thật xa, cuối cùng bị vút lên bờ, mặc dù bất hạnh đụng vào thân cây.

Lên bờ đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ là cứu mạng bọn họ, con quái vật kia vẫn còn ở trong nước vùng vẫy đuôi không ngừng, cũng không lên bờ được.

Tô Lăng Trạch cảnh giác nhìn chung quanh một cái, lần đầu ném qua thiết thời, hiện tại hần vô cùng đề phòng, cho đến lúc xác định chung quanh sẽ không còn có dã thú hay quái vật nào xuất hiện, mới kéo Quân Lam Tuyết, “Đi mau? Tìm một chỗ núp đi?”

Nơi này quá nguy hiểm, đặc biệt là trên người bọn họ đều bị thương, mùi máu tươi rất nặng, mà những dã thú kia đối với mùi vị của máu tươi.....rất nhạy cảm.

Queo trái rồi lại queo, ước chừng đi được nửa nén nham, rốt cuộc tìm được một nơi có thể tạm thời ẩn núp an toàn, Quân Lam Tuyết lại đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng.

Vết thương ở trên vai. mơ hồ nóng lên, hơn nữa lại còn càng ngày càng nóng thêm, cảm giác tê dại và yếu đuối dần dần từ trên bờ vai truyền xuống, lan tràn tới toàn thân, đầu óc mông lung có chút hoảng hốt.

Âm thanh của Tô Lăng Trạch mơ hồ từ bên cạnh truyền đến, mang theo vài phần khẩn trương nghiêng lợi: “Tiểu nô tài. Chúng ta giống như. Trúng độc.”

Khóe miệng Quân Lam Tuyết giật giật, rất muốn đáp lại hắn một câu, “Không phải giống như, mà khẳng định là trúng độc.”

Nhưng toàn thân nàng suy yếu, không còn nổi một chút hơi sức để nói, đầu hỗn loạn, Quân Lam Tuyết nhìn không rõ cảnh tượng trước mắt, cuối cùng trời đất quay cuồng một cái rồi ngất đi.

Tỉnh lại lần nữa, Quân Lam Tuyết cảm thấy thân thể mình như hòa vào trong một không khí nóng như lửa, giống như có cái gì vừa mềm mại lại ẩm ướt rơi vào trên trán, trên mặt, trên môi của nàng.

Nàng giật giật, thử đẩy vật nặng đang đè ở trên người ra, mờ mịch lặng lẽ mở mắt, phát hiện Tô Lăng Trạch đang dịu dàng lại cấp thiết hôn mình.

“Ách. Người.” Hắn đang làm gì? Nàng muốn nói chuyện, lời vừa ra khỏi miệng, phát hiện âm thanh của mình trở nên khàn khàn.

Nhận thấy được Quân Lam Tuyết tỉnh lại, Tô Lăng Trạch vùi cả đầu vào cổ của nàng, nặng nề hít thở, lại lập lại lần nữa, “Tiểu nô tài.Chúng ta trúng độc rồi.” Thanh âm trầm thấp nhỏ giọng, giống như đang cố gắng ẩn nhẫn cái gì.

“Ừm.” Thân thể truyền đến từng đợt nóng ran, Quân Lam Tuyết khó khăn suy nghĩ, “Ta biết trúng độc.” Nhưng hắn bây giờ đang ở làm cái gì?

Tô Lăng Trạch ẩm ướt và nóng bỏng hôn trên cổ của nàng, làm khô nóng khó chịu trong thân thể đổi thành một chút mát mẻ, làm cho nàng không khỏi thoải mái.

109. Q.2 - Chương 38: Chương 24.4

Hừ một tiếng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, giống như muốn tìm kiếm càng nhiều mát mẻ hơn để áp chế luồng nhiệt làm nàng bất an này.

Cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra? Tại sao trúng độc lại biến thành cái bộ dáng này?

Đầu óc Quân Lam Tuyết hỗn loạn, nhưng trong lòng đột nhiên nảy lên một chút lo lắng, độc trong bọn họ sẽ không phải là.

Quả nhiên, sau một khắc, âm thanh khàn khàn Tô Lăng Trạch lần nữa truyền đến. “Độc kia, ách, có tác dụng. . . thúc tình.”

Quả thật như thế?

Trên mặt Quân Lam Tuyết lộ ra vài phần sáng tỏ, khó trách bọn họ biến thành như vậy.

Chỉ là. Không có biện pháp khác để giải độc sao? Hai người bọn họ cần phải xxoo mới có thể giải độc?

Đầu óc Quân Lam Tuyết hỗn loạn, chợt nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp nhau phía sau núi Lăng vương phủ cả đêm, lúc đó hắn cũng đang bị người bỏ thuốc, cũng là nàng “Một cái nhắc tay.” mới giúp hắn giải độc, không biết hiện tại. Có phải hay không có thể?

A, không.

Hắn thì có thể, nhưng nàng thì sao đây?

Cũng không thể nói hắn dùng tay đối với nàng. Còn không bằng giết nàng đi.

“Tô Lăng Trạch.” Quân Lam Tuyết cố gắng kiềm chế chạm vào hắn, chạm vào nơi làm cho thân thể nàng run rẩy, nỗ lực duy trì chút thanh tĩnh, “Không thể, như vậy.”

“Khụ.” Tô Lăng Trạch rên lên một tiếng, mơ hồ có chút bất đắc dĩ, hắn làm sao muốn như vậy, nhưng mà hắn căn bản không thể khống chế được thân thể của mình, chỉ muốn bất chấp tất cả muốn nàng.

Những nụ hôn vụn vặt chậm rãi hạ xuống, nụ hôn của Tô Lăng Trạch làm hai mắt nàng khẽ run, giống như đang che chở một bảo vật vô cùng trân quý, thật cẩn thận. Sẽ không ai biết hiện tại hắn đang ẩn nhẫn thế nào để áp chế dục vọng, nhưng hắn vẫn không muốn dọa tiểu nô tài trong ngực sợ, chỉ có thể một lần lại một lần dùng một loại nhu tình che chở, nhẹ nhàng thương yêu nàng.

“Ừm. dừng, dừng tay.” Quân Lam Tuyết vô lực đẩy hắn, chạm phải phần nóng ran kia càng làm nàng khó nhịn uốn éo người.

Chất độc kia trên người đã quá mãnh liệt rồi, lý trí nói cho nàng biết, không thể tiếp tục nữa, tuyệt đối không thể tiếp tục nữa, nhưng cảm giác trên lại làm cho nàng không nhận được muốn càng nhiều, nhiều hơn, thế nên miệng nàng nói không muốn, thân thể lại càng thêm khó chịu.

“Tiểu nô tài. Tiểu nô tài.” Tô Lăng Trạch lẩm bẩm kêu gọi, đột nhiên cúi đầu, không còn ẩn nhẫn được nữa hướng đôi môi đỏ mọng mê người của nàng hôn xuống, trần trọc.

Nụ hôn của hắn rất nhẹ, rất nhu hòa, không giống với dáng vẻ bá đạo trước kia ngược lại có vẻ dịu dàng khác thường.

Mà lúc trước Tô Lăng Trạch hôn nàng, nàng cực kỳ thanh tĩnh, một mực muốn giữ gìn và đẩy ra, cũng không có sâu sắc cảm nhận được cảm giác răng môi hòa tan giữa hai người, còn lần này, có lẽ là do tác dụng của độc thúc tỉnh, Quân Lam Tuyết cảm giác cả người mơ mơ màng màng, những nơi bị hắn hôn qua, giống như không thoát khỏi ma lực, làm cho nàng than nhẹ ra tiếng, cảm giác tê dại.

“Ừ.” Tiếng thở khàn khàn trầm muộn, càng tăng thêm vài phần mê người và gợi cảm, giống như là một loại khích lệ, khích lệ hắn tiếp tục thăm dò, tiếp tục xâm nhập.

Tô Lăng Trạch gầm nhẹ một tiếng, đầu óc trống rỗng, cuối cùng dứt khoát để mặc cho tâm tình của mình, để mặc cho lý trí của mình, thuận theo cảm giác của thân thể nặng nề đè ép đi lên.

Thân thể Quân Lam Tuyết nhận không được khẽ run, sống hai đời, lần đầu tiên gặp phải loại cảm giác này, làm cho nàng vừa xa lạ, lại có chút phứt tạp nói không nên lời, nàng nghĩ đẩy người phía trên thân thể mình ra, đôi tay nhỏ bé mới vừa chạm vào thân thể của hắn, lại vội vàng rút trở về.

Hắn. Trên người của hắn thể nhưng còn nóng hơn so nàng, Quân Lam Tuyết đột nhiên phát hiện, con quái vật kia là cần thẳng vào tay của hắn, nên độc trong người hắn sẽ sâu hơn.

110. Q.2 - Chương 39: Chương 24.5

Cứ như vậy, Tô Lăng Trạch đã gấp rút cởi ra xiêm y của nàng, lộ ra cơ thể dịu dàng yêu kiều.

“Tiểu nô tài.” Nhìn thân thể hoàn mỹ bên dưới, trong nháy mắt đồng tử Tô Lăng Trạch bùng lên hai ngọn lửa, cuộn trào mãnh liệt, giống như sẽ phun ra bất cứ lúc nào?

Quân Lam Tuyết dường như cũng hiểu, có lẽ hôm nay bọn họ thật sự sẽ đi đến một bước kia, không biết vì sao, đột nhiên trong lòng có chút chua xót.

Đây là cảm giác và tâm tình nàng chưa bao giờ có, tất cả dường như không nên, rồi lại cứ như vậy thuận theo tự nhiên.

Nàng thừa nhận đối với Tô Lăng Trạch quả thật có động lòng, nhưng toàn bộ còn chưa đạt tới yêu, dĩ nhiên, ở hiện đại bao nhiêu nam nam nữ nữ vì theo đuổi khoái cảm thân thể, không có tình cảm cũng là có thể kết hợp, chỉ là, đó cũng không phải ý muốn của nàng.

Nàng biết trong lòng Tô Lăng Trạch có nàng, nhưng biết là một chuyện, nàng vẫn muốn nghe chính miệng hắn nói ra.

“Ừ. Ta.” Quân Lam Tuyết không thoải mái chuyển động thân thể, thân thể yêu kiều vừa như khát vọng vừa như đang sợ điều gì đó, làm cho nàng hơi bất an chuyển động.

“Ách.” Tô Lăng Trạch rên lên một tiếng, bị độc thúc tình kích thích, hắn giống như sắp không cầm lòng được nữa rồi, chỉ có trời mới biết hắn nhịn khổ cực bao nhiêu, vậy mà tiểu nô tài lại không biết an phận.

Giương mắt, hắn đột nhiên nhìn Quân Lam Tuyết, chợt thấy trong mắt nàng có mờ mịt và cam chịu, nhất thời, động tác đột nhiên dừng lại, một chỗ nào đó trong lòng bị kéo xuống.

Hắn đã nói, muốn tiểu nô tài cam tâm tình nguyện giao mình cho hắn, như vậy, hắn bây giờ đang làm cái gì?

Nghĩ đến đây, Tô Lăng Trạch đột nhiên đứng dậy.

Thật ra thì, cách giải độc thúc tình tốt nhất, chỉ cần hai người viên phòng, có vợ chồng chi thực, độc sẽ được giải hết.

Vậy mà Tô Lăng Trạch lại không khống chế được tâm tư làm cho nàng khổ sở, càng không muốn lợi dụng dưới loại tình huống bất đắc dĩ này có được nàng, cái hắn muốn phải là nàng cam tâm tình nguyện.

Vì vậy, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Sự dè ép trên thân thể chợt rời đi, Quân Lam Tuyết không hiểu giương mắt lên nhìn hắn, chỉ thấy đầu Tô Lăng Trạch rịn đầy mồ hôi, như đang cắn răng ẩn nhẫn cái gì đó.

Quân Lam Tuyết nhếch môi dưới, vừa muốn nói gì đó, Tô Lăng Trạch đột nhiên đưa tay, điểm vào huyệt đạo của nàng, trong nháy mắt không thể động dậy.

Hắn muốn làm cái gì? Chăm chú nhìn Tô Lăng Trạch, Quân Lam Tuyết không hiểu nhìn hắn.

“Đừng sợ, Bồn vương sẽ không làm ngươi bị thương.” Tô Lăng Trạch nhỏ giọng an ủi nàng, động tác trên tay lại không ngừng một bước, hai ba cái hạ xuống cối xong áo ngoài của nàng, cái yếm khéo léo lộ ra trong không khí.

Tô Lăng Trạch căn bản không dám nhìn những nơi khác, ánh mắt chuyên chú đặt ở vết thương trên vai trái của nàng, nếu không, hắn sợ mình sẽ giống như dã thú mà nhào tới.

Do dự một lát, Tô Lăng Trạch một hít sâu một hơi, miệng hắn hạ xuống vết thương của nàng mút vào, Quân Lam Tuyết chỉ cảm thấy vết thương đau rất, rồi sau đó, Tô Lăng Trạch ngẩng đầu, phun ra một ngụm máu đen bên cạnh, sau đó lại cúi đầu tiếp tục mút vào, cứ lặp lại như thế ba bốn lần, lúc này mới hơi khàn khàn mà hỏi: “Tiểu nô tài, đã khá hơn một chút nào chưa?”

Quân Lam Tuyết nghiêm túc cảm thụ, thân thể dường như không còn khó chịu như trước nữa, vì vậy nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Đồng tử màu mực của Tô Lăng Trạch sáng lên một chút, không tiếp tục nói lời vô nghĩa, trực tiếp cúi đầu, tiếp tục mút vào vết thương của nàng, đem máu độc từng chút từng chút hút ra, cho đến khi hút khô mới thôi.

Toàn thân Quân Lam Tuyết không thể động dậy, chỉ có thể kinh ngạc nhìn cử động của hắn, hắn thế nhưng. Không có muốn nàng.

111. Q.2 - Chương 40: Chương 24.7

Mặc dù nàng chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhưng ở thế kỷ 21 cởi mở, giáo dục hun đúc qua , nàng tự nhiên đã nghe qua hoặc gặp qua không ít chuyện, không phải nói, nam nhân ở thời điểm này, hoàn toàn không dừng lại được sao, hẳn làm sao lại.

Huống chi, trên người bọn họ đều trúng độc thúc tình, nó giống như một loại xuân dược, càng làm cho người ta khó có thể chịu đựng được, nhưng hẳn chẳng những có thể nhịn xuống được, còn tỉ mỉ hút độc vì nàng.

Nghĩ tới đây, một cảm giác không biết tên trong lòng nàng chậm rãi tụ lại, Tô Lăng Trạch cái nam nhân rối loạn này, còn có thể rối loạn hơn một chút nữa không, còn có thể. dịu dàng một chút không.

Một lúc sau, đến khi máu hút ra là màu đỏ, Tô Lăng Trạch mới đứng dậy, thuận tay khai giải huyết đạo cho nàng, trầm giọng nói: “Dồn khí đan điền, quán thông nhâm mạch.”

Quân Lam Tuyết sửng sốt, liền lập tức làm theo, đây là phương thức điều khí đơn giản nhất, lúc trước ở Mê Vụ Sâm Lâm Khúc Vô Nham đã dạy nàng một chút, nàng đã có thể ngưng tụ ra một chút nội lực.

Quả nhiên, trong chốc lát, nàng lập tức cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

Quân Lam Tuyết thật cẩn thận mặc quần áo tử tế, mắt Tô Lăng Trạch lúc này vẫn nhắm lại trầm mặc không nói, nhưng trên trán mồ hôi rịn ra càng lúc càng nhiều cho thấy hẳn sắp vì kiềm nén liên tục mà bạo phát.

Nàng do dự một lát, vội vàng đỡ hẳn dậy nửa ngời, dùng phương pháp hẳn vừa làm, hướng về vết thương của hẳn hút độc.

Làm như vậy mặc dù có thể dễ dàng bị nhiễm độc lần nữa, nhưng là đối với độc này mà nói, đây chỉ là một chút nhỏ, tương đối dễ dàng vận công bức ra, mà bây giờ, bọn họ cũng hoàn toàn không còn biện pháp nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời dần dần tối, sắc mặt xanh xám của Tô Lăng Trạch cũng đã dịu xuống, không còn giống như vừa rồi nữa.

Một lúc lâu sau, Quân Lam Tuyết có vẻ hơi mỏi mệt ngồi ở một bên, ngay trước mặt bọn họ, là một vũng máu màu đen rất kinh khủng.

Cảm thấy nội lực từng chút từng chút trở lại, Tô Lăng Trạch thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng khôi phục, quay đầu lại nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Quân Lam Tuyết, đồng tử đen chìm xuống trái tim nặng nề: “Tiểu nô tài?”

“Ừ.” Nhàn nhạt gật đầu một cái, nhẹ giọng lên tiếng, Quân Lam Tuyết ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ cười với hẳn, “Ta còn tốt.”

Tô Lăng Trạch lúc này mới yên lòng lại, an tâm ngồi xuống điều dưỡng hơi thở.

Mê Vụ Sâm Lâm cây cối tươi tốt, cho dù là ban ngày thoát nhìn cũng là mờ mờ âm trầm, màn đêm vừa buông xuống lại càng thêm âm trầm hơn, ở cửa ải sống chết quanh quẩn nhiều vòng lúc này bọn họ vô cùng đã mệt mỏi, nhưng vẫn là không quên để lại một phần tâm thần mà cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Vì không muốn thu hút dã thú đến, bọn họ cũng không có đốt lửa, nhưng bóng tối đối với người tập võ mà nói, cũng không có tác dụng gì, vì vậy bọn họ vẫn có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch).

Tô Lăng Trạch thu hồi nội lực, nhìn Quân Lam Tuyết bên cạnh một cái, đột nhiên đưa tay lên, đem nàng kéo vào trong vòng tay của mình, trầm giọng nói: “Ngủ.”

Nghỉ ngơi dưỡng sức để rời đi, đây mới là kế sách tốt nhất đối với bọn họ.

“Ừ.” Quân Lam Tuyết không có giãy giụa, đầu nhỏ dán ngực của hẳn, nghe tiếng tim của hẳn đập trầm ổn mà có lực khỏe, trong đầu lại không khỏi nghĩ đến những chuyện xảy ra cùng Tô Lăng Trạch vào ban ngày,

càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, đặc biệt là hần nói hi vọng nàng cam tâm tình nguyện nói một câu kia, không ngừng quanh quẩn ở trong đầu, xua đi không được.

Trong bóng tối, không có ai lên tiếng nói chuyện nữa, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, trong lúc mơ hồ, một tia ẩm áp lặng lẽ tràn ngập.

Hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, thể lực đã khôi phục nên bọn họ không cần dừng lại nữa, trực tiếp đi về hướng lối ra.

Trí nhớ Quân Lam Tuyết rất tốt, trong rừng rậm đã xuất hiện hình ảnh mơ hồ, lúc sương mù còn chưa hoàn toàn bao phủ, bằng trí nhớ siêu cường của nàng, cuối cùng cũng tìm được đường ra trong rừng rậm phức tạp này.

Khi lại một lần nữa ra khỏi Mê Vụ Sâm Lâm, Quân Lam Tuyết cho là sẽ thấy mọi người, nhưng không nghĩ đến chỉ có Dương Thành, Quân Tiểu Ngôn và một lão nhân mặc áo choàng.

Lão nhân mặc áo choàng này chính là Độc Lão, cái ngày bày sới công kích, hần và Tô Lăng Trạch lạc mất nhau, lại không ngờ đụng phải Dương Thành, biết được Quân Lam Tuyết cùng Điện Hạ đã gặp nhau, hần liền theo Dương Thành đi ra.

Nhìn thấy Tô Lăng Trạch bình an vô sự, lão nhân mặc áo choàng lại lặng lẽ biến mất không tiếng động, người của Ảnh Lâu, vĩnh viễn chỉ biết ẩn trong chỗ tối bảo vệ chủ nhân.

“Điện Hạ, Lam Tử?”

“Tỷ tỷ, Vương Gia đại thúc?”

Dương Thành và Quân Tiểu Ngôn hưng phấn nhào tới bọ họ.

“Các người cuối cùng cũng ra rồi, Điện hạ, ngài không có việc gì chứ?” Dương Thành quan sát trên dưới Tô Lăng Trạch, thấy trên người hần mặc dù có vết máu nhưng không có vết thương nào nổi bật lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao.” Tô Lăng Trạch thản nhiên nói, giọng nói vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra lúc trước.

“Sao chỉ có các người?” Quân Lam Tuyết nhíu nhíu mày, “Tiểu Ngôn, bọn người Nham thúc thúc đâu rồi?”

Quân Tiểu Ngôn nói: “Nham thúc thúc đã sớm đi ra, nhưng mà Cát Đương thúc thúc và Cát Long thúc thúc bị trọng thương, Nham thúc thúc nói muốn dẫn bọn hần trở về trước để chữa thương, nói sẽ ở Hào Châu chờ chúng ta.”

“Bị thương? Chuyện gì xảy ra?” Quân Lam Tuyết vội nói: “Có nặng lắm không?”

“Ai nha tỷ tỷ người yên tâm đi, có Nham thúc thúc ở đó sẽ không có chuyện gì đâu..., chờ chúng ta về đến nhà là có thể đi xem bọn hần rồi đó?” về mặt Quân Tiểu Ngôn biểu hiện không có chuyện gì, gia tộc hần có rất nhiều người cả ngày chẳng có việc gì để làm, bọn họ sẽ đem hai Cát thúc thúc đều chữa trị thật tốt.

“Còn có Mỹ Nhân thúc thúc, Mỹ Nhân thúc thúc cũng đã quay trở lại, nhưng mà tỷ tỷ vẫn còn ở trong rừng rậm, Mỹ Nhân thúc thúc nói hần có chuyện muốn trở về Minh Sùng quốc, nên không thể tiếp tục đi cùng chúng ta, hần chỉ để cho ta nhắc lại với tỷ tỷ, phải cẩn thận người bên cạnh trong gia tộc.” Thật ra thì việc này căn bản không cần Mỹ Nhân thúc thúc nhắc nhở, Quân Tiểu Ngôn cũng biết, Đại Trưởng Lão gia vẫn không thích hần và tỷ tỷ, hần đã sớm biết, hừ, không thích thì không thích, hần và tỷ tỷ còn nhiều người thích mà, chỉ là một người trong nhiều trưởng lão mà thôi, thiếu một người cũng giống như không thiếu.

“Vũ Thú mỹ nhân đi rồi sao.” Trong lòng Quân Lam Tuyết có chút cảm khái, còn chưa ở trước mặt hần, cảm ơn hần trong đoạn đường này hần đã bảo vệ và làm bạn bên cạnh nàng.

Không biết hần lần này đi Minh Sùng quốc. Có thể lên đường bình an hay không.

“Hào Châu, Quân gia?” mi tâm Tô Lăng Trạch nhíu lại, thấp giọng lẩm bẩm một tiếng, trong trí nhớ của hắn, Tàng Thư Các của Hoàng Thất trong một quyển điển cổ bí mật, hình như đã từng đề cập tới một gia tộc như vậy.

Hào Châu. Quân gia.

Sẽ không phải là.

Tròng mắt Tô Lăng Trạch khẽ nheo lại, trong lòng không khổng chế được kinh ngạc và giật mình, nghiêng đầu, nhìn Quân Lam Tuyết, chẳng lẽ tiểu nô tài, chính là người của Quân gia kia?

“Người biết đó là nơi như thế nào?” Quân Lam Tuyết có chút mong đợi nhìn hắn, đối với gia tộc này của mình, hiểu biết của nàng hoàn gần như bằng không.

Tô Lăng Trạch lẳng lẳng nhìn nàng một cái, nhìn vào ánh mắt có chút mờ mịt của nàng, lắc đầu, “Không biết.”

Nhưng mà hắn nghĩ, rất nhanh bọn họ sẽ biết đó là nơi như thế nào.

Hào Châu.

Vương triều Tĩnh Uyên ngoại trừ Kinh Thành ra, đây là một tòa thành phồn hoa bậc nhất

Nơi này là vùng sát biên giới của vương triều, và lân cận Minh Sùng quốc, nên được coi như là một cứ điểm rất qua trọng.

Nghe nói Hào Châu là một tòa cứ điểm không công phá được.

Mấy chục năm trước, khi vương triều Tĩnh Uyên còn chưa trở thành cường quốc trên đại lục, không ít quốc gia cũng muốn xâm chiếm vương triều Tĩnh Uyên, lúc binh lực của Tĩnh Uyên yếu kém, liên tiếp bị đánh bại, không thủ được biên cảnh, không ngừng bị địch quốc đánh trực tiếp tới thành Hào Châu.

Hào Châu phồn hoa, là một tòa thành lớn giàu có, địch quốc tất nhiên sẽ nhìn chằm chằm vào nó, muốn một lần hành động mạnh mẽ đoạt lấy Hào Châu.

Thế mà, chuyện quái dị cứ xảy ra như vậy.

Khi 30 vạn quân binh vây đánh, binh lính thủ thành đã sớm bị dọa sợ đến đầu hàng, đầu hàng thì đầu hàng, chạy mất thì chạy mất, chỉ để lại dân chúng trong thành Hào Châu tuyệt vọng.

Đang lúc dân chúng Hào Châu tuyệt vọng cho là, sẽ trở thành tù nhân của địch quốc, đột nhiên trong một đêm, 30 vạn đại quân này thế nhưng bị tiêu diệt hoàn toàn, không một tiếng động.

Không có ai biết là cái gì đã tiêu diệt bọn họ, chỉ biết lúc bọn họ đến vô cùng hung hãn.

Thì lúc đi, lại yên lặng một cách khác thường.

Từ đó về sau, quốc gia kia cũng không dám khởi xướng tiến công Hào Châu nữa.

Vì vậy khi chuyện kỳ lạ đó truyền ra, lúc đầu còn có một số quốc gia không tin, cảm thấy quốc gia của mình cường đại và giàu có, mạnh mẽ thôn tóm vương triều Tĩnh Uyên là chuyện đơn giản, nên tiến công lại bắt đầu.

Nhưng, đều không có một ngoại lệ nào xảy ra, cuối cùng cũng chẳng có một ai thành công đánh hạ thành Hào Châu, thành Hào Châu của vương triều Tĩnh Uyên trở thành cứ điểm mạnh nhất.

Cũng bởi vì có tòa thành Hào Châu là cứ điểm vô cùng cường đại này, lúc này vương triều Tĩnh Uyên mới nhờ đó mà phát triển nhanh chóng, cùng với Minh Sùng quốc được liệt vào để quốc hùng mạnh bậc nhất.

Bước vào cửa thành Hào Châu, đập vào tầm mắt đầu tiên, hấp dẫn mọi người, không phải phô sá phồn hoa náo nhiệt không dứt này, mà là hai bên đường phố là những kiến trúc hùng vĩ và uy nghiêm, từng loạt từng loạt phố sát đứng san sát nhau, nhìn như nối liền, rồi lại như độc lập nhau, giống như đã đứng vững vàng trong sương gió mấy trăm năm nay, vẫn chắc chắn hùng vĩ như xưa.

Đồng tử Quân Lam Tuyết không ngừng xoay chuyển nhìn cảnh vật xung quanh, trong đầu mơ hồ thoáng qua một vài hình ảnh, có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ.

Có lẽ đây là nơi thân thể này lớn lên, đối với nơi này khắc sâu, vì vậy còn lưu lại trong trí nhớ những hình ảnh quen thuộc đã từng tiếp xúc qua, lần nữa mãnh liệt hiện ra.

“Đây chính là Hào Châu sao? So với Kinh Đô, còn hơn.” Dương Thành có chút cảm khái, hẳn vẫn sống bên cạnh Tô Lăng Trạch, mà Tô Lăng Trạch thân là Trữ Vương của hoàng thất từ trước đến giờ cũng chỉ sống ở Kinh Thành, đây là lần đầu tiên bọn họ đến nơi này, bị cảnh trí nơi này hấp dẫn.

Tô Lăng Trạch cũng không khỏi gật đầu một cái, ở sâu trong đôi mắt tĩnh mịch, thềm ngưng tụ một ánh sáng nhạt.

Quân Tiểu Ngôn rất là hài lòng, “Kinh Thành thì coi là cái gì, Hào Châu của bọn ta mới chân chính là đệ nhất đại thành, đúng không tỷ tỷ.”

Quân Lam Tuyết cười cười, đang chuẩn bị trả lời, đột nhiên thấy một nhóm hơn mười người đi tới, một thân áo xám sạch sẽ, cùng nhau đi đến trước mặt bọn họ, khom người cung kính.

“Cung nghênh tiểu thiếu gia, tiểu thư trở về gia tộc.”

__ Hết chương 24__

112. Q.2 - Chương 41: Chương 025.1

Nhưng mà, một gia tộc lớn như thế, nàng thân là thiên kim trưởng nữ, sẽ không để cho hạ nhân chèn ép mới phải chứ?

“Bỏ đi.” Đúng thời điểm này, Tô Lăng Trạch hồ hững mở miệng.

“Tô” Quân Lam Tuyết nhìn hẳn, trong lòng có phần áy náy, giống như đang định nói điều gì.

Tô Lăng Trạch thản nhiên lắc đầu: “Ta không vào là được.”

Quân Lam Tuyết không nghĩ tới, hẳn sẽ quyết định nhượng bộ, sự áy náy trong lòng càng thêm sâu.

Tô Lăng Trạch đã vì nàng mà bỏ qua thất đầu của Lão thái hậu để chạy tới Mê Vụ sâm lâm tìm kiếm, hiện tại, lại đưa nàng tới Hào Châu an toàn, nàng vốn định cùng vào với hẳn để tìm hiểu xem rốt cuộc Quân gia là như thế nào.

Ở cái thế giới này, người nàng quen biết lâu nhất chính là hẳn, có hẳn cùng mình trở về gia tộc, như vậy, cũng xem như nàng không phải chỉ có một thân một mình.

Mặc dù còn chưa trở về Quân gia, nhưng từ trong miệng của Quân Tiểu Ngôn và Khúc Vô Nham thì nàng có thể mơ hồ cảm nhận được đây hẳn là siêu cấp Hào môn (nhà giàu), mà ân oán Hào Môn thường thường sẽ khiến cho người khác đau đầu, theo nhận định của nàng, có vẻ trong Quân gia cũng có không ít ân oán Hào môn.

Mà nàng, chiếm cứ tám thân thể này vốn đã không có trí nhớ, trừ Quân Tiểu Ngôn ra, không hề có bất kỳ ấn tượng nào đối với người trong gia tộc.

Ở trong loại gia tộc như thế, nàng nên tin tưởng ai, nên đề phòng ai, không nên tin tưởng ai, nàng không hề biết

Vốn nghĩ tới có Tô Lăng Trạch ở đây, ít nhất cũng không cần một mình lẻ loi chiến đấu, không ngờ rằng hẳn đã tới được đây rồi, lại bị chặn ở ngay trước cửa nhà nàng.

Tô Lăng Trạch giống như có thể đọc được tư tưởng của nàng, bàn tay xương xương khẽ nâng lên, đặt lên vai của nàng, nhỏ giọng nói: “Mọi sự đều phải cẩn thận, không cho phép cậy mạnh.”

Trong lòng Quân Lam Tuyết vô cùng ấm áp, gật đầu một cái, “Ta biết.”

Suy nghĩ một chút mới mở miệng, “Vậy các huynh định đi đâu? Nếu không, các huynh trở về hoàng cung trước đi, đến lúc đó muội sẽ tới tìm huynh, chuyện của Lão thái hậu Muội đều biết, huynh lại chạy loạn tới đây, Hoàng thượng nhất định đang rất giận dữ, không biết lúc huynh trở về, Hoàng thượng có thể hay không”

Tô Lăng Trạch lắc đầu, giống như muốn nói cho nàng biết, cũng giống như đang nói với chính mình, giọng điệu thản nhiên: “Nhiều lắm là ngoài miệng mắng ta hai câu, không cần lo lắng.”

Dương Thành đứng bên cạnh nghe được câu này, thật muốn ném cho Tô Lăng Trạch đôi trắng thay đen kia một cái nhìn xem thường.

Không lo lắng.

Đã tạo ra cái rắc rối lớn như thế rồi còn nói không lo lắng.

Chờ lúc bọn họ trở lại kinh đô, Vương gia sẽ hiểu được là rốt cuộc có nên lo lắng hay không.

Hoàng thượng từ trước tới giờ còn chưa có tức giận tới mức này, thậm chí phái Ngự Lâm quân, lùng bắt Vương gia khắp kinh thành.

Hơn nữa vẫn vô bá quan trong triều đều nơi nơi rêu reo người một câu ta một lời nói Vương gia bất hiếu, cho dù trong lòng Hoàng thượng thật muốn để lại cho Vương gia một con đường sống cũng chỉ sợ sẽ không dễ dàng.

Thật sự không cần phải lo lắng sao.

Quân Lam Tuyết không biết phải làm sao, đương nhiên nàng hiểu, sợ rằng mọi chuyện sẽ không dễ dàng cho qua như vậy, nhưng mà trong lòng nàng lại sáng tỏ một điều rằng Tô Lăng Trạch thực sự không muốn để nàng lo lắng, không muốn khiến nàng đau lòng, cho nên mới cố ý nói như vậy, vì vậy nàng cũng không muốn vạch trần, mà chỉ nói: “Vậy huynh trở về cũng phải cẩn thận.”

Dù nói như thế, nhưng lòng nàng đã định, một khi thấy được phụ mẫu kiếp này, rồi tìm được Tam Trưởng Lão Được Vương để nghĩ cách giải độc trên người, sau đó, nàng sẽ rời khỏi chỗ này.

“Ừ.” Tô Lăng Trạch nhàn nhạt ừ một tiếng, xoay người lại liếc một cái Dương Thành bên cạnh vẫn còn đang trợn trắng mắt, nói: “Đi thôi, hồi kinh.”

113. Q.2 - Chương 42: Chương 25.2

“Trở về, hồi kinh.”

Dứt lời trực tiếp xoay người rời khỏi, động tác tiêu sái mà gọn gàng.

Lẳng lẳng nhìn theo bóng lưng Tô Lăng Trạch, dáng vẻ kiên nghị lại khiến cho người ta có cảm giác tiêu điều, Quân Lam Tuyết yên lặng nhìn bọn họ đi khỏi, cho tới khi bóng lưng của hai người kia biến mất khỏi tầm mắt, lúc này mới từ từ thu hồi ánh nhìn, lạnh lùng liếc qua gã trung niên mặc áo xám, “Đi.”

“Hừ, lần này người hài lòng rồi chứ? Đại thúc đã đi mất rồi?” Quân Tiểu Ngôn thở phò phò trợn mắt với hắn, bày tỏ bất mãn trong lòng.

Vương gia đại thúc thật đáng thương, vượt ngàn dặm xa xôi tới nơi này, một ngụm nước còn chưa được uống, đã phải đi rồi.

Quân Tiểu Ngôn trong lòng cảm thấy hơi chút áy náy.

Dĩ nhiên, điều cậu muốn nhất thật ra là để là cho Vương gia đại thúc nhìn thấy gia tộc của mình một lần, phải biết rằng gia tộc của cậu cũng không hề thua kém gì hoàng cung nhà bọn họ?

Đúng là gia tộc bọn họ rất có tiền mà? Đâu cần tới hoàng cung nghèo nàn của Vương gia đại thúc chứ?

Chỉ đáng tiếc là, không có cơ hội này rồi, càng nghĩ Quân Tiểu Ngôn càng buồn bực, cảm giác hưng phấn được về nhà bây giờ cũng trở nên phai nhạt, ngược lại còn có chút mất hứng.

“Thiếu gia, tiểu thư, mời.” Gã trung niên áo xám vẫn là mặt không đổi sắc, bình bình đạm đạm (như bình thường) cung kính cúi người, tạo thành tư thế xin mời.

Quân Lam Tuyết bất đắc dĩ, không thể làm gì khác ngoài việc lôi kéo Tiểu Ngôn đi tới, theo sau lưng đám người kia, từng bước từng bước đi về phía gia tộc kỳ bí.

Chờ đợi nàng, chính là một thế giới hoàn toàn mới.

Trời chiều đã ngả về tây, những rặng mây đỏ giăng đầy trời.

Cổ đạo biên quan, hai cái bóng cao lớn trải dài trong ánh tà dương, từng bước từng bước, chậm chạp mà chắc chắn nện trên mặt đất.

“Vương gia.”

Dương Thành nhìn cái bóng bị kéo dài trên đất, đột nhiên mở miệng.

“Nói đi.” Tô Lăng Trạch cũng không ngẩng đầu lên, bước chân vẫn không ngừng tiến về phía trước, mày kiếm nhíu sâu, đồng tử lưu chuyển, không cách nào nhìn ra được tâm tình thực sự của hắn lúc này.

“Chúng ta cứ như vậy mà hồi kinh sao?” Dương Thành lên tiếng có chút do dự.

Tới cuối cùng. Kỳ thực, hắn ta cũng rất lo lắng.

Hiện giờ chính là lúc hoàng thượng đang nổi nóng, nếu như lúc này cứ đi về, Vương gia nhất định sẽ phải chịu hình phạt nặng hơn.

Nhưng mà bây giờ còn chưa định về Các quan trong triều còn có Vũ thái tử ở đằng sau, sẽ càng thêm mắm dặm muối, bắt được đằng chuôi của Vương gia mà hành hạ.

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc nhìn hắn ta, “Người định trở về?”

Dương Thành vội vàng lắc đầu, “Không có, Vương gia đi đâu, thuộc hạ dĩ nhiên sẽ đi theo người, chỉ là lúc này không phải Vương gia nói với Lam Tử sẽ trở về kinh thành sao? Chẳng lẽ người tới cuối cùng Không định trở về?”

Tô Lăng Trạch khẽ híp mắt, “Bây giờ mà về, phụ hoàng còn dễ nói chuyện, Tô Mạc Thiên thì không dễ đối phó như vậy.”

Huống chi.

Nếu cứ như vậy mà đi về, tiểu nô tài sẽ làm thế nào?

Trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy, Quân gia trong truyền thuyết kia, sợ rằng không thể an toàn, yên ổn như trong hoàng cung được.

Thậm chí trong lòng mơ hồ còn có chút lo lắng.

114. Q.2 - Chương 43: Chương 25.3

Trực giác cảm thấy rằng việc tiểu nô tài trở về, có lẽ không phải chuyện tốt.

Tiểu nô tài chính là người của hắn, dưới tình huống chưa xác định được an nguy của nàng, hắn sao có thể yên tâm trở về?

Hắn không muốn, DDLQĐ/ lần nữa lại nhận được tin tức không rõ sống chết của nàng, trong lòng hoảng loạn như thế, một lần là đủ rồi, lần đầu tiên, là đủ rồi.

Tô Lăng Trạch chậm rãi đưa tay che ngực, giống như ở nơi đó in lại bóng dáng một người, ném không đi xóa không mất.

Hắn không hiểu vì sao lại thế, hắn chỉ biết, hắn nghĩ gì, sẽ làm như thế, không ai có thể ngăn cản.

Dương Thành thở dài, “Lúc đầu Điện hạ không nên quá kích động, hay là bây giờ chúng ta quay lại lên theo sau bọn họ, có lẽ sẽ kịp, nhìn trước xem bọn họ dừng chân nơi nào?”

“Được.” Tô Lăng Trạch gật đầu, đây chính là tính toán ban đầu của hắn, DDLQĐ/ rời đi, chỉ mà để đánh lạc hướng mà thôi.

Hai người lập tức xoay người chuẩn bị quay về thành Hào Châu, nhưng lần này không ngờ tới, cách phía sau không xa, lại nhìn thấy một người ngoài ý muốn.

Một thân bạch y nhẹ lướt, DDLQĐ/ Khúc Vô Nham nở nụ cười hứng thú đang đứng lảng lảng đằng xa, mỉm cười nhìn bọn họ.

“Tô Lăng Trạch, đã lâu không gặp.”

115. Q.2 - Chương 44: Chương 26: Giao Dịch

Bên trong quán rượu thành Hào Châu.

Tô Lăng Trạch dẫn đầu bước vào phòng, một thân áo bào màu đen, chững trạc, nội liễm.

Khúc Vô Nham theo sau, một thân trắng thuần thanh nhã, mang theo hơi thở trầm tĩnh, chậm rãi ngồi xuống.

“Người định bàn chuyện gì với ta?” Thấy hắn ngồi xuống, Tô Lăng Trạch cũng không muốn nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Khúc Vô Nham mặt không đổi sắc, đáy mắt lộ ra ý tứ cười nhạt mà quan sát Tô Lăng Trạch, khí tức thượng thừa mơ hồ tỏa ra quanh thân, không chút nào thua kém Tô Lăng Trạch.

Bạc môi nhếch lên, mắt phượng giương nhẹ, Khúc Vô Nham bình thản ung dung quan sát hắn, mở miệng, giọng điệu không mặn không nhạt: “Hoàng thất Tĩnh Uyên tổng cộng có mười bảy vị hoàng tử, bốn vị công chúa, đúng không?”

Hắn ta không trả lời mà lại đặt câu hỏi.

Tô Lăng Trạch khẽ nheo mắt, không lên tiếng.

Khúc Vô Nham tiếp tục nói: “Trong đó có ba vị hoàng tử vừa ra đời đã yếu mệnh, Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử bỏ mạng sa trường, Lục hoàng tử cùng Cửu hoàng tử khi còn nhỏ trượt chân ngã xuống hồ mất sớm, Thất Nhất hoàng tử trời sinh đã bị khiếm thính, Thập Ngũ hoàng tử bạo bệnh qua đời... còn Thập Thất hoàng tử nhỏ tuổi nhất thì vừa vặn mới ra đời, bây giờ cả Hoàng thất chỉ còn lại chín vị hoàng tử, nhưng trong chín người, thì Hoàng đế Tĩnh Uyên chỉ yêu thích mình người, chính là người có hy vọng lấy được hoàng vị, ta nói, không sai chứ?”

Mi tâm Tô Lăng Trạch khẽ động, hờ hững liếc hắn ta một cái, trầm giọng nói: “Vậy thì sao?”

Ngôi vị hoàng đế, có tốt như vậy không?

Ai cũng nói như vậy.

Ai ai cũng bảo hắn được phụ hoàng sủng ái, tương lai cai quản vạn dặm giang sơn, tương lai của vương triều Tĩnh Uyên chính là Tô Lăng Trạch hắn.

Cho nên ngay cả là những người được coi như máu mủ tình thâm đối với hắn, cũng đều chăm chăm quan sát.

Tam hoàng tử vừa sinh ra đã chết yểu, thật sự là bất đắc dĩ sao, vừa mới sinh ra chưa kịp nhìn thấy thế giới này đã chết đi?

Nguyên nhân chết yểu của đệ ấy, trong lòng tất cả bọn họ đều rõ.

Nhị ca dũng mãnh thiện chiến như thế sao có thể chết trận nơi sa trường? Nếu không phải Tứ đệ định chiếm đoạt công lao của Nhị ca, đến lúc cuối cùng, lại bị Nhị ca phản ngược một đòn, kết quả chính là cả hai đều đồng quy vu tận.

Còn Lục đệ cùng Thất đệ, hoàng tử nào bên cạnh cũng có vô số thị nữ, thị vệ, thái giám, trông chừng, vì sao đến thời điểm hai đệ ấy trượt chân xuống nước đều không có ai phát hiện? Cho tới khi các đệ ấy đều đã chết đuối mới vớt được thi thể.

Còn có Thất Nhất đệ.... Thập Ngũ đệ....

Họ đều là huynh đệ ruột thịt của hắn, nhưng có ai là chân chính mất ngoài ý muốn đâu?

Trong lòng Tô Lăng Trạch cười lạnh, vì lợi ích, vì quyền lực, mà tranh đấu tới vỡ đầu chảy máu, như vậy còn có ý nghĩa gì?

“Chẳng sao cả.” Khúc Vô Nham cười khẽ, “Ta tin tưởng, người nhất định biết rõ huynh đệ của mình chết như thế nào, cho dù là chết do thiên tai, hay là chết do địch họa, ta chỉ cảm thấy hơi kinh ngạc, không hiểu Lăng vương gia - Tam hoàng tử của Tĩnh Uyên vương triều như người lớn lên như thế nào trong cái hoàng cung đó?”

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch nhíu mày, lạnh lùng cảnh cáo: “Khúc Vô Nham, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, tốt nhất là người nên để ý một chút.”

“Sao?” Khúc Vô Nham nhếch môi cười cợt, “Ta nói không đúng sao?” Vẻ mặt tươi cười của hắn ta, mang theo vài phần giễu cợt.

Tô Lăng Trạch đem biểu hiện châm chọc của hắn thu vào trong mắt, lạnh lùng nói: “Đúng hay không cũng không liên quan tới người.”

“Đúng là không liên quan tới ta, ta cũng nói rồi, ta chỉ cảm thấy tò mò mà thôi, chẳng lẽ, người không hiểu kỳ sao? Không có mẫu thân của người làm chỗ dựa, người sao có thể yên ổn đến ngày hôm nay?”

116. Q.2 - Chương 45: Chương 26.2

Trong lòng Tô Lăng Trạch bỗng cảm thấy căng thẳng, ngồi im lặng không nói.

“Như thế nào? Người không thể tin hay là không muốn tin?” Khúc Vô Nham không chút nào để ý ánh mắt tức giận của hắn, thản nhiên nói: “Tô Lăng Trạch, ta biết người là người thông minh, có một số việc người không phải không biết, chỉ là người không muốn tin tưởng mà thôi.”

Tô Lăng Trạch nắm thật chặt ly rượu bạch ngọc trước mặt, ánh mắt lạnh như băng nhìn Khúc Vô Nham.

“Từ nhỏ mẫu phi của người đã chết vì khó sinh, việc tranh đấu trong hậu cung, người hiểu rất rõ, người làm sao sống được đến bây giờ, có được vị trí như ngày hôm nay, nếu không phải có lão thái hậu âm thầm thao túng thì kết cục của người cũng không khác gì những hoàng tử khác đâu, cho tới nay, chẳng qua là người tự lừa mình dối người mà thôi.” Khúc Vô Nham thản nhiên nói, trong mắt hiện lên nét trào phúng, “Người chắc chắn biết rất rõ, Lục hoàng tử cùng Thất hoàng tử, đều là do một tay lão thái hậu giết.”

“Đủ rồi.” Lời nói còn chưa chấm dứt, đã nghe thấy một tiếng ‘phanh’, ly rượu bạch ngọc vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, mảnh sứ vỡ đâm sâu vào lòng bàn tay Tô Lăng Trạch. Tô Lăng Trạch gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên ánh mắt quét về phía Khúc Vô Nham, “Người cầm miệng cho ta!”

Khúc vô nham mỉm cười, khẽ nhấp một chút trà: “Ta sẽ không nói tiếp, dù sao việc này, trong lòng ta và người đều biết rất rõ.”

Đây không phải là câu hỏi, mà là một câu khẳng định.

Hắn biết rõ, với sự thông minh của Tô Lăng Trạch, làm sao có thể không biết lão thái hậu là người như thế nào?

Có thể lên làm hoàng hậu, lại có thể phò trợ Hoàng đế đi lên để vị, cuối cùng trở thành Thái Hậu, một nữ nhân như vậy làm sao có thể là một nữ tử thiện lương?

Lão thái hậu so với trong tưởng tượng của bọn hắn còn hung ác hơn rất nhiều.

Trong hậu cung vốn là tàn khốc, không giấu một vài con bài thì làm sao có thể thành đại sự?

Theo sự hiểu biết của hắn về những bí mật hoàng gia thì phần đông trong số những hoàng tử đã mất, có bốn vị hoàng tử là chết do mưu kế của lão thái hậu.

Về phần lão thái hậu vì sao muốn giết những hoàng tử này, hắn cũng không hiểu rõ.

Mặc dù những hoàng tử này không có được sự yêu thương của nàng nhưng dù sao cũng là huynh đệ của Tô Lăng, đều là huyết mạch hoàng thất, làm sao có thể ra tay nặng như vậy.

Sau này, lão thái hậu ngày càng già đi, thể lực cùng trí nhớ cũng từ từ giảm sút, trong mắt của nàng dần dần cũng không còn tính kế, mà nàng cũng thỏa mãn.

Bởi vì Tô Lăng Trạch đã trưởng thành.

Cho dù không có sự bảo vệ của mẫu phi thì dưới sự bảo hộ của nàng, Tô Lăng Trạch vẫn bình yên lớn lên.

Hiện tại Tô Lăng Trạch đã có đủ năng lực ngăn cản tất cả mưa gió, đã không cần đến sự che chở của nàng.

Cho nên, lão thái hậu đã cảm thấy yên tâm.

Nhưng dù như vậy, vẫn có thể nhìn ra, lão thái hậu đối với Tô Lăng Trạch vẫn có một số bí mật không muốn người khác biết.

Mà những bí mật được che giấu ấy, có lẽ chính là lí do vì sao lão thái hậu chỉ cương chịu một mình Tô Lăng Trạch mà nhẫn tâm hạ độc thủ những hoàng tôn khác.

Mặt trời chiều bị bóng dáng thon dài của hắn chặn hơn phân nửa ánh sáng, Tô Lăng

Trạch đứng ngược sáng, Khúc Vô Nham chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn giữa ánh mặt trời.

“Tô Lăng Trạch, người là người thông minh, ta hôm nay tìm người, đó là muốn cùng người giao dịch.” Khúc Vô Nham nói đủ rồi, lúc này mới đem mục đích thực sự của mình nói ra.

Tô Lăng Trạch hơi nhếch môi, kỳ thật, những điều Khúc Vô Nham nói hắn cũng biết.

Toàn bộ chuyện tình, vào lúc hắn trưởng thành, hắn đã biết.

117. Q.2 - Chương 46: Chương 26.3

Tuy rằng hắn không biết vì sao hoàng tử mẫu làm như vậy.

Nhưng vậy thì sao?

Chỉ cần hoàng tử mẫu tốt với hắn.

Nàng đem toàn bộ tình yêu thương cho hắn. Vì vậy, cho dù nàng giết bất luận kẻ nào trong thiên hạ, nàng vẫn là hoàng tử mẫu của hắn, vẫn là người hắn tôn trọng nhất, sự thật này ai cũng không thể thay đổi được !

Hờ hững nhìn một mảnh vụn bị cắt vỡ nằm trong lòng bàn tay, Tô Lăng Trạch cố kiềm nén kích động muốn đánh một quyền về phía Khúc Vô Nham, lạnh lùng nhếch lên môi mỏng, phun ra một chữ, “nói.”

Không hổ danh là người giỏi ẩn nhẫn, như vậy cũng còn có thể nhịn được, trong lòng Khúc Vô Nham không khỏi tán thưởng Tô Lăng Trạch.

Hắn nhìn chằm chằm Tô Lăng Trạch, nhìn thẳng vào tròng mắt đen sâu trong mắt hắn: “Ta có thể giúp người dẹp bỏ mọi trở ngại, trợ giúp người thành công đi lên ngôi vị hoàng đế.”

“Sau đó?” Giúp hắn đi lên ngôi vị hoàng đế? Tô Lăng Trạch không khỏi khịt mũi một tiếng, nếu như gia tộc của tiểu nô tài thật sự là Quân gia trong truyền thuyết, như vậy Khúc Vô Nham cũng không chút nào ngoại lệ, đây là suy nghĩ của hắn hay của một người khác.

Trái tim hắn bỗng chùng xuống. Hắn tin tưởng, dựa vào thực lực của Khúc Vô Nham, chắc chắn có thể giúp cho bất kỳ một vị hoàng tử nào đăng cao để vị, có được giang sơn, nhưng như vậy thì sao?

Thứ nhất, hắn đối với vị trí kia thật không có bao nhiêu hứng thú.

Thứ hai, hắn tin tưởng Khúc Vô Nham sẽ không có lòng tốt giúp hắn như vậy.

Quả nhiên, ngay sau đó, Khúc Vô Nham mỉm cười, ý cười cũng không đạt đáy mắt, nói: “Ta chỉ có một yêu cầu”, hắn chăm chú nhìn Tô Lăng Trạch, “Người hãy rời xa Tuyết Nhi, không được xuất hiện trước mặt nàng.”

Cùng tiểu nô tài đoạn tuyệt tất cả quan hệ, từ nay về sau không được gặp mặt?

Tô Lăng Trạch lạnh lùng nở nụ cười.

“Chỉ cần người đáp ứng, ta nói được làm được, tuyệt đối sẽ không có bất cứ người nào có thể uy hiếp để vị của người, như thế nào?”

Tô Lăng Trạch hơi nhếch môi, chậm rãi đứng dậy: “Bốn vương cảm thấy giao dịch này không có gì hay để nói.” Muốn lấy tiểu nô tài làm giao dịch, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nghe vậy, Khúc Vô Nham hơi trầm mặt, “Người không đồng ý, hay là làm không được?”

Tô Lăng Trạch khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống cùng Khúc Vô Nham đối diện, hồ hững nói: “Không phải không đáp ứng, càng không phải làm không được, mà là, bốn vương khinh thường làm như vậy.”

Mắt Khúc Vô Nham giống như mắt hồ ly, nhanh chóng xẹt qua một đạo sát ý, ánh mắt rốt cục chìm xuống, câu môi cười lạnh như cũ, “Tô Lăng Trạch, người cũng đừng có hối hận, người buông tha cho Tĩnh Uyên vương triều, vạn dặm giang sơn chỉ vì một người đã sớm cùng ta có hôn ước, đáng giá sao?”

“Có hôn ước thì sao.” Tô Lăng Trạch chấp tay phía sau, nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu lạnh như băng, “Thứ Bốn vương muốn là lòng của nàng.”

Lòng của nàng cam tâm tình nguyện.

“Tô Lăng Trạch, đây là người được một tắc lại muốn tiến một thước.” Cuối cùng, Khúc Vô Nham cũng lộ ra tức giận, một đôi phượng mâu hàm ẩn sát ý mãnh liệt.

“Đúng vậy.” Tô Lăng Trạch trả lời lại một cách mỉa mai, hắn cũng không khá hơn chút nào.

“Một khi đã như vậy.” Khúc Vô Nham đứng dậy, chợt mỉm cười, nụ cười phong tư trác tuyệt xâm thấu lòng người, lạnh đến cực điểm, “Đúng vậy, giữa chúng ta không có gì hay để nói, Hào Châu chúng ta không quá hoan nghênh Lăng Vương điện hạ, xin hãy quay về đi.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, Tô Lăng Trạch thủy chung bảo trì trầm mặc, Dương Thành rốt cục nghe không vô, lạnh lùng nói: “Hào Châu cũng không phải của một mình người, chúng ta muốn đi thì đi, muốn ở thì ở.”

“Thật không?” Khúc Vô Nham nhếch môi cười khê, chậm rãi tránh sang một bên, để cho bọn họ có thể hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

” E rằng, đây cũng không phải là do các người quyết định.” .

Vừa dứt lời hạ, đường phố bên ngoài nhanh chóng xuất hiện một đám người mặc Thiết giáp Ngự Lâm quân, thẳng tắp xông tới,

“Hoàng thượng hạ chỉ, nhanh chóng áp giải Lăng Vương về kinh.”

Dương Thành vô cùng giận dữ, “Khúc Vô Nham, người cư nhiên tiết lộ hành tung của chúng ta cho Ngự Lâm quân, người dê tiện!”

Khúc vô nham xoay người, bên môi nở một cười độc ác như hoa anh túc: “Đúng như vậy thì sao?”

Hết chương 26

118. Q.2 - Chương 47: Chương 27: Nàng Là Phế Vật.

Nắng gắt như lửa, mặt trời chói chang.

Hai tỷ đệ Quân Lam Tuyết dưới sự hướng dẫn của người trung niên áo xám đi về hướng Đông.

Xuyên qua những rừng cây rậm rạp, xuyên qua con đường giống như một mê cung, cảnh vật hiện ra trước mắt vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, trong lòng Quân Lam Tuyết mơ hồ sinh ra mấy phần bi thương.

Đây hoàn toàn là một loại bi thương mà nàng không hiểu nổi.

Về nhà, không phải là nên vui vẻ sao.

Tại sao lại cảm thấy bi thương chứ ?

Quân Lam Tuyết không hiểu tình huống hiện tại như thế nào, vì để không làm ọi người nhận ra mình không biết đường, dọc theo đường đi vẫn cố buông lỏng, vừa nói vừa cười, tán gẫu cùng Quân Tiểu Ngôn, vừa cố ghi nhớ đường đi .

Trước mắt bỗng nhiên sáng sủa, xuyên qua khe núi như mê cung này thì hiện ra một tòa sơn trang to lớn, đứng vững vàng ở lưng chừng núi, uy vũ và hùng vĩ !

Từ xa nhìn lại, sơn trang này vô cùng to lớn, chiếm diện tích cực kỳ khổng lồ, không khỏi làm cho nàng nhớ đến hoàng cung, không, nơi này thậm chí so với hoàng cung còn lớn hơn! Quỳnh lâu ngọc ngói, mỗi một mảnh ngói lại có thể được làm từ bạch ngọc trân quý nhất, nhìn từ xa, càng giống như một tòa cung điện bằng bạch ngọc.

Quân Lam Tuyết không nhìn được kinh ngạc, thầm than một tiếng, nơi này, chính là Quân gia sao ?

Nơi này, chính là nhà nàng sao ?

Làm sao có thể lớn như vậy.....

Ở bên ngoài Quân gia, còn có rất nhiều thủ vệ đứng gác ở cửa, mỗi người bọn họ đang làm tốt cương vị của mình với vẻ mặt nghiêm túc, phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, nếu như không biết nơi này là Quân gia, nếu như vô tình lạc đến nơi này, nhất định mọi người sẽ cho rằng nơi đây chính là thiên đường, mà không phải chỉ là một gia tộc đơn giản như vậy.

Dĩ nhiên, Quân Lam Tuyết không biết, Quân gia đã truyền thừa hơn ngàn năm nay, vì vậy tài lực và thực lực tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh được.....

Xa xa, có ba đạo nhân ảnh hướng tới nơi này với tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã đến dưới đại môn hùng vĩ đầy hào khí của Quân gia, tiến lên chào đón, “Ra mắt tiểu thiếu gia, hoan nghênh tiểu thiếu gia trở lại.”

Đoạn đường này, tức giận trong lòng Quân Tiểu Ngôn cũng giảm đi không ít, lúc này sắc mặt cũng dần tốt hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp gật đầu một cái, chỉ chỉ Quân Lam Tuyết đang đứng bên cạnh nói : “Tỷ tỷ cũng đã trở về rồi.”

Ba người kia lúc này mới nhìn Quân Lam Tuyết, trong mắt mơ hồ có một tia kinh thường chợt lóe qua, giống như rất không tình nguyện nói chuyện cùng nàng, như cuối cùng vẫn nhẫn nại nói : “Ra mắt tiểu thư, hoan nghênh tiểu thư trở lại.”

Trái với thái độ cung kính đối với Quân Tiểu Ngôn, lần này bọn họ đối với Quân Lam Tuyết, có thể dùng từ lạnh nhạt để hình dung.

Quân Lam Tuyết làm sao có thể không nhận ra thái độ của bọn họ khác nhau một trời một vực đây ?

Nàng không hiểu rõ quan hệ của mọi người trong Quân gia, theo lý thuyết nàng là thiên kim tiểu thư của Quân gia, bọn họ thoát nhìn giống như là hạ nhân, sao lại lại dám tỏ thái độ như vậy ?

Trong lòng mang theo nghi ngờ, Quân Lam Tuyết cũng không biểu hiện ra, chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái.

Nếu bọn họ kinh thường nàng, nàng cũng không cho bọn họ nhìn sắc mặt tốt.

Quân Tiểu Ngôn nóng lòng muốn nhìn thấy phụ thân, nên không chú ý đến tâm tư của mọi người, vội vàng nói : “Phụ thân đâu rồi, mau dẫn ta đến gặp phụ thân !”

“Vâng, tiểu thiếu gia mời theo ta.”

Cùng Quân Tiểu Ngôn đi phía sau bọn họ, Quân Lam Tuyết hỏi nhỏ Quân Tiểu Ngôn, “Tiểu Ngôn, bọn họ là ai?”

119. Q.2 - Chương 48: Chương 27.2

Quân Tiểu Ngôn lúc này mới nhớ ra tỷ tỷ mất trí nhớ, cũng nhỏ giọng trả lời: “Tỷ tỷ, bọn họ đều là hạ nhân trong gia tộc, người đầu tiên gọi là Phương Thành, ở giữa gọi là Phương Hòa, còn lại gọi là Phương Hoành.”

“Cùng họ Phương?” Quân Lam Tuyết thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ bọn họ đều là huynh đệ?

“Đúng vậy, tỷ tỷ sao ngay cả việc này tỷ cũng quên..., trong nhà chúng ta có rất nhiều hạ nhân, hạ nhân Phương Viên mang họ Phương, hạ nhân Hàn viên mang họ Hàn, đây cũng là cách phân biệt hạ nhân giữa các viên, hạ nhân họ Quân là cao cấp nhất, có thể tùy ý vào chủ trạch.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết trừng lớn mắt, thì ra hạ nhân nơi này cũng phân cấp bậc?

Nhưng mỗi viên một họ..... có phải khoa trương qua hay không?

Đi trên con đường bằng hắc ngọc lóe sáng, Quân Lam Tuyết nhân cơ hội quan sát nơi gọi là tổng bộ của Quân gia, nhưng vẫn không khỏi cảm thán, đây rất cuộc là một gia tộc như thế nào, nói là siêu cấp hào môn gia thế cũng vẫn chưa đủ, làm cho nàng có một loại cảm giác, chủ nhân của nơi này, tương đương với một Hoàng Đế, có của cải phong phú, mà với dạng tài phú này, chắc chắn sẽ không thua kém gì một quốc gia.

Đi qua một hành lang thật dài, đến một tòa thành to lớn, cao ngất, nơi này là chủ thành Quân gia?

Còn chưa bước vào cửa, một đạo âm thanh chậm chọc vang lên.

“A, tiểu thiếu gia trở về rồi? Người bên cạnh tiểu thiếu gia, vị này là.....Ồ, ta còn tưởng là ai chứ, đây không phải tiểu thư của chúng ta sao, lần này đi hơn nửa năm, rốt cuộc cũng chịu trở lại rồi?”

Một bóng người đang từ đại môn đi ra.

Là một nữ nhân, chừng hai mươi tuổi, khắp người mang theo một loại khí tức diễm dứa lờ lợt, bôi trét son phấn thật dày, vẻ mặt đầy châm chọc.

Vừa thấy nàng, Quân Tiểu Ngôn nhin không được khe cau đôi mày kiếm, nói: “Quân Tử Y, người tới nơi này làm gì?”

Cô gái gọi là Quân Tử Y che miệng cười khanh khách, tiếng cười cực kỳ diêm dúa lắng lơ, “Đương nhiên là đón tiếp tiểu thiếu gia trở về á....., tiểu thiếu gia, lần này người đi hơn nửa năm, cũng không mang theo một hộ vệ nào, có biết gia chủ và các trưởng lão rất lo lắng cho người hay không.”

Nói đến đây, nàng tạm ngừng một chút, không nóng không lạnh liếc xéo Quân Lam Tuyết một cái, “Cũng tại lớn không dạy tốt, để cho người làm tấm gương xấu, tiểu thiếu gia người cũng thiệt là, cái tốt thì không học, lại học nàng trốn nhà đi, nếu xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào đây? Người là gia chủ tương lai của gia tộc, thân phận tôn quý, cũng không phải “người nào” có thể so sánh được.”

Nàng nhấn mạnh hai chữ “người nào” này, đặc biệt hung hãn trợn mắt nhìn Quân Lam Tuyết một cái.

Quân Lam Tuyết không khỏi nhú mày, ở trong lòng bất mãn một hồi, trời ạ, cười giống như vậy, quả thật so với nữ nhân trong kỹ viện còn muốn hơn, chỉ là, nữ nhân này là ai?

Thấy nàng minh triều ám phúng (Ám chỉ ngoài sáng, trào phúng trong tối) vòng vèo nói mình làm tấm gương xấu cho Quân Tiểu Ngôn, khiến Quân Tiểu Ngôn rời khỏi gia tộc như nàng, trong lòng Quân Lam Tuyết liền khó chịu một hồi.

Theo lời của Khúc Vô Nham, cha nàng chỉ có nàng và Tiểu Ngôn là hai người thừa kế của Quân gia, cái nữ nhân này rốt cuộc là ai? Thoạt nhìn thân phận dường như không thấp, nếu không cũng không dám nói với nàng như vậy.

“Việc này không liên quan đến tỷ tỷ.” Quân Tiểu Ngôn nắm chặt quả đấm rồi rống lên, “Tỷ tỷ rời nhà trốn đi hay là do các người ép, người tránh ra cho ta, bản thiếu gia không muốn gặp người, tỷ tỷ cũng không muốn nhìn thấy người!”

Nói xong, đẩy Quân Tử Y ra, lôi kéo Quân Lam Tuyết vào trong nhà.

Rời nhà trốn đi?

Bị các người ép đi?

Quân Lam Tuyết nghe được câu này, không khỏi nhú mày, nói cách khác nàng nửa năm trước là bị những người này ép mà rời nhà đi?

120. Q.2 - Chương 49: Chương 27.3

Như vậy, tại sao nàng lại làm sát thủ của Ám Lâu?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ?

“A, tiểu thiếu gia, người....” Quân Tử Y thấy Tiểu Ngôn không khách khí với nàng như vậy, tức giận dậm chân, hung hãn trợn mắt nhìn bóng lưng bọn họ rời đi.

Đáng ghét.

“Tỷ tỷ, tỷ không cần phải để ý đến lời Quân Tử Y nói.” Quân Tiểu Ngôn lo lắng tỷ tỷ lại giống như nửa năm trước bị dồn ép mà rời nhà đi, vội vàng an ủi nàng.

Quân Lam Tuyết nghi ngờ, nhỏ giọng hỏi: “Đệ nói là, lúc trước ta bị nàng..... Và một số người nữa ép rời nhà đi? Tại sao?”

Nhắc đến chuyện này, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Quân Tiểu Ngôn đầy lửa giận, “Còn không phải những tên khốn kiếp kia dùng lời nói tổn thương tỷ sao, tỷ tỷ, tỷ yên tâm đi, lần này bọn họ còn dám làm như thế, đệ nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!”

Tâm tình muốn bảo vệ tỷ tỷ của Quân Tiểu Ngôn thiêu đốt hừng hực, ngay cả tỷ tỷ của hắn mà cũng dám khi dễ, hắn nhất định phải để những tên khốn kiếp kia trả giá thật lớn!

Mi tâm Quân Lam Tuyết nhú chặt hơn một chút, xem ra cái Quân gia này, so với tưởng tượng của nàng còn phức tạp hơn.

“Hừ.”

Vừa dứt lời, nội điện truyền đến một tiếng hừ lạnh rất uy nghiêm, vừa nghe được âm thanh này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Tiểu Ngôn nhất thời cứng đờ, cả người đứng nguyên tại chỗ, không tiến thêm một bước nào.

“Con vừa nói cái gì? Sẽ không bỏ qua cho ai?” Một vị lão nhân trên dưới sáu mươi tuổi từ trong điện đi ra, tóc đã có chút hoa râm, đôi mắt sắc bén khác thường, nhìn một cái, không khỏi làm ọi người run sợ.

“Xin chào Nhị Trưởng Lão gia gia, Tiểu Ngôn mới vừa nói buổi tối muốn ăn toàn bộ gà nướng, sẽ không bỏ qua bất kỳ một con nào!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Tiểu Ngôn đầy căng thẳng, lập tức đem lời nói vừa rồi trắng đen hoàn toàn điên đảo, dường như rất sợ Nhị Trưởng Lão này.

Nhị Trưởng Lão?

Khó trách Tiểu Ngôn đối với hắn tôn kính với hắn như vậy, nhất là bộ dạng uy nghiêm của hắn.

Quân Lam Tuyết cũng cúi đầu, học theo Quân Tiểu Ngôn gọi một câu, “Nhị Trưởng Lão.”

Ánh mắt lợi hại của Nhị Trưởng Lão rơi trên người Quân Lam Tuyết, chăm chú nhìn thoáng qua rồi dời đi, hờ hững ‘ừ’ một tiếng, nói: “Đã trở lại.”

Quân Lam Tuyết gật đầu một cái.

Quân Tiểu Ngôn vội vàng chen vào một câu, “Nhị Trưởng Lão gia gia, tỷ tỷ là ta tìm được! Là ta đem tỷ tỷ tìm trở về đây!” Công lao của hắn lớn nhất, vậy..... Vậy có phải hay không..... Có thể luyện công ít lại không?

Hắn không thích luyện công..... Gương mặt Quân Tiểu Ngôn đầy đau khổ, vừa nhìn thấy Nhị Trưởng Lão gia gia, là hắn biết, ngày hắn phải luyện công đã trở lại rồi.

“Nghiêm túc một chút.” Nhị Trưởng Lão lạnh lùng trợn mắt nhìn Quân Tiểu Ngôn một cái, “Đây là bộ dạng gì! Gia chủ Quân gia tương lai sao có thể cợt nhả như vậy.”

Quân Tiểu Ngôn uất ức chu môi “Con rất nghiêm túc, chỉ là đáng về con lớn lên tương đối tươi vui mà thôi.”

Hắn thật đã rất nghiêm túc, chỉ tại khuôn mặt hắn lớn lên tương đối tươi vui một chút, thoát nhìn có chút hơn hớn, hắn làm sao có thể nghiêm túc đây!

“.....” Nghe vậy, Nhị Trưởng Lão uy nghiêm cũng bị hắn chọc tức cho nội thương, tên tiểu tử hỗn đản này.....

“Đi gặp gia chủ rồi lập tức đến nơi này, có nghe không!” Nhị Trưởng Lão lạnh lùng nói.

“..... Dạ.” Xong đời rồi, nửa năm không luyện công, nhiệm vụ nhất định sẽ tăng lên!

Nói xong, Nhị Trưởng Lão phát tay áo rời đi.

Nhị Trưởng Lão vừa rời đi, trong nội điện lại xuất hiện thêm hai người trẻ tuổi, một nam một nữ, tuổi đều xem ra trên dưới hai mươi, vừa nhìn thấy bọn họ, biểu hiện hơi sững sờ, sau đó lại giống như Quân Tử Y châm chọc nói: “Tiểu tiểu gia, người tốt cuộc đã trở lại, ah, đây là ai? Không phải là phế vật kia đi, chắc chắc, không phải đã thề son sắc sẽ không bước vào Quân gia một bước sao? Thế nào, rời khỏi gia tộc liền sống không nổi nữa chứ gì? Phế vật chính là phế vật.”

121. Q.2 - Chương 50: Giáo Huấn!

Quân Lam Tuyết vẫn cho rằng, nàng mất tích nửa năm mới trở về gia tộc, thể theo việc Khúc Vô Nham và Quân Tiểu Ngôn cố chấp tìm nàng lâu như vậy thì địa vị trong Quân gia của nàng sẽ không đến nỗi thấp chút.

Lần này nàng có thể trở về, mặc dù không nhất thiết là toàn thể trên dưới gia tộc đều vui mừng, cũng nên nhiệt liệt hoan nghênh nàng, hỏi han ân cần xem nàng ở bên ngoài có phải chịu khổ gì hay không.

Hoặc ít ra, chắc chắn cũng phải có một hai người, sẽ quan tâm hỏi một câu, nửa năm qua, nàng rốt cuộc đã đi nơi nào?

Nhưng mà, nàng về đây.

Từ lúc vừa mới bước vào thành Hào Châu, cùng trở về Quân gia, lại không có người nào cho nàng một sắc mặt hòa nhã.

Không phải là vẻ mặt chê cười.

Thì chính là trái một câu phế vật, phải một câu phế vật mà gọi nàng.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nàng..... Có thật sự là đại tiểu thư chân chính như người ta đồn đại không?

Nhìn một nam một nữ mới bước ra, trong nháy mắt Quân Tiểu Ngôn nhảy dựng lên giống như đập phải mìn, “Quân Nhất, Quân Tương Đình, hai người các ngươi mồm miệng sạch sẽ cho bản thiếu gia! Lần trước các ngươi ép tỷ tỷ ta phải bỏ đi, ta còn chưa tính sổ với các ngươi, các ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta!”

Quân Nhất nhú mày, trên môi hiện lên nhất mạt cười lạnh: “Tiểu thiếu gia, đại tiểu thư tự mình bỏ đi, cũng chính nàng nói, nếu không thể trở thành nổi bật cũng sẽ chẳng tiến vào Quân gia nữa bước, chúng ta đâu có ép nàng.”

“Đúng rồi tiểu thiếu gia, tỷ tỷ ngài vốn là một phế vật, trong tất cả hàng ngũ trẻ tuổi thì nàng ta là kém cỏi nhất, chính nàng không chịu nổi đả kích như thế nên mới bỏ đi, ngài không thể trách bọn ta!” Quân Tương Đình cũng vội vàng nói thêm vào.

Đi đi cái đầu người. “Các ngươi!” Quân Tiểu Ngôn bị lửa giận hừng hực thiêu đốt, giống như tiểu lân sư phát giận, đang chuẩn bị hung ác nhằm vào chỗ xung yếu của bọn họ mà cắn một miếng, Quân Lam Tuyết lại đột nhiên ngăn cản cậu.

“Tiểu Ngôn.” Quân Lam Tuyết kéo Quân Tiểu Ngôn lại, thản nhiên nói: “Thôi, không cần phải so đo với bọn họ, chúng ta mau đi gặp phụ thân thôi.”

“Nhưng tỷ tỷ, bọn họ thật là quá đáng!” Quân Tiểu Ngôn tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, dù vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đó ngược lại càng khiến cho người ta thương yêu, khó trách Nhị Trưởng Lão luôn nhắc nhở cậu phải nghiêm túc một chút.

Quân Lam Tuyết ôn hòa nhìn cậu, lạnh lạnh nói: “Tiểu Ngôn, tỷ tỷ hỏi đệ, đệ bị chó cắn một cái, chẳng lẽ đệ cũng cắn lại nó một cái sao?”

Nghe vậy, hai mắt Quân Tiểu Ngôn sáng lên, “Tỷ tỷ, tỷ nói đúng, một đám chó điên cắn người mà thôi, chúng ta đi! Mới không cần để ý tới bọn hắn!”

Quân Nhất cùng Quân Tương Đình nhất thời giận dữ, “Quân Lam Tuyết! Người vừa nói chúng ta là gì!”

Phế vật đáng chết này, lại dám mắng bọn họ là chó!

Đây là do trước kia bị bọn họ khi dễ mà không dám phản bác, chỉ đành phải tự mình chứng minh cho bọn họ xem nàng thật sự không phải là phế vật Quân Lam Tuyết sao?

Lúc nào thì lá gan đã lớn như vậy rồi, cứ nhiên dám mắng bọn họ là chó?

Quân Lam Tuyết trừng mắt nhìn, cười lạnh hỏi ngược lại hắn, “Ta nói các ngươi cái gì? Ta có nói cái gì không? Ta chỉ hỏi Tiểu Ngôn bị chó cắn có muốn cắn lại hay không mà thôi? Các ngươi nghe thấy ta gọi tên các ngươi à?”

“Đúng rồi nha.” Quân Tiểu Ngôn phụ họa, “Các ngươi kích động như thế làm gì? Hả? Chẳng lẽ các ngươi lại tự mình là chó điên? Trời ạ, tỷ tỷ, hai người bọn họ có phải là bị bệnh rồi không? Tự nhiên lại xem mình là chó điên, làm thế nào bây giờ, hay là chúng ta nên nhanh nói cho các Trưởng lão biết, nếu để chậm một chút không biết có còn cứu được hay không nữa.”

Nói xong, Quân Tiểu Ngôn còn cực kỳ khoa trương vỗ vỗ ngực một cái.

Bộ dạng chính là ôi ta thật sợ hãi, ta vô cùng sợ các ngươi tới cắn ta.

Quân Nhất cùng Quân Tương Đình đã cứng đờ, tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

“Người, đồ phế vật này! Hôm nay ta phải giáo huấn ngươi một trận mới được!” Quân Tương Đình tính khí nóng nảy, dậm chân một cái, tay đặt lên eo, một cây trường tiên màu đỏ lửa nằm trong lòng bàn tay, tiện tay quất về hướng Quân Lam Tuyết.

“Tỷ tỷ cẩn thận!” Quân Tiểu Ngôn vội vàng hô to một tiếng, không ngờ tới Quân Tương Đình sẽ đột ngột ra tay.

Mấy người Quân Nhất và Quân Tương Đình, đều là con cháu của các Trưởng lão, Trưởng lão đều là Nguyên lão trong Quân Gia, địa vị rất cao, cho dù có là phụ thân của cậu, Gia chủ Quân gia khi nhìn thấy các vị Trưởng lão cũng phải lễ kính ba phần.

Hơn nữa Quân Tiểu Ngôn cũng biết, tỷ tỷ không phải là lần đầu tiên bị bọn họ lén lút bắt nạt, càng không phải là lần đầu tiên bị đánh, rất nhiều lần đều là như vậy.

Mỗi lần chỉ cần cậu phát hiện ra, cậu cũng sẽ nói với phụ thân, nhưng lúc phụ thân tức giận tra hỏi tỷ tỷ xem rốt cuộc có chuyện này hay không, tỷ tỷ vẫn luôn lắc đầu không nói, không dám nói cho phụ thân.

Cậu không thể để tỷ tỷ lại tiếp tục bị bọn họ khi dễ.

Nhưng mà, Quân Tiểu Ngôn cũng không biết.

Quân Lam Tuyết trước mặt cậu, đã không còn là Quân Lam Tuyết trước kia, nàng bây giờ có thù tất báo.

Người đối tốt với nàng, nàng sẽ cảm tạ trong lòng, nhưng kẻ đối xấu với nàng, đừng nghĩ nàng sẽ cho bọn họ được yên ổn.

Thật đúng là ân trả gấp trăm lần, thù báo gấp nghìn lần.

Nếu như ông trời đã để nàng trọng sinh vào thân thể này, thì nàng sẽ tuyệt đối không để cho người khác khi dễ ‘nàng’ nữa phân.

Nhìn trường tiên lửa đỏ sắp vung tới, Quân Lam Tuyết hừ lạnh một tiếng, bản lĩnh của nàng vốn cũng không yếu, hơn nữa ở Mê Vụ Sâm Lâm, mỗi thời mỗi khắc đều phải đề phòng nhất cử nhất động ở xung quanh, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, giác các quan của nàng đã sớm trở nên vô cùng nhạy cảm.

Vào thời điểm Quân Tương Đình vừa ra tay, nàng đã phát hiện ra, vậy mà, nàng vẫn không nhúc nhích.

Mà chỉ dùng tốc độ nhanh nhất để tính toán ra chiều dài của trường tiên cùng với cự ly mình đứng.

Trong thời điểm trường tiên sắp đánh tới người nàng, Quân Lam Tuyết đột nhiên nghiêng người, lui về phía sau một bước, trường tiên đỏ rực xé gió mà đến đánh lên cánh tay nàng, nhất thời, trên cánh tay bị xé toạc hiện lên vết máu, huyết nhục mơ hồ.

“Tỷ tỷ!” Quân Tiểu Ngôn kinh hãi, tâm hoảng ý loạn chạy tới, “tỷ tỷ, không sao chứ tỷ tỷ?”

Quân Lam Tuyết lắc đầu, môi đỏ mọng vì đau, lắc đầu, khẽ nói với cậu: “Không có việc gì.” Thật sự là nàng không có việc gì, nói như vậy, đoạn cuối trường tiên, chính là lực mạnh nhất, nếu đánh xuống thân thể, hoàn toàn có bản lĩnh khiến cho người ta huyết nhục nở hoa, chỉ là, nàng có đủ năng lực để né tránh.

Nhưng mà, tại sao nàng phải tránh?

Không có vết thương rõ ràng lưu lại trên người mình, nàng lấy cớ gì để đi giáo huấn bọn họ? Cho nên mới cố ý để cho Quân Tương Đình đánh lên cánh tay mình, nơi này cũng không phải chỗ yếu hại, nàng không thêm để ý chút nào.

Hơi ngẩng đầu, ánh mắt nàng rét lạnh, hàn băng lãnh lẽo phóng về phía Quân Tương Đình, “Người tên là Quân Tương Đình đúng không?” Nàng nghe được lúc này Tiểu Ngôn có gọi như vậy.

Quân Tương Đình đột nhiên bị đôi mắt ngoan lệ của nàng nhìn chằm chằm, trong lòng nhất thời run rẩy, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, kẻ phế vật kia sao có thể có được ánh mắt sắc bén tới như vậy.

Chợt nghĩ lại, trước kia bọn họ vẫn luôn khi dễ như vậy, kẻ phế vật kia còn có thể làm gì bọn họ?

Ngay sau đó Quân Tương Đình cười lạnh: “Quân Lam Tuyết, người không cần phải ở chỗ này giả ngu, thân là đại tiểu thư, cũng là kẻ kém cỏi nhất trong lớp trẻ, nói ra ta cũng thấy mất thể diện cho người, người vẫn còn mặt mũi tiếp tục ở lại trong gia tộc, thật đúng là đáng yêu!”

122. Q.2 - Chương 51: Chương 28.1’

123. Q.2 - Chương 52: Chương 28.2

“Đúng, ta thân là đại tiểu thư.” Quân Lam Tuyết liếc mắt nhìn cánh tay bị thương, chậm rãi cười, nụ cười xen lẫn sự lạnh lẽo, “Như vậy, ta vốn dĩ là đại tiểu thư của Quân gia, người dám vi phạm quy củ của gia tộc, công khai đánh vị đại tiểu thư là ta đây, vậy người nên bị trừng phạt như thế nào?”

Nghe vậy, Quân Tương Đình sửng sốt, ngay sau đó ha ha cười lớn, “Nhìn một chút, ta đang nghe lời nói gì đây, phế vật này muốn trừng phạt ta, nàng ta lại dám có lá gan trừng phạt ta, thật là mượn gan trời mà. A!”

Quân Tương Đình còn chưa có nói xong, đột nhiên bóng dáng của Quân Lam Tuyết biến mất ngay trước mắt Quân Tương Đình, đợi đến thời điểm nàng ta tỉnh hồn lại, Quân Lam Tuyết đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, một bạt tai mạnh mẽ giáng xuống.

“Không tôn trọng đại tiểu thư, đây là tội thứ nhất!” Một bạt tai giáng xuống, Quân Tương Đình vốn không hề phòng bị, thân thể nàng ta liền té bay ra ngoài, rơi vào trên sàn nhà.

“Nhục mạ đại tiểu thư, đây là tội thứ hai!” Quân Lam Tuyết hừ lạnh, nhảy lên, ở thời điểm Quân Tương Đình đang chuẩn bị đứng dậy, lại một lần nữa tung ra một cchưởng, rơi vào bên má còn lại của nàng ta .

Hai bên má nóng hừng hực, hai cái bạt tai giáng xuống trên mặt Quân Tương Đình đã khắc sâu dấu năm ngón tay, đỏ bừng, ứ đọng máu, cả khuôn mặt cũng sưng lên.

“Công khai đánh đại tiểu thư, đây là tội thứ ba!” Quân Lam Tuyết nhắc chân đá một cái, trực tiếp đá vào chân phải của Quân Tương Đình, sau đó chậm rãi trở về đứng bên cạnh Quân Tiểu Ngôn, lạnh lùng nói: “Ta lấy danh nghĩa đại tiểu thư giáo huấn người, người có phục hay không ?”

Tiếng nói vừa ngừng, đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh.

Quân Tiểu Ngôn nhìn tỷ tỷ của mình một cách không thể tin được.

Này. Đây là tỷ tỷ của hần sao?

Thời điểm ở kinh thành, mặc dù hần và tỷ tỷ đã gặp nhau, hần cũng biết tỷ tỷ ngã bệnh mất trí nhớ.

Nhưng hần không biết từ khi nào thì tỷ tỷ của mình lại trở nên lợi hại như vậy!

Nên biết rằng, Quân Tương Đình tuy là hậu bối của Quân gia nhưng bản lĩnh của nàng ta cũng thuộc hàng số một số hai! Làm sao tỷ tỷ có thể đánh thắng được nàng?

Quan trọng nhất là, cho tới nay người bị khi dễ luôn là tỷ tỷ, nàng giận mà không dám nói gì, làm cho hần luôn cảm thấy đau lòng, hiện tại tại sao tỷ tỷ lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Quân Tiểu Ngôn sờ sờ ngực, hần. Thật không phải là hần đang nằm mơ?

Quân Nhất Châu càng thêm kinh ngạc đến nỗi không thốt nên lời, hần biết rõ Quân Lam Tuyết là hạng người gì, bọn họ tuổi cũng không cách xa nhau lắm, Thất Trưởng Lão là sư phụ của bọn họ.

Vậy mà mỗi năm tỷ thí, Quân Lam Tuyết đều bị loại, bản lĩnh cực kỳ kém, không có chút thiên phú nào.

Nhất là năm ngoái, mọi người đều là đột nhiên tăng mạnh, chỉ có Quân Lam Tuyết vẫn đứng yên tại chỗ, trong cơn nóng giận, Thất Trưởng Lão lỡ lời nói ra câu phế vật, từ đó nàng liền mang cái tên này, bị rất nhiều người Quân gia nhạo báng.

Vậy mà, mỗi lần Quân Lam Tuyết bị khi dễ, nàng luôn im lặng, tuyệt đối không nói cho bất cứ người nào, cho nên bọn họ càng thêm không chút e sợ.

Nhưng trước mắt, tình trạng hiện tại khiến cho hắn thất kinh, biến mất nửa năm Quân Lam Tuyết, làm sao lại trở nên lạnh lùng và lợi hại đến như vậy?

“Khụ khụ, người, người. . . .” Cả cái mặt xinh đẹp của Quân Tương Đình sưng lên, vừa định mở miệng nói nhưng lại không phát nên lời, chỉ có cặp mắt gắt gao nhìn chăm chú vào Quân Lam Tuyết, hận không thể đem nàng xé rách.

“Đây là chuyện gì xảy ra!”

Đang lúc ấy thì sau lưng, một âm thanh uy nghiêm truyền đến.

124. Q.2 - Chương 53: Chương 28.3

Nơi hành lang gấp khúc, gia chủ của Quân gia, Quân gia đại trưởng lão và Quân gia ngũ trưởng lão đang đi đến nơi này với vẻ mặt vô cùng giận dữ.

Vừa thấy Quân Tương Đình đang nằm trên mặt đất, Quân gia ngũ trưởng lão nhất thời lạnh lùng, đi nhanh tới, “Đình Nhi! Đình Nhi! Là ai? Ai đã đánh người thành như vậy!”

“Cha!” Quân Tiểu Ngôn vừa thấy được người tới, nhất thời vui vẻ, kích động hướng gia chủ Quân gia chạy tới, “Phụ thân! Tiểu Ngôn đã trở lại, Tiểu Ngôn còn đưa tỷ tỷ về đây!”

Gia chủ Quân gia, Quân Mạc Thiên, xem ra là một người trung niên rất trầm ổn, trên vầng trán mờ hồ phát ra một loại khí thế bức người, không khó nhìn ra thời tuổi trẻ cũng là một nhân vật phong vân.

“Tên tiểu tử khôn khiếp này, rốt cục con đã trở về!” Quân Mạc Thiên ôm lấy con trai bảo bối cười, “Tỷ tỷ con đâu?”

“Đằng kia!” Quân Tiểu Ngôn vội vàng chỉ vào hướng phía trong điện, nơi Quân Lam Tuyết đang đứng thẳng tắp.

Nhìn thấy Quân Mạc Thiên đang nhìn về phía mình, thân thể Quân Lam Tuyết khẽ run lên, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc liền dâng lên trong lòng.

Huyết mạch tương liên, trí nhớ của thân thể này không cách nào xóa sạch, giờ phút này, ở trong đầu nàng đang hiện ra từng chút từng chút một.

Quân Lam Tuyết hơi ngẩn người, nhìn nam nhân trung niên quen thuộc trước mắt Đây chính là cha của nàng sao?.

Từng đợt từng đợt như sóng triều bỗng dâng lên trong trái tim, đây là cha của nàng.

Cảm giác của thân thể sẽ không lừa gạt nàng.

Nghĩ đến đây, Quân Lam Tuyết khẽ tươi cười, nụ cười như gió xuân chậm rãi xẹt qua bên môi, cúi đầu phát ra một tiếng mềm nhẹ ấm áp, “Cha.”

“Tuyết Nhi. . . .” Quân Mạc Thiên nhìn nữ nhi đã làm mình lo lắng suốt nửa năm trời, trong lúc nhất thời cũng không khống chế được sự vui mừng nổi trên vầng trán, vội vàng đi nhanh tới, giữ chặt hai vai Quân Lam Tuyết, kiểm tra từ trên xuống dưới một phen, “Để cho cha nhìn xem, đứa nhỏ này. Nửa năm qua con đã đi đâu? Có chịu khổ ở bên ngoài hay không?”

Chớp mũi Quân Lam Tuyết bỗng cảm thấy đau xót.

Có lẽ, đây chính máu mủ tình thân.

Từ khi nàng xuyên qua đến nay.

Không có ai hỏi qua nàng cảm thấy như thế nào, đi nơi nào? Có chịu khổ hay không?

Trừ chàm chọc cùng khiêu khích, vẫn là chàm chọc khiêu khích, chỉ có trước mắt người đàn ông này.

Lần đầu tiên nàng gặp, lại có cảm giác vô cùng quen thuộc, trái tim Quân Lam Tuyết cảm thấy thật ấm áp, lắc đầu thật mạnh, “Không có, chỉ là nhớ nhà.”

Đúng vậy.

Nàng nhớ nhà.

Nhớ về thế kỷ hai mươi mốt.

Nhớ tất cả mọi thứ ở nơi đó.

Cảm giác nhớ nhung quê hương giống như nước lũ tràn về, không thể vãn hồi.

Bởi vì, không có ai biết, gia đình chân chính của nàng, nàng. Rốt cuộc không trở về được.

Hốc mắt hơi hơi đỏ hồng, từ khi xuyên qua thế giới này, đây là lần đầu tiên Quân Lam Tuyết muốn khóc.

Có lẽ, bởi vì những lời nói đơn giản của người đàn ông trước mắt này đã làm cảm động đến nàng.

Nghe thấy Quân Lam Tuyết nói như vậy, Quân Mạc Thiên hơi có chút đau lòng, nhiều hơn nữa là cảm giác có lỗi đối với nữ nhi, vuốt tóc Quân Lam Tuyết, mỉm cười nói: “Hải tử ngọc, tính tình ngươi thật bướng bỉnh, có chuyện gì cũng không chịu nói ra.”

Quân Lam Tuyết lắc đầu, trong lòng nhịn không được nổi lên vui mừng, thì ra có người nhà. Thật sự không tệ.

“Trước tiên nói một chút về sự việc này, tại sao Tương Đình lại bị đánh thành như vậy? Ai đã làm?” Lúc này, Quân gia đại trưởng lão đột nhiên lên tiếng .

Quân Tương Đình là nữ nhi của Quân gia ngũ trưởng lão, cũng là nữ nhi duy nhất, bình thường được Quân gia ngũ trưởng xem như lão bảo bối mà nâng trong lòng bàn tay, trừng phạt không được mà mắng cũng không xong, không tin được hiện tại lại bị người ta đánh thành như vậy.

“Phụ thân.” Quân Nhất Châu tiến lên từng bước, lạnh lùng chỉ về hướng Quân Lam Tuyết “Là do đại tiểu thư đánh.”

125. Q.2 - Chương 54: Chương 29.1: Đòi Công Đạo

“Phụ thân” Quân Nhất Châu tiến lên từng bước, lạnh lùng chỉ về hướng Quân Lam Tuyết, “Là đại tiểu thư đánh, Nhất Châu ngăn cản không kịp, Tương Đình đã bị đánh thành bị thương nặng.”

Nghe được hắn nói như vậy, trong mắt Quân Lam Tuyết xẹt qua một tia lãnh ý, cười nhạt.

Hắn không kịp ngăn cản?

Thời điểm Quân Tương Đình ra tay, hắn cũng đứng bên cạnh Quân Tương Đình, chẳng lẽ không kịp ngăn cản Quân Tương Đình ra tay với mình?

Hắn không phải không kịp, mà là cố ý không ra tay.

Đối với tâm tư của Quân Nhất Châu, Quân Lam Tuyết chỉ cười lạnh, thật muốn xem hai bọn hắn đánh nhau lưỡng bại câu thương.

Nghe vậy, ngay lập tức đôi mắt dăm lệ của Quân gia ngũ trưởng lão bắn tới Quân Lam Tuyết , “Có đúng như Nhất Châu nói hay không, là ngươi đã đánh Đình Nhi thành như vậy ?”

Mắt Quân gia đại trưởng lão cũng nhíu lại, lạnh lùng liếc Quân Lam Tuyết một cái, trầm giọng nói: “Lam Tuyết, ngươi là đại tiểu thư, đầu tiên là rời nhà trốn đi, làm cho gia tộc phải phái người đi tìm, hôm nay vừa trở về đã ra tay đánh Tương Đình, quy củ của Quân gia đã lưu truyền ngàn năm, sao ngươi lại không biết, ngươi đã biết lỗi chưa? ”

Ánh mắt Quân Mạc Thiên chìm xuống, thản nhiên nói : “Đại trưởng lão, ngũ trưởng lão, việc này chắc là có chút hiểu lầm, các người đều biết, với võ công của Tuyết Nhi làm sao có thể làm bị thương Tương Đình?”

Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận nhưng nữ nhi của hắn thật sự không có thiên phú luyện võ, hắn biết rõ, Tuyết Nhi ở Quân gia chịu nhiều đau khổ, hắn chỉ nghĩ rằng chỉ cần hắn thương yêu Tuyết Nhi, những người đó sẽ không xa lánh Tuyết Nhi nhưng cuối cùng...

Trong lòng Quân Mạc Thiên có chút hối hận, tính cách Tuyết Nhi hơi hướng nội, hơn nữa có chút tự ti, chưa bao giờ tâm sự với hắn.

Quân Mạc Thiên vừa nói ra, Quân gia đại trưởng lão cùng ngũ trưởng lão nhất thời nhíu mày.

Đúng vậy.

Võ công của Lam Tuyết cực kém, hoàn toàn chính là phế vật, làm sao có thể làm bị thương Tương Đình?

“Đình Nhi.” Ngũ trưởng lão cúi đầu nhìn nữ nhi bảo bối của mình, sát ý lạnh lẽo, “Đừng sợ, nói cho cha biết, rốt cuộc là ai đã đánh con bị thương, cha nhất định sẽ đòi công đạo cho con.”

“Khụ khụ. Cha. Là nàng. Chính là nàng.” Quân Tương Đình run rẩy lấy tay chỉ vào Quân Lam Tuyết, ánh mắt ác độc.

Tuy rằng nàng không biết vì sao phế vật này mất tích nửa năm trở về lại trở nên to gan như vậy, dám đánh nàng, nhưng là nàng tưởng, nếu không phải mình khinh địch, đánh giá thấp lời nói Quân Lam Tuyết, nàng ta nhất định không phải là đối thủ của mình.

“Không cần hỏi.” Quân Lam Tuyết tiến lên từng bước, thản nhiên nói : “Chính là ta đánh.”

“Tuyết nhi người.” Quân Mạc Thiên nhượng mày, nếu Quân Lam Tuyết nhận, có lẽ hắn còn có thể giúp nàng không bị phạt, dù sao nàng là đại tiểu thư, nếu không có căn cứ chính xác, không ai dám trách phạt nàng, không thể ngờ được Quân Lam Tuyết lại thừa nhận .

Chẳng lẽ nàng. Nửa năm qua đã gặp kỳ ngộ, võ công đột nhiên tăng mạnh.

Ngũ trưởng lão giận dữ, “Gia chủ! Ngài cũng chính tai nghe được, đại tiểu thư chính miệng thừa nhận là nàng đã thương Tương Đình, hôm nay gia chủ nếu không cho Tương Đình một công đạo, lão phu nhất định không bỏ qua!”

Nghe vậy, Quân Mạc Thiên mặt trầm xuống, trong lòng tức giận tuôn ra.

Tuyết Nhi của hắn vừa mới về nhà , ngay cả trà cũng còn chưa uống, đã bị chất vấn như vậy.

126. Q.2 - Chương 55: Chương 29.2

Nhìn thấy sắc mặt của Quân Mạc Thiên trở nên khó coi, Quân Lam Tuyết đã hiểu được sự khó xử của hắn.

Ngũ trưởng lão là trưởng lão của Quân gia, quyền cao chức trọng, hoàn toàn không có lý do gì lại cam chịu thua thiệt, nhất là hắn căn bản không làm sai.

Nhưng, nếu như đáp ứng ngũ trưởng lão thì con gái của hắn sẽ bị trừng phạt.

Cho nên Quân Mạc Thiên cảm thấy vô cùng khó xử.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Quân Lam Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu với hắn, rồi sau đó xoay người, lạnh lùng nhìn ngũ trưởng lão với ánh mắt đầy phẫn nộ.

“Ngũ trưởng lão, đừng vội nói chuyện này, người đến cũng vừa đúng lúc, bởi vì ta cũng đang có việc muốn tìm người. Khởi binh vấn tội!”

Nghe vậy, ngũ trưởng lão giận quá hóa cười, “tốt, tốt, hiện tại đại tiểu thư muốn cản ngược lại chúng ta?”

Quân Lam Tuyết không thèm nhìn sự tức giận của hắn, thản nhiên nói : “Thật có lỗi, ta không phải súc sinh, sẽ không cắn người, ta muốn hỏi đại trưởng lão cùng ngũ trưởng lão một chút, các người mở miệng

một tiếng là quy củ Quân gia, vậy ta hỏi các người, ta là đại tiểu thư của Quân gia, ở cái nhà này trừ cha ta thì ta chính là chủ nhân lớn nhất của Quân gia phải không?”

Đại trưởng lão cùng ngũ trưởng lão bị hỏi đề tài này thì vô cùng sửng sốt, chột chậm rãi trầm mặt xuống.

Trên người nàng có huyết thống thuần khiết nhất của Quân gia, trừ gia chủ cùng gia chủ tương lai ra, thật sự nàng có thể được xem là người có địa vị cao quý nhất.

Nghĩ đến đây, bọn họ hồ hững gật đầu.

Nhìn thấy bọn họ gật đầu, giọng điệu của Quân Lam Tuyết chột trở nên lạnh lùng “Tốt lắm, ta hỏi hai vị trưởng lão, nếu ta được xem là chủ nhân, như vậy, có người khi dễ ta, nhục nhã ta, đánh ta, mắng ta, bồng tiểu thư nên nhẫn nhịn nàng hay là nên giáo huấn nàng?”

Nàng từ từ đi đến trước mặt Quân gia ngũ trưởng lão, chậm rãi cúi đầu, nhìn thẳng hần, “Ngũ trưởng lão ngài cảm thấy, ta là đại tiểu thư của Quân gia, từ nhỏ bị người ta khi dễ, bị người ta làm nhục, bị người ta đánh chửi ? Dĩ nhiên, có lẽ ở trong lòng ngũ trưởng lão ngài cho rằng, tôn nghiêm của Quân gia chính là để cho người ta chà đạp ?”

Nghe vậy, sắc mặt mọi người ở đây đều đột nhiên biến đổi.

Bọn họ là người Quân gia, huyết thống cao quý, tôn ti rõ ràng, truyền thừa ngàn năm, tôn quý cùng vinh quang đâu thể để người khác chà đạp?

Dĩ nhiên không thể.

Ngũ trưởng lão nói có chút gượng ép, “Người nói vậy, Đình Nhi làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, đại tiểu thư, người không cần ngậm máu phun người!”

“Hả, thật không?” Quân Lam Tuyết lạnh lùng nhếch môi, đem tóc khoác lên đầu vai kéo ra.

Nàng vốn không phải là người có sở thích giả trang người khác, ở Lăng Vương Phủ nam nhân chiếm đa số, từ sau khi thoát khỏi Mê Vụ sâm lâm, nàng vẫn là buộc đuôi ngựa đơn giản, vừa nãy đánh nhau cùng Quân Tương Đình, tóc bay tán loạn, rối trên đầu vai.

Tóc của nàng rất dài, đúng lúc quần quanh trên cánh tay nàng, che dấu một đạo vết roi thật dài, cho nên trong lúc nhất thời, dù là Quân Mạc Thiên cũng không có phát hiện ra.

Quân Lam Tuyết thả tóc dài, đem tóc tùy ý buộc ở sau đầu, lạnh lùng nhìn ngũ trưởng lão, “trên cánh tay ta có miệng vết thương, ngũ trưởng lão có nhìn thấy không?”

Nàng cười lạnh, nhặt roi của Quân Tương Đình rớt trên sàn nhà , “Đây là vết roi, đúng không?” Nàng đứng dậy, ánh mắt hồ hững, nhìn chăm chăm Quân Tương Đình cùng Quân Nhất Châu, giọng điệu càng thêm lạnh như băng, “Bốn tiểu thư ngàn dặm trở về, vừa mới vào cửa, các người mỗi một người mở miệng câu nào cũng chửi ta là phế vật! Bốn tiểu thư thừa nhận, tài nghệ của ta không bằng các người, các người mắng ta phế vật, bốn tiểu thư có thể nhẫn nhịn, nhưng các người được một tắc lại muốn tiến một thước, hạ độc thủ với ta, chẳng lẽ ta không thể phản kháng?”

Nghe được Quân Lam Tuyết nói như vậy, sắc mặt Quân Nhất Châu khế biến, không thể tin được nàng sẽ phản kháng.

127. Q.2 - Chương 56: Chương 29.3

Quân Nhất Châu bây giờ mới hiểu được, xem ra lúc trước nàng không phải không tránh được, mà là cố ý không né tránh, lại càng không thể tưởng được là chỉ có nửa năm ngắn ngủi, nàng không chỉ có võ công tiến bộ thần tốc, mà ngay cả tính tình cũng thay đổi vô cùng lớn.

Nhìn Quân Lam Tuyết đang vênh váo trước mắt, nào có bộ dáng tự ti như trước kia, bị bọn họ khi dễ song vĩnh viễn đều chỉ biết nén giận? Sự kinh ngạc trong lòng Quân Nhất Châu ngày càng lớn.

Đây chính là Quân Lam Tuyết?.

Mà toàn thân Quân Tương Đình còn đang run run.

Vừa tức giận nhưng hơn hết là bị dọa .

Thật sự, trên người Quân Lam Tuyết huyết thống thuần khiết của Quân gia, là chủ nhân chân chính của Quân gia.

Mà Quân Tương Đình chỉ là nữ nhi của trưởng lão, tuy quyền cao chức trọng, nhưng vẫn không phải là gia chủ.

Ở Quân gia, người có thể làm chủ , vẫn chỉ có Quân Mạc Thiên, mà phụ thân của nàng, cũng chỉ được coi như là người làm của Quân gia.

Nàng là nô, Quân Lam Tuyết là chủ.

Nhận thức này bỗng làm cho Quân Tương Đình cảm thấy sợ hãi.

Nàng hoàn toàn không biết người mà nàng dễ dàng khi dễ trước kia, một phế vật tiểu thư một ngày kia sẽ đứng trước mặt nàng, trên cao nhìn xuống nàng nói với nàng rằng nàng ta mới là chủ nhân.

Quân Tương Đình hung hăng nhìn Quân Lam Tuyết, trong mắt là hận, là giận, là sợ, càng nhiều là oán.

Vì sao?

Vì sao phế vật này là đại tiểu thư Quân gia, vị trí Đại tiểu thư kia vì sao không phải của nàng?

Với thiên phú và tư sắc của hân, chẳng lẽ không đảm đương nổi vị trí đại tiểu thư ?

Vì sao phải là phế vật này!

Tức giận công tâm, hai mắt Quân Tương Đình giật giật, trực tiếp ngắt xiú.

“Tuyết Nhi, ngươi bị thương!” Bây giờ Quân Mạc Thiên mới phát hiện vết thương trên cánh tay Quân Lam Tuyết, vội vàng đi tới, vừa thấy, chỉ thấy quần áo trên cánh tay bị roi xé nát, da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ, nhìn ra được Quân Tương Đình ra tay rất nặng, nếu không phải roi này đánh ở trên tay, mà là đánh ở trên mặt, chỉ sợ Quân Lam Tuyết sẽ bị hủy dung .

“Cha, tỷ tỷ nói đều là sự thật, lúc trước bọn họ vẫn mắng tỷ tỷ là phế vật, ép tỷ tỷ bỏ đi, hiện tại thật khó khăn tỷ tỷ mới có thể trở về cùng với Tiểu Ngôn, bọn họ lại mắng tỷ tỷ, thật là quá đáng!”

Mặt Quân Mạc Thiên trầm xuống, trong lúc nhất thời uy nghiêm của gia chủ tỏa ra bức người, ” Thì ra bình thường, các ngươi dùng cách này để khi dễ Tuyết Nhi ? Phế vật? Huyết thống truyền thừa của Quân gia chính là phế vật?”

Nghe vậy, đại trưởng lão cùng ngũ trưởng lão hai người sắc mặt đồng thời cứng đờ, ngũ trưởng lão vội vàng nói: ” gia chủ.Tương Đình tuổi nhỏ không hiểu chuyện.”

Trên dưới Quân gia, người nào không biết Quân Lam Tuyết là phế vật?

Nhưng sau lưng thảo luận là một chuyện, chân chính trước mặt chỉ vào Quân gia gia chủ nói lại là một chuyện khác.

Chính là, tất cả mọi người biết Quân Lam Tuyết yếu đuối vô năng, cho dù mắng nàng ngay trước mặt thì thế nào?

Ngay từ đầu có lẽ còn có người lo lắng, lo lắng Quân Lam Tuyết sẽ báo cho Quân Mạc Thiên, Quân gia tôn ti cao thấp rõ ràng, nếu thật sự theo lời Quân Mạc Thiên, trừng phạt cũng không đơn giản như vậy .

Nhưng mà, có lẽ là bởi vì Quân Lam Tuyết quá mức tự ti, hoặc là không muốn làm cho Quân Mạc Thiên lo lắng, nàng cũng không dám nói, không muốn nói. Dần dần, còn có ai đem chuyện này để ở trong lòng?

128. Q.2 - Chương 57: Chương 29.4

Thấy nàng liền mắng, điều này đã trở thành thói quen của bọn họ. Vì vậy, bọn họ không kiêng nể ai, dù sao người yếu đuối như nàng dù chết cũng sẽ không đi tố cáo.

Nhưng không có nghĩ đến.

Đột nhiên sẽ có một ngày như thế này, nàng không chỉ tổ giác.

Mà tính tình cũng thay đổi vô cùng lớn, một chút cũng không sợ bọn họ, không sợ bất luận kẻ nào.

Đó cũng là điểm mà trong lòng Quân Mạc Thiên nghi hoặc.

Hắn làm sao không biết tình cảnh của Quân Lam Tuyết ở Quân gia.

Nhưng Quân Lam Tuyết không muốn nói, lại không có chứng cứ, hắn không thể đi tìm Bát Đại trưởng lão khởi binh vấn tội.

Bát Đại trưởng lão đã thủ hộ Quân gia nhiều đời, địa vị khá cao, ngay cả hắn đều phải kính trọng vài phần, bởi vậy việc này, hắn chỉ có thể nhịn xuống, chỉ có yêu thương Quân Lam Tuyết thật nhiều.

Mà nay, tính tình của nữ nhi thay đổi rất lớn, dám tố cáo hành động của bọn họ khiến cho hắn có lý do để trừng trị bọn họ.

“Tuổi nhỏ không hiểu chuyện?” Nghe câu này, ngay lập tức Quân Tiểu Ngôn liền cảm thấy bất mãn: “Ngũ trưởng lão, ngay cả Tiểu Ngôn còn hiểu được, bọn họ còn lớn hơn tỷ tỷ, chẳng lẽ nàng không hiểu! Nàng chẳng qua là có ý khi dễ tỷ tỷ của ta!”

Trước kia, cậu đã thấy nhiều lần!

Ngũ trưởng lão đâm lao phải theo lao, vốn dĩ muốn đòi công đạo cho nữ nhi của mình, nhưng không có nghĩ đến cuối cùng mình lại bị tổ giác ngược lại.

Sắc mặt Đại trưởng lão bỗng trở nên âm trầm, lạnh lùng liếc mắt Quân Nhất Châu đang đứng bên cạnh mình, lạnh giọng hỏi: “Nhất Châu, việc này có đúng là như vậy không?”

“Phụ thân, con.” Sắc mặt Quân Nhất Châu nhanh chóng biến thành màu trắng, bản thân không muốn thừa nhận, nhưng mà, việc này căn bản không cần đi thăm dò, tùy tiện hỏi một hạ nhân của Quân gia cũng biết, hắn nếu không thừa nhận, có lẽ lỗi còn có thể lớn hơn nữa, bởi vậy chỉ có thể cúi đầu, giữ im lặng.

Thấy hắn như vậy, đại trưởng lão khẽ quát một tiếng, “Quỳ xuống! Xin lỗi đại tiểu mau!”

“Phụ thân ta.” Kêu hắn xin lỗi phế vật Quân Lam Tuyết? Nếu để cho những người khác biết, mặt mũi của hắn sẽ mất hết.

“Quỳ xuống!” Mặt của Đại trưởng lão phút chốc trở nên âm trầm, thoạt nhìn có chút khiến cho lòng bàn chân người ta có cảm giác ớn lạnh, lại phối hợp với lửa giận, làm cho người ta có cảm giác dữ tợn.

Quân Nhất Châu tâm không cam lòng không nguyện đành phải quỳ gối trước mặt Quân Mạc Thiên và Quân Lam Tuyết, cắn chặt khớp hàm.

Nhìn thấy Quân Nhất Châu quỳ xuống, ngũ trưởng lão khó xử liếc mắt nhìn Quân Tương Đình đang hôn mê trong lòng, lại ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Thiên, ” gia chủ, người xem. Mặc dù là Đình Nhi sai, hiện tại nàng cũng bị trọng thương, coi như cũng đã chịu trừng phạt, đại tiểu thư cũng đã trở lại bình an vô sự, có thể hay không.”

Ngũ trưởng lão tưởng như vậy xong việc.

Tuy rằng đáy lòng không muốn, nhưng mà lúc này không có biện pháp khác, chỉ có thể nhịn xuống, bởi vì Quân Tương Đình làm sai trước.

Quân Mạc Thiên nặng nề hừ một tiếng, kéo tay Quân Lam Tuyết, cố gắng nén giận nhưng ánh mắt vẫn thể hiện sự bất mãn rất lớn, ” Đại trưởng lão, Ngũ trưởng lão, ta nể các người đã trung thành với gia tộc qua

nhiều thế hệ cùng thủ hộ Quân gia ta, đối với các người luôn xem trọng, nhưng mọi việc đều có giới hạn của nó, việc gì nên làm, việc gì không nên làm, bốn gia tin tưởng trong lòng các người đều biết. Hôm nay, bốn gia niệm tình Tuyết Nhi bình an, có thể không truy cứu, nhưng bốn gia hi vọng việc này sẽ xảy ra lần thứ hai.”

Một câu nói của hắn mang hàm ý rất rõ ràng, nhìn như đang nói việc của Quân Lam Tuyết nhưng dường như lại đang cảnh cáo một việc khác.

Trong mắt Đại trưởng lão lóe chút ánh sáng lạnh, một đạo quang mang kỳ lạ bay nhanh chợt lóe qua, hơi cúi đầu, trầm giọng nói: “Gia chủ yên tâm, lão phu sẽ quản giáo nghiêm khắc khuyến tử.”

Lúc này, ánh mắt Quân Mạc Thiên mới dịu đi chút lạnh lẽo, hạ thấp âm thanh nói với Quân Lam Tuyết: “Tuyết Nhi, nào đi cùng cha.”

Quân Lam Tuyết liếc mắt nhìn Đại trưởng lão một cái, thản nhiên gật đầu, “Dạ.”

. . .

Hết chương 29

129. Q.2 - Chương 58: Chương 30

Quân Lam Tuyết đi theo Quân Mạc Thiên đến hậu viện.

Nơi này là chủ trạch của Quân gia, chỉ có người mang huyết mạch chính thống của Quân gia mới có thể ở chỗ này, dọc đường đi, lần đầu tiên Quân Lam Tuyết nhìn thấy cái gì gọi là chân chính có tiền.

Cái gì gọi là siêu cấp hào môn thế gia chân chính .

Nơi này dù chỉ một bông hoa hay một ngọn cỏ hết thảy đều trân quý, thậm chí là ngàn vàng khó cầu.

Nơi này dù là một chiếc bàn hay một chiếc ghế, tất cả đều được làm từ bạch ngọc, toàn thân trắng tuyết, hoa lệ mà tinh mỹ.

Không giống như Hoàng Cung xanh vàng rực rỡ, nơi này ngược lại giống như là một Thủy Tinh cung, xinh đẹp tuyệt luân, khiến Quân Lam Tuyết không nhìn được cảm thán, Quân gia, đến cùng là một gia tộc như thế nào, quả thật còn giàu có hơn so với Hoàng Cung của Hoàng Đế!

Vào chủ trạch, Quân Mạc Thiên đột nhiên quay đầu nói với Quân Tiểu Ngôn: “Tiểu Ngôn, con đến chỗ Nhị Trưởng Lão trước đi, cha muốn nói với tỷ tỷ con vài lời.”

Nghe vậy, Quân Tiểu Ngôn giật mình, khoa trương duỗi dài cổ “Phụ thân! Làm sao cha có thể để Tiểu Ngôn vừa mới trở về đã phải đi luyện võ rồi ! ! Người ta ngàn dặm xa xôi chạy trở về, một ngụm nước cũng chưa uống..., một bữa cơm cũng chưa ăn, làm sao cha có thể làm như vậy!”

Quân Mạc Thiên nhướng mày lên “Nói con đi thì con phải đi, con đã nửa năm không luyện võ rồi, còn có lý do ở chỗ này nói sao?”

“Con là vì đi tìm tỷ tỷ! Không có công lao cũng có khổ lao! Cha, người đứng là đang ngược đãi! Người, người. Nhất định là người chỉ thích tỷ tỷ, không yêu thương con phải không!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Tiểu Ngôn nhanh chóng suy sụp vì uất ức. Một bộ dạng “Đều là con của cha, vì sao cha có thể thiên vị tỷ tỷ mà không yêu con.”

Quân Lam Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười, nhóc này bất cứ lúc nào cũng như vậy, nói dối sắc là dối ngay, hoàn toàn không cần luyện tập trước.

Quân Mạc Thiên hừ lạnh một tiếng, đã sớm thấy nhưng không thể trách, mắt cũng không chớp nói : “Không đi đúng không, cũng được, nhưng mà đến giờ ăn tối, cũng không cần phải nghĩ sẽ thấy được con gà nướng nào trên bàn ăn nữa.”

Quân Tiểu Ngôn đứng thẳng người trong nháy mắt, “Cái gì, cái gì ? Cha vừa nói cái gì? A, cha nói rất đúng, Tiểu Ngôn muốn luyện võ thật tốt, tương lai phải chăm sóc tỷ tỷ thật kỹ lưỡng, Tiểu Ngôn lập tức

đến chỗ Nhị Trưởng Lão gia gia ngay!” Vừa nói xong, giống như sợ Quân Mạc Thiên không cho phép hắn ăn gà nướng, lập tức chạy nhanh như là khói.

“” khoe miệng Quân Lam Tuyết giật giật, tiểu tử này, thật tham ăn !

Mị lực của gà nướng thật to lớn !

Lúc này Quân Mạc Thiên mới hài lòng, đối phó với con trai bảo bối, hắn đã sớm hình thành đủ loại kỹ năng, cho dù không dùng đến một chiêu này, vẫn có thể khiến tiểu tử kia ngoan ngoãn đi luyện võ như cũ.

Nhưng mà, một chiêu này quả thật luôn hữu dụng nhất.

“Tuyết Nhi, cùng cha vào nhà.” Quân Mạc Thiên quay đầu lại nhìn Quân Lam Tuyết, ánh mắt nhất thời hòa hoãn, hòa ái nói.

“Dạ, cha.” Quân Lam Tuyết khéo léo đáp lại một tiếng, đi theo phía sau hắn, bước vào một căn phòng rộng rãi sáng sủa, bên trong phòng bày đầy sách, nhìn bộ dạng này có lẽ là thư phòng.

Vậy mà, vừa mới vào cửa, ánh mắt Quân Mạc Thiên đang đi phía trước chợt trầm xuống, bàn tay vừa động, một con dao đâm về phía Quân Lam Tuyết.

“Cha!” Quân Lam Tuyết sửng sốt, theo bản năng xoay người lui nhanh, không thể tin nhìn Quân Mạc Thiên, hắn tại sao lại đột nhiên ra tay với mình !

Quân Mạc Thiên không đáp lại, thấy nàng tránh né, đồng tử khẽ sáng lên, đổi quyền thành chưởng, nhanh chóng ra tay lần nữa.

Sắc mặt Quân Lam Tuyết trầm xuống, nàng tuyệt đối không nghĩ đến Quân Mạc Thiên sẽ ra tay với nàng lúc này.

Nhưng mà tính mạng bị uy hiếp, nàng phản ứng rất nhanh nhạy, khi chưởng phong của hắn ép tới trước mắt.

130. Q.2 - Chương 59: Chương 30.2

Đúng lúc đó nàng ngã về phía sau, hai tay chống trên mặt đất, hai chân nhảy lên, đá về phía Quân Mạc Thiên.

Ánh mắt Quân Mạc Thiên sáng hơn, trên môi không nhịn được nở một nụ cười, lúc thân thể nàng gần chạm đất, cản lại ở trên không, vững vàng bắt được.

Không thể bị bắt được !

Trong đầu nhanh chóng thoáng qua một ý niệm, đột nhiên tay Quân Lam Tuyết đánh tới, cả người lặn trên đất một vòng, rơi vào đúng phạm vi công kích của Quân Mạc Thiên, nhanh chóng phản kích.

Bỗng nhiên , một tiếng cười trầm thấp truyền vào bên tai, Quân Lam Tuyết ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Quân Mạc Thiên nở một nụ cười như có như không, đôi mắt ác liệt hiện ra tia sáng.

Trong lòng nhất thời hiểu rõ, thì ra là đang kiểm tra võ công của mình !

Nghĩ đến đây, Quân Lam Tuyết yên lòng, không khỏi mỉm cười, đôi tay đánh tới Quân Mạc Thiên.

Thân là gia chủ Quân gia, không có một chút nội tình sao được?

Từ khi ra khỏi Mê Vụ Sâm Lâm, Quân Lam Tuyết cũng chưa có chân chính động tay động chân với người khác, hôm nay Quân Mạc Thiên kiểm tra nàng, vừa đúng để cho nàng xem một chút, thực lực của mình rốt cuộc là tới trình độ nào.

Sử dụng phương pháp Khúc Vô Nham dạy, Quân Lam Tuyết vận chuyển nội lực ở đan điền, dùng hết toàn lực ứng phó.

Quân Mạc Thiên thấy nàng dùng toàn lực, đồng tử chợt sáng hơn, hắn cũng muốn nhìn một chút, sau nửa năm mất tích, bản lĩnh của nữ nhi hắn đã tiến bộ tới trình độ nào!

Hai người đánh qua đánh lại, đánh hết mấy chiêu.

Nhưng Quân Mạc Thiên là người như thế nào, nếu không có chút thực lực thì làm sao có thể cai quản Quân gia từ trên xuống dưới .

Vì vậy lúc đánh được mười chiêu, Quân Lam Tuyết thua trận, có chút chật vật thở gấp nói : “Cha, người thật lợi hại, con quả thật không phải là đối thủ của cha.”

Quân Mạc Thiên cười ha hả, “Không tệ không tệ, Tuyết Nhi, con đã tiến bộ rất nhiều, so với trước khi rời đi, quả thật là thần tốc, mặc dù.Chiêu thức nhìn có khó coi một chút.”

Nhất là một chiêu lặn một vòng trước khi rơi xuống đất kia, Quân Mạc Thiên nén cười, cũng không biết nàng học được từ nơi nào.

Quân Lam Tuyết nghiêm mặt, giống như bức tức mà nói : “Cái này thì nói gì chứ ? Đẹp mắt hay là khó coi, chỉ cần có thể cứu mạng thì đều là chiêu tốt, nếu ngay cả mạng cũng không cứu được, chiêu thức nhìn có đẹp mắt đi nữa cũng chỉ là mộng ảo vô ích, vậy thì có lợi ích gì ?

Quân Mạc Thiên gật đầu, cười, “Không tệ, con nói đúng, chỉ là...” Quân Mạc Thiên đổi đề tài câu chuyện, trở nên nghiêm túc hơn, “Tuyết Nhi, một thân võ công này của con, cũng không phải do Quân gia của chúng ta truyền thụ.”

Nghe vậy, sắc mặt Quân Lam Tuyết khẽ run, lông mi rũ xuống, cúi đầu thừa nhận : “Cái này quả thật không phải võ công của Quân gia....”

Đây là các loại võ của thế kỷ 21 mà.... Có quyền đạo, Judo, có một ít võ công cổ quái học của Khúc Vô Nham, còn có một ít chiêu thức nàng từng thấy Tô Lăng Trạch sử dụng qua, nàng nhìn qua mấy lần là nhớ kỹ, luyện vài lần, cho nên, võ công của nàng là kết hợp tất cả lại.

Loại võ công không đầu vào đâu như vậy..... Nàng có thể nói ra sao? Nàng có thể không biết xấu hổ mà nói ra sao ?

Quân Mạc Thiên đánh giá Quân Lam Tuyết, thấy đôi mắt nàng rũ xuống, như có việc khó nói, không khỏi khẽ thở dài nói : “Lúc đầu con luyện võ học của Quân gia chúng ta, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không bắt được trọng điểm, không có tiến bộ, nhưng ta lại không nghĩ đến con chỉ rời nhà nửa năm, học loại công phu khác, lại tiến bộ thần tốc như vậy, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi này, không chỉ có chiêu thức thành thạo mà còn vận dụng tự nhiên, làm cha cũng phải rửa mắt mà nhìn đó.”

Có lẽ, đây chính là ý trời.

Xem ra cũng không phải là nữ nhi của hãn vô năng, chỉ là sở học võ học không đúng.

131. Q.2 - Chương 60: Chương 30.3

Quân Mạc Thiên vừa cao hứng lại vừa tiếc nuối, dù sao, võ học ở bên ngoài làm sao so được với võ học chí cao vô thượng của Quân gia bọn họ được, chỉ tiếc..... Ai ai.

Trong lòng Quân Lam Tuyết yên lặng vẽ vòng tròn, chiêu thức thành thạo, vận dụng tự nhiên....

Nói nhảm, nàng học 4~5 năm mới luyện được như vậy, có thể không thành thạo sao! Có thể không vận dụng tự nhiên sao?

” Khụ khụ.” Quân Lam tuyết ho nhẹ một tiếng, ”Cha, không còn biện pháp nào khác, có lẽ võ công của nhà chúng ta không thích hợp cho con luyện, cho nên mới như vậy đó.”

Quân Mạc Tiên gật đầu một cái, nhìn Quân Lam Tuyết trước mắt một chút, mỉm cười, “Tuyết Nhi, con rời nhà nửa năm, không chỉ tiến bộ thần tốc,mà ngay cả tính tình cũng thay đổi lớn, ngược lại cha còn cảm thấy may mắn, con rời nhà lần này là rất đúng, đây mới là phong phạm nên có của Quân gia chúng ta.”

Nhớ lại một màn lúc trước Quân Lam Tuyết chất vấn Đại Trưởng Lão và Ngũ Trưởng Lão, trong lòng Quân Mạc Thiên cảm thấy hưng phấn, hưng phấn nhưng chút hoài nghi mơ hồ.

Một là hoài nghi trong nửa năm thời gian ngắn ngủi, tại sao có thể biến hóa lớn như vậy ?

Hắn thậm chí còn nghĩ đến, người trước mắt có phải là nữ nhi của hắn không, hoài nghi là người dịch dung ẩn vào Quân gia.

Nhưng mà, cái ý niệm này biến mất rất nhanh, bởi vì ở sau tai của nàng, có một nốt ruồi Chu Sa nho nhỏ, vừa rồi hắn lặng lẽ quan sát, nốt ruồi Chu Sa đó đúng là thật, vì vậy, người trước mắt là nữ nhi của hắn, không thể giả được.

Hắn chỉ có thể cảm thán, Quân Lam Tuyết biến hóa thật lớn.

Nhưng là, biến hóa như thế, rất tốt, không phải sao?

Quân Mạc Thiên mỉm cười, nhìn thấy vậy thì tâm tình của Quân Lam Tuyết cũng rất tốt, cười theo.

Nàng cũng không biết, suy nghĩ trong lòng Quân Mạc Thiên, nàng đã sớm bị hắn dò xét qua vô số lần rồi, cho đến khi xác định nàng thật sự là Quân Lam Tuyết, lúc này mới yên lòng.

Nếu như Quân Lam Tuyết biết, nhất định sẽ âm thầm giết mình, bởi vì lúc Quân Mạc Thiên thử nàng, nàng thể nhưng lại không hề phát hiện ra một chút nào!

“Con phong trần nhất định là rất mệt mỏi rồi, nhìn thân thể nhếch nhác, nên sớm nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai ta lại tìm con nói chuyện, hỏi con một chút chuyện về cuộc sống nửa năm nay.” Quân Mạc Thiên mỉm cười nói.

Trong lòng Quân Lam Tuyết ấm áp, gật đầu liên tục, “Cám ơn cha, người đi thông thả.”

Tâm tình Quân Mạc Thiên hình như rất tốt, trên đường rời đi vẫn mang theo nụ cười.

Quân Mạc Thiên vừa đi, lúc này Quân Lam Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm, này..... Hắn hẳn là không phát hiện nàng không phải là Quân Lam Tuyết chân chính chứ.

Ai, mượn xác hoàn hồn cái gì chứ, lừa bịp!

Quân Lam Tuyết còn kém không có ngựa mặt lên trời mà thét dài, Quân gia, so với mình tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều.

Vừa trở lại đã đụng phải nhiều người đến gây chuyện như vậy, xem ra ở chỗ này, cũng đừng mong có ngày tốt.

Nghĩ tới đây, Quân Lam Tuyết âm thầm quyết định, ngày mai sẽ đi tìm Tam Trưởng Lão trước, chờ giải được độc trên người sẽ rời đi.

Nàng không có hứng thú ứng phó với loại tranh đấu hào môn này.

Không biết Tô Lăng Trạch thế nào. Quân Lam Tuyết trầm nghĩ, giữa hai lông mày có phần ưu sầu, lần này hồi kinh. Tất nhiên là sẽ chồng chất nguy hiểm.

Tô Lăng Trạch, nhất định phải. Cẩn thận.

Nghĩ xong, Quân Lam Tuyết lúc này mới đi tới nội viện, đi đến một bước, đột nhiên ngừng lại.

Trời ạ.....

132. Q.2 - Chương 61: Chương 30.4

Nàng quên hỏi, phòng của nàng ở đâu? Nàng nên ở đâu vậy? !

Đúng vào lúc này.

Một người trong trang phục nha hoàn từ bên ngoài đi vào, Quân Lam Tuyết vội vàng gọi nàng ta lại, “Này, người....” Nàng ta gọi là gì nhỉ ?

Nha hoàn kia quay đầu lại, nhìn thấy là Quân Lam tuyết, trong đôi mắt ôn hoà lại mơ hồ có chút khinh miệt, thản nhiên nói: “Đại tiểu thư trở lại, đại tiểu thư có cái gì phân phó Thái Liên?”

Nàng là nha hoàn trong hậu viện, cũng không biết những chuyện đã xảy ra, Quân gia quá lớn, có lúc cho dù phía trước bị cháy, phía sau cũng chưa chắc đã phát giác, huống gì, người bị đánh còn là Quân Tương Đình, nữ nhi của Ngũ Trưởng Lão, Quân Tương Đình ngang ngược kiêu ngạo, ỷ vào có chút thiên phú, ở trong Quân gia luôn được hoan nghênh và tôn kính, cũng không có người nào dám thảo luận nói xấu nàng ta, vì vậy nha hoàn này vẫn tưởng Quân Lam Tuyết là phế vật vô dụng như lúc trước.

Quân Lam Tuyết liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ trong mắt nàng ta, thản sắc lúc này lạnh lẽo, cũng không nói cái gì, chỉ thản nhiên nói: “Mang bản tiểu thư trở về phòng.”

Thái Liên nhướn mày, nói: “Đại tiểu thư, người ở Quỳnh Tuyết Các, cách nơi này có hơi xa, Tương Đình cô nương phân phó nô tỳ đi hái Tuyết Liên, bây giờ đã lỡ canh giờ, phải nhanh trở về giao cho Tương Đình cô nương.”

Cũng không phải là không biết đường đi, còn cần người dẫn đường làm gì? Trong lòng Thái Liên thầm bất mãn nói một câu, nếu như Tương Đình cô nương trách tội xuống, ai tới gánh chịu đây?

Ánh mắt Quân Lam Tuyết dần dần trầm xuống, rốt cuộc hiểu rõ, thân thể này lúc trước ở Quân gia không được chào đón cỡ nào, ngay cả một nha hoàn cũng dám coi thường lời nói của nàng.

Xem nàng là phế vật phải không.

Quân Lam Tuyết cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Thái Liên, nói: “Quân Tương Đình? Cho dù bây giờ người có đi, chỉ sợ nàng ta cũng không nhận được.”

Bởi vì, sợ rằng hiện tại Quân Tương Đình đang trị thương!

Thái Liên vẫn không muốn, “Đại tiểu thư có thể kêu nha hoàn khác hầu hạ, Thái Liên thật sự có việc, nếu như Tương Đình cô nương trách tội xuống.”

Nàng ta còn chưa nói dứt, giọng nói lãnh liệt của Quân Lam Tuyết đã ngắt lời nàng, ánh mắt sắc bén, nói: “Quân Tương Đình là đại tiểu thư hay ta là đại tiểu thư?”

Nghe vậy, Thái Liên sửng sốt, đụng vào đôi mắt sắc bén mà xinh đẹp kia, đáy lòng không khỏi run lên, bàn chân phát run, theo bản năng thốt lên, “Người, người là đại tiểu thư.”

Vừa nói xong, trong lòng Thái Liên không khỏi ngạc nhiên, nàng đang sợ..... ? Đang xảy ra chuyện gì vậy, làm sao lại cảm thấy đại tiểu thư thay đổi thành người khác, sao có thể có ánh mắt kinh người như vậy !

Quân Lam Tuyết tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn nàng ta chằm chằm “Vậy thì, dẫn đường! Đừng để cho ta nói đến lần thứ hai.”

Thân thể Thái Liên hơi run, vội vàng cúi đầu, hoàn toàn không có cách nào nhìn vào đôi mắt sắc bén của nàng, cuống quýt lên tiếng, “Dạ, đại, đại tiểu thư xin đi cùng nô tỳ”

Nói xong vội vàng nâng giỏ trúc đựng Tuyết Liên Hoa trên tay lên, cúi đầu dẫn đường.

Lúc này Quân Lam Tuyết mới cong cong khóe môi, ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, trên mặt không có biểu hiện gì đi theo nàng ta tới Quỳnh Tuyết Các.

Quỳnh Tuyết Các vô cùng lớn, trang hoàng cực kỳ xinh đẹp và tinh xảo, trên chiếc bàn trang điểm lớn, bày la liệt các loại trang sức châu báu, màn tơ giương nhẹ, lộ ra không gian phía sau là một Ôn Tuyền (suối nước nóng) to lớn, cả căn phòng mang sắc thái ảo mộng.

Nhìn thấy căn phòng vô cùng hoa lệ này, trong lòng Quân Lam Tuyết rốt cuộc khẳng định, thì ra là, nàng quả thật là một đại tiểu thư.

Không có biện pháp, bị người khác mở miệng một tiếng là gọi phế vật, hay dùng ánh mắt khinh thường để nhìn, nàng thật hoài nghi nàng có phải đại tiểu thư hay không.

Vấy tay cho Thải Liên lui xuống, Quân Lam Tuyết cũng không cần nha hoàn khác phục vụ, mà cũng chẳng thấy nha hoàn nào vào phục vụ nàng, vì vậy, nàng tự lực cánh sinh ở trong phòng đi lung tung một vòng, cuối cùng tìm được y phục, sau đó chạy thẳng về phía Ôn Tuyền.

Trời ơi, lại còn có Ôn Tuyền nữa chứ, đúng là căn phong xa xỉ, được rồi, quả nhiên là đại tiểu thư !

Quân Lam Tuyết lao vào trong Ôn Tuyền, nước nóng trong hồ bốc hơi thấm vào trong người, mấy ngày liên tiếp mệt mỏi cũng dần dần biến mất không ít, Quân Lam Tuyết thở dài, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút.
.....

Đang suy nghĩ, chớp mũi chợt thoáng qua một mùi thơm kỳ lạ, mùi hương này có chút quen thuộc, giống như là mùi hương trên người của người kia.

Quả nhiên, ý tưởng vừa dứt, bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Tuyết Nhi.”

Cả người Quân Lam Tuyết run lên, Khúc Vô Nham đến rồi! Mà nàng lại đang tắm!

133. Q.2 - Chương 62: Chương 31

Chết tiệt, nàng không phải đại tiểu thư sao, tại sao có một nam nhân tới, vậy mà không có người nào thông báo cho nàng, khổn kiếp.

Nghĩ lại, mình là một tiểu thư phế vật không người chào đón, lại còn muốn có người thông báo? Nằm mơ đi!

“Tuyết Nhi, nàng ở đây sao?” Khúc Vô Nham một thân xiêm y trắng thuần, bông bành, nhẹ nhàng, một bộ dạng Ngọc công tử làm cho hắn càng giống như một thiếu gia quý tộc, mà không phải là ác ma giết người trong miệng Quân Tiểu Ngôn.

Lão nương có thể nói mình không có ở đây sao? Nhưng mà, nếu như lên tiếng, không phải Khúc Vô Nham sẽ biết mình ở trong Ôn Tuyền Trì sao? !

Nàng không thể!

Quân Lam Tuyết yên lặng than vãn ở trong lòng, lại vội vàng bước ra khỏi Ôn Tuyền, động tác lưu loát mặc quần áo.

Chỉ là.

Trời ơi, ai có thể nói cho nàng biết, tại sao y phục đại tiểu thư lại có dáng vẻ như vậy?

Ai có thể nói cho nàng biết y phục đại tiểu thư này mặc kiểu gì không? !

Nàng mới vừa rồi nghĩ tắm nước nóng để buông lỏng tinh thần, tùy tiện cầm bộ một y phục rồi tiến vào.

Làm sao biết loại y phục này lại phức tạp khó hiểu như vậy, mặc thế nào cũng không đúng !

Ở Lăng vương phủ, nàng vẫn luôn mặc trang phục của nam nhân, làm sao biết trang phục tiểu thư gia đình giàu có lại phức tạp như vậy !

Làm sao đây ?

Trên trán Quân Lam Tuyết rịn đầy mồ hôi !

Mặc thế này sao? —— Không đúng! Tại sao trước ngực lại nhiều hơn một tấm vải rồi!

Chẳng lẽ mặc như thế này ? —— cũng không đúng! Nút áo đâu rồi, nút áo đi đâu rồi!

Mẹ ơi, chẳng lẽ mặc như thế này ? —— mẹ nó! Vẫn không đúng, tay áo sao lại nhiều hơn rồi!

Quân Lam Tuyết tiếp tục ra đầy mồ hôi !

Mà Khúc Vô Nham ở bên ngoài, nội công thâm hậu bậc nào, bên trong truyền ra âm thanh sột sột soạt soạt khiến cho hấn cảnh giác.

“Tuyệt Nhi, nàng ở bên trong sao?” Khúc Vô Nham nhỏ giọng hỏi, mi tâm hơi nhíu.

Có âm thanh trong nội viện truyền ra, Tuyệt Nhi ở bên trong sao?

Nếu như nàng ở bên trong, cũng sẽ đáp lại một tiếng, chẳng lẽ, không phải Tuyệt Nhi?

Đôi mày thanh tú của Khúc Vô Nham nhất thời rét lạnh, sải bước vào bên trong, nơi này là phòng Tuyệt Nhi, trừ nha hoàn quét dọn phòng ra sẽ không có người khác đi vào.

Nếu như là nha hoàn quét dọn phòng thì nghe tiếng mình nói sẽ không dám trầm mặc như vậy.

Vì vậy trong nội viện nhất định là người khác !

Nghe âm thanh Khúc Vô Nham đi tới bên này, Quân Lam Tuyệt giật mình một cái, tay chân càng thêm hoảng loạn.

Mẹ nó! Không ai dạy nàng làm sao mặc y phục nữ nhân cổ đại mà! Quân Lam Tuyệt tức giận, hận không thể xé sạch cái đồng y phục này.

Nhưng.

Quân gia là địa phương nào, siêu cấp hào môn thế gia!

Nhiều tiền hơn cả hoàng đế đương triều! Thử hỏi, trong gia tộc này vài vóc quần áo của đại tiểu thư có thể không tốt sao?

Sẽ không! ! Ngược lại! Y phục này vài vóc còn cực kỳ tốt, bởi vì nàng xé thể nào, cũng không rách được !

Quân Lam Tuyệt bỏ qua, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, cả người run lên, theo bản năng liền run rẩy rống to, “Không cho phép vào đi!”

Khúc Vô Nham ngừng bước một chút.

Là âm thanh của Tuyệt Nhi.

Chỉ là giờ phút này âm thanh của nàng tràn đầy hốt hoảng, tràn đầy nóng nảy, khiến trái tim Khúc Vô Nham run lên.

Hấn chợt trầm nghĩ, khó trách Tiểu Tuyệt Nhi vừa rồi không nói tiếng nào, chẳng lẽ là bị người ta khống chế?

134. Q.2 - Chương 63: Chương 31.2

Ánh mắt Khúc Vô Nham chợt lạnh lẽo, bất chấp tất cả, trực tiếp phóng vào nội viện.

Thật đúng là quan tâm quá sẽ loạn, Khúc Vô Nham qua tâm nhất là chuyện của Quân Lam Tuyệt, không tránh khỏi lo lắng, quá lo lắng tâm sẽ rối loạn, vì vậy cũng quên mất nơi này là Quân gia, là đại bản doanh của Quân gia, có rất nhiều cao thủ ẩn hiện ở chỗ này, có người nào ở chỗ này cưỡng ép Quân Lam Tuyệt được ?

Nghe thấy tiếng bước chân của Khúc Vô Nham không ngừng trái lại càng nhanh hơn, ở trong lòng Quân Lam Tuyệt thật muốn chết mà, định vút ỏ đồng quần áo hoa lệ này, trực tiếp nhảy vào trong bể để che đậy thay cho y phục, lại ngại y phục trên người ướt đẫm sẽ không thoải mái, nhưng ngay lúc này, tinh mắt nhìn thấy bóng dáng của Khúc Vô Nham, nếu để mặc đứng y phục đã không kịp rồi, vội vàng nhảy vào Ôn Tuyền.

“Tuyệt Nhi!” Khúc Vô Nham vọt vào, vừa hay nhìn thấy một màn này, nhìn nàng đang mặc y phục, muốn nhảy vào trong Ôn Tuyền, lúc này y phục cũng chưa mặc xong, thời điểm nàng nhảy vào, lộ ra bắp đùi thon dài tuyết trắng.

Nhưng là.

Có lẽ là bởi vì Quân Lam tuyết quá hoảng loạn, lúc nàng đang ba chân bốn cẳng muốn nhảy xuống Ôn Tuyền, thì trên bờ nước bắn tung tóe, nàng hoảng hốt như vậy, chân trượt một cái, trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Xong rồi !

Ý niệm cuối cùng lưu lại trong đầu óc nàng bây giờ là —— Trời ơi, sàn nhà ở Ôn Tuyền này tại sao lại xây bằng bạch ngọc? Tại sao? Đụng phải một chút nước liền trượt a! Rất có tiền có phải hay không!

Khúc Vô Nham đứng ở cạnh cửa, thấy nàng ngã xuống đáy lòng liền hoảng hốt, vội vàng muốn đến đón nàng.

Vậy mà, vừa bước đến một bước, khoe mắt không cẩn thận nhìn thấy xiêm y rộng rãi trên người nàng..... Đường như..... Cái gì cũng không có mặc, trong lúc nhất thời, đồng tử hấn run lên, đứng cạnh Ôn Tuyền, nhìn sương mù bốc hơi, bên cạnh là cô gái ứng hồng với nụ cười tinh xảo, cứng lại.

Cứ cứng đờ như vậy, Quân Lam Tuyết lấy hình tượng không chút lịch sự nằm trên đất, tay chân hướng về bốn phía khác nhau....

“Phanh ——” một tiếng, phát ra tiếng vang thật to.

“Mẹ ơi, lỗ mũi của ta. Lỗ mũi.” Quân Lam Tuyết nằm trên mặt đất kêu rên.

Sờ sờ bộ ngực, hoàn hảo cũng may, không có đè cho bằng.

Sờ sờ miệng, hoàn hảo cũng may, răng cửa không có đi.

Sờ mũi một cái. Nóng một chút, tanh tanh , ẩm ướt, cúi đầu mà xem xét, chảy máu.

“Tuyết Nhi!” Khúc Vô Nham cuối cùng cũng chấm dứt trì hoãn, vội vàng ôm lấy Quân Lam Tuyết, trong lòng ảo não, đáng chết..... Hấn tại sao lại dừng lại, tại sao lại có thể dừng lại chứ ?

Lại có thể trở mặt nhìn Tiểu Tuyết Nhi ngã xuống.

Quân Lam Tuyết từ trên đất ngồi dậy, nhìn hai hàng máu đỏ tươi trên sàn nhà bằng bạch ngọc cứng rắng, nhất thời đen mặt, vội đem lỗ mũi hướng lên trời, then qua hóa giận nói : “Ta không phải bảo ngươi không được vào sao! Ngươi đi vào làm cái gì!”

Đáng ghét.

Hại nàng té như chó ăn phân

135. Q.2 - Chương 64: Chương 31.3

Khúc Vô Nham há miệng, muốn nói cái gì đó, lại phát hiện quần áo Quân Lam Tuyết lỏng lẻo, cảnh xuân trước ngực trắng như tuyết lộ ra ngoài, vội vàng quay đầu đi, không lưu loát mà nói: ” Tuyết Nhi, trước tiên đem y phục mặc tốt đã.”

Trước tiên đem y phục mặc tốt?

Quân Lam Tuyết sửng sốt, sau đó, chậm rãi, từ từ, gian nan cúi đầu mà xem xét.

Chỉ thấy y phục trước ngực mở rộng, không có nút áo càng không có đai lưng trói buộc, trước ngực, tất cả cảnh xuân bao quát không bỏ sót.

Quân Lam Tuyết run rẩy.

Cũng chẳng còn để ý hai hàng máu mũi đang chảy, vội vàng lôi kéo y phục, bọc mình thật kỹ, cắn răng nghiêng lợi, “Khúc Vô Nham, có bom không?”

Bom? Đó là vật gì?

Khúc Vô Nham lắc đầu, “Đó là vật gì?”

“Chính là tròn trịa, nho nhỏ, ột chút lửa sẽ nổ tung mọi thứ đó.”

“Nàng nói là Lôi Đan? Tuyết Nhi nàng muốn cái đó làm gì?” Khúc Vô Nham lấy làm kinh hãi, đây chính là quân dụng cấm hỏa, cực kỳ nguy hiểm, làm sao có thể tùy tiện dùng được?

Quân Lam Tuyết cắn răng nói : “Ta muốn nổ này Ôn Tuyền này.”

“” Khúc Vô Nham trừng mắt nhìn, khóe môi chợt nhếch lên, lộ ra nụ cười phong hoa tuyết đại.

Nhìn trên mặt cô nàng trước mắt toàn máu mũi, đôi mắt bốc lửa nhìn trừng trừng, chỉ thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời gầm thét

Trong lòng Khúc Vô Nham nổi lên từng đợt run động, không nhịn được nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu Quân Lam Tuyết, nhỏ giọng nói: “Tuyết Nhi, người ở đây tức cái gì.”

Chẳng lẽ là giận hán không cẩn thận gặp nàng như vậy?

Bọn họ là vợ chồng, không phải sao. Khúc Vô Nham cũng không cảm thấy như vậy có gì không ổn khi, chỉ là hán sợ mình không nhịn được, càng sợ Tuyết Nhi sẽ xấu hổ, cho nên mới lựa chọn không nhìn.

Quân Lam Tuyết nhìn chằm chằm vào y phục cách đó không xa, trừng mắt nhìn hồi lâu, đang lúc Khúc Vô Nham cho là y phục này có thâm thù đại hận gì với nàng.

Về mặt Quân Lam Tuyết đột nhiên biến đổi, yếu ớt lau máu mũi một cái, về mặt đưa đám nói: “Mẹ nó, ta không mặc được y phục kia.”

“”

Không mặc được y phục kia?

Khúc Vô Nham há miệng, lại trừng mắt nhìn.

Quay đầu lại, nhìn thoáng qua Quân Lam Tuyết có chút uất ức, có chút bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là rối rắm.

Rồi sau đó, nụ cười bên môi chậm rãi lan rộng, cười khê một tiếng, tràn ra khóe miệng.

Hắn cười nhẹ, thấp giọng nhìn nàng nói, “Tuyết Nhi, ta đã từng nói với người chưa, mất đi trí nhớ người.”

Trong nháy mắt lông tơ của Quân Lam Tuyết dựng thẳng “Ta mất trí nhớ thì làm sao?”

Hồng bét, Khúc Vô Nham sẽ không phát hiện nàng là đồ giả mạo chứ!

“Thật đáng yêu.” Khúc Vô Nham cười khê, trong mắt tràn đầy thần sắc dịu dàng.

“” khóe miệng Quân Lam Tuyết co giật, mẹ nó, không chơi đùa người như vậy chứ! Hừ chết nàng, còn tưởng rằng bị phát hiện rồi.

Khúc Vô Nham đứng dậy, từ nội điện mang đến cho nàng một bộ y phục sạch sẽ, từ từ nâng nàng dậy.

“Ta dạy cho nàng mặc.”

Mắt Quân Lam Tuyết sáng lên, “Người sẽ dạy cho ta mặc ? Làm sao người có thể dạy cho ta mặc được ? Chẳng lẽ người từng làm qua sao ?”

Khúc Vô Nham không biết nên khóc hay cười.

136. Q.2 - Chương 65: Chương 31.4

Giúp nữ nhân khác mặc y phục ?

Hắn dám làm, nhưng nữ nhân nào dám để cho hắn hầu hạ ?

“Đừng nghĩ loạn, chỉ là những xiêm y này đều do Khúc gia đặt làm đưa tới mà thôi.”

“Nha.” Quân Lam Tuyết ồ một tiếng, thấy Khúc Vô Nham đưa tay, chuẩn bị đem y phục trên người nàng cởi ra, vội vàng đề phòng lui về sau một bước, “Này, người làm cái gì vậy!”

Khúc Vô Nham nhíu mày, “Y phục này đã ướt hết rồi, không đổi cái khác sẽ bị cảm.”

Quân Lam Tuyết lúc này mới nhớ tới hần nói muốn dạy nàng mặc y phục, trên mặt khẽ đỏ lên, lắp bắp nói : “Người cứ nói cho ta biết làm sao mặc là được, ta sẽ tự mình thử.”

Nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Quân Lam Tuyết có chút đỏ ửng, Khúc Vô Nham biết nàng xấu hổ, khẽ mỉm cười, cũng không khó khăn gì, liền giảng giải tỉ mỉ cho nàng, làm sao mặc y phục này.

Quân Lam Tuyết vừa nghe vừa gật đầu, một lát lại không nhịn được nói: “Có thể bớt phiền toái một chút hay không? Nơi này xuyên qua, nơi khác cũng đi xuyên qua, vậy còn không mệt chết?”

“Không biết.” Khúc Vô Nham mỉm cười, “Đây là Thiên Tầm Ti, nhìn thì dày như vậy nhưng thật ra lại mỏng lạnh trong suốt, nếu như nàng không thích, lần sau ta lại giúp nàng đặt bộ khác.”

Lời nói Khúc Vô Nham còn chưa dứt, Quân Lam Tuyết vội vàng khoát tay, “Không cần không cần, nhiều quần áo không mặc như vậy thật lãng phí, thôi, ta cứ chấp nhận một chút đi.”

“Ề hèm.” Khúc Vô Nham khẽ hừ một tiếng, giọng nói tràn ngập cưng chiều, “Không sao, chỉ cần nàng thích là tốt rồi.”

Hần đứng dậy, liếc mắt nhìn Quân Lam Tuyết đang nghiên cứu y phục, mỉm cười nói: “Vậy nàng trước tiên thay xong y phục đi, ta ở Lan Đình chờ nàng.”

Quân Lam Tuyết tùy ý gật đầu một cái, trong lòng đang suy nghĩ đem y phục này cất bỏ những nơi nào.

Khúc Vô Nham thấy nàng đang chăm chỉ nghiên cứu, không khỏi thấy buồn cười.

Kể từ sau khi Tuyết Nhi mất trí nhớ, tính tình thật thay đổi không ít.

Trước kia nàng, mặc dù không thích nói chuyện với mọi người, nhưng hần biết, bên trong nàng là tính cách kiên nghị không chịu thua.

Mà nàng bây giờ, gặp mạnh là mạnh, tuyệt đối là thích mềm không thích cứng, có lúc tinh khôn không cách nào tính toán với nàng được, có thể có thời điểm lại mơ mơ hồ hồ vô cùng đáng yêu.

Khúc Vô Nham phát hiện, so với Tiểu Tuyết Nhi trước kia, hần thế nhưng thích nàng bây giờ hơn

Nhưng mà, vô luận là tính cách như thế nào, nàng vẫn là Tuyết Nhi, như cũ, là thê tử của hần.

Trong mắt một tia lo lắng xẹt qua.

Cho dù là mất trí nhớ thì như thế nào?

.....

Nàng chỉ có thể là hần.

Vẫn phải là của hần.

Bên trong nhà, Quân Lam Tuyết Làm theo phương pháp Khúc Vô Nham nói, thật vất vả mới mặc xong, nhưng phát hiện vẫn thấy khó chịu thế nào ấy.

Nàng ờ buồn bực, rốt cuộc là đáng ghét nàng kỳ quái, hay là y phục này kỳ quái, tại sao làm thế nào cũng cảm thấy có cái gì không đúng?

Dư quang khóe mắt đột nhiên liếc thấy trên bàn trang điểm có một cây kéo, nhất thời hai mắt sáng lên, vội vàng cầm tới.

Tay áo quá dài —— cắt!

Làn váy quá dài —— cắt!

Đai lưng quá dài —— cắt!

Một lát sau, một bộ y phục bị nàng cắt bỏ thật tốt xuất hiện.

Quân Lam Tuyết đá đá chân, thỏa mãn thở ra một hơi

137. Q.2 - Chương 66: Chương 31.5

Hừ, con mẹ nó, rốt cuộc thuận mắt nhiều.

Nàng cao hứng hừ một tiếng, chuẩn bị đến Lan Đình tìm Khúc Vô Nham, để hỏi tình huống cụ thể của Quân gia, vừa bước ra khỏi phòng, lập tức truyền đến tiếng hô to của Quân Tiểu Ngôn.

“Tỷ tỷ người làm sao vậy! Tại sao mới không thấy tỷ một lát liền thành cái bộ dáng này? Rốt cuộc là Quỳnh Tuyết Các quá nghèo, hay là đám kia nha hoàn kia ngược đãi tỷ?”

Quân Lam Tuyết sững sốt, “Cái gì mà người nào ngược đãi ta rồi hả?”

Quân Tiểu Ngôn chạy như bay tới đây, chạy vòng quanh Quân Lam Tuyết một vòng, hô to gọi nhỏ: “Thật không có ngược đãi tỷ sao! Vậy tại sao cho tỷ mặc loại y phục bị chó gặm qua thể này, quá ghê tởm!”

Mặt Quân Lam Tuyết tối sầm, một cái chup được, “Tiểu tử chết tiết này! Cút đến chỗ Nhị Trưởng Lão mà luyện võ cho ta! Không nên xuất hiện ở trước mặt ta!”

Quân Tiểu Ngôn gào khóc kêu to, “Tỷ tỷ ta nói là sự thật á! Người không cần phải sợ, đừng cảm nói ra đi! Phụ thân nhất định sẽ thay người chủ trì công đạo! Bọn họ thật sự là quá đáng mà!”

“ Tiểu tử chết tiết này, người cầm miệng cho ta!” Quân Lam Tuyết giận dữ, “Có tin hay không tỷ phế bỏ người!”

Hảo tiểu tử, lại dám nói y phục nàng tử mỉa cắt là chó gặm, khốn kiếp.

“Phế bỏ? Phế bỏ là có ý gì?” Quân Tiểu Ngôn sững sốt.

Quân Lam Tuyết hừ lạnh, “Là một loại phế vật!”

“ ” Quân Tiểu Ngôn cổ co rụt lại, cái này. Rõ ràng tỷ mới là phế vật trong miệng người khác mà.

Dĩ nhiên những lời này hẳn là tuyệt đối không thể nói ra được.

“Cha không phải bảo đệ đến chỗ Nhị Trưởng Lão luyện công sao? Tại sao lại chạy đến nơi đây!” Quân Lam Tuyết lạnh lùng nói, tâm tình như có lửa giận đốt, đám trêu tức nàng, tiểu tử tàn nhẫn này.

Quân Tiểu Ngôn lúc này mới nhớ mục đích đến nơi này, nhất thời lại nhảy lên, kéo Quân Lam Tuyết chạy ra ngoài, “Tỷ tỷ mau lên, Quân Tử Y đó thật là quá đáng! Cư nhiên chạy đi quyến rũ Nham thúc thúc! Mới vừa rồi đệ đi ngang qua Lan Đình, nhìn thấy Quân Tử Y đối với Nham thúc thúc ôm ấp yêu thương, thật không biết xấu hổ! Tỷ tỷ! Chúng ta nhanh đem Nham thúc thúc đoạt lại!”

Bọn họ cũng đã dính hôn qua, Quân Tử Y đó lại có thể quá đáng như vậy !

Quân Tiểu Ngôn càng nghĩ càng giận, hận không được trực tiếp kéo Quân Lam Tuyết chạy đi, đến dùng một cước đá văng Quân Tử Y kia!

“Đợi chút. ” Hắn nói gì??, ” Quân Tử Y quyến rũ Khúc Vô Nham?”

Quân Tử Y, là cái nữ nhân bôi dầy son phấn mà khi nàng trở về liền gặp sao ?

“Đúng a! Chúng ta nhanh đi hung hăng dạy dỗ Quân Tử Y đó đi, xem nàng có thể phách lối được không, dạy dỗ nàng giống như Quân Tương Đình đó!” Tiểu vũ trụ Quân Tiểu Ngôn bùng nổ, kể từ sau khi biết sự lợi hại của tỷ tỷ, liền hận không được đem tất cả những người trước kia khi dễ Quân Lam Tuyết đều dạy dỗ lần lượt.

Trước kia những người đó cái gì cũng muốn tranh giành cùng tỷ tỷ, điều này cũng cho qua đi.

Vậy mà bây giờ nam nhân của tỷ tỷ cũng muốn cướp.

Quân Tiểu Ngôn nổi giận! Muốn cướp nam nhân của tỷ tỷ hẳn, phải hỏi qua hẳn có đồng ý hay không đã!

Vậy mà, lúc hẳn đang cho rằng, tỷ tỷ hẳn sẽ vì chuyện này đau lòng khổ sở, Quân Lam Tuyết lại vỗ tay một cái, hưng phấn nói: “Giành được thì tốt!”

Tinh thần Quân Tiểu Ngôn đang hăng hái đột nhiên dừng lại, " Gì??, tỷ tỷ vừa nói cái gì? Giành được thì tốt?"

Xong rồi, tỷ tỷ của hần có phải hay không lại mắc bệnh, vị hôn phu bị người ta đoạt đi, lại còn nói giành được thì tốt.

138. Q.2 - Chương 67: Chương 31.6

Sờ sờ đầu Quân Tiểu Ngôn, trầm giọng nói: "Tiểu Ngôn, tỷ tỷ nói cho đệ biết, chúng ta là người tốt, là người lương thiện, là người ưu tú ..."

"Cho nên. ?" Quân Tiểu Ngôn trừng mắt nhìn, cái này cùng cướp vị hôn phu của người khác có quan hệ gì?

"Cho nên chúng ta không thể gây đánh uyên ương nha." Quân Lam Tuyết ngẩng đầu, gương cầm lên một góc 45 độ nhìn lên bầu trời, sáng rõ mà ưu thương mà nói: "Mặc dù hần là vị hôn phu của tỷ, nhưng mà, nếu như hần thật yêu Quân Tử Y, tỷ tỷ đương nhiên là muốn thành toàn bộ bọn họ."

"." Nham thúc thúc rõ ràng người hần yêu là được rồi.

"Đệ biết không, Tiểu Ngôn, trên cái thế giới này, có bao nhiêu người có tình nhưng không thành người thân được, giống như Ngưu Lang và Chức Nữ, giống như Du Bá Nha và Tương Tử Kỳ, bọn họ sống phải khổ sở đường nào! Chúng ta người lương thiện như vậy làm sao có thể tách bọn họ ra! Để cho bọn họ sống trong khổ sở đây?"

"." Quân Tiểu Ngôn mắt tròn trắng, Ngưu Lang và Chức Nữ là ai a, Du Bá Nha và Tương Tử Kỳ là ai a!

"Cho nên Tiểu Ngôn à, chúng ta nên yên lặng chúc phúc cho Vô Nham và Quân Tử Y, chúc phúc hai người bọn họ có thể đầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm, sớm sinh quý tử." Quân Lam Tuyết càng nói càng hần, càng nói càng kích động, đột nhiên phát hiện mình thật quá vĩ đại hay không.

"Tỷ tỷ, người tin hay không nếu như mà ta đem những lời này truyền đến cho Nham thúc thúc, người liền thăm." Quân Tiểu Ngôn ôn hoà nhắc nhở nàng, Nham thúc thúc là ai! Tỷ thật cho là Nham thúc thúc dịu dàng như thế, để nói chuyện thế sao?

Đó là bề ngoài!

Bề ngoài mà thôi!

Không có ai so với hần hiểu rõ Nham thúc thúc là một người như thế nào hơn! Khi toàn thế giới đều cho rằng Nham thúc thúc ôn hòa lễ độ là một công tử văn nhâ, chỉ có hần mới biết, Nham thúc thúc thật ra là một ác ma.

Quân Tiểu Ngôn bất đắc dĩ, lập tức có ảo giác người đời đều say mình ta tỉnh (cảm ơn nàng Thu Thảo nhiều nhiều vì đã giúp ta edit câu này), ừm, câu thành ngữ Nhị Trưởng Lão dạy quả nhiên dùng tốt nha!

"." Quân Lam Tuyết lập tức yên lặng, "Tiểu tử thúì, người dám nói, tỷ liền phế người!"

"Vậy tỷ rốt cuộc có đi hay không, không đi thì Nham thúc thúc sẽ bị người ta Bá Vương ngạnh thượng cung đó!" Quân Tiểu Ngôn không nhịn được nói.

". Bá Vương ngạnh thượng cung, đệ học từ này ở đâu! Tuổi còn nhỏ không lo học hành lại đặc biệt học những thứ lung tung này." Quân Lam Tuyết chỉ hận rèn sắt không thành thép.

"Ai nha, tỷ có phiền hay không vậy, đi mau á!"

"."

Hai người vừa ầm ĩ vừa đi tới Lan Đình.

Lúc này ở Lan Đình, Quân Tử Y ngồi ngay ngắn ở bên bàn đá đánh đàn, tiếng đàn động lòng người cùng tiếng ca ưu mỹ hoàn toàn tương phản với khuôn mặt đầy son phấn của nàng.

Tiếng đàn của nàng rất dịu dàng, thanh âm vang lên càng thêm đẹp dễ động lòng người, nếu như không nhìn mặt của nàng, nhất định sẽ cho rằng là một mỹ nhân dịu dàng đang ở chỗ này đánh đàn.

Dáng dấp Quân Tử Y thật ra thì một chút cũng không xấu xí, ngược lại ngũ quang tinh mỹ, vậy mà nàng lại thích ở trên mặt thoa thật dày phấn son, vì vậy nhìn có chút tục tũn, hạ thấp mỹ mạo của nàng xuống rất nhiều.

Khúc Vô Nham dựa lưng vào cột đình, bên môi nở một nụ cười như có như không, lẳng lặng nhìn mây trôi trên bầu trời, nhìn như đang nghiêm túc nghe đàn, vậy mà đôi mắt sâu thẳm kia lại xuyên thấu qua tầng mây, không biết biết đã gửi đi nơi nào.

Lẳng lặng suy tư và quyền luyện.

Một khúc cuối cùng, Quân Tử Y che miệng cười duyên, chậm rãi đi tới bên cạnh Khúc Vô Nham, ôn nhu nói: “Vô Nham ca ca, không biết Tử Y đàn có tốt hay không? Vô Nham ca ca thích nghe không?”

Khúc Vô Nham quay đầu lại, khẽ mỉm cười, nụ cười cũng không đạt đáy mắt, “Không tệ, uyển chuyển dễ nghe.”

Quân Tử Y nghe hắn nói vậy, trong lòng càng thêm hồi hộp, ngồi xuống kế bên Khúc Vô Nham, giống như thẹn thùng cúi đầu nói: “Vô Nham ca ca đã lâu không có tới Quân gia rồi, thủ khúc Tử Y luyện trong thời gian này đã tốt hơn rất nhiều, mong có thể đàn cho Vô Nham ca ca nghe, người có thể thích, Tử Y thật sự rất cao hứng.”

“Hả? Vậy sao?” Khóe môi Khúc Vô Nham khẽ nhếch, “Khúc mỗ cực kỳ vinh hạnh.”

Quân Tử Y thấy hắn lạnh nhạt lễ độ như vậy, trái tim không khỏi dâng lên mấy phần bất mãn, nhưng lại nhìn Khúc Vô Nham, cắn môi, điềm đạm đáng yêu mà nói: “Vô Nham ca ca, người biết Biết Tử Y thích người có đúng hay không?”

Khúc Vô Nham không biến sắc lui về sau một bước, thần sắc không thay đổi, chỉ là sâu trong đôi mắt nhiều hơn mấy phần chán ghét, “Xin lỗi Tử Y cô nương, Khúc mỗ đã có vị hôn thê.”

“Huynh nói là cái đồ phế Quân Lam Tuyết.” Lời Quân Tử Y còn chưa nói hết, trước mắt Khúc Vô Nham đột nhiên lướt qua một tia sát ý nàng vội vàng đổi lời nói, “Không, ta không có ý tứ gì khác, Vô Nham ca ca nói là đại tiểu thư sao? Đại tiểu thư là người thiện lương, nếu biết Tử Y đối với Vô Nham ca ca có tình cảm, nhất định sẽ nguyện ý để cho Tử Y làm thiếp, cùng nhau gả cho Vô Nham ca ca”

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn mỹ của Khúc Vô Nham khẽ nháy lên, hắn cũng không tin Tuyết Nhi sẽ nguyện ý, cho dù nàng không tiện cự tuyệt, hắn cũng không ngại trước hết giết Quân Tử Y, rồi lại hỏi Tuyết Nhi, rốt cuộc có nguyện ý hay không.

Úi chà.

Lúc gần bước vào Lan Đình, Quân Lam Tuyết vừa nghe được những lời này, lập tức đem chân rút về.

Con mẹ nó a, chính người muốn gả cứ việc nói thẳng, tội gì cũng đem nàng kéo vào chứ? Còn muốn làm thiếp? Làm cái em gái người a

Quân Lam Tuyết bất chấp tất cả bước vào Lan Đình, liếc mắt nhìn Quân Tử Y đang ngã vào người Khúc Vô Nham, lạnh nhạt trào phúng mà nói: “Ai nha, thật là ngượng ngùng, xem ra hai vị tựa hồ đang bận à? Ta sẽ không quấy rầy đến các vị chứ?”

Hết chương 31

139. Q.2 - Chương 68: Chương 32

Vừa nhìn thấy nàng, ánh mắt Khúc Vô Nham trở nên nhu hòa, lập tức đứng dậy, “thay xong rồi?”

Khẽ buông ánh mắt, nhìn thấy cái váy trên người nàng vốn đang rất tốt lại bị cắt thành như vậy, khẽ sửng sốt một lát, chợt thấy buồn cười, đây đúng là loại chuyện mà Tuyết Nhi của hiện tại thích làm.

“Thì ra là đại tiểu thư.” Quân Tử Y dùng tay che miệng, cười khanh khách, ngoài miệng thì cười, nhưng trong lòng lại hết sức khó chịu, nhất là chứng kiến cảnh Quân Lam Tuyết vừa tới, Khúc Vô Nham đã hoàn toàn thay đổi thái độ lạnh nhạt, hữu lễ lúc trước, càng khiến cho Quân Tử Y vô cùng bất mãn.

Thật không biết cái đồ phế vật này có điểm nào hơn được bọn họ, khiến cho Khúc Vô Nham từ trước tới giờ chỉ khẳng khái một mực yêu mỗi nàng ta!

Nhìn xem y phục của nàng ta còn ra cái thể thống gì? Rách rưới như vậy còn dám mặc ra ngoài? Làm gì còn chút dáng vẻ nào của một đại tiểu thư nữa? Cũng không sợ khiến cho Quân gia mất hết thể diện.

Phế vật này, đúng là khiến cho người khác cảm thấy đáng ghét!

“Đại tiểu thư hôm nay đã ra oai rồi, nghe nói vừa mới trở về đã dạy dỗ Tương Đình, còn nghe nói đại tiểu thư rời khỏi Quân gia nửa năm đã gặp được kỳ ngộ, võ công đột nhiên tăng mạnh, thật khiến cho người ta hâm mộ, không bằng đại tiểu thư nói cho chúng tôi biết chỗ đấy là đâu đi, để ấy người chúng tôi cùng tới đó học hỏi đôi chút.”

Quân Tử Y vừa từ Tiền viện tới đây, vừa nghe về chuyện Quân Lam Tuyết dạy dỗ Quân Tương Đình nên mới đặc biệt chạy tới nơi này để dò xét, không nghĩ tới lại có thể gặp được Khúc Vô Nham ngày nhớ đêm mong ở chỗ này, nên mới ở lì tại Lan Đình.

Thấy Quân Tử Y nói chuyện châm chọc, khiêu khích, mắt phượng của Khúc Vô Nham có một đạo ánh sáng khác thường xẹt qua, thâm thúy.

Quân Tiểu Ngôn cũng không vừa lòng, cảm thấy kỳ quái: “Quân Tử Y, người như ngươi có còn biết xấu hổ không hả, tỷ tỷ ta học cái gì thì mắc mớ gì tới ngươi?”

Bất luận là kẻ nào khi dễ tỷ tỷ của cậu thì cậu đều ghét, dĩ nhiên cũng bao gồm Quân Tử Y này, vừa nhìn đã thấy khó chịu.

Quân Tử Y nhú nhú mày, “Tiểu thiếu gia, không nên nói lời lung tung, ta cũng chỉ muốn quan tâm một chút tới cuộc sống bên ngoài của tiểu thư thôi mà, như vậy cũng có lỗi sao?”

Quân Tiểu Ngôn trợn trắng cả mắt, “Ngươi thật lòng quan tâm tới tỷ tỷ, sao ngươi không tự mà đi?” Còn dám nói dễ nghe như vậy.

“Tiểu thiếu gia, ngươi.....” Sắc mặt Quân Tử Y chợt biến đổi, lúc trắng lúc xanh, nhưng mà Quân Tiểu Ngôn chỉ là một đứa trẻ, mà đứa trẻ thì luôn nói chuyện cái kiểu mồm miệng bộc tuệch, đối phương lại còn là gia chủ tương lai của Quân gia, nàng ta không dám bất kính.

Thấy bọn họ sắp gây gổ với nhau, Quân Lam Tuyết mới ‘hậu tri hậu giác’ xoay đầu lại, môi đỏ mọng khẽ nhếch, nghi hoặc nhìn Quân Tử Y, “Hả? Ngươi đang nói chuyện với ta phải không? Ngại quá, ngươi vừa mới nói cái gì nhỉ, ta không nghe rõ, phiền ngươi nói lại lần nữa đi, cảm ơn.”

Nhìn nàng vô cùng lễ phép. Quân Lam Tuyết mỉm cười, duy trì phong phạm nụ cười điển hình 180 độ của tiếp viên hàng không.

Biện pháp tốt nhất để đối phó với kẻ địch là gì?

Chính là xem nhẹ nàng ta, mặc kệ nàng ta làm cái gì, đều không liên quan tới mình.

“Ngươi.....” Quân Tử Y cứng họng, trong họng nghẹn ngào thành một cục, thì ra trong mắt kẻ phế vật này căn bản không có mình?

Bị hai tỷ đệ Quân Lam Tuyết chọc giận tới hết đường để lui, mặt Quân Tử Y đã thành ra xanh xanh tím tím. Không còn như lúc trước nữa.

Mà lúc này, Khúc Vô Nham cũng nhàn nhạt hạ lệnh đuổi khách, “Tử Y cô nương, ta và Tuyết Nhi còn có chuyện quan trọng muốn thương lượng, không biết ngươi có thể lánh đi chỗ khác được không?”

Quân Tử Y hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, nói: “Dĩ nhiên có thể, vậy thì Vô Nham ca ca, Tử Y xin cáo từ trước.”

Nói xong cũng không thèm chào hỏi Quân Lam Tuyết và Quân Tiểu Ngôn, bước đi không thèm quay đầu lại.

140. Q.2 - Chương 69: Chương 32.1

Quân Tử Y vừa đi, Quân Lam Tuyết lập tức hung hăng trừng mắt với Quân Tiểu Ngôn, “Vừa rồi sao đệ có thể nói thẳng ra là nàng ta không biết xấu hổ chứ, nói vậy là không tốt đâu.”

Quân Tiểu Ngôn sững sốt, “Tỷ, đệ chẳng qua là bất bình thay cho tỷ!” Sao lại thành ra tỷ ấy trách ngược lại mình chứ?

Khúc Vô Nham cũng hơi kinh ngạc, hẳn đã quan sát mấy ngày nay, Tuyết Nhi bây giờ không còn là bộ dạng bị người khi dễ còn nói giúp cho người nữa rồi.

Quả nhiên, suy nghĩ của hắn hoàn toàn chính xác.

Quân Lam Tuyết đặt mông ngồi xuống trước mặt Quân Tiểu Ngôn, nghiêm túc giáo dục: “Tiểu Ngôn, tỷ nói cho đệ biết, làm người không thể không có chí khí như vậy, đệ mắng chửi người ta, người ta chửi mắng lại đệ, mắng đi mắng lại như vậy rất nhàm chán, mặc dù mắng chửi người là một hành động không tốt, nhưng mà muốn mắng, thì nhất định phải mắng tới một cảnh giới tối cao!”

“Cảnh giới tối cao?” Quân Tiểu Ngôn là một đứa trẻ ngoan, biết sai sẽ sửa, lập tức hỏi lại: “Cảnh giới tối cao là gì?”

Quân Lam Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Chính là cảnh giới mà Mắng chửi người nhưng lại không cần những từ ngữ thô tục!”

“.....” Mắng chửi người còn không cần dùng những từ ngữ thô tục? Quả nhiên Quân Tiểu Ngôn đã được thụ giáo.

“Đi đi, trở về phòng luyện tập cho giỏi đi.” Quân Lam Tuyết vỗ vỗ bả vai nhỏ bé của cậu, nói ra những lời thâm thía.

“Nhưng....” Cậu còn chưa nghĩ ra làm sao để mắng chửi người mà không cần những lời nói thô tục!

Hình như Quân Tiểu Ngôn còn muốn nói thêm điều gì nữa, Khúc Vô Nham đã hí mắt cười nhìn cậu, vẻ mặt dịu dàng, “Hả? Nhưng cái gì?”

Quân Tiểu Ngôn trở nên cơ trí trong nháy mắt, lập tức đứng lên, chạy nhanh như làn khói, “Không có, không có! Không có nhưng nhị gì cả, đệ về luyện tập ngay đây, gặp lại sau nha tỷ tỷ, Nham thúc..... Tỷ phu, hẹn gặp lại.”

“Tiểu tử này, gặp quý.” Về mặt Quân Lam Tuyết khinh bỉ.

Dĩ nhiên, nàng sao có thể biết được, Tiểu Ngôn đâu có gặp quý, chỉ là nhìn thấy ác ma.

“Vô Nham, sao ngươi lại tới Quân gia?” Nghĩ đến chính sự, về mặt Quân Lam Tuyết trở nên nghiêm túc.

Khúc Vô Nham mỉm cười nói: “Tối thăm nàng một chút, hơn nữa ta còn nhớ nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi ta, cho nên mới tới.”

Nghe vậy, trong lòng Quân Lam Tuyết âm ập, có vài phần cảm động, cũng có vài phần lúng túng, ngượng ngùng sờ đầu, nói: “Àch, ngươi cũng biết đấy, ta quên mất chuyện lúc trước, cho nên..... Đối với nhiều chuyện trong gia tộc ta đều không biết, ta có chút lo lắng.....”

Dĩ nhiên là Khúc Vô Nham biết nàng đang lo lắng cái gì, khẽ mỉm cười, tựa hồ trấn an, “Tuyết Nhi yên tâm, nàng có cái gì không rõ ràng, có thể hỏi ta. Ta sẽ nói cho nàng biết.”

“Thật sao?” Mắt Quân Lam Tuyết sáng lên, cẩn thận quan sát xung quanh xem có người xa lạ không, mới vội vàng ngồi xuống bên cạnh Khúc Vô Nham, vội vã hỏi: “Vậy ngươi có biết Quân gia rốt cuộc là chỗ như thế nào không? Chẳng hạn như lai lịch?”

Khúc Vô Nham gật đầu, nhìn dáng vẻ vội vàng của nàng, cũng không vòng vo, chậm rãi tự thuật lại: “Quân gia cũng giống như Khúc gia.....”

Quân gia giống với Khúc gia, đều là những gia tộc được thành lập từ ngàn năm trước. Khi đó đại lục còn chưa thống nhất, mấy trăm quốc gia cùng nhau chiến loạn, dân chúng lầm than, cho đến khi Hoàng đế Khai quốc xuất hiện, từ nhỏ đã biểu hiện thiên phú kinh người, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, hiểu biết bách thảo, côn trùng (trăm loài chim chóc, sâu bọ), người dẫn theo tinh binh tự thân huấn luyện để chinh chiến bốn phương, thống nhất tất cả các đại lục hỗn loạn, người cũng trở thành vị hoàng đế kiệt xuất nhất trong lịch sử.

Khi đó, vị hoàng đế này có hai thủ hạ là hai vị tướng quân uy chấn thiên hạ, chính là tổ tiên của Quân gia và Khúc gia, sau khi thống nhất thiên hạ, Hoàng đế muốn cảm tạ công thần, đã phong cho bọn họ danh hiệu, tước vị và đất đai.

141. Q.2 - Chương 70: Chương 32.2

Tướng quân vương, địa vị ngang hàng với hoàng tử, được ban đất phong, trở thành gia tộc thủ hộ.

Nhưng mà thiên hạ lại phân cử tất hợp, hợp cử tất phân (lúc thống nhất, lúc chia rẽ), sau khi Hoàng đế Khai quốc chết, thái tử bị người xúi giục, kiêu ngạo thể lực của hai nhà Quân Khúc, dần dần có ý chèn ép hai gia tộc, sắp đặt mấy trọng tội đổ lên đầu hai gia tộc, hai nhà Quân Khúc suýt nữa chịu cảnh diệt môn, nhưng vẫn niệm tình ân đức của tiên hoàng, chỉ có thể mang theo một ít tộc nhân chạy tới núi sâu ở Hào Châu, sống một cuộc sống ẩn dật.

Lúc này, thiên hạ lại đại loạn, hai nhà Quân Khúc tuy là thoát khỏi kinh đô, nhưng tài sản lúc trước Hoàng đế Khai Quốc ban thưởng cho bọn họ vẫn vô cùng sung túc, sau khi đại loạn chấm dứt, hai nhà Quân Khúc dựa vào số tài phú còn sót lại, nhanh chóng phát triển, nhưng vì hậu duệ của Hoàng thất vẫn không chịu buông tha bọn họ, nên hai nhà làm việc luôn một mực cẩn thận từng chút một, ẩn vào rừng núi, lại lánh đời, mãi cho tới ngàn năm sau, bởi vì cẩn thận hành sự cho nên mới phát triển thành một thế lực khổng lồ khó có thể tưởng tượng được, so với hoàng tộc bây giờ thì càng khiến cho người ta kinh hãi.

Thử hỏi, vương triều Tĩnh Uyên chỉ là vương triều quật khởi sau khi thiên hạ đại loạn, lúc trước nếu như không có hai gia tộc che chở, không có thời gian phát triển, sợ rằng cũng chỉ có thể làm một nước phụ thuộc.

Đến bây giờ, vương triều Tĩnh Uyên đã thành lập được hơn hai trăm năm, mà hai nhà Quân Khúc lại là truyền thừa ngàn năm, tài phú được tích lũy cả ngàn năm cho tới hôm nay, một hoàng tộc sao có thể so sánh được?

Mà hai nhà Quân Khúc vẫn luôn giao hảo từ ngàn năm qua, người của hai nhà thường xuyên qua lại, tuy hai mà một.

Khó trách Khúc Vô Nham lại vào Quân gia như vào nhà mình, quả thật còn giống với chủ nhà hơn cả nàng.

Quân Lam Tuyết cũng nghĩ tới Quân gia có thể là hào môn thế gia, nhưng lại không nghĩ tới lai lịch lớn như vậy, cái gì mà gia tộc thủ hộ, cái gì mà tướng quân vương, nàng nhất thời có cảm giác bị loại chuyện cầu huyết này nên vào đầu.

Vãi luyện, đúng là cầu huyết.

“Không nghĩ tới Hoàng đế Khai quốc đó lại lợi hại như vậy.” Quân Lam Tuyết cảm khái nói, thống nhất thiên hạ này là chuyện khó khăn nhường nào, vậy mà Hoàng đế Khai quốc đó lại có thể làm được.

Nhắc tới vị hoàng đế này, trong mắt Khúc Vô Nham cũng chất chứa sự tôn kính, đây là truyền thừa ngàn năm mà hai nhà Quân Khúc bọn họ vĩnh viễn tôn sùng, không thể quên, “Không sai, ta đọc được từ điển cổ, lúc trước, người trao cho hai nhà chúng ta một bộ binh pháp, mới khiến cho hai nhà về sau phần vinh và huy hoàng, nhưng mà sau lúc chiến loạn, bộ binh thư kia thất lạc, cho tới bây giờ đã qua mấy trăm năm, sợ rằng không thể tìm được nữa.”

“Thì ra là như vậy, bộ binh thư đó tên là gì? Lúc đó không có ai nhớ được nội dung của bộ binh thư đó sao?”

“Chưa từng, nghe nói lúc đó Hoàng Thượng đã ban lệnh, ngoại trừ hai tộc trưởng ra, không ai có thể xem bộ binh pháp Tôn Tử đó, sau đó tổ tiên lại làm mất.....”

“Đợi, đợi, đợi đã..... Người nói cái gì?” Binh pháp Tôn Tử, nàng không nghe lầm chứ?!

Khúc Vô Nham liếc mắt nhìn Quân Lam Tuyết đang hỗn loạn, thất thần, không tưởng tượng nổi, “Sao thế?” Hắn nói sai chỗ nào sao?

Quân Lam Tuyết bắt lấy tay của hắn, “Người vừa mới nói binh pháp gì ấy nhỉ?”

“Binh pháp Tôn Tử.” Khúc Vô Nham không hề giấu diếm, đây là một bộ binh thư chí cao vô thượng, chỉ tiếc là bây giờ đã không rõ tung tích, đây chính là điểm khiến hắn tiếc hận vô cùng.

Quân Lam Tuyết nhất thời ngẩn ngang trong gió, cảm đầu xuống đất.

Con mẹ nó, nghe lâu như vậy, hóa ra cái vị Hoàng đế Khai quốc lợi hại kia chính là một kẻ xuyên không!

“Tuyệt Nhi, nàng làm sao vậy?” Thấy hành động quái dị của nàng, Khúc Vô Nham nhàu mày, có chút bận tâm.

“Khụ khụ, không sao, không sao, người nói tiếp, nói tiếp.” Quân Lam Tuyết lúng túng lau mũi, vội vàng nói.

Sắc trời dần tối, Quân Lam Tuyết nghiêm túc suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện, cho tới khi Quân Mạc Thiên tới thì mới ngừng nói chuyện.

142. Q.2 - Chương 71: Chương 32.3

“Thì ra hai con ở chỗ này.” Quân Mạc Thiên vừa cười vừa bước tới.

Đối với hôn sự của hai đứa trẻ này, Quân Mạc Thiên luôn luôn tin tưởng dạt dào, đặc biệt là ông rất thích Khúc Vô Nham, nhìn thấy tình cảm của Khúc Vô Nham và Lam Tuyết có vẻ rất tốt, hiển nhiên là trong lòng cao hứng vô cùng.

“Cha.” Quân Lam Tuyết vội vàng đứng dậy.

“Nhạc phụ.” Khúc Vô Nham cũng mỉm cười chào đón.

Nghe hắn gọi nhạc phụ, chân của Quân Lam Tuyết lão đảo một cái, không phải chứ, cha nàng và Khúc Vô Nham không lẽ đã thân thiết tới mức đấy rồi sao? Còn chưa thành thân mà đã có thể gọi một tiếng nhạc phụ rồi?

Vốn dĩ Quân Lam Tuyết rất rối rắm đối với hôn sự này, hiện tại còn rối rắm hơn nhiều.

Quân Mạc Thiên hài lòng gật đầu, trầm giọng nói: “Vốn định để Tuyết Nhi vừa mới trở về được nghỉ ngơi thật tốt một đêm, nhưng nếu Vô Nham đã tới thì, Tuyết Nhi, Vô Nham, các con đi theo ta, tới thăm mẫu thân của Tuyết Nhi thôi.”

“Mẫu thân?” Quân Lam Tuyết sửng sốt.

Đây là một từ vô cùng xa lạ.

Nàng nhớ rằng, kể từ khi gặp Quân Tiểu Ngôn ở kinh đô, nàng chỉ nghe hắn nhắc tới phụ thân, chưa từng nghe nhắc tới mẫu thân.

Nàng còn tưởng rằng mẫu thân đã qua đời rồi chứ.

Cho nên cũng không muốn hỏi về việc này.

Hôm nay nghe Quân Mạc Thiên nói như thế, chẳng lẽ là, mẫu thân của nàng vẫn còn sống?

“Vâng, thưa cha.” Quân Lam Tuyết không tiện hỏi nhiều nên đã nhận lời, để tránh bị hoài nghi, những chuyện này nàng chỉ có thể hỏi Khúc Vô Nham, không thể hỏi những người khác.

Khúc Vô Nham cũng nghĩ rằng Quân Lam Tuyết không biết chuyện này, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, im lặng an ủi.

Quân Lam Tuyết cứng đờ, có vẻ muốn rút tay ra, nhưng lại nhìn Quân Mạc Thiên phía trước, không thể làm gì khác đành phải để mặc hấn nắm.

“Ừ.” Quân Mạc Thiên khoanh tay, “Các con đi theo ta.”

Hai người đi theo ông, hình như mẫu thân của Quân Lam Tuyết ở một nơi rất vắng vẻ, đi gần nửa canh giờ ở Quân gia to lớn, mới tới một tòa lầu các vô cùng tao nhã, lịch sự.

Nơi này rất an tĩnh, thậm chí không có lấy một gia nhân, nhưng lại rất sạch sẽ, thậm chí còn có thể cảm nhận một mùi thơm mơ hồ xông vào mũi.

“Được rồi, các con vào đi, đừng có lớn tiếng quấy nhiễu.” Đứng ở phía trước lầu các, Quân Mạc Thiên nhàn nhạt dặn dò bọn họ, hình như cũng không định đi vào mà chỉ dẫn bọn họ tới chỗ này.

“Nhạc phụ yên tâm, bọn con sẽ cẩn thận.” Khúc Vô Nham nói khẽ.

Quân Lam Tuyết cũng vội vàng gật đầu, trong lòng chòng chát một đồng nghi ngờ.

Quân Mạc Thiên ừ một tiếng, sau đó một mình rời đi.

Quân Mạc Thiên, hình như Quân Lam Tuyết còn muốn hỏi gì đó, Khúc Vô Nham lại cúi đầu ‘xuyt’ một tiếng, lắc đầu ra hiệu, “Vào thăm mẫu thân của nàng trước rồi hãy nói?”

Quân Lam Tuyết hơi chần chừ, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Bởi vì sắc trời đã tối, bên trong nhà rất tối, nhưng mà Khúc Vô Nham lại không đốt đèn, mà trực tiếp kéo nàng tới cái giường lớn phía trước, trên giường có một phụ nhân xinh đẹp ôn nhu đang lẳng lặng nằm đó, an tường ngủ say.

Nhìn bà rất đẹp, không phải là sắc đẹp phô trương khiến cho người khác vừa gặp đã hai mắt tỏa sáng, mà là một nhan sắc vừa nhìn đã thấy an tĩnh, dịu dàng.

Chỉ là hình như bà đang ngủ rất say ở đây, bởi vì hàng năm không ra ngoài sáng cho nên sắc mặt bà tái nhợt, suy yếu, gầy gò khác thường.

Đây, chính là mẫu thân của nàng?

Quân Lam Tuyết cúi đầu nhìn chăm chú một lát, phát hiện ra lồng ngực của bà khe phập phồng, hô hấp rất yếu, cũng rất đều, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

143. Q.2 - Chương 72: Chương 32.4

Có hô hấp, chứng tỏ bà vẫn còn sống.

“Mẹ ta.... Bà sao thế?” Quân Lam Tuyết nhỏ giọng hỏi.

Nói tới mẫu thân của nàng, Khúc Vô Nham nghiêm nghị, nét mặt nghiêm túc hiếm thấy, nhẹ nhàng nói ra vài từ giúp cho người khác dễ hiểu được tình hình, “Trúng độc, Hoạt Tử Nhân.”

Trúng độc?

Hoạt Tử Nhân?

Trúng độc thì nàng hiểu, nhưng Hoạt Tử Nhân? Là như thế nào?

Người sống thực vật!

Một từ thoáng qua trong đầu nàng.

Hoạt Tử Nhân, rõ ràng có thể hiểu là một người không chết nhưng cũng không cử động, không có cảm giác.

Dĩ nhiên, Khúc Vô Nham cũng chưa nói đúng lắm, Đường Mai – cũng chính là mẫu thân của Quân Lam Tuyết, đã rơi vào tình trạng này trong một thời gian rất dài rồi.

“Vì sao lại rơi vào tình trạng này?” Quân Lam Tuyết hỏi, không khỏi cảm thấy tức giận.

Khúc Vô Nham khẽ thở dài một cái, giải thích: “Nghe nói là do một loại độc được mẫn tính, sợ rằng cũng đã duy trì gần hai mươi năm rồi, ngày qua ngày, cho nên mới biến thành hình dáng như thế.”

Gần hai mươi năm?

Lông mày lá liễu của Quân Lam Tuyết vừa nhíu, người nào có thể ngày qua ngày cho bà ăn từng chút một loại độc được mẫn tính, liên tục trong vòng hai mươi năm chứ?

“Hung thủ đâu? Tra được chưa?” Nàng hỏi, giọng nói không tự chủ được mà trầm lặng.

Khúc Vô Nham lắc đầu, “Chưa, bởi vì không ai có động cơ như thế, nhạc phụ đã vì chuyện này mà tổn không ít tâm tư, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.”

Có thể liên tục xuống tay với mẫu thân nàng trong hai mươi năm, tên hung thủ này không chỉ ẩn núp thâm sâu, mà còn rất có kiên nhẫn, mà sự ẩn nhẫn cùng kiên nhẫn như vậy lại vừa vặn khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi, hoàn toàn không có chút đầu mối nào.

“Bà ấy.....A.” Vẫn nằm như vậy sao?

Khúc Vô Nham thở dài, “Tình trạng của nhạc mẫu rất xấu, đoán chừng cũng không cầm cự được bao lâu nữa.”

Thân thể Đường Mai vốn đã không tốt, hơn nữa còn bị độc được ăn mòn hai mươi năm, thân thể đã sớm yếu ớt tới nỗi không chịu nổi một kích, nếu không phải là Quân Mạc Thiên làm đủ mọi cách để duy trì tính mạng, để kiên trì tới bây giờ, chỉ sợ đã sớm.....

Nhưng mà, kéo dài tính mạng vẫn không phải là trị tận gốc, trước mắt có lẽ Đường Mai sắp không trụ nổi.

“Chẳng lẽ vẫn chưa có biện pháp sao?” Quân Lam Tuyết nhỏ giọng hỏi, giọng nói của nàng vội vàng: “Ta nghe Tiểu Ngôn nói, Tam trưởng lão là Dược Vương, trên thế giới này không có độc nào mà hắn không giải được, Tam trưởng lão cũng không có biện pháp gì sao?”

“Không phải là không có biện pháp.....” Khúc Vô Nham lời kéo Quân Lam Tuyết ngồi lên một chiếc ghế lạnh lẽo, nghiêm túc nói: “Nhưng mà độc được mẫn tính trong thân thể nhạc mẫu đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng và cốt tủy toàn thân, muốn giải độc chỉ sợ là không hề dễ dàng, phải làm từng bước một.”

Quân Lam Tuyết nheo mắt, giọng nói cũng trầm xuống vài phần, “Làm như thế nào?”

Nàng thật vất vả mới trở về được Quân gia, thật vất vả mới có vài người thân xuất hiện, mặc kệ như thế nào, chỉ cần có một tia hi vọng, nàng nhất định sẽ toàn lực ứng phó.

Khúc Vô Nham nói: “Tam trưởng lão đã nghiên cứu mấy năm, đã tìm được phương pháp giải độc, nhưng mà lại cần hai thứ để làm thuốc dẫn, một là Thiên Sơn Tuyết Thiên (thiên: con ve), hai là Thất Diệp Liên Hoa trăm năm khó gặp.”

Thiên Sơn Tuyết Thiên chính là vua của các loại độc, là kịch độc nhưng lại có thể khắc độc, mà Thất Diệp Liên Hoa thì lại có thể kéo dài tính mạng của người bị bệnh đang trong giai đoạn cuối, còn có khả năng sinh gân, nối cốt vô cùng kỳ diệu, trước mắt đó chính là những thứ mà Đường Mai rất cần.

144. Q.2 - Chương 73: Chương 32.5

Nhưng mà, đừng nói là Thiên Sơn Tuyết Thiên trăm năm khó gặp, ngay cả Thất Diệp Liên Hoa cũng là báu vật vô giá, người gặp được lại càng ít, làm sao có thể dễ dàng lấy được?

Quân Lam Tuyết trầm mặc, vẻ mặt không rõ đang suy nghĩ cái gì.

Nàng thậm chí còn chưa từng nghe tới hai thứ này, chỉ sợ là trên dưới Quân gia cũng không có biện pháp nào cả.

Nếu không thì Quân gia hùng hậu với hơn một nghìn năm tích lũy của cải còn phải phiền phức đi tìm hai loại thuốc dẫn này làm gì?

Ngay cả Quân Mạc Thiên cũng không có biện pháp gì, vậy thì có lẽ đã chứng tỏ rằng hai thứ đồ này căn bản không hề tồn tại?

Khúc Vô Nham thấy nàng trầm mặc, vừa nhìn đã hiểu suy nghĩ của nàng, dịu dàng an ủi: “Tuyệt Nhi, nàng yên tâm, cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch, trừ Thấy Diệp Liên Hoa ra, thì chúng ta đã tra ra được tung tích của Thiên Sơn Tuyết Thiên, ở biên cảnh phía đông trên núi Thiên Sơn.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, bất đắc dĩ nói: “Nhạc phụ vốn nhờ ta tới biên cảnh phía đông núi Thiên Sơn để tìm kiếm Tuyết Thiên, ta nên lên đường từ mấy tháng trước rồi, nhưng không nghĩ tới nàng lại đột nhiên mất tích, nhạc phụ lo lắng cho nàng nên đã để ta đi tìm nàng trước, hôm nay nàng đã trở lại, có lẽ vài ngày nữa ta sẽ lên đường tới phía đông Thiên Sơn, không nên để bệnh của nhạc mẫu kéo dài nữa.”

Quân Lam Tuyết lập tức đứng lên, “Ta đi cùng người!”

Khúc Vô Nham hơi ngẩn ra, chợt cười, “Tuyệt Nhi, nàng vừa mới trở lại gia tộc, nên ở nhà với nhạc phụ mới phải, nàng yên tâm, nhạc phụ đã giao chuyện này cho ta, ta nhất định sẽ mang Thiên Sơn Tuyết Thiên trở về.”

“Không phải.” Quân Lam Tuyết lắc đầu, nhìn phụ nhân trên giường một cái, nhỏ giọng nói: “Vô Nham, ta cũng chưa quen thuộc với Quân gia, người ta tin tưởng cũng chỉ có người, cha, và cả Tiểu Ngôn, một gia tộc lớn như vậy, người cũng thấy ta không hợp với nơi đó, thay vì ở lại chỗ này, không bằng cùng người tới phía đông Thiên Sơn, làm chút chuyện vì mẫu thân.”

Trong mắt Khúc Vô Nham ẩn chứa đau lòng, “Chỉ là nàng bị mất trí nhớ thôi, không phải là không có cách để hòa nhập.....”

“Không phải.” Quân Lam Tuyết cắt đứt lời của hắn, chăm chú nhìn hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm đó, “Vốn dĩ ta không thích cuộc sống Hào Môn như vậy, Quân gia nhìn có vẻ hòa thuận, nhưng khắp nơi đều là toan tính, mẫu thân chính là một ví dụ trước mắt, không phải sao? Ta không muốn mỗi ngày ngủ dậy đều phải đề phòng có kẻ hạ độc thủ, không bằng cứ rời khỏi nơi đây.”

“Vì sao nàng lại có cách nghĩ như vậy chứ.” Khúc Vô Nham bất đắc dĩ, nhưng mà, điều Quân Lam Tuyết nói là sự thật, không chỉ có Quân gia, mà Khúc gia bọn họ cũng giống như thế.

Gia tộc truyền thừa ngàn năm, ai lại không dòm ngó tài phú khổng lồ như vậy, mà hắn, chính là kẻ đã đạp lên những âm mưu và tính toán để tiến lên từng bước.

“Ta tin tưởng cha sẽ hiểu cho ta, cũng sẽ đồng ý để ta đi.” Quân Lam Tuyết khẳng định.

Khúc Vô Nham nhìn một Quân Lam Tuyết kiên định trước mắt. trong lòng cũng hiểu rằng nàng bây giờ đã không còn là nàng của quá khứ nữa, nàng bây giờ độc lập, tự chủ, mạnh mẽ hơn, nàng đã quyết định chuyện gì cần làm, sợ rằng cũng chẳng ai ngăn nổi, đã như vậy, sao hắn lại không thuận theo ý của nàng chứ.

Huống chi, có hắn ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng gặp bất cứ trắc trở nào.

Từ trước tới giờ đều như vậy, khéo môi Khúc Vô Nham câu lên, lộ ra nụ cười dịu dàng, tuần dật mê người, “Được, ta dẫn nàng đi.”

145. Q.2 - Chương 74: Chương 032.6

Đêm đã khuya.

Đêm u tĩnh, sương mù giữa rừng núi ướt đẫm, bầu trời là một tấm màn xám xịt, một bóng dáng nhanh chóng biến mất.

“Rì rào” Bỗng nhiên vang lên một âm thanh rất nhỏ, là tiếng y phục ma sát trong không khí, trong đêm tối, bóng đen kia nhanh chóng vụt qua, hạ xuống Tùng Lâm.

Trong rừng rậm, bên cạnh một cây đại thụ tươi tốt, một bóng dáng tuần dật đang đứng chấp tay, bóng đen này nhanh chóng hạ xuống đằng sau hắn, quỳ một gối xuống.

“Chủ nhân.”

“Thế nào rồi?” Bóng dáng tuần dật chưa từng quay đầu lại, giọng nói thanh thanh đậm đậm truyền tới.

“Tất cả kế hoạch đều tiến hành như cũ.” Giọng nói không hề mang chút tình cảm nào của bóng đen vọng lên trong đêm.

“Ép cho Tô Mạc Thiên động thủ nhanh lên một chút, phải thêm vài người qua, nếu như hắn không làm theo, giết tất cả.”

“Vâng.”

“Lui đi, bốn tọa chỉ cần biết kết quả.”

“Vâng.”

Giống như lúc đến, bóng đen biến mất thật nhanh trong đêm tối.

Gió núi thổi qua, cành lá chợt rung, hắn chậm rãi bước từng bước rời đi, giẫm lên những chiếc lá bị gió cuốn, ánh trăng mờ tối chiếu xuống mặt đất yên tĩnh.

Hôm sau, Quân Lam Tuyết nói với Quân Mạc Thiên ý định của nàng, Quân Mạc Thiên có chút do dự, nhưng lúc nghe thấy nàng nói sẽ đi cùng với Khúc Vô Nham, quả nhiên, ông lập tức đồng ý.

Điều này khiến cho Quân Lam Tuyết có chút , người cha này của nàng rốt cuộc là quá coi trọng Khúc Vô Nham rồi.

Đang lúc ấy, một tiếng thét xa xa truyền tới từ Tiền Viện.

“Tiểu Cô Nãi Nãi! Nghe nói người đã trở về, lão nương ta đã chạy từ Khúc gia xa xôi tới tìm người đây, người đang ở đâu, mau mau ra đây!”

Vừa nghe thấy cái âm thanh này, trên dưới Quân gia đã cau mày theo bản năng, Quân Tương Đình bĩu môi khinh thường, Quân Tử Y khinh bỉ khê nguyên rửa một tiếng ‘thô tục’, ngay cả Quân Mạc Thiên cũng không nhịn được mà lắc đầu, sau đó lại lộ ra một chút ý cười.

Âm thanh này..... Có chút quen tai, lại rất xa lạ, hình như đã nghe qua ở đâu rồi, Quân Lam Tuyết nhún vai một cái, hắn là không phải tìm nàng, nàng cũng không phải là Tiểu Cô Nãi Nãi gì đó.

Vậy mà suy nghĩ vừa dứt, phía trước, một cô nương có dáng vẻ vô cùng nóng bỏng đang làm tư thế ôm gấu hổ nhào về phía nàng.

“Oa, Tiểu Cô Nãi Nãi, ta nhớ người muốn chết, nửa năm qua người đã chạy đi đâu thế, vì sao không mang ta theo, quá thiếu tình tỷ muội rồi!”

“Này!” Vừa thấy nàng ta nhào tới, Quân Lam Tuyết vung tay theo phản xạ, kéo một phát ném nàng ta qua vai, “Nói chuyện thì cứ nói, không nên động tay động chân.”

Vừa thấy động tác của nàng, Quân Mạc Thiên cả kinh, vội vàng nói: “Tuyết Nhi, đó là.....”

Còn chưa kịp nói, chỉ thấy nữ tử trần trề nóng bỏng nằm trên đất đã ngược đầu lên nhìn phía trước, vẻ mặt ngây ngô nhìn Quân Lam Tuyết, “Ồi mẹ nó, nửa năm không thấy, Tiểu Cô Nãi Nãi đã trở nên lợi hại như vậy, nằm mơ rồi, nằm mơ rồi, ta nhất định là nằm mơ....”

“Đứa nhỏ này.....” Quân Mạc Thiên bất đắc dĩ đi tới, tranh thủ kéo nàng ta lên, “Con bé này, tính tình vẫn không thay đổi gì cả, không sao chứ?”

Nàng ta lập tức quay đầu, dâng lên nụ cười ngọt ngào, “Dượng, con sao có thể có chuyện gì được, một chút thân thủ của Tiểu Cô Nãi Nãi sao có thể làm đau con được, yên tâm đi, yên tâm đi.”

Nàng ta vừa ngẩng đầu, lúc này Quân Lam Tuyết mới thấy rõ bộ dạng của nàng ấy, ngũ quan tinh xảo, hình thể hoàn mỹ, là một mỹ nhân, thấy nàng ta gọi Quân Mạc Thiên là dượng, Quân Lam Tuyết hơi nghi ngờ, hỏi, “Người là..... Thủy Nhược.”

Còn chưa hỏi ra lời, trong đầu Quân Lam Tuyết đột nhiên hiện ra hai chữ này, Quân Lam Tuyết nói ra một cách vô thức.

146. Q.2 - Chương 75: Chương 032.7

Ánh mắt của nữ tử có thân hình nóng bỏng sáng lên, “Tiểu Cô Nãi Nãi, ta đã nói rồi, sao ngươi có thể quên ta, đi đâu cũng không nói với ta một tiếng, làm hại lão nương cứ chạy tới chạy lui hai nhà Quân Khúc, sắp một chết cái thân già khòm này rồi.”

Quân Lam Tuyết ngăn người, quả thật là nàng cảm thấy rất /2T.LQĐ/ quen thuộc đối với người ở trước mặt, trong lúc mơ hồ còn cảm thấy trí nhớ này có chút liên quan tới nàng ấy.

Thủy Nhược, hình như là nữ nhi của thân muội muội của mẹ nàng, có những cái khác thì nàng không còn nhớ được nữa rồi.

Nhưng mà, đúng là không có nhiều người có thể khiến cho nàng cảm thấy, quen thuộc, thậm chí còn có thể mơ hồ nhớ được tên của nàng ấy, như vậy cũng đủ thấy là thân thể đời trước này có quan hệ rất tốt, rất tốt với Thủy Nhược, nếu không thì đã không có cảm giác quen thuộc mãnh liệt như vậy.

Nói vậy, người này có thể tin tưởng được.

Nghĩ tới đây, nàng hơi mỉm cười, /2T.LQĐ/ nói lập lờ nước đôi, “Không phải bây giờ ta đã trở lại sao.”

Thủy Nhược cười ha ha một tiếng, hung hăng vỗ vai nàng, “Nói đúng, đi! Nhiều người ở đây! Chúng ta tới hậu viện đi, người mau kể cho ta xem nửa năm qua ngươi đã đi đâu, ta đi tìm ngươi mấy lần, cũng không có tin tức gì.”

Nói xong, một mạch kéo Quân Lam Tuyết về phía hậu viện, vừa kéo vừa quay đầu lại hét lớn, “Dượng à, cháu mang Tiểu Cô Nãi Nãi đi trước nhé..., lát nữa trở lại sẽ vấn an người sau!”

Quân Mạc Thiên bất đắc dĩ giựt giựt khóe miệng, đứa nhỏ Thủy Nhược này, tùy tiện tiện, không có nửa điểm bộ dáng nữ nhân, rốt cuộc là giống ai chứ, ông nhớ rằng muội muội Mai Khiết của Mai Thanh rõ ràng là một nữ tử dịu dàng, uyển chuyển.

Quân Lam Tuyết cũng đành cười gượng.

Thủy Nhược này cũng quá hào sảng rồi, nghĩ cái gì là làm cái đó, thật giống với nam nhân trên giang hồ, hào khí, can đảm.

Một nữ tử như vậy quả thật rất /2T.LQĐ/ hiếm thấy trong xã hội phong kiến, tuy hôm nay mới là lần đầu gặp mặt, nhưng Quân Lam Tuyết đã có không ít hảo cảm đối với nàng ấy, chỉ là..... làm ơn đi mà đại tỷ, người túm cô nương nhà người ta đau quá.

Kéo Quân Lam Tuyết một đường thẳng tới hoa viên, Thủy Nhược tăng tăng hỏi một đồng chuyện, “Ta nói này Tiểu Cô Nãi Nãi, ngươi hãy thành thật khai báo xem ngươi đã tới những chỗ nào? Trốn kín lâu như vậy, ta nghe tiểu tử thú vị Quân Tử Ngôn nói, là mấy kẻ Quân Tương Đình kia ép ngươi đi? Buồn cười quá, cái nhà này rốt cuộc là ai làm chủ, ả ta là cái thá gì, lại còn dám ép ngươi đi!”

“Khụ, cái này, Thủy Nhược, ta muốn nói với ngươi một chuyện.” Quân Lam Tuyết ngượng ngùng mở miệng.

“Chuyện gì, ngươi nói! Có phải muốn ta giúp ngươi dạy dỗ cái đám Quân Tương Đình kia không, không có việc gì, cứ để ta lo!” Nàng hào khí ngất trời, trực tiếp nhận lời.

“Không phải, thật ra ta muốn nói....” Quân Lam Tuyết trừng mắt nhìn, nhìn nàng, “Ta mất trí nhớ!”

“.....” Mất trí nhớ! Mất trí nhớ là cái gì! Thủy Nhược mở to mắt đẹp, /2T.LQĐ/ đáng vẻ không tin nổi, “Cho nên, Tiểu Cô Nãi Nãi, ngươi.... Không nhớ ta?”

“Chỉ nhớ tên.” Quân Lam Tuyết hơi há mồm, nói thật.

Chân Thủy Nhược lão đảo một cái, vỗ một quyền vào cái bàn bạch ngọc bên cạnh.

Quân Lam Tuyết cho là nàng ấy sẽ thất vọng, khổ sở, đang muốn khuyên nhủ nàng ấy, nhưng không nghĩ tới, Thủy Nhược lại thở phì phò gào tướng lên, “Oa oa, sao người không nói sớm, chẳng trách lão nương nói với người cả đồng truyện, người lại đứng im không nói, lãng phí cả nước miếng của lão nương.”

“.....” Được rồi, quả thật là không thể hình dung vị cô nương vô cùng nóng bỏng này theo lẽ thường được.

“Thủy Nhược, chú ý thái độ, khuê tú gia môn không được nói chuyện như thế.” Quân Mạc Thiên vừa tới đã nghe thấy Thủy Nhược nói như vậy, /2T.LQĐ/ không khỏi trầm giọng cải chính.

Thủy Nhược lườm biếng vỗ vỗ miệng, “Biết rồi dượng, sao người cũng tới đây rồi?”

“Ta nhớ ra còn có chuyện chưa nói với Tuyết Nhi”. Quân Mạc Thiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Tuyết Nhi, nếu Thủy Nhược cũng đã tới, thì trước khi con và Vô Nham đi Thiên Sơn, cũng nên tổ chức hôn sự của hai đứa trước thì hơn.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết và Thủy Nhược cùng nhau sững sốt.

Khúc Vô Nham đang chuẩn bị đi tới hoa viên cũng nghe được câu này, bước chân cứng đờ, dừng ngay tại chỗ.

Hắn và Tuyết Nhi..... Thành thân.....?

147. Q.2 - Chương 76: Chương 033: Nụ Hôn

Quân Lam Tuyết cứng đơ.

Nàng không nghe lầm chứ? Lúc này cha nàng là muốn nàng và Khúc Vô Nham thành thân?

Thành thân!

Quân Lam Tuyết vội vàng nói theo phản xạ: “Cha, cái này không được đâu con với Vô Nham.....”

Với Vô Nham thế nào? Câu nói của Quân Lam Tuyết nghẹn trong cổ họng, đột nhiên không biết nên cự tuyệt như thế nào.

Nếu như lúc trước Quân Mạc Thiên nói những lời này với nàng, nàng nhất định sẽ nói, nàng không quen thuộc với Khúc Vô Nham rồi cự tuyệt.

Lúc này thì sao. Lúc này, nàng không quen thuộc hắn sao?

Không biết.

Không có tình cảm sao? Nàng không biết, ít nhất là từ khi nàng bắt đầu gặp Khúc Vô Nham, hắn đã giúp đỡ nàng, hơn nữa hắn cũng từng nói rất rõ ràng về cảm tình của hắn với nàng.

Chỉ là.....

Người Khúc Vô Nham yêu là Quân Lam Tuyết, là linh hồn ban đầu của cơ thể này, chứ không phải là nàng, nếu như có một ngày nàng chân chính nói ra Quân Lam Tuyết đã chết, còn người mà hắn đang hao tổn tình cảm lại là một cô gái khác, sẽ như thế nào?

Quân Lam Tuyết phát hiện, đột nhiên nàng sợ ngày đó sẽ tới, nhưng mà chuyện đã như vậy, nàng lại càng có lỗi với Khúc Vô Nham.

“Hà?” Tựa hồ như không nghĩ rằng Quân Lam Tuyết sẽ cự tuyệt, Quân Mạc Thiên có chút kinh ngạc liếc nhìn vẻ mặt khó xử của nàng, “Con và Vô Nham thế nào? Tại sao lại không được?”

Dừng một chút, Quân Mạc Thiên nghĩ tới cái gì đó, hơi lộ ra chút tươi cười, “Có phải đã cãi nhau với Vô Nham hay không?”

Quân Lam Tuyết cười khổ.

Cãi nhau.....

Bọn họ có thể làm được không? Khúc Vô Nham đối với nàng chính là xin gì được nàng, tuyệt đối bao dung và dịu dàng, cho dù nàng có muốn âm ỉ thì cũng không âm ỉ nổi đâu.

“Không phải vậy, cha, con chỉ cảm thấy hơi đường đột thôi.” Nàng nỗ lực kiếm một cái cớ, “Huống chi mẫu thân vẫn còn đang bệnh, tin tưởng mẫu thân cũng hy vọng có thể tận mắt chứng kiến con lập gia đình, cho nên cha à, con nghĩ rằng, hôn sự này nên chờ mẫu thân tỉnh lại rồi mới bàn tiếp.”

Nhắc tới Đường Mai Thanh, Quân Mạc Thiên khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về nơi xa xôi, xa xôi mà trống rỗng, “Cha thực xin lỗi con, lúc trước, cứ mỗi lần muốn quyết định hôn sự của con và Vô Nham, ta lại mong mỗi mẫu thân con có thể tỉnh lại, cứ như vậy đã kéo dài gần hai năm trời, chưa tới hai tháng nữa, chính là sinh thành mười tám tuổi của con rồi, cha không thể tiếp tục chậm trễ nữa.”

“Không quan trọng!” Quân Lam Tuyết lập tức nói, lại thêm bộ mặt phớt tỉnh bày tỏ nàng tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì: “Cha, đây không phải là chậm trễ, đây là vì mẫu thân, bọn con đều hiểu mà! Thật đấy!”

Cho nên, người cứ tiếp tục làm con chậm trễ đi, chậm trễ nhiều vào, trong lòng Quân Lam Tuyết âm thầm reo hò.

Quân Mạc Thiên xoay người lại, rũ mắt nhìn nàng, “Tuyết Nhi, cha biết con hy vọng mẫu thân sớm khỏi, nhưng dù sao con cũng là nữ hài tử, khó có được một người như Vô Nham, có tình có nghĩa với con, hai người các con lại tâm đầu ý hợp, nếu kéo dài thêm, ngộ nhờ Vô Nham thay lòng thì biết làm sao?”

“.....” Quân Lam Tuyết thiếu chút nữa đã hô lên ‘thay lòng càng tốt’! Nàng cảm thấy, nếu như nói ra mấy lời này, nhất định cha sẽ cho là nàng bị điên rồi.

Quân Lam Tuyết vô cùng ảo não.

Không nghĩ tới hôn sự của nàng và Khúc Vô Nham bị trì hoãn vì lý do như vậy, nghĩ tới việc tất cả mọi người đều hy vọng mẫu thân nàng có thể tỉnh lại, tận mắt chứng kiến nàng thành thân, cho nên hôn sự của nàng cứ trì hoãn như thế.

Nhưng mà trì hoãn hai năm.....

Như vậy chứng tỏ, không lẽ vốn là nàng mới mười sáu tuổi đã phải gả cho Khúc Vô Nham?

148. Q.2 - Chương 77: Chương 033.1

Khóe miệng Quân Lam Tuyết co quắp một phen, mười sáu tuổi, có phải quá sớm hay không? Còn chưa có trở mã hoàn toàn đó!

Dĩ nhiên, Quân Mạc Thiên cũng không sợ Khúc Vô Nham sẽ thay lòng, ông hiểu Khúc Vô Nham là người như thế nào, càng hiểu tình cảm sâu đậm Khúc Vô Nham dành cho nữ nhi của mình, cho nên ông mới muốn nhân lúc này hoàn thành hôn sự cho hai đứa nó, trước hết là cắt đứt cái đồng mộng tưởng của mấy nữ tử trong Quân gia.

Ông cũng biết Quân Tử Y có suy nghĩ khác thường với Khúc Vô Nham, ông không sợ Khúc Vô Nham thay lòng, nhưng mà ông cũng không muốn để cho nữ nhi của mình chịu uất ức, không muốn ấy nữ tử trong Quân gia vì chuyện này mà gây phiền phức cho Quân Lam Tuyết, cho nên mới muốn nhanh chóng hoàn thành hôn sự của hai đứa này cho rồi, chặt bỏ suy nghĩ của mấy nàng kia.

Huống hồ, bọn chúng tình đầu ý hợp, nếu như có thể chung sống, chính là chuyện đáng mừng, tin tưởng về sau ở Khúc gia, có Vô Nham chăm sóc, Tuyết Nhi chắc chắn sẽ sống tốt hơn ở Quân gia.

“Ai, cháu nói này dưỡng.” Lúc này, Thủy Nhược đột nhiên nhếch chân, chỉ vào Quân Lam Tuyết, nói: “Người xem cái khuôn mặt miễn cưỡng của Tiểu Cô Nãi Nãi đi, theo cháu thấy, chuyện này nên để cho Tiểu Cô Nãi Nãi và Vô Nham đại ca tự mình thương lượng thì hơn, chẳng lẽ tới lúc đó Tiểu Cô Nãi Nãi không muốn, dưỡng còn định bức hôn hay sao?”

Nghe thấy thế, Quân Mạc Thiên khẽ chau mày, quả thật nhìn trái nhìn phải đều thấy vẻ khó xử trên mặt Quân Lam Tuyết, không khỏi trầm giọng, “Tuyết Nhi, chẳng lẽ con không muốn gả cho Vô Nham sao?”

Trong lòng Quân Mạc Thiên nghi ngờ, hôn sự của Vô Nham và Tuyết Nhi đã được quyết định từ bốn năm trước, lúc đó Vô Nham vừa mới trở thành gia chủ của Khúc gia, mới hai mươi hai tuổi, mà Tuyết Nhi vừa mới tròn mười ba, ban đầu cũng không ai nghĩ tới lúc Vô Nham vừa lên làm gia chủ, việc đầu tiên chính là chạy tới Quân gia cầu hôn.

Có thể tìm được một người con rể tốt như vậy, hơn nữa lúc ấy Tuyết Nhi cũng không hề cự tuyệt, cho nên hôn sự này mới được ấn định.

Mấy năm qua, tình cảm của hai đứa nó cũng không tệ, nếu không phải lúc trước ông phản đối, hy vọng có thể chờ tới lúc mẫu thân Tuyết Nhi tỉnh lại rồi mới để cho bọn chúng thành thân, thì lúc Tuyết Nhi vừa tròn mười sáu, hai đứa sớm đã trở thành phu thê rồi.

Hôm nay ông chủ động nói tới cuộc hôn nhân này, chính là vì áy náy năm đó đã cự tuyệt bọn chúng, nhưng không nghĩ đến, người cự tuyệt lúc này lại là Tuyết Nhi.

Quân Lam Tuyết liếc mắt nhìn Quân Mạc Thiên, há miệng, không biết nên trả lời như thế nào.

Thấy nàng trầm mặc không nói, ánh mắt sắc bén của Quân Mạc Thiên trầm xuống vài phần, nói: “Tuyết Nhi, có phải giữa con và Vô Nham có chuyện gì đó không?”

Thủy Nhược một tay nâng má, vừa sờ sờ cái cằm không có râu ria, nói như thật: “Đúng, để ta đoán xem, có phải Vô Nham đại ca lên lút có nữ nhân khác sau lưng người không?”

“.....” Khóe miệng Quân Lam Tuyết co quắp, trợn mắt nhìn Thủy Nhược, “Người nói đi đâu thế?”

“Không phải do Vô Nham đại ca?” Thủy Nhược ‘à’ một tiếng thật dài, “Vậy thì chính là người di tình biệt luyện, đã coi trọng nam nhân nào bên ngoài rồi hả? ! Tiểu Cô Nãi Nãi của ta, như thế không được đâu!”

“.....” Quân Lam Tuyết nhất thời cảm thấy chột dạ, cái này..... Không bị coi là bất tuân nữ tác chứ?

“Bá phụ, Thủy Nhược.” Đột nhiên, một giọng nói thanh nhã truyền tới, giọng nói ấm áp, tròn chu như bầu trời tháng ba, khiến cho người khác cảm thấy như được tắm trong gió xuân.

Mọi người sững sốt, bất giác quay đầu lại, chỉ thấy Khúc Vô Nham đang mỉm cười đi tới, dừng bước bên người Quân Lam Tuyết, mỉm cười nói: “Bá phụ, Thủy Nhược, hai người không nên đoán lung tung nữa, Tuyết Nhi cũng chỉ lo lắng cho bá mẫu thôi, muốn bá mẫu nhanh chóng tỉnh lại rồi mới suy nghĩ tới nhi nữ tư tình.”

Nghe hắn nói như vậy, Quân Mạc Thiên không chỉ không yên tâm, ngược lại càng thêm lo lắng cùng hoài nghi.

Bởi vì Khúc Vô Nham gọi là ‘bá phụ’ mà không phải là ‘nhạc phụ’.

Từ sau khi hai đứa trẻ đính hôn thì Vô Nham luôn gọi ông là ‘nhạc phụ’, hiện tại lại đột nhiên sửa lại, xem ra giữa hắn và Tuyết Nhi quả thực đã xảy ra chuyện gì đó mà không muốn để người ngoài biết.

149. Q.2 - Chương 78: Chương 033.2’

150. Q.2 - Chương 79: Chương 34.1

Quân Lam Tuyết bất ngờ, theo bản năng định ngăn cản nhưng ngay khi nàng vừa đưa tay lên, Khúc Vô Nham đã giữ chặt hai tay của nàng, ấn xuống môi nàng một nụ hôn sâu.

“Khúc Vô Nham!” Ngôn ngữ theo khe hở giữa hai đôi môi kề nhau thoát ra nhưng sức lực của nàng không bằng hắn nên cả người bị khóa ở trong ngực của hắn, không thể tránh thoát.

Sau lưng chống đỡ cửa, nàng chưa từng thấy qua một Khúc Vô Nham như vậy.

Bá đạo, cường thế, thậm chí có chút lạnh khốc.

Từ ngày nàng biết Khúc Vô Nham tới nay, lần đầu tiên thấy hắn như vậy.

Quân Lam Tuyết hiểu được việc nàng cự tuyệt lời cầu hôn đã làm hấn tức giận.

Khúc Vô Nham không để ý Quân Lam Tuyết giãy dụa, bá đạo muốn đòi lấy những gì thuộc về hấn.

Hấn vô cùng sợ hãi, sợ rằng chỉ cần hấn buông lỏng phòng thủ thì cô gái mà hấn yêu sẽ biến mất.

Hấn muốn bẻ gãy cánh chim của nàng, muốn giam cầm nàng ở bên cạnh mình, nhưng lại không hy vọng nhìn thấy những cảm xúc khác của nàng.

“Tuyết Nhi.” Khúc Vô Nham lẩm bẩm khẽ gọi, giọng điệu có chút bá đạo cùng vội vàng, thậm chí có chút bối rối không biết làm sao.

Quân Lam Tuyết không hề động quên cả giãy dụa, liền như vậy đứng tại chỗ, không có phản ứng cũng không có tức giận, chính là im lặng nhìn hấn.

Khúc Vô Nham nhìn vào cặp mắt đẹp của nàng trông thấy hình ảnh ngược của chính mình, thấy nàng im lặng, càng làm cho hấn cảm thấy thất bại cùng thất vọng.

Hấn dần dần ngừng lại, đôi môi mỏng lưu luyến không muốn buông tha đôi môi của nàng, gầm nhẹ, “Nói cho ta biết, có phải bởi vì Tô Lăng Trạch hay không? Có phải hay không?”

Hấn mất khống chế nên mới không để ý đến ý nguyện của nàng mà làm ra hành động như vậy.

Chính là.

Vì sao không giãy dụa?

Vì sao không trả lời?

Hay ở trong mắt của nàng, hấn vốn dĩ đã không thể ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng?

Quân Lam Tuyết nhìn hấn, không có giấu diếm, cũng không có trốn tránh, thản nhiên nói: “Không đơn giản là bởi vì hấn.”

“Vậy là vì cái gì?” Có chút không khống chế được, một tay của Khúc Vô Nham liền vỗ vào phía sau cửa, “Nàng nói, rốt cuộc là vì cái gì?”

Không đơn giản chỉ là vì Tô Lăng Trạch? Khúc Vô Nham cười đầy đau đớn, nói đến cùng, phần lớn nguyên nhân cũng là vì hấn? Nàng yêu người khác, yêu Tô Lăng Trạch!

“Bởi vì rất nhiều chuyện tình.” Quân Lam Tuyết nói một cách nghiêm túc: “Vô Nham, có rất nhiều chuyện không giống trong tưởng tượng của người”

Khúc Vô Nham nhìn nàng đầy kinh ngạc, ánh mắt hơi run rẩy.

Quân lam tuyết tiếp tục nói, mắt đẹp giơ lên, giống như ở nhớ lại, lại giống như đang tự thuật: “Khi ta vừa tỉnh dậy, liền phát hiện mình làm nô tài ở Lăng Vương Phủ nhưng tại sao ta ở nơi này? Ta cũng không biết, ngay từ đầu ta nghĩ mình sẽ rời khỏi, nhưng mà lại đã phát hiện mình ở Lăng Vương Phủ dường như có âm mưu và kế hoạch, ta rất sợ khi ta vừa đi, sẽ bị người khác để mắt đến.”

Thần sắc Khúc Vô Nham khẽ động, dường như muốn nói cái gì.

Quân Lam Tuyết cũng không cho hấn có cơ hội nói: “Sau đó, ta gặp gỡ Tô Lăng Trạch, bởi vì hấn luôn dò xét, ta phát hiện mình trúng độc, trúng một loại độc được mạn tính, đương nhiên có người muốn dùng loại độc này để khống chế ta”

151. Q.2 - Chương 80: Chương 34.2

Bọn họ nói cho ta biết thật ra ta là sát thủ của Ấm lâu, có thân phận rất cao, ta ở Lăng Vương phủ là vì muốn ám sát Tô Lăng Trạch.”

Việc này, đương nhiên Khúc Vô Nham biết, hiện tại toàn bộ Ấm lâu đều nằm trong tay hấn, chỉ là Tuyết nhi còn chưa biết.

“Cuối cùng, người và Tiểu Ngôn xuất hiện, các người nói cho ta biết, ta là đại tiểu thư của Quân gia, nửa năm trước đột nhiên mất tích, vì thế ta nghĩ rằng khi ta rời đi Quân gia không lâu, không cần thận vào Âm lâu trở thành sát thủ, cho nên mới bán mạng vì Âm lâu. Ta muốn thoát khỏi bọn họ, mà gia tộc Quân gia khổng lồ, người tài ba xuất hiện lớp lớp, cho nên ta đi theo các người trở lại, mục đích là tìm tam trưởng lão để giải độc trên người của ta, sau đó thoát khỏi âm lâu, nhưng Lão thần y từng giúp ta điều tra, trên người của ta trúng Phệ Tâm chi độc, đã tồn tại năm năm. Điều này cho thấy ta đã ở Âm lâu làm sát thủ hơn năm năm, mà ở Quân gia, tất cả mọi người biết, Quân Lam Tuyết chẳng qua chỉ là một tiểu thư phế vật, không có thiên phú, là người có tư chất kém cỏi nhất, như vậy Vô Nham, người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Từ lúc về Quân gia, nàng đã bắt đầu nghi ngờ.

Quân gia là một siêu cấp giàu có gia tộc, đại tiểu thư như nàng vì sao tuổi còn nhỏ đã phải vào Âm lâu?

Tuy rằng Âm lâu không thể so sánh với Quân gia, nhưng vẫn rất nguy hiểm, lòng người hiểm ác, năm năm trước nàng chỉ mới mười một hai tuổi, phế vật như nàng làm sao có thể sinh tồn ở Âm lâu để trở thành sát thủ đứng hàng thứ ba?

Ở trên người của nàng dường như còn che giấu bí mật nào đó, mỗi lần dường như vừa mới tìm hiểu được một ít, lại mở ra nhiều điều phức tạp hơn.

Nàng luôn lo lắng đột nhiên có một ngày sẽ có ai đó xuống tay với nàng, nàng làm sao có thể yên tâm?

Khúc Vô Nham nhìn Quân Lam Tuyết, lòng bàn tay hơi co lại, ánh mắt dần dần bình tĩnh trở lại.

Khi thấy trong danh sách của Âm lâu có tên của Tuyết Nhi, hần liền kinh hãi, bởi vì ngay cả hần cũng không biết làm sao Tuyết Nhi có thể vào được tổ chức sát thủ?

Ban đầu, hần cũng có ý nghĩ giống nàng, cứ tưởng nửa năm qua nàng gặp khó khăn gì, mới có thể gia nhập Âm lâu nhưng sau khi xem lại cẩn thận lại phát hiện tên của nàng đã tồn tại được vài năm.

Những gì nàng nói, hần cũng còn đang điều tra, dường như ở Quân gia, ngay từ đầu đã có người dùng cạm bẫy với Tuyết Nhi.

Mà trước mắt còn chưa có tra được kết quả, hần không thể giải thích với nàng.

Nhìn thấy Khúc Vô Nham không trả lời, Quân Lam Tuyết tiếp tục nói : “Vô Nham, chẳng lẽ người không cảm thấy mẹ ta và ta đều bị hại một cách giống nhau sao? Trong lúc vô tình, mẹ ta bị người trong tộc hại, ta cũng giống như vậy, dường như có người dẫn dắt ta chạy theo một hướng nhất định, nếu như có thể tra ra là ai đã hại mẹ ta, có lẽ sẽ tìm ra người ở sau lưng khống chế ta, mà hiện tại, người duy nhất ta có thể tin nhiệm, chỉ có người.”

Cho nên nàng không muốn bởi vì chuyện tình cảm mà cùng Khúc Vô Nham sinh ra ngăn cách.

Khúc Vô Nham chăm chú nhìn nàng rất lâu, rốt cuộc đáy lòng cũng mềm mại xuống, “Ta sẽ ở bên cạnh người.”

Quân Lam Tuyết mỉm cười, “Ta tin tưởng.”

Khúc Vô Nham đưa tay lên sờ nhẹ tóc của nàng, nếu hiện tại nàng không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm, hần cũng không muốn ép nàng, chỉ cần nàng không có cảm tình với ai, như vậy, hần vẫn còn có cơ hội, không phải sao?

“Một khi đã như vậy, chúng ta xuất phát sớm một chút, tin tưởng độc trên người bá mẫu rất nhanh có thể giải.” Khúc Vô Nham nói, về phần độc trên người Tuyết Nhi, hần không tin những người trong Âm lâu, hần sẽ tự mình đi nhờ Tam trưởng lão điều chế giải được.

Chỉ cần có hần ở đây nhất định sẽ không để cho nàng có việc.

“Cám ơn.” Quân Lam Tuyết thật tâm cảm tạ, đem những nghi hoặc và bí ẩn giấu trong lòng đều nói ra, có người cùng mình chia sẻ, nhất thời làm cho nàng cảm thấy thoải mái.

Khi nghe nàng cảm ơn, Khúc Vô Nham nhú nhú mày, theo bản năng định phản bác, nhưng mà nghĩ lại, hẳn không thể buộc nàng quá chặt, nàng sẽ dễ dàng đào tẩu, cho nên mọi chuyện đều. cứ từ từ.

152. Q.2 - Chương 81: Chương 34.3

Thời gian ở lại Quân gia thật ngắn ngủi, dưới sự thúc giục của Thủy Nhược, vốn dĩ cuộc hành trình đến Thiên Sơn chỉ có hai người lại đột ngột tăng thêm một người.

Thủy Nhược là một cô gái độc lai độc vãng, Quân Lam Tuyết rất thích tính cách của nàng, hơn nữa lúc trước khối thân thể này cũng có mối quan hệ rất tốt với nàng, bởi vậy Quân Lam Tuyết cũng không cự tuyệt việc Thủy Nhược cùng mình đi đến Thiên Sơn.

Mà lúc này, ở kinh đô, trời chiều rữ xuống, bao phủ khắp nơi.

Bên trong Hoàng lăng, một bóng dáng có chút cao ngạo, đã quỳ trong này ba ngày ba đêm.

Trước mắt là một hoàng lăng khổng lồ, chữ trên bia mộ vẫn còn mới tinh. Đây là lăng mộ của Lão thái hậu vừa mới qua đời không lâu.

Hoàng lăng cực kỳ rộng lớn nhưng cũng rất im lặng tiêu điều, hẻo lánh, Tô Lăng Trạch quỳ gối trước lăng mộ của Lão thái hậu không nhúc nhích.

Núi sông rộng lớn nhưng trong thiên địa chỉ còn lại một mình hắn, trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng với hoàng lăng âm trầm quỷ dị khác thường.

Bên ngoài Hoàng lăng, Dương Thành nhú chặt đôi lông mày.

Điện hạ quỳ vài ngày, hẳn cũng đã canh gác vài ngày. Sau khi trở về từ Hào Châu, điện hạ bị hoàng thượng lấy lại quyền lực, chỉ còn giữ được cái mạng này quỳ ở trong lăng.

Gần vua như gần cọp, không biết đã nghe qua những lời này khi nào nhưng ngay lúc này, hắn tin, mặc kệ lúc trước hoàng thượng có yêu thương vương gia bao nhiêu nhưng chỉ cần ngài mất hứng liền lấy lại tất cả mọi thứ.

Bởi vì Điện hạ chọc giận Hoàng thượng nên từ hoàng tử được sủng ái nay lại trở thành người quỳ lăng

Vốn dĩ quỳ lăng chỉ là hình thức canh giữ bình thường, nhưng mà bởi vì hoàng thượng phần nộ nên chủ tử đã bị phạt quỳ mấy ngày mấy đêm, luôn túc trực bên phần mộ của thái hậu, một bước cũng không rời đi.

Nhìn bóng dáng cô đơn phía trước, nhìn mặt trời đang nhanh xuống núi , Dương Thành chu môi đi tới

“Điện hạ.” Hắn khẽ gọi một câu.

“Có việc gì?” Tô Lăng Trạch nhắm mắt lại, thản nhiên lên tiếng, giọng điệu lạnh lùng.

Dương Thành lấy ra một phong thư, đưa cho Tô Lăng Trạch “Đây là cấp báo từ Hào Châu, Điện hạ có muốn xem bây giờ không?”

Nghe vậy, Tô Lăng Trạch hé hé mở mắt, con ngươi đen nổi lên từng đợt ánh sáng, hắn tiếp nhận thư, đặt trên đầu ngón tay.

“Thiên Sơn tuyết liên, Thất Diệp Liên hoa sao.”

Tô Lăng Trạch lại chậm rãi nhắm mắt lại, thản nhiên lên tiếng, “Bổn vương đã biết.”

153. Q.2 - Chương 82: Chương 34.4 : Phượng Thành.

Phượng thành là một nơi rất phồn vinh, xung quanh có rất nhiều thành nhỏ.

Đã nhiều ngày, ba người Quân Lam Tuyết, Khúc Vô Nham và Thủy Nhược ngựa không ngừng vó đi đến Thiên Sơn, càng đến gần liền phát hiện địa thế ngày càng cao, núi cao hiểm trở xuất hiện ngày càng nhiều khiến cho đường đi của bọn họ gặp không ít khó khăn.

Thật vất vả mới đi qua được núi cao, gặp được một thành trấn lớn, Quân Lam Tuyết và Thủy Nhược liền nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc đêm nay các nàng không cần phải ngủ ở trên cây.

Đến Phượng thành thì trời đã tối nhưng trên mặt ba người không có chút thần sắc mệt mỏi, nhất là Thủy Nhược, ngược lại dường như còn rất hưng phấn. Điều này làm cho Quân Lam Tuyết cảm thấy kinh ngạc, xem ra Thủy Nhược còn có một thân võ công không thể coi thường.

“Sắc trời đã tối, nếu đã đến Phượng thành chúng ta hãy nghỉ lại ở đây một đêm đi.” Khúc Vô Nham đề nghị.

Quân Lam Tuyết và Thủy Nhược cũng không có ý kiến, vì thế dùng tốc độ nhanh hơn, đi về hướng Phượng thành.

Khúc Vô Nham mỉm cười, luôn đi theo bên cạnh Quân Lam Tuyết.

“Đứng lại!” Còn chưa đi ra khỏi cánh rừng, đột nhiên một đạo âm thanh hung thần ác sát vang lên, lập tức xuất hiện hơn mười người che mặt, ngăn cản đường đi của bọn họ.

“Đường này là ta mở! Các người nếu muốn đi qua, dù sao cũng phải biết điều một chút? Mau đưa tiền cho ta”

Đây là. Cường đạo?

Quân Lam Tuyết và Thủy Nhược liếc nhau, thế nhưng lại gặp cường đạo.

Khúc Vô Nham không nhanh không chậm từ trong lòng ngực lấy ra một cây quạt, đặt ở trước ngực, giống như một thư sinh bình thường, khẽ lay động, bên môi hiện lên một chút ý cười.

Sau đó chỉ thấy Khúc Vô Nham xuống ngựa, nói với cường đạo: “Các vị huynh đệ, các người. Là cướp?”

Nghe Khúc Vô Nham hỏi, cường đạo hai mặt nhìn nhau, bình thường lúc này, bọn họ không phải là nên cầu xin hần sao, sau đó đem tất cả tiền tài trên người giao ra? Nào có ai hỏi ngược lại bọn hắn?

Các tiểu đệ nhìn thấy lão đại nhà mình ngây dại, vội vàng huých chạm vào bả vai hắn, “Lão đại, lão đại, họ đang hỏi chúng ta đây.”

Lão đại cường đạo nhanh chóng phục hồi tinh thần, thần khí ngang ngược, vỗ bộ ngực, “Không sai, bản đại vương đây vang danh ngàn dặm, uy phong lẫm liệt, ta đây chính là trại chủ của Hắc Phong trại, thống lĩnh ngàn tên huynh đệ! Hắc hắc, thế nào? Sợ rồi sao? Sợ thì nhanh đem tiền giao ra đây, đừng lãng phí thời gian!”

Nghe vậy, trong nháy mắt Quân Lam Tuyết liền cảm thấy khó hiểu.

Quái lạ, tại sao lại là Hắc Phong trại, hình như đây là danh từ chuyên dụng, nơi nơi đều có Hắc Phong trại, lần trước cùng Vũ Văn mỹ nhân gặp cường đạo do Minh sùng quốc Thất công chúa thống lĩnh, cũng kêu là Hắc Phong trại.

Tiểu đệ cường đạo cảm thấy nghi hoặc, gãi gãi đầu, khó hiểu hỏi: “Không đúng nha lão đại, Hắc Phong trại của chúng ta không phải chỉ có hơn hai mươi huynh đệ thôi sao? Khi nào thì đã lên đến hàng ngàn.”

“Ngu ngốc! Câm miệng!” Còn chưa nói xong, lão đại cường đạo liền gõ thật mạnh lên đầu tên tiểu đệ, miếng vải đen che kín gương mặt giận dữ của hắn, thật là thành sự không có bại sự có thừa, tên ngu ngốc này không biết là hắn đang uy hiếp bọn họ hay sao? Uy hiếp, uy hiếp, hắn hiểu hay không? Thiệt là tức chết mà!

“A, thì ra là Hắc Phong trại.” Khúc Vô Nham bình tĩnh hiểu ra, dường như đối với hắn Hắc Phong trại chỉ là một danh xưng bình thường, hắn liếc mắt một cái nhìn Quân Lam Tuyết, quên đi, hôm nay có Tuyết Nhi ở đây, không nên ra tay giết người bừa bãi.

Bởi vì hắn không xác định được mình có xuống tay quá nặng hay không, đến lúc đó xuất hiện nhiều máu tanh thì không tốt lắm, như vậy liền tốn chút tiền tài đi.

154. Q.2 - Chương 83: Chương 34.5

Khúc Vô Nham móc từ trong lòng ngực ra vài tấm ngân phiếu, nếu đổi lại là một ngày khác, nhất định hắn không chút do dự xuống tay giết những người này. Nhưng mà phương thức kia rất bạo lực, có Tuyết Nhi ở đây, hắn phải bảo trì hình tượng.

Lão đại cường đạo thấy Khúc Vô Nham vừa móc ra chính là ngân phiếu mấy ngàn lượng, mắt liền sáng rực, lập tức phi thân đón lấy, “Như thế này mới biết điều.”

Tuy nhiên, tay hắn còn chưa kịp đụng tới tờ ngân phiếu kia, đột nhiên một roi hung hăng quất vào trên tay của hắn, Quân Lam Tuyết mới vừa rồi còn ở trên ngựa, hiện tại đã cầm roi tiến tới bên cạnh lão đại cường đạo.

Mặt Quân Lam Tuyết không chút thay đổi, ánh mắt hơi lạnh, lấy ngân phiếu từ trong tay Khúc Vô Nham bỏ vào trong lòng mình.

Nói đùa! Đưa tiền cho cường đạo, còn không bằng giữ lại cho chính mình! Bọn họ có tay có chân, dựa vào cái gì muốn bọn họ đưa tiền cho hắn?

Bất quá nếu Khúc Vô Nham có tiền, muốn tặng cho cường đạo thì cứ đưa cho nàng là được.

“Tuyết Nhi.” Khúc Vô Nham nhìn mặt Quân Lam Tuyết không chút thay đổi, nhìn thấy nàng đem ngân phiếu của hắn bỏ vào trong lòng ngực mình, khoe miệng khê nhếch, có chút cứng chịu lại có chút ý cười bất đắc dĩ xẹt qua bên miệng. Từ lúc Tuyết Nhi mất đi trí nhớ, dường như thay đổi thành một người khác, làm những chuyện khiến người khác không tưởng tượng được.

Trong lòng ngầm cười khổ một tiếng, thật đúng là những hành động của Tuyết Nhi không thể dùng suy nghĩ bình thường để xem xét.

“Quên đi, Tuyết Nhi, chúng ta đang vội vàng vào thành.” Khúc Vô Nham nói, bọn họ muốn nhanh chóng vào thành, không muốn ở đây lãng phí thời gian, thế mà còn chưa nói xong, Quân Lam Tuyết đã vung roi lên, quất ngã cường đạo

“A ——! Tha mạng! Nữ hiệp tha mạng ——!” Trong đêm tối truyền đến tiếng hét cầu xin tha thứ của lão đại cường đạo.

“.” Khúc Vô Nham quên cả lay động cây quạt trên tay, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Tuyết Nhi, có thể.” Không cần bạo lực như vậy.

Thủy Nhược cũng là vẻ mặt không đồng ý, “Tiểu cô nãi nãi, người rất hung tàn, nhìn xem, nhìn xem tiểu đệ cường đạo đã bị người dọa sợ tới mức chạy trốn rất xa, bình thường dọa một chút thì được, làm sao có thể đánh thành như vậy.”

Không muốn nàng bạo lực? Cũng có thể.

Quân Lam Tuyết đập một cước lên lưng lão đại cường đạo, thấp giọng uy hiếp nói: “Đem tiền lấy ra.”

Nàng không lấy tính mạng của hắn, không có tra tấn hắn, như vậy chắc là không bạo lực?

Thủy Nhược hèn mọn liếc nhìn nàng một cái, rất không có nhân phẩm, cư nhiên cướp tiền của cường đạo. Quả là đen ăn đen!

“Nữ hiệp, nữ hiệp, ta không có tiền! Ta thật sự không có tiền!” Lão đại cường đạo vừa hô vừa cố gắng che chở túi tiền trong lòng.

“Khúc, Tuyết Nhi.” Khúc Vô Nham mắt tự nhiên thanh thanh yết hầu, ẩn nhẫn ý cười, ” Quên đi, bọn họ.”

Hắn muốn nói, bọn họ chính là cường đạo, nếu thực sự có tiền, sẽ không đi cướp, nhưng lời này chưa kịp nói, Quân Lam Tuyết đã lấy đi áo khoác của tên lão đại cường đạo, đem túi tiền cầm trên tay.

“” Khúc Vô Nham.

“” Thủy Nhược.

Cảm nhận độ nặng của túi tiền, Quân Lam Tuyết gật đầu vừa lòng, lúc này mới tiêu sái đứng dậy, cười tủm tỉm nhìn lão đại cường đạo lão đại, hảo tâm nói: “Lần sau, trực tiếp lấy là được.”

Làm cường đạo như vật thật vô nghĩa? Trực tiếp lấy không phải xong, niệm lời kịch cũ rích ấy làm gì?

155. Q.2 - Chương 84: Chương 34.6

Dứt lời, nàng tung người nhảy lên lưng ngựa, nói một cách lạnh nhạt: “Đi thôi.”

“” Nhìn tuần mã đi mất, quay đầu lại, lão đại cường đạo đang nằm trên mặt đất không ngừng rơi lệ, hắn làm lão đại cũng thật vất vả.

Vào con đường chính của Phượng thành, chợ đêm phồn vinh, tuy rằng đã là buổi tối nhưng vẫn rất tấp nập.

Người đông quá nên không cưỡi ngựa được, vì vậy ba người đành phải xuống đi bộ.

Trái với Thủy Nhược đang thưởng thức không khí vui vẻ xung quanh, Quân Lam Tuyết lại không hề quan tâm, giống như mọi việc diễn ra xung quanh không lọt vào mắt của nàng. Hiện tại, ở trong lòng của nàng chỉ nghĩ đến việc tìm Thiên sơn Tuyết Liên.

“Tiểu cô nãi nãi, Vô Nham đại ca, tửu lâu này nhìn rất tốt, đêm nay ở đây được không?” Thủy Nhược chỉ vào một tòa tửu lâu trước mắt.

Quân Lam Tuyết và Khúc Vô Nham đều nhìn về hướng nàng chỉ, gật gật đầu.

“Vậy ở nơi này đi, đỡ mất công chạy tới chạy lui.”

Đem ngựa giao cho gã sai vặt của tửu lâu, ba người sóng vai đi vào Phượng Hoàng lâu. Phượng Hoàng lâu rất náo nhiệt, chật ních người, hình như không còn chỗ, Khúc Vô Nham quay đầu mỉm cười hỏi tiểu nhị, “Tiểu huynh đệ, còn chỗ không?”

“Đường như không.” Tiểu nhị quay người lại, đang định nói không có, đột nhiên nhìn thấy Quân Lam Tuyết, liền nhìn chằm chằm.

Hắn đang nhìn cái gì?

Về mặt Quân Lam Tuyết đầy nghi hoặc, nhưng mà ánh mắt của tiểu nhị cũng không dời đi.

Ngay tại thời điểm nàng sắp chịu không nổi ánh mắt của hắn, định xuống tay đánh hắn thì đột nhiên tiểu nhị dậm chân, kêu to: “A! Ta nhớ ra rồi!” Dứt lời vội vàng hướng về phía chướng quầy, nói nhỏ điều gì đó.

Chướng quầy nhìn Quân Lam Tuyết, rồi lấy ra một bức tranh, nhìn xem nàng, lại nhìn bức tranh, cuối cùng hành động giống với tên tiểu nhị, dậm chân mạnh mẽ, vội vàng chạy ra, cúi đầu khom lưng với Quân Lam Tuyết, “Tiểu thư, cuối cùng ngài cũng đến đây, ghế dành cho khách quý đã được đặt cho ngài, mau mau ời!”

Vị trí dành cho khách quý?

Không phải chứ?

Quân Lam Tuyết nheo mắt lại, nàng cũng không nhớ rõ nàng đến đây khi nào...

Khúc Vô Nham hơi kinh ngạc nhìn chương quỳ, nghi hoặc hỏi: “Chủ quán, người xác định chính là vị tiểu thư này?”

“Xác định xác định, chắc chắn!” Chương quỳ vội vàng tươi cười nói: “Tiểu thư họ Quân, phương danh là Lam Tuyết tiểu thư, đúng không?”

“Ai đã đặt?” Quân lam Tuyết trực tiếp hỏi, đột nhiên phát hiện có người vẫn luôn âm thầm quan sát nàng, cảm giác này làm cho nàng phi thường phi thường không thoải mái.

Chương quỳ vội hỏi: “Là một vị Công tử gia, ôi, tiểu thư, ngài cũng không biết, vị công tử này ra tay rất là hào phóng, cho tiểu nhân mấy tờ ngân phiếu vạn lượng, nói là thưởng cho tiểu nhân, chỉ đợi tiểu thư ngài đến, bao cả vị trí dành cho khách quý, chắc chắn.”

Chương quỳ càng nói càng là hưng phấn, quả thực đây là món lời cực kì lớn.

“Công tử gia.” Thủy Nhược vỗ đùi: “Tiểu cô nãi nãi, không phải người được phú gia công tử nào coi trọng chứ!”

Kéo kéo khoe miệng, Quân Lam Tuyết lắc đầu, “Không biết.” Nàng thật sự không biết ai là một việc nhàm chán như vậy.

Biết nàng muốn tới nơi này, cho nên còn đặt bàn ? Thật sự rất nhàm chán!

156. Q.2 - Chương 85: Chương 36.7

Nhìn chương quỳ, lại nhìn khách khứa trong tửu lâu, đột nhiên Quân Lam Tuyết

đi nhanh ra khỏi Phụng Hoàng lâu.

Quên đi, nếu không có chỗ thì tìm một tửu lâu khác, nàng không muốn chịu ơn của tên công tử kia.

“Này, tiểu thư, ngài không vào tửu lâu sao? Tiểu thư, ngài đi đâu vậy?” Chương quỳ thấy nàng đi, vội vàng hô.

“Đi tửu lâu khác, ta không muốn bị người khác nắm trong tay.” Quân Lam Tuyết thản nhiên nói, cũng là nói với Khúc Vô Nham và Thủy Nhược.

Đôi mắt Khúc Vô Nham khẽ híp lại, trong lòng đoán thân phận của công tử gia kia.

Chương quỳ vội vàng đuổi theo ra ngoài cửa, la lớn: “Ôi tiểu thư của ta, người đi tửu lâu nào cũng giống nhau! Công tử gia kia đã bao toàn bộ tửu lâu trong Phụng thành, chỉ chờ ngài tới thôi.”

“.” Quân Lam Tuyết.

“.” Khúc Vô Nham.

“.” Thủy Nhược.

Cái gì gọi là có tiền?

Cái gì gọi là kinh sợ?

Có thể chứ!

Quân Lam Tuyết rất buồn bực, buồn bực thật lớn.

Nàng chưa từng trải qua cảm giác này, mà cái công tử gia thần bí làm cho nàng cảm thấy rất....

Chẳng lẽ là Tô Lăng Trạch sao?

Không có khả năng là hắn, hắn đang ở kinh đô xa xôi, không biết Hoàng thượng xử lí hắn thế nào, chỉ sợ còn không lo được cho bản thân.

Khúc Vô Nham vừa tao nhã nhấm nháp rượu ngon của Phượng Hoàng lâu vừa dùng ánh mắt đánh giá Quân Lam Tuyết, nhìn gương mặt nàng quá bình tĩnh nhưng chỉ có người sáng suốt mới biết nàng đang cảm thấy khó chịu.

Khúc Vô Nham hơi thả lỏng, xem ra nàng rất chán ghét .

Chưởng quầy cười tủm tỉm bưng tới chai rượu ngon nhất, hưng trí bừng bừng nói: “Tiểu thư, thiếu gia, đây là trấn lâu chi bảo của Phượng Hoàng lâu! Vị công tử gia kia bảo tiểu nhân nhất định phải chiêu đãi ngài cho thật tốt, mọi thứ đều phải lấy đồ tốt nhất. Vì vậy, tiểu nhân đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho tiểu thư.”

Hắn không nhắc tới công tử gia kia thì thôi, nhắc tới cái tên công tử kia, Quân Lam Tuyết lại cảm thấy cả người không thoải mái.

“Răng rắc ——” Nhất thời trong lòng tức giận tăng nhanh, cái chén đã bị nàng bóp nát lúc nào không hay.

Chưởng quầy lặng đi một chút.

Thủy Nhược cũng lặng đi một chút, lắc đầu. Oa, đã lâu không gặp, cư nhiên tiểu cô nãi nãi này trở nên bạo lực như vậy!

Chưởng quầy vội vàng cười làm lành, nói : “Hình như vị rượu này không hợp với hương vị của tiểu thư? Không sao, không sao, công tử gia đã nói qua, tiểu nhân nhất định phải đưa ra một thứ gì đó có thể làm tiểu thư hài lòng.”

“Câm miệng!” Quân Lam Tuyết không thể nhịn được nữa liền đứng phắt dậy, hắn ta một câu lại một câu nhắc đến tên công tử gia kia, hắn không thấy phiền sao?

Mâu quang chợt lóe, nàng cố tình nắm lấy mảnh vỡ của cái chén, để ở cổ chưởng quầy, lạnh lùng uy hiếp: “Ta hỏi ngươi, công tử gia kia là ai?”

Nhìn thấy hành động của Quân Lam Tuyết, Chưởng quầy bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, run run: “Tiểu thư, ngài hãy bình tĩnh, đừng xúc động.”

“Nói!” Nàng không tin nàng không ép được hắn!

“.” Chưởng quầy sắc mặt khó coi, “Tiểu thư, công tử gia nói, nếu tiểu nhân nói cho ngài hắn là ai thì tiểu nhân sẽ không nhận được tiền.”

Quân Lam Tuyết cười lạnh, “Ngươi tin hay không nếu bây giờ ngươi không nói, mãi mãi ngươi cũng đừng mơ lấy được tiền”

157. Q.2 - Chương 86: Chương 34.8

“Ta nói, ta nói!” Chưởng quầy khóc không ra nước mắt, tiểu thư này thật tàn nhẫn, hắn tuyệt đối tin tưởng giây tiếp theo, nếu hắn không nói hắn sẽ không còn được nhìn thấy bạc

Vốn tưởng rằng có thể kiếm được một mớ, không ngờ rằng bạc này khó kiếm đến như vậy.

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết mới buông hắn ra, trong trẻo nhưng lạnh lùng đôi mắt vẫn không hề chớp, theo dõi hắn.

Chưởng quầy hơi sợ rút cổ lại, vội vàng nói: “Tiểu nhân chỉ nhớ rõ công tử gia bộ dạng rất tuấn tú, vừa nhìn có thể biết đây là một thiếu gia rất tốt, chỉ có điều nói chuyện không tốt lắm”

Chỉ như vậy?

Quân Lam Tuyết giận dữ: “Tên gì?”

“Tiểu nhân thật sự không biết! Tiểu thư, tiểu nhân thật không biết.” Chưởng quầy khóc không ra nước mắt.

Bộ dạng rất tuần tú, nói chuyện không tốt lắm.

Quân Lam Tuyết không nói gì, khắp thiên hạ có bao nhiêu người như vậy, ai biết hẳn nói người nào?

Khóe miệng nàng khẽ co rút, rốt cuộc là tên nào nhảm chán đến như vậy?

Bỗng nhiên, nàng nghĩ tới điều gì, liếc mắt một cái nhìn chưởng quầy, “Công tử kia, cho người bao nhiêu tiền thưởng?”

Nhắc tới việc này, nhất thời chưởng quầy quên sợ hãi, nghĩ đến việc Quân Lam Tuyết cũng muốn thưởng cho hẳn, vội vàng nói: “Công tử kia rất hào phóng, cho tiểu nhân hai tờ ngân phiếu, tổng cộng năm vạn.” Nói xong, hẳn vừa chờ mong lại vừa hưng phấn nhìn nàng.

Tiểu thư này vừa nhìn đã biết thân phận cũng không thấp, tiền thưởng chắc là sẽ không thấp hơn công tử kia?

Có thể là mấy vạn lượng hay không?

Năm vạn? Khóe miệng Quân Lam Tuyết khẽ nhếch, thật đúng hào phóng, nàng trực tiếp vươn tay ra, đưa tới trước mặt chưởng quầy, “Lấy đến đây.”

“Sao? Cái gì, cái gì?” Chưởng quầy nhất thời không hiểu, lấy cái gì cho nàng?

Quân Lam Tuyết trừng hẳn: “Năm vạn tiền thưởng, lấy đến đây.”

“ ”

Sắc mặt chưởng quầy trắng bệch, ôm chặt lấy ngực, liên tục lui về phía sau vài bước, đề phòng trừng mắt nhìn nàng. “Tiểu thư, đây là công tử gia thưởng cho tiểu nhân” Làm sao nàng có thể cướp đi?

Quân Lam Tuyết nhíu mày, thản nhiên nói : “Làm người, không cần quá tham lam.” Tiền gì nên lấy, tiền gì không nên lấy, người hẳn là nên biết, tiền trên trời rơi xuống coi chừng mang theo tai họa.”

Không cần quá tham lam. Khúc Vô Nham đang nhấp một ngụm rượu ngon thiếu chút nữa sặc, trước mắt chính nàng muốn đem bạc của người khác đoạt lấy, lại nói làm người không cần quá tham lam?

Đúng là Tuyết Nhi. Khúc Vô Nham cảm thấy buồn cười.

Mà Thủy Nhược chỉ kém không giờ hai tay tỏ vẻ mình bái phục nàng.

“Tiểu nhân đâu có lòng tham, đây là tiền tiểu nhân nên được !” Chưởng quầy cứng cổ cãi lại, giống như tiểu tức phụ bị người phi lễ đang ôm chặt bộ ngực, ủy khuất trừng mắt với Quân Lam Tuyết.

Quân Lam Tuyết lười cùng hẳn nói lời vô nghĩa, vung tay lẹm, mảnh nhỏ liền bay ngang qua bên tai chưởng quầy, đâm vào cây cột phía sau lưng hẳn, lập luận sắc sảo: “Lấy hay không lấy?”

Chưởng quầy sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ngồi bệt dưới đất: “Ta đưa! Ta đưa! Đều đưa cho người, đều cho người” Nước mắt rơi từng hàng móc ra hai tờ ngân phiếu, run run đưa tới, nói không nên lời không biết là do bị dọa hay là đang đau lòng vì mất bạc.

Cầm lấy ngân phiếu, đếm, không nhiều không ít, đúng năm vạn, Quân Lam Tuyết cảm thấy vừa lòng, tức giận trong lòng giảm bớt được một chút.

158. Q.2 - Chương 87: Chương 34.9

“Nhưng mà.” Chưởng quầy đột nhiên mở miệng, cẩn thận nói.

“Còn chuyện gì nữa?” .

“Còn tiền rượu và thức ăn.” Nàng định không trả tiền sao?

“ ” Khóe miệng Thủy Nhược run rẩy, hẳn thật đúng là không sợ chết. Nàng hưng trí bừng bừng, mở miệng hỏi: “Xin hỏi chưởng quầy, tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Bảy trăm ba mươi bốn lượng.”

Chắc, thật đấy, cái này mà là rượu ngon, tại sao nàng uống không cảm thấy nó ngon chút nào? Quân Lam Tuyết cau mày.

Khúc Vô Nham cười cười, từ trong lòng ngực lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng, đưa cho chương quây, mỉm cười nói : “Đây, thật xấu hổ, tính tình vị bằng hữu này của ta có chút không tốt, thỉnh thoảng có chút xúc động, vừa rồi có nhiều điểm đắc tội, xin chương quây đừng để ý.”

Chương quây nước mắt lưng tròng, nhìn Khúc Vô Nham, thầm nghĩ: thiếu gia, ngài xác định vị bằng hữu kia của ngài chỉ là ‘thỉnh thoảng có chút’ xúc động sao? Người thỉnh thoảng có chút xúc động sẽ đem hung khí đặt trên cổ người khác sao?

Cầm lấy ngân phiếu một ngàn lượng, chương quây cũng không muốn ở lại, lập tức xoay người, rồi đi ghé lô dành cho khách quý, chỉ sợ muộn một bước, sẽ mất thêm không ít bạc.

Chương quây vừa mới bước ra cửa, phía sau truyền đến âm thanh lành lạnh của Quân Lam Tuyết: “Nhớ thói tiền lẻ, hai trăm sáu mươi sáu lượng.”

Chương quây: ” ”

Khúc Vô Nham: ” ”

Thủy Nhược: ” ”

Sau khi Chương quây đi, ghé lô khách quý liền yên tĩnh trở lại.

Thủy Nhược không khỏi hồi hộp: “Ta nói này tiểu cô nãi nãi, người thật đúng là, càng ngày càng hung hãn, ha ha, nhìn bộ dáng bị dọa kia của chương quây, lão nương cũng chưa hung hãn bằng người.”

Quân Lam Tuyết nhú mày, híp mắt nhìn nàng: “Ta chỉ là nhắc nhở hẩn làm người không cần ham món lợi nhỏ trước mắt.”

Khúc Vô Nham bắt đầu cười cười, hẩn có thể nhắc nhở nàng hay không, chính nàng cũng tham còn bảo người ta không tham?

Bỗng nhiên, Thủy Nhược vỗ cái bàn, nghĩ tới điều gì, lập tức nói: “Tiểu cô nãi nãi, công tử gia kia, nếu đã cho bao hết tất cả tửu lâu ở Phượng thành vì người, nói không chừng ở các tửu lâu khác, hẩn cũng thưởng không ít tiền, muốn hay không. ” Nàng nhú nhú lông mày, trong mắt đã tràn đầy tính toán cùng hưng phấn.

Quân Lam Tuyết nghe nàng nói như vậy, trong chớp lát ánh mắt liền phát sáng, gật đầu: “Không tệ, ý kiến hay.”

Cái tên kia nếu đã có tiền như vậy, nàng việc gì phải khách khí, cướp sạch!

“Khụ khụ, các người không phải là định. ” Thật sự muốn cướp hết tiền thưởng ở các tửu lâu khác? Khúc Vô Nham hỏi.

Quân Lam Tuyết gương mặt nhìn hẩn: “Đương nhiên, đây là chúng ta đang giáo dục bọn họ, làm người không thể ham món lợi nhỏ trước mắt, phải làm đến nơi đến chốn mới tốt, Thủy Nhược, người với ta hợp tác, ta bảy, người ba, có làm hay không.” Phượng thành lớn như vậy, chắc chắn tửu lâu nhiều không đếm hết, giúp đỡ nhau sẽ nhanh hơn.

Thủy Nhược vỗ cái bàn, bất mãn kêu lên: “Vì sao người bảy ta ba? Không được, chia năm năm.”

Quân Lam Tuyết nhấp môi anh đào, nói: “Ta sáu người bốn, không thể nhiều hơn được nữa.”

“ ” Khúc Vô Nham thấy buồn cười, nha đầu keo kiệt này.

Thủy Nhược khê cằm môi, quên đi, nha đầu kia tuổi còn nhỏ, sẽ để cho nàng một lần.

Vì thế hai người đứng dậy đầy hưng phấn như nước cuộn trào mãnh liệt, hưng trí ngất cao, “Đi ——!”

159. Q.2 - Chương 88: Chương 34.10

Nghe nói, chỉ trong một đêm mà toàn bộ tửu lâu ở Phượng thành đều bị cướp bóc.

Nghe nói, đêm hôm đó số vụ án mất trộm cực kỳ lớn, dính dáng rộng khắp, triều đình đã liệt vụ án này là vụ mất trộm lớn nhất của Tỉnh uyên vương triều.

Nghe nói, chưởng quầy của tửu lâu Phượng Hoàng, từ đêm hôm đó, giống như biến thành một người khác, cả ngày la hét, “Ta không biết, ta cái gì cũng không biết.”

Thật ra, hẳn cái gì cũng biết, bởi vì hắn là một trong những kẻ coi tiền như rác. Hơn nữa, hắn còn chính mắt thấy.

Đồng cảnh Thiên Sơn ở cực đông, đi hơn mười ngày đường, cuối cùng cũng đến.

Tuy Cực đông ở phương đông, nhưng bởi vì gần Thiên Sơn nên khí hậu nơi đây tương đối khô, vốn dĩ là mùa hè nóng bức nhưng đến đây lại cảm thấy mát mẻ.

Người đi đường không nhiều lắm, đứng ở đây có thể nhìn thấy bông tuyết Tuyết Sơn trắng xóa ở trên cao.

Quân Lam Tuyết hít vào một hơi, nàng muốn nhanh chóng đến Thiên Sơn tìm kiếm Thiên Sơn tuyết thiên, nhưng hiện tại trời đã tối, nhiệt độ ở Thiên Sơn vào buổi tối rất thấp, không phải ai cũng chịu được .

Bởi vậy leo lên Tuyết Sơn vào ban ngày là lựa chọn tốt nhất.

“Bên kia có khách điểm, thử qua hỏi một chút.” Thủy Nhược chỉ vào khách điểm trước mắt, nói một cách hào hứng.

Hỏi một chút? Hỏi cái gì? Đương nhiên là hỏi có miễn phí hay không? .

Dọc đường đi, dù bọn họ đi đến tòa thành nào, vào khách điểm hoặc tửu lâu nào, chưởng quầy khi nhìn thấy Quân Lam Tuyết, câu nói đầu tiên thì là: ‘Tiểu thư, chúng ta chờ người thật.’.

Có thể nói, công tử gia kia đã đem toàn bộ lộ trình nàng đi Thiên Sơn chuẩn bị sẵn, khiến Quân Lam Tuyết có cảm giác như bị người nắm mũi dẫn đi, cảm giác bị người khác nắm trong tay khiến nàng rất khó chịu.

Ngược lại với sự khó chịu của Quân Lam Tuyết, Thủy Nhược lại nở một nụ cười thật tươi. Dọc đường đi không những không mất tiền mà còn kiếm được một khoảng lớn— .

Trên đường đi, người bình tĩnh nhất là Khúc Vô Nham, vẻ mặt hắn đầy bí hiểm , không vui cũng không buồn, luôn tươi cười như hồ ly nên không ai biết được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Đi vào khách điểm, chỉ thấy chưởng quầy cầm một bức tranh không ngừng nhìn xem, thấy có người tiến vào, tưởng là người trong trấn, hỏi một cách nhàm chán: ” Thuê phòng hay dùng bữa” Ánh mắt chưa từng dời qua bức tranh kia, vừa nhìn vừa nhỏ giọng thì thào tự nói cái gì đó.

Khúc Vô Nham phe phẩy cây quạt, tiêu sái mỉm cười nói: “Phiền toái chưởng quầy, chúng ta muốn thuê phòng.”

“Thuê phòng hả.” Chưởng quầy rốt cục cũng chú ý tới bọn họ, giơ mắt nhìn: “Mỗi người hai lượng ngân.Hả?”

Khi nhìn qua Quân Lam Tuyết, ánh mắt chưởng quầy đột nhiên nhấp nháy, vội vàng bỏ bức tranh trong tay xuống, chạy ra, “Người, người, người là.”

Quả nhiên, lại miễn phí !

Thủy Nhược kích động, nói thay chưởng quầy: “Vị tiểu thư này họ Quân.”

“Đúng đúng đúng.” Chưởng quầy mãnh liệt gật đầu, kích động xoa xoa đôi bàn tay, sau đó nói một câu mà dọc đường bọn họ đã nghe rất nhiều lần: “Tiểu thư, tiểu nhân rốt cục cũng đợi được ngài”

“Kìa, xem đi!” Thủy Nhược vỗ bả vai Quân Lam Tuyết: “Tranh này tuy rằng xấu một chút, nhưng vẫn là người!”

Khóe miệng Quân Lam Tuyết khẽ nhếch: “Chết tiệt!”

“Ha ha ha!” Thủy Nhược cười ha hả.

160. Q.2 - Chương 89: Chương 34.11

Ban đêm ở Cực đông rét lạnh dị thường, bách tính đều phải ăn mặc thật dày mới dám ra cửa nhưng Quân Lam Tuyết và Khúc Vô Nham thì khác, có nội lực hộ thân nên không cảm thấy lạnh.

Nàng đứng ở dưới chân Tuyết Sơn, nhìn Thiên Sơn từ xa, lòng của nàng không thể yên ổn được. Thiên Sơn tuyết thiên rất hiếm gặp, nghe nói trăm năm qua chưa ai được nhìn thấy, nếu nàng tìm không thấy, mẹ của nàng sẽ.

Không được! Nhất định phải tìm được! Mặc kệ trả giá đắt như thế nào đi nữa! Quân Lam Tuyết lắc lắc đầu, bỏ đi suy nghĩ lo lắng trong lòng, xa xa nhìn Thiên Sơn, âm thầm hạ quyết tâm.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu rọi khắp không gian, dường như trên mặt của mỗi người cũng bị che phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng nhạt. Trong phòng ngủ của một túp lều nhỏ, một bóng dáng thon dài đang nằm nghiêng trên ghế quý phi.

Tóc dài chạm vai xõa rối tung, sắc áo đen rộng lưng thùng tùy ý giắt trên người, nam nhân đang nằm trên ghế quý phi nửa hí mắt, vẻ mặt thích ý.

Ngoài cửa, một vị nam tử trẻ tuổi đang đứng bên ngoài với thần sắc lo lắng, bất đắc dĩ đẩy cửa ra, đi vào.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, liếc mắt một cái liền thấy được nam tử cực kỳ chướng tai gai mắt đang nằm ở trên ghế, đầu tiên là sưng sốt, vội vàng đi qua, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, đã giữa trưa .”

Vừa nói xong hần liền nhặt một tấm chăn mỏng ở trên đất, đắp lên người nam tử.

“Giữa trưa?” Hần ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ. Đã giữa trưa rồi, chắc hẳn là nàng đã lên Thiên Sơn.

Nhớ tới khuôn mặt kiêu căng không chịu thua kia, thỉnh thoảng lại giả bộ ngu, đôi mắt hần hơi nhíu lại, sờ sờ cằm tự hỏi, rồi bỗng nhiên đứng dậy: “Rửa mặt chải đầu đi, sau đó lên núi.”

“Lên núi? Chủ tử nói là.”

“Thiên Sơn.” Nam tử bỏ lại một câu, âm thanh lạnh lùng.

Hàng năm, Thiên Sơn bị bao phủ bởi tuyết, khắp nơi đều là một màu trắng xóa.

Trên đường lên núi, nhiệt độ thấp khiến lòng người cũng cảm thấy lạnh lẽo, cũng may mấy người ở đây võ công cũng không kém, dùng nội lực chống cự nên mới không cảm thấy lạnh.

Lên Thiên sơn, mọi cử động của Quân Lam Tuyết đều trở nên cẩn thận, phát huy cao độ tính cảnh giác và khả năng quan sát, vừa cẩn thận quan sát bốn phía vừa tìm kiếm dấu vết của Thiên Sơn tuyết thiên.

Khúc Vô Nham sợ nàng không chịu được giá lạnh, mở miệng nói: ” Tuyết Nhi, có thấy lạnh không?”

Thân hình có chút dừng lại, Quân Lam Tuyết lắc lắc đầu, “Không có gì đáng lo.”

Thủy Nhược bĩu môi, ở địa phương tuyết trắng xóa còn phải cố gắng trừng mắt tìm kiếm, “Ta nói này tiểu cô nãi nãi, nghe nói Thiên sơn tuyết thiên là kỳ vật của thiên hạ, trăm năm qua số người muốn tìm nhiều

không kể xiết nhưng đều không thấy. Ngay cả bộ dáng của nó như thế nào cũng không ai biết, lão nương chỉ sợ khi Thiên Sơn tuyết thiên xuất hiện ở trước mắt ta, lão nương sẽ tưởng rằng nó chỉ là một con vật bình thường mà một cước đạp mất.”

“Vậy người đừng có đạp.” Quân Lam Tuyết lạnh lạnh nói, ánh mắt lóe lên sự kiên định, “Ta nhất định sẽ tìm được.”

“Ai nha, chỉ là người yên tâm đi, có lão nương ở đây, mặc kệ nó là tuyết thiên hay băng thiên, lão nương đều tìm được cho người.” Thủy Nhược vỗ ngực, nói đầy hào khí. Nói xong dừng một lát, dường như đang suy nghĩ đến cái gì không bình thường, Thủy Nhược vội vàng nói: “Tuyết thiên kia, không phải là giấu ở một góc nào đó trong núi chứ?”

161. Q.2 - Chương 90: Chương 34.12

Tuyết thiên kia nghe giống như là con trùng con? Tuyết sơn lớn như vậy, muốn tìm một con sâu.
Trời, Thủy Nhược cảm thấy hối hận vì lời nói của mình.

“Không sai, tuyết thiên thích rét lạnh, nhất định là trốn bên trong Tuyết Sơn, chúng ta cứ leo lên đỉnh núi, khả năng Tuyết thiên sống ở đỉnh Tuyết Sơn là rất lớn.” Khúc Vô Nham nói thẳng, một thân trang phục trắng càng khiến hắn trở nên ngọc thụ lâm phong khi ở trong tuyết.

“Ừ, đi đỉnh núi.” Quân Lam Tuyết không có ý kiến. Trong ba người, chỉ có Khúc Vô Nham hiểu biết về Tuyết thiên.

Có nội lực hộ thể nên không sợ rét lạnh, hơn nữa ba người bọn họ khinh công sâu không lường được, không đến hai canh giờ đã đi được một nửa lộ trình.

Trước mắt bọn họ là một khe sâu chắn ngang đường đi.

Khe sâu rộng khoảng mười thước, từ trên nhìn xuống, giống như một hố đen sâu thẳm, không nhìn thấy đáy.

“Không qua được.” Thủy Nhược nhìn khe rãnh nói: “Nếu không, chúng ta đi đường vòng ở bên kia đi?” Nàng là nữ nhân mảnh mai, không thích hợp leo núi.

Khúc Vô Nham không đồng ý, “Thiên Sơn rất nhiều địa vực với lại khe sâu này diện tích rất lớn. Nếu đi đường vòng, e rằng trời sẽ tối.”

“Vô Nham đại ca, không phải là người muốn ta bay qua chứ?” Nơi này khắp nơi đều là tuyết, nếu không cẩn thận, có khả năng sẽ rơi xuống.

Khe rãnh sâu như vậy, nếu té xuống, chắc chỉ còn nửa cái mạng. Cho dù còn nửa cái mạng, bị nhốt ở dưới, nếu không ra được cũng sẽ chết đói hoặc chết rét.

Khúc Vô Nham cười cười, không nói gì, quay lưng lại, lấy ra một dây thừng dài, “Lúc trước, bá phụ có dặn dò, ta đã tới Thiên Sơn rồi, đối với nơi này có biết một chút nên đã chuẩn bị Ngàn nhân ti.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết hơi nhướn mày, hắn đã tới đây. Xem ra trước đây phụ thân cũng đã cùng Vô Nham tìm Thiên Sơn tuyết thiên.

Ngàn nhân ti là một dây thừng dài, mỏng như cánh liễu nhưng lại cứng cỏi dị thường. Người có nội lực cao thâm nếu muốn đánh gãy chỉ sợ cũng phải tốn không ít sức.

Khúc Vô Nham nhìn sang bên kia khe, nói với Quân Lam Tuyết: “Nếu ta nhớ không lầm ở nơi này có một khối đá, ta sẽ đem Ngàn nhân ti cố định ở khối đá đó. Lúc các người đi qua, cần phải cẩn thận.”

Quân Lam Tuyết Thần gật đầu nghiêm túc, tỏ vẻ đã biết.

Nói xong, Khúc Vô Nham nhón mũi chân, nháy mắt bóng dáng bay đi về hướng bên kia. Bỗng nhiên, Ngàn nhân ti trong tay bắn ra, nhớ lại vị trí của khối đá, thành công bay qua.

Hắn đem một đầu khác của Ngàn nhân ti thấy qua, Quân Lam Tuyết bắt lấy, không chút do dự bay qua bên kia.

Nhìn thấy động tác thuần thục của nàng, Khúc Vô Nham lộ ra một chút ý cười.

Nơi này là khe sâu, chỉ cần hắn động tay một chút, nàng chắc chắn sẽ chết, nhưng Tuyết Nhi lại toàn tâm toàn ý tín nhiệm hắn, cảm giác này làm cho hắn cảm thấy rất hài lòng.

Quân Lam Tuyết cũng không biết ý nghĩ của hắn, vận dụng võ công cùng nội lực, dựa vào lực kéo của Khúc Vô Nham, chuyên tâm nhảy qua.

162. Q.2 - Chương 91: Chương 34.13

Quá tập trung nên nàng không nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Thủy Nhược khi nhìn hai người bọn họ. An toàn rơi xuống đất, Quân Lam Tuyết không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nếu không có Khúc Vô Nham kéo nàng, nhất định nàng sẽ té xuống.

Nàng quay sang hướng Thủy Nhược vẫy vẫy tay: “Nơi này an toàn, qua đi.”

Thủy Nhược nhướng mày: “Gấp cái gì, lão nương ta còn chưa nghỉ ngơi đủ, các người mau tránh ra, không thôi ta đừng trúng bẫy giờ!”

Dứt lời, nàng cũng nắm chặt Ngàn nhân ti, nhón mũi chân bay qua.

Qua khe sâu một cách thuận lợi, ngày càng đến gần đỉnh Thiên Sơn nhưng đừng nói đến Thiên Sơn tuyết thiên, ngay cả một sinh vật cũng không có.

Mỗi bước chân của bọn họ hằn những dấu chân thật sâu.

Ở giữa Thiên Sơn, nhìn đỉnh núi ở xa xa, Thủy Nhược yếu ớt hỏi: “Vô Nham đại ca, người tới nơi này, tại sao người không dẫn bọn ta đi đường nào ngắn ngắn chút.” Leo lên như vậy biết chừng nào mới tới.

Khúc Vô Nham thở hổn hển, không khí lạnh như vậy nhưng hắn lại cảm thấy oi bức: “Qua con dốc này, phía bên phải sẽ có một con đường đi thẳng lên đỉnh núi.”

“Vậy còn chờ cái gì, đi nhanh lên.” Thủy Nhược cố gắng chịu đựng, tiếp tục bước từng bước một.

Mí mắt Quân Lam Tuyết hơi nháy, không biết vì sao trong lòng nàng đột nhiên cảm giác bất an.

Trước mắt không còn tuyết đọng thành từng tầng mà là mấy chục khối đá lờm chờm.

“Chính là nơi này.” Khúc Vô Nham mỉm cười nói: “Mấy năm trước ta cũng từ nơi này trèo lên đến đỉnh núi, nơi này có đá lớn, chắc chắn chúng ta sẽ leo lên đỉnh núi rất nhanh.”

Quân Lam Tuyết khé nhếch môi anh đào nói: “Từ nơi này có thể leo đến đỉnh núi?”

“Ừ, có thể.” Khúc Vô Nham gật đầu, quay lại nhìn nàng, trong mắt có chút đau lòng: “Mệt không?”

Quân Lam Tuyết lắc đầu, khẽ cười: “Không mệt.”

“Đi thôi đi thôi, mau chóng tìm được băng thiên rồi đi về, lão nương mệt quá.” Thủy Nhược nói thảm một câu, nếu biết đến nơi này khổ như vậy, nàng sẽ ở lại Quân gia!

“Là tuyết thiên.” Quân Lam Tuyết liếc nàng một cái, sửa lại lời nàng, thả người nhảy lên khối đá lớn kia, bắt đầu leo lên.

“Khụ khụ.” Thủy Nhược ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, vội vàng theo phía sau nàng, “Biết rồi, biết rồi, là tuyết thiên không phải băng thiên.”

Bỗng nhiên, Khúc Vô Nham dừng lại: “Đợi chút, các người có cảm thấy kỳ quái không?” Dường như, Tuyết Sơn đang chấn động.

Quân Lam Tuyết nhú mày, dưới chân đang cảm thấy run run.

Thủy Nhược cũng phát hiện có điểm lạ: “Tiểu cô nãi nãi, có phải có quái vật dưới đất hay không? Hay đó là Tuyết thiên?” Nghe đồn mỗi khi kì vật xuất thế đều có dị tượng, có lẽ đây là tuyết thiên.

Mặt đất chấn động ngày càng mạnh, đỉnh núi Tuyết sơn bỗng xuất hiện những quả cầu tuyết đang lăn xuống.

Khúc Vô Nham bỗng nghĩ tới điều gì, sắc mặt biến đổi, ” Không tốt! Là lở tuyết! Đi mau!”

Sắc mặt ba người đại biến, thật không ngờ lúc này lại gặp lở tuyết, hơn nữa tình huống này có vẻ xấu, cả Tòa Tuyết Sơn đều đang run rẩy .

163. Q.2 - Chương 92: Chương 35.1

Không có thời gian cho bọn họ suy nghĩ, ba người nhanh chóng dùng khinh công phóng về hướng chân núi.

Những quả cầu tuyết khổng lồ từ trên đỉnh núi lăn xuống, Thiên Sơn chấn động ngày càng lớn, bọn họ có thể cảm nhận được ở sau lưng như có Tử Thần đang truy đuổi.

Trong ba người, Khúc Vô Nham có khinh công tốt nhất, tiếp đến là Thủy Nhược, Quân Lam Tuyết chỉ mới học nên không đủ sức để đuổi kịp. Vì vậy, Khúc Vô Nham và Thủy Nhược chỉ có thể nắm lấy nàng cùng nhau chạy băng băng.

“Nhanh lên!”

Tuyết lở với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã lăn xuống chân núi

“Vô Nham, Thủy Nhược, các người đi trước đi!” Ba người đi cùng nhau nhưng Quân Lam Tuyết hiểu tốc độ của nàng chậm nhất, với khinh công của Vô Nham và Thủy Nhược hoàn toàn có thể rời đi .

Trong lòng cảm thấy thất vọng, nàng quá yếu.

“Câm miệng.” Âm thanh của Khúc Vô Nham ở bên cạnh truyền đến, ẩn chứa chút tức giận.

Hắn không cho phép nàng tự coi nhẹ mình, không có ai liên lụy ai, nàng không cần tự trách.

Khúc Vô Nham lợi dụng thời gian nghỉ ngơi, liếc mắt nhìn một cái, tuyết đang lở rất nhanh. Lần này là sai lầm của hắn, chính hắn đã đưa bọn họ đến địa phương nguy hiểm này.

“Tiểu cô nãi nãi, đi thì cùng đi, chúng ta sẽ không có việc gì !” Thủy Nhược bớt thời gian trả lời nhưng dường như nàng đã cố gắng hết sức, lúc nói chuyện thở hồng hộc.

Quân Lam Tuyết mím môi không nói, nàng biết bọn họ không muốn nàng tự trách, bởi vậy cắn cắn môi, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Bỗng nhiên, thân hình Khúc Vô Nham dừng lại, khuôn mặt tuần tú chìm xuống.

Quân Lam Tuyết và Thủy Nhược cũng dừng lại, trước mắt là khe sâu lúc trước đã chặn đường bọn họ.

Bọn họ lại đến khe sâu !

“Chết tiệt, lại là nơi này!” Thủy Nhược không nhịn được tức giận, mắng một tiếng.

“Nhảy qua.” Khúc Vô Nham trầm giọng nói, trước mắt bọn họ không còn đường đi, chờ đợi thêm nữa, tuyết sẽ lở đến!

Quân Lam Tuyết hiểu được chỉ có thể làm như vậy .

Khoảng cách của khe sâu cũng không quá lớn, Khúc Vô Nham và Thủy Nhược muốn đi qua cũng không có vấn đề gì. Tuy nhiên, chỉ sợ lúc bay qua, dẫm lên là tuyết chứ không phải mặt đất.

“Ta sẽ đi trước.” Khúc Vô Nham nói, nói xong liền hướng đối diện khe sâu lao đi.

“Vô Nham đại ca ——” Thủy Nhược vội vàng ngăn cản, nói chưa xong, vội vàng chạy tới nhưng chỉ kịp đụng vào vạt áo của hắn, đứng sững sờ tại chỗ.

“Vô Nham!” Quân Lam Tuyết cũng bị dọa, không có xác định điểm dừng chân đã đi qua, lỡ như dẫm phải tuyết, rất có thể sẽ té xuống !

Trong nháy mắt, Khúc Vô Nham đã bay qua bên kia, may mà, hắn dẫm lên mặt đất chứ không phải tuyết, nếu không chỉ sợ sẽ rơi xuống vực sâu.

Nhìn thấy hắn an toàn rơi xuống đất, trong lòng Quân Lam Tuyết nhẹ nhàng thở ra.

“Nơi này là mặt đất, Thủy Nhược, mang theo Tuyết Nhi qua đây!” Khúc Vô Nham trầm giọng nói.

Thủy Nhược không nói hai lời, nhanh chóng nắm lấy Quân Lam Tuyết nhảy qua khe sâu.

164. Q.2 - Chương 93: Chương 35.2

Bởi vì hồi nãy leo núi tiêu hao nhiều năng lượng, võ công của Thủy Nhược lại không bằng Khúc Vô Nham, hơn nữa còn mang theo Quân Lam Tuyết. Nhất thời Thủy Nhược cảm thấy hơi quá sức, tốc độ cũng vì thế mà chậm lại.

Phía sau, lỗ tuyết đã cách bọn họ không còn xa, Thủy Nhược cắn răng, đẩy Quân Lam Tuyết về phía trước.

Đúng lúc đó, đột nhiên thân thể trở nên mềm nhũn, không có chút lực.

“Thủy Nhược?” Thân thể đột nhiên hơi rơi xuống, mơ hồ cảm thấy có điều không đúng nên Quân Lam Tuyết vội vàng quay đầu nhìn Thủy Nhược, chỉ thấy toàn băng tuyết, Thủy Nhược đầy mồ hôi, bộ dáng mệt lã do dùng sức quá độ.

Suy nghĩ vừa dứt, bỗng nhiên thân thể Thủy Nhược rơi xuống.

“Thủy Nhược!”

Hai người kinh hãi, Khúc Vô Nham vung trường bào vung, Ngàn nhân ti từ trong tay áo bay ra, quần vào tay Thủy Nhược.

“Nắm chắc!”

Vừa dứt lời, những quả cầu tuyết từ trên cao lăn xuống, một tay Thủy Nhược nắm lấy Ngàn Nhân ti, lại bị tuyết đánh mạnh vào người, một tay nắm lấy Quân Lam Tuyết hơi buông lỏng.

“Thủy Nhược!” Quân Lam Tuyết cả kinh, không có gì chống đỡ, nàng liền nắm chặt cục đá ở bên cạnh khe sâu.

Nhưng vừa mới vươn tay, phía sau lưng nàng lại đột nhiên trằm xuống, trong chớp mắt có đồ vật gì đó đè lên lưng nàng

Ngẩng đầu, nhìn thấy tuyết lở khắp nơi, nháy mắt che mất bóng dáng Quân Lam Tuyết.

Con người Khúc Vô Nham mở lớn, nhìn thấy Ngàn nhân ti trong tay chỉ kéo trở về một mình Thủy Nhược, đáy lòng chợt lạnh lẽo.

Tuyết Nhi. Bị băng tuyết bao phủ, đã rơi xuống !

Khe sâu hơn mười thước ngăn lại lỗ tuyết, chỉ có một ít bay qua bên kia khe sâu.

“Đưa cho ta.” Một đạo âm thanh khàn khàn đột ngột vang lên, trước mắt có bóng người rất nhanh hiện ra, Khúc Vô Nham chỉ cảm thấy trên tay căng thẳng, trong tay nắm chặt Ngàn nhân ti.

Nhìn bóng dáng người mặc áo đen nhanh chóng tiến đến khe sâu, đột nhiên Thủy Nhược mở to hai mắt nhìn, phía trên Thiên Sơn, trừ nhóm người nàng ra sao còn có thể có người khác?

Rơi xuống quá nhanh làm cho Quân Lam Tuyết cảm thấy không thoải mái, nàng neho mắt lại nhìn thấy bên dưới khe sâu càng ngày càng đen, băng tuyết không ngừng đập vào người, nàng cố gắng huy động sức để tự cứu lấy mình nhưng không thể.

Nàng bắt đầu cảm thấy choáng váng, trên mặt Quân Lam Tuyết xuất hiện thần sắc bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ. Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của nàng?

Ý nghĩ này vừa mới nảy lên trong đầu, bên hông bỗng nhiên xuất hiện một cỗ sức mạnh cản trở tốc độ rơi xuống của nàng.

“Bắt lấy!” Phía trên khe sâu truyền đến một âm thanh khàn khàn.

Ngay lập tức, Quân Lam Tuyết bắt lấy Ngàn nhân ti quần ngang hông, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một người mặc áo đen rộng thùng thình, trên mặt đeo một cái khăn màu đen, lúc này đang cầm lấy chủ thủ đâm vào một bên vách đá.

Trong mắt xẹt qua chút kinh ngạc, hẳn là ai vậy? Tại sao cứu nàng?

Nàng đang muốn hỏi, hắn đã mở miệng.

“Nắm chặt.” Nam nhân mang mặt nạ khẽ quát một tiếng, âm thanh có chút khàn khàn mà nàng chưa bao giờ nghe qua.

165. Q.2 - Chương 94: Chương 35.3

Hét lên một tiếng, Quân Lam Tuyết liền chết vội vàng ôm chặt Thiên Nhận ti, không buông lỏng chút nào, đầy lòng dần dần căng thẳng hơn, cũng biết, hiện tại cũng không phải thời điểm thảo luận việc này.

Từng đợt từng đợt sóng tuyết từ phía trên rơi xuống, nhìn từ đợt sóng tuyết rơi xuống này, chỉ sợ mất một lúc cũng sẽ không dừng được, đoán kiếm trong tay nam tử mặt nạ nhất thời không thể chống đỡ sức nặng của hai người, không ngừng trượt xuống, tiếng kim loại chói tai vang lên rõ mồn một, tạo thành không ít tia lửa.

“Người bò lên, ống tay áo bên phải còn có một thanh đoản kiếm.” Nam tử mặt nạ khàn khàn nói, hiện tại hai tay hắn không thể buông ra, chỉ có thể để cho Quân Lam Tuyết cầm lấy.

Quân Lam Tuyết gật đầu, một tay bám trên đá, một bên bò lên theo Thiên Nhận ti, bò đến bên cạnh nam tử mặt nạ, lấy đoản kiếm ra, găm chặt vào trên vách đá.

Nam tử mặt nạ bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm không ít, thân thể hai người cũng không hạ xuống, từ xa nhìn lại, giống như vải bố treo trên vách đá, lay động trong gió.

Về mặt Quân Lam Tuyết hơi dịu đi một chút, giọng nói khẽ hỏn hển, ngẩng đầu nhìn lên nam tử mặt nạ phía trước: “Người là ai? Vì sao phải cứu ta?”.

Nam tử mặt nạ lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, giọng nói khàn khàn khác thường: “Đi ngang qua.”

“....” Đi ngang qua? Chỉ bởi vì đi ngang qua, nên mới cứu nàng? Quân Lam Tuyết tất nhiên là không tin, nhưng trong lòng vẫn cảm kích như cũ: “Đa tạ ra tay cứu giúp.”

Nam tử mặt nạ không lên tiếng, tựa hồ như đang quan sát xem nên dùng cách nào để nhanh chóng leo lên, trông thấy Quân Lam Tuyết nói lời cảm tạ, hắn xoay đầu lại, giọng điệu có chút trào phúng: “Nữ nhân kia đá người một cước, đập lên lưng người nhảy lên.”

“....” Trái tim Quân Lam Tuyết dừng lại, thân thể căng thẳng, cứng nhắc nói: “Nàng là vì cứu ta, người nhìn nhầm rồi.”

Nam tử mặt nạ không nói, ánh mắt giấu bên dưới mặt nạ càng thêm mỉa mai.

“Làm sao đi lên?” Hiện tại nàng quan tâm nhất là vấn đề này, hiện tại hai người đều treo người trên vách đá tại vực sâu này, tiến thoái lưỡng nan, phải đi lên như thế nào?

Nam tử mặt nạ thản nhiên nhìn đỉnh cốc cao hơn mười thước, không nóng không lạnh quăng ra vài chữ: “Leo lên.”

“Leo lên?” Quân Lam Tuyết nhìn độ cao, nhấp môi anh đào, có chút khó khăn.

Tuyết không ngừng rơi xuống ngày càng ít, mà khe sâu lại giống như cái hang không đáy, tuyết rơi xuống nhiều hơn nữa cũng không thể lấp đầy nó, thậm chí không nhìn thấy đáy.

Có lẽ tuyết lở sắp ngừng.

Không biết khe sâu phía dưới là nơi nào, tuyết đọng rơi xuống nhiều như vậy, thế nhưng vẫn mênh mông vô bờ tối đen như mực.

Xem ra chỉ có thể dùng phương pháp thực tế nhất, đáy lòng than nhẹ một tiếng, Quân Lam Tuyết không nói hai lời, vừa thận trọng tìm kiếm những hòn đá có vẻ vững chắc nhô ra trên vách đá, có thể chống đỡ trọng lượng của bọn họ, tay kia thì bò lên vách đá, từng bước từng bước giống như ốc sên bò lên đỉnh cốc.

“Người leo như vậy, người ngày mười đêm cũng không thể leo lên.” Nhìn thấy động tác của nàng, nam tử mặt nạ hừ một tiếng, dừng nói mười ngày, ngay cả tối hôm nay cũng không biết có chịu nổi hay không.

Quân Lam Tuyết quay đầu liếc hắt một cái: “Chẳng lẽ người có biện pháp tốt hơn?”

“Nhìn” Nam tử mặt nạ đem Thiên Nhận ti cột vào chỗ khác bên hông, đoản kiếm chém sắt như chém bùn trong tay một đao cắm vào trong vách đá cứng rắn: “Đá tuyết, ngoài cứng trong mềm, dễ dàng leo lên.”

Dứt lời, hắt liền cắm đoản kiếm vào sâu trong vách đá, nhảy lên trên một khoảng cách lớn.

Quả nhiên là biện pháp tốt.

Quân Lam Tuyết có chút kinh ngạc nhìn nam tử mặt nạ cư nhiên lại có thể biết rõ ràng như vậy, xem ra là người hàng năm sinh sống tại Tuyết Sơn, nghĩ đến đây, vội vàng dựa theo phương pháp của hắn, nhanh chóng nhìn về hướng đỉnh cốc leo lên.

Nhìn đỉnh cốc ngay trước mắt, đột nhiên, một sợi dây thừng ước chừng lớn bằng cánh tay nàng từ đỉnh cốc buông xuống.

Nhìn sợi dây này, nam tử mặt nạ bắt lấy trước, lạnh lùng phân phó: “Nắm chắc sợi dây.”

Quân Lam Tuyết theo lời làm theo, chỉ thấy nam tử mặt nạ bắt lấy cánh tay nàng, mũi chân điểm một chút liền nhảy lên đỉnh cốc.

“Tuyết Nhi!” Quân Lam Tuyết một chân chưa đứng vững, liền bị Khúc Vô Nham đứng bên cạnh khe sâu ôm chặt.

Bên cạnh truyền đến một giọng nói trong trẻo của thư đồng: “A, ta đã nói, chủ tử nhà ta là cao thủ Tuyết Sơn, nói với người sẽ không có việc gì, người còn có ý muốn nhảy xuống đấy.”

166. Q.2 - Chương 95: Chương 36.1: Tiêu Chuẩn Gả Chồng Mới Nhất.

Giọng nói trong trẻo có phần ngây thơ.

Quân Lam Tuyết cảm giác được sự lo lắng và vội vàng của Khúc Vô Nham, đôi tay run run giống như đang biểu hiện nội tâm kinh sợ của hắn, vội vàng nói: “Vô Nham, ta không sao.”

Quả thực không có việc gì, tuy rằng thiếu chút nữa đã đánh mất cái mạng nhỏ.

Nhưng nghe thấy thư đồng kia nói thời điểm đó Khúc Vô Nham cũng muốn nhảy xuống theo, vẫn bị rung động một chút.

Cũng may là không có nhảy, nếu không vực này sâu vạn trượng, không phải lần nào cũng có một cái Mê Vụ sâm lâm để cho bọn họ sống.

Khúc Vô Nham ôm Quân Lam Tuyết thật chặt, lúc nhìn thấy Thiên Nhận ti kéo lên chỉ có một người Thủy Nhược, cả người hấn đều ngây dại.

Qua nhiều năm lần đầu tiên tim lại đập đầy sợ hãi như vậy.

Nơi này là Tuyết Sơn, không phải là rừng rậm tầm thường.

Một khi bị kẹt ở đây, vừa gặp phải tình trạng không có thức ăn nếu không phải bị đói chết thì chính là bị đông chết.

Cho nên hấn cũng người trong nháy mắt.

Trong nháy mắt cũng người ấy, lại có một người nhanh chóng cướp đi Thiên Nhận ti của hấn nhảy xuống cứu người.

Phục hồi lại tinh thần hấn vốn định muốn đi theo, Thủy Nhược cùng một tên thư đồng lại ngăn cản hấn.

Tên thư đồng kia dùng tính mạng đảm bảo nói, chủ tử của hấn là một người rất lợi hại, nhất định sẽ không có việc gì.

May mắn.....

May mắn nàng thật sự không có việc gì.

“Thực xin lỗi..... Đầu là ta không tốt.” Thủy Nhược đi tới, hốc mắt ửng đỏ, trường kiếm cắm xuống trên mặt tuyết, nói: “Tiểu cô nương, người đâm ta một kiếm đi! Ta đáng ghét cư nhiên thiếu chút nữa hại người rút xuống vực sâu vạn trượng! Lão nương vô dụng! Người mau đâm ta một kiếm! Để cho lòng lão nương được an ủi chút!”

Quân Lam Tuyết nhẹ nhàng đẩy Khúc Vô Nham ra, nhìn thoáng qua Thủy Nhược, có chút bất đắc dĩ nói: “Người làm cái gì vậy, ta đây còn tốt đứng ở đây, chẳng lẽ các người đều muốn ta gặp chuyện không may? Một đám người tự trách thành dạng này.”

“Đương nhiên không phải!” Thủy Nhược vội vàng nói: “Nếu người xảy ra chuyện về sau ta đi Quân gia tìm ai ức hiếp đây!”

“....” Chà, thì ra là muốn tới ức hiếp nàng?

“Chính là như vậy, hiện tại ta lại không có việc gì, hai người các người không cần lo lắng.”

Khúc Vô Nham hơi ngắc đầu, tựa hồ như mới phục hồi lại từ sự kinh sợ vừa rồi, nhìn thoáng qua người chân thật đứng ngay trước mắt, một lòng rất cuộc buông lỏng xuống.

“Không có việc gì là tốt rồi.”

Đúng vậy, không có việc gì là tốt rồi.

Mà sai lầm này, hấn tuyệt đối không cho phép chính mình lại sai lần thứ hai, tuyệt đối sẽ không.

Lúc này Quân Lam Tuyết mới cười cười, nhìn tuyết lở trôi qua đỉnh núi cao, mắt hơi nheo lại, lời người mặt nạ đen nói lúc ở vách núi lại bay vào tai, hấn nói Thủy Nhược đạp nàng một cước, đâm trên lưng của nàng nhảy lên đỉnh khe sâu.

Nàng lại không cho là như vậy.

Lúc tuyết tràn xuống ấy, hai người bọn họ cũng không kịp chú ý cái khác, theo bản năng tìm kiếm sự sống dưới tình thế cấp bách, hành động của Thủy Nhược bất quá chính là ngoài ý muốn, có lẽ ngay cả chính nàng cũng không biết lúc ấy mình đâm cái gì đi.

Quân Lam Tuyết ngẩng đầu nhìn nam tử mặt nạ, một thân hần mặc áo choàng rộng thùng thình, trên mặt lại mang theo một cái mặt nạ, nhìn không ra đáng người, nhưng chiều cao cùng giọng nói này hẳn phải là một nam nhân.

Nàng cảm kích nói: “Vừa rồi đa tạ cứu giúp!”

Nam tử mặt nạ thần nhiên liếc nhìn nàng một cái, giọng nói khàn khàn nói: “Không cần, chỉ là đi ngang qua.”

“Ta xem một chút ta xem một chút!” Tiểu thư đồng kia đột nhiên hào hứng xông lên, miệng than thở nói: “Chủ tử người vừa rồi anh hùng cứu mỹ nhân, ta muốn xem thử nàng có đẹp hay không, nếu nói như không đẹp, chủ tử người liền uống phí khí lực cứu.”

Nói xong tiến đến bên người Quân Lam Tuyết, quay xung quanh nàng một vòng, đánh giá từ trên xuống dưới.

Tiểu thư đồng kia thoát nhìn giống như mười hai mười ba tuổi, bộ dạng cực kỳ tuấn tú, còn chưa hết tính trẻ con nên trên mặt có chút ngây thơ.

Hắn đánh giá toàn thân Quân Lam Tuyết, thất vọng mở miệng: “Như thế nào như vậy a? Ngực không đầy đặn, mông không vỉnh, trên người không có mấy lượng thịt, một chút cũng không đẹp, chủ tử người rõ ràng khoe khoang.” Còn tưởng rằng lần này chủ tử anh hùng cứu mỹ nhân, có thể cứu về một người điềm đạm đáng yêu chứ.

Hi vọng tràn đầy. Kết quả, bộ dạng quá kém.

Nghe vậy, khuôn mặt Quân Lam Tuyết nháy mắt liền đen.

Mẹ nó.

Còn đang suy nghĩ bộ dạng thư đồng này sao lại thiên chân khả ái như thế, kết quả vừa mở miệng lại khinh thường tào bạo như vậy.

Ngực không đầy đặn cái gì!

Mông không vỉnh cái gì!

Tuy rằng tỷ hơi gầy một chút, nhưng chỗ cần lồi tuyệt đối lồi, nơi cần lõm tuyệt đối là đường cong lộ liễu!

Nam tử mặt nạ nghe vậy, khóe môi lạnh lẽo hơi cong, vỗ một chưởng vào trên đầu thư đồng, nhìn như trách phạt, lực đạo lại rất nhẹ.

“Lắm miệng.”

Tiểu thư đồng xoa đầu, cặp mắt xinh đẹp híp lại thành một đường, hì hì hai tiếng: “Người ta cũng là suy nghĩ vì chủ tử, nếu không tìm được chủ mẫu, chủ tử người lại thật sự già rồi, nữ nhân đều sẽ ghét bỏ người, đương nhiên, nếu chủ tử người muốn chờ ta lớn lên cũng không phải không thể, đến lúc đó ta nhất định sẽ không ghét bỏ người.”

Nghe thấy thư đồng nói như vậy, Quân Lam Tuyết khẽ liếc mắt, thì ra tiểu thư đồng kia là nữ nhi?

167. Q.2 - Chương 96: Chương 36.2

Lại liếc mắt nhìn kỹ một chút, phát hiện bộ dạng thư đồng này quả thật mi thanh mục tú, chẳng qua tuổi còn quá nhỏ, Thiên Sơn lại lạnh như thế, không có võ công, toàn thân đều bọc trong áo bông thật dày, cho nên nhìn không ra giới tính.

Con người hắc diện nhân lạnh lẽo sâu thẳm vô ngần, trong mùa đông tuyết lạnh lẽo toát ra vài phần ảm áp, thần nhiên nói: “Ta không có sở thích luyện đồng.”

“....” Tiểu thư đồng lập tức nhú mày, đôi môi mềm mại trề xuống: “Chủ tử, đây là lần thứ hai mươi ba ta cầu hôn với ngươi! Ngươi lại cự tuyệt! Ngươi đừng nói chuyện với ta, hôm nay ta sẽ không để ý tới ngươi!”

“....” Hắc diện nhân.

Quân Lam Tuyết nhin cười ho nhẹ hai tiếng, được a, tiểu cô nương này lợi hại a, tuổi còn nhỏ lại có bản lĩnh như vậy, nàng phải học tập theo nàng một chút.

Bất quá hình thức ở chung của đôi chủ tớ này cũng không giống bình thường cũng làm cho người ta cảm thấy rất ngạc nhiên.

Lấy cái này mà nói tiểu cô nương này là hạ nhân của hắc diện nhân, còn không bằng nói hắc diện nhân này khắp nơi đều sủng ái tiểu cô nương.

“Xin hỏi hai vị sao lại đến nơi này?” Bên môi Khúc Vô Nham kéo ra một chút độ cong, mỉm cười hỏi, nhìn như ôn hòa hữu lễ, ý cười cũng không chạm đến đáy mắt.

Trên Thiên Sơn không có người ở, chủ tớ hai người xuất hiện ở chỗ này cũng thật là quái dị.

Khúc Vô Nham giữ lại hoài nghi trong lòng, trên mặt cũng không lộ vẻ khác thường.

Nhất thời tiểu thư đồng mới vừa nói không để ý đến hắc diện nhân lại nói: “Các người tới nơi này làm cái gì? Tan cùng chủ tử tới Thiên Sơn tìm tuyết thiềm (thiềm= cóc).”

Thiên Sơn tuyết thiềm?

Đám người Quân Lam Tuyết hơi sửng sốt, mục đích của bọn họ giống nhau.

“Thật không dám giấu diếm, chúng ta cũng là đến tìm tuyết thiềm.” Quân Lam Tuyết vội vàng nói.

“Thật?” Mắt tiểu thư đồng sáng ngời, vui vẻ chạy tới: “Vậy thì tốt quá, không bằng chúng ta liền cùng nhau tìm đi, cha ta sinh bệnh nặng, đại phu nói cần máu của Thiên Sơn tuyết thiềm mới có thể cứu cha, cho nên chủ tử liền dẫn ta tới tìm.”

Không ngờ cảnh ngộ của tiểu cô nương này cũng không khác nàng lắm, hảo cảm đối với nàng lập tức nhiều hơn không ít, Quân Lam Tuyết nói: “Ta cũng muốn lấy máu trên người Thiên Sơn tuyết thiềm làm thuốc dẫn, một khi đã như vậy, Vô Nham?”

Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Khúc Vô Nham một cái, dùng ánh mắt hỏi ý tứ của hắn.

Khúc Vô Nham mỉm cười, nói: “Có thể đi cùng nhau tất nhiên là tốt, có nhiều hơn một người trợ giúp nói không chừng có thể tìm nhanh hơn, chỉ là không biết vị công tử kia quyết định như thế nào.”

Hắn có chút hứng thú liếc mắt nhìn hắc diện nhân một cái, giọng điệu có phần mang theo chút tìm tòi nghiên cứu.

Hắc diện nhân kia trầm mặc một lúc, giống như muốn cự tuyệt, tiểu thư đồng lại túm lấy áo choàng của hắn một phen, uy hiếp nói: “Chủ tử, ngươi đã không đáp ứng lời cầu hôn của ta, cũng không thể ngăn cản ta theo đuổi hạnh phúc tương lai, ta đã nói với chủ tử ngươi, ta xem trọng người kia, bộ dạng hắn so với người xinh đẹp hơn, ta muốn theo đuổi hắn!”

Giọng nói trong trẻo hỗn loạn tổng gió tuyết, ngón tay ngọc của tiểu thư đồng chỉ thẳng về hướng Khúc Vô Nham.

Thoáng chốc.

Quân Lam Tuyết đột nhiên cảm thấy gió trên Thiên sơn, trở nên lạnh hơn.

Nàng..... Rồi như tơ vò rồi.

Nụ cười của Khúc Vô Nham cứng lại ở trên mặt, nụ cười trước nay tập mãi thành thói quen lần đầu tiên xuất hiện vết nứt.

Hắn..... Lại có thể bị một tiểu cô nương non nớt đem ra đùa giỡn.

Thủy Nhược trực tiếp phun một hơi ra ngoài: “Tiểu cô nãi nãi, tiểu cô nãi nãi, ta không nghe lầm chứ, một cô bé non nớt nói coi trọng Vô Nham đại ca....”

Nghe thấy lời nói của Thủy Nhược, tiểu thư đồng nhất thời đứng thẳng trừng mắt: “Người nào kia, xin người không nên nghi ngờ tuổi của ta, ta hiện tại mười hai tuổi, qua bốn năm nữa là có thể thành thân.” Nói xong, nàng chuyển sang hướng Khúc Vô Nham, đôi mắt xinh đẹp nhất thời híp lại một khe nhỏ: “Bộ dạng người so với chủ tử còn xinh đẹp hơn, ta sẽ không chê người già, bốn năm sau người liền lấy ta đi.”

“....” Khúc Vô Nham.

“....” Quân Lam Tuyết.

“....” Thủy Nhược.

Mà hắc diện nhân giống như đã sớm quen với cách nói chuyện bình thường của nàng, bàn tay to vỗ ót nàng một cái, thanh nhiên ném ra hai chữ: “Mất mặt.”

168. Q.2 - Chương 97: Chương 36.3

Giọng nói của hắn rất khàn, bởi vậy cùng không nói chuyện nhiều, lời nói ra cũng rất đơn giản.

Khúc Vô Nham đẩy lông mi trên trán, nhẹ giọng thở dài. Người không chê ta già, ta còn ghét bỏ người nhỏ.

Vì thế, theo lời của tiểu thư đồng ra về ông cụ non, mấy người đã quyết định cùng nhau đi lên núi.

Vẫn là đi đến đỉnh núi, chẳng qua trải qua một lần tuyết lở, tuyết đọng trên Tuyết Sơn đã trở nên thưa thớt, một lần giẫm xuống là một dấu chân thật sâu trên tuyết, thần kinh đề phòng cảnh giác của mọi người cũng nâng lên cao nhất.

Từng bước chân một cực kì chậm chạp.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, mà lúc này bọn họ đã sắp tới đỉnh núi, không thể không bỏ đi ý niệm xuống núi ban đầu, nếu đêm nay xuống núi, ngày mai trở lên cũng không dễ dàng như vậy, vì thế, chỉ có thể ở lại qua đêm trên Tuyết Sơn.

Trong suốt một quá trình tìm kiếm buồn tẻ vô vị, có thêm hai người, nhất là tiểu thư đồng nhìn như ngây thơ hồn nhiên, mở miệng nói chuyện lại vô cùng sắc bén, hành trình cũng trở nên thú vị hơn.

Tuyết Sơn cực kì lạnh lẽo, nhất là qua đêm, từng trận khí lạnh gấp mấy lần ban ngày, mấy người tìm một khối nham thạch lớn làm chỗ ngồi chắn gió, tìm khắp xung quanh tuyết, mới kiếm được vài nhánh cây khô.

Đốt lửa, mọi người dựa lưng vào nham thạch, ngồi xuống vây quanh đồng lửa, đem đồng lửa vây vào giữa.

Tiểu thư đồng giống như muốn xác minh lời nói nàng xem trọng Khúc Vô Nham, từ bỏ chủ tử hắc diện nhân của nàng, quả thật muốn ngồi bên cạnh Khúc Vô Nham, không có võ công nàng mặc áo bông thật dày, vẫn cảm thấy lạnh như cũ, cả người run cầm cập nhờ vào trên người Khúc Vô Nham sưởi ấm.

Sắc mặt Khúc Vô Nham khê trầm xuống, hắn không thích người khác tới gần, nhất là người xa lạ, mấy lần suýt chút nữa không nhận được muốn bóp gãy cổ tiểu quỷ này.

Nhưng lại thấy Quân Lam Tuyết dường như rất thích tiểu quỷ này, đành phải nhận xuống, phá lệ để cho người lạ dựa vào người hắn.

Thủy Nhược bĩu môi, kì quái nói: “Ta nói tiểu cô nương, Vô Nham đại ca thể nhưng lại có vị hôn thê, tuy rằng tuổi người còn nhỏ, nhưng cũng không thể không chút kiêng kị nào ở trước mặt vị hôn thê của người ta, công khai ôm ấp như thế.”

Nghe vậy, hắc diện nhân nhìn sang hướng Khúc Vô Nham cùng Quân Lam Tuyết, đôi mắt trong gió rét khác thường lạnh như băng.

Tiểu thư đồng nhô đầu ra từ trong lòng Khúc Vô Nham, quan sát Thủy Nhược: “Vị hôn thê của Vô Nham ca ca là người?”

Sắc mặt Thủy Nhược cứng đờ, khinh miệt xì một tiếng: “Nói hươu nói vượn, vị hôn thê của Vô Nham đại ca là nàng.” Một tay nàng chỉ về hướng Quân Lam Tuyết, tức giận trừng mắt đẹp.

“Ồ.” Tiểu thư đồng gật đầu làm như thật: “Nói cũng đúng, người thô lỗ như vậy, Vô Nham ca ca làm sao có thể lấy người làm nương tử?”

“....” Thủy Nhược bị sắc một ngụm nước bọt, ôm ngực ho mãi liệt, lại còn nói nàng thô lỗ.

Tiểu thư đồng đem ánh mắt chuyển về hướng Quân Lam Tuyết, nghiêm trang nói: “Này, Tuyết Nhi tỷ, người đem Vô Nham ca ca tặng cho ta đi, ta sẽ giúp người tìm một nam nhân, thế nào?”

Quân Lam Tuyết mỉm cười, nhìn bộ dạng đại tiểu quỷ của nàng kia, trong lòng không khỏi nổi lên tâm trạng trêu tức, trêu chọc nàng: “Người muốn giúp ta tìm một tên nam nhân? Được a, vậy người nói đi, người phải giúp ta tìm thế nào?”

Tiểu thư đồng lắc đầu: “Không phải ta muốn giúp người tìm thế nào, là người nói người muốn nam nhân của người phải như thế nào, nam nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, a, có người giống chủ tử của ta như vậy, cũng có kẻ giống Vô Nham ca ca như vậy, người muốn loại nào? Người cứ việc nói, chỉ cần nói được, chủ tử nhất định sẽ giúp người tìm được.”

Nàng đối với chủ tử không làm được của mình rất có lòng tin.

Hắc diện nhân khê cong miệng, bắt đầu có chút hối hận khi mang tiểu tử kia lên núi.

“Người nói là yêu cầu à.” Quân Lam Tuyết mỉm cười.

“Đúng a, có yêu cầu gì người cứ việc nói!” Tiểu thư đồng khí phách hiên ngang, vỗ ngực: “Người đem kiểu nam nhân muốn gả cho nói ra, ta mới có thể kêu chủ tử xem xét giúp người.”

Nghe vậy, Khúc Vô Nham hơi kinh ngạc một chút, vấn đề này hỏi rất hay, Tuyết Nhi muốn gả cho kiểu nam nhân như thế nào?

Ừ, hắc..... Cũng rất muốn biết.

Hắc diện nhân nhú mày, thân thể cũng nghiêng sang, dựa trên tảng đá lớn, nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi nhìn như không có hứng thú, lỗ tai lại giật giật nhỏ đến không thể nghe thấy.

Quân Lam Tuyết làm như thật vuốt cái cằm không có râu tự hỏi trong chốc lát, sau đó chậm rãi mở đôi môi đỏ mọng nói: “Ừ, người ta muốn gả kia, chiều cao không thể không đủ.”

Chiều cao? Khúc Vô Nham so chiều cao chính mình, này, hắc tuyết đối không có vấn đề.

Hắc diện nhân hơi trở thân mình, tiếp tục ngủ.

“Còn gì nữa không, còn có yêu cầu gì?” Tiểu thư đồng lập tức hỏi, vấn đề chiều cao này rất dễ xử lý.

“Còn có....” Bên môi Quân Lam Tuyết có một tia cười xấu xa, nói: “Dáng người không thể quá gầy.”

Dáng người? Khúc Vô Nham nhìn dáng người chính mình, nhẹ nhàng thở ra, cũng tuyết đối không có vấn đề.

Hắc diện nhân tiếp tục trở mình, lại tiếp tục ngủ.

“Cái này có thể, thực đơn giản, cái khác đâu, còn có yêu cầu gì?” Tiểu thư đồng không ngừng cố gắng, vì có được Vô Nham ca ca, nàng phải cố gắng một phen!

“Tóc không thể quá rối.” Quân Lam Tuyết nói.

Tóc? Khúc Vô Nham sờ sờ đầu của mình, sắc mặt cứng đờ, không ổn, cả ngày hôm nay đều bồn ba ở ngoài, lộn tóc sau đầu đã có chút rối loạn!

Hắc diện nhân lay động nhỏ đến không thể nghe thấy, lại trở mình, tiếp tục ngủ.

169. Q.2 - Chương 98: Chương 36.4

“.... Còn nữa không?” Đột nhiên tiểu thư đồng cảm thấy không đúng lắm, tại sao yêu cầu nàng nói, đều quái dị.... Như vậy?

“Còn có.... đôi mắt không thể nhỏ như hạt đậu.”

Đôi mắt....Khúc Vô Nham sờ sờ hai mắt của mình, sờ soạng một chút, lại sờ một chút nữa, mắt của hắn.... Sẽ không nhỏ chứ?

Hắc diện nhân không trở mình, mà là mặt không chút thay đổi ngồi ngay ngắn lại, đột nhiên mở mắt.

“....” Tiểu thư đồng chu hai cánh môi phẫn nộ, bỗng nhiên không biết tại sao, liền hết chỗ nói rồi.

“Không thể thiếu mũi.” Quân Lam Tuyết vẫn chưa nói xong.

“....”

“Môi không thể quá dày.”

“....”

“Cổ không thể quá dài.”

“....”

“Ngực không thể thiếu thịt.”

“....”

“Dáng dấp không thể quá xuất sắc.”

“....”

“Khuôn mặt miễn cưỡng có thể nhìn được.”

“....”

“Được rồi, nói xong rồi, chỉ những yêu cầu này.” Quân Lam Tuyết tổng kết, cảm khẽ nhếch, đường cong bốn mươi độ hoàn mỹ, nhìn tiểu thư đồng, mỉm cười: “Tình yêu, người nhớ được sao?”

“....”

Khúc Vô Nham yên lặng làm một cái tổng kết ở trong lòng.

Được rồi nam nhân tiểu Tuyết Nhi phải giả là, chiều cao không thể thiếu, dáng người không thể quá gầy, tóc không thể rối, hai mắt không thể nhỏ như hạt đậu, mũi không thể thiếu, môi không thể quá dày, cổ không thể quá dài, ngực không thể thiếu thịt, dáng dấp không thể quá xuất sắc, khuôn mặt miễn cưỡng.... Có thể nhìn được?

Ách, này, có thể nhìn được là có ý gì? Khuôn mặt không nên quá ưa nhìn sao? Đây là biểu thị.... ý tứ chấp nhận được?

Hắn lại yên lặng đếm, chính mình phù hợp với mấy cái đây.....

Càng đếm về sau thân thể càng cứng lại.

Này, đầu của hắn hình như hơi rối một chút.....

Cổ dường như hơi dài một chút.....

Dáng dấp hình như..... Cũng hơi xuất sắc một chút.....

Thân thể Khúc Vô Nham cứng ngắc, hồng bét, thoáng cái đã nằm trong ba điều.

Mà hắc diện nhân thoảng chốc nhấm nghiền hai mắt, thân thể nguyên bản đang thẳng tắp chậm rãi dựa về lại trên tảng đá lớn, đuôi lông mày dấu bên dưới mặt nạ màu đen nhũn lại, dứt khoát trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

Tiểu thư đồng chép miệng, mắt mở thật to nhìn Quân Lam Tuyết, diêm đạm đáng yêu nói: “Có thể nhớ kỹ, nhưng mà....”

“Hả? Nhưng mà cái gì?” Tâm tình Quân Lam Tuyết rất tốt, lên tiếng, sâu trong đôi mắt tất cả đều là ý cười chậm rãi, trêu tiểu tử kia quả nhiên rất vui.

“Chỉ là đột nhiên ta cảm thấy chủ tử nhà ta thật đáng thương.” Tiểu thư đồng chớp chớp mắt, yên lặng liếc mắt nhìn người mặt sắt đang dưỡng thần.

“Hắn?” Quân Lam Tuyết nhìn về hướng nam tử mặt sắt, thấy hắn dựa vào trên đá nghỉ ngơi, giống như không chú ý tới việc bọn họ nói chuyện, thấp giọng hỏi: “Chủ tử nhà ngươi sao lại đáng thương?”

Tiểu thư đồng hít hà mũi, buồn bực nói: “Ta vốn muốn đem chủ tử nhà ta tặng cho ngươi, nhưng mà, vừa nghe ngươi nói vậy, đột nhiên ta phát hiện, chủ tử nhà ta, dáng người hơi gầy, cổ cũng hơi dài, ngực cũng giống như thiếu thịt, dáng dấp cũng hơi xuất sắc, Tuyết Nhi tỷ, nếu không, cứ xem trọng thành ý thật lòng của ta, ngươi liền miễn cưỡng thu nhận chủ tử ta đi, ta sẽ giúp ngươi đối tốt với Vô Nham ca ca.”

“....” Vì thế Quân Lam Tuyết yên lặng liếc mắt nhìn hắc diện nhân tựa hồ vẫn đang bình tĩnh ngủ, trong mắt tràn ngập đồng tình.

Có thư đồng bán chủ cầu vinh như vậy....

Hắn thật sự rất đáng thương.

170. Q.2 - Chương 99: Chương 37.1: Tự Mình Hại Mình

Tùng trận gió lạnh, băng tuyết đầy trời.

Nhóm người Quân Lam Tuyết rốt cuộc cũng tới đỉnh Thiên Sơn.

Quân Lam Tuyết đã từng qua, nếu dựa trên tính toán của thế kỉ 21, độ cao của nơi này so với mực nước biển cũng không cao lắm, nhưng bởi nguyên nhân địa thế tuyết rơi hàng năm, một năm bốn mùa đều là tuyết.

Đỉnh Thiên Sơn, cả một thế giới băng tuyết trên đỉnh núi, tựa như gắn liền với bầu trời, ở trong thế giới tuyết trắng đầy trời, trước mắt bỗng nhiên được mở rộng.

Chỉ thấy dưới chân núi một mảng xanh biếc trập trùng, hồ nước xanh thăm thẳm dưới ánh sáng mặt trời tươi đẹp, đang tản ra ánh sáng rực rỡ, băng tuyết gắn liền với hồ nước, xinh đẹp vạn phần.

Sóng gợn lăn tăn, lộng lẫy.

Mà ở giữa hồ nước kia, một thân hình màu trắng đang uốn lượn ở trong đó, tung hoành ngang dọc, để mặc những gợn sóng nhấp nhô.

Thiên địa vạn vật, duy ngã độc tôn.

“Tuyết Thiềm!” Thủy Nhược thét một tiếng kinh hãi, bị tình cảnh trước mắt làm chấn động đến há to miệng.

Quân Lam Tuyết cũng có chút kinh ngạc chu môi: “Thật là một con....” Cốc lớn.

Chẳng qua con cốc cả người trắng như ngọc, thân thể vô cùng lớn, này.... Chính là Thiên Sơn Tuyết thiềm? Được mệnh danh là thiên hạ Độc Vương Tuyết thiềm?

Toàn bộ đại lục có bao nhiêu tòa Tuyết Sơn, Khúc Vô Nham bên ba gần một năm mới biết được Tuyết thiềm ở phía đông trên Thiên Sơn, không thể ngờ vận khí của bọn họ lại tốt như vậy, vừa lên đến đỉnh núi liền thấy.

“Ai nói, Tuyết thiềm khó tìm! Chúng ta vừa lên núi đã phát hiện, vận khí của những người kia cũng quá kém đi?” Thủy Nhược ra sức bấu môi, nhin không được thán phục nói.

Khúc Vô Nham nhìn hồ nước xanh sâu thăm thẳm dưới đỉnh Thiên Sơn sừng sững, nhìn Tuyết thiềm to lớn kia, không khỏi nhú mày: “Đều không phải là do vận khí những người đó không tốt, mà là những người tìm được Tuyết thiềm đều chết hết, cho nên thiên hạ không ai biết rốt cuộc nó ở chỗ nào.”

Tìm được nó đều chết hết?

Vừa nghe Khúc Vô Nham nói như vậy, Quân Lam Tuyết cùng Thủy Nhược rung mình một cái theo bản năng.

Điều này chứng tỏ cái gì, chứng minh rằng Tuyết thiềm này..... Khó đối phó.

Cho nên quả thật không phải là khó tìm, mà là từng người tìm được nó, đều không có cơ hội đem tin tức truyền đi.

“Cẩn thận.” Hắc diện nhân chậm rãi lên tiếng, khẽ nắm chặt tay tiểu thư đồng, lại hối hận một lần nữa, không nên mang nàng theo người lên núi.

Tiểu thư đồng cũng bị Tuyết thiềm làm cho kinh ngạc, vội vàng nói: “Chủ tử, người phải cẩn thận một chút, Vô Nham ca ca các người đều phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không cần chết, nếu các người chết, ta sẽ không nhất xác cho các người, ta sẽ trực tiếp chạy trốn.”

“Miệng quạ đen!” Thủy Nhược trừng mắt liếc nàng một cái, mắt đẹp như hung thần ác sát.

Tiểu thư đồng không để ý tới nàng, mà chính là nói được làm được, trực tiếp bỏ tay hắc diện nhân ra, tự mình chạy trốn ra xa đi quan sát cuộc chiến.

Hắc diện nhân thấy nàng đi xa, ngược lại càng thêm yên tâm.

Tựa hồ cảm nhận được động tĩnh bên này, thân thể khổng lồ trong hồ của Tuyết thiềm, đôi mắt xanh biếc thâm trầm nhìn về hướng bọn họ.

Vua của Tuyết Sơn, bá chủ một phương.

Ở trong này, nó chính là lão đại, nó chính là bá chủ, không cho phép bất cứ ai xâm phạm vào bên trong lãnh địa của nó, kẻ xâm nhập, chết.

“Nó cảm nhận được chúng ta, cẩn thận.” Sắc mặt Khúc Vô Nham hơi trầm xuống, đúng là từ khi Quân Lam Tuyết quen biết hắn tới nay, lần đầu tiên nghiêm trọng như vậy.

“Đúng rồi.” Thủy Nhược bỗng nhiên nói: “Hôm nay ngày mấy?”

Hắc diện nhân liếc nhìn Quân Lam Tuyết một cái, không trả lời.

Khúc Vô Nham nói: “Uyên sử năm 48 ngày hai mươi mốt tháng bảy.” Hắn quay đầu, khóe môi hơi nhếch lên: “Sinh nhật Tuyết Nhi sắp đến rồi.”

“Sinh nhật?” Quân Lam Tuyết nhớ đến lúc trước khi chưa rời khỏi Quân gia, Quân Mạc Thiên cũng từng nói với nàng như vậy, nàng thật sự cũng không biết sinh nhật mình là khi nào.

“Đúng vậy a, ngày mười bảy tháng tám, đó là sinh nhật ngươi.” Đến lúc đó hắn sẽ tặng nàng lễ vật tốt nhất trên đời này.

171. Q.2 - Chương 100: Chương 37.2

“Ngày hai mươi mốt tháng bảy à.....” Thủy Nhược thì thào nói một câu, quay ra nhìn phương hướng Tuyết Sơn phía xa xa.

“Thủy Nhược, ngươi làm sao vậy?” Quân Lam Tuyết thấy vẻ mặt nàng có chút không đúng, lo lắng hỏi.

Thủy Nhược quay đầu, mở miệng, lớn tiếng cười nói: “Không có việc gì, tiểu cô nãi nãi, ta đang nghĩ nếu bị Tuyết thiềm này độc chết, phỏng chừng liền.....”

Quân Lam Tuyết nhủ mảy, cho rằng Thủy Nhược sợ khi nhìn thấy Tuyết thiềm to lớn làm cho người ta cảm thấy vô cùng hung mãnh, thấp giọng an ủi: “Chúng ta sẽ không có việc gì.”

Đây không phải là nghi vấn, mà là khẳng định.

Bọn sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không.

“Chuẩn bị sẵn sàng, không cần liều mạng, chỉ cần có máu trong tay liền rút lui!” Long mây Khúc Vô Nham ngưng trọng, gió thổi qua lộn tóc, đột nhiên sinh ra vài phần hơi thở hắc ám.

Trường kiếm trong tay, chậm rãi tới gần, một hàng bốn người đều thu hồi tâm tư khinh thị, tinh thần đều đề phòng, với điều này mà đợi nó công kích trước, không bằng bên ta hạ thủ vi cường.

Tuyết thiềm đột nhiên nhảy lên trong lòng sóng, bọt nước văng khắp nơi, trắng xóa khắp nơi.

Kiểm sắc hướng lên không, mọi người sát khí bay lên.

Chỉ thấy hắc diện nhân dần dần ra tay, đối diện với khoảng không dồn sức tấn công vào phần gáy của Tuyết thiềm.

Cùng lúc đó, Khúc Vô Nham cùng mọi người đang ở phần đuôi của Tuyết thiềm, lợi kiếm trong tay ngã về sau, một kiếm nhanh như chớp đâm từ phía sau tới.

Phối hợp cùng lúc, mãnh liệt vô song.

Chỉ nghe lúc đánh lên gáy của Tuyết thiềm, tiếng kim loại va chạm leng keng nhất thời vang lên, lớp da ngoài kia thể nhưng lại cứng như huyền thiết.

Bất quá, điều này cũng khó trách, có thể làm bá chủ ở bên trong Tuyết Sơn, nếu da không dày, làm sao có thể ngăn cản được gió lạnh của đất trời.

Hai kiếm giao nhau, hướng không mà tới.

Khúc Vô Nham cùng hắc diện nhân mọi người đều thuộc loại cao thủ trong cao thủ, lần liên thủ này, cho dù xương là sắt thép cũng phải bị chém đứt.

Nhưng mà chống lại Tuyết thiềm này, lại không hề có tác dụng!

Tuyết thiềm kia bị công kích thoáng chốc nổi giận, tròng mắt lục sắc yêu dị nhìn chăm chăm bọn họ, tung cả thân thể nhảy một cái, liền đánh về hướng bọn họ! Đầu kia đụng tới, lực đạt ngàn cân.

Một đầu hung hãn đánh về phía hắc diện nhân giữa không trung.

“Phốc.” Một ngụm máu tươi phun ra, xẹt qua một đạo huyết kiếm trên không trung, nổ rộ xuống, ầm một tiếng hắc diện nhân bị văng ra xa, máu tươi bên khóe miệng không ngừng trào lên.

Chỉ một cái đầu, lực đạo đã như vậy.

Xa xa, nhìn thấy hắc diện nhân bị thương, trong lòng tiểu thư đồng căng thẳng, liền há mồm hô to: “Chủ tử người không cần chịu thua kém như vậy a! Cứ nhiên liền bị thương như vậy, không được, ta cảm thấy người quả thực không phải đang diễn trò, ta muốn xuống núi, ta cũng không muốn chết cùng người, người mau lại đây đem ta xuống núi, rồi trở lại đánh với nó!”

Hắc diện nhân không rảnh để ý.

Quân Lam Tuyết lại nghe ra lo lắng trong lòng tiểu thư đồng.

Nói là sợ bọn họ làm phiền nàng, kỳ thật bất quá là muốn nhân cơ hội để cho hắc diện nhân cùng nàng rời đi cùng nhau, rời khỏi nguy hiểm mà thôi.

Mà ngay thời điểm lúc Tuyết thiềm tung đầu về hướng hắc diện nhân, Quân Lam Tuyết cùng Thủy Nhược bên cạnh nắm chắc cơ hội, một dao một kiếm, ra sức đâm vào thân thịt béo của Thiên Sơn Tuyết thiềm.

Thiên Sơn Tuyết thiềm nổi giận.

Lưỡi dài phóng lên cao, mồm lớn như chậu máu vô cùng dữ tợn, phun một ngụm nọc độc tới.

“Mau lui lại!” Khúc Vô Nham quát một tiếng chói tai, giúp đỡ mọi người nhanh chóng lui lại.

Thiên Sơn Tuyết thiềm, độc vương thiên hạ, bị dính vào một chút, bọn họ đều chết không có chỗ chôn!

Bọn họ lui, tuyết thiềm lại vọt lên.

Da Tuyết thiềm dày mà thô, da lông trên người đủ để ngăn cản gió lạnh của trời đất, công kích bình thường đều không thể tạo thành thương tổn gì cho nó, mười kiếm hết chín kiếm đều chỉ có thể để lại một dấu ấn màu trắng trên người nó, hoàn toàn không thể tạo thành thương tổn bên trong

172. Q.2 - Chương 101: Chương 37.3

Tuyết thiềm bị chọc giận phóng tới vọt lui tứ tung, công kích vật lý cường đại, cơ hồ không ai dám đỡ mũi nhọn này.

“Người đứng xa một chút.” Một kiếm tung lên không, đột nhiên hắc diện nhân không quay đầu lại mà thấp giọng nói với Quân Lam Tuyết, rút kiếm liền vọt về phía Tuyết thiềm.

Nghe được lời nói của hắc diện nhân trong tai, hai tròng mắt Quân Lam Tuyết chớp chớp, đột nhiên cảm thấy hắc diện nhân trước mắt mơ hồ có chút quen thuộc.

Mà bây giờ cũng không phải lúc suy tư.

“Ầm.” Khúc Vô Nham cùng Tuyết thiềm lướt qua nhau, thân thể bay lên, khoe miệng nhưng lại cũng hiện lên một tơ máu, tất nhiên cũng giống hắc diện nhân, vừa đối mặt liền bị thương.

Dao quang kiếm ảnh, huyết sắc tung tóe

Liên tiếp đả thương hai người mạnh nhất trong bốn người, Thiên Sơn Tuyết thiềm hô hấp thô đục điên cuồng, cuối cùng chuyển đầu quay lại, xông về hướng Quân Lam Tuyết.

Ánh mắt Quân Lam Tuyết ngưng trọng, da trên người Tuyết thiềm quá dày, binh khí của bọn họ căn bản không thể phá tan phòng ngự của nó.

Nàng liếc mắt chống lại ánh mắt của Tuyết thiềm, trong lòng khê động, nàng không tin ngay cả mắt cũng đâm không thủng!

Ý tưởng vừa có, liền nhào về phía Tuyết thiềm, Quân Lam Tuyết trực tiếp tung mình nhảy lên, nghiêng về bên phải, thân thể nằm ngang đem đoản kiếm sắc bén đâm vào trong mắt của nó.

Trong nháy mắt máu tươi văng khắp nơi!

Thủy Nhược cả kinh thất sắc: “Cô nữ nãi mau tránh ra!”

Kịch độc thiên hạ, bất kể là máu hay nước bọt của nó, đều là vật kịch độc, dính vào ắt chết!

Nhưng, Quân Lam Tuyết đâm nó bị thương, cách Tuyết thiềm quá gần, muốn né tránh căn bản là không kịp.

Trong nháy mắt này, Thủy Nhược đột nhiên kéo trường tìr, vòng quanh Quân Lam Tuyết dùng sức đem nàng quăng về phía xa, mà máu của Tuyết thiềm bắn tung tóe lên trên cánh tay Thủy Nhược.

“Thủy Nhược!” Khúc Vô Nham cùng Quân Lam Tuyết hô to một tiếng, ánh mắt dữ tợn.

Thủy Nhược không nói hai lời nhặt thanh kiếm hắc diện nhân vút trên mặt đất lên, mặt không đổi sắc chém thẳng xuống cánh tay của mình.

“Xuy—” Máu tươi văng khắp nơi, một cánh tay mang theo máu bay ra ngoài, rơi trên mặt đất, giãy tiếp theo, cánh tay kia nhanh chóng bị ăn mòn, thối rữa!

Thủy Nhược.....

Đầu óc Quân Lam Tuyết đột nhiên nổ tung, tay nàng.....

“Mau lấy máu!” Khúc Vô Nham đột nhiên quát lớn một tiếng, cùng hắc diện nhân lấy ra một cái bình ngọc đen từ trong ngực, nhanh chóng tới gần Tuyết thiềm.

Đoản kiếm của Quân Lam Tuyết còn lưu lại trong mắt của nó, cắm vào thật sâu, máu tươi vẩy ra.

Thân thủ Khúc Vô Nham cùng hắc diện nhân là bậc nào, máu huyết bắn ra tung tóe kia, vô cùng chính xác rót vào trong bình ngọc đen.

“Được rồi, đi mau, nó nổi giận hơn rồi!”

Đem cái chai cất kỹ thật nhanh, Khúc Vô Nham không chút nghỉ ngơi ôm Quân Lam Tuyết, xông về hướng chân núi.

“Mau! Mang Thủy Nhược đi trước đi!” Quân Lam Tuyết giãy thoát khỏi hân một phen, đáy lòng càng thêm lo lắng cho thương thế của Thủy Nhược.

Khúc Vô Nham không trả lời, trực tiếp ôm Thủy Nhược, phi thân lướt qua.

Tuyết thiềm nổi giận rồi, phát động công kích vật lí hung bạo làm chấn động bề mặt của Tuyết Sơn, như vậy rất dễ dẫn tới một đợt tuyết lở mới!

“Nắm chặt!” Hắc diện nhân gấp Khúc Vô Nham mang theo Thủy Nhược rời đi, liền tranh thủ kéo Quân Lam Tuyết vào trong ngực, nhanh chóng hướng về phía tiểu thư đồng phía xa chạy như bay mà đi.

“Đi lên, nắm chắc!” Đem tiểu thư đồng ném lên lưng, ba người chạy xuống núi, đã không kịp nhìn đường nữa, trực tiếp xông về hướng chân núi.

Phía sau, tiếng Tuyết thiềm gầm gừ phẫn nộ truyền đến từng trận, toàn bộ Tuyết Sơn chấn động, một đợt tuyết lở nữa lại bùng lên.

173. Q.2 - Chương 102: Chương 37.4:

Hắc diện nhân cùng Khúc Vô Nham chạy thực mạng về phía chân núi, dưới sức ép của cái chết, tốc độ bình sinh nhưng lại tăng lên gấp hai lần!

Trong chớp mắt, lại nhớ đến khe sâu kia.

Mất mọi người sáng ngời, nếu lúc trước nói khe sâu này là nơi bọn họ bỏ mạng, thì hiện tại khe sâu này lại là nơi bọn họ chạy trốn.

Thả người một cái bay về hướng đối diện, sóng tuyết cực lớn bởi vì khe sâu ngăn cản, đã cuộn cuộn rơi xuống dưới vực, vực này sâu không lường được, cho dù tuyết đọng rơi xuống nhiều hơn nữa, cũng vĩnh viễn không thể lấp đầy nó.

Bọn họ có khinh công.

Nhưng Tuyết thiềm không có.

Tuyết thiềm nổi giận đuổi theo một đường xuống dưới, lại chỉ có thể đứng ở khe sâu đối diện, phần nộ rút gào về phía bọn họ.

Mọi người rốt cuộc cũng yên tâm, giống như một lá ngã trên mặt đất.

“Thủy Nhược, Thủy Nhược người không sao chứ?” Quân Lam Tuyết dìu Thủy Nhược từ trên mặt đất đứng lên, máu tươi từ miệng vết thương cụt tay tuôn ra, đem tuyết nhuộm thành một mảng đỏ.

Thủy Nhược đã ngất đi.

Trong lòng giống như bị cắt một góc, một góc này về sau vĩnh viễn không thể nào bù lại.

Thủy Nhược là vì cứu nàng.

Là vì cứu nàng! Mà mất đi một cánh tay!

Khúc Vô Nham thuận tay điểm vài huyệt đạo toàn thân Thủy Nhược, máu tươi không ngừng phun mạnh kia đã ngừng lại, trong mắt có chút vui mừng: “May mắn Thủy Nhược chặt bỏ cánh tay kịp thời, nếu không thì...”

Một khi độc tính lan ra, tính mạng khó mà giữ được, mà hôm nay bỏ đi, chẳng qua là một cánh tay.

Tiểu thư đồng cùng hắc diện nhân yên lặng liếc mắt nhìn Thủy Nhược hôn mê.

Một màn ký ức kia vẫn còn mới mẻ như vậy.

Một kiếm như vậy, sắc mặt không thay đổi, bọn họ bội phục vì dũng khí bình tĩnh như vậy.

Chưa từng nghĩ tới, một nữ tử tùy tiện như vậy, lại có thể giữ bình tĩnh như thế.

Nhìn thấy bộ dáng tự trách của Quân Lam Tuyết, tâm Khúc Vô Nham đau nhói, vội nói: “Tuyết Nhi, đừng buồn, Thủy Nhược sẽ không có việc gì, chỉ cần có thể còn sống, so với cái gì cũng tốt hơn, ở dưới tình huống như thế, đừng nói là Thủy Nhược, cho dù là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.”

Quân Lam Tuyết rũ mắt xuống, cắn chặt môi, nhưng cánh tay cụt máu chảy đầm đìa kia vẫn ở trong đầu nàng không xua đi được.

Thấy Quân Lam Tuyết trầm mặc, sâu trong con ngươi của hắc diện nhân thâm trầm, bỗng nhiên nói: “Nơi này quá lạnh, đối với thương thế của nàng không có lợi, cần nhanh chóng xuống núi.”

Nghe vậy, nháy mắt Quân Lam Tuyết liền ngẩng đầu lên: “Đúng, nhanh xuống núi, tìm đại phu trước, nếu miệng vết thương chuyển biến xấu thì làm sao bây giờ!”

Nói xong, vội vàng giúp đỡ Thủy Nhược đi về hướng chân núi.

Khúc Vô Nham thấy nàng như vậy, không tiếng động thở dài, không thể ngăn cản nàng, chỉ có thể ở lại bên người, hỗ trợ giúp đỡ Thủy Nhược, vì nàng giảm bớt một chút sức lực.

Nhìn hai bóng dáng đi thật nhanh phía trước, hắc diện nhân cùng tiểu thư đồng lại đi ở phía sau cùng.

“Chủ tử, người mất thật nhiều máu.” Tiểu thư đồng đột nhiên đem đầu vùi vào lồng ngực hắc diện nhân, không vui nói.

Hắc diện nhân ngấm ngấm chịu đau, chậm rãi vỗ đầu nàng một chút, giống như đang an ủi: “Không ngại.”

“Chủ tử, vừa rồi ta thấy được.” Tiểu thư đồng ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt nam nhân đeo mặt nạ đen. Lúc mọi người đều đặt chú ý lên nữ nhân tự chặt một cánh tay thì chỉ có ánh mắt của nàng đặt trên người hắn.

Toàn thân hắc diện nhân hơi cứng đờ.

Tiểu thư đồng tiếp tục nói: “Thời điểm người đón lấy máu, bởi vì trọng thương, thân thể nghiêng một chút, ngón tay út dính máu của quái vật kia.”

“... Ly nhi.” Hắc diện nhân cúi đầu nhìn nàng, khẽ nói ra một cái tên.

Tiểu thư đồng trực tiếp cầm tay hắn, mở bàn tay máu đầm đìa của hắn ra, ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út.

Lại độc nhất thiếu một cái ngón út kia, máu kịch độc, không thể dính vào, nên hắn không do dự cắt bỏ.

Tay đứt đau đớn xót ruột, sắc mặt hắn lại như cũ không thay đổi.

Mắt tiểu thư đồng liền đỏ, nước mắt rơi như mưa: “Chủ tử, làm sao bây giờ, giờ ta thật sự muốn ghét bỏ người.”

174. Q.2 - Chương 103: Chương 38.1: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Uyên sử tháng bảy năm thứ bốn mươi tám.

Một đạo mật hàm từ kinh thành thành công đưa đến Hào Châu xa vắng.

Ban đêm.

Một lão nhân sáu mươi tuổi cầm mật thư kia, mũi nhọn trong mắt chợt lóe, thở phào nhẹ nhõm thật dài.

“Ngày hai mươi mốt tháng bảy phải không....” Hắn ngẩng đầu, nhìn ngôi sao sáng chói nhất phía chân trời kia, mắt hơi nhắm nghiền: “Cuối cùng cũng kết thúc, cuối cùng cũng có thể.... trở về.”

Hào Châu, ẩn tộc Quân gia.

Một hạ nhân chữ Quân vội vàng tiến vào phòng của Quân Mạc Thiên.

“Gia chủ! Gia chủ đại nhân không xong, tình trạng của phu nhân hình như có chút khác thường, giống như bệnh tình biến đổi....”

Cửa lớn thư phòng Quân gia bỗng nhiên bị đánh mở, trông mắt Quân Mạc Thiên đỏ bừng xuất hiện trong đêm đen, cực kì dọa người: “Mau truyền tam trưởng lão!”

Người mấy năm nay vẫn im lặng trầm tĩnh, làm sao có thể có tình trạng khác thường?

Quân Mạc Thiên bất chấp mọi thứ nhanh chóng đi thẳng về chỗ sân của Đường Mai Thanh.

Trăng sáng đỏ bóng, đêm khuya luân chuyển.

Lúc này Quân gia lại sáng như ban ngày, lòng người hoảng sợ.

Chỗ sâu nhất trong sân Quân gia, Quân Mạc Thiên nương theo cạnh cửa, mắt không chuyển nhìn vào trong phòng Đường Mai Thanh.

Lúc này tam trưởng lão sắc mặt trầm trọng đang kiểm tra cụ thể tình huống của Đường Mai Thanh.

Đêm khuya giờ tỵ, hạ nhân chữ Quân đột nhiên bị đánh thức, lúc thấy nàng chuyển động, nghĩ rằng nàng muốn tỉnh lại, nhất thời vui mừng trời cao không bạc đãi người tốt, rốt cuộc cũng khiến cho phu nhân tỉnh lại.

Tuy nhiên ngay sau đó lại thấy Đường Mai Thanh toàn thân run rẩy, miệng sùi bọt mép liền sợ hãi.

Đội tam trưởng lão chạy tới châm kim cứu tế, mới làm dịu triệu chứng đáng sợ này xuống.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Quân Mạc Thiên hỏi, giọng nói khàn khàn mơ hồ đang cố nén cảm xúc.

Sắc mặt tam trưởng lão ngưng trọng đứng dậy, vẻ mặt nặng nề: “Gia chủ. phu nhân sợ là.... Không được.”

“Cái gì không được!” Vừa dứt lời, cửa chính Quân Mạc Thiên dựa vào bỗng nhiên nát bấy, hắn gắt gao nhìn thẳng tam trưởng lão, lớn tiếng chất vấn: “Không phải nói còn có thể cố gắng thêm một năm sao? Tuyệt Nhi cùng Vô Nham đã đi tìm Thiên Sơn Tuyết thềm, một khi bọn họ lấy được máu, chỉ còn lại có Thất Diệp Liên hoa, rất nhanh.... Rất nhanh là có thể cứu tỉnh nàng.”

Tam trưởng lão khẽ cúi thấp đầu xuống, một đôi mắt già nua mang theo vài tia bi thương: “Vốn là độc trong cơ thể phu nhân đã bị ngăn chặn, nhưng không biết vì sao lại càng trở nên không thể khống chế, hiện tại đã.... Xông vào tâm mạch.”

“Ta mặc kệ như thế nào!” Con người của Quân Mạc Thiên chuyển sang màu đỏ: “Người cho ta biết cần biện pháp gì, nhất định phải kéo dài đến lúc tìm được Tuyết Thiên cùng Thất Diệp Liên hoa mới thôi.”

Tam trưởng lão cúi người xuống, trầm giọng nói: “Nếu là như vậy, trước chỉ có thể đem phu nhân an trí trong một động băng, hàn khí có thể ngăn cản chất độc lưu chuyển chậm chạp, có thể kéo dài một thời gian, nhưng Hào Châu ta ở phía Nam, bốn mùa đều như mùa xuân, không cách nào xây dựng hầm băng như vậy....”

Quân Mạc Thiên bỗng nhiên xoay người: “Nơi nào trong thiên hạ có hầm băng?”

Tam trưởng lão trầm ngâm một lát, nói: “Theo lão phu biết, một tháng trước hoàng thất Tĩnh Uyên xây dựng một hầm băng làm lăng mộ cho lão thái hậu Vương Vi, chỉ là gia chủ, kia dù sao cũng là hoàng thất....”

Quân Mạc Thiên khoát tay trực tiếp cắt ngang lời nói của hân: “Hoàng thất thì sao, lập tức đi chuẩn bị trước đi kinh đô, không thể để cho phu nhân có gì sơ suất!”

Hoàng thất thì sao, bọn họ là gia tộc có truyền thừa ngàn năm, lại e ngại một cái hoàng thất trăm năm?

Nhưng hân lại không biết, việc Tô Lăng Trạch xây dựng hầm băng là bí mật, người ngoài căn bản không thể biết chuyện này, mà tam trưởng lão lại biết.

Tam trưởng lão trầm giọng: “Vâng, lão phu lập tức đi ngay.”

Đêm tựa hồ càng sâu.

Quân Tiểu Ngôn đang ngủ mơ màng, trong thoáng chốc có cảm giác người mình bị bế lên, thần kinh tiểu tử kia nhạy bén lập tức mở mắt ra, vừa mở mắt lại phát hiện trước mắt đã không còn là Quân gia mà là một chỗ trong khu rừng rậm rạp.

“Đây là đâu? Đại trưởng lão gia gia? Sao người lại mang người ta đến nơi này.” Trong nháy mắt Quân Tiểu Ngôn giật mình tỉnh lại.

Đại trưởng lão luôn không thích hân cùng tỷ tỷ, hiện tại sẽ không phải là.... Muốn giết hân diệt khẩu chứ!

Đại trưởng lão không thèm liếc mắt nhìn Quân Tiểu Ngôn đang nói trên tay, trầm giọng nói: “Bệnh tình phu nhân chuyển biến, suốt đêm phải đưa đến kinh đô, hiện tại chúng ta cũng đang chạy đến.”

Trông mắt Quân Tiểu Ngôn vừa chuyển: “Vậy cha đâu? Ta muốn đi cùng cha ta.”

“Gia chủ trông chừng phu nhân, lệnh cho lão phu hộ tống người, Tiểu Ngôn, sự tình trọng đại, chớ nghịch ngợm.” Đại trưởng lão trầm giọng nói.

175. Q.2 - Chương 104: Chương 38.2

Ồ....” Quân Tiểu Ngôn lúc này mới bẹp miệng, không có biện pháp, mạng nhỏ nằm trong tay người khác, hân không dám không nghe theo.

Chỉ là bệnh của nương làm sao vậy?

Còn phải đưa đến kinh đô?

A a, kinh đô, địa bàn của Vương gia đại thúc, chớ sợ chớ sợ, còn có Vương gia đại thúc sẽ bảo vệ hân.

Nghĩ đến như vậy, Quân Tiểu Ngôn nhất thời an tâm không ít, yên tĩnh lạnh lẽo như vậy, Quân Tiểu Ngôn bỗng nhiên cảm giác có gì đó không đúng.

Phụ thân đã nhiều lần thận trọng cảnh báo hắn.

Để cho mình cùng đại trưởng lão tuyệt đối không được ở chung một chỗ, hoặc là cùng Quân Nhất Châu ở cùng một chỗ.

Hiện tại làm sao có thể bảo đại trưởng lão mang chính mình đi kinh đô?

Người tiểu quỷ Quân Tiểu Ngôn lập tức cảm thấy đáy lòng lạnh lạnh, giống như một cơn gió lạnh thổi thẳng vào lòng hắn.

Kỳ lạ, nhất định có gì đó cổ quái!

Hắn nhất định là muốn giết mình diệt khẩu!

Quân Tiểu Ngôn rất sợ chết, vừa nghĩ như vậy, cả người đều rung mình một cái, tròng mắt vừa chuyển, yếu ớt hướng về phía đại trưởng lão mở miệng: “Đại trưởng lão gia gia. Tiểu Ngôn, bụng Tiểu Ngôn đột nhiên đau quá, buổi tối ăn quá nhiều mỡ gà nhỏ nướng rồi, muốn đi nhà xí....”

Ánh mắt đại trưởng lão âm u rồi cuộc chuyển về hướng Quân Tiểu Ngôn, cả người Quân Tiểu Ngôn run lên, ủy khuất mím môi: “Trưởng lão gia gia, thực xin lỗi, nhất định người ta sẽ đi rất nhanh, bằng không, bằng không, bằng không ta sẽ không nhịn được....”

Vừa dứt lời, giống như muốn chứng thực lời nói của hắn, một cái rầm siêu cấp vang lên trong bóng đêm.

Quân Tiểu Ngôn vội vàng che mũi, đáng thương nhìn đại trưởng lão, nếu không thả? Nếu không thả? Ta xông chết người!

Cũng may trước khi hắn ngủ ăn nhiều tỏi, cổ họng cũng có thể thả ra vài cái.

Thấy Quân Tiểu Ngôn thật sự giống như không nhịn được, đại trưởng lão ghét bỏ đem hắn ném lên trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Nhanh một chút.”

“Sẽ sẽ đại trưởng lão gia gia đợi một chút nha.” Quân Tiểu Ngôn vừa rơi xuống đất, lập tức kéo quần ngồi xuống đất.

Đại trưởng lão vừa thấy động tác của hắn, nhất thời đen mặt, tức giận nói: “Xa một chút đi!”

Quân Tiểu Ngôn mắt to sáng ngời, ai nha đây chính là ngài bảo ta ra xa một chút, ta đây cũng chỉ ra xa một chút, vừa nói vừa hướng về phía không xa chạy tới, sau đó hỏi: “Trưởng lão gia gia, ta ở trong này được không?”

Nói xong, vừa dứt lời, một tiếng phụt vang lại truyền đến từ phía Quân Tiểu Ngôn đằng kia.

Phảng phất truyền đến mùi quái dị làm cho đại trưởng lão nhíu mày thật chặt, vì không muốn ngửi thấy mùi thối khó ngửi kia, hắn lạnh lùng nói: “Lại xa một chút.”

“Vâng vâng vâng, người ta đi xa thêm một chút.” Quân Tiểu Ngôn lại lóe lên, bóng dáng nhỏ nhắn đã rơi vào trong rừng, biến mất không thấy.

Ban đêm giữa núi rừng nặng mùi ẩm ướt, lúc cây khô dần át đi mùi khó ngửi này, sắc mặt đại trưởng lão mới hơi tốt hơn chút, lạnh lùng hô: “Xong chưa, không nên lãng phí thời gian đi đường.”

Giọng nói lảng lảng quanh quần trong rừng, nửa ngày lại không có một người đáp lời.

Đại trưởng lão biến sắc, thả người tìm về phía Quân Tiểu Ngôn rồi đi, lại không còn bóng dáng Quân Tiểu Ngôn.

Đại trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi.

Được, tiểu quỷ người được lắm, lão phu đã xem thường ngươi! Hắn cũng không tin, không tìm thấy xú tiểu tử giáo hoạt này!

Nhưng, thời gian hẩn tìm một canh giờ đều đem toàn bộ rừng cây lật tìm toàn bộ một lần, lại vẫn không nhìn thấy Quân Tiểu Ngôn, một tiểu quỷ võ công còn chưa thành thực, có thể chạy đi chỗ nào?

Hắn lại vẫn không tìm được, Quân Tiểu Ngôn tung tích không rõ

Uyên sử ngày hai mươi mốt tháng bảy năm thứ bốn mươi tám.

Ngày Thất hoàng tử Vương triều Tĩnh Uyên Tô Chỉ Trần được phong Vương.

Thất hoàng tử Tô Chỉ Trần, do hoàng hậu sinh ra, trời sinh tính tình thẹn thùng, rất có phong độ của người có tri thức, là một tài tử nổi danh.

176. Q.2 - Chương 105: Chương 38.3

Từ sau khi lão thái hậu qua đời, sau khi Lăng Vương Tô Lăng Trạch phạm lỗi lớn, Tĩnh Uyên đế tựa hồ đối với Lăng Vương cực kì thất vọng, không chỉ phái đi quỳ lạy, còn không chút thương xót thu hồi toàn bộ quyền lợi trong tay Lăng Vương, giao cho thái tử, điều này làm cho thái tử tìm được cơ hội, lợi dụng lần này hung hăng chen ép Lăng Vương một phen.

Người Lăng Vương phũ giận mà không dám nói, chỉ có thể nhịn xuống.

Mà thái tử nháy mắt trở thành tâm phúc trước mắt Tĩnh Uyên đế, không chỉ đem toàn bộ sủng ái lúc trước đặt lên người thái tử Tô Mân Thiên, còn biểu hiện ra sự khen ngợi thật lớn, đem hết thầy chính vụ trong cung cho thái tử xử lý.

Thái tử thấy thế liền vui vẻ, rốt cuộc cũng đến lúc hắn phát huy.

Mà ngày nay, ngày Thất hoàng tử Tô Chỉ Trần trưởng thành được phong vương, đều do một tay hắn xử lý.

Vì có thể chế nhạo Tô Lăng Trần một phen, hắn còn làm chủ thỉnh Tô Lăng Trạch đang quỳ ở hoàng lăng kia trở về, trên danh nghĩa ăn mừng vì đệ đệ, kì thực là châm chọc khiêu khích Tô Lăng Trạch nay sa sút.

Đại yến quần thần, Tô Lăng Trạch ngồi ở vị trí trong góc khuất, buồn bực không tiếng động uống rượu.

Mọi người chỉ xem như vị hoàng tử sa sút này mượn rượu tiêu sầu, cũng không có nhiều ý kiến.

Ở bên cạnh, Dương Thành thấp giọng nói: “Đừng uống nhiều như vậy, uống nhiều quá dễ lộ ra dấu vết.”

‘Tô Lăng Trạch’ khẽ ngẩng đầu lên, khóe miệng cũng vừa kéo, rầu rĩ không nói: “Nếu chủ tử không trở về, ta sẽ không nhịn được.”

Hắn vốn là thể thân của Tô Lăng Trạch, sớm đã thay thế cho Tô Lăng Trạch nhiều lần, đối với hình thức của hoàng gia cũng đã sớm khéo ứng phó, lại đem nhất cử nhất động của Tô Lăng Trạch diễn lại giống nhau như đúc.

Đối với thịnh yến như vậy, hắn hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng mà hôm nay cùng lại không giống lúc trước, khi xưa chủ tử còn được sủng ái, cho dù không có quyền lợi gì, cũng có hoàng thượng cùng thái hậu chống lưng, không cần xem sắc mặt ai.

Đáng tiếc hiện tại, chúng hoàng tử trào phúng chế nhạo, quần thần dân chúng đồng tình thương hại, đều khiến cho hắn không thể nhìn được.

Vừa nghĩ đến ánh mắt chủ tử phải thừa nhận như vậy, hắn liền giận, giận dữ, hắn cũng sắp không diễn nổi nữa.

“Nhịn không được cũng phải nhịn, Hách Liên Diệc, nếu xảy ra sai sót, chúng ta chết không sao, nhưng nếu liên lụy chủ tử, tự ngươi lo liệu.” Dương Thành lạnh lùng nói.

Hách Liên Diệc vẫn nghiêm nghị, có chút cười khổ như cũ: “Người yên tâm, ta hiểu được cái nào nặng cái nào nhẹ, chỉ là lo lắng cho chủ tử.”

“Chủ tử không có việc gì, nguyên quán của cố hoàng hậu là ở phía đông Thiên Sơn, lúc còn nhỏ chủ tử cùng lão thái hậu nhận lệnh, đến Thiên Sơn trấn ở vài năm, đối với nơi đó hết thấy đều quen thuộc, chúng ta chỉ cần làm tốt nhiệm vụ chủ tử an bài là được, hiểu chưa?”

Cố hoàng hậu, cũng là mẫu thân Tô Lăng Trạch, là người phía đông, lúc tuyển tú vào cung, được lão thái hậu yêu thích, vừa mới trở thành hoàng hậu, cũng không nghĩ đến sẽ khó sinh mà chết.

Lúc Tô Lăng Trạch chưa trưởng thành từng trở lại Thiên Sơn ở qua một thời gian, sau trở về thụ phong thành Vương, vẫn như cũ hàng năm bỏ ra một ít thời gian trở về vấn an nơi ở của cố hoàng hậu.

“Tô Mạc Thiên đã tới, cẩn thận một chút, đừng để lộ ra dấu vết.”

Đang lúc này, Dương Thành nhỏ giọng nhắc nhở một tiếng, Hách Liên Diệc ngẩng đầu, chỉ thấy Tô Mạc Thiên cầm theo một bình rượu bằng bạch ngọc, khoe miệng mang theo vài phần tươi cười không rõ ý, đi về hướng bọn họ.

“A, tam đệ, sao lại ở chỗ này mượn rượu giải sầu? Thường ngày thấy ngươi cùng rất nhiều đại thần tán gẫu vui vẻ, tại sao hiện tại chỉ có một mình.” Tô Mạc Thiên cười nói, nhìn như đang quan tâm, trong lúc cười lại cất giấu một con dao găm bén nhọn.

Hách Liên Diệc cũng đứng dậy, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng có loại thờ ơ chỉ thuộc về Tô Lăng Trạch: “Nhận được sự quan tâm của thái tử điện hạ, thần đệ gần đây yêu thích yên tĩnh, không thích lui tới cùng mọi người.”

Hách Liên Diệc cũng thản nhiên nói, trong lòng lại chửi ầm lên.

Thật sự là không biết xấu hổ, biết rõ hiện tại chủ tử sa sút, biết rõ bọn vương công đại thần bọn họ đều là người ham ích lợi, giờ hắn còn tới chỗ này bỏ đá xuống giếng.

Thật đáng giận đến cực điểm.

May mắn hiện tại là hắn chứ không phải chủ tử, nếu nói như chủ tử ở trong này, trong lòng sợ là sẽ không dễ chịu lắm đi.

Hách Liên Diệc đột nhiên lại cảm thấy may mắn, những sắc mặt bỏ đá xuống giếng này hãy cứ để cho hắn thấy thôi.

177. Q.2 - Chương 106: Chương 38.4

“A?” Tô Mạc Thiên nhưng cũng không còn hoài nghi Hách Liên Diệc trước mắt, Hách Liên Diệc đã từng cải trang thành Tô Lăng Trạch rất nhiều lần, đã sớm đem nhất cử nhất động của Tô Lăng Trạch bắt chước một cách hoàn hảo không sợ Tô Mạc Thiên sẽ phát hiện.

“Xem ra tam đệ ở chỗ hoàng tử mẫu nhưng lại có không ít thay đổi, chẳng lẽ là quỳ lăng quỳ hơi lâu, hiện tại lại không yêu thích náo nhiệt nữa?” Tô Mạc Thiên nói một cách mơ hồ, đáy mắt mơ hồ mang theo vài phần trào phúng.

Hắn đã từng nói, hắn phải đoạt lại tất cả của Tô Lăng Trạch.

Nay, hắn đang từng bước một thực hiện cam kết của mình, từng bước một nhìn người đã từng không đem hắn để vào mắt, thấp hèn như thế nào.

Hách Liên Diệc cũng thản nhiên nói: “Thái tử điện hạ nói rất đúng, có thể vì hoàng tử mẫu quỳ lăng, cũng là thần đệ có phúc.”

Tô Mạc Thiên nở nụ cười, trong tươi cười lại mang theo mấy phần mỉa mai: “Xem ra tam đệ đúng là một mảnh hiếu tâm, bất quá tam đệ yên tâm, chờ hội yến kết thúc, tam đệ lại có thể trở về làm bạn với hoàng tổ mẫu, tam đệ đối với hoàng tổ mẫu nếu có hiếu tâm như vậy, đến lúc đó bản thái tử có thể giúp tam đệ nói tốt vài lời trước mặt phụ hoàng, cho người bồi hoàng tổ mẫu thêm một ít ngày, cũng không phải không thể.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, ánh mắt hiện lên một tia sáng âm u: “Thất đệ nán lại có thể đi ra cùng phụ hoàng, tất cả vương công đại thân đại thần đều đã chuẩn bị lễ vật, không biết tam đệ đã chuẩn bị lễ vật gì?”

Sắc mặt Hách Liên Diệc khê biến, ầm nhẩn tức giận nói: “Quà mừng thần đệ chuẩn bị, dĩ nhiên so ra vẫn kém hơn thái tử điện hạ ngài.”

Nghe vậy, Tô Mạc Thiên vừa lòng gật đầu, thản nhiên nói: “Tam đệ chớ khiêm tốn, bản thái tử biết gần đây Lăng Vương phủ không được tốt lắm, nếu thật sự không có cái gì tốt đem ra, nói với bản thái tử một tiếng, trong phủ bản thái tử vẫn có một chút trân phẩm, chỉ cần tam đệ nói một câu, bản thái tử sẽ lập tức đưa đến cửa.”

Như vậy, đa tạ thái tử điện hạ rồi.” Giọng nói của Hách Liên Diệc, được ép từ trong kẽ răng ra ngoài.

Khiêm tốn?

Nói Lăng Vương phủ hắn khiêm tốn.

Hách Liên Diệc khinh thường trong lòng, sản nghiệp của chủ tử trải rộng thiên hạ, trân phẩm còn nhiều mà các người không tưởng tượng được, còn cần các người tiếp tế?

Thật sự là buồn cười.

Nghe hắn nói một chút gì đó, quỳ trước mộ lão thái hậu bốn mươi chín ngàyaf hắn còn ngại không đủ, còn muốn để cho chủ tử quỳ thêm mấy ngày này?

Quỳ cái đại gia người!

Đừng rơi vào tay ta, nếu không ta đây không khiến cho người quỳ trước mặt chủ tử ta bốn mươi chín ngày được.

“Có thể chia sẻ vì huynh đệ, là chức trách của bản thái tử.” Tô Mạc Thiên mang bộ dáng cực kì đại nghĩa, nói xong, hắn tự mình rót rượu cho Hách Liên Diệc, rồi sau đó đứng dậy cười nói: “Tam đệ mau ăn no chút, sau này quay về hoàng lăng, sẽ không còn rượu và thức ăn ngon như vậy rồi, ha ha ha.”

Nói xong, hắn tùy tiện xoay người rời đi, mang theo đắc ý ngạo mạn cùng cuồng vọng.

Tô Mạc Thiên vừa đi, Hách Liên Diệc cũng bóp một tiếng đem ly rượu đặt thật mạnh trên bàn.

Quần thần xung quanh thấy hắn như vậy, cho rằng hắn đang tức giận vì bị thái tử khi dễ, trong mắt xuất hiện chút thương hại, nhưng không có biểu tình gì, vẫn ồn ào tự mình tiêu khiển theo nhạc như cũ.

Trong lòng Dương thành cũng là lửa giận ngập trời, nhưng mà, hiện tại cũng không phải thời điểm bọn họ phát hỏa.

“Nán lại đến khi dâng hạ lễ lên Thất hoàng tử chúng ta liền rời đi, Hoàng Thành tựa hồ có biến.” Hắn thấp giọng nói.

Hách Liên Diệc đem lửa giận trong lòng đè ép xuống, trầm giọng hỏi: “Có tình hình gì?”

Trong mắt Dương Thành xẹt qua mấy tia ý lạnh lẽo: “Hầm Hàn băng của lão thái hậu, tựa hồ bị người động tới.”

Nghe vậy, Hách Liên Diệc kinh hãi, nơi lão thái hậu yên nghỉ là nơi chủ tử xem trọng nhất, nếu bị người động tới, chủ tử chỉ rời đi vài ngày, bọn họ vẫn chưa bảo vệ lão thái hậu cẩn thận.

Lỗi của bọn họ không phải là chỉ cần trừng phạt là đủ để có thể chuộc lại!

“Ta hiểu, tùy cơ hành sự!”

Trong cung đèn đuốc sáng trưng, ồn ào náo động tứ tung, lại như cũ không thể triệt tiêu được âm mưu quỷ kế trùng trùng mọc lan tràn.

Phía Đông Thiên Sơn trấn.

Thủy Nhược ước chừng hôn mê bốn ngày bốn đêm, lại vẫn như cũ không tỉnh lại.

“Tại sao còn chưa tỉnh?” Quân Lam Tuyết mím môi anh đào, lo lắng nhìn Thủy Nhược hôn mê bất tỉnh trên giường.

178. Q.2 - Chương 107: Chương 38.5

“Đại phu nói nàng đã không sao, miệng vết thương đã trải qua xử lý, có lẽ là quá mức mệt nhọc, cho nên vẫn không thể tỉnh lại, bất quá có lẽ ngày mai sẽ tỉnh lại.” Khúc Vô Nham thấp giọng an ủi.

Tuy rằng hẳn cũng có chút kỳ quái, đã nhiều ngày trôi qua như vậy, Thủy Nhược vẫn chưa trúng độc, chẳng qua chặt đứt một cánh tay, nhưng lấy thân thể Thủy Nhược hẳn là sẽ không hôn mê lâu như vậy mới đúng.

Quân Lam Tuyết híp mắt, lắc đầu nói: “Cuối cùng ta có một dự cảm không tốt, cảm giác giống như có chuyện gì sắp xảy ra, nếu không Vô Nham, người trước đem máu Tuyết thiềm trở về cho cha, ta ở lại chỗ này chăm sóc Thủy Nhược, chờ thương thể của nàng tốt hơn rồi trở về như thế nào?”

Mấy ngày nay cứ cảm thấy tâm thần không yên, trực giác của nàng luôn luôn chính xác, cảm giác giống như có ai sắp gặp chuyện không may, nhưng nhìn Thủy Nhược, lại cảm thấy có lẽ trực giác của mình là nhầm vào Thủy Nhược.

Khúc Vô Nham nghĩ nàng là vì lo cho Thủy Nhược, không khỏi than nhẹ một tiếng, cho tới nay Thủy Nhược cùng Tuyết Nhi đều là tình thân như tỷ muội, Thủy Nhược là một nữ tử đặc biệt, nhìn như rất thô lỗ ấy, đối với Tuyết Nhi lại chăm sóc vô cùng cẩn thận, hẳn đối với Thủy Nhược cũng là ôm một phần cảm kích.

Khi trước là như thế. Nay Tuyết Nhi mất trí nhớ, Thủy Nhược lại đối đãi với Tuyết Nhi trước sau như một, thậm chí vì cứu Tuyết Nhi mà không tiếc tự chém một cánh tay, phần nhân tình này quả thật rất nặng.

“Nếu người ở nơi này, làm sao ta có thể an tâm rời đi, chúng ta sẽ chờ thương thể Thủy Nhược tốt hơn một chút rồi đi.” Khúc Vô Nham dịu dàng nói.

Quân Lam Tuyết trong lòng cảm kích, chậm rãi gạt đầu, chợt nhớ tới một người, vội vàng hỏi: “Hắc diện nhân kia cùng tiểu thư đồng đâu?”

Khúc Vô Nham gạt đầu: “Bọn họ ở Tuyết Sơn một chút liền rời đi một mình, bất quá tối hôm trước tiểu thư đồng lại trở về, đem máu Tuyết thiềm giao cho ta, nói nàng đem máu Tuyết thiềm về nhà, thần y kia lại nói máu Tuyết thiềm này quá nguy hiểm, chỉ sợ cứu không được cha nàng, cho nên đưa máu cho chúng ta, hy vọng có thể giúp nương của người.”

Trong lòng Quân Lam Tuyết âm áp: “Không thể tưởng tượng được bọn họ liều mạng một hồi, cũng không biết cha nàng mắc bệnh gì, chờ trở lại Quân gia chúng ta hỏi tam trưởng lão một chút, xem tam trưởng lão có rồi hay không, có lẽ có thể giúp được bọn họ một chút.”

Khúc Vô Nham mỉm cười, nhìn Quân Lam Tuyết bằng ánh mắt dịu dàng như nước, nha đầu kia, luôn mạnh mẽ, đầy lòng lại thiện lương.

“Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài đi, để cho Thủy Nhược nghỉ ngơi thật tốt, tối nay lại đến xem nàng.” Khúc Vô Nham nói.

Quân Lam Tuyết gạt đầu, liếc mắt một cái nhìn Thủy Nhược hôn mê bất tỉnh trên giường, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, theo Khúc Vô Nham xoay người rời đi.

Trong phòng.

Cửa phòng bị đóng lại, ánh sáng mờ mịt, Thủy Nhược nằm ở trên giường lúc này lại cử động, hơi mở mắt ra, vô thần nhìn xà ngang trên nóc nhà, lẳng lặng nhìn.

Thật lâu sau, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, giống như hết thủy tạ hồ không có chuyện gì phát sinh.

Ngoài Thiên Sơn trấn, tiểu thư đồng ôm chặt hắc diện nhân không buông tay: “Chủ tử, ngươi muốn bỏ ta lại, ta không muốn ở chỗ này, ta muốn trở về cùng ngươi.”

Khỏe môi hắc diện nhân hơi xẹt qua mấy phần hồ hững bất đắc dĩ: “Ly nhi, nơi đó không thích hợp với ngươi.”

“Không đi sao biết không thích hợp?” Về mặt tiểu thư đồng kiên quyết, mơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở: “Ngươi nói máu mủ tình thân có thể vì quyền mà đứt, chỉ có thuộc hạ là trung thành nhất, vĩnh viễn không phản bội, cho nên ta không kêu ngươi là ca, ta cũng tình nguyện làm thuộc hạ của ngươi, vĩnh viễn không phản bội, ngươi nói tranh đoạt hoàng quyền mãi không kết thúc, nghiệp thành tất có tổn hại, nên ta không nhận thức, cuối cùng ngay cả mặt bà ngoại cũng không có nhìn thấy, hiện tại ta chỉ còn ngươi là người thân, ngươi còn muốn đem ta để lại địa phương bằng tuyết này, sao ngươi có thể nhẫn tâm như vậy....”

Tô Lăng Trạch hơi híp mắt, đôi môi dưới mặt nạ mím nhẹ.

Sự tồn tại của Vân Ly, là bí mật của Hoàng gia, đúng là khiến cho hắn cực kỳ ngoài ý muốn.

Hắn cũng chưa từng nghĩ tới, lúc trẻ hoàng tổ mẫu vì củng cố hoàng vị, đem nữ nhi song sinh đến phía đông xa xôi cầu lấy sinh tồn, mà tìm ở dân gian một nam hài để thay thế con gái của mình.

Nàng một đường nâng đỡ nam hài kia trưởng thành, vì Hoàng Vi đế, lúc nữ nhi kia trưởng thành tổ chức tuyển tú thiên hạ, đem nữ nhi ở phía đông xa xôi kia triệu hồi về hoàng cung, thu về làm hoàng hậu, kia chính là mẹ của hắn.

Mẫu thân mất sớm, năm nào khi còn bé phụng mệnh hoàng tổ mẫu trở lại Thiên Sơn, gặp được một phụ nhân giống mẫu thân như đúc, hắn mới hiểu được tới đây, mà Vân Ly, tức là nữ nhi của muội muội song sinh của mẫu thân hắn.

Nếu Vân Ly xuất hiện, bí mật của Hoàng gia bị khai giải, đến lúc đó người phụ hoàng không có huyết thống hoàng gia kia sẽ.....

Tô Lăng Trạch giương mắt, nhìn về phía chân trời xa xôi, trong lòng bỗng chốc thật thê lương.

179. Q.2 - Chương 108: Chương 39.1: Sát Cơ Lạnh Lẽo

Ngày thứ năm, Thủy Nhược tỉnh lại.

Quân Lam Tuyết vội vàng chạy sang: “Thủy Nhược, rốt cuộc ngươi đã tỉnh! Ngươi có biết thời gian ngươi hôn mê dài bao lâu, ngươi hừ chết ta cùng Vô Nham, ngươi có khỏe không? Miếng vết thương có đau hay không? Còn có.... Không thoải mái hay không?”

Thủy Nhược trừng mắt nhìn, chất phác nhìn nàng: “Ta nói tiểu cô nãi nãi, ta chỉ cảm thấy là mới vừa ngủ dậy một giấc, tại sao lại phát hiện ngươi trở nên dài dòng như vậy rồi....”

“Vừa ngủ một giấc! Ngươi gọi cái này là mới ngủ một giấc?” Quân Lam Tuyết thật muốn hừ vào về mặt nàng: “Ngươi có biết ngươi hôn mê bao lâu không, năm ngày, ngươi hôn mê suốt thời gian năm ngày, ta còn tưởng rằng, còn tưởng rằng....”

Tưởng rằng nàng sẽ không tỉnh lại nữa.

Đáy lòng Quân Lam Tuyết chùng xuống, chớp mũi hơi lên men, nàng nhìn tay phải Thủy Nhược bị quần thật nhiều băng vải, nhưng băng gạc lại rỗng tuếch, cái gì cũng không có, áy náy trong lòng lại một lần nữa ăn mòn nàng.

“Thủy Nhược.” Khúc Vô Nham đã đi tới, cúi đầu chăm chú nhìn sắc mặt của nàng, nói: “Thân thể cảm thấy như thế nào?”

Thủy Nhược liếc mắt nhìn tay phải trống trơn của mình, ngẩng đầu cười cười: “Vô Nham đại ca, tệ nhất bất quá cũng chỉ là như thế, chỉ cần còn có một cái mạng ở lại là đủ rồi.”

Quân Lam Tuyết bỗng nhiên nắm chặt lấy tay Thủy Nhược, gất gao nắm, giọng nói buồn bã phát ra từ trong cổ họng: “Thực xin lỗi, đều là ta.....”

Về mặt Thủy Nhược có chút tái nhợt lắc đầu, lần khê động này dường như ảnh hưởng đến vết thương, đau đến mức nàng hít một hơi, lại tùm tùm cười như cũ nói: “Tiểu cô nãi nãi, cái này thì có cái gì cần xin lỗi, chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, thấy người gặp nạn, có thể nào thấy chết mà không cứu được.”

Khúc Vô Nham than nhẹ một tiếng, khê cầm tay Quân Lam Tuyết, yên lặng an ủi.

Thấy bộ dáng nàng như vậy, Thủy Nhược hừ một tiếng, giọng nói mặc dù suy yếu, nhưng lại âm vang hữu lực như cũ: “Làm gì lại mang bộ dạng muốn khóc lại không khóc như vậy, lão nương còn chưa có chết đâu, nếu thật sự muốn xin lỗi ta, về sau gặp phải mỹ nam, tặng cho lão nương đầu tiên là được, lão nương hiện tại cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một người nam nhân, mau tìm tới cho ta một người để chà đạp đi.”

Nghe vậy, trong lòng Quân Lam Tuyết ấm áp, áy náy dần bị khai thông, nín khóc mỉm cười.

“Sẽ có.” Nàng khẳng định nói, những thứ Thủy Nhược muốn kia, nhất định sẽ có.

“Nếu Thủy Nhược đã tỉnh lại, vậy chúng ta liền quay lại Hào Châu đi, miễn cho bá phụ sốt ruột chờ chúng ta, cho rằng nhóm chúng ta xảy ra chuyện.” Khúc Vô Nham đề nghị nói.

Thân thể Thủy Nhược cứng đờ một chút.

Quân Lam Tuyết không đồng ý đưa mắt liếc nhìn Khúc Vô Nham một cái: “Không được, Thủy Nhược vừa mới tỉnh lại, thân thể còn rất suy yếu, cứ nghỉ ngơi một hai ngày nữa đi.”

Thủy Nhược vì cứu nàng đã mất đi một cánh tay, nàng không thể vì mình mà lên đường, để cho thân thể bị thương của Thủy Nhược lưu lại di chứng gì.

Quân Lam Tuyết là người hiện đại, chuyện coi trọng nhất là giai đoạn sau khi bị thương, nếu không cẩn thận để lại mầm bệnh, về sau đối với thân thể không tốt, nàng không muốn Thủy Nhược bởi vì bây giờ không chú ý, về sau lại mang một thân bệnh ốm đau.

Khúc Vô Nham bắt đắc dĩ nói: “Một khi đã như vậy, nghe theo Tuyết Nhi cũng tốt, Thủy Nhược, người nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hắn đã quên cảm tình giữa Tuyết Nhi cùng Thủy Nhược vốn đã tốt, nay lại phát sinh chuyện như vậy, sợ là Tuyết Nhi cũng tự trách cùng lo lắng đến hỏng rồi đi.

Nhìn Quân Lam Tuyết tựa hồ gầy đi một vòng, Khúc Vô Nham cảm thấy có chút hơi đau lòng.

Thủy Nhược cười có chút suy yếu, lại bất ngờ không phản bác lời nói của Khúc Vô Nham, chỉ nói: “Yên tâm, mạng ta cứng lắm, không có việc gì, không phải có câu nói cái gì kia, tai họa sống ngàn năm, lão nương tai họa như vậy, muốn chết còn không có dễ vậy đâu, đúng không?”

Quân Lam Tuyết bị giọng điệu của nàng làm cho nở nụ cười, nhưng vẫn phụng phịu nói: “Không cần mở miệng ra một cái là nói đến chết chóc, ta không cho phép người lại nói như vậy, người nghỉ ngơi cho tốt, ta cùng Vô Nham sẽ không quấy rầy người, nếu còn không thoải mái, nhất định phải nói cho chúng ta biết không.”

180. Q.2 - Chương 109: Chương 39.2

Ánh mắt Quân Lam Tuyết tối sầm lại, muốn nói cái gì, lại nhin xuống.

Hai người rời căn phòng nhỏ, đêm không gian im lặng để lại cho Thủy Nhược.

Ánh nắng dần hạ, bóng ảnh kéo dài.

Quân Lam Tuyết nhìn Tuyết Sơn cao vút trong mây trời xa xa, cúi đầu yên lặng nói một câu: “Ân tình ta nợ Thủy Nhược, sợ là cả đời cũng không trả hết.”

Khúc Vô Nham cười, mắt phượng hẹp dài chậm rãi tạo nên một chút độ cong, nhẹ giọng nói: “Đứa ngốc, giữa các ngươi còn nói cái gì mà thiếu hay nợ, Thủy Nhược là cam tâm tình nguyện, các ngươi là tỷ muội tốt, đồng sinh cộng tử, lại có chuyện ai thiếu ai?”

Quân Lam Tuyết cười khổ, muốn nói gì đó, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, ôm ngực, liên tục lui về phía sau vài bước.

“Tuyết Nhi?” Bất chợt nhìn thấy tình huống như vậy, mắt Khúc Vô Nham trầm xuống, vội vàng ôm chặt nàng: “Người làm sao vậy? Tuyết Nhi?”

Sắc mặt Quân Lam Tuyết trắng bệch có chút khó coi, một trận đau nhức từ ngực truyền đến, giọng nói ảm đạm từ hàm răng truyền ra: “Là Phệ Tâm chi độc, ách, phát tác.”

Phệ Tâm chi độc, thời gian một tháng đã tới.

Ngày đó nàng bôn ba quay về Hào Châu chính là vì giải độc, cũng không ngờ giữa đường xá lại gặp nguy hiểm, đi vào Mê Vụ sâm lâm, nhất thời trì hoãn hơn mười ngày thời gian, thật vất vả mới trở lại được Quân gia, còn chưa kịp đi báo phỏng vị Dược Vương tam trưởng lão, vì mẫu thân, lại chạy tới phía Đông Thiên Sơn.

Sau lần gần nhảy, một tháng đã qua, mà Phệ Tâm chi độc lại phát tác.

Nghe vậy, con người Khúc Vô Nham càng chìm sâu, trong lòng lại vô cùng ảo não thấp giọng rủa một tiếng, hần cứ nhiên cũng quên chuyện này, hần không tin tưởng giải dược của ám lâu, đã chuyển sang nhờ tam trưởng lão chế tại thuốc giải mới, thế nhưng trước khi rời đi hần lại quên hỏi tam trưởng lão thuốc giải đã điều phối xong chưa.

Hần thật là đáng chết.

“Chúng ta lập tức trở lại.” Khúc Vô Nham không nói hai lời liền quyết định.

“Nhưng Thủy Nhược.....” Quân Lam Tuyết vẫn có chút do dự.

Khúc Vô Nham liếc mắt nhìn căn nhà gỗ nhỏ phía sau, trầm giọng nói: “Tìm vài nông phụ đến, để cho bọn họ chiếu cố hỗ trợ một chút, chờ sau khi thương thế Thủy Nhược tốt hơn một chút, lấy bản lĩnh của nàng lúc trở về sẽ không có nguy hiểm gì, liền quyết định như vậy, chúng ta lập tức khởi hành.”

Khúc Vô Nham không cho phép phản kháng nói: “Độc này không thể kéo dài.”

Quân Lam Tuyết đành phải bất đắc dĩ đáp ứng, bàn tay ôm ngực trắng bệch, cũng nói: “Hào Châu ở phía nam, trở về còn cần một khoảng thời gian, nơi này cách kinh đô có vẻ gần, trước đi ám lâu lấy một ít giải dược của bọn hần, tạm thời áp chế trước một chút, sau lại quay về Hào Châu tìm tam trưởng lão, như vậy còn có thể kéo dài thời gian tìm thuốc giải.”

Chỉ tiếc lúc trước thuốc giải Tiểu Ngũ đưa ở Mê Vụ Sâm Lâm đã mất, độc trên người lại được Mạc lão áp chế, nên nàng cũng không để ý nhiều đến giải dược bị mất kia, nay ngẫm lại chỉ có thể tiếc hận trong lòng.

Khúc Vô Nham không đành lòng thấy nàng khó chịu, đương nhiên là không có bất kỳ ý kiến gì, lập tức vào nhà nói rõ ràng với Thủy Nhược.

Nghe thấy lời của Khúc Vô Nham, cả người Thủy Nhược cứng ngắc, mãi đến sau khi Khúc Vô Nham mang theo Quân Lam Tuyết rời khỏi, nàng mới vô thần nhìn xà ngang, hai mắt trống rỗng, yên lặng than nhẹ.

“Ý trời.”

Kinh đô, thâm cung,

Tĩnh Uyên để ở trong Kiền Khôn Điện.

Một nam tử toàn thân áo trắng thanh tú đi vào Kiền Khôn Điện, đi thẳng về hướng Tĩnh Uyên để, giọng điệu mang theo vài phần bất mãn.

“Phụ hoàng, người nói sinh nhật nhi thần thì có đại lễ muốn tặng nhi thần, nhiều ngày trôi qua như vậy, lễ vật kia đâu? Tại sao ngay cả bóng dáng nhi thần cũng không nhìn thấy.”

Thất hoàng tử Tô Chỉ Trần, một thân nồng đậm phong độ của người tri thức, tuổi cực kì trẻ, liếc mắt nhìn chỉ thấy giống tài tử giai nhân mà không giống hoàng tử.

Nghe vậy, Tĩnh Uyên để buông tấu chương trong tay xuống, mỉm cười: “Trần Nhi chó sốt ruột, ba ngày tung lưới, một ngày đánh cá, tấm lưới trên tay phụ hoàng đã thả vài chục năm, nay, muốn thu, cũng phải thu một cách chậm rãi.”

Tô Chỉ Trần hơi nhú mi: “Một khi đã như vậy, phụ hoàng có thể thu lưới trước, ở lúc sinh nhật nhi thần, đem cho nhi thần, ngày hai mươi một tháng bảy đã qua, hiện tại vẫn chưa có cái gì mới mẻ.”

Trong mắt Tĩnh Uyên xẹt qua một tia sáng, vẫn là cứng chịu sùng nịch trừng mắt liếc hắt một cái: “Người a, đúng là không kiên nhẫn, nếu phụ hoàng tặng lễ vật sinh nhật cho người, tự nhiên muốn ở ngày sinh nhật đó thu lưới, mới có giá trị, học tập ca ca của người một chút kia, nhẫn, hiểu chưa?”

181. Q.2 - Chương 110: Chương 39.3

Trong mắt Tô Chỉ Trần có chút không đồng ý với lời của hoàng đế, nhưng vẫn không nói ra, chỉ nói: “Vâng, phụ hoàng giáo huấn phải, nhi thần liền kiên nhẫn đợi một chút, xem phụ hoàng cho nhi thần một mẻ cá lớn như thế nào.”

Tĩnh Uyên cười cười, trong tươi cười lại mang thêm vài phần bất đắc dĩ.

Kiên căng nóng nảy như vậy, Trần Nhi, người cũng biết, nếu không có phụ hoàng một đường hộ tống cho người, người có thể sống đến hôm nay hay sao.

Xem ra đã đến lúc để người đi rèn luyện, nếu không, sẽ có một ngày, cho dù có đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho người, vẫn sẽ rơi vào tay người khác như cũ.

Tĩnh Uyên để hơi nheo mắt lại, sâu bên trong đôi mắt, một tia âm tàn bay nhanh xẹt qua, không để lại dấu vết.

Ngày đêm lên đường, đảo mắt liền đến.

Mấy vạn dặm đường, Quân Mạc Thiên dùng thời gian bảy ngày chạy tới kinh đô.

Trên đường, hắn đã tra xét rõ ràng vị trí của hẻm hàn băng, cho nên vừa tới kinh đô, liền trực tiếp chạy tới hẻm băng bên dưới khu rừng sắt bắn.

Hắn dẫn theo vài tên tùy tùng, nhưng nóng lòng cho bệnh tình thê tử, Quân Mạc Thiên đem tốc độ đẩy tới cực hạn, sớm bỏ lại những người đó ở phía sau, cho nên người một đường đi theo hắn, chỉ có tam trưởng lão.

Bất quá, có tam trưởng lão, là đủ rồi.

Quân Mạc Thiên chăm chú nhìn thê tử trong lòng, đem nàng ôm chặt.

Thanh nhi, chống đỡ.

Tiểu Tuyết vì người trải qua hiểm cảnh, lên Thiên Sơn, đoạt huyết, vì hi vọng người có thể tỉnh lại.

Người..... Trăm ngàn lần phải chống đỡ.

“Gia chủ, chậm đã, hầm băng này có chút cổ quái.” Tam trưởng lão bỗng nhiên trầm giọng nói.

Quân Mạc Thiên ôm Đường Thanh Mai cước bộ chậm một chút, lúc này mới chuyên tâm quan sát đến tình huống xung quanh.

“Có cơ quan, không ít cơ quan.” Tam trưởng lão nói.

“Phá.” Quân Mạc Thiên lạnh lùng nói, ai cũng không thể ngăn cản hắn cứu Thanh Nhi, dù là một cái cơ quan nhỏ nhỏ.

Tam trưởng lão nghe vậy làm theo, nhưng kết cấu cơ quan này lại cực kỳ tinh diệu, làm cho tam trưởng lão tổn không ít công phu.

“Lăng Vương này nhưng lại khiến cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, cơ quan xảo diệu như vậy, sợ là trên dưới Quân gia ta không có người nào có thể so sánh.” Quân Mạc Thiên có chút tán thưởng nói.

Tam trưởng lão gật mạnh đầu một cái: “Lão phu cũng có cái nhìn này, Lăng Vương này che giấu rất sâu.”

Quân Mạc Thiên không nói, trước mắt hắn quan tâm nhất là bệnh tình trên người Đường Mai Thanh, một đường bên ba như vậy, độc tố lan tràn nhanh hơn, trước mắt chỉ có thể mượn dùng hầm băng này, hi vọng có thể cứu sống thể tử của hắn.

Trong hầm băng, cơ quan trùng trùng, Quân Mạc Thiên cùng tam trưởng lão một đường cẩn thận phá cơ quan vào sâu bên trong hầm băng, ước chừng tổn hơn nửa ngày.

Ngoài hầm băng, Dương Thành sớm đã phát hiện có người khởi động cơ quan không khởi hừ lạnh một tiếng.

Nghĩ rằng phá cơ quan này sẽ không có việc gì sao?

Cơ quan trận pháp điện hạ tự mình thiết kế, bọn họ động tới chỉ là phần bên ngoài, cơ quan tinh túy chân chính, còn ở phía trong.

“Tra ra là người nào sao?” Hách Liên Diệc vẫn dịch dung thành Tô Lăng Trạch như cũ trầm giọng hỏi.

Dương Thành lạnh lùng nói: “Không phải người của thái tử Tô Mạc Thiên, bất quá, một đám người xâm nhập hầm băng lúc trước, ta đã cho điều tra xác chết bọn họ, là người trong cung, ta nghĩ, chỉ sợ là người của hoàng thượng.”

“Hoàng thượng.....” Hách Liên Diệc cũng nhíu mày: “Xem ra hoàng thượng đã hoài nghi.” Lần này khó rồi, nay hoàng thượng đã phái người đến, đã phát hiện sự tồn tại của hầm băng, tất nhiên sẽ phát hiện lão thái hậu.

Chỉ sợ lúc đó đối với điện hạ cực kỳ bất lợi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hách Liên Diệc lạnh lùng, hồ hững nói: “Mặc kệ hoàng thượng hoài nghi như thế nào, chỉ cần không có chứng cứ, hắn sẽ không dám làm gì điện hạ, người tiến vào hầm băng, giết.”

Chỉ có người chết, mới có thể vĩnh viễn giữ bí mật.

Đây tất nhiên cũng là ý của Dương Thành: “Chúng ta phân công nhau hành động, người tiến vào từ con đường phía đông, ta vào từ đường phía tây, nam cùng bắc ta sẽ cho phong kín, một con ruồi bọ cũng không thể bay ra ngoài.”

182. Q.2 - Chương 112: Chương 39.5

“Đi.” Hách Liên Diệc mang theo một nhóm người nhanh chóng theo đường phía đông tiến vào.

Dương Thành cũng không chịu thua người, bóng dáng biến mất đầu đường phía tây.

Xa xa, sau khi đám người Dương Thành biến mất, mấy đạo bóng dáng quỷ dị xuất hiện, mọi người liếc mắt với nhau, gật đầu đi về hướng Dương Thành cùng Hách Liên Diệc mất tích, một trước một sau đi theo.

Lúc này, Quân Mạc Thiên cùng tam trưởng lão cũng đi đến chỗ sâu bên trong hầm băng, một tòa quan tài bằng thủy tinh hàn băng xuất hiện trước mắt bọn họ.

“Đây là....” Một trận hàn ý ngấm ngấm mãnh liệt mà đến. Quân Mạc Thiên mơ hồ cảm thấy thân thể không khỏe, nội công của hắn thiên về dương, hàn khí đúng là khắc tinh của hắn, làm nội lực của hắn không thể phát huy hết mười tầng vốn có, bất quá nhìn tòa quan tài bằng băng thật lớn ở đây, hắn vẫn không nhịn được sợ hãi mà than một tiếng.

Tam trưởng lão âm thầm sợ hãi than: “Không thể tưởng tượng được Lăng Vương vì lão thái hậu mà đích thân ra tay như vậy, quả thật là làm cho người ta tán thưởng.” Hắn quay đầu nói với Quân Mạc Thiên: “Gia chủ, đem phu nhân đặt trong quan tài bằng băng, quan tài bằng băng là toàn bộ căn nguyên hàn khí của hầm băng, đối với độc trong cơ thể phu nhân có trợ giúp rất lớn.”

Quân Mạc Thiên gật đầu, ôm chặt Đường Mai Thanh chậm rãi đi tới tòa băng quan thật lớn kia.

Cũng trong lúc này, trong băng quan còn có một vị lão nhân khoan thai đang nằm, Quân Mạc Thiên cũng không có ý mạo phạm vị lão thái này, tuy rằng đối với hoàng thất không có cảm xúc, nhưng một lão nhân đã mất vẫn khiến cho người ta tôn trọng, cũng may băng quan rất lớn, đủ để chứa vài người, bởi vậy, hắn chỉ chọn vị trí trống bên sườn hầm băng, chuẩn bị đặt thi thể phu nhân đặt tại đây.

Hắn vừa khom người, sau lưng liền lộ cả ra.

Người tập võ phải tránh nhất chính là không được để lộ phần lưng không phòng bị cho kẻ địch, nhìn Quân Mạc Thiên đang khom người lúc này, mắt tam trưởng lão bỗng nhiên trầm xuống, tựa hồ cảm thấy, thời cơ đã đến.

Giơ tay lên, vài ngân châm thật nhỏ, thẳng tắp bay về giữa lưng Quân Mạc Thiên.

Tất nhiên Quân Mạc Thiên cũng là gia chủ của ẩn tộc Quân gia, thời điểm tam trưởng lão lộ ra sát ý, bỗng nhiên cảnh giác, nhưng lúc này tay hắn đang ôm Đường Mai Thanh, nếu hắn liều lĩnh tránh đi, Đường Mai Thanh sẽ bị va vào băng quan mà bị thương.

Mắt Quân Mạc Thiên đột nhiên chuyển lạnh, cắn răng một lần nữa ôm Đường Mai Thanh vào trong lòng, nhanh chóng xoay người, nhưng vẫn quá trễ như cũ, vài cây châm mãnh liệt vẫn thẳng tắp bắn vào giữa lưng của hắn! Đó là nhược điểm chí mạng!

Một cơn đau nhức nhất thời truyền đến, cước bộ Quân Mạc Thiên lảo đảo một chút, không thể tin tưởng lớn mắt nhìn tam trưởng lão: “Lão tam, người.....”

Hắn sao có thể nghĩ đến, người muốn giết hắn, cư nhiên sẽ là tam trưởng lão.

Cho tới nay, mưu mô của đại trưởng lão hắn có thể hiểu rõ một chút.

Từ khi thi thể bị bệnh hắn liền vô tâm với việc của Quân gia, tựa hồ suy sút, đại trưởng lão không cam lòng bị hắn quản chế, hơn nữa gia nghiệp của Quân gia lớn như thế, dần dần bị dòm ngó, hắn cũng không ngoài ý muốn.

Nhưng, hắn chưa từng nghĩ tới, tam trưởng lão nhưng cũng....

Về mặt tam trưởng lão hồ hững, thần nhiên nói: “Người bách độc bất xâm, độc gì đối với người đều vô dụng, công lực lại là người thâm hậu nhất Quân gia, muốn giết người, thật sự rất khó.”

Nếu không phải nội lực Quân Mạc Thiên quá mức cương dương, mà trong hầm băng hàn khí quá mạnh, một băng một hỏa xuất hiện tình huống tương khắc, khiến hắn không thể phát ra toàn bộ thực lực, chỉ sợ một kích vừa rồi của tam trưởng lão, hắn có đủ tốc độ để né tránh.

Quân Mạc Thiên gắt gao nhìn chăm chăm ta trưởng lão, trong nháy mắt đó, ánh mắt từ khiếp sợ, chậm rãi thanh tỉnh: “Lão tam, người là đứa trẻ cha ta cứu ra từ trong miệng sói, từ năm mười tuổi kia tới giờ,

người cùng ta làm bạn ở Quân gia hơn ba mươi năm, kết quả là, hiện tại người lại nói cho ta biết, người bắt quá là một quân cờ được xếp vào Quân gia ta mấy chục năm trời?”

Cặp mắt hờ hững của tam trưởng lão giật giật, giọng điệu lạnh như băng như trước: “Kia bắt quá là một tuồng kịch tiên hoàng an bài.”

Chính là để cho Quân gia không nổi lên nghi ngờ.

Từ ngày đó theo vào Quân gia, hần liền không quên mục đích vào Quân gia.

Lại càng không quên lời phụ thân nhắc nhở, phải nhẫn.

Hần dùng thời gian mười năm, tận tâm tận lực lấy được toàn bộ tín nhiệm của Quân Mạc Thiên.

Lúc này, Quân Mạc Thiên tiếp nhận vị trí gia chủ, mà hần cũng trở thành người thừa kế khi tuyển trưởng lão sau này

183. Q.2 - Chương 113: Chương 39.5(2)

Quân gia rất cảnh giác, mặc kệ là đối với người trong nhà hay người ngoài, đều rất cảnh giác, cho nên hần chỉ có thể từng bước từng bước một, lấy chế thuốc duy trì, chậm rãi mà gian nan lục lợi hết thấy Quân gia, cho đến khi hần tiếp nhận chức vị trưởng lão, hần mới có thể hoàn toàn biết được rốt cuộc thực lực Quân gia có bao nhiêu, mỗi một chỗ sản nghiệp, mỗi một cỗ thế lực giấu nơi nào.

Nhưng cho dù có thể tìm tòi được hết thấy, hần vẫn không thể xuống tay với Quân Mạc Thiên, bởi vì Quân Mạc Thiên khó đối phó, hơn nữa hần thuần dương hộ thể bách độc bất xâm, hần chỉ có thể xuống tay trên người Đường Mai Thanh, Đường Mai Thanh cùng Quân Mạc Thiên cực kì ân ái, nếu nàng bệnh không dậy nổi, đối với Quân Mạc Thiên mà nói, là một đả kích rất lớn.

Quân Mạc Thiên võ công cao cường, cho dù hần liên thủ cùng đại trưởng lão cũng không phải đối thủ của hần, huống chi Hào Châu căn bản không có chỗ nào hần khí mãnh liệt chế ngự nội lực của hần, vì vậy hần có ý nói ra Thiên Sơn tuyết thềm có ích đối với độc của Đường Mai Thanh, muốn dụ hần tới Thiên Sơn hạ thủ, lại không ngờ Khúc Vô Nham cùng Quân Lam Tuyết sẽ đứng ra nhận việc.

Bất quá cũng may, cũng may hoàng thượng đưa ra cho bọn hần một cái gợi ý như vậy, hôm nay hần mới đến hẻm băng này.

Mà nay, hần rốt cuộc có thể kết thúc hết thấy, trở lại cố hương của hần, từ nhỏ gặp một lần đã tách rời, cha mẹ tóc bạc đã đầy đầu.

“Tiên hoàng..... Ách.” Quân Mạc Thiên vừa động, chỗ ngân châm ghim vào phía sau lưng như có móc sắt, giống như đang đục khoét máu thịt của hần, hần cố gắng dựa vào một cỗ khí chống đỡ, lạnh lùng cười: “Không thể tưởng tượng được, đúng là hoàng thất.”

“Không cần xem thường hoàng thất.” Tam trưởng lão bất vi sở động, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Quân Mạc Thiên: “Không có một quốc gia nào nguyện ý thấy một thế lực so với chính mình còn lớn mạnh hơn, mà bọn họ, có đầy đủ thời gian nhẫn.”

Không tiếc nuôi thời gian mấy chục năm, lại hoàn thành một mục đích, đó là thứ khiến cho người khác sợ hãi hoàng gia, bọn họ hiểu được ẩn nhẫn.

Ngay từ đầu không tin ta, không việc gì, chậm rãi kéo dài với người, mười năm, hai mươi năm, kéo dài đến khi người tin tưởng mới thôi.

“Cho nên, cho nên.....” Cánh tay Quân Mạc ôm Đường Mai Thanh căng thẳng.

Tam trưởng lão dường như đã biết hẳn định nói gì, thản nhiên nói: “Nàng vốn đã không có cách nào sống lại, độc xâm nhập vào tận xương tủy, Đại La Kim Tiên cũng không cứu được nàng, lúc trước nói như vậy, bất quá chỉ để lấy được sự tín nhiệm của ngươi.”

“Tốt, rất ngoan độc.” Không thể tưởng tượng được Thanh nhi của hắn đã..... “Nhưng ngươi chớ quên, hai nhà Quân Khúc có chung chuyện nhà, ngươi cho rằng nếu Vô Nham biết, sẽ khinh địch bỏ qua các ngươi như vậy sao?”

“Khúc Vô Nham sẽ không biết.” Tam trưởng lão thản nhiên nói: “Bởi vì, người không chế hết thủy ở Quân gia, là Thủy Nhược.”

Thủy Nhược, nữ nhi của muội muội Đường Mai Thanh, hai tỷ muội Đường Mai Thanh một người gả cho Quân Mạc Thiên, một người gả cho phụ thân của Khúc Vô Nham, là muội muội cùng cha khác mẹ của Khúc Vô Nham, Khúc Vô Nham cùng Quân Lam Tuyết yêu nhau, Thủy Nhược theo chân bọn họ tình như thủ túc cùng nhau lớn lên, không ai sẽ hoài nghi nàng, cho dù là Khúc Vô Nham.

“Thủy Nhược.....” Tựa hồ căn bản không nghĩ tới một người như thế, Quân Mạc Thiên phun ra một ngụm máu tươi, hắn ngược con ngươi màu đỏ lên, đột nhiên cười, ý cười lạnh lẽo vô cùng, hắn chậm rãi đem Đường Mai Thanh đặt trên mặt đất, ngẩng đầu, nhìn tam trưởng lão: “Như vậy.... Khụ, cho dù chết, bốn gia chủ cũng muốn kéo ngươi đây chôn cùng vợ chồng ta!”

Vừa dứt lời, đột nhiên Quân Mạc Thiên vùng lên, vung quyền thành trảo, vọt lên hạ xuống đầu của tam trưởng lão.

Mất tam trưởng lão nghiêm lại, tựa hồ thật không ngờ Quân Mạc Thiên bị đả thương nặng như vậy, còn có sức lực phản công, nhất thời hét lớn một tiếng, không biết lấy từ đâu ra hai quả móc sắt, ra sức đâm về phía Quân Mạc Thiên.

Nhưng Quân Mạc Thiên dưới sự phẫn nộ thật lớn, không để ý đến nguy hiểm của bản thân, để mặc móc sắt tùy ý đâm thấu xương cốt của mình, chính xác bắt được cổ tam trưởng lão, dùng sức bóp xuống: “Ngươi đi chết đi!”

Tam trưởng lão ngay cả cơ hội phản công đều không có, đầu nghiêng sang một bên, hai mắt dữ tợn, chết không nhắm mắt.

Trước đả thương mình, lại đả thương người, phương pháp chiến đấu này của Quân Mạc Thiên hẳn làm sao có thể đủ sức ngăn cản.

Hai móc sắt máu chảy đầm đìa móc vào trên vai Quân Mạc Thiên, hắn cũng không nhìn đến một cái, chậm rãi bế Đường Mai Thanh từ trên mặt đất lên.

“Thanh nhi, Thanh nhi....” Thì ra, kẻ chân chính hại người, là ta.

Hắn nhẹ nhàng đi về hướng quan tài bằng, tựa hồ muốn để Đường Mai Thanh vào trong bằng quan.

Lúc này, Hách Liên Diệc cùng Dương Thành từ hai đường đông tây cùng tiến vào, nhìn thấy một màn này, dám làm kinh động đến di thể của lão thái hậu, nhất thời hai mắt trầm xuống.

“Giết!”

184. Q.2 - Chương 114: Chương 40.1

“Giết!”

Hách Liên Diệc lạnh lùng hô một tiếng, di thể của lão thái hậu sao có thể để cho kẻ khác mạo phạm, một chữ lạnh như băng từ trong môi mỏng phun ra, bên trong bằng quan, hai bên thủy tinh phía trên theo thân hình lão thái hậu, đột nhiên bắn ra một hồi ánh sáng mãnh liệt.

Một âm thanh phá không rít gào, hai bên băng quan đột nhiên bắn ra bốn đạo ánh kiếm sắc bén.

“Phập....” Một tiếng kéo vang, tất cả đều đâm vào thân thể của Đường Mai Thanh.

Thân thể của Quân Mạc Thiên đột nhiên chấn động, máu tươi của Đường Mai Thanh phun mạnh lên trên mặt hắn, vạt áo vốn dĩ đã bị máu tươi nhuộm hồng nay lại thêm máu chảy đầm đìa.

Thân thể Đường Mai Thanh vừa nhẹ nhàng động, tựa như đang giãy dụa, lại như đang ngủ say, vô thanh vô thức buông tay nhân thế.

“Không, không, Thanh nhi, Thanh nhi.....” Quân Mạc Thiên run run lên tiếng.

Hắn ôm một tia hi vọng.

Tam trưởng lão chỉ là được vương, cũng không phải thần y, chỉ cần Tuyết nhi trở về, chỉ cần Vô Nham trở về, có lẽ, nhất định sẽ có biện pháp cứu Thanh nhi.

Hắn ôm một tia hi vọng như vậy, muốn đặt Đường Mai Thanh trong băng quan của thái hậu thật cẩn thận, có hàn khí ngăn cản, máu độc có thể lan ra chậm một chút.

Nhất định có thể chống đỡ được.

Nhưng mà nay.... ..

Quân Mạc Thiên run run ôm Đường Mai Thanh, những mũi tên đột nhiên bay ra tứ tung kia trực tiếp xuyên thấu toàn bộ cơ thể gây yếu của nàng.

Nàng thậm chí còn chưa kịp liếc mắt nhìn lại một cái, thế giới trước mắt này.

“Thanh nhi.... Thanh nhi....” Toàn thân Quân Mạc Thiên run run, tựa hồ như muốn đặt nàng nằm xuống, lại tựa hồ như muốn thăm dò hơi thở của nàng, thân thể bỗng nhiên lại lảo đảo, quỵ xuống mặt đất, một ngụm máu phun ra từ trong miệng.

Máu trong ngực, thâm đen, chỉ có trong tình huống cực kì bi thương, mới có thể tích tụ máu bầm như thế.

Một khác bi thương phát ra từ trong đáy lòng kia khiến Dương Thành cùng Hách Liên Diệc cũng lâm vào chấn động, giọng nói cũng dần trở nên có chút không xác định.

“Diệc, ngươi thấy thế nào?” Dương Thành trầm giọng hỏi, cảm giác, có cái gì không đúng, người cùng người trung niên nam nhân trước mặt tiến vào lúc trước này giờ đang nằm trên mặt đất không còn sức sống, chỉ sợ rằng đã chết.

Lại liếc mắt nhìn trên người Quân Mạc Thiên vết máu loang lổ một cái, nhất là hai cái móc sắt hai bên vai, trực tiếp xỏ xuyên qua toàn bộ xương quai xanh của hắn! Xem ra người này đã bị đả thương rất nặng, móc sắt xuyên xương, ngày sau cho dù thương thế kia lành lại, cánh tay kia sợ rằng cũng không thể luyện võ.

Mắt Hách Liên Diệc sáng như đuốc, trầm ngâm trong chốc lát, kiên định nói: “Vì để phòng ngừa vạn nhất, không thể lưu lại hậu họa cho chủ tử.”

Nhớ tới chủ tử đang gấp gấp trở về từ Thiên Sơn, Dương Thành nặng nề gật đầu, Hách Liên Diệc nói không sai, tuyệt đối không thể để lại tai họa ngầm cho chủ tử.

Nghĩ đến đây, sát khí trong mắt hai người vừa hiện.

Quân Mạc Thiên ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Hai tay dính đầy máu tươi ôm chặt lấy Đường Mai Thanh, thân thể hắn, chính hắn rõ ràng, tam trưởng lão đánh lén, tim mạch của hắn bị thương, vốn dĩ đã không còn năng lực tái chiến, nhưng hắn lại không cam tâm, không tiếc ra sức điều động toàn bộ sức lực trên người.

Lúc này hàn khí nhập vào cơ thể hắn đã muốn kiệt sức.

Quân Mạc Thiên chăm chú nhìn thê tử chết trong lúc đang ngủ mơ trong lòng, huyết lệ nhỏ giọt.

Không thể tưởng tượng được, Quân gia lại bị hủy ở thế hệ của hắn.

Một cái bẫy mấy chục năm, chỉ vì đoạt Quân gia của hần, không phải hủy trong tay người khác, mà là hủy trong tay mình.

Quân Mạc Thiên muốn cười, vừa mở miệng máu ở cổ họng vẫn tắc nghẹn trào ra từ khóe miệng.

“Trời cao đất dày.... Không thể tưởng tượng được Quân gia ta cũng có ngày hôm nay.” Cây cao hơn nữa cũng không cao bằng trời, nghiệp lớn vẫn bị hoàng đế quản chế như cũ, là hần quá coi thường hoàng thất, là hần xem thường.....

Trong mắt Dương Thành cùng Hách Liên Diệc chợt lóe sáng, hai người nhìn nhau, giơ tay lên, trường kiếm bỗng chốc đâm xuống!

185. Q.2 - Chương 115: Chương 40.2

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai bỗng nhiên truyền vào hầm băng.

Giọng nói này.....?

Mắt Dương Thành cùng Hách Liên Diệc chợt lóe, là Tô Mạc Thiên.

Hai người lập tức quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Tô Mạc Thiên dẫn theo một đám hộ vệ Vương Phủ đang từ từ đi tới.

Mắt Tô Mạc Thiên nặng nề, nhìn thoáng qua Quân Mạc Thiên, rồi sau đó ngẩng đầu, không hề chớp mắt nhìn Hách Liên Diệc đang cải trang thành Tô Lăng Trạch.

“Tam đệ đúng là thật bản lĩnh a. Người nói, nếu để cho phụ hoàng biết, Tam đệ cư nhiên treo đầu dê bán thịt chó đem phượng thể của hoàng tử mẫu chuyển đến nơi này, không biết phụ hoàng sẽ như thế nào?”

Về mặt Hách Liên Diệc không thay đổi, hờ hững nhìn hần: “”Người muốn thế nào.”

Không thể tưởng được Tô Mạc Thiên cư nhiên lại đích thân đến chỗ này, Hách Liên Diệc trong lòng cảnh giác.

“Bản thái tử không muốn thế nào, chẳng qua là Tam đệ không ở trước mặt phần hoàng tử mẫu quỳ lạy lại chạy tới nơi này, a, đương nhiên, tuy rằng nơi này coi như là nơi thờ phụng quan tài hoàng tử mẫu, bản thái tử không nói, cũng không biết phụ hoàng nơi đó có nói gì hay không.” Tô Mạc Thiên nói năng kì quặc nhưng trong lòng đã tràn ngập mưu tính.

Ánh mắt Hách Liên Diệc xẹt qua Tô Mạc Thiên, biết hần đến tất nhiên đã có chuẩn bị, nếu muốn giết người diệt khẩu, hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng hiện tại Tô Mạc Thiên lại nói như vậy, tất nhiên là có điều kiện muốn đàm phán cùng mình, bởi vậy hần cũng không nhiều lời vô nghĩa, nói thẳng: “Thái tử điện hạ muốn làm gì, cứ nói đừng ngại.”

“Không dám Tam đệ, bản thái tử có thể đáp ứng người, coi như sự tình hôm nay chưa từng phát sinh, không biết đến hầm băng này, dù sao Tam đệ cũng đối với hoàng tử mẫu là một lòng cẩn thận, càng không hề gặp qua Tam đệ người, nhưng, bản thái tử có một yêu cầu.”

Quả nhiên là có mục đích.

Hách Liên Diệc cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn không chút thay đổi như cũ nói: “Thái tử điện hạ cứ nói.”

“Bản thái tử muốn dẫn người này đi, các người lưu lại cũng chỉ muốn giết, sao không để bản thái tử mang đi, bản thái tử thề. Chuyện hôm nay ta tuyệt đối sẽ không nói ra.” Tô Mạc Thiên thản nhiên nói.

Dương Thành cùng Hách Liên Diệc ánh mắt vừa động, không khỏi nhìn về hướng Quân Mạc Thiên, người này là loại người nào? Vì sao Tô Mạc Thiên lại tự mình đến đưa hắn đi?

Trong lòng hai người đều có chút do dự.

Nhưng, hiện tại nếu không đáp ứng, Tô Mạc Thiên tất nhiên sẽ trực tiếp tìm cái cố, hủy nơi này, lại đến trước mặt hoàng thượng thổi phồng một phen, đến lúc đó điện hạ.....

Trong lòng Hách Liên Diệc có chút sốt ruột, vì sao điện hạ vẫn chưa trở lại? Đối với việc tùy cơ ứng biến này hắn làm sao so được với cơ trí của điện hạ, làm sao biết được Tô Mạc Thiên rốt cuộc muốn làm gì.

Trầm ngâm nửa ngày, Hách Liên Diệc vẫn quyết định, giải quyết khẩn cấp trước mắt rồi nói sau, lập tức cắn răng một cái, đáp ứng: “Thần đệ đáp ứng lần này, hi vọng thái tử điện hạ nói được làm được.”

Thấy hắn đồng ý, trong mắt Tô Mạc Thiên xẹt qua một tia sáng: “Đương nhiên bản thái tử từ trước đến nay nói được làm được.”

Lúc này, Quân Mạc Thiên chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt máu quá nhiều làm cho sắc mặt hắn vẫn có chút tái nhợt, vẻ mặt lại hung hăng như cũ: “Hừ, vài tên tiểu tử cũng muốn bắt lão phu?”

Tô Mạc Thiên cười một tiếng, chậm rãi tiêu sái đến bên người Quân Mạc Thiên: “Chỉ bằng chúng ta xác thực không được, nhưng mà, ta nghĩ, người cũng không hi vọng thê tử của mình không thể chôn cất đi? Chỉ cần người đáp ứng đi cùng bản thái tử, bản thái tử hứa với người, tuyệt đối sẽ an táng thê tử của người thật tốt, như vậy, người có bằng lòng hay không?”

Quân Mạc Thiên chấn động, hắn nói không sai, cho dù hắn có thể kiêu chết rồi đi nơi này, nhưng hắn hiện tại bị trọng thương không có cách nào bảo toàn Thanh nhi.

Nàng đã chịu khổ nhiều năm như vậy, hắn sao có thể.....

Nghĩ đến đây, ánh mắt Quân Mạc Thiên dần trở nên nhu hòa: “Lão phu cũng có một yêu cầu.”

“Người nói, chỉ cần bản thái tử có thể làm được, tất nhiên sẽ làm.” Tô Mạc Thiên nói, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kì thực, hắn đã đánh cuộc.

Hắn cũng không biết người này là ai, nhưng, ngoài ý muốn hắn lại biết được người này là người mà phụ hoàng đang tìm, nếu là người phụ hoàng đang tìm, cư nhiên không thể cứ để người này chết như vậy, trước mắt đúng là một cơ hội để hắn lập công lớn, làm sao có thể bỏ qua.

186. Q.2 - Chương 116: Chương 40.3

Quân Mạc Thiên thấy hắn đáp ứng dễ dàng, thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, thấp giọng nói:

“Ngày sau, đem ta cùng với thê tử của mình an táng cùng một chỗ.”

Tĩnh Uyên đế, nội viện thâm cung.

Thời điểm lúc Tĩnh Uyên đế biết Quân Mạc Thiên rơi vào tay Tô Mạc Thiên, không khỏi giận giữ.

Lập tức sai người đem Quân Mạc Thiên đến viện giám sát.

Tô Mạc Thiên vốn dĩ nghĩ đến việc lập công được ban thưởng ngược lại lại bị Tĩnh Uyên đế quở trách một trận, trong lòng càng tức giận, đem oán khí toàn bộ trút lên trên người Lăng Vương phủ.

Đương lúc này, Tô Lăng Trạch về tới kinh đô.

Vân Ly rốt cuộc cũng được như ý nguyện theo Tô Lăng Trạch về tới kinh đô, lúc này đối với Hoàng Thành lại ôm tình thần mới mẻ nồng đậm, mắt to ngợt ngào tò mò nhìn xung quanh.

“Chủ tử, lần đầu tiên ta tới kinh đô, nghe bọn hắc nói kinh đô phồn hoa rất lớn, có rất nhiều thứ mới lạ có phải hay không?” Vân Ly vẫn mang bộ dáng tiểu thu đồng như trước, bộ dạng cực kì thanh tú, giọng nói còn chưa thoát ly tính trẻ con cũng có vẻ trong trẻo, rất động lòng người, dẫn tới ven đường có rất nhiều người nhìn chăm chú.

Tô Lăng trạch thần nhiên nói : “Thứ mới lạ rất nhiều, chưa chắc đã có mạng để chơi.”

Vân Ly ngẩn ra, ‘a’ một tiếng thật dài.

Nàng biết bây giờ chủ tử đang dạy nàng đạo sinh tồn ở kinh đô, nàng sẽ bảo vệ mình thật tốt, tuyệt đối không liên lụy đến chủ tử.

Tô Lăng Trạch đưa Vân Ly đến một chỗ sản nghiệp không người biết của hắc, chuẩn bị tìm một ngày, danh chính ngôn thuận để nàng vào ở trong Lăng Vương phủ.

Trước mắt vẫn trong thời gian chịu tội, Vân Ly gần gũi cùng hắc quá sẽ sinh ra nguy hiểm.

An bài Vân Ly thật tốt, hắc đi thẳng tới ảnh bộ.

Vừa thấy hắc trở về, một hắc y ảnh vệ giáp mặt nghênh đón, mở miệng câu thứ nhất đó là: “Chủ tử, đã xảy ra chuyện.”

Máu mủ trở về. Ngoại ô kinh đô, nắng chiều chiếu rọi.

Khúc Vô Nham cùng Quân Lam Tuyết lúc này đã về tới kinh đô.

Tô Lăng Trạch vì mang theo Vân Ly, không thể chạy đi quá nhanh, vì thế một đường đi chính là đi một chút nghỉ một chút.

Mà Quân Lam Tuyết cùng Khúc Vô Nham chính là một đường ngựa không ngừng vó tiến đến kinh đô lúc này đã tới, nhưng lại cùng Tô Lăng Trạch trước sau đồng thời trở lại kinh đô.

“Tuyết Nhi, người có khỏe không?” Khúc Vô Nham nhìn sắc mặt Quân Lam Tuyết càng thêm tái nhợt, đuôi lông mày nhíu chặt.

“Ta không sao, lập tức đi ngay.” Quân Lam Tuyết mỉm cười nói, cũng không muốn hắc lo lắng.

Lúc này, trong rừng cây, một hàng thị vệ phủ thái tử đang đào hầm.

“Thật không hiểu nổi, người này cũng không phải nhân vật nào, sao thái tử còn bảo chúng ta đi an táng ở địa phương tốt như vậy.” Một ai oán nói.

“Người biết cái gì, thái tử nói là làm, chuyện đã đáp ứng nhất định phải làm được, người cũng thật là, làm cho tốt, nếu có một ngày được đề bạt lên thái tử, không thể thiếu lợi ích đâu.”

Cách đó không xa, nghe thấy lời bọn họ nói, Quân Lam Tuyết cùng Khúc Vô Nham nhìn nhau, người của Tô Mạc Thiên? Bọn họ lén lút ở ngoại ô này làm cái gì?

Quân Lam Tuyết đối với Tô Mạc Thiên từ trước đến nay không có hảo cảm, thấy có thái tử tham dự, chung quy không phải chuyện gì tốt, liền khế nói với Khúc Vô Nham: “Đi qua xem xem.”

187. Q.2 - Chương 117: Chương 41.1: Rơi Vào Cạm Bẫy

“Vô Nham đại ca, tiểu cô nãi nãi.”

Quân Lam Tuyết cùng Khúc Vô Nham còn chưa tiến lên, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hét quen thuộc.

Hai người sững sờ, Thủy Nhược?

Quân Lam Tuyết vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Thủy Nhược cười trên một con ngựa, tay trái cầm lấy dây cương, một tay áo khác trông trơn nhẹ bay theo gió, trống rỗng.

Sắc mặt của nàng rất yếu ớt, tựa hồ là đuổi theo một đường.

“Thủy Nhược, sao ngươi lại tới đây?” Quân lam tuyết bất chấp những người của thái tử phủ ở đó, vội vàng đi về hướng Thủy Nhược.

Đã nhiều ngày nàng cùng Vô Nham đều là đi suốt đêm, có Vô Nham bên cạnh nàng nhẹ nhàng hơn không ít, nhưng mà, Thủy Nhược cứ nhiên lại đuổi theo trong thời gian ngắn như vậy, thân thể nàng bị thương như thế làm sao chịu nổi?

Quân Lam Tuyết nhìn về hướng cánh tay phải trống trơn của nàng, quả nhiên thấy trên vai đã nhuộm không ít tơ máu.

Khúc Vô Nham nhíu mày, giúp đỡ Thủy Nhược trên lưng ngựa xuống, tựa hồ cũng có chút bất mãn Thủy Nhược ép buộc mình như vậy: “Không phải đã bảo ngươi ở lại Thiên Sơn nghỉ ngơi cho thật tốt, thương thế tốt hơn hãy đi theo chúng ta hay sao?”

Thủy Nhược suy yếu lắc đầu, run rẩy lấy ra một phong mật thư từ trong lòng ngực, run run nói : “Các người đi rồi, Khúc gia lại đột nhiên đưa tới mật báo khẩn cấp, ta bất chấp những thứ này, chỉ có thể đuổi theo, nhưng các người đi quá nhanh.”

“Quân gia đã xảy ra chuyện?” Nghe vậy, mắt Quân Lam Tuyết trầm xuống, Phệ tâm chi độc trên người di chuyển, đau đến sắc mặt nàng trắng bệch như một tờ giấy, nàng bất chấp gì khác, vội vàng cầm phong mật thư: “Quân gia xảy ra chuyện gì? Là ai đã xảy ra chuyện? Cha mẹ hay là Tiểu Ngôn?”

“Là..... Dượng cùng dì, Tiểu Ngôn không rõ tung tích, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.” Thủy Nhược cắn môi nói.

Quân Lam Tuyết như bị ngũ lôi oanh đỉnh, gắt gao trừng mắt nhìn mật thư trong tay.

Mẹ nàng.... đã chết?

Thân thể lão đảo một chút, một cảm giác đau lòng khó nói nên lời theo đáy lòng tràn ra, điều này sao có thể?

Nàng cùng Vô Nham và Thủy Nhược ba người đi đến Thiên Sơn, mang máu Tuyết Thiềm về, vì cứu nương, làm sao nương có thể chết?

“Tuyết Nhi!” Khúc Vô Nham vội vàng đỡ lấy Quân Lam Tuyết, mi tâm nhíu chặt: “Tuyết Nhi trước đừng gấp, có lẽ là nhầm lẫn, bá mẫu cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì.”

“Là thật.” Thủy Nhược trầm giọng, hốc mắt ửng đỏ nói: “Trong mật thư còn nói, dượng cùng với không ít người trong Quân gia, hiện tại đều đang ở trong Đô Sát viện, tam trưởng lão là một phản đồ, là gian tế của hoàng thất, do hoàng thất sắp đặt vào Quân gia chúng ta hơn ba mươi năm, là hắn đưa dượng đến kinh đô!”

Mi tâm Khúc Vô Nham càng nhíu chặt hơn, nếu như nói tam trưởng lão là gian tế, như vậy bá mẫu nàng.....

“Chúng ta đi Đô Sát viện!” Quân Lam Tuyết bỗng nhiên kiên định nói.

Có phải thật hay không, đi Đô Sát viện sẽ biết.

Nàng không tin, không tin nương sẽ chết, lại càng không tin cha sẽ bị người của hoàng thất bắt.

Hoàng thất tuy mạnh, nhưng Quân gia truyền thừa ngàn năm cũng không phải gia tộc đơn giản, nàng không tin.

“Không được, Tuyết Nhi, hiện tại tình trạng của ngươi, trước hết đi ám lâu, bằng không chất độc trên người ngươi sẽ.....” Dọc đường, hắn đã đem tình trạng ám lâu hết thấy nói cho Quân Lam Tuyết, nay độc trên người nàng phát tác, đã kéo dài nhiều ngày như vậy, nếu lại tiếp tục như vậy, đối với thân thể sẽ có nguy hại rất lớn.

Quân Lam Tuyết trực tiếp ngắt lời hắn, giọng nói hơi trầm xuống: “Bình chia làm hai đường, người đi ám lâu lấy giải được, ta cùng Thủy Nhược đi Đô Sát viện, hội họp ở đó.”

Nói xong, cũng không đợi Khúc Vô Nham đáp ứng, trực tiếp kéo Thủy Nhược bước đi: “Chúng ta đi.”

Đuôi lông mày Khúc Vô Nham nhíu chặt, Thủy Nhược không quen thuộc ám lâu, nay lại bị thương, lần đi ám lâu này chỉ sợ sẽ tốn không ít thời gian, an bài trước mắt của Tuyết Nhi đúng là tốt nhất.

188. Q.2 - Chương 118: Chương 41.2

Chỉ là, vì sao trong lòng lại cảm thấy bất an đến vậy.

Vẫn là đi nhanh về nhanh đi, có mình ở bên người nàng, hắn cũng có thể yên tâm hơn.

Nghĩ đến đây, hắn không hề chần chừ lập tức chạy tới ám lâu.

Quân Lam Tuyết nhưng không biết, lần xoay đầu này của nàng, lại vĩnh viễn mất đi cơ hội tốt nhất để gặp mẫu thân của mình, rất nhiều năm về sau gặp lại cũng chỉ là một phần mộ cô đơn....

Trên đường đến Đô Sát viện ở kinh đô, từ sau khi trọng sinh Quân Lam Tuyết vẫn sinh hoạt tại nơi này, bởi vậy đối với kinh đô cũng coi như ngựa quen đường cũ.

Đô Sát viện là Hình bộ đại lao của Tĩnh Nguyên vương triều, bổ Ứng Thiên phủ, Đại Lý Tự, sau tam tư thẩm Hình Bộ, Đô Sát Viện có phẩm cấp cao nhất hình bộ, thẩm quan nơi này, đều là đại quan trong triều, đều là hoàng thân quốc thích, một ít phạm nhân mà Hình bộ không thể giam giữ, đều bị giam ở nơi đây.

Phạm là đã phạm lỗi, ngay cả hoàng tử cũng có thể bị bắt giam, mà cha nàng Quân Mạc Thiên, chính là bị giam ở trong này?

Bởi vì Đô Sát viện đặt biệt, đề phòng nghiêm ngặt, Quân Lam Tuyết biết chuyến này sợ cũng không dễ dàng để vào như vậy, nhưng nàng vẫn muốn thử xem.

Nếu cha thật sự bị giam ở trong này, nguyên nhân kết quả sự tình, chỉ cha biết, cho dù là nguy hiểm đến đâu, cũng không thể không mạo hiểm.

“Chúng ta đi tìm chút quần áo của thủ vệ, còn phải tìm phương pháp trà trộn vào nữa.” Thủy Nhược nhìn Đô Sát viện trước mắt, trầm giọng nói.

Người ở bên ngoài Đô Sát viện rất ít, bên ngoài chỉ có bốn lớp cấm vệ quân phòng thủ, nhưng người hiểu biết Đô Sát viện đều biết, đây chỉ là bề ngoài mà thôi, bên trong còn có thêm ba lớp cấm vệ quân liên tiếp.

Ba vòng bên ngoài, dưới sự bảo hộ của bốn lớp cấm vệ, phòng thủ vòng ngoài nhìn qua thật sự lỏng lẻo, nhưng một khi đã vào bên trong, ba lớp bên trong đều là huyền thiết ám vệ huyền bí nhất của Hoàng Thành, mỗi một lớp đều rất khó khăn xông vào, nếu là tưởng có thể cường chế xông vào, thế nào cũng thất bại.

Nghe thấy lời đề nghị của Thủy Nhược, Quân Lam Tuyết quay đầu liếc mắt nhìn Thủy Nhược một cái, nhíu mày: “Thủy Nhược, người ở bên ngoài chờ ta đi, ta sẽ mau chóng trở ra.”

Nơi này canh giữ nghiêm ngặt như vậy, thương thế trên người Thủy Nhược còn chưa tốt, lại vì tìm nàng cùng Vô Nham lại bỏn ba nhiều ngày như vậy, nàng thật sự không muốn để cho Thủy Nhược lại mạo hiểm.

“Không được.” Thủy Nhược nói: “Người xem sắc mặt người hiện tại so với ta cũng không tốt hơn bao nhiêu, sao ta có thể yên tâm để người đi một mình, huống hồ lúc trước ta vì cứu người, đã tới Đô Sát viện một lần, so với người còn rõ đường hơn, nếu người đã muốn nhanh nhìn thấy được, chúng ta đơn giản cùng nhau đi, người đi theo ta.”

Nàng cũng không chờ Quân Lam Tuyết cự tuyệt, đi vòng về phía sau Đô Sát viện.

Quân Lam Tuyết bắt đắc dĩ, nhưng thấy Thủy Nhược tựa hồ có vẻ quen thuộc với nơi này, vì thế cũng chỉ có thể thỏa hiệp, theo sát phía sau nàng.

Quân lam tuyết phát hiện, Thủy Nhược đối Đô Sát viện không phải quen thuộc bình thường, có thể mang theo nàng tránh thoát hàng phòng hộ mạnh mẽ, tiến vào trong ba vòng trong, nàng chịu đựng đau đớn, một đường yên lặng theo sát phía sau Thủy Nhược.

Tại một khắc kia, Thủy Nhược đột nhiên quay đầu, thoáng nhìn qua vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy của Quân Lam Tuyết, bỗng nhiên nói : “Tiểu cô nãi nãi, ta nghe nói, nương người chết trong hầm băng của lão thái hậu.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết ngẩn ra: “Hầm băng của lão thái hậu?”

Thủy Nhược nặng nề gật đầu, “Nghe nói Lăng Vương Tô Lăng Trạch vì cảm động và nhớ nhung lão thái hậu, tự mình xây dựng một hầm băng, lén lút đổi trắng thay đen đem thi thể lão thái hậu ra khỏi hầm băng, đặt trong hầm băng kia, cơ quan trong hầm băng kia trùng trùng điệp điệp, giấu diếm sát cơ, mà vô công của dưỡng chi cương, tương khắc với hàn khí, tam trưởng lão lại dẫn dưỡng đến trong hầm băng, nên dưỡng mới có thể.....”

“Không có khả năng.” Quân Lam Tuyết không chút nghĩ ngợi ngắt lời nàng: “Có lẽ tam trưởng lão thật sự là gian tế của hoàng thất, nhưng Tô Lăng Trạch tuyệt đối không có liên hệ gì đến việc này.”

Ánh sáng u ám trong mắt Thủy Nhược chợt hiện lên: “Người biết Tô Lăng Trạch?”

Quân lam tuyết trầm mặc, đương nhiên nàng biết, bởi vì đó là người trong lòng nàng.

Nàng biết Tô Lăng Trạch cũng không ngoài đơn giản như mặt ngoài như vậy, có lẽ phía sau hắn còn cất giữ rất nhiều chuyện mà mọi người không biết, nhưng nàng tin tưởng Tô Lăng Trạch cùng việc này không liên quan, không vì cái gì khác.

Chỉ vì Quân Mạc Thiên cùng Đường Mai Thanh, là cha và nương của nàng.

189. Q.2 - Chương 119: Chương 41.3

Thấy nàng không nói, giọng nói của Thủy Nhược bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt: “Tiểu cô nãi nãi, người không thể hiểu được người của hoàng thất, vì chuyện gì bọn họ cũng có thể nhẫn nại, không có chuyện gì là không làm được. Có lẽ chuyện tình tam trưởng lão cũng Tô Lăng Trạch không có quan hệ, nhưng trước mắt Tô Lăng Trạch không quyền không thể, nếu như có thể mượn lần hỗn loạn này thu phục Quân gia, đem thành quỵr của người khác vào tay mình, bị một thực lực lớn như vậy mê hoặc, rất ít người có thể cự tuyệt.”

Quân Lam Tuyết nghe vậy, thân hình khẽ cứng đờ, lại kiên định như cũ nói: “Trước khi chưa đủ chứng cứ chính xác, ta sẽ không tùy tiện định tội người khác.”

Nhất là Tô Lăng Trạch.

Thủy Nhược mắt đẹp híp lại, cũng không nói nữa, mà nói: “phía trước người tới, trước trốn đi.”

Quân Lam Tuyết gật đầu, cẩn thận giấu mình trong chỗ tối.

Mười mấy tên ám vệ đi ngang qua, nhìn thấy đội ngũ bọn họ rời đi, hai người nhìn nhau, nhanh chóng tiến vào bên trong.

“Đến rồi, hẳn chính là nơi này.” Thủy Nhược nói : “Đây là nơi Đô Sát viện giam giữ phạm nhân, tiểu cô nãi nãi, người vào một mình, ta ở chỗ này trông chừng, có gì khác thường sẽ lập tức thông báo cho người.”

Quân Lam Tuyết gật đầu, thấp giọng nói: “Người cẩn thận một chút.”

Thân thể Thủy Nhược khẽ cứng đờ, thanh âm trở nên thấp hơn: “Ta sẽ.”

Quân Lam Tuyết không hề do dự, trực tiếp theo cửa hông tiến vào.

Nhìn bóng lưng toàn tâm tìn nhiệm của Quân Lam Tuyết, Thủy Nhược khẽ cắn môi, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói khàn khàn: “Tốt lắm, làm không tồi.”

Thân thể Thủy Nhược lại cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, mặt không chút thay đổi gọi một tiếng: “Đại trưởng lão.”

Đại trưởng lão Quân gia thân nhiên gật đầu một cái: “Hiện tại còn thiếu tên tiểu quỷ của Quân gia kia, diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, tốt nhất là có thể kéo Khúc Vô Nham đến đây, như vậy, chúng ta thật sự thành công.”

Hơn ba mươi năm chờ đợi, chính là vì một ngày thành công kia!

Thủy Nhược cũng không đáp lại, yên lặng cúi đầu, đang nhìn cánh tay phải đã mất của mình, trong ánh mắt phức tạp.

Một đường thông suốt chậm rãi bên trong ám lao, về mặt Quân Lam Tuyết bình tĩnh, nhưng trong lòng lại càng cảm thấy cổ quái.

Rất dễ dàng.

Theo lý thuyết, Đô Sát viện là tối cao của Hình bộ, giam giữ đều là phạm nhân quan trọng, sao có thể để người vào dễ dàng như vậy?

Nàng không cho rằng mình cùng Thủy Nhược có bao nhiêu lợi hại.

Cho dù Thủy Nhược có quen thuộc nơi này, cũng không có khả năng dễ dàng như vậy.

Chẳng lẽ nói.

Về mặt Quân Lam Tuyết đột nhiên biến đổi.

Là bọn họ cố ý!

Cố tình làm như không phát hiện bọn họ, để cho nàng cùng Thủy Nhược một đường đi sâu bên trong Đô Sát viện, vì chính là muốn đưa một lưới bắt hết bọn họ!

Đáy lòng Quân Lam Tuyết lạnh lẽo, nếu như nói bọn họ cố ý, như vậy, sao bọn họ lại biết hôm nay nàng cùng Thủy Nhược sẽ đến?

Điều này chứng minh cái gì? Chứng minh trong bọn họ giữ lúc đó có gian tế!

Nghĩ đến đây, về mặt Quân Lam Tuyết ngưng trọng, kiềm chế nội tâm khiếp sợ, không một tiếng động đánh giá bốn phía, nơi này là ngục tối, bốn phía đều bị tường vây kín, trên tường chỉ có một cái cửa sổ nhỏ nhỏ gần mái nhà.

Một khi đã vào muốn ra lại càng khó, huống chi đối phương cư nhiên lại đánh chủ ý gây ông đập lưng ông, như vậy nhất định bày biện phòng thủ kiên cố rất tốt, nghĩ đến việc Khúc Vô Nham sẽ cùng nàng hội họp tại nơi này, Quân Lam Tuyết kinh sợ chỉ thấy toàn thân mồ hôi lạnh, nay thân nàng đã bị giam tại chỗ này, muốn đi ra ngoài sợ rằng sẽ không dễ dàng như vậy, nếu Vô Nham lại bị vây khốn, hậu quả kia sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Nghĩ đến đây, Quân Lam Tuyết không nói hai lời đưa tay bắn một viên đạn tìn hiệu theo hướng cửa sổ nhỏ hẹp trên mái nhà ra ngoài, một tiếng không khí bị phá tan, không trung bùng nổ một đạo hồng quang!

Tiếng nổ kinh người vang lên, huyền thiết ám vệ đang ẩn nấu lập tức hành động. Quân Lam Tuyết không ngoài ý muốn nhìn những người đột nhiên xuất hiện, lạnh lùng nở nụ cười.

Quả là thế.

May là nàng báo cho Vô Nham đúng lúc.

190. Q.2 - Chương 120: Chương 41.4

Từ trước đến giờ Vô Nham làm việc cẩn thận, hẳn thiết kế không ít cung nỏ trang bị đạn tín hiệu trong tay áo chính mình, mà màu đỏ tức là có tạo phản, nòng tin, Vô Nham sẽ biết.

Mà lúc này, Khúc Vô Nham đang ở ám lâu bỗng nhiên bị một tiếng nổ này làm kinh động, kỳ thật ám lâu cũng không xa Đô Sát viện, bởi vậy nên có thể nhìn ánh sáng màu đỏ kia rất rõ ràng.

Tâm Khúc Vô Nham giờ phút này chìm đến đáy cốc.

Hắn cùng Tuyết Nhi bị lừa.

Có lẽ ngay cả Thủy Nhược cũng bị lừa.

Đô Sát viện kia bất quá chỉ là nguy trang.

“Chủ thượng!” Sát thủ ám lâu nhìn thấy tín hiệu chuyển mắt chờ mệnh lệnh của Khúc Vô Nham.

Nơi này, ám lâu từng tồn tại đã không còn nữa, hơn nữa sau một lần tái thiết, giờ phút này người trong lâu, đại đa số đều là nhân thủ được điều động tới từ Khúc gia.

Khúc Vô Nham thản nhiên liếc mắt nhìn vị trí của Đô Sát viện một cái, mắt sáng anh tuấn, u ám tĩnh mịch.

Tuyết Nhi, nếu ngươi có việc gì, ta nhất định sẽ để hoàng thất chôn cùng!

Trong Đô Sát viện, cùng bị tín hiệu này kinh động còn có Thủy Nhược.

Nàng nhìn khói hồng dần biến mất trên bầu trời, màu mắt từng chút một chìm xuống.

Nàng.... Chung quy vẫn bị phát hiện sao.

Quân Lam Tuyết để mặc huyền thiết ám vệ đem chính mình vây bắt, bị đưa đến chỗ sâu nhất trong ám lao Đô Sát viện.

Càng đi vào bên trong, dần dần, nàng nghe được càng nhiều âm thanh quen thuộc.

“Hỗn đản, chỉ là một hoàng thất nho nhỏ cũng dám đụng đến Quân gia bọn ta, gia chủ đại nhân, chúng ta mau nghĩ biện pháp ra ngoài, sau đó dẫn người đến hủy Hoàng Thành này!”

“Quân Tử Y, ngươi im lặng một chút có được hay không, thứ cần bây giờ là biện pháp thoát khỏi nơi này, mà không phải là ở trong này cãi nhau.”

“Quân Tương Đình ngươi có ý gì, ngươi nói ai âm ỉ, có bản lĩnh thì ngươi nhanh nghĩ biện pháp thoát ra khỏi đây đi, ta xem, ngũ trưởng lão không ở nơi này, tám phần cũng là người của đại trưởng lão, là phản đồ Quân gia!”

“Ngươi! Ngươi im miệng! Cha ta mới không phải là gian tế!”

“Ai biết được, ngày thường ngươi cùng Quân Nhất Châu lui tới, hiện tại nhất định là khổ nhục kế.”

“Quân Tử Y ngươi không cần ngậm máu phun người...”

“Đều câm miệng cho ta.” Bỗng nhiên một âm thanh nén giận, giọng nói có chút già nua nặng nề vang lên: “Ai ở đây lắm miệng một câu, lão phu sẽ giết nàng ngay bây giờ.”

Quân Tử Y cùng Quân Tương Đình liếc mắt trừng nhau, không cam tâm quay trở lại góc ngồi.”

Nói chuyện là nhị trưởng lão, đêm Quân gia có biến đổi lớn đối với hắn tràn đầy cảm xúc, một đêm kia, lão thất đột nhiên thông báo chủ tử gặp nạn, hai người bọn họ phân công nhau hành động, lão thất đi cứu tiểu thiếu gia, mà hắn một đường theo dõi tam trưởng lão, cũng không ngờ ngay lúc này đại trưởng lão đã bỏ đi lại quay lại, hắn buồn bực mết mết, lúc này mới rơi vào tay bọn họ.

Một tiếng thở dài bất đắc dĩ, chậm rãi tràn ra bên môi, hắn giương mắt, nhìn về hướng phòng giam của Quân Mạc Thiên.

Bọn họ được đưa đến phòng giam sau này, lúc đến liền thấy gia chủ ở trong này, nghe nói đã bị giam ba ngày, khi đó máu tươi trên người hắn đã khô thành màu đen, nhưng vẫn có thể nhìn ra thương thế của hắn quá nặng.

Từ lúc nói câu đầu tiên sau khi tiến vào phòng giam này, Quân Mạc Thiên vẫn ngồi ở góc sáng của phòng giam, không nhúc nhích, giống như đã sớm biến thành tượng đá, không có sự sống. Nếu không phải có thể cảm giác được hơi thở mỏng manh của hắn, chỉ sợ hắn cũng nghĩ rằng Quân Mạc Thiên đã chết.

Nhưng dù vậy, thương thế của Quân Mạc Thiên quá nặng, nếu không ra ngoài tìm đại phu chữa trị, chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu.

Nhị trưởng lão nhắm mắt lại, thờ dài một tiếng, trời diệt Quân gia của hắn a.

Đúng lúc này, một tiếng gọi nhẹ nhàng trầm thấp đột nhiên vang lên trong phòng giam tối tăm.

“Cha.”

Một chữ đơn giản, lại bao hàm nhiều cảm xúc, có bi thương, có lo lắng, có phần nỗ, càng nhiều hơn là vui sướng.

Vui sướng vì, cha, còn sống.

191. Q.2 - Chương 121: Chương 41.5

Như vậy, cho dù có lại gặp phải hoàn cảnh khó khăn, cũng không phải sợ hãi.

Thoảng chớp, toàn bộ ám lao yên tĩnh trở lại, chậm rãi nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Mọi sự như tuyết. Thân thể Quân Mạc Thiên giống như đã ngàn vạn năm không hề cử động, vào thời khắc này, đột nhiên khẽ giật.

Hắn chậm rãi chuyển thân thể đã quá cứng ngắc, từng chút từng chút, chậm rãi xoay người, chống lại ánh mắt Quân Lam Tuyết, máu trên người đã sớm khô lại thành màu đen, thoát nhìn vô cùng dữ tợn, điều này cũng không ảnh hưởng tới hắn, hắn thậm gặp một lần, nữ nhi của hắn.

“Cha.” Quân Lam Tuyết lại gọi một tiếng.

Không có máu càng không có nước mắt, chỉ là lẳng lặng nhìn.

Mắt Quân Mạc Thiên xuất hiện một tia gợn sóng, khẽ gật đầu: “Không có việc gì là tốt rồi.....”

Thủy Nhược che giấu quá sâu, hắn lo lắng cho nữ nhi mình giống như hắn, bị ám toán, nay thấy Quân Lam Tuyết hoàn hảo ở chỗ này, trong lòng hắn trở nên an tâm hơn.

Hắn mở miệng, giọng nói khàn khàn khác thường, lại ngoài ý muốn, làm cho Quân Lam Tuyết cảm giác an tâm hơn.

Cho dù trước mắt cha chặt vật như vậy, cho dù hiện tại bọn họ đều bị giam tại nơi này, nàng vẫn cảm thấy an tâm như cũ.

Huyền thiết ám vệ cũng không đem nàng nhốt chung cùng bất kì kẻ nào, trên thực tế, nơi này trừ bỏ vài người vô công thoát nhìn yếu kém chung một nhà giam, cha cùng nhị trưởng lão bọn họ đều là mỗi người một nhà giam.

Mà nàng cũng bị an bài trong một nhà giam đối diện Quân Mạc Thiên.

Sau sự im lặng quỷ dị, trong phòng giam lại huyên náo lên.

“Ta nói đại tiểu thư, người không phải ở cùng một chỗ với Vô Nham đại ca sao, làm sao lại đến chỗ như thế này, Vô Nham ca ca đâu, hắn thế nào rồi?” Ngữ khí của Quân Tử Y có chút tính toán, ở trong nhà

giám cũng không có son phấn cho nàng trang điểm, giờ phút khuôn mặt kia không còn trang điểm dày dặn, khuôn mặt nhưng lại trở nên than tú hơn.

Quân Lam Tuyết không nhìn nàng, càng không để ý đến nàng, ánh mắt vẫn dừng trên người Quân Mạc Thiên như trước, thấp giọng hỏi: “Cha, nương đâu.”

Cả người Quân Mạc Thiên chấn động, lại trầm xuống.

Nhĩ trưởng lão nặng nề mở miệng: “Tiểu Tuyết, nương ngươi đã chết, cha ngươi muốn an trí nương ngươi trong hầm băng của lão thái hậu chờ ngươi cùng Vô Nham trở về, Lăng Vương Tô Lăng Trạch kia lại là người khó lường, một tay thiết kế cơ quan vô cùng xảo diệu, tung tích gia chủ bị Tô Lăng Trạch phát hiện, bọn họ mở cơ quan, nên nương ngươi.....”

Nghe vậy, thân thể Quân Lam Tuyết cứng ngắc, không thể kìm chế lão đảo một chút.

192. Q.2 - Chương 122: Chương 42.1: Chân Tướng

Giờ phút này, ảnh bộ.

Đột nhiên có thể lực bên ngoài tham gia vào, làm cho Tô Lăng Trạch vừa mới trở về kinh đô trở nên cảnh giác, để cho Hách Liên Diệc tiếp tục cải trang hẩn quý lăng, mà hẩn không kịp nghỉ ngơi liền tiến hành một loạt điều tra bên trong.

Nhanh chóng phái người đi dò xét nhóm người thần bí đột nhập vào hầm băng của lão thái hậu kia.

Hai ngày sau, thời điểm kết quả điều tra được đưa tới, Tô Lăng Trạch nắm chặt mật thư mỏng manh hé ra kia, đứng ở đầu cửa sổ suốt hai canh giờ, vẫn không nhúc nhích.

Hào Châu, gia tộc lãnh đời, Quân gia.

Ngắn ngủn vài dòng, nhắc lên cơn sóng thật lớn trong lòng Tô Lăng Trạch.

Dương Thành quý gối bên chân Tô Lăng Trạch, Tô Lăng Trạch đứng ở đầu cửa sổ bao lâu, hẩn liền quý bấy lâu, đến khi thân thể giống như đã hóa đá của Tô Lăng Trạch xoay lại, Dương Thành mới thấp giọng áy náy, hai tay nắm chặt nắm chặt thành quyền, nói: “Chủ tử, đều là lỗi của thuộc hạ, là thuộc hạ không điều tra rõ ràng, cho rằng là người của hoàng thượng, chủ tử, xin chủ tử trách phạt!”

Dung mạo anh tuấn giấu dưới lớp mặt nạ của Tô Lăng Trạch khẽ chuyển, hẩn cúi mắt, liếc mắt nhìn mật thư vẫn nắm trong tay, giọng nói khàn khàn:

“Ta xây dựng hầm băng này, là để an bài cho thân thể hoàng tổ mẫu, không phải để sát hại người nhà của hẩn.” Tiếng nói khàn khàn giống như khô nứt đã lâu, nhưng ngữ điệu thoát ra nghe vào tai Dương Thành, lại như sấm đánh như cũ.

” Chủ tử.” Thanh âm của Dương Thành hơi nghẹn ngào: “Ngài không cần tự trách, là lỗi của thuộc hạ, Lam tử là hảo huynh đệ của ta, dạy ta thuật tính toán tài tình, cho dù thân là nữ nhi, thuộc hạ cũng sẽ lao đến tương trợ nàng như chủ tử coi trọng, là thuộc hạ thất trách, phạm sai lầm lớn.”

Hẩn vạn lần không ngờ tới, ngày đó người chết dưới cơ quan, lại là mẫu thân của lam huynh đệ.

Nếu như nói hẩn biết được.....

Dương Thành tự trách, vạn phần áy náy.

Chủ tử đi bốn ba đường xa, từng bước từng bước một là muốn tìm Lam tử trở về, lại bởi vì một cái sơ sẩy của hẩn, đem phần tình cảm này, cắt đứt.

Tô Lăng Trạch không nói gì.

Trên mặt hồ hững, đã sớm nhìn không ra cảm xúc, con người đen giầu dưới mặt nạ lại như ao tù nước đọng, tĩnh mịch nặng nề.

Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết.

Không trách Dương Thành và Hách Liên Diệc, chỉ vì bọn hắn tận trung làm hết phận sự diệt trừ hậu họa.

Mà có lẽ, nơi kia, vốn không nên tồn tại.

Tô Lăng Trạch giương mắt giương mắt, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài.

Tiểu nô tài.

Khi ta hiểu được sự dung túng bá đạo đối với người là xuất phát từ cái gì gọi là yêu kia.

Khi ta cố gắng muốn giữ người bên người vì sợ rằng người sẽ giống như hoàng tử mẫu vĩnh viễn cách xa ta.

Phải chăng đã muốn, quay về hư không như lúc trước.

Khẽ nắm chặt tay, hắn rũ mắt xuống, mật thư trong tay trong nháy mắt bị nát vụn, bay xuống, hóa thành tro bụi.

” Chủ tử.”

Đang lúc này, một hắc y ảnh thấp giọng thông báo: “Nguyên nhân cái chết của lão thái hậu, đã tra được.”
Hắn đem toàn bộ căn cứ chính xác đã điều tra được đến trước mặt Tô Lăng Trạch, nhưng Tô Lăng Trạch không tiếp nhận.

Bởi vì, hắn chỉ cần một đáp án.

“Ai.”

Ngữ điệu khàn khàn từ cổ họng phun ra.

Đầu của hắc y vệ cúi xuống sát hơn, không chút tình cảm nói ra hai chữ: “Hoàng thượng.”

193. Q.2 - Chương 123: Chương 42.2

Đô Sát viện, Thiên Lao.

Thủy Nhược chậm rãi đi tới chỗ sâu nhất bên trong nhà giam.

Xung quanh thực im lặng.

Bên trong Thiên Lao không ngày không đêm, âm ỹ, náo loạn đã đủ, mọi người liền ngủ.

Mà lúc này, đại đa số mọi người đã lâm vào ngủ say.

Nàng ngừng lại ở chỗ sâu nhất nhà giam, trong bóng đêm, một bóng dáng dựa lưng vào nhà giam, ôm ngực, hơi thở mỏng manh, vì khó nén được đau đớn nên nhẹ nhàng thở hổn hển.

Tựa hồ nhận thấy được có người đến, bóng dáng kia khẽ vừa động, chậm rãi ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của Thủy Nhược.

Nhà tù cách vách, thân mình Quân Mạc Thiên cứng ngắc một chút, tựa hồ muốn nói cái gì, lại không xoay đầu lại.

Mà những tù nhân khác nhìn không tới phòng giam này, hô hấp đều vững vàng, đại đa số mọi người đều đã ngủ vì mệt nhọc.

Quân Lam Tuyết thở phò phò yếu ớt, trong mắt thoáng hiện ra kinh ngạc, rồi sau đó hiểu rõ.

Thủy Nhược lẳng lẳng liếc mắt nhìn nàng một cái, đột nhiên lại như bình thường, cười một tiếng, cuối cùng cũng trực tiếp ngồi xuống bên ngoài nhà tù.

“Tiểu cô nãi nãi, ngươi có vẻ một chút cũng không ngạc nhiên đó là ta?”

Quân Lam Tuyết khẽ nghiêng đầu, chuyển hạ thân, đổi một vị trí thoải mái, làm dịu đi thân thể đau đớn vì Phệ tâm chi độc phát tác, nói: “Không, ta rất giật mình, lúc trước khi ngươi chưa xuất hiện, ta còn không có giật mình như thế.”

Thủy Nhược dùng tay trái sờ mũi, cười đến vẻ mặt sáng lạn, trong mắt đã có chút ẩm ướt: “Nếu giật mình như thế, vậy tại sao một chút cũng không tức giận?”

Cánh môi không có chút huyết sắc của Quân Lam Tuyết giật giật, cũng cười khổ một tiếng: “Tức giận, không phải là lãng phí sức lực hay sao.”

Nàng còn phải bảo tồn sức lực gắng gượng, cùng Vô Nhan nội ứng ngoại hợp, đem cha, còn có nhị trưởng lão cứu ra.

Thủy Nhược lẳng lẳng nhìn nàng hồi lâu, thoáng chốc thở dài một tiếng xa xôi: “Có đôi khi, ta thật sự nghi ngờ ngươi, ngươi rốt cuộc không phải cùng một người Quân Lam Tuyết mà ta biết, vẫn là nói, sau khi ngươi mất trí nhớ, liền biến thành hai người khác nhau?”

Nếu là Quân Lam Tuyết trước kia, nàng sẽ thống khổ thất thanh, sẽ lớn tiếng chất vấn, hỏi nàng vì sao lại phản bội, vì sao lại gạt nàng.

Nhưng mà, Quân Lam Tuyết hiện tại, lại thản nhiên mà bình tĩnh nói với nàng, tức giận, là lãng phí khí lực.

Hay hoặc là, nàng đã không còn tư cách gì làm cho nàng tức giận, cho nên, nàng khinh thường.

“Có lẽ thế.” Quân Lam Tuyết lấp lửng nói.

Thủy Nhược dùng cánh tay trái hoàn hảo không tổn hao gì đưa vào trong lòng, từ trong lồng ngực lấy ra một cái bình sứ đỏ xanh, dùng nội lực đưa ra, chậm rãi đưa đến bên người Quân Lam Tuyết, nói: “Là giải dược của Phệ Tâm chi độc.”

Quân Lam Tuyết yên lặng liếc mắt nhìn bình sứ bên người một cái, ngẩng đầu nhìn nàng: “Vì sao ngươi lại có giải dược của Phệ Tâm chi độc?”

Nghe thấy Quân Lam Tuyết hỏi vậy, Thủy Nhược nở nụ cười: “Xem ra quả nhiên ngươi đã quên sự tình trước kia, ngay cả chuyện ta mang ngươi đi ám lâu, ngươi đều quên.”

Nghe vậy, mi tâm Quân Lam Tuyết nhíu lại, nàng nói cái gì? Là nàng mang nàng đi ám lâu?

194. Q.2 - Chương 124: Chương 42.3

“Bất quá, đã quên cũng tốt.” Thủy Nhược không biết từ đâu lấy ra một bình rượu, dùng miệng mở hũ, ngửa đầu liền uống một hớp lớn, vừa giống như đang nhớ lại, lại giống như đang tự thuật, chậm rãi nói: “Vài năm trước, mặc dù ngươi tuổi còn nhỏ, nhưng thiên phú kỳ thật cũng không kém, ta lớn hơn ngươi bốn tuổi, từ nhỏ lại lớn lên ở Quân gia vừa giống như tỷ muội vừa giống như bạn của ngươi, ngươi đối với ta đã tràn ngập tín nhiệm đơn thuần. Vì để huyết mạch Quân gia xuống dốc, một thể hệ này không thể kéo dài, ta cố ý lừa ngươi, nội công tâm pháp Quân gia không thích hợp để ngươi luyện tập, nhưng ngươi lại tin, ta vùng trộm đem ngươi đến địa phương không người, dạy ngươi trăm ngàn thủ pháp giết người, nhưng ngươi lại vẫn tin tưởng, đến lúc trở thành cao thủ đỉnh thiên lập địa, chúng ta hẹn ước, không được đem việc này nói cho bất kì kẻ nào, về sau đem lại cho dì cùng dưỡng một kinh hỉ lớn, vẫn để không có người nào hoài nghi, ta còn bảo ngươi giả vờ đi luyện công pháp Quân gia, khi thì luyện khi thì bỏ bê xao nhãng không

luyện, thế nên thực lực của người ở trong lớp trẻ Quân gia, trở thành kẻ kém cỏi nhất, thành phế vật cho bọn Quân Tương Đình chê cười.”

“Người có lẽ còn không biết đi, ngay từ đầu ám lâu, là thế lực ngầm của hoàng thất, Tĩnh Uyên đế là một nhân vật ngoan cường, không phục theo hần, hần xem không vừa mắt, trước mặt thể hiện là một thánh quân cao thượng, xoay người lại, lại đem sát lệnh đến ám lâu, đuổi tận giết tuyệt: ”Nàng ngừa đầu, lại trút từng ngụm từng ngụm, rượu chảy xuống theo hai má, pha lẫn rượu cùng nước mắt: “Chỉ tiếc, mỗi lần Vô Nham đại ca đến đâu đều thích xuống tay với các thế lực hắc ám, sau đó chuyển cho mình dùng, mà một lần, ám lâu kia cũng bị Vô Nham đại ca thu thập trong tay. Ta còn nhớ rõ, lần đầu tiên người giết người, là lúc mười bốn tuổi, kẻ bị giết là một nhất phẩm đại thần trong triều, ta lừa dụ dỗ, nói mang người đi đập thanh cồng, cũng không nói là ta mang người đi ám lâu, vì sợ về sau bị người phát hiện, sẽ không khống chế được người, lừa người ăn Phệ Tâm chi độc, mới bắt đầu dùng Phệ Tâm chi độc, thần chí sẽ có mấy ngày mơ hồ, tại mấy ngày lúc người mơ hồ kia, y theo chỉ dẫn của ta, thành công giết vị đại thần kia, lấy đầu của hần, sau khi người tỉnh táo lại, người nôn ba ngày, chất vấn ta, vì sao lại đối xử với người như vậy. Người nghĩ không ra lúc trước ta trả lời người như thế nào đi? Ta nói, người muốn mạnh hơn, như bây giờ, người đã rất mạnh, người biết được bảy mươi sáu loại thủ pháp giết người, người có thể giết sạch những gì làm người bất mãn, cho người thất vọng, tốc độ so với ta dự đoán còn nhanh hơn rất nhiều, hiện giờ người đã rất mạnh.”

Quân Lam Tuyết mặt tái nhợt nghiêm lại, yên lặng nghe Thủy Nhược độc thoại.

Đáy lòng, lại giống như biển rộng, sóng biển không ngừng nhấp nhô, lúc tản ra, lúc xô vào nhau.

Thì ra, tất cả trên người nàng, đều là nhờ Thủy Nhược chỉ bảo.

Nhưng , thần thể này đời trước, cũng không giống chính mình có trí nhớ của hai thế giới, nàng bắt quá chỉ là một cô nương mới ra đời chưa sâu, tỷ tỷ thân cận nhất nói nàng làm thế nào, tự nhiên nàng sẽ làm thế đó.

Cũng không ngờ, đó là một con đường không thể trở về.

Thủy Nhược cũng không biết Quân Lam Tuyết đang suy nghĩ điều gì, mà cứ tiếp tục nói: “Có lẽ, người bởi vì Phệ Tâm chi độc nên không còn cách nào, người dần chấp nhận thân phận của mình, nhưng, người vẫn nghĩ cách thoát khỏi ám lâu như cũ, cho nên, người cố gắng leo lên trên, nghĩ đến một ngày kia đứng ở vị trí cao nhất ám lâu, sau đó tìm giải dược, từ nay về sau thoát khỏi địa phương kia. Vì thế, mỗi một năm, chúng ta đều có mấy tháng đi đập thanh bên ngoài, mà người, từng bước một, từ lúc ban đầu đơn độc thuần khiết không biết gì, cuối cùng biến thành kẻ giết người mặt không đổi sắc, thân thủ ngày càng lợi hại, vừa mới trở thành sát thủ ám lâu liền đứng hàng thứ ba. Nhưng.....”

Lời nói của Thủy Nhược xoay chuyển, vẻ mặt bỗng trở nên dữ tợn hơn, nàng hung hăng nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết, ánh mắt kia mang theo hận ý mãnh liệt: “Người thực sự diễn rất tốt, người nguy trang rất tốt người có biết hay không? Người muốn trả thù ta vì mang người đi về hướng địa ngục hắc ám, người liền giả vờ, cái gì cũng không biết, ngay từ đầu ta còn lo lắng người sẽ nói ra toàn bộ sự tình với dụ dỗ, nhưng người không có, trước mặt mọi người người đều diễn trò, ở trước mặt ta cũng diễn trò, sau đó đoạt đi nam nhân mà ta yêu nhất, cùng Vô Nham đại ca có hôn ước, rõ ràng là ta! Là ta! Mà người, lại mang hần cách xa khỏi ta! Quân Lam Tuyết, tâm kế của người một chút cũng không hề kém ta bao nhiêu! Người nhìn ta thương tâm khổ sở, vì mất đi Vô Nham đại ca mà thống khổ, chính là người thờ ơ mà nhìn!”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết ôm ngực, rớt cuộc nói ra một câu, giọng nói như xé rách: “Hần là ca của người.”

195. Q.2 - Chương 125: Chương 43.1

Vô Nham là anh cùng cha khác mẹ của nàng, làm sao hai người có thể có hôn ước.

“Ca ca?” Thủy Nhược cười, nở nụ cười với giọng mỉa mai: “Đúng rồi, bản thân ta quên người đã mất trí nhớ, người nói Vô Nham đại ca là ca ca ruột của ta? Ha ha.... Ta căn bản không phải là nữ nhi của Đường Tuyết Nhu, ta cùng với Vô Nham đại ca, một chút quan hệ huyết thống đều không có, là do mẫu thân của người Đường Mai Thanh cùng Đường Tuyết Nhu thông đồng tốt với nhau, lần mò thân thể của ta, khiến Đường Tuyết Nhu một mực chắc chắn ta là con gái của nàng, nên ta mới có hôm nay! Nếu không phải các nàng, cha cũng sẽ không giải trừ hôn sự của ta cùng Vô Nham đại ca, ta vẫn sẽ là nghĩa nữ của Khúc gia, Quân Lam Tuyết, người có biết hay không, người thật sự rất độc ác, người dám nói người yêu Vô Nham đại ca hay sao? Người căn bản là một chút cũng không yêu hắn! Ở trước mặt Vô Nham người cũng đóng kịch, để cho Vô Nham đại ca toàn tâm toàn ý nghĩ rằng người rất tốt, sao người có thể độc ác đến vậy!”

Thủy Nhược cắn môi, trút từng ngụm từng ngụm rượu, trên mặt rượu hòa cùng nước mắt, đã không còn phân biệt được rõ ràng.

Nàng chưa bao giờ ngờ vị hôn thê lại trở thành hôn thê của muối muối mình, nam nhân mà mình âu yếm lại trở thành ca ca ruột thịt, loại thống khổ như thế, ai có thể biết?

Nàng biết, Vô Nham đại ca cũng không yêu nàng, nhưng nàng tin tưởng, chỉ cần cho nàng thời gian, toàn tâm toàn ý thương yêu Vô Nham đại ca, một ngày nào đó, hẳn nhất định sẽ bị mình làm cảm động, nhưng, sự xuất hiện của Quân Lam Tuyết lại giống như một đóa hoa anh túc độc, hoàn toàn thiêu đốt lý trí của Vô Nham đại ca, khiến hắn lâm vào tình yêu giả dối do nàng tạo ra, yêu đến không thể tự kiềm chế.

Nàng không hiểu.

Quân Lam Tuyết có cái gì tốt?

Vì sao cố tình Vô Nham đại ca lại đi yêu nàng?

Vì sao?

Cho nên nàng thừa dịp Tĩnh Uyên để muốn giết Tô Lăng Trạch, lấy cớ phái nàng đi chấp hành nhiệm vụ, sau đó giết nàng, giả làm nhiệm vụ thất bại.

Tĩnh Uyên để là một nhân vật ngoan cường, một ngày kia, khi hắn biết mình không có huyết thống hoàng thất chân chính, hắn liền trở nên ngoan độc.

Trước mặt, hắn khắp nơi vâng lệnh lão thái hậu, cho nên, theo yêu cầu của lão thái hậu, cưới nữ nhi thân sinh của lão thái hậu.

Có thể nói, hiện nay toàn bộ hoàng thất, chỉ có một người Tô Lăng Trạch là có huyết thống hoàng thất chân chính, mà Tĩnh Uyên để là quân cờ mà lão thái hậu mang về từ dân gian, nàng tất nhiên muốn để cho ngoại tôn chân chính của mình, Tô Lăng Trạch có được huyết thống hoàng thất kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Bởi vậy, nàng một tay xử lý rất nhiều cái chết của các hoàng tử.

Lão thái hậu mặt không đổi sắc giết chết một người lại một người hoàng tử, trừ Tô Lăng Trạch do nữ nhi của mình sinh ra, chỉ cần là nhi tử do Tĩnh Uyên để cùng nữ nhân khác sinh ra, tất nhiên chạy không khỏi âm mưu của lão thái.

Mọi chuyện thông suốt. Nhìn con trai ruột của mình từng người từng người một chết đi, Tĩnh Uyên để sinh ra kế hoạch báo thù đáng sợ, hắn bắt đầu sủng ái Tô Lăng Trạch, đem tất cả những gì tốt nhất, đều trao cho Tô Lăng Trạch, lão thái hậu mới không cảm thấy được uy hiếp, lại động thủ với các hoàng tử khác.

Quả nhiên, lão thái hậu tin.

Nhưng lão thái hậu cũng không ngờ rằng, Tĩnh Uyên để trên danh nghĩa sủng ái Tô Lăng Trạch, lại cố ý dẫn dắt đấu tranh giữa hắn cùng thái tử Tô Mạc Thiên, còn hạ lệnh ám sát đến ám lâu, sai người âm thầm giết Tô Lăng Trạch.

Nàng đem lệnh này giao cho Quân Lam Tuyết, Tô Lăng Trạch lại không phải nhân vật đơn giản, bọn họ đều tin tưởng, cho nên, nàng sát hại Quân Lam Tuyết tại thời điểm nàng đang chấp hành nhiệm vụ, nguyên bản tưởng rằng, tất cả đều chấm dứt.

Nàng lại sống lại.

Rượu trộn lẫn cùng nước mắt, từng chút từng chút rơi xuống, mắt trí nhớ rồi sống lại.

“Đây rốt cuộc là vì sao?” Nàng thì thào tự hỏi, lại vẫn từ đầu đến cuối không tìm được đáp án.

Đúng vậy.

Thời điểm mà nàng nhìn thấy Quân Tiểu Ngôn, vừa mở miệng liền gọi lên Tiểu Ngôn, đó là bởi vì thâm tình huyết mạch tương liên, cho dù là sau khi chủ nhân thân thể này chết đi, vẫn không thể vứt bỏ cảm tình đã khắc sâu như cũ.

Cho nên, nàng vẫn có thể căn cứ vào trí nhớ mà thân thể này lưu lại mà nhớ ra Tiểu Ngôn.

Nhưng tại thời điểm mà Vô Nham xuất hiện, nàng lại mờ mịt.

Hoàn toàn không nghĩ ra, từng có một vị hôn phi như vậy, từng có một người yêu như vậy.

Tình yêu khắc sâu như vậy, nếu nàng thật sự yêu Vô Nham, làm sao có thể không nhớ ra nam nhân mà mình yêu? Ngay từ đầu nàng đã hoài nghi.

196. Q.2 - Chương 126: Chương 43.2

Có thể vì Vô Nham đối tốt với nàng, đối với nàng không hề bối mớ c dụng từng chút từng chút đánh mất nghị ngờ của nàng.

Cảm tình sâu đậm như vậy, không yêu cầu trả giá, làm sao có thể là không yêu nhau đây?

Cuối cùng, sự thật được vạch trần, chân tướng được tái hiện, nàng lại phát hiện, không phải không yêu, mà là cừu hận.

Vì báo thù, mà tạo nên một hồi âm mưu giả dối.

Lòng của Quân Lam Tuyết càng đau hơn, nghĩ đến những gì Vô Nham vô oán vô hối mà bỏ ra, nàng liền đau.

Nếu, có một ngày, chân tướng được phơi bày trước mặt của hắn, nữ tử hắn yêu, nữ tử hắn vẫn nghĩ rằng yêu hắn, chuyển đến trên người hắn, bất quá chỉ là một âm mưu tử mĩ, hắn, trái tim hắn sẽ nguội lạnh đến mức nào?

” Ta hận ngươi, hận ngươi hủy hết thảy của ta, đương nhiên, ta biết, trong lòng ngươi nhất định sẽ nói, hết thảy đều là ta gieo gió gặt bão, đều là ta tự làm tự chịu, nếu ta không đem ngươi đẩy đến nơi hắc ám kia, ngươi vĩnh viễn vẫn là đại tiểu thư cao cao tại thượng của Quân gia, mà sẽ không tử mĩ thiết kế một kế hoạch báo thù đi?”

Toàn bộ rượu đều bị nàng uống vào, Thủy Nhược tựa hồ đã say, nàng ghé vào cửa nhà tù, mắt đẹp mờ mịt nhìn Quân Lam Tuyết trong lao: “Vì thế, ta nhất định muốn ngươi chết..... Nhưng, vì sao ngươi lại không chết? Vì sao lại cố tình sống đến giờ? Còn mất đi trí nhớ? Ha ha ha, ngươi mất đi trí nhớ, thật tốt, mà ta, vẫn còn phải chịu đựng..... vẫn phải chịu đựng.....”

Quân Lam Tuyết nhìn Thủy Nhược, mặt không chút thay đổi, sau khi biết được chân tướng, nàng đối với Thủy Nhược, có đồng tình, có thương hại, nhưng, các nàng sẽ tuyệt đối không lại là bằng hữu.

Hơn nữa nghe Thủy Nhược nói như vậy, Quân Lam Tuyết cũng dần hiểu được, sở dĩ nàng rời khỏi Quân gia, nguyên nhân chân chính, kỳ thật cũng không phải là vì bọn Quân Tương Đình bắt buộc, mà là lấy cái cơ kia, rời khỏi Quân gia, đến ám lâu.

Thân thể này đời trước, vẫn muốn thoát khỏi ám lâu, muốn cố gắng, vì thế, nàng lấy cái cơ kia, nửa năm biến mất vẫn sống ở ám lâu.

Nghe đến, nàng trọng sinh vào thân thể này, thân thể này sở dĩ sẽ chết ở Lăng Vương phủ, chỉ sợ cũng do Thủy Nhược động tay vào.

Thừa dịp lúc nàng làm nhiệm vụ, nhân cơ hội giết nàng, đến lúc đó cho dù bị người của Quân gia phát hiện, nàng cũng có cơ lý do, nói nàng không rõ nguyên nhân nàng gia nhập ám lâu, lại vì nhiệm vụ thất bại mà bị giết.

Quân Lam Tuyết hít một hơi sâu, tựa đầu vào tường, từng chút một làm rõ suy nghĩ của mình.

Nghe hoặc vẫn quanh quẩn trong đầu cho tới nay, tầng tầng lớp lớp bị vạch trần, nhưng nàng không hề thở dài nhẹ nhõm, ngược lại lại cảm thấy trong lòng càng thêm trầm trọng hơn.

Nàng nhìn bình sử mà Thủy Nhược đưa vào trong chốc lát, do dự trong chốc lát, mở ra, một hơi nuốt xuống.

Thủy Nhược nhìn thấy động tác của nàng, hơi lặng đi một chút, mắt đẹp khẽ híp: “Người không sợ, đó sẽ là một loại độc được khác, có thể dồn người vào chỗ chết sao?”

Mặt Quân Lam Tuyết không chút thay đổi, thản nhiên nói: “Hiện tại ta thành bộ dạng này, nếu người muốn giết ta, dễ như trở bàn tay, cần gì phải làm điều thừa.”

Mà đêm nay, nếu Thủy Nhược đem hết thấy đều nói ra, như vậy chứng tỏ, nàng cũng có ý muốn tìm ra đường sống trong chỗ chết, tuy rằng nàng không hoàn toàn tin tưởng đây là thuốc giải, nhưng ít ra có thể khắc chế một chút độc tính của được vật.

Chờ ra khỏi ám lao này, tự nhiên nàng sẽ lại nghĩ biện pháp giải độc.

197. Q.2 - Chương 127: Chương 43.3

Vì thế, nàng không chút do dự nuốt xuống.

Thủy Nhược kinh ngạc nhìn Quân Lam Tuyết, ngờ ngẩn nhìn nàng: “Vì sao người không sợ? Vì sao không cầu xin ta? Vì sao không cầu xin ta thả người ra ngoài?”

Vì sao lại quên đi hết thấy?

Thủy Nhược tựa hồ như đang hỏi nàng, lại như đang hỏi chính mình.

Lúc này, bọn Quân Tương Đình sớm đã bị giọng nói đánh thức trong phòng giam cách vách chửi ầm lên.

“Thủy Nhược, đồ vong ân phụ nghĩa nhà người, Quân gia chúng ta cao thấp đều xem người như đại tiểu thư mà đối đãi, người lại hời hợt báo Quân gia chúng ta như vậy sao?”

“Lúc trước thật sự là mắt lão tử bị mù mới đi tin tưởng tiện nhân này!”

“Thì ra hết thấy đều là do người ở sau lưng giở trò quỷ, Thủy Nhược, người đối đãi với chủ tử như vậy sao? Người đối với đại tiểu thư như vậy sao! Sao người có thể làm như vậy?”

“Mặt ta còn cảm thấy người thật tình cảm, cảm thấy người là một cô gái tốt, phi! Thật sự là mắt lão tử bị mù!”

Tiện nhân! Chờ đến lúc bọn ta đi ra ngoài, nhất định phải băm thây người vạn đoạn, nợ máu phải trả bằng máu!”

Mọi người mỗi người một câu tức giận lên tiếng khiển trách mắng mỏ, Thủy Nhược nghe vào trong tai, cũng chỉ thờ ơ.

Cuối cùng, Quân Mạc Thiên chậm rãi chuyển thân mình, lúc này hắc, sắc mặt cũng giống như Quân Lam Tuyết, tái nhợt như giấy trắng, hoàn toàn không thấy được một tia huyết sắc.

Hắn xoay người, lẳng lặng liếc mắt nhìn Thủy Nhược một cái, cánh môi khô nứt mở ra, ngữ điệu nhẹ nhàng cuối cùng cũng không còn tìm thấy sự yêu thương cùng dung túng mở hồ kia nữa.

“Đường Tuyết Nhu thất sự là mẫu thân của ngươi, không phải lời nói dối, không phải là ván cờ lừa gạt.”

Nghe vậy, Thủy Nhược điên cuồng hét to một tiếng: “Ngươi gạt người! Ta chỉ được Khúc gia nhận nuôi, phụ mẫu ta là người trong hoàng thất, ta cùng với Vô Nham đại ca tuyệt đối không có khả năng là huynh muội ruột thịt.”

Quân Mạc Thiên cũng không nói nửa tiếng.

Là phải hay không phải, bất quá cũng chỉ là nàng lừa mình dối người thôi, vì tình cảm cảm kị kia, vì tình cảm lưu luyến kia, tìm lấy một cái cớ mà thôi.

Quân Lam Tuyết cũng không nói gì, lẳng lặng cảm thụ được liệu, sau khi ăn vào như nàng sở liệu, quả nhiên dễ chịu hơn không ít.

Thủy Nhược không biết khi nào thì rời đi, Quân Tử Y bọn họ náo loạn khóc một trận, mỗi một lại ngủ.

Nàng ngồi ở góc sáng sủa, nghiêng dựa vào vách tường, chậm rãi nhắm mắt dưỡng thần, từ đầu đến cuối vẫn duy trì tư thế kia, vẫn không nhúc nhích.

Đêm dần dần càng sâu, xung quanh an tĩnh lại, chỉ có âm thanh của chuột cùng gián lẳng lặng vọng lại, Quân Lam Tuyết đột nhiên cảm thấy khác thường, xung quanh rất im lặng, nhưng thật ra lại giống như lâm vào ngủ say.

Nàng đột nhiên mở mắt.

Một bóng người, liền cứ thế mà đập vào trong mắt.

Quân Lam Tuyết nhìn hắn, một hồi lâu sau, mới phun ra một cái tên:

“Tô Lăng Trạch.”

198. Q.2 - Chương 128: Chương 44.1

“Tiểu nô tài.”

Tô Lăng Trạch lẳng lặng nhìn Quân Lam Tuyết trong phòng giam.

Một tiếng gọi đơn giản, lại thân thiết vô cùng, lại có hoài niệm, lại có càng nhiều không biết làm sao.

Hắn liền đứng trước cửa nhà giam như vậy nhìn nàng, hết thấy hơi thở âm trầm trầm trọc đến bên người hắn, đều có thể chuyển hóa thành hoa lan ngọc như một làn gió trong vắt ưu nhã.

Quân Lam Tuyết duy trì tư thế bất động, mê hương trôi nổi trong không gian nhàn nhạt, mặt khác lại mang theo một hương vị bay vào chóp mũi của nàng, là giải dược.

Hai mắt chuyển sang bốn phía, quả nhiên là bị hôn mê.

Nàng cũng cảm thấy có chút choáng váng, bất quá trên người Tô Lăng Trạch có chứa giải dược, hắn vừa xuất hiện, choáng váng mê hoặc trong đầu nàng liền giảm bớt không ít.

Nàng đồng dạng lẳng lặng nhìn Tô Lăng Trạch, ánh mắt đen tối sâu thẳm, nhìn kỹ bên dưới còn có vài phần đau thương không rõ ràng.

Tiếng gọi kia, tựa hồ rất lâu đã chưa nghe quá, rõ ràng bất quá chỉ là một tháng thời gian, nàng lại cảm thấy xa xôi tựa như vài thế kỷ đã trôi qua.

Từ biệt ở Hào Châu, cũng không ngờ, khi gặp lại sẽ là dưới tình huống như thế này.

Một cánh cửa chia cách, cũng là hai thế giới.

Quân Lam Tuyết đột nhiên cười, ý cười bên môi nhợt nhạt thản nhiên: “Nơi này là trọng địa Thiên Lao của Đô Sát viện, không nghĩ tới Lăng Vương điện hạ còn có thể ra vào tự nhiên, thật là làm cho ta có chút giật mình.” Chỉ sợ là trong thiên lao, cũng có an bài không ít người của hắn đi.”

Đôi mắt thâm thúy của Tô Lăng Trạch nhìn không ra cảm xúc, trước sau vẫn đăm đăm như cũ, hắn chỉ nhìn nàng, thấp giọng nói: “Vì sao ngươi không hỏi ta.”

Hắn nghĩ, khi nàng nhìn thấy hắn, sẽ chất vấn hắn, hỏi hắn vì sao lại dă thương hại người nhà của nàng.

Nhưng, nàng không có.

“Hỏi cái gì?” Quân Lam Tuyết cúi đầu, lộ vẻ sầu thảm cười: “Là sự thật, không phải sao.”

Mắt Tô Lăng Trạch trong nháy mắt trở nên âm trầm, thản nhiên trả lời một chữ: “Phải.”

Nghe hắn thản nhiên thừa nhận, thân thể Quân Lam Tuyết khê cứng đờ, tuy rằng đã sớm biết, nhưng, nghe được lời khẳng định từ trong miệng hắn, nàng vẫn cảm thấy đáy lòng có vài phần chán nản.

“Một khi đã như vậy, ngươi còn muốn ta hỏi ngươi cái gì?” Quân Lam Tuyết hỏi lại hắn.

Bất kể như thế nào, mẫu thân của nàng đều chết trong tay hắn, không cần có nguyên nhân gì, đó chính là sự thật.

Hai tay Tô Lăng Trạch nắm chặt lại, môi mỏng lạnh nhạt nhếch lên, một câu ‘ta sẽ mang ngươi đi’ lại không có cách nào nói ra miệng.

Hắn hại chết mẫu thân nàng, làm sao nàng có thể thừa nhận ân huệ này?

Vì thế hắn biết, dù hắn có nói, nàng cũng sẽ không đáp ứng.

“Ngươi đi đi, mê dược của Mạc lão đối với bọn họ không có tác dụng bao lâu, chờ bọn hắn tỉnh lại, muốn chạy đã quá muộn.” Quân Lam Tuyết thản nhiên nói.

Người của Quân gia dưới sự ảnh hưởng của tam trưởng lão, mê dược bình thường căn bản không có bao nhiêu tác dụng, rất nhanh sẽ tỉnh lại, một khi phát hiện Tô Lăng Trạch, một tiếng hô to, tất nhiên sẽ kinh động những người bên ngoài đó.

Tuy rằng không rõ lắm vì sao Tô Lăng Trạch có thể đi vào nơi này, nhưng nếu muốn không bị người phát hiện, nhất định cũng không dễ dàng.

Quân Lam Tuyết cười khổ trong lòng, nói đến cùng, sự ích kỷ trong lòng luôn nhiều hơn lý trí, không muốn nhìn hắn gặp chuyện không may trước mặt mình.

Tô Lăng Trạch không đáp lại, mà chỉ để lại một câu: “Ngươi sẽ không có việc gì.”

Thanh âm khàn khàn đã nhỏ đến mức không thể nghe thấy, hắn cũng không quan tâm nàng có nghe được hay không, khoanh tay rời khỏi Thiên Lao.

199. Q.2 - Chương 129: Chương 44.2

Quân Lam Tuyết ngẩng đầu, cũng đã không còn thấy được bóng dáng của hắn, dưới ánh trăng, phòng giam lạnh lẽo yên ắng, chỉ có mùi mê hương nhàn nhạt quanh quẩn.

Nàng dựa lưng vào tường, giống như bức tường kia có thể chống đỡ toàn bộ sức lực của nàng.

Tô Lăng Trạch, người là người duy nhất khiến ta động tâm, lại không có cách nào để đi cùng với người.

Tình cảm như vậy, quá nặng nề.

Liên tục năm ngày, trong Thiên lao của Đô Đốc viện, Quân Lam Tuyết buồn bã dựa vào tường, hai mắt rũ xuống.

Lúc Vô Nham tới đây, nàng vẫn chưa nói với hắn về chuyện tình của Thủy Nhược.

Bởi vì nàng tin, Vô Nham sẽ biết.

Vì thế, bọn họ không ai mở miệng nhắc đến Thủy Nhược.

Hai người an tĩnh nói ra kế hoạch đã an bài.

Cũng không biết vì sao, vào ngày thứ tư, đám người Quân Tử Y cùng Quân Tương Đình đã bị mang ra khỏi nhà giam này, dựa vào khẩu khí của ngục tốt kia tựa hồ vẫn là đưa bốn người bọn họ tách ra nhốt.

Chẳng lẽ đã vào nhà giam này còn sợ bọn hắn chạy trốn hay sao, Quân Lam Tuyết cười lạnh, nhưng trong lòng nàng đều biết, kiếp nạn này chỉ sợ không dễ dàng qua được.

Gió đêm nay, cực kì mát mẻ, trời đã vào thu.

Đêm sau, gió rất mát mẻ, trong không khí lan tràn một mùi vị lạnh lẽo, không hề lạnh, chỉ là bản thân cảm thấy lạnh lẽo.

Đêm tối nay, vô cùng yên tĩnh, nhiều ngày tai ương ở trong ngục làm Quân Lam Tuyết gầy đi không ít, chỉ là một người một nhà tù thật sự có chút thiếu độ ấm, nàng nhìn phòng giam Quân Mạc Thiên đối diện, không biết sao, tinh thần nàng bỗng nhiên tỉnh táo, xê dịch ngồi xuống cạnh cửa phòng giam.

“Cha, ngủ sao?”

Thân thể Quân Mạc Thiên khẽ giật, chậm rãi mở mắt, trong mắt vương vấn mấy phần nhu hòa.

“Thân thể người có tốt không?” Giọng nói của Quân Lam Tuyết cũng không lớn, cũng không đánh thức người trong phòng giam khác, đã tiến vào nhiều ngày như vậy, nàng vẫn không biết được lúc trước Quân Mạc Thiên bị thương như thế nào, nhưng khi nhìn thấy vết máu khô ghê người kia vẫn làm nàng lo lắng không thôi như cũ.

Song liên tục vài ngày, miệng vết thương vẫn không được xử lí tốt, không biết có thể bị nhiễm trùng hay không.

Ánh mắt Quân Mạc Thiên sáng ngời nhìn lại nàng, thấp giọng nói: “Không ngại.”

“....” Biết là hắn muốn để mình yên lòng, nhưng Quân Lam Tuyết vẫn không cách nào an tâm.

Quân Mạc Thiên xác thực không muốn làm nàng lo lắng, bỗng nhiên chuyển sang chuyện khác nói: “Người cùng Tô Lăng Trạch, có quan hệ thế nào.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết sửng sốt, có chút bối rối ngẩng đầu lên: “Cha.....”

“Đêm đó, các người nói gì, ta đều nghe được.” Quân Mạc Thiên thản nhiên nói.

Thì ra cha nàng không bị hôn mê, ngấm lại cũng đúng, có lẽ tam trưởng lão nhất định cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Nghĩ đến đây, nàng khẽ cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Ta thích hắn.”

Đáp án trong dự liệu, Quân Mạc Thiên nhú nhú mày, nếu lúc trước, hắn nghe Quân Lam Tuyết nói vậy, nhất định sẽ nghi ngờ, Tuyết Nhi cùng Vô Nham yêu nhau như vậy, làm sao có thể yêu người khác?

Chỉ là ngày trước. Nhưng, Thủy Nhược ngày đó, lại khiến hắn bưng bít.

Có lẽ, lúc trước Tuyết Nhi, thật sự là lợi dụng tình cảm của Vô Nham đi.

Quân Mạc Thiên bắt đầu dĩ nhiên nhắm mắt lại.

Quân Lam Tuyết cũng trầm mặc, mặc kệ sự thật có phải giống như những gì Thủy Nhược nói hay không, nàng đối với Vô Nham, cuối cùng vẫn là mang nợ.

Giờ sửu một khắc.

Quân Lam Tuyết cảm thấy có chút mệt mỏi, nàng nhìn một chút ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ nhỏ hẹp trên mái nhà, từ từ trở về góc nằm chợp mắt.

Quân Mạc Thiên cách hai cánh cửa phòng giam nhìn nàng, lộ ra chút mỉm cười.

Tuyết Nhi, hài tử của ta, trên thế giới này ai cũng phải chết, duy chỉ có ngươi, là không được.

Ngươi là con của ta cùng Thanh nhi, ngươi cùng Tiểu Ngôn, nhất định phải sống thật tốt.

200. Q.2 - Chương 130: Chương 44.3

Giờ Sửu hai khắc.

Trong đêm đen yên tĩnh đột nhiên truyền đến một vài âm thanh hỗn loạn nhỏ, thanh âm kia lặp lại nhiều lần, cuối cùng càng ngày tới gần Thiên lao.

Cùng thời khắc đó Quân Lam Tuyết mở mắt, lần này đồng thời, mọi người bên trong Thiên lao đều tỉnh lại, vừa mơ hồ vừa kinh ngạc cẩn thận nghe âm thanh truyền từ bên ngoài vào.

Âm thanh hỗn tạp rất loạn, xuyên thấu qua song sắt nhỏ, Quân Lam Tuyết thể nhưng lại thấy được mấy phần ánh lửa toát ra.

“Sao lại thế này? Sao bên ngoài lại ồn ào như vậy? Có phải là có người tới cứu chúng ta hay không?” Quân Tử Y kinh hô ra tiếng trong đêm đen ở Thiên lao càng phá lệ vang dội.

Ánh mắt Quân Mạc Thiên hiện lên vài tia sáng, sâu trong đôi mắt sáng lên ánh bạc.

Quân Lam Tuyết chau mày, chăm chú nhìn vào cửa sổ ở mái nhà nơi toát ra ánh lửa, nửa ngày sau mới xác nhận một việc: “Đô Sát viện cháy.”

“Cái gì? Cháy? Sao đang tốt lành lại đột nhiên cháy?”

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chúng ta có thể bị chết cháy hay không a? Hu hu.....”

“Người đâu mau tới a, cứu mạng a..... Người đâu mau tới a.....!”

Trong lúc nhất thời, trong Thiên lao trở nên náo loạn, nơi này trừ nhóm của nàng ra, còn có rất nhiều người, mỗi người một câu khiến Thiên lao trở nên náo loạn.

Chỉ là, Đô Sát viện đề phòng sâm nghiêm, ngoài ba trong bốn lớp nhất nhất đề phòng, làm sao có thể châm lửa dễ dàng như vậy?

Trong lòng đột nhiên nảy dựng, chẳng lẽ Vô Nham động thủ đêm nay.

Nhưng kế hoạch của bọn họ cũng là vào ngày mai!

“Mọi người không được kinh hoảng, bình tĩnh lại!” Lúc này, nhị trưởng lão lên tiếng, tuy rằng đại đa số mọi người bị tách ra giam giữ, nhưng chỉ cần hô to một tiếng, vẫn có thể nghe được rõ ràng thanh âm của đối phương.

Thiên lao nháy mắt yên tĩnh hẳn lại, rồi nhị trưởng lão nói tiếp: “Đây là cơ hội tốt cho chúng ta, chỉ cần trụ đến khi lửa lan đến nơi này, mọi người có thể thừa dịp hỗn loạn mà chạy trốn, sau đó vĩnh viễn không cần quay lại Quân gia, đi được càng xa càng tốt, vĩnh viễn mai danh ẩn tích!”

“Nhị trưởng lão.....”

“Gia chủ.... Nhị trưởng lão, chúng ta, chúng ta nghe ngài.....”

Ở tròn này phần lớn là người Quân gia, thậm chí còn có người đã ở trong Quân gia vài chục năm, nghe nhị trưởng lão nói như vậy, bọn họ cũng biết, Quân gia trước mắt không an toàn.

Giờ sửa canh ba.

Cửa sổ nhỏ hẹp chỉ chứa một chút không khí trên mái nhà kia, một nhiên phi đến hơn mười thanh ngân châm! Ngân châm thật dài kia trực tiếp cắm vào trên cửa phong giam, nhị trưởng lão không nói hai lời gỡ xuống toàn bộ ngân châm đi mở khóa ở cửa phòng giam.

Ánh mắt Quân Lam Tuyết lóe lên, cũng không do dự mà vội vàng làm theo.

Người trong ngục thấy bọn họ như vậy, nhất thời đều noi theo, chỉ chốc lát sau, ngân châm được chế tạo đặc thù kia lại thật sự mở được cửa phòng giam!

“Trời, rốt cuộc ra được rồi, chúng ta chạy mau a!”

“Chạy mau! Đi nhanh lên! Nếu không đi hỏa hoạn sẽ lan vào đến đây mất!”

Cửa phòng giam Thiên lao đều bị mở ra, mặc kệ là người đã từng bị giam giữ trong này, hay là người của Quân gia, tất cả mọi người tụ tập lại một nơi, mọi người reo hò, hoan hô chuẩn bị thoát khỏi Thiên lao u ám này.

Nhất môn được mở ra, bên ngoài không có huyền thiết ám vệ canh gác, có lẽ không phải đi cứu hỏa, nhất định là vì lửa quá lớn mà chạy rồi.

Khói đặc cuộn cuộn đã muốn xâm nhập vào bên trong Thiên lao, không thể tưởng tượng được bên ngoài đã bị đốt thành bộ dạng gì.

“Tuyết Nhi.” Thân thể Quân Mạc Thiên đột nhiên có chút lung lay truyền đến Quân Lam Tuyết ở phía sau: “Đi chậm một chút.” Thanh âm hần nói ra cực kì thấp, tựa hồ không muốn để người khác nghe được lời hần nói, thần sắc cực kì nghiến tức.

Đi chậm một chút? Quân Lam Tuyết có chút nghi hoặc, hỏa hoạn đang hướng về phía này, tất cả mọi người đều hận không thể chạy ra ngoài, hần còn nói đi chậm một chút?

Nhưng, rất nhanh, nàng đã biết vì sao cha lại nói như vậy, nhưng người đi tuốt đằng trước bước qua nhất môn, thời điểm vội vàng muốn mở nhị môn, đột nhiên mưa tên theo bốn phía bắn xuống dưới, hơn mười người đi xa ở phía trước nháy mắt bị bắn thành tổ ong vỡ vụn!

Khiếp sợ!

Máu tươi chảy đầy đất, bọn họ ngay cả một tiếng kêu thảm thiết còn không kịp kêu đã mất mạng!

Tất cả mọi người bị chấn động, không còn ai dám tiến lên một bước, những thi thể chết không nhắm mắt trên sàn nhà kia nhắc nhở bọn họ, nơi được gọi là Thiên lao này, tràn ngập nguy hiểm cùng sợ hãi.

201. Q.2 - Chương 131: Chương 44.4

Nhị trọng môn đã mở ra, không ai dám tiến lên một bước, lúc này, Quân Mạc Thiên kéo tay Quân Lam Tuyết, từ từ đi đến nhị trọng môn, nhị trưởng lão theo ở sau người.

“Gia chủ!”

“Nhị trưởng lão!”

Người của Quân gia cả kinh hô một tiếng, lá gan của Quân Lam Tuyết cũng nhảy ra, nguyên bản tưởng rằng chỉ bên ngoài Đô Sát viện mới canh giữ nghiêm ngặt, không ngờ Tĩnh Uyên đề vì sợ phạm nhân trong Thiên lao này chạy trốn, đến cả cơ quan cũng tính toán tường tận, tổn không ít công phu.

Nàng thừa dịp cha muốn bước vào nhị trọng môn, dẫn đầu bước một bước chân vào nhị trọng môn, ngay sau đó bước lên bước thứ hai, không có động tĩnh!

“Không có việc gì, cha, mau tới đây.” Nàng nhẹ nhàng thở ra, nói với Quân Mạc Thiên.

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, tất cả mọi người theo sát phía sau bọn họ, lúc thành công bước vài nhí trọng môn, phía sau những tù nhân cũng theo đi.

Tam trọng môn, trước mắt là tam trọng môn, mọi người nhìn tam trọng môn kia, lúc này đây nhưng lại không có ai dám bước lên.

Khói đặc càng ngày càng nhiều, nếu như không đi ra ngoài, cho dù bọn họ không bị chết cháy, cũng sẽ bị đám khói dày đặc này giết chết.

Quân Lam Tuyết cắn răng một cái, quyết tâm tiến lên mở cánh cửa thứ ba, Quân Mạc Thiên một mực giữ nàng lại: “Ta đến!” Thân thể hắn đã muốn không chống đỡ được bao lâu, chung quy chính là liều chết.

“Không, ta đến!” Quân Lam Tuyết không thuận theo, lại tiến lên, sao nàng có thể để cho cha mạo hiểm.

“Tuyết Nhi!” Quân Mạc Thiên khẽ quát một tiếng, vẻ mặt uy nghiêm: “Trở về cho ta!”

“...” Quân Lam Tuyết quật cường liếc mắt nhìn hắn một cái, không có đáp ứng, cũng không quay đầu, vẫn không nhúc nhích.

Hai người giằng co không nhường ai, ai cũng không nguyện ý để cho đối phương mạo hiểm.

Ngay tại thời điểm bọn họ giằng co, cánh cửa thứ ba lại chậm rãi mở ra, một người đứng ở bên ngoài.

Ánh sáng mãnh liệt từ sau lưng hắn chiếu tới, người nọ biến mất tại tầng tầng lớp lớp bóng tối kia, không thấy rõ được diện mạo, giọng nói mang theo vài phần khàn khàn thâu triệt: “Bên ngoài lửa rất lớn, nếu các người muốn đi, bây giờ là thời cơ tốt nhất.”

Nghe được lời của hắn, mọi người nhất thời lộ sắc mặt vui mừng, như ong vỡ tổ liền xông ra ngoài!

Nhưng, người kia nói rất đơn giản, thế lửa như vậy giống như một con hỏa xà có thể thôn diệt con người, mãnh liệt bùng cháy, lại bức bọn họ trở về.

Mọi người nhất thời sợ hãi, ai cũng không muốn bị chết cháy!

“Nhanh chút, đã có không ít người chạy tới rồi, nếu muộn hơn nữa, các người ai cũng không trốn thoát!” Người nọ không kiên nhẫn thúc giục nói.

Nhìn sắc mặt do dự của mọi người, Quân Lam Tuyết cùng Quân Mạc Thiên liếc mắt nhìn nhau một cái, thần nhiên gật đầu, hai người không nói hai lời, hướng về phía hỏa xà cuồng bạo kia vọt lên!

Lúc lướt qua bên cạnh người nọ, Quân Lam Tuyết bỗng nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng chỉ kịp nhìn thấy một thân y phục màu đen, người nọ đã rời đi.

Từng đợt lửa ngập trời, bên trong tầng tầng lớp lớp biển lửa, Quân Lam Tuyết tựa hồ như bắt gặp một bóng dáng quen thuộc, đúng quả thật là Khúc Vô Nham.

Bên cạnh Thiên lao là một lầu các làm việc của Đô Sát viện, lầu các là nơi chạy trốn tốt nhất, Khúc Vô Nham từ lầu các bên kia thả xuống dây thừng thật dài: “Kế hoạch có biến, hoàng thất động thủ trước, bắt lấy, mau lên đây!”

Sắc mặt Quân Lam Tuyết trầm xuống, xem ra Tình Uyên để vid tránh cho đêm dài lắm mộng, quyết định không thể kéo dài, vì thế động thủ vào đêm nay.

Điều nay làm cho kế hoạch nội ứng ngoại hợp của nàng cùng Vô Nham đã phát sinh biến hóa.

Quân Lam Tuyết lập tức đem dây thừng quăng cho Quân Mạc Thiên: “Cha, người đi trước đi, ta đi tìm những người khác đến.”

Quân Tương Đình Quân Tử Y bọn họ tóm lại vẫn là người của Quân gia, nàng tin cha sẽ không thể thấy chết mà không cứu được.

“Không, người lên trước, ta đi tìm người.” Quân Mạc Thiên không nói hai lời cự tuyệt.

“Nhưng cha.....”

“Đại tiểu thư, gia chủ, hai người các người đừng nói nữa, nơi này giao cho ta, gia chủ bị thương, đại tiểu thư người còn phải đi tìm tiểu thiếu gia, hai người các người phải mau rời đi, ta sẽ trợ giúp mọi người!” Lúc này nhị trưởng lão trầm giọng lên tiếng, trong ánh lửa lập lòe, mái tóc tuyết trắng của hắn bị ánh lên đỏ bừng.

Đối với lời nói của nhị trưởng lão, Quân Mạc Thiên cùng Quân Lam Tuyết trầm mặc một hồi.

Rồi sau đó gật đầu.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

4 thành viên đã gửi lời cảm ơn A Cửu về bài viết trên: khuyendoan87, nobi, oockeo, pepo7667

202. Q.2 - Chương 132: Chương 44.5

“Tốt, tốt, vậy ta lên trước chờ các người.” Quân Lam Tuyết bắt chặt lấy sợi dây: “Các người ngàn vạn lần phải cẩn thận!”

Dứt lời, nàng cũng do dự thêm, đem sợi dây quấn ở ngang hông, không nói hai lời bò lên theo sợi dây, Khúc Vô Nham ở trên cao tiếp ứng thấy nàng bình an vô sự, thở phào thật dài một cái: “Không sao chứ....”

Quân Lam Tuyết cắn môi, liền vội vàng lắc đầu nói: “Vô Nham, còn có cha ta và bọn họ ở bên dưới, chúng ta mau cứu hắn lên!”

“Ừ.” Khúc Vô Nham hiển nhiên cũng hiểu được tình huống khẩn cấp hiện tại, một lần nữa thả sợi dây xuống.

Hoàng thất bỗng nhiên hạ thủ, làm cho bọn họ ứng phó không kịp, nếu không phải lúc trước đã điều tra trước địa hình, sợ rằng tối nay nếu muốn đem toàn bộ mọi người cứu ra ngoài, cũng không dễ dàng như vậy.

Lúc này nhị trưởng lão cũng đã gọi mọi người đến địa phương này, ánh lửa khiến cả bầu trời cũng phải đỏ bừng, khói dày đặc cuộn cuộn xông thẳng về phía chân trời!

Không ít phạm nhân ở Thiên lao nhìn thấy người của Quân gia đi về hướng này, cũng chạy tới như ong vỡ tổ, ý chí sống sót trong mắt hừng hực thiêu đốt.

“Cha, mau bắt lấy sợi dây!” Quân Lam Tuyết la lớn.

Quân Mạc Thiên làm theo lời nàng, nắm chặt lấy sợi dây, sau đó theo lầu các leo lên, nhưng ngay lúc này, mấy chục đạo kiếm khí từ chân trời xông thẳng đến, xa xa truyền đến mấy tiếng quát to.

“Có người muốn chạy trốn từ Đô Sát viện! Mau bắn! Bắn hạ chúng cho ta!”

Khói dày cuộn cuộn, ở bên kia biển lửa cấm vệ quân không thể thấy rõ ràng người đang leo lên lầu các là ai, nhưng trong thiên lao đều là phạm nhân nhất đẳng, nếu như mất đi một trong số bọn họ ai cũng không dám đương nổi, thà rằng giết nhầm, cũng không thể bỏ qua!

Trong phút chốc. Mưa tên như muốn xé rách chân trời gào thét vọt tới, Quân Mạc Thiên đã leo đến giữa không trung đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng, bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ là một cái quay đầu trong nháy mắt như vậy, bốn mũi tên rít gào tiến đến cắm vào thân thể của hắn!

Toàn thân Quân Mạc Thiên chấn động, thân thể trong nháy mắt cứng lại.

Trong nháy mắt ánh mắt Quân Lam Tuyết bùng nổ, tê tâm liệt phế: “Cha——!”

Quân Mạc Thiên ngẩng đầu lên cực kì chậm rãi, nhìn Quân Lam Tuyết phía trên lầu các, sau đó duy trì tư thế ấy, chậm rãi lộ ra một nụ cười đậm huyết sắc.

“Cha, phụ thân..... phụ thân.... ...”

Thấy Quân Mạc Thiên vẫn còn giữa không trung, cầm vệ quân giương cung lần nữa, lại một nhóm tên nữa gào thét mà tới, Quân Lam Tuyết nhìn phụ thân nàng từ từ nhắm mắt lại, tay buông xuống.

“Không, không được, không được....” Quân Lam Tuyết co quắp ngồi dưới đất, vô thần nhìn biển lửa dưới lầu, từng đợt sóng lửa cuộn mình, nhưng lại vô dùng diêm dúa lắng lơ.

Đột nhiên, một bóng dáng màu đen xẹt nhanh qua không khí, thời điểm mưa tên còn chưa bắn tới, vũng vàng tiếp nhận Quân Mạc Thiên đang rơi xuống, là bóng đen mới vừa rồi đã mở cánh cửa thứ ba! Hắn tựa hồ như muốn đen Quân Mạc Thiên đưa lên lầu các phía trên, tay phải nắm sợi dây cố gắng cố định thân thể của Quân Mạc Thiên.

Lúc này, mấy chục mũi tên sắc bén đã tiến tới, hắn ôm chặt Quân Mạc Thiên nghiêng người né tránh những mũi tên chằng chịt kia, ở giữa không trung động tác có phần khó khăn, hơi lơ là một chút, chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn!

Vậy mà, mưa tên kia giờ lại quá dày đặc, hơn nữa hắn lại mang theo Quân Mạc Thiên, mũi tên sắc bén không chút lưu tình cắm vào thân thể của hắn.

Trong đó có một mũi tên, thẳng tắp bắn vào giữa lưng của hắn, người nọ rên lên một tiếng, tay ôm Quân Mạc Thiên khẽ rung, thiếu chút nữa đã đem người quăng ra ngoài!

Hắn có chút bất đắc dĩ thở dài, rốt cuộc cũng không còn cách nào để đưa Quân Mạc Thiên lên lầu các kia, thân thể giống như một cái tượng gỗ rơi xuống.

“Chủ tử!” Cùng lúc hắn rơi xuống, từ nơi có ánh lửa xuất hiện hai bóng dáng, nhanh chóng tiếp được hắn, rồi sau đó biến mất trong biển lửa.

Mưa tên đột nhiên đến, làm mọi người không dám cố gắng leo lên sợi dây kia.

“Tuyết Nhi....” Khúc Vô Nham đau lòng ôm Quân Lam Tuyết, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, nàng chính mắt thấy người bạn thân nhất của mình phản bội, ngay cả nhìn thấy mẫu thân lần cuối cũng không được, hôm nay lại chính mắt nhìn thấy phụ thân chết, dù sao nàng vẫn chỉ là một cô gái.

“Tại sao....?” Quân Lam Tuyết túm chặt lấy Khúc Vô Nham, giọng nói khàn khàn: “Tại sao lại chết? Tại sao lại chết?”

“Thật xin lỗi.” Khúc Vô Nham nói thật nhỏ, hắn thật xin lỗi, xin lỗi vì không thể bảo vệ tốt người nàng yêu mến, không thể bảo vệ tốt người nàng quan tâm.

“Bệ hạ có lệnh, phạm nhân có ý đồ đào tẩu khỏi Thiên lao, tội thêm một bậc, bắn!”

Đột nhiên, một tiếng âm thanh tràn đầy sát khí vang dội kinh động trời đất vang lên! Thân thể Quân Lam Tuyết cùng Khúc Vô Nham cứng đờ, lập tức nhìn xuống lầu các.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy một cảnh mà cuộc đời này khó có thể quên.

Biển lửa ngập trời, mưa tên vô tình, trong Thiên lao bao gồm người của Quân gia ở bên trong, còn có những người bị nhốt trong ngục, tổng cộng có hơn ba trăm người, bọn họ đứng nơi đó, nơi xa cầm vệ quân cách một biển lửa, từng đợt từng đợt mưa tên điên cuồng bắn tới.

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng la đình tai nhức óc vang lên! Bầu trời, đỏ rực như lửa, mặt đất giống như bị từng đợt mưa máu nhuộm cho đỏ bừng, một giọt lại một giọt, đem tất cả mọi vật cũng nhuộm đỏ bừng.

Đây mới thực là địa ngục thật sự, đây mới là giết không bỏ sót.

203. Q.2 - Chương 133: Chương 44.6

Hơn ba trăm người, ở dưới cơn mưa tên vô tình ấy, trên người có vô số những lỗ máu phun điên cuồng, những thứ máu ấy tựa hồ như vô tận, lại như phẳng phất nội tâm không cam lòng, máu chảy thành sông.

Khúc Vô Nham hung hăng nắm chặt quả đấm, gắt gao nhìn chăm chăm hơn ba trăm người chết thảm, trên mặt, trong đôi mắt, tựa hồ cũng nhiễm phải một mảnh huyết vũ kia, nhưng lại đổ đến dọa người.

Tĩnh Uyên để quả thực quá tàn nhẫn.

Tĩnh Uyên hoàng thất quả thật quá ác độc.

Thà giết nhầm một trăm, cũng không thể bỏ qua một.

Quả thật rất tàn nhẫn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, mắt Quân Lam Tuyết nhìn dưới lầu các máu chảy thành sông, biển lửa đem những thi thể kia cuốn vào, ngọn lửa cuốn bạo như hừng hực thiêu đốt.

Hơn ba trăm mạng người, trong một khắc, liền biến mất.

Nàng muốn nói gì đó, nhưng giọng nói lại tắc ở cổ họng, trước mắt một mảnh mơ hồ, sau đó, thần trí mơ màng hôn mê bất tỉnh.

“Tuyết Nhi!”

Bốn phía yên tĩnh, an tĩnh hết như thế giới này vốn dĩ đã không có tiếng động.

Trong mộng, ngọn lửa điên cuồng hừng hực thiêu đốt, những khuôn mặt bị ngọn lửa bao vây vặn vẹo, bọn họ không ngừng giãy giụa, không ngừng cố gắng khát cầu được sống, lại bị biển lửa nuốt hết, vô tình mà ngang ngược nuốt hết.

Cha đâu? Phụ thân của nàng đâu?

Nàng hoang mang tìm kiếm, vừa la hét vừa ra sức bới những thi thể đầy đất để tìm kiếm, cha ở đâu? Mẹ lại ở đâu? Tại sao nàng không tìm được?

Cha, người đang ở đâu? Người đang ở đâu.....?

“Cha——!” Quân Lam Tuyết đột nhiên tỉnh lại, mồ hôi trên trán tí tách lẫn xuống, sau lưng một mảnh ướt lạnh như băng.

“Tuyết Nhi!” Khúc Vô Nham lập tức vọt vào, lần đầu tiên trên mặt tràn ngập nóng nảy cùng hốt hoảng: “Thế nào? Gặp ác mộng sao? Tuyết Nhi.”

Quân Lam Tuyết thở hổn hển từng ngụm, cho đến khi hơi thở dần bình ổn trở lại, mới chậm rãi giương mắt nhìn hẳn: “Nơi này..... là đâu?”

Khúc Vô Nham đau lòng an ủi rồi lau mồ hôi cho nàng, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm: “Không sao, không sao, nơi này là một thôn sơn nhỏ bên ngoài thành.”

“Thôn sơn nhỏ?” Quân Lam Tuyết nhíu mày một cái, chợt nghĩ tới điều gì, ánh mắt tối sầm xuống: “Cha ta.... tìm được thi thể rồi sao?”

Khúc Vô Nham không tiếng động thở dài: “Tuyết Nhi, toàn bộ Đô Sát viện đều bị thiêu hủy, dưới tình huống như vậy rất khó tìm được thi thể, có cái đã bị thiêu thành tro tàn, có cái cũng đã đen đến mức khó nhận ra được, căn bản không thể phân biệt đâu là nam hay nữ.”

Dừng một chút, hẳn lại vội vàng nói: “Bất quá người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được bá phụ.”

Quân Lam Tuyết lại trầm mặc, đêm qua một màn kia vẫn ám ảnh trong đầu nàng.

Từ trên xuống dưới của Quân gia nhiều người như vậy, trừ nàng, đều không còn ai.

Đột nhiên nàng rất muốn cười, dưới thành Quân vương, gần vua như gần cọp, quân muốn ta chết, ta không thể không chết, đây chính là quy luật của thế giới này, đây chính là nguyên tắc của thế giới này.

Cho dù lúc trước Quân gia có cường đại đến bao nhiêu.

Vậy mà, thứ Quân gia cầu là yên ổn, bọn họ chỉ cầu có thể an ổn mà sống là đủ.

Mà thứ hoàng thất có, cũng là dã tâm.

Chỉ cần có dã tâm, chuyện gì cũng có thể làm được.

Mười năm không làm được, thì hai mươi năm, hai mươi năm không được thì ba mươi năm, một ngày nào đó sẽ thành công.

Buồn cười chính là đến bây giờ nàng mới hiểu được đạo lí này, hai đời làm người nàng đều làm liều, nhưng vẫn là dưới tình huống như vậy, mới nhớ kỹ đạo lí này.

“Tuyệt Nhi, tiếp theo, ngươi muốn làm gì?” Khúc Vô Nham nhìn nàng thật sâu, ánh mắt tràn đầy đau lòng.

204. Q.2 - Chương 134: Chương 44.7

“Còn có thể làm gì?” Quân Lam Tuyết ngẩng đầu nhìn trời: Tiểu Ngôn hôm nay tung tích không rõ, Quân gia hiện tại cũng đều là người của đại trưởng lão, trừ mấy người chúng ta, Quân gia, còn sót lại người nào?”

Nhưng, nàng không cam lòng, nàng ở thế giới này, thật vất vả mới có được phụ thân, mẫu thân, còn có những người kia đã từng ghét nhưng ít ra vẫn mang huyết mạch của Quân gia trong người, nhiều mạng người như thế cứ như vậy mà không còn, nàng không cam lòng!

Khúc Vô Nham lặng lẽ thở dài một tiếng, cũng là lỗi của hắn

Thù này, không thể không báo.

Hắn nhẹ giọng nói: “Vậy trước hết ngươi cứ ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt, chuyện gì cũng đừng nghĩ đến, những gì đã qua hãy cứ để nó qua đi, ta về Hoàng thành trước một chuyến, buổi tối lại đến xem ngươi.”

Vì để Tuyết Nhi an tâm, hắn quyết định tự mình đi tìm thi thể của nhạc phụ cùng nhạc mẫu.

Nếu không, làm sao Tuyết Nhi có thể an tâm.

“Ừ.” Quân Lam Tuyết mệt mỏi ừ một tiếng, không cự tuyệt.

Khúc Vô Nham thấy vẻ mặt của nàng không có gì khác thường, lúc này mới yên tâm rời đi.

“Chăm sóc Tuyết Nhi cho thật tốt, không được có bất kì sơ xuất gì, biết không?” Khúc Vô Nham cau mày, không an lòng giao phó cho nhà hoàn mà thuộc hạ mới điều tới.

“Vâng, thiếu gia, chúng ta sẽ chăm sóc tốt cho tiểu thư.”

Lấy được cam đoan của bọn họ, Khúc Vô Nham lúc này mới yên tâm nhìn bóng dáng trong gian phòng một cái, xoay người rời đi.

Tuyết Nhi, yên tâm, máu của Quân gia, nước mắt của nguwoi, sẽ không chảy vô ích.

Tĩnh Uyên hoàng thất, hắn, một người cũng sẽ không bỏ qua.

Bao gồm cả hắn, Tô Lăng Trạch.

Một tia sáng đỏ như máu trong nháy mắt xẹt qua, sau đó biến mất thật nhanh không thấy bóng dáng.

Vậy mà, khi Khúc Vô Nham một lần nữa chạy về thôn trang, nhìn thấy, là một gian phòng lạnh như băng.

Mấy nha hoàn kia mờ mịt nằm trên mặt đất, mà người hắn tâm niệm, lại vô ảnh vô tung.

“Tuyệt Nhi...” Lời nói êm ái của hắn, bay xuống trong không khí, không có tiếng động.

Ảnh bộ, Tô Lăng Trạch ngồi trên xe lẳng, lẳng lặng ngồi dưới tàn cây Ngọc Lan, xuất thần nhìn trời.

Trong mắt Dương Thành lóe lên một vẻ không đành lòng, điện hạ cứ đứng đó ba ngày ba đêm, không nói câu nào, một hớp nước cũng không uống, cứ như vậy nhìn phía xe, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Hay hoặc là, đang đợi cái gì.

Nhưng nơi này là ảnh bộ, người ngoài căn bản không thể đi đến nơi này.

Biến hóa kinh thiên động địa ở Đô Sát viện ba ngày trước đã sớm biến mất, Hách Liên Diệc vẫn tiếp tục ỉa trang chủ tử quỳ ở trước mộ phần thái hậu như cũ.

Mà chủ tử thay một thân phận khác, vẫn trở lại ảnh bộ như cũ, giống như trước kia.

Hết thấy, giống như không có gì thay đổi, lại phẳng phất giống như cái gì cũng thay đổi.

Sâu xa bên trong, hắn không thể nói rõ, lại không thể nói được.

Chốc lát.

Mạc Ninh bưng một chén thuốc đi tới, nhẹ giọng nói; “Chủ tử, ngài đến giờ uống thuốc rồi.”

Tô Lăng Trạch vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như bọn họ cũng trở thành không khí, vậy mà trên mặt của hắn lại tái nhợt dị thường.

Trắng bệch như tờ giấy, ở bên dưới Ngọc Lan hoa trắng nõn, lại có phần giống như tuyết trắng.

Thấy Tô Lăng Trạch bất động, Mạc Ninh nhẹ nhàng hít một hơi, cổ nén chua xót trong lòng, ghen ngào nói: “Chủ tử, nếu ngài không uống thuốc, vết thương sẽ trở nên nặng hơn.”

Hắn nhìn sắc mặt điện hạ tái nhợt, mũi tên bắn vào giữa lưng kia, vết thương thiếu chút nữa đã lấy đi mạng của điện hạ, Mạc lão tổn suốt một ngày một đêm mới cứu sống được điện hạ, nhưng hắn vừa tỉnh lại sẽ bảo người mang hắn tới nơi này, yên lặng nhìn, ngắm.

205. Q.2 - Chương 135: Chương 44.8

Bọn họ đều biết điện hạ đang làm gì, hắn là đang đợi người, chờ một người trở lại hỏi hắn nguyên nhân, hoặc là, trở lại hỏi câu tại sao, nhưng, đã ba ngày ba đêm, người nọ sớm đã đi, làm sao còn có thể xuất hiện ở chỗ này?

Tô Lăng Trạch vẫn không nhúc nhích nhìn phương xa, hắn tựa hồ lại giống như người sắp, không có giác quan, không có cảm giác, nếu như không phải trên mặt hắn còn có một chút mồ hôi thấm ra, chỉ sợ bọn họ sẽ thật sự cho rằng trước mắt này chỉ là một, người sắp.

“Chủ tử!” Mạc Ninh nhất thời quỳ xuống, Dương Thành cũng theo sau lưng hắn, hai người đồng thời quỳ gối trước mặt Tô Lăng Trạch, hốc mắt đỏ bừng: “Chủ tử, thuộc hạ van xin ngài, xin ngài hãy bảo trọng thân thể của mình!”

“Ngài đừng quên, còn có thù lớn của lão thái hậu chưa trả.”

Ngài như vậy, lão thái hậu dưới tuổi vàng biết được, làm sao có thể yên tâm? Chủ tử.”

Thân thể cứng ngắc của Tô Lăng Trạch cuối cùng cũng khẽ động, ánh mắt chậm rãi hạ xuống, rơi vào hai nam nhân đang quỳ trên mặt đất, tư thế tựa hồ đã ngàn vạn năm không đổi, cuối cùng vào thời khắc này lại chuyển động.

“Cái gì?” Giọng nói của hắn quá khàn, hiển nhiên là nghe không rõ, tựa như cát sắp từ trong chen ra ngoài, khô khốc đến mức khiến người khác cảm thấy đau lòng.

“Chủ tử!” Hai người Mạc Ninh cùng Dương Thành mừng rỡ: “Chủ tử, tới giờ ngài uống thuốc rồi!” Mạc Ninh vội vàng đem thuốc đưa tới, thuốc này đã muộn ba ngày, vết thương trên người điện hạ, làm sao có thể chịu được?

Ngày đó chủ tử vì đen hết toàn lực cứu Quân Mạc Thiên, bị một kích trí mạng kia, nếu không phải mạng ngài lớn.... Làm sao có thể còn ở nơi này?

Bị thương nặng như thế này, thật sự cũng không thể chịu được đả kích nữa.

Quân Lam Tuyết, người có biết đêm đó nếu không có chủ tử an bài, chỉ một Khúc Vô Nham trở tay không kịp, làm sao có thể cứu được người?

Quân Lam Tuyết, người có biết, nếu không có chủ tử luôn luôn giúp các người, ngay cả Khúc Vô Nham cũng sẽ vì hành động đêm đó mà bị loạn tiễn bắn chết?

Quân Lam Tuyết, người lại có thể biết, khi người cho rằng chủ tử là người giết mẹ của người. chủ tử lại vì cứu trên dưới Quân gia của người mà suýt nữa mất mạng?

Người có biết..... Có biết rằng trong lòng chủ tử quan tâm người như thế nào không?

Tô Lăng Trạch lẳng lẳng nhìn chén thuốc cầm trong tay hắn, ánh mắt khô khốc tựa hồ không nhìn rõ sự vật, dứt khoát không nhìn, chậm rãi ừ một tiếng.

Mạc Ninh hai người mừng rỡ, vội vàng cầm thìa lên, cẩn thận dứt từng ngụm cho Tô Lăng Trạch.

Thuốc uống một nửa, Tô Lăng Trạch chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước: “Mạc Ninh.”

“Có thuốc hạ.” Mạc Ninh vội vàng đáp một tiếng.

“Người biết, cái gì gọi là hận không?” Tô Lăng Trạch nhàn nhạt hỏi, giọng nói của hắn khàn quá mức, nếu không cẩn thận nghe, căn bản không thể nghe hắn nói gì.

Mạc Ninh cúi đầu thật thấp: “Thuộc hạ..... Không biết.”

Tô Lăng Trạch chậm rãi nhìn một tia nắng ấm ở phía chân trời xa xôi, không rõ ý nói: “Ta cho là nàng sẽ hận ta.”

Hắn hại mẫu thân nàng, hắn ở nơi hoàng thất, hại trên dưới Quân gia nàng một trăm cái mạng.

Nàng không phải là cũng, muốn hận hắn sao?

“Làm sao có thể?” Dương Thành không cam lòng chen vào một câu: “Điện hạ, ngài vì nàng tận tâm tận lực, nàng làm sao có thể hận người?”

“Tận tâm tận lực?” Tô Lăng Trạch lắc đầu một cái: “Đường Mai Thanh nếu không phải vì ta, sẽ không chết, nếu không phải vì một sơ sót, Quân Mạc Thiên sẽ không rơi vào mức này, sẽ không phát sinh đủ mọi sự tình trong Đô Sát viện.”

“Không phải vì ngài!” Mạc Ninh nghẹn ngào đứng lên: “Là hoàng thượng, chủ tử, ngài là hoàng tử duy nhất của Tĩnh Uyên hoàng triều có huyết thống hoàng thất, hoàng thượng hắn không tha cho người...”

“Ít nhất trên danh nghĩa, hắn là phụ hoàng của ta.” Tô Lăng Trạch thu hồi ánh mắt, chỉ cần hắn ở đó một ngày, liền không thoát được thân là thành viên của hoàng thất.

“Ta cho là, nàng sẽ hận ta.” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hoa ngọc lan rơi xuống, giọng nói rất nhẹ, rất mơ hồ: “Nhưng, nàng nhưng ngay cả hận, cũng không muốn bỏ thí cho ta.”

Nếu như, ngay cả hận cũng không muốn hận hắn.

Như vậy, hắn trong trí nhớ của nàng, còn dư lại cái gì?

206. Q.2 - Chương 136: Chương 45

Uyên sử năm thứ năm mươi hai, đế kinh.

“Phải nói, trong bốn năm này, chuyện tình oanh động nhất phát sinh trong Tĩnh Uyên ta, không thể không kể đến biến cố bốn năm trước! Cứ nghe thái tử đương triều Tô Mạc Thiên câu thông cùng kẻ thù bên ngoài, cùng một giuộc với lũ Nam Việt xâm phạm biên cảnh Tĩnh Uyên ta! Nam Việt là nước gì chứ? Là quốc gia lân cận chỉ đứng sau Minh Sùng quốc cùng Tĩnh Uyên vương triều hai đại đế quốc, nếu thật để cho Nam

Triều được như ý, xâm chiếm được biên cảnh Tĩnh Uyên, Tĩnh Uyên ta bị tổn thất nặng, mặt rồng bệ hạ giận dữ, thiên tử giận dữ, giang sơn cũng lâm vào sợ hãi, vì để cho tất cả gian tế một lời cảnh cáo, hoàng đế ta giết một kính trăm, hủy bỏ ngôi vị của thái tử Tô Mạc Thiên, đem đầy đi biên cương cả đời không được bước vào kinh! Cũng để cho tam hoàng tử Tô Lăng Trạch diện hạ làm chủ soái tự mình dẫn binh đi Nam Việt, tam hoàng tử nhưng là hoàng tử mà hoàng thượng cùng thái hậu sủng ái lâu năm, đừng xem tam hoàng tử thường ngày không vào triều sớm, võ công cũng tạm được, nhưng Lăng Vương diện hạ cũng là quân trung chi vương, mang binh dũng mãnh thiện chiến, đánh cho địch quốc hoa rơi nước chảy, không dám nghĩ đến vùng đất của Tĩnh Uyên chúng ta, Lăng Vương chiến quân có công, hoàng đế ta cực kỳ vui mừng, tự mình ban thưởng hôn sự cho Lăng Vương diện hạ cùng Tĩnh Uyên công chúa....”

Trong khách điểm, tiên sinh kể chuyện miệng phun nước bọt, hứng thú kể xong chuyện vui, vậy mà, hần còn chưa nói hết, đã bị đám người cắt đứt.

“Này này, người kể chuyện, có phải muốn nói gì thì nói không? Không phải nói Lăng Vương diện hạ đã nói rõ cùng hoàng thượng, sẽ không thành thân cùng Tĩnh An công chúa sao?”

“Không phải đâu, kia đều là chuyện của bốn năm trước, nghe nói Lăng Vương diện hạ vì giữ đạo hiếu ba năm cho lão thái hậu, lúc này mới đẩy lùi hôn sự, sau này lại mang binh xuất chinh, hôn sự này mới kéo dài tới bây giờ, bốn năm này Tĩnh An công chúa cũng không có hôn phối, không phải là đang đợi Lăng Vương sao.”

“Không không, tới nay ba năm giữ đạo hiếu đã sớm hết, hiện tại đã là đầu năm thứ tư, Lăng Vương diện hạ còn không chịu lấy, ta nghe một bà con trong cung nói a, Lăng Vương người ta là có ý trung nhân đấy.”

“Đúng đúng đúng, ta cũng nghe nói, nghe nói ý trung nhân của Lăng Vương diện hạ đã từng là tiểu nô tài của Lăng Vương phủ, nhưng đáng đáp rất xấu.”

“Thật rất xấu? Vậy tại sao Lăng Vương người ta còn coi trọng nàng nha, còn là một tiểu nô tài, không có thân phận, không có địa vị, khó trách hoàng thượng không đồng ý....”

Trong khách điểm tiếng bình luận nhiệt tình bình luận nổi lên, mặt tiên sinh kể chuyện kia căng trướng đỏ bừng, thấy bọn họ cũng không muốn nghe hần kể chuyện nữa, không khỏi tức đến dậm chân, thu dọn đồ đạc rời đi.

“Đợi một chút, vị khách quan kia.” Tiểu nhị trong điểm chợt ra gọi hần dừng lại.

“Làm cái gì làm cái gì?” Mặt tiên sinh kể chuyện bất mãn, không nhịn được hừ một tiếng.

Thái độ tiểu nhị trong điểm rất tốt, thấy hần như thế cũng không tức giận, chẳng qua là chỉ vị trí sau bức rèm trong một nhả gian trên lầu hai nói: “Một vị khách quý trong đó muốn nghe người kể chuyện đây, kể một đoạn cho người năm mươi lượng bạc.”

“Năm mươi lượng?” Mặt tiên sinh kể chuyện trong nháy mắt sáng lên: “Đi một chút, ta nhanh đi!”

Sau bức rèm, một nam tử dựa vào cửa sổ ngắm cảnh, ống tay áo trắng rộng, tà áo màu nhạt buông rơi, hoa văn trên áo phẳng phiu, thêu một đóa hoa Ngọc Lan nhẹ nhàng tươi đẹp úp mở.

Hần rảnh rỗi ngồi trên ghế, tay rót rượu trắng non sạch sẽ, dài mà có lực, tư thái ưu nhã thường thức rượu, khiến người ta cảm giác được một cỗ khí phong đậm văn khinh, không khỏi ngửa mặt nhìn lên.

Ở bên cạnh hần, còn có một nam tử đeo bội kiếm, im lặng mà kính cẩn đứng cạnh bạch y nam tử.

Tiên sinh kể chuyện cười hì hì hai tiếng: “Xin hỏi vị công tử này là muốn nghe chuyện xưa gì?”

Bạch y nam tử kia quay đầu lại, nhìn hần một cái, khóe môi khẽ nhấc, thản nhiên nói: “Liên nghe chuyện xưa của Lăng Vương cùng tiểu nô tài đó.”

“Chuyện xưa của Lăng Vương cùng tiểu nô tài đó?” Tiên sinh kể chuyện cười đắc ý: “Được, nếu là công tử thích nghe, không phải là ta khoác lác, so với mọi người ta biết về Lăng Vương nhiều nhất, trong kinh này cũng không có ai rõ ràng hơn ta, nhà ta có thân thích trong Lăng Vương phủ, cũng biết....”

“Bảo người kể thì người kể, sao lại nói nhảm nhiều như vậy đây.” Vị hộ vệ bên cạnh kia lên tiếng, giọng nói rất bất mãn.

“Ách...” Tiên sinh kể chuyện cổ tích bị hấn nghẹn, nhất thời một chữ cũng không dám nói.

“Mạc Ninh, chớ lảm mồm.” Bạch y nam tử nhàn nhạp giáo huấn một tiếng.

Mạc Ninh hung hăng trợn mắt nhìn tiên sinh kể chuyện cổ tích một cái, lúc này mới chậm rãi nói: “Vâng, chủ tử.”

207. Q.2 - Chương 137: Chương 45.2

Trái tim tiên sinh kể chuyện rung lên một cái, bắt đầu nói tiếp, lúc nói vẫn là liên miên bất tận: “Nói đến Lăng Vương sao, liền không thể không nói đến một nhân vật truyền kì trong Lăng Vương phủ, nàng chính là một kẻ thấp kém ở Lăng Vương phủ, tiểu nô tài được Lăng Vương yêu thích, đừng nghe là nô tài, thì đã tưởng người ta là nam, người ta nhưng là một tiểu thư yếu điệu đấy, nghe nói nàng là một vị thần toán khó gặp, còn trên thông thiên văn dưới rành địa lý, có thể đoán trước thiên tai đấy, hai vị công tử có biết năm đó, chuyện Nam Dương có mưa lớn? Nghe nói một năm kia nổi lên nạn lũ lụt phá hủy không ít nhà cửa, mà chiến mã được chuyển đến của Tĩnh Vương hoàng triều ta đều được nuôi ở Nam Dương, bệ hạ vừa nghe, sợ rằng mấy ngàn con chiến mã cũng sẽ chết thảm, vừa mới hỏi xuống, thì ra là Lăng Vương điện hạ đã sớm dời địa điểm chăn nuôi chiến mã kia đi, an toàn đến bây giờ lên chiến trường, vì Lăng Vương điện hạ đánh thắng hơn mười trận diễn tập, bệ hạ long tâm vui vẻ, hỏi ra mới biết, thì ra là thắng trước có người đã nói với Lăng Vương điện hạ thắng tám sẽ có nạn lũ lụt, cho nên vội vàng đem chiến mã chuyển đi, người nọ chính là vị tiểu thư kia, tiểu thư kia có phải là biết trước tương lai hay không? Hơn nữa còn nghe nói vị tiểu thư kia xinh đẹp tựa thiên tiên, quả thật là đẹp như tiên nhân trong tranh vẽ, chính là tiên nữ hạ phàm không sai...”

“Đẹp? Tại sao bản hộ vệ không cảm thấy nàng đẹp? Xấu xí muốn chết.” Mạc Ninh không nhịn được lên tiếng, ngang ngạnh cắt đứt lời kể của tiên sinh kể chuyện, bốn năm, lửa giận này không giảm mà ngược lại tăng lên không ít, nữ nhân xấu xí đáng chết đó, biến mất suốt bốn năm!

Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều cho là nàng chết, nhưng hấn không tin nàng sẽ chết như vậy, nhưng hôm đó nhìn Khúc Vô Nham mang nàng rời đi, nàng cũng không trở lại nữa!

Nữ nhân xấu xí không có lương tâm đó, xấu lắm xấu lắm xấu lắm!

Không thể lường trước được, mới vừa rồi tiên sinh kể chuyện còn rất sợ Mạc đại hộ vệ kia vừa nghe thấy hấn nói lời này, nhất thời giống như xù lông nhảy dựng lên, chỉ vào mũi hấn mắng: “Tiểu tử thú vị khôn kiếp, lại dám vũ nhục thần toán tiểu thư của chúng ta, ngươi cho rằng ngươi có mấy đồng tiền liền giỏi lắm à? Ngươi cho rằng ngươi có chút gia thế thì có thể tung hoành ngang dọc à? Ta cho ngươi biết! Nếu không có người ta tính ra trận thiên tai này, Tĩnh Uyên vương triều ta sẽ có nhiều tổn thất nặng nề, bốn năm sau còn có chiến mã đến tiếp tế cho Lăng vương điện hạ tấn công địch quốc, không có chiến mã ngươi còn tưởng rằng ngươi có thể an nhàn đứng tại chỗ này? Chính xác là bây giờ vẫn còn đang giao tranh khiến lòng người bàng hoàng đấy!”

“Ồ hay, ngươi tên này...” Mạc đại hộ vệ chưa từng bị người chỉ vào mũi mắng như vậy, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

“Khụ khụ.” Tô Lăng Trạch nhẹ nhàng ho khan mấy cái, trên mặt mơ hồ mang theo mấy phần bất mãn: “Mạc Ninh, nói thêm một câu nữa, thì ngươi trở về đi.”

“Nhưng mà chủ tử hấn...”

Tô Lăng Trạch quét một ánh mắt nhàn nhạp tới, hộ vệ Mạc Ninh hộ vệ chỉ có thể ngậm miệng.

Tiên sinh kể chuyện lúc này mới hài lòng vung tay áo, hừ một tiếng: “Lão tử không kể nữa, có người ở chỗ này làm phiền mắt ta.”

“Này, người tên kia....” Trong nháy mắt Mạc đại hộ vệ bùng nổ, nhưng sau khi nhận được ánh mắt không kiên nhẫn của Tô Lăng Trạch, lại tức tối nín trở về, chỉ có thể dùng ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm hắn.

Hừ, không thể mắng người thì ta dùng mắt trừng chết người, ta trừng ta trừng ta trừng!

Tô Lăng Trạch nhìn tiên sinh kể chuyện một chút, chậm rãi lạnh nhạt nói: “Người nói rất hay, chỉ bất quá, nói sai một câu rồi.” Nhìn trông như thần tiên tại thế.

Tiên sinh kể chuyện cổ tích hơi sững sốt, hắn nói sai, nói sai cái gì? Hắn không nhớ rõ mình có nói sai cái gì nha?

Tô Lăng Trạch khẽ cúi đầu, từ từ đứng dậy, lưu lại một đỉnh vàng đặt ở trên bàn, nhìn tiên sinh kể chuyện chậm rãi nói: “Nàng không phải là đẹp như thần tiên trong tranh vẽ, mà là so với thần tiên trong tranh, còn đẹp hơn.”

Dứt lời, áo bào của hắn lướt thành một hình trăng lưỡi liềm thật dài, chậm rãi xoay người đi xuống lầu, để lại tiên sinh kể chuyện một mình ngây ngốc tại chỗ. Ngơ ngác tự hỏi lời này là có ý gì.

“A, mới vừa rồi người kia nhìn có chút quen mắt nha.”

“Đúng nha, ta cũng vậy giống như đã gặp qua ở nơi nào rồi.”

“Phi! Con mắt các người kia là như thế nào vậy? Đó là Lăng Vương điện hạ của chúng ta a! Lăng Vương điện hạ cũng không thể nhận ra được, mắt các người là cái gì vậy.”

“A! Là Lăng Vương điện hạ, ông trời của ta, mau đuổi theo đi xem một chút....”

Nhất thời, cả khách điểm oanh động hẳn lên, phần lớn đám đông liền chạy ra bên ngoài, nhưng đã không thấy bóng dáng của bọn họ.

Mặt tiên sinh kể chuyện ngó ra co quắp ngồi dưới đất, Lăng, Lăng Vương điện hạ.....?

Trời, trời ơi, hắn thế nhưng lại được kể chuyện cho Lăng Vương điện hạ! Sau một hồi cảm thán, hai mắt hắn trợn ngược, hưng phấn ngất đi, trong tay còn cầm chặt thỏi vàng kia....

208. Q.2 - Chương 138: Chương 46.1

“Điện hạ, ngài còn chưa hồi phủ à?” Mạc đại hộ vệ giống như đứa trẻ, đi theo sau Tô Lăng Trạch, đuổi cũng không đi.

Tô Lăng Trạch không nhìn hắn, cũng không để ý đến hắn, theo con đường đã đi vô số lần trong trí nhớ kia, không nhanh không chậm bước vào trong hẻm nhỏ.

Mạc đại hộ vệ lại tới gần lại nhai: “Điện hạ a, ta nghe nói mấy ngày nay các đại thần rồi rít thượng tấu, nói bên ngoài núi Thước Kiều của thành để kinh cường đạo ngày càng hoành hành, lần trước cư nhiên lại cướp cửa hàng Bành gia nhà giàu số một của đế kinh chúng ta đấy.”

Tô Lăng Trạch quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn một cái: “Người ta có thể cướp bóc đến cửa hàng của Bành gia cũng coi như là có bản lĩnh, người bên trong cửa hàng của Bành gia cũng không phải là thương nhân bình thường, những đạo tặc kia có thể đem đồ của bọn họ cướp đi, xem ra là rất lợi hại.”

“Lợi hại hơn nữa cũng chỉ là cường đạo a, nghe nói bộ hạ đã hạ lệnh cho cấm vệ quân đi bao vây núi Thước Kiều, muốn đi đánh tan những thứ cường đạo kia đấy.” Mạc Ninh mang một bộ dạng không có gì ghê gớm lắm nói.

Tô Lăng Trạch nhưng chỉ nhàn nhạt nhếch môi, sâu trong tròng mắt lại có mấy phần điều cốt, chỉ vì một nhóm cường đạo liền huy động cấm vệ quân, Tĩnh Uyên để, thật sự già thật rồi.

Lão.... Đã không còn dùng được.

Nhưng. điều này không phải là đúng ý hần sao?

Chương 46.1:

Ngẩng đầu, một phủ đệ lớn cứ như thế hiện ra trước mắt, Tô Lăng Trạch nhìn đại môn không có biển hiệu kia, nheo mắt nhìn một hồi, sau đó chậm rãi đẩy đại môn đi vào.

Mạc đại hộ vệ bữu môi, ừ, hần cũng biết điện hạ sẽ tới nơi này tới nơi này, cách ba năm ngày cũng sẽ tới nơi này nhìn một chút, hần cũng không biết, nơi này có cái gì tốt mà nhìn, không phải bây giờ cũng chỉ là một phòng trống không ai ở sao.

Nơi này đã từng là biệt viện của thái tử, bất quá đã bỏ trống bốn năm.

Thái tử Tô Mạc Thiên mặc dù ở tại Đông cung, nhưng bên ngoài cũng có vài tòa biệt viện.

Bốn năm trước một tội tư thông với địch phản quốc rơi lên đầu Tô Mạc Thiên, làm cho cả Đông cung trên dưới dấn dập khá nhiều, toàn bộ của cải cũng bị tịch thi, nhưng Tô Mạc Thiên dù sao cũng là hoàng tử, mặc dù bị tịch thu nhà cửa, nhưng vẫn không đến nỗi mất mạng, chẳng qua là bị đày đến biên cương.

Chỉ bất quá là mọi người không hiểu, vì sao thái tử lại rơi vào một tội danh như vậy.

Nhưng bọn hần lại rất rõ ràng, chủ mưu lớn nhất phía sau màn kịch ấy chính là Khúc Vô Nham, mà Tô Lăng Trạch. chỉ bất quá là tương kế tựu kế, theo cái bẫy mà Khúc Vô Nham đặt ra mà dồn ép thái tử phủ đến đường cùng.

Bởi vì, hần nhận nhận Tô Mạc Thiên, cũng đã lâu rồi.

Tô Lăng Trạch vốn đã vô tâm với tranh đấu của hoàng gia, ở dưới đủ loại mưu kế ấy, hần chỉ lựa chọn tự vệ, vậy mà, sau khi biết được lão thái hậu chính là chết trong tay Tĩnh Uyên đế, hần lại thay đổi chủ ý, trái lại lại quay ngược dòng, hần muốn từng bước từng bước đào khoét lực lượng của Tĩnh Uyên đế, sau đó, nắm trong tay mình.

Cái gì là phụ hoàng?

Ở trước mặt người trong thiên hạ cũng chiều hần, đơn giản chỉ là đem hần trở thành mục tiêu, không có quyền lực, lợi dụng hần, che mắt người đời mà thôi.

Cái gì là phụ thân?

Sát hại hoàng tử mẫu thân cận hần nhất, lợi dụng hần không có bất kì một tạp niệm nào mà tạo nên hăm dọa, sát hại người nhà nữ nhân mà hần yêu thương, thậm chí gạt bỏ hết thầy của hần.

Nếu như, nói đây chính là phụ thân của hần.

Như vậy, không cần cũng được.

Ít nhất, phụ hoàng, ngài cũng chưa từng coi ta là nhi tử, không phải sao.

Mạc đại hộ vệ không biết chủ tử nhà mình đang suy nghĩ cái gì, ngôi biệt viện này là sau khi điện hạ lập chiến công, hoàng thượng ban cho, vốn là thuộc về tên Tô Mạc Thiên gì đó kia, hiện tại đến tay bọn họ, Mạc Ninh cảm thấy được đặc ý cùng dễ chịu không thể nói nên lời.

Bất quá, tựa hồ như điện hạ lại muốn bán ngôi biệt viện này.

Cách những ngày đó, chớp mắt một cái bốn năm đã trôi qua, mau chóng mà trôi qua, phủ trạch này vẫn trống không, đã từng có người hỏi qua phủ trạch này có bán hay không, nhưng sau khi bọn hần nghe được nơi này đã từng là biệt viện của thái tử tư thông với địch quốc, lại giống như sợ bị nhiễm phải xui xẻo, bỏ chạy như bay.

Bất quá ngày hôm trước, lại có một người mua không sợ chết tìm đến cửa, nói muốn mua ngôi biệt thự ấy.

Hỏi người kia muốn mua làm cái gì, đối phương chẳng qua lại trả lời họ một câu rất đơn giản: “Nuôi khát cái.”

Dùng nơi đã từng đường đường là biệt viện của thái tử nuôi khát cái, những tên khát cái này.... Thật đúng là có phúc khí.

Mà người mua cũng nói, hôm nay sẽ phái người đến xem viện một chút, đoán chừng điện hạ cũng chỉ là tò mò, cho nên cũng tới xem một chút.

“Lần trước, những thứ này vừa mới nở hoa không lâu.” Trong thoáng chốc, hần chợt nghe Tô Lăng Trạch nói một câu như vậy, vội vàng nhìn sang theo tầm mắt điện hạ, chỉ thấy trên mấy cây lê, từng quả lê nhỏ nhỏ giòn giã động lòng người, thoạt nhìn lại có màu xanh ngắt.

Mạc Ninh nhếch miệng cười một tiếng: “Lần này thời gian điện hạ rời đi đánh giấc quá dài, những cây lê này cũng đã kết hoa ra quả đây mà, điện hạ không muốn ném thử hay sao? Muốn thử thì thuộc hạ sẽ hái xuống mấy trái cho người.”

Tô Lăng Trạch nhàn nhạt gật đầu một cái, nhìn Mạc Ninh nhún người một cái liền nhảy lên cây, sau khi hái được lại nhảy xuống, tựa như dâng hiến vật quý đưa cho Tô Lăng Trạch: “Điện hạ ngài ném thử một chút.”

Tô Lăng Trạch chọn một quả đưa vào miệng cắn một cái: “Chát.”

Mạc Ninh cũng cười hề hề, gãi gãi đầu xin lỗi: “Cái này chẳng lẽ còn chưa chín?”

Tô Lăng Trạch cúi đầu. cũng không nói thêm gì nữa, mà lại đem quả lê nhỏ còn chưa chín kia nuốt vào, nhớ lại lúc ở Mê Vụ Sâm Lâm, nàng cùng hần đã từng cùng nhau chia sẻ mà trôi qua, tuy có khổ nhưng vẫn ngọt.

Ngẩn ngơ ngây người gần một ngày, Mạc Ninh nhìn Tô Lăng Trạch không chút nào muốn rời đi, không khỏi thì thầm một tiếng: “Điện hạ, ngài không phải là muốn ở đây chờ người đến chứ? Thuộc hạ đã nói với ngài là chuyện này đã có Lý lão xử lý rồi.”

Tô Lăng Trạch có chút nghi hoặc quay đầu lại nhìn hần: “Chờ người?”

Hần bắt quả chỉ là cảm thấy nơi này thanh tĩnh, muốn ở lại nhiều hơn một chút thôi.

Mạc Ninh kinh ngạc há miệng: “Điện hạ chẳng lẽ không phải ngài đang đứng đợi người đến mua tòa biệt viện này sao?”

Tô Lăng Trạch nhàn nhạt nhìn hần một cái, xoay người rời đi: “Bổn vương không có nhân rồi như vậy. ”

“... ” Vậy xin hỏi điện hạ, hiện tại ngài rảnh rồi nhằm chán ở nơi này một ngày không có việc gì làm, chính là bận rộn sao?

Mạc Ninh bình tĩnh đi theo phía sau hần, yên lặng không nói gì.

Ban đêm, rặng mây đỏ phía chân trời tô phủ lên khắp cả vùng đất thành màu đỏ, cho đến khi mặt trời sắp xuống núi, Lý lão mới dẫn một nam tử trẻ tuổi khoan thai chậm rãi đi vào trong ngôi biệt viện.

Người nọ thân thể cường tráng thon dài giống thợ săn lỗ măng, trên hai má khuôn mặt cương nghị để râu rậm rạp, che mất bờ môi, diện mạo không thể nhìn rõ còn có một hàng lông mày, còn có một ánh mắt lấp lánh hữu thần như ánh nắng mặt trời chói chan.

Bên kia, Tô Lăng Trạch đang muốn rời khỏi, nhìn thấy mặt người tới, chẳng qua là liếc mắt nhìn nhàn nhạt, cũng không lộ ra có bao nhiêu hứng thú.

Người nọ nhìn thấy Tô Lăng Trạch cũng là ngẩn ra, ánh mắt lấp lánh xẹt qua một tia sáng thật nhanh, chợt lấp bắp nói nói “Này, người này là, là ai?” Hần hỏi Lý lão bên người.

Lý lão vội vàng giải thích nói: “Vệ thiếu gia, vị này là Tam hoàng tử đương triều, là Lăng Vương điện hạ.”

“Lăng, Lăng Vương điện hạ?” Người được gọi là Vệ thiếu gia Vệ Tác, trong nháy mắt hai mắt sáng lên: “Người, người, người thật, thật sự là, Lăng Vương, Lăng Vương điện hạ? Ôi mẹ nó, lão, lão tử chính là, chính là thần tượng hần! Vệ, Vệ Tác bá kiến, Lăng Vương, Vương điện hạ!”

Mạc Ninh xem thường một phen, ở đâu ra nam nhân cà lăm này vậy? Nói chuyện như vậy đúng là bất tiện.

Còn có, cái gì gọi là... Thần tượng? Có cái giống như vậy sao?

Này là có ý gì? Tại sao hần lại vẫn chưa nghe qua người nào nói năng kì quái như vậy?

209. Q.2 - Chương 139: Chương 46.2

Đang muốn hỏi thăm, nghe Vệ Tác tự giới thiệu mình, Mạc đại hộ vệ phun một ngụm trà ra ngoài: “Bỉ ổi? Tên của người là đáng khinh?” (Vệ Tác phiên âm trong tiếng trung là ‘weisuo’ còn bỉ ổi là wěisǔo) Nói xong không nhin được mà quan sát hần từ trên xuống dưới một cái, lắc đầu thở dài nói: “Quả thật là người cũng như tên, thật đúng là đáng khinh.”

Vệ Tác nổi giận, mày rậm dựng lên: “Thao, thao, thao nương người, nương, lão tử gọi, gọi Vệ Tác! Vệ Tác!”

” Người đi chết đi! Dám chửi mẹ ta! Nói người đáng khinh thế nào, người vốn là đáng khinh!” Mạc đại hộ vệ mấy năm này tính khí trở nên rất nóng nảy, vừa nghe đến đối phương thăm hỏi lão nương của mình, lập tức bùng nổ.

” Người, người, người, lão tử, làm thịt người!” Trường đao Vệ Tác thoáng một cái, tốc độ nhưng lại nhanh đến khó tin, dứt khoát bổ về hướng Mạc Ninh!

Ánh mắt Tô Lăng Trạch vẫn đứng tại bên người chớp lên một cái, ánh mắt nhìn Vệ Tác nhiều thêm mấy phần kỳ lạ.

Người nam tử cà lăm trước mắt này, không đơn giản.

Nói ra, nhưng lại cũng có chút kỳ quái, nhưng... Lại làm cho người ta cảm giác sự kỳ quái này lại có chút quen thuộc, tựa hồ như trong trí nhớ, cũng có một khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp như vậy, thỉnh thoảng sẽ nói chút lời làm cho người ta không thể hiểu nổi.

Tay hần tùy tiện nhấc lên, nhìn như bay bổng nhẹ nhàng nhưng lại mang theo lực đạo mạnh mẽ, vững vàng tiếp nhận trường đao Vệ Tác bổ tới, thản nhiên nói: “Xin lỗi, là hộ vệ của Bốn vương lỗ mãng, các hạ nhìn mặt mũi của Bốn vương, không so đo như thế nào?”

Vệ Tác nhìn hần, lại nhìn Mạc Ninh một chút, cuối cùng hừ một tiếng thu hồi trường đao: “Lão, Lão Tử liền, liền cho điện hạ, một, một mặt mũi!”

“Khụ, khụ...” Mới vừa rồi Tô Lăng Trạch dùng một chút lực, tựa hồ ảnh hưởng đến cái gì, che ngực ho khan, lồng ngực phập phồng không ngừng, sắc mặt khê trở nên có chút tái nhợt.

Thấy hần như vậy, Mạc Ninh không rảnh so đo cùng Vệ Tác, vội vàng nói: “Điện hạ, nơi này gió quá lớn, chúng ta vẫn là nên trở về đi thôi, tránh cho cảm lạnh. ”

Tô Lăng Trạch chậm rãi gạt đầu một cái, mắt hồi lâu mới điều chỉnh tốt hô hấp, thản nhiên nhìn Vệ Tác nói: “Là người muốn phủ đệ này sao?”

Vệ Tác lắc đầu: “Ta đây, ta đây là giúp, giúp công tử nhà ta đây, đến xem.”

“Không biết công tử của các hạ là người phương nào?” Tô Lăng Trạch không chút để ý hỏi.

“Công tử, công tử của ta, chính là, là công tử nhà ta.” Vệ Tác đầu lưỡi nói lấp một bộ công tử nhà hần không có dáng vẻ gì nổi bật, ánh mắt nhìn về phía Tô Lăng Trạch, lại bắt đầu phát ra ánh sáng: “Thần, thần tượng, người mới là, là, thần tượng của ta, quá, quá sùng bái, người, người, cho, cho ta, sờ, sờ, sờ một cái, tay, tay đi...”

Mạc Ninh u ám lượn một vòng, như gặp phải đại địch đứng trước người Tô Lăng Trạch: “Cái tên biến thái chết tiệt nhà người! Không cho phép sờ điện hạ nhà ta! Điện hạ nhà ta cũng không có sở thích đoạn tụ! Người chết nhanh cho ta nhờ một chút!”

Nghe hần nói cái gì, còn muốn sờ tay điện hạ! Trời ơi! Tên biến thái này ở đâu ra vậy! Tay điện hạ sao có thể để người khác sờ loạn?!

Vệ Tác then quá hóa giận, gương mặt đỏ căng trướng, tức giận chỉ vào Mạc Ninh: “Phóng, phóng, nường người, nường người có má! Lão, lão tử, mới không, không phải biến thái!”

” Không phải là biến thái thì sao ngươi lại thích sờ tay điện hạ?! Ta xem ngươi tám phần chính là một tên cuồng kẻ mạnh đến biến thái!” Mạc Ninh tức giận cãi lại.

Vệ Tác tối, đáng tiếc, bị râu quai nón trên gương mặt của hắn che mắt, nhìn không được rõ lắm, hắn thật sự là thích những kẻ mạnh, hắn là người mạnh nhất! Cái tên đó thật đúng là đáng ghét!

Lý lão thấy tình trạng hai người càng căng càng hăng không thể vãn hồi, vội vàng xin lĩnh mệnh nói: “Điện hạ, hãy để cho lão nô trước mang Vệ thiếu gia đi xem phủ trạch một chút đi.”

Tô Lăng Trạch nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, gật đầu như không có chuyện gì xảy ra: “Các người đi đi.” Dứt lời chuyển sang Mạc Ninh: “Chúng ta trở về.”

“Vâng, điện hạ, ngài cẩn thận một chút.” Mạc Ninh cẩn thận đỡ hắn, từ từ đi ra ngoài cửa.

Vệ Tác nhìn phương hướng bọn họ rời đi, ánh mắt to đen láy dưới đôi mày rậm thoáng qua một tia sáng đầy ý vị không rõ ràng.

Lăng Vương điện hạ? Đây cũng rất thú vị. Thân thủ không tệ.

210. Q.2 - Chương 140: Chương 47.1

Không khí trong ngự thư phòng vô cùng áp lực, thủ lĩnh cấm vệ quân cũng không dám thở ra một hơi, cúi đầu run rẩy quỳ trên mặt đất, không dám nói một tiếng.

Tĩnh Uyên để tựa hồ già hơn so với trước kia, vậy mà sự âm trầm trong mắt kia cũng là càng ngày càng nặng, càng không thể che dấu.

Tô Lăng Trạch có chút kinh ngạc nhìn, hơi nghi ngờ nói: “Ngươi nói, một vạn cấm vệ quân các người lúc ở núi Thước Kiều, gặp phải đá lở, còn chưa đi đến đỉnh núi đã bị thương và chết hơn phân nửa?”

Trước đó vài ngày cường đạo trên núi Thước Kiều đã cướp mất thương phẩm của nhóm người Bành gia làm cho không khí ở đế kinh trở nên căng thẳng, Tĩnh Uyên để vì muốn chinh đồn triều cương đã phái cấm vệ quân đi vây quét, nhưng không hề nghĩ đến những cấm vệ quân kia còn chưa lên đến đỉnh núi, liền bị kẹt ở sườn núi, sau đó bị vô số đá từ trên trời rơi xuống, tử thương vô số.

Sắc mặt thủ lĩnh cấm vệ quân tái nhợt gật đầu: “Bẩm điện hạ, kia, đất đá kia quá nhiều, chúng ta căn bản là không có cách nào ngăn cản, cho nên...”

Tô Lăng Trạch thần nhiên nói, từ từ đứng dậy, đôi mắt hoàn toàn không có chút tình cảm như trước: “Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.”

“Ngươi nói.” Thời điểm ánh mắt Tĩnh Uyên để chuyển sang Tô Lăng Trạch, rõ ràng lạnh lùng hơn không ít.

Xem ra chuyện trong đế kinh kể từ sau khi lão thái hậu chết, sự sủng ái của bệ hạ đối với Lăng Vương cũng không còn như trước, thống lĩnh cấm vệ quân nghi ngờ trong lòng, theo lý thuyết, ban đầu mặc dù Lăng Vương điện hạ được sủng ái nhưng lại không có bất cứ một thực quyền nào, hiện tại có thực quyền mà lại không được cưng chiều?

Song, không ai hiểu được ý nghĩ của Tĩnh Uyên để, mà bọn họ cũng không có gan đi thăm dò ý định của đế vương.

Tô Lăng Trạch chậm rãi giải thích: “Phụ hoàng, một tháng qua trời không đổ mưa, lại không có động đất xảy ra, đang yên ổn, sao đột nhiên lại có lở đá xuất hiện?”

Nếu đổi lại là trước kia, Tô Lăng Trạch vừa nói xong, chỉ sợ là cũng không có ai tin tưởng.

Nhưng trong bốn năm này, Tô Lăng Trạch tự động rời bỏ kinh đô phồn hoa, vào thời khắc quan trọng lại mang binh đi nhập ngũ, liên tiếp mấy năm đều lập chiến công vang dội, nếu không phải là một tướng quân khó lường, thì cũng không hổ là một quân sư cơ trí, vì vậy nghe lời của hắn nói, Tĩnh Uyên để rơi vào trầm tư.

“Người là nói, là do người tạo ra?” Tĩnh Uyên để tiếp nhận lời của hắn, sau đó ánh mắt lóe lên, rất đồng ý gật đầu: “Kia theo Lăng nhi nói, sẽ là do ai cố tình tạo nên?”

Phụ hoàng, lần này chúng ta là đi thu phục bọn thổ phỉ kia, nếu bọn họ nhận được tin tức, tất nhiên sẽ không để cho chúng ta tấn công lên núi, cường đạo vốn là sống trên núi Thước Kiều kia, địa hình trên núi dĩ nhiên là vô cùng quen thuộc, lần này chắc hẳn là chúng ta đã rơi vào bẫy của bọn họ đi.” Tô Lăng Trạch thần nhiên nói.

Ngoài miệng nói như thế, nhưng ở trong lòng lại âm thầm giễu cợt.

Những cường đạo trên núi Thước Kiều kia, cho tới nay đều sống trên núi kia, chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, hơn nữa nhân số lại đông đảo, nếu triều đình muốn bắt bọn họ, quả thực là không dễ dàng như vậy, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không khó khăn.

Bất quá chỉ là chuyện này không phải do hắn phụ trách, vì vậy, không có quan hệ gì với hắn, hắn chẳng qua là nói ra một chút lời mà thôi.

“Hừ, đám cường đạo đó thật là càng ngày càng ngông cuồng, mấy năm trước khi trầm biết đến chúng vẫn không có ngông cuồng như vậy, vẫn kè đi, nhưng bây giờ ngay cả cấm vệ quân cũng dám giết! Đúng là không thể tha thứ!” Tĩnh Uyên để thật sự nổi giận, nghĩ tới việc tổn thất nhiều cấm vệ quân như vậy, sắc mặt càng trở nên thâm trầm.

Đúng lúc này, một vị nam tử áo xanh đứng bên cạnh Tĩnh Uyên để lại nói: “Phụ hoàng, nhi thần nghe nói trong số bọn thổ phỉ kia có một tổ chức cường đạo gọi là Xuân Phong, trong đó có một người tự xưng là thần toán Gia Cát, nhi thần phỏng đoán chuyện này đích thị là do người nọ nghĩ ra.”

Người này, chính là thất hoàng tử đương triều, Tô Chỉ Trần.

Tĩnh Uyên để nhìn Tô Chỉ Trần một chút, ánh mắt khẽ trở nên nhu hòa hơn.

Tô Lăng Trạch chợt ngẩn ra.

Thần toán...

Trong lòng chợt như nghĩ đến điều gì, khẽ cười khổ một tiếng, hắn quá nhạy cảm, vừa nghe thấy từ thần toán này mà lại nhớ đến tiểu nô tài.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, cái gì Xuân Phong môn, cũng không phải là tiểu nô tài, không có tại sao, đây chỉ là trực giác của hắn

211. Q.2 - Chương 141: Chương 47.2

Bất quá, hắn cũng rất muốn đi mở mang kiến thức một chút người gọi là Gia Cát, có thể lấy một loại thiên tài ra đối phó, sợ

rằng cũng là người có thể đảm nhận được cái tên này đi.

“Thế nào, Trần nhi đối với đám cường đạo này có hứng thú sao?” Tĩnh Uyên để không hề bỏ qua đôi mắt chợt lóe lên tia hứng thú của Tô Chỉ Trần, nhu hòa hỏi.

Tô Chỉ Trần cười một tiếng, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ phụ hoàng không muốn biết một chút rốt cuộc là người phương nào lại thông minh tuyệt đỉnh như vậy sao? Nhân tài bậc này nếu có thể cải tà quy chính mà nghe lệnh của ta, không thể tránh được sẽ khiến cho quần thần ta có một sự thay đổi lớn.”

“Ừ.” Tĩnh Uyên để trầm ngâm hồi lâu, vô cùng tán đồng gật đầu một cái: “Người nói không sai, chuyện này liền giao cho người đi làm đi.” Nói xong, hắn có vẻ hơi mệt mỏi phất tay một cái: “Trẫm mệt rồi, các người cũng lui xuống đi.”

Tô Lăng Trạch nhìn hắn bằng ánh mắt trầm tĩnh, khom người hành lễ: “Nhi thần cáo lui.”

“Nhi thần cáo lui.” Tô Chỉ Trần cũng mỉm cười hành lễ.

Mấy năm qua, thân thể Tĩnh Uyên để tựa hồ càng ngày càng kém, trong hậu cung tranh đấu không ngừng, càng lúc càng lộ liễu, Tĩnh Uyên để thấy nhưng cũng không nói gì, tâm thái tử cũng không lập, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, vị trí thái tử, nhất định sẽ là Thất hoàng tử.

Chỉ vì sự sủng ái hiện tại của Tĩnh Uyên để, chỉ dành cho một mình hắn.

Bất quá hết thấy những điều này đối với Tô Lăng Trạch mà nói, cũng không quan trọng.

Hắn không cần người nam nhân kia đưa bất cứ vật gì cho hắn, là của hắn, hắn sẽ tự mình, từng chút từng chút, không chờa một chút gì.... Thu hồi lại, toàn bộ.

Ra khỏi hoàng cung, một gã thị vệ Lăng Vương Phủ xông tới trước mặt vội vàng hành lễ.

Nhìn thấy là hắn, Tô Lăng Trạch liền biết người này là vì chuyện gì mà đến, vì vậy nhàn nhạt hỏi: “Ly nhi thể nào.”

Tên thị vệ kia thấp giọng nói: “Điện hạ, Vân Ly tiểu thư ở Quý Hương tửu lâu ăn quýt một bữa ăn, thuộc hạ giúp thanh toán bạc, khuyên tiểu thư rời đi, tiểu thư không muốn, ngược lại còn muốn đánh chưởng quỹ nơi đó.”

Nghe vậy Tô Lăng Trạch không thể không than nhẹ một tiếng, vuốt vuốt mi tâm, tựa như rất bất đắc dĩ.

Mạc Ninh bĩu môi: “Vân Ly tiểu thư tại sao phải chạy đến Quý Hương tửu lâu gây chuyện chứ?”

Cho tới nay, Vân Ly tiểu thư đều rất nghe lời của điện hạ, không những nhẽo cũng không tùy hứng, sao lại có thể sẽ làm ra tới chuyện tình ngang tàng như vậy.

Tô Lăng Trạch một tay xoa ngực, đè ngực khê ho khan một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Có thể để cho nha đầu này ồn ào, còn có chuyện gì.”

Dứt lời hắn chuyển sang nói với tên kia: “Đi thôi, đi Quý Hương tửu lâu.”

Mạc Ninh bỗng nhiên hiểu ra, chợt lại có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cắn răng nghiêng lợi.

Đúng vậy a, có thể để cho Vân Ly cố chấp làm ra những chuyện không bình thường, thậm chí âm ỉ đến không quan tâm đến tính cách của điện hạ, còn có thể có chuyện gì, chuyện kia nhất định có liên quan đến Khúc Vô Nham.

Mạc Ninh thật đúng là không hiểu, Khúc Vô Nham này có cái gì tốt? Tại sao Vân Ly tiểu thư lại coi trọng hắn?

Nghe nói, đó là vì Vân Ly tiểu thư lúc mười hai tuổi đối với Khúc Vô Nham vừa gặp đã yêu, khi đó Khúc Vô Nham người ta cũng đã hai mươi bốn tuổi, dĩ nhiên là không đem lời của một đứa bé để trong lòng.

Không nghĩ tới Vân Ly cũng rất chấp nhất, bốn năm trở lại đây trình độ không giảm mà lại tăng, thật đúng là không phải là Khúc Vô Nham thì không lấy chồng.

Nhưng Khúc Vô Nham là ai, những năm gần đây nấp trong bóng tối, trừ điện hạ bên ngoài, đem các hoàng tử ra chơi đùa, nhìn bọn họ tự giết lẫn nhau, người nọ liền sống tốt.

Vì ý định này của Vân Ly tiểu thư, có trời mới biết điện hạ đã tốn bao nhiêu tâm tư.

Quý Hương tửu lâu.

Lúc này chưởng quỹ đang bị một thiếu nữ ép ở góc, mặt khóc không ra nước mắt.

” Ta nói vị tiểu thư này, tiểu nhân đích thị là không biết vị khách quý kia đi nơi nào a! Cho dù ngài có phá hủy cả cái tửu lâu nhỏ bé này, tiểu nhân cũng chỉ có một câu này thôi.”

212. Q.2 - Chương 142: Chương 48.1

Vân Ly một thân quần lụa mỏng màu lam nhạt, hai mắt trong suốt, mặt đẹp tinh xảo, nhìn như một cô nương ngây thơ động lòng người.

Nàng rõ ràng không tin lời của chưởng quỹ tửu lâu: “Đừng có kiêu có, trước khi ta tới đã điều tra qua, hẳn cơ hồ mỗi lần đều dừng lại trong tửu lâu này của các người, cho dù người không biết, chẳng lẽ còn không biết hẳn đi hướng nào chăng?”

“Tiểu nhân, tiểu nhân không chú ý...” Chưởng quỹ bất đắc dĩ nói: “Tiểu nhân làm ăn đã không kịp rồi, nào có rảnh rỗi đến mức để ý hướng người kia rồi đi, tiểu thư, xin người giờ cao đánh khẽ cho, tửu lâu còn phải làm ăn đây.”

Vân Ly nhăn mày, lại kiên định như cũ nói: “Không được, hôm nay ta nhất định phải tìm được hẳn!”

” Mau, các người nhanh đi gọi Quý Ly công tử ra ngoài, nói có người đến gây rối.” Trong góc tửu lâu, một gã tiểu nhị trong lâu kéo một gã sai vặt khác nói: “Cho dù không gọi được Quý Ly công tử, cũng phải mời được Vệ thiếu gia biết không, nhanh đi!”

Nhìn cách ăn mặc của tiểu thư kia, nghĩ đến thân phận cũng sẽ không thấp.

Quý Hương tửu lâu của bọn họ ở chỗ này đã lâu không có người dám đến gây sự, nhưng thân phận của đối phương không thấp, nên hẳn cảm thấy tốt nhất vẫn là nên mời lão bản ra ngoài giải quyết thì tốt hơn.

Mà lúc này, Lăng Vương điện hạ lại tới trước.

Vừa thấy được Vân Ly, Tô Lăng Trạch liền trầm mặt xuống, giọng nói lộ vẻ uy nghiêm không che dấu: “Ly Nhi, trở về.”

Vân Ly quay đầu lại, cắn môi: “Chủ tử a, người ta thật vất vả mới nhìn thấy Vô Nham ca ca một lần, nhưng không hiểu tại sao hẳn lại bỏ đi, ta không nói rõ ràng được, trong lòng rất không thoải mái a.”

Đối với Khúc Vô Nham xuất quỷ nhập thần, Vân Ly chính là giận đến nghiến răng.

Bất quá nàng cũng biết, Tuyết Nhi tỷ tỷ mất tích, chủ tử cùng Vô Nham ca ca đều ở đây tìm nàng, nhưng tìm thì tìm, cần gì phải biến bản thân mình cũng trở nên thần bí như vậy.

Tô Lăng Trạch không trả lời, chẳng qua là nhìn nàng không nói một lời, sâu thẳm trong ánh mắt đen kia tựa hồ là một hang động sâu thẳm, có thể cắn nuốt người khác.

Vân Ly biết, chủ tử đang tức giận, nhưng nghĩ đến Vô Nham ca ca, nàng lại có một chút không cam lòng.

Đang lúc ấy, một vị đại tráng cao lớn dáng dấp có chút tục tề cùng bộ mặt râu quai nón đi vào, hẳn rất trẻ tuổi, nếu như không phải là bị khuôn mặt râu ria kia ngăn cản, sợ rằng thoát nhìn còn không đến hai mươi tuổi, vậy mà tướng mạo kia hoàn toàn không phù hợp.

Nhất là khi hẳn vừa mở miệng, mọi người nhất thời lại cảm thấy tan vỡ, bởi vì, hẳn nói lắp.

“Người nào, người nào, dám ở nhà ta, âm ỉ trong lâu của công tử ta, gây chuyện?” Một mạch không ngừng.

Chương 48.1:

Quý Hương tửu lâu là một tửu lâu mới mở mấy năm gần đây.

Nơi này trang hoàng cổ quái, phục vụ cổ quái, ngay cả tửu lâu cũng cổ quái.

Trước đại môn, mỗi ngày sẽ có hai cô nương xinh đẹp đứng ở đó ‘tiếp khách’.

Lúc trước, mọi người còn tưởng rằng, nơi này bất quá cũng chỉ là một kĩ viện mà thôi, nhưng sau khi mấy lần động tay động chân với mấy tiểu thư ‘tiếp khách’ đứng trước cửa rồi bị ném ra khỏi tửu lâu, không có kẻ nào còn dám đến nơi này gây rối.

Bọn họ chỉ biết, lão bản tửu lâu này, là người Minh Sùng quốc, địa vị còn không thấp, ngay cả Tĩnh Uyên hoàng thất cũng phải kính nể mấy phần.

Vì vậy một chút công tử quý tộc mấy lần nháo ở nơi này, mà bị đánh đến mặt mũi hoàn toàn biến dạng, sau tìm tới cửa nói lí lại bị đối phương ép đến không còn đường lui, cũng không ai dám đến nơi này gây rối.

Thường xuyên qua lại, danh tiếng của Quý Hương tửu lâu cũng dần trở nên tốt hơn, vì vậy, bọn họ bắt đầu hiểu, hai vị cô nương xinh đẹp như hoa đứng trước cửa, cũng không phải là ‘tiếp khách’, bọn họ cười thật ngọt ngào, lại chỉ để cho người hai câu.

Một câu là lúc mới tới: “Hoan nghênh đến đây.”

Một câu khác đương nhiên là lúc các người ăn no rời đi: “Hoan nghênh lần sau lại đến.”

Mà trong quán rượu, tiểu nhị không gọi là tiểu nhị, bọn họ còn có cái tên rất quái dị, gọi là ‘phục vụ’.

Mỗi một khách tới cửa, một khi tìm đến vị trí rồi ngồi xuống, cái người gọi là ‘phục vụ’ tiểu nhị trong điểm đó sẽ nhanh chóng cho người một quyển sổ thật dày, để người chọn đủ loại mỹ vị trong lâu.

213. Q.2 - Chương 143: Chương 48.2

Kỳ lạ nhất chính là, Quý Hương tửu lâu còn mời đến họa sĩ tốt nhất kinh đô, đưa những món ăn trong lâu bọn họ vẽ lên thật tinh xảo, đính kèm trên quyển sổ dày kia.

A, theo như lời bọn họ, cái này gọi là ‘thực đơn’.

Để cho người khác thần phục chính là, trên cột trụ của tửu lâu này treo đầy những miếng băng đỏ, nghe nói những miếng băng đó là loại băng hiếm hoi từ Minh Sùng quốc đến, tời vừa tới liền tỏa ra ánh sáng mờ mờ, vì vậy, mỗi khi đêm đến, cả Quý Hương tửu lâu sẽ tràn ngập màu sắc, xinh đẹp vô cùng.

Phong cách quái dị như thế ở kinh đô cũng nhắc lên một không khí mới, càng ngày càng nhiều thực khách nghe danh mà đến, Quý Hương tửu lâu buôn bán tấp nập, mượn cơ hội này, đem những tửu lâu bên cạnh dồn ép đến phải buôn bán ảm đạm.

Mà lão bản Quý Ly công tử của Quý Hương tửu lâu cũng nhân cơ hội này, nhanh chóng đưa ra chính sách hòa bình, thuận buồm đem những tửu lâu kia thu về dưới danh tiếng của Quý Hương tửu lâu, vì vậy, hiện tại cả kinh đô đều magn một bầu không khí quái dị.

Cơ hồ mười nhà tửu lâu, thì có chín nhà là thuộc về vị lão bản thần bí kia, mọi người ở kinh đô không khỏi thầm than, mấy năm gần gũi, nhanh chóng trở thành người giàu có nhất kinh đô, Quý công tử này đúng là thiên tài buôn bán.

Mà những thứ này, Tô Lăng Trạch đều không thể nào tra được rõ ràng.

Mấy năm này, hấn vì binh quyền, lại vì không để cho Tĩnh Uyên để sinh tâm nghi ngờ, đem thế lực của mình ở kinh đô nhỏ tận gốc, chỉ để lại một ít, tùy thời điều tra động tĩnh của hoàng thất, thỉnh thoảng có đề cập tới nhân vật thần bí quật khởi này, lại không hề chú ý.

Vì vậy, sau khi Tô Lăng Trạch trở lại kinh đô, phát hiện tên họ Quý này, cơ hồ đã trở thành thủ phủ của kinh đô.

Mọi người trong lòng nắm chắc Mọi người trong lòng, Quý lão bản này có quan hệ mật thiết cùng Minh Sùng quốc, cũng không có ai dám động, vì vậy, khi biết Vân Ly gây chuyện ở chỗ này, Tô Lăng Trạch cũng lo lắng Vân Ly sẽ gặp phải nguy hiểm, lúc này mới tự mình chạy tới.

Vậy mà, không nghĩ lại gặp Vệ Tác ở nơi này.

Trí nhớ của Tô Lăng Trạch có chút ấn tượng đối với Vệ Tác, một nam tử nói lắp, thoát nhìn rất thất thường, nhưng rất trẻ tuổi, nhất là thân thủ kia thì lại không hề yếu.

Trước đang suy nghĩ hần là ai, lại không nghĩ đến hần có liên quan đến Quý Hương tửu lâu.

Xem ra, theo như miệng hần nói trước kia, vị công tử nhà hần muốn mua biệt viện của thái tử kia, chính là lão bản của Quý Hương tửu lâu này, Quý Ly.

“Tại sao lại là người?” Mạc Ninh vừa thấy Vệ Tác, khẩu khí liền trở nên không tốt, một hộ vệ tận tâm như hần sẽ không bao giờ quên được tên nam tử bị ỉn trước mắt này đã từng muốn sờ chủ tử cao quý của bọn họ đâu.

Vệ Tác nhìn thấy đám người Tô Lăng Trạch cũng có chút giật mình: “Lăng, Lăng, Lăng Vương điện hạ?”

Hần trừng mắt nhìn: “Lăng, Lăng Vương, điện hạ, ngài, ngài gây chuyện ở tửu lâu?”

Không phải đâu, người ta là điện hạ a, người này là thân phận gì, tại sao sẽ gây chuyện ở tửu lâu mình đây?

“Này, người đừng nói lung tung, người gây chuyện là ta, người không được đổ lên đầu chủ tử nhà ta!” Thân thể Vân Ly đứng chắn trước người Tô Lăng Trạch, nàng tự làm tự chịu, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến chủ tử!”

“Ly nhi, trở lại.” Tô Lăng Trạch trầm giọng nói một tiếng.

“Nhưng mà chủ tử, hần hàm oan người.... a.” Vân Ly khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội để làm chỗ dựa cho chủ tử, nhưng sau khi nhìn thấy trông mắt đen không thấy đáy của Tô Lăng Trạch, lại ngượng ngùng chau mũi, ngoan ngoãn đứng sau lưng Tô Lăng Trạch.

Bên người Tô Lăng Trạch, tên hộ vệ phụ trách bảo vệ Vân Ly vội vàng nói với Vệ Tác: “Xin lỗi, tiểu thư của chúng ta không hiểu chuyện, ở chỗ này gây chút hiểu lầm, nơi này có tổn thất gì chúng ta sẽ đều bồi thường, mong Vệ thiếu gia bao dung.”

Chỗ dựa sau lưng Quý Hương tửu lâu này nhưng lại là hoàng thất Minh Sùng quốc, vì vậy khi nói chuyện bọn họ cũng khách khí mấy phần.

Vệ Tác vỗ tay một cái: “Không có, không có, không có sao, Lăng Vương điện hạ, nếu điện hạ thích, thích, thì đập hơn mấy cái, đập, đập bao nhiêu, cũng không, không sao! Ai bảo, ai bảo ngài, là thần tượng, thần tượng của ta!”

Thần tượng là phải sùng bái!

Là để tôn kính!

Cho nên, thần tượng muốn đập bao nhiêu, đều không thành vấn đề.

Dù sao những tổn thất này, hần sẽ không phàn nàn mà tu sửa toàn bộ.

Vệ Tác nói lắm bầm thâm nghĩ, nếu không tại sao lại gọi là thần tượng đây!

“...” Mạc Ninh.

“...” Chương quý.

Chương quý lau mồ hôi, lặng lẽ tiếp cận Vệ Tác, thấp giọng nói: “Vệ thiếu gia... Lời không thể nói như vậy, nếu để cho Quý công tử biết, những tổn thất này... Còn có còn có, mới vừa rồi vị tiểu thư kia đã thương A Ấn, tiền thuốc thang của A Ấn làm sao bây giờ? Quý công tử nói qua, nếu là có người bị đã thương, tiền thuốc thang này, phí bị hại, phí dinh dưỡng, còn có phí tổn thất tinh thần, cũng phải do đối phương bồi thường, công tử nói, người không thể bị đánh không công a, chẳng lẽ... thiếu gia quên lời công tử rồi sao?”

Thanh âm của hần tuy nhỏ, nhưng trước mắt đều là người có võ công, nội lực thâm hậu, từng câu chương quý nói đều không lọt khỏi tai đám người Tô Lăng Trạch.

Nếu như đối lại là trước kia, Vệ Tác tuyệt đối không biết cái gì là phí bị hại, cái gì là phí dinh dưỡng, cái gì là phí tổn thất tinh thần.

Bất quá bây giờ, những người đã từng tiếp xúc với công tử còn có người nào không biết.

Vì vậy, lông mày của Vệ Tác dựng lên, rất lão luyện gật đầu một cái, ánh mắt chớp một cái, lại chuyển sang hướng Tô Lăng Trạch: “Nói, nói phải, không sai, vậy hãy đền theo phí dụng, phí dụng của những thứ kia, đi.”

Hộ vệ kia ngẩn ra, vội nói: “Vệ thiếu gia cứ nói thẳng giá đi, tiểu thư nhà chúng ta đã làm sai, nên bồi thường.”

Về phần những chi phí kia...

Thật có lỗi, hẳn cũng không rõ, bắt quá, nếu bọn họ nói ra ngoài, bọn họ không chịu bồi thường, sẽ có vẻ Lăng Vương phủ bọn họ hẹp hòi.

Chuyện không thể kéo dài. Nghe thấy lời của hộ vệ kia, mắt chương quỹ sáng lên, vội vàng móc ra một cái bán tính, bắt đầu tính toán.

“Tiền thuốc thang tạm thời nhất định là một trăm lượng... Phí bị hại...”

Tốc độ tính toán của chương quỹ này cực nhanh, chờ đến khi hẳn tính toán xong xuôi, mọi người vẫn còn mắc kẹt trong một đồng chữ số, không khỏi âm thầm sợ hãi, Quý Hương từ lâu này, ngay cả một chương quỹ cũng không đơn giản.

Chương quỹ tính xong, đem bàn tính đặt ở một bên, cười híp mắt nói: “Tổng cộng là chín ngàn bảy trăm sáu mươi bốn lượng.”

Âm thanh vừa nói ra, Vân Ly lập tức nhảy dựng: “Người cường đạo a! Ta bắt quá chỉ đánh nát mấy cái mâm của các người, như thế nào lại thành hơn chín ngàn lượng, chẳng lẽ mỗi cái mâm ở tử lâu người đều làm bằng bạc sao?”

“Tiểu thư không tin, chúng ta có thể tính cho người nghe.” Chương quỹ tựa hồ đã quen ứng phó với những tình huống như thế này, đếm từng nấc tay kể ra: “Đầu tiên, như Vệ thiếu gia của chúng ta đã nói, những thứ bàn ghế chén đĩa này đều không dùng tiền của các người bồi thường, Quý công tử của chúng ta sẽ tự tu bổ, Quý Hương từ lâu chúng ta là một tử lâu rất dân chủ, à, các người rất thắc mắc không biết cái gì gọi là dân chủ sao, đây là do công tử nhà chúng ta nói, cụ thể có ý gì ta cũng không rõ lắm, trở lại, tiểu thư ngài đã thương A Ấn, ngài nhìn một chút, thương thế của A Ấn là nằm bên tay phải, tay phải là miếng cơm của người lao động, nếu phải đi thỉnh đại phu, dĩ nhiên là phải tìm đại phu tốt nhất, để tránh lưu lại di chứng trên người không phải sao? Mà đại phu tốt nhất ở đây, đến khám bệnh tại nhà cũng phải hơn một trăm lượng, còn phải bốc thuốc tốt nhất, thuốc này trước khi vết thương khỏi hẳn cũng không được dùng, nhất định phải uống đến một hai tháng, đảm bảo vết thương hoàn toàn không có vấn đề, tiền thuốc thang này tính ra không sai biệt lắm cũng phải hơn bốn trăm lượng, hơn nữa, Lăng Vương điện hạ, ngài cũng nhìn một chút, A Ấn là phục vụ ở nơi này của chúng ta, phục vụ bưng thức ăn chào hỏi khách nhân, hôm nay tay phải bị đã thương, A Ấn phải bưng thức ăn bằng cách nào? Lần này tất nhiên là phải về nhà tu dưỡng, chi phí mấy ngày A Ấn về nhà tu dưỡng này cũng phải thu vào, cho nên phí bị hại này, không phải các người cũng nên bỏ ra sao?”

Dừng một chút, chương quỹ nuốt nước miếng một cái, đang lúc mọi người đang trợn mắt há mồm, tiếp tục bô bô nói: “Còn có, một tay A Ấn bị thương, mặc dù bị thương ở tay, nhưng vẫn không thể đi làm, A Ấn sẽ thất vọng, sẽ khổ sở, sẽ tưởng niệm các bạn thân thiết trong tử lâu này, còn lo sợ không biết vết thương trên tay mình liệu có vấn đề gì không, này sợ tới sợ lui, tình thần nhất định là phía tổn thương nghiêm trọng a, phí tổn thất tinh thần này nhất định là phải thu...”

“Dừng!”

Vân Ly mở to cái miệng anh đào nhỏ nhắn, vuốt vuốt lỗ tai, có chút kinh ngạc nhìn chương quỹ: “Chương quỹ, người xác định ta chỉ là đã thương tay của người tên A Ấn kia sao? Xác định chẳng qua là tay của hẳn thôi sao? Mà không phải là đầu của hẳn sao?”

.... Nghe hẳn nói đến nghiêm trọng như thế, lần đầu tiên Vân Ly hoài nghi trong lòng, thật ra nàng không phải là đã thương tay của đối phương, mà là đầu của hẳn?

Chưởng quỹ nghiêm trang ngật đầu: “Ta xác định là tay, tiểu thư, nếu như theo lời của ngài là ngài đã thương đầu của A Ấn, những phí bồi thường kia cũng phải tính lên gấp bốn lần, nói cách khác đến lúc đó ngài phải bồi thường đến bốn vạn phí dụng, cho nên, ta rất xác định, ngài đánh đúng là tay.”

“...” Vân Ly.

“...” Mạc Ninh.

Miệng Mạc Ninh, hoàn toàn mở thành hình chữ ‘o’, này, từ lâu này... Rốt cuộc là địa phương quái dị đến thế nào a.

214. Q.2 - Chương 144: Chương 49.1

Bầu trời nhiều mây, xanh biếc một vùng.

Vách đá dốc cao vút đứng sừng sững, vách đã không cao, nhưng cũng đủ để trở thành một quái vật đá lởm chởm, toàn bộ đỉnh núi vô cùng sắc bén.

Nơi xa phía chân trời, một sợi dây thừng to thô ráp treo bên vách đá hiểm trở, một vị công tử mặt trắng, mặc một bộ áo bào màu xám tro rộng lớn, thân thể có chút gầy yếu ẩn dưới trường bào có vẻ càng thêm đơn bạc, hần nhìn như vô cùng đậm mạc, nhưng đôi mắt kia lại thâm thúy sáng ngời dị thường.

Tự mình lên vách đá cao lớn và dốc kia, bỗng chốc lại bám vào một làn ranh trên vách đá.

Làn ranh kia có một đôi giày màu đen, hần theo đôi giày kia nhìn lên, chống lại một đôi mắt đen nhánh như mực.

“Tốc độ quá chậm.” Chủ nhân của cặp mắt đen kia, không nóng không lạnh mà phun ra một câu.

Khóe môi của công tử mặt trắng kia nhếch lên, hai tay dùng sức, nhảy lên mặt đá, hần im lặng không nói lời nào vỗ tay một cái, rồi lại phui sạch bụi bặm trên người.

Thấy hần không lên tiếng, người nọ lại tiếp tục nói: “Lần này ngươi tốn thời gian nửa nén hương, lúc đến gần hang, tinh thần không tập trung, ngã trở lại đấy cốc.”

Phui sạch toàn bộ bụi bặm, công tử mặt trắng kia rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, thờ ơ cười một tiếng: “Mỹ nhân quan sát cẩn thận như vậy, hại ta có muốn trộm lười một cái cũng không được. Ai, luyện lâu như vậy, luôn phải có thời điểm lực bất tòng tâm, đúng không?”

Hần cười híp mắt nhìn nam tử lạnh lùng đứng bên cạnh, một đôi mắt sáng ngời như ánh trăng rằm.

Trong đôi mắt như có ánh sáng nhu hòa xẹt qua, đôi mắt của nam tử lạnh lùng kia sáng ngời, nói từng chữ một: “Tô Lăng Trạch đến Quý Hương từ lâu.” Dừng một chút, hần xoay người đi về hướng chân núi, giọng nói ôn hòa truyền đến: “Hần tìm tới cửa, ngươi liền tâm thần không yên, đang sợ cái gì sao?”

Thân thể thoáng chấn động khẽ đến không thể nhìn thấy, hần ngoan ngoãn ngậm miệng lại, trong mắt có mấy phần bất đắc dĩ.

Thật là... Cái gì cũng không gạt được hần.

Hần đi theo phía sau, vừa chầm chước chọn từ, ngưng ngừng nói: “Không phải ta sợ.”

Vũ Thú Kinh nhếch mày, cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Ừ, không phải sợ, là khản trương.”

“...” Khẽ bĩu môi, hần có chút bất đắc dĩ nói: “Dĩ nhiên, sao có thể không khản trương được, đường đường là Lăng Vương lại quan tâm đến từ lâu của ta như vậy, nếu phục vụ không chu đáo, người ta mà vùng tay lên, mang binh đến tịch thu toàn bộ từ lâu thì làm sao bây giờ, không thể chọc nổi.”

Hắn thân là lão bản, nhất định phải thời thời khắc khắc mà lo lắng cho tất cả nhân viên, sắp xếp đầy đủ đường lui, để cho bọn họ không lo lắng gì mà trở về nhà.

Mặc dù... Xã hội này không có thứ gọi là bảo hiểm lao động, nhưng đã muốn làm cho đến cùng, hắn vẫn là một lão bản giàu ý thức dân chủ.

“Sẽ không.” Vũ Thú Kinh nâng cao ngữ điệu trước sau như một không có chút gợn sóng nào: “Có ta ở đây.”

Nghe vậy, khoe môi hắn khẽ nhếch, cười như không cười: “Ừ.”

Đúng vậy a, những ngày khó khăn hơn đều đã trải qua, lại còn có thể sợ hãi một chút này hay sao.

Nếu như người của Quý Hương từ lâu ở chỗ này, tất nhiên sẽ có thể nhận ra vị công tử mặt trắng này, chính là vị thiên tài buôn bán nổi danh kinh đô Quý Ly công tử kia.

Vũ Văn Kinh mỉm cười đi theo phía sau, khí độ biếng nhác cùng phong tử tiêu sái tuấn dật kia, làm cho người khác bỏ qua sự gầy yếu của hắn, ngược lại càng cảm thấy hắn có thêm mấy phần tuấn tú.

Nhưng sợ rằng, ngoại trừ Vũ Thú Kinh, sẽ không có ai biết, đây chính là Quân Lam Tuyết đã biến mất bốn năm.

Trên mặt nàng, không hề có dung mạo tinh xảo thuộc về Quân Lam Tuyết, mà lộ diện mạo thư sinh trắng nõn, thoát nhìn tuấn tú nhưng cũng rất bình thường.

Quý Ly, vốn, chính là cách biệt.

Lúc này bên trong thành kinh đô, một chỗ nghỉ mát bên trong kinh hồ, nhị đương gia Vệ Tác của Quý Hương từ lâu, hấp tấp xông vào, vừa vào trong liền ghé đầu tìm kiếm khắp nơi: “Ồ, tiểu, tiểu, Ly tử đâu?”

215. Q.2 - Chương 145: Chương 49.2

Trong chòi nghỉ mát, đại đương gia— Long Trạch Hiên cũng không thèm nhìn hắn một cái, tiếp tục viết thơ tình cho thê tử yêu quý của hắn, vừa viết vừa suy nghĩ nhộn nhạo không biết sau khi nương tử mình nhận được thơ tình này thì sẽ mang về mặt xấu hổ kinh hãi đến thế nào.

Nhị đương gia— Kim Nhất Tử còn ôm trong người vài khối vàng lớn, đắc ý mơ mộng, hoàn toàn không để ý đến chuyện Vệ Tác xông vào.

Thấy bọn họ như vậy, Vệ tác cũng không tức giận, mà lại mang về mặt bình tĩnh ngồi xuống, chậm rãi châm trà uống, vừa không quên cảm thán nói: “Ai da, muốn, muốn. không tới, nay, ngày hôm nay, lại đụng, lại đụng phải đường, đường đường là Lăng Vương điện hạ, thật không, biết, biết là ta đây, đây, đã tu luyện phúc khí mấy phần đây, chậc chậc...”

Hừ, cũng không tin hai người các ngươi vẫn còn có thể ngồi im không nhúc nhích như vậy!

Quả nhiên, tiếng nói Vệ Tác còn chưa dứt, Long Trạch Hiên mới vừa rồi còn đang nghiêm túc viết thơ tình cùng Kim Nhất Tử vẫn đang mơ mộng hão huyền, hai người trong nháy mắt nhảy dựng lên, mặt kinh ngạc chạy về phía hắn.

“Cái gì? Người lại gặp được Tô Lăng Trạch?” Long Trạch Hiên kinh ngạc.

“Là thật hay giả? Nhìn hắn như thế nào? Có cao không? Có đẹp trai không? Là ta đẹp hơn hay là hắn đẹp hơn?” Kim Nhất Tử khiếp sợ.

“Nói nhảm.” Vệ Tác vô cùng đắc ý nhướn cao chân mày: “Ta, ta, ta...”

Lời còn chưa nói hết, Long Trạch Hiên cùng Kim Nhất Tử tựa hồ rất ghét bỏ lời của hắn, khinh bỉ nói: “Người cứ đem chữ lặp lại như vậy, nghe nhiều thế đúng là mệt mỏi.”

“...” Vệ Tác ở trong lòng chửi mắng thật to một hồi, lúc này mới ghen đỏ mặt nói: “Làm gì, muốn ta nói, nói cho các người biết? Trước, ta hỏi, các người, tiểu Ly tử đi đâu rồi?”

Một câu cuối cùng, rốt cuộc dưới tình trạng hấn ghen đỏ mặt, cuối cùng được phun ra.

Long Trạch Hiên cùng Kim Nhất tử bắt màn đến độ muốn giơ quả đấm đánh người, nơi hành lang lại có một vị công tử mặt trắng đi vào, Quân Lam Tuyết mỉm cười đi tới, vui vẻ chào nói.

” Vệ thiếu gia trở lại liền vội vã tìm ta, thật đúng là lần đầu tiên khó gặp a.” Nàng nhàn nhạt cười, dung nhan trắng nõn vô cùng tuấn tú.

Vừa nhìn thấy hấn, hai mắt Vệ Tác sáng lên, hài hước cười một tiếng: “Này, Ly tử, biết ta, ta hôm nay, thấy, người nào không? Bảo đảm, hù, hù chết người.”

“A, phải không? Như vậy xin hỏi Vệ thiếu gia thấy được vị thần nào, có thể khiến cho người kích động như thế a.” Nàng không chút để ý hỏi, hù chết nàng? Bốn năm, chuyện có thể hù được nàng thật đúng là không nhiều lắm.

Nàng cười khê tìm một chỗ ngồi xuống, tiện tay nâng chung trà lên, nhẹ nhấp một ngụm trà, khí độ biếng nhác cùng phong tư tiêu sái tuấn đạt kia lại có vẻ cực kỳ ưu nhã.

Vệ Tác thần bí cười hề hề một tiếng, giả vờ thần bí gọi hai vị đương gia khác: “Ai, ta nói Trạch, Trạch Hiên, một cái a, hai năm qua, tiểu Ly tử, chúng ta, chúng ta, quan tâm nhất, nhất, là chuyện của ai a?”

Long Trạch Hiên cười đến mặt gian trá: “Còn có thể là ai, không phải là Lăng Vương điện hạ đại danh鼎鼎 của Tĩnh Uyên vương triều chúng ta sao...”

Kim Nhất Tử dung tục nhếch môi: “Đúng a, thiếu niên tuấn mỹ a, tuấn mỹ như thần a, phong tư trác tuyệt a... Đường đường Lăng Vương điện hạ a...”

Đã có người nói trước nói cho, cho nên Quân Lam Tuyết đã sớm biết chuyện này, vì vậy cũng không kinh ngạc, chậm rãi cười: “Thì ra là hấn, nghe nói Vệ thiếu gia vẫn rất sùng bái Lăng Vương điện hạ, khó trách lần này thấy hấn hưng phấn như thế, ừ, có thể lý giải được, đối với người ta vừa thấy đã yêu? Yêu hấn?”

Vệ Tác vòng vo đảo mắt, kéo một kẻ mang vẻ mặt như gặp quỷ khác, lặng lẽ nói: “Này, người có cảm thấy không, tiểu Ly tử, phản, phản ứng rất kỳ quái?”

Long Trạch Hiên ngưng trọng gật đầu: “Quá kỳ quái.”

Một kẻ khác chen vào: “Không sai, ta nhìn hấn hiện tại, rất giống lúc trong tay ta không có ôm vàng, rất kỳ quái.” Kim Nhất Tử chen vào một câu.

Long Trạch Hiên co rút khóe miệng, hung hăng gõ đầu hấn một cái: “Trên tay ngươi vốn không có ôm vàng— rơi xuống đất rồi, còn không mau nhặt lên!”

Kim Nhất Tử lúng túng sờ mũi, vội vàng đem mấy khối vàng ôm lại trong ngực lần nữa.

Mà lúc này, Quân Lam Tuyết thuận tay, điểm vào một chỗ trong huyệt đạo của Vệ Tác, Vệ Tác giật mình, sờ cổ của mình, mắt hơi sáng lên, lại khê trầm xuống.

Tật xấu nói lắp của hấn này sợ là không đổi được, bất quá mỗi lần chỉ cần tiểu Ly tử điểm huyệt này của hấn, liền có thể giúp hấn chống đỡ một đoạn thời gian không nói lắp.

216. Q.2 - Chương 146: Chương 49.3

Bọn họ cũng vẫn đang mong hấn sửa lại đây, đầu tiên chỉ nói lại hai chữ, bây giờ lại nói lại đến ba chữ.

Gần đây đã tốt hơn rất nhiều, hy vọng có thể thay đổi đến đây đi.

Lắc đầu, Vệ Tác lại đem đầu óc suy nghĩ đến loạn ngầu trở lại nói: “Tiểu Ly tử, người đừng làm bộ như không biết a, cũng không phải là ta sùng bái hần, nếu không phải vì người, ta ngay cả nhìn cũng lười phải liếc hần một cái, người nói một chút, ta đây cũng là vì ai đó a.”

Trải qua kích thích huyết vị, giọng nói của Vệ Tác lại khôi phục bình thường, hần không thể một hơi đem tất cả lời muốn nói hết ra, bởi hần biết, điều này chỉ có thể duy trì một khoảng thời gian.

Quân Lam Tuyết lười biếng giương mày: “A? Thật ngại quá, ta còn thật không biết đấy, ta còn tưởng rằng Vệ thiếu gia ngài không thể kềm chế được cảm kị của thể tục, thích những trò kích thích bạo lực, chuẩn bị cùng Lăng Vương diện hạ đường đường tiến tới độn tình cảm nồng nàn... Ừ, ta nghĩ, điều này nhất định có thể được lưu vào sử sách, người sẽ được lưu truyền thiên cổ, Vệ thiếu gia.”

Khóe miệng Vệ Tác hung hăng co rút, trên mặt tràn đầy hắc tuyến, có chút tự giận mình tự làm tự chịu, cầu xin tha thứ: “Được được được, người miệng lưỡi sắc bén, ta nói không lại người còn không được sao.”

Quân Lam Tuyết cười cười, nhẹ nhấp ngụm trà, cũng không nói nữa.

”Bất quá...” Vệ Tác thiếu gia rồi rầm lúc lâu lại lên tiếng: “Tiểu Ly tử, ta nói cho người sự thật, người tính toán mua ngôi phủ trạch kia, người biết nơi đó là ở trong tay ai sao?”

Quân Lam Tuyết giương mắt nhìn hần: “Người là nói, Tô Lăng Trạch?”

“Không sai, chính là hần!” Vệ Tác nói tiếp: “Ta hôm nay cũng mới biết, ngẫu nhiên gặp hần lúc trong phủ, nói là tới xem phủ một chút.”

“Hần đồng ý bán sao?” Quân Lam Tuyết hơi nhíu mày một cái, trong lòng có chút lo lắng.

“Hần chưa nói không đồng ý, nhưng cũng chưa nói là đồng ý, bất quá nhìn thái độ của hần, ta nghĩ hần sẽ nguyện ý.” Vệ Tác cẩn thận nhớ lại vẻ mặt Tô Lăng Trạch lúc ấy: “Phủ trạch kia, nhất định phải mua?”

Bọn họ rõ ràng biết rất rõ thân phận của Quân Lam Tuyết, nhưng lại không rõ ràng lắm chuyện giữa nàng cùng Tô Lăng Trạch, vậy mà những năm gần đây bọn họ lại tra được có không ít người muốn điều tra tung tích của nàng, trong số những người đó có người của Tô Lăng Trạch.

Mà mỗi lần nhắc tới Tô Lăng Trạch này, tiểu Ly tử đều có chút mất tự nhiên, vị vậy Vệ Tác ba người đương gia bọn họ mới có hứng thú với vị Lăng Vương diện hạ kia như vậy.

“Mua.” Quân Lam Tuyết không chút do dự: “Còn phải dựa theo kế hoạch mà tiến hành.”

“Được, sau ngày mai, sợ rằng người phải đích thân đi Lăng Vương phủ lấy khế đất.”

Hần chỉ phụ trách hỏi han, người đóng dấu chân chính phải là tiểu Ly tử.

Nghe vậy, cặp mắt của Quân Lam Tuyết buông xuống, không tiếng động thở dài, đi Lăng Vương phủ... Thật đúng là có chút thách thức a.

Chương 50.1: Chỉ nguyện vì nàng, cam nguyện hủy diệt.

Bên ngoài hành lang.

Vũ Thú Kinh một thân y phục màu đen đứng sau lưng nàng, cau mày thấp giọng hỏi: “Thật sự không muốn ta đi?”

Trước người, Quân Lam Tuyết không chút để ý đùa giỡn tám giấy mua bán chuyển nhượng vừa mới nhờ Vũ Thú Kinh viết theo yêu cầu của mình: “Không cần, Vũ Thú mỹ nhân, nếu là người đi, hần sẽ hoài nghi ngay lập tức.”

Tô Lăng Trạch cũng không phải là kẻ dễ lừa gạt như vậy.

Huống chi Vũ Thú Kinh người này lạnh như băng, một chút cũng không thích hợp với việc nói chuyện làm ăn.

Ngôi biệt viện này rất lớn, nếu thật sự là thương lượng giá cả sợ rằng sẽ không thấp, nếu hần vừa xuất hiện ở nơi kia, người ta còn có thể cho rằng hần là đi chém giết, mà không phải đi thương lượng giá cả. Gan nàng rất nhỏ.

Nàng đúng thật là không yên tâm để cho Vũ Thú Kinh đi làm chuyện này.

Vũ Thú Kinh đi vòng qua ánh mắt của nàng, nhìn bóng dáng như đã định liệu trước của nàng, cũng không miễn cưỡng, chẳng qua là nhàn nhạt nói: “Tiểu Ngôn có tức.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết sững sốt, vội vàng ngẩng đầu, trên gương mặt thanh tú trắng nõn có mừng rỡ: “Có thật không? Hắn ở đâu? Những năm này như thế nào?”

Đây là chuyện mấy năm nay, mà Quân Lam Tuyết nàng quan tâm nhất.

217. Q.2 - Chương 147: Chương 50.2

Nàng rời đi, chính là vì không muốn liên lụy đến Khúc Vô Nham.

Vì nàng mà đã có quá nhiều người chết.

Hiện tại nàng là địch nhân, là kẻ thù của Tĩnh Uyên đế, của cả hoàng thất, Quân gia đã không còn, nàng cũng không hi vọng Khúc gia sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nên nàng phải đi.

Nàng đi khắp nơi tìm kiếm tung tích Tiểu Ngôn, nhưng lại không nghĩ đến trong quá trình tìm kiếm Tiểu Ngôn, lại gặp Vũ Thú Kinh.

Đó là mùa đông ba năm trước đây, tuyết trắng đầy trời, nàng nhìn thấy Vũ Thú Kinh đến từ Minh Sùng quốc, máu trên người đã bị đông lại, vừa động, khối máu đông trên người kia liền rơi xuống, nàng cho rằng Vũ Thú Kinh gặp phải đuối giết, vậy mà Vũ Thú Kinh lại chỉ nhàn nhạt trả lời nàng một câu.

Hắn nói: “Nàng chết, ta giết.”

Quân Lam Tuyết cảm thấy huyết dịch toàn thân đã bị băng tuyết đầy trời đóng băng lại.

Bởi vì nàng biết, ‘nàng’ trong miệng Vũ Thú Kinh, chính là mẫu thân ruột thịt của hắn, hoàng hậu Minh Sùng quốc.

Hoàng hậu Minh Sùng quốc chết, Vũ Thú Kinh liền thoát khỏi tất cả đuối giết cùng vương mắc, mà bắt hoàng tử dưới sự nâng đỡ của hắn, trở thành thái tử, hai năm sau khi hoàng đế Minh Sùng qua đời, bắt hoàng tử thế chỗ, bắt hoàng tử còn trẻ tuổi, lúc trước vẫn bị hoàng hậu áp chế, hoàng hậu chết, không ai chấp chưởng quyền hành của hoàng thất Minh Sùng quốc, bắt hoàng tử liền lệ thuộc vào Vũ Thú Kinh.

Ngay cả khi gặp phải chuyện chánh sự quan trọng gì cũng không xử lý được chu toàn, cũng sẽ phái mật thư vạn dặm khẩn cấp đưa đến hỏi ý kiến của Vũ Thú Kinh.

Vì vậy thay vì nói hoàng đế Minh Sùng quốc là bắt hoàng tử, nhưng người chân chính nắm quyền sinh sát lại là Vũ Thú Kinh.

Vì tránh để đệ đệ quá lệ thuộc vào mình, Vũ Thú Kinh mới mượn cơ hội hộ tống Quân Lam Tuyết cũng nhau trở lại kinh đô Tĩnh Uyên, không trải qua khổ luyện, làm sao có thể trở thành một đế vương thành tựu một đời.

Vì vậy lúc này, ở kinh đô Tĩnh Uyên hoàng triều, Quý Hương tửu lâu có một mối quan hệ vô cùng mật thiết với Minh Sùng quốc.

Hai nước đều là hai nước mạnh nhất trên đại lục, tuy có xung đột, nhưng lại không thể có chiến tranh, nếu hai nước có chiến loạn, không những cả dân chúng hai nước đều phải chịu tội, mà còn có thể cho các nước khác có cơ hội, thừa dịp hai nước đánh nhau kịch liệt, ngồi tại chỗ ngư ông đắc lợi.

Vì thế Vũ Thú Kinh ở kinh đô, có thể coi như là cá gặp nước.

Nhìn thấy bộ dáng trầm tư của Quân Lam Tuyết không biết đang suy nghĩ gì, đáy mắt tràn ngập cảm khái, Vũ Thú Kinh khẽ cúi người, ngồi xuống, thản nhiên nói: “Nếu là tin tức đáng tin, thì có lẽ là đang ở Phong Xuân các.”

Một câu nói này kéo suy nghĩ của Quân Lam Tuyết trở về.

“Phong Xuân các?” Quân Lam Tuyết không biết mình có nghe lầm hay không, có chút không thể tin nổi hỏi lại một lần nữa: “Chính là ổ cường đạo lớn nhất trên núi Thước Kiều bên ngoài kinh thành Phong Xuân các? Chính là Phong Xuân các không chỉ cướp của thủ phủ kinh thành Bành gia, còn đánh cho cấm vệ quân tới hoa rơi nước chảy Phong Xuân các?”

Tiểu Ngôn nhà nàng.... Thật sự là chạy đi làm cường đạo?

Vũ Thú Kinh liếc xéo nàng một cái, môi khẽ nhếch: “Thủ phủ kinh đô, không phải người sao.”

Đúng ra mà nói, cửa hàng của Bành gia chỉ có thể được coi là thủ phủ trước kia của Bành gia, mà hiện tại người đảm nhiệm danh hiệu thủ phủ chính là người ở trước mắt khiến cho người ta không biết phải làm gì này.

“Khụ khụ.” Quân Lam Tuyết sờ mũi, vội vàng than thở nói: “Đừng, ta rất nghèo, cách thủ phủ như vậy vẫn còn một khoảng cách lớn.”

Vũ Thú Kinh có chút bất đắc dĩ.

Không biết là người nào nói, núi không có núi cao, chỉ cần có thần tiên tắc linh, tiền không cần phải nhiều, đủ dùng là được.

Hiện tại bộ dạng thần giữ của nàng bây giờ chẳng phải là tự vỗ vào mặt mình hay sao?

“Tiểu Ngôn thật sự ở Phong Xuân các sao? Hắn ở nơi nào...”

Núi Thước Kiều ở bên ngoài là nơi cường đạo lộng hành nhất, đã thành danh từ lâu, đừng nghe tên thấy đẹp như vậy, cũng thốc dạn ngoan cường, trên núi có vô số nhóm người cường đạo, nàng không nghĩ tới Tiểu Ngôn sẽ ở trên núi Thước Kiều.

218. Q.2 - Chương 148: Chương 50.3

“Yên tâm.” Vũ Thú Kinh thản nhiên nói: “Bên cạnh hắn có một lão nhân rất lợi hại, không thể tiếp cận, nên không có cách nào dò la, bắt quá lão nhân kia đối với Tiểu Ngôn rất tốt.”

Vũ Thú Kinh khó có được một câu nói dài như vậy, xem ra chuyện không sai.

“Người nọ chắc là Thất trưởng lão.” Quân Lam Tuyết chỉ có thể nghĩ đến người này, trong đông đảo các trưởng lão chết đi trong vụ náo động đó, Thất trưởng lão cũng mất tích, nghĩ đến việc ban đầu chính là thất trưởng lão, đã mang Tiểu Ngôn đi.

Quân Lam Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Người thân duy nhất của nàng, không sao là tốt rồi, xem ra ngày khác nhất định phải lên Phong Xuân các xem tên kia một chút.

“Quý công tử, Vũ Thú thiếu gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

Một gã người làm đến bẩm báo.

Quân Lam Tuyết nhìn tờ giấy mua bán chuyển nhượng trong tay, hơi do dự một lát, nhưng vẫn đứng dậy.

“Vậy ta đi trước.”

Nên tới sẽ phải tới, xem ra Lăng Vương phủ lần này, không thể không đi.

Vũ Thù Kinh gật đầu một cái: “Cẩn thận.”

“Ừ.” Quân Lam Tuyết đáp một tiếng, nói với hạ nhân kia: “Có thể đi rồi.”

Vừa nói vừa đi ra ngoài.

”Đúng rồi, ba vị đương gia đâu.: Nàng chợt nhớ tới Vệ Tác ba người bọn họ.

“Đại đương gia đi đến cửa hàng ở thành nam, Nhị đương gia nói là đi thị sát sự vận hành của các tửu lâu, Tam đương gia ở bên trong khổ phòng.” Hạ nhân một mực cung kính đáp.

Quân Lam Tuyết không thể nhịn nổi co rút khóe miệng: “Bởi vì, thê tử của Đại đương gia cũng ở thành nam, hắn bây giờ là đi theo thê tử của mình tình ý mặn nồng, mà trên người Nhị đương gia lại không có tiền ăn cơm, không thể làm gì khác hơn là mượn có thị sát để được ăn một bữa tiệc lớn, mà Tam đương gia... Vàng trên người hắn lại mất, hiện tại là đang ở trong khổ phòng để tìm thêm vài khối vàng nữa?”

“... ” Hạ nhân cúi đầu thật thấp: “Công tử... anh minh.”

Quân Lam Tuyết im lặng.

Không phải là nàng anh minh, mà là nàng đã hiểu rõ ba tên này vô cùng, Đại đương gia Long Trạch Hiên là một thê nô, mỗi ngày không có gì đều bám lấy thê tử, Nhị đương gia Vệ Tác quả thật rất ‘Bỉ ố’, không có việc gì liên chơi bởi lêu lổng, Tam đương gia Kim Nhất Tử... đừng nói nữa, người cũng như tên, trong mắt chỉ có vàng.

Cũng may cơ nghiệp của nàng không có bị ba tên này làm cho tán gia bại sản, nàng thật may mắn... May là mình vẫn còn thông minh.

Lên xe ngựa, Quân Lam Tuyết ôm chặt tờ giấy chuyển nhượng trong ngực, đáy lòng đột nhiên khẩn trương.

Chợt lại không khỏi tự giễu, đã qua bốn năm, sợ là hắn... Đã sớm quên mình.

Cho dù nhớ, vậy thì như thế nào đây.

Nàng cố gắng tập võ, cố gắng mở rộng thể lực của mình, vì để có một ngày có thể báo thù cho cha mẹ.

Thù nhà của nàng là đất nước của hắn.

Giữa bọn họ, vĩnh viễn có một khoảng cách không có cách nào vượt qua, không cách nào vượt qua.

Cũng giống như thế, nàng không thể nào buông tha cho mối thù của cả gia tộc, mà hắn cũng không thể nào trơ mắt nhìn giang sơn của mình bị hủy.

Đây, chính là khoảng cách lớn nhất giữa bọn họ.

Gió từ từ thổi tới, kiệu mềm ngừng lại trước đại môn Lăng Vương Phủ, giờ phút này tâm Quân Lam Tuyết, lại bình tĩnh lại ngoài ý muốn, không còn khẩn trương như trước.

Nói rõ ý đến với tên hạ nhân gác cửa Lăng Vương phủ, lính gác vội vàng đi vào thông báo, chỉ chốc lát sau, quân sự Lý lão của Lăng Vương Phủ vội vàng ra đón.

Nhìn thấy Lý lão, Quân Lam Tuyết hơi ngẩn ra, không nghĩ tới lâu như vậy chưa trở về, nơi này, ngay cả quân gia cũng đã thay đổi.

” Quý công tử, nghe danh đã lâu không bằng gặp mặt, không nghĩ tới Quý công tử còn trẻ như vậy.” Lý lão khách khí nói.

219. Q.2 - Chương 149: Chương 50.4

Quân Lam Tuyết khẽ mỉm cười: “Lý lão coi trọng, không biết Lăng Vương điện hạ có ở trong phủ hay không?”

Lý lão vội vàng nói: “Dĩ nhiên dĩ nhiên, hôm qua nhận được bái thiếp, điện hạ liền đem chuyện ngày hôm nay dời lại, chờ Quý công tử tới trước, mời vào mời vào.”

Quân Lam Tuyết mỉm cười gật đầu, theo sau nàng tiến vào Lăng Vương phủ.

Vận mệnh đã an bài vốn đã không còn cách nào để thay đổi.

Sau khi vào phủ hai cây hoa ngọc lan vẫn còn ở đó, cơn gió thổi tới, khắp viện tràn ngập mùi hoa.

Chú chim trong lồng tre nhỏ ẩn mình dưới tàng cây mà chú mèo đen nhỏ ưa thích vẫn còn ở đó, treo trên nhánh cây, lắc lư nghiêng ngả.

Con đường bên tay trái vẫn thông đến hậu viện kia, hạ nhân liên tục bận rộn.

Bộ quần áo hạ nhân kia mặc trên người, giống bộ quần áo năm xưa nàng mặc như đúc, thoát nhìn vừa cứng nhắc vừa có chút già giặn.

Quân Lam Tuyết chợt dừng bước, mắt buông xuống, hít một hơi thật sâu.

Đối với nơi sinh sống đầu tiên khi đến với thế giới này, trí nhớ này...

Rất cuộc so với trong tưởng tượng của nàng còn khác sâu hơn.

“Quý công tử?” Thấy nàng dừng bước, Lý lão quay đầu lại nghi hoặc, kêu một tiếng.

Quân Lam Tuyết ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: Nơi này, thật là thơm.”

Lý lão sửng sốt, chợt bình tĩnh lại, ha ha cười một tiếng, trong mắt cũng như vẻ mặt lão có mấy như đang khoe khoang của vật quý hiếm, vội vàng chỉ vào cây hoa ngọc lan bên người nói: “Quý công tử người được chính là hương thơm của hoa ngọc lan đây, hiện tại chính là mùa hoa nở, ngài nhìn xem, hai cây hoa ngọc lan này thật sự rất tươi tốt.”

“Đúng vậy.” Quân Lam Tuyết cười một tiếng: “Hoa vẫn nở như trước, chỉ lòng người ngắn ngủi.”

Lý lão ngẩn ra, tựa hồ có chút không rõ tại sao nàng lại đột nhiên nói ra những lời này, nghe giọng nói của nàng, phảng phất như đã trở về từ trong rất nhiều đau khổ, khiến cho hắn cảm thấy có chút kì lạ.

Quân Lam Tuyết chỉ nhàn nhạt cười nói: “Đi thôi, đừng để Lăng Vương điện hạ phải chờ.”

“A, vâng vâng vâng, Quý công tử mời vào trong.” Lý lão phục hồi lại tinh thần, vội vàng nói.

Lúc này, một tên hạ nhân tiến đến đón, cung kính nói: “Điện hạ cho mời Quý công tử đến thư phòng.”

” Làm phiền dẫn đường.” Quân Lam Tuyết mỉm cười nói.

Người nọ tựa hồ cũng không ngờ thủ phủ kinh đô vẫn còn trẻ và tuấn tú như vậy, không khỏi ngẩn người, rồi sau đó có chút xin lỗi cúi đầu, vội vàng đi tới hậu viện.

Đi tới thư phòng, ngoài ý muốn Tô Lăng Trạch cũng không ở đó, Quân Lam Tuyết cũng không hỏi nhiều, chẳng qua là ngồi trên ghế, nhàn nhạt quan sát thư phòng.

So với trong trí nhớ giống nhau như đúc, một chút thay đổi cũng không có, nhìn cách bày trí quen thuộc, đáy lòng Quân Lam Tuyết càng trở nên lơ lửng.

Tầm mắt đột nhiên rơi vào một bức vẽ trên tường, quân lam tuyết sửng sốt.

Trên bức tranh vẽ một nữ tử, tướng mạo quen thuộc, dung mạo quen thuộc, khóe miệng theo thói quen giương lên, cặp mắt linh động, này... Không phải là nàng sao.

Quân lam tuyết đứng dậy, không thể tự chủ mà bước đến trước bức vẽ kia.

Tranh này tựa hồ là mới vừa vẽ không lâu, lại giống như đã được vẽ từ rất lâu trước kia, dưới cùng, có mấy chữ viết tang thương mà có lực.

“Không sợ mười tượng nghiêng ngả, không sợ ngàn cách bốn phương, không ngại cách biệt nhân sinh, nhưng chỉ nguyện vì nàng, cam nguyện hủy diệt.”

“Mỗi ngày vẽ một chút, chỉ mong lúc vẽ thành, giai nhân sẽ ở đây.”

220. Q.2 - Chương 150: Chương 51.1: Đau Một Ngày, Nhớ Một Ngày.

Mỗi ngày vẽ một ít, hi vọng lúc bức họa này hoàn thành.

Tiểu nô tài, người có thể sẽ trở lại.

Vậy mà người rời đi quá lâu, lâu đến mức đã không còn cách nào có thể tính toán được cả ngày lẫn đêm đã mất bao nhiêu thời gian, lâu đến mức hấn sợ cho dù khi bức họa này hoàn thành, cũng không có cách nào nhìn thấy người trở lại.

Hắn chỉ có thể vẽ thêm chút hoa văn trên xiêm áo, cho dù là vẽ nhiều thêm mấy đóa hoa, nhiều thêm vài sợi tóc.

Thời gian dài, nơi có thể vẽ thêm trên bức họa ngày càng ít, nhưng trong lòng vẫn còn phần mong đợi kia như cũ, chỉ cần bức họa này hoàn thành, người kia sẽ trở lại.

Mà không phải, tranh họa đã thanh, nhưng giai nhân không ở.

Trước mắt tựa hồ xuất hiện một ảo giác, bóng dáng nam tử, cầm bút đứng vẽ phía trước, suy nghĩ phải đặt bút như thế nào, mới có thể vẽ bức họa này lâu hơn một chút, lâu hơn một chút nữa.

Rồi lại một ngày kia, khi người hấn mong đợi đã lâu xuất hiện, chỉ còn một chút nữa, là có thể hoàn thành.

Quân lam tuyết vươn tay, muốn chạm vào rung động trước mắt, tay lại dừng lại trong không trung, không cách nào tiến về phía trước, lại càng không có cách nào rút về.

Sâu trong nội tâm có chút tâm tình gì đó, từng chút một lan tràn, khuếch tán, khiến nàng không thể ngăn lại.

“Là ai. đừng có sờ loạn!” Mạc Ninh đi vào thư phòng vừa lúc nhìn thấy một màn này, lập tức kêu lên: “Đây chính là đồ vật quý giá của chủ tử, đừng hư người không đền nổi đâu!”

Lúc này tay của Quân Lam Tuyết đang vươn ra giữa không trung thoát rất giống như đang muốn chạm vào bức họa kia, nàng rút tay về, mí mắt buông xuống, che giấu khóe mắt ươn ướt, bộ dạng ứng thuận yếu ớt cười: “Xin lỗi, tại hạ chỉ là thấy bức họa này... Có chút đặc biệt, cho nên có chút ngạc nhiên.”

Quả thật rất đặc biệt, vẽ mấy năm, mỗi ngày thêm một chút, cho đến hôm nay, dấu vết mực mới cùng mực cũ chồng lên nhau, khiến nàng cảm thấy...

Tâm ý hoảng loạn.

Vốn tưởng rằng hấn đã sớm quên mất nàng.

Nhưng không nghĩ đến trí nhớ lại khắc sâu như vậy, từng chút lại từng chút một vẽ nàng trông sống động đến như vậy.

Mạc Ninh không để ý đến lời của nàng, khẩn trương đến kiểm tra bức họa, sau khi xác định thấy không có bất kì hư hỏng nào mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà lúc này, Tô Lăng Trạch từ ngoài cửa đi vào.

Hương hoa ngọc lan theo bóng dáng tiêu sái mà phiêu tán, xâm nhập vào mũi.

“Chủ tử.” Mạc Ninh nhìn thấy Tô Lăng Trạch, vội vàng nghênh đón.

Tô Lăng Trạch đáp một tiếng, tầm mắt rơi vào trên người một người nam tử trẻ tuổi khác bên trong nhà, mắt khẽ híp một cái.

Phảng phất như cảm nhận được tầm mắt của Tô Lăng Trạch, thân thể Quân Lam Tuyết không thể kiềm chế được mà thoáng cứng nhắc, chợt quay đầu lại, nhìn về hướng Tô Lăng Trạch.

Cầm bào nguyệt nha vẫn quen thuộc như vậy, ngay cả hoa văn vẫn giống như trong trí nhớ của nàng như đúc, vẫn là khí độ thờ ơ lạnh nhạt kia, vẫn là tư thái lạnh nhạt cao nhã, người nọ Tô Lăng Trạch.

Người ấy đã khắc sâu vào trong trái tim của nàng.

Nàng không sợ Tô Lăng Trạch sẽ nhận ra nàng.

Một người dung mạo có thể thay đổi, nhưng thân hình sẽ không.

Vì thế những năm này, nàng đều mặc áo bào rộng lớn, như vậy có thể thay đổi thân hình lúc ban đầu, đánh lừa tầm mắt của mọi người.

Một người dung mạo có thể thay đổi, nhưng giọng nói sẽ không thay đổi.

Cho nên những năm này, mỗi lần nàng nói chuyện cũng sẽ cố ý đè thấp tiếng nói, để giọng nói của mình nghe giống nam nhân một chút, không lâu sau, nàng cũng dần hình thành thói quen, cho dù không nguy trang, giọng nói cũng vẫn là như thế.

Thật thật giả giả, cái thật giấu giữa cái giả, như vậy, càng làm cho người khác khó phân biệt hơn không phải sao.

221. Q.2 - Chương 151: Chương 51.2

Vì vậy, chỉ một lúc, nàng liền hồi phục lại tinh thần, mỉm cười chấp tay: “Tại hạ Quý Ly, tham kiến Lăng Vương điện hạ, ngưỡng mộ đại danh của điện hạ đã lâu, hôm nay được gặp, vinh hạnh vạn phần.”

Giọng nói có chút quen thuộc.

Giống như đã từng nghe thấy trong trí nhớ.

Nhưng lại có chút bất đồng, rồi lại có chút tương tự.

Tô Lăng Trạch lẳng lặng nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt, tựa hồ như muốn từ những gì xa lạ kia tìm ra chút quen thuộc như trong trí nhớ, con người sâu thẳm như chìm vào trong đầm lầy sâu thẳm khó có thể nắm bắt.

Cảm giác như có như không, xen lẫn xa cách nồng đậm.

Người trước mắt, sẽ là nàng sao.

“Ừ.” Tô Lăng Trạch thu hồi ánh mắt đầy hàm ý, nhàn nhạt đáp một tiếng, đi tới trước bàn đọc sách, ngồi xuống.

” Mạc Ninh, pha trà.” Hắn gọi một tiếng, giọng nói lạnh nhạt, trước sau như một trong trẻo lạnh lùng.

Quân Lam Tuyết cười nhạt: “Không cần phiền toái, Lăng Vương điện hạ cũng biết mục đích ta tới đây, cũng đã đồng ý bán phủ đệ kia, Quý Ly hôm nay tới, chính là để ký tên chấp thuận.”

Vừa nói vừa cầm giấy tờ chuyển nhượng bản thân đã sớm chuẩn bị xong đưa tới.

Tô Lăng Trạch không trả lời, chỉ hờ hững đón lấy, ánh mắt đang nhìn đến những dòng chữ cứng cáp có lực, có chút âm trầm.

Không phải chữ viết của nàng.

Hắn đặt giấy tờ chuyển nhượng xuống, không nhìn được thở dài một tiếng, bất quá chỉ là giọng nói có phần tương tự, người giống người mà thôi... .

Hắn quá mong đợi. Nên đã nhắm tưởng thành nàng.

Đang lúc ấy, Dương Thành bước vào thư phòng, trong tay một chén thuốc nóng hổi, trực tiếp đi tới trước mặt Tô Lăng Trạch, thấp giọng nói: “Chủ tử, thuốc đã sắc xong rồi, ngài nhân lúc còn nóng uống đi.”

Tô Lăng Trạch gật đầu một cái, thản nhiên nói: “Cứ để đi trước đi.”

Quân Lam Tuyết nhìn chén thuốc đen ngòm trước mặt hắn, lòng bàn tay hơi căng thẳng, theo bản năng hỏi: “Lăng Vương điện hạ hôm nay tựa hồ như... Thân thể khó chịu?”

Nghe vậy, Dương Thành đứng sau lưng Tô Lăng Trạch giải thích: “A, Quý công tử hiểu lầm rồi, đây chỉ là một chút bệnh nhỏ trên người điện hạ thôi, cũng không đáng ngại.”

Quân Lam Tuyết nhìn hắn một chút, do dự một chút, lại nói: “Ách, tại hạ từng có mấy năm nghiên cứu y thuật, nếu Lăng Vương điện hạ không chê, Quý Ly có thể giúp điện hạ xem một chút.”

Tô Lăng Trạch có chút kinh ngạc: “Người biết y thuật?”

Quân Lam Tuyết cũng khẽ mỉm cười: “Hiểu chút da lông mà thôi.” So với Mạc lão, y thuật của nàng như vậy chỉ có thể được coi là da lông mà thôi.

Chẳng qua là trong đáy lòng vẫn có một chút tư tâm, muốn xem một chút hắn... Có tốt hay không.

Vì vậy cho dù biết Lăng Vương Phủ có thần y Mạc lão, vẫn không nhận được mà nói như vậy.

Bốn năm này, có cái gì nàng chưa từng học qua.

Độc, y, hai thứ này đã từng đem lại cho nàng quá nhiều đau khổ, nàng là người không chịu thua, sau khi trúng độc bị người hãm hại, thua bởi loại chuyện như vậy, một lần là đủ, tuyệt đối không muốn phát sinh lần thứ hai.

Cho nên sau khi có cơ hội, nàng một lòng quyết tâm tìm hiểu về hai lĩnh vực này.

Ban ngày luyện võ, buổi tối tập độc, tập y, Vũ Thú Kinh là một huấn luyện viên vô cùng lạnh lùng và nghiêm túc, vì vậy võ công của nàng bốn năm này có thể coi như là tiến bộ vượt bậc.

Bất quá đối với độc được nàng tương đối tinh thông, mà trung y bác đại tinh thâm, cho dù nàng nghiên cứu thời gian lâu như vậy, cũng chỉ có thể chẩn đoán một ít bệnh lí, nếu gặp phải một loại bệnh nặng nào đó, vẫn không có cách nào như cũ.

Tô Lăng Trạch ngẩng đầu, ánh mắt đen sâu nhìn thẳng vào mắt của nàng, nhưng lại nói một đằng đáp một nẻo: “Quý Ly... sao?”

222. Q.2 - Chương 152: Chương 51.3

“Người là người Minh Sùng quốc?” Hắn nhàn nhạt hỏi, sau đó cầm chén thuốc lên uống, sắc mặt không thay đổi, phảng phất như trong tay hắn không phải là một chén thuốc hôi thối khó ngửi, mà là một ly trà thơm.

Quân Lam Tuyết dời tầm mắt đi chỗ khác, ánh mắt khẽ hạ thấp: “Không sai, Quý gia Lâm thành Minh Sùng quốc.”

Tô Lăng Trạch cúi đầu, uống thuốc xong, trực tiếp để cho Quân Lam Tuyết đến bên cạnh hắn, thản nhiên nói: “Không nghĩ tới Quý công tử còn trẻ như vậy, không chỉ có giỏi làm ăn, còn có thể biết y thuật, thật là tuổi trẻ tài cao.”

Hắn vươn tay, đặt trước mặt Quân Lam Tuyết, nói: “Vậy liền xem giúp Bỗ vương một chút đi.”

” Vậy tại hạ liền bêu xấu.” Quân Lam Tuyết làm như không có chuyện gì xảy ra cầm lấy cổ tay trắng nõn hắn đặt trên thư án, nhưng trong lòng có chút khản trương.

Cố gắng khắc chế vẻ mặt của mình, bàn tay trắng nõn đặt trên cổ tay hần, nghiêm túc chắn mạch.

Tô Lăng Trạch chăm chú nhìn vào đôi bàn tay trắng nõn kia, thanh khiết tinh tế, như một khối ngọc thô trên quý nhất chưa được mài dũa, hoàn mỹ không tì vết, hần không khỏi câu môi, bàn tay của một nam tử, sẽ mảnh khảnh như thế sao.

Quân Lam Tuyết cũng chú ý tới chú ý tới tầm mắt của Tô Lăng Trạch, nhưng lại cố làm như không biết tiếp tục bắt mạch, Tô Lăng Trạch người này tâm tư sâu kín, hần có thể dựa vào nhất cử nhất động của người, hoặc từ một ánh mắt bất kỳ mà suy đoán ra ý nghĩ trong lòng người, nếu hiện tại nàng lộ ra một chút sơ sót, hần nhất định sẽ bắt đầu hoài nghi.

“Sao?” Chợt, Quân Lam Tuyết đang bắt bắt mạch không khỏi nghi ngờ kêu lên một tiếng, đột nhiên ngừng đầu lên nhìn chằm chằm Tô Lăng Trạch.

“Thế nào, Quý công tử?” Tô Lăng Trạch nhàn nhạt hỏi, hần biết trên người mình có vết thương cũ, còn là một vết thương khó chữa, nhưng Mạc lão cũng không có cách nào trị tận gốc, chỉ có thể từ từ điều trị, sau này mới có thể chuyển biến tốt, hần cũng không để tâm, nhờ những vết thương này, hần mới có thể nhớ nàng lâu hơn, lâu hơn.

Quân Lam Tuyết chậm rãi thu hồi tay, ánh mắt nhìn Tô Lăng Trạch có chút phức tạp, nàng không nghĩ tới tâm phế Tô Lăng Trạch lại bị tổn thương nghiêm trọng như thế, người này đã xảy ra chuyện gì? Nuôi một đám thủ hạ lợi hại đến vậy còn để mình bị thương đến dạng này.

” Quý công tử cứ nói đừng ngại, đối với bệnh trên người, ta cũng đã rõ ràng.” Tô Lăng Trạch trước sau như một lạnh lùng trong trẻo nói, cặp mắt đen sâu thẳm kia cũng không buông tha cho bất kỳ một cơ hội nào, bất kỳ một chi tiết nào mà chăm chú nhìn vào nàng.

Quân Lam Tuyết cân nhắc dùng từ một chút, nói: “Lăng Vương diện hạ.... Tựa hồ bị thương quá nặng?”

Vị trí tim phổi bị tổn thương nghiêm trọng như thế, như vậy vết thương cũng chỉ có thể liên miện, nếu như không xử lý kịp thời, quả thật rất dễ lưu lại di chứng giống như Tô Lăng Trạch bây giờ.

Không thể nhiễm gió rét, không chịu được ẩm ướt, đặc biệt là khi trời mưa xuống, chỉ sợ cũng phải chịu đau đớn một chút, giống như ở hiện đại, nếu sau khi phẫu thuật không điều dưỡng thật tốt, như vậy vết thương mỗi khi trời mưa, hoặc cảm lạnh, cũng sẽ mơ hồ cảm thấy đau.

Tô Lăng Trạch không gật đầu, cũng không lắc đầu, chẳng qua là thản nhiên nói: ” Cái gì gọi là thương thế nặng, chẳng qua cũng chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.”

Bị thương ngoài da có thể trị, vết thương trên tim thì làm sao có thể chữa khỏi.

“Huống chi, đau đớn này, với Bổn Vương mà nói thì cũng không tính là gì.”

“...” Trong nháy mắt Quân Lam Tuyết lại chăm chú nhìn vào hần, hần đây là... Tự ngược sao?

“Quý công tử.” Tròng mắt đen của Tô Lăng Trạch giống như một dòng nước xoáy, chuyển một cái, liền có thể hút người vào trong, hần chỉ vào ngực, nói: “Những thứ thương tích này, ở nơi này, nó đau một ngày, ta liền biết đã qua bao nhiêu ngày.”

Đã qua bao nhiêu, kể từ ngày nàng rời đi.

Quân Lam Tuyết mơ hồ có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của hần, trong lúc nhất thời, vậy mà không tìm được lời nào phản bác.

“Khụ khụ...”

Đang lúc ấy, Tô Lăng Trạch tựa hồ như đang muốn nói gì, lại không cẩn thận hô hấp, không nhịn được ho khan.

“Người, người có khỏe không?” Quân Lam Tuyết không chút nghi ngại vội vàng vỗ lưng giúp hần, giúp hần hít thở.

Nàng cơ hồ cũng là hành động theo bản năng, ngay cả chính nàng nhất thời cũng không kịp phản ứng, chờ nàng ý thức được mình đã làm gì, hai tròng mắt Tô Lăng Trạch lại như một cơn sóng dữ dội không sợ hãi,

nhìn nàng không chớp mắt.

223. Q.2 - Chương 153: Chương 52

Quân Lam Tuyết chưa bao giờ phủ nhận việc trước kia nàng thích hắn.

Nhưng một phần tình cảm này bị nàng lắng đọng trong lòng bốn năm, nguyên tưởng rằng loại cảm giác đó đã sớm phai nhạt, như trong bốn năm này, nàng đã từng muốn rời khỏi hắn.

Nhưng, hiện tại nàng mới phát hiện, lắng đọng không có nghĩa là quên, kia tựa hồ chỉ là một loại bình tĩnh bộc phát, tình cảm chỉ biết càng lún càng sâu, càng lâu càng mãnh liệt.

Nàng chậm rãi rút tay về, mắt rũ xuống, thản nhiên nói: “Ta khuyên Lăng Vương điện hạ không cần cây mạnh, thân thể là do cha mẹ ban tặng, người bạc đãi thân thể mình, cũng là bạc đãi cha mẹ người, huống chi bệnh tật lâu như vậy, càng ngày càng khó trị, ngày sau nếu tạo thành di chứng, thua thiệt chỉ có mình.”

Tô Lăng trạch chính lại hô hấp, con người đen bóng lặng lẽ nhìn nàng, một lúc sau chợt cười một tiếng: “Được, vậy thì chữa.”

Quân Lam Tuyết tựa hồ không nghĩ tới nàng chỉ nói một câu như vậy, liền thay đổi quyết định của hắn, không khỏi sưng sốt một chút.

Mà Tô Lăng trạch lại tiếp tục nói: “Thực không dám giấu diếm,

thần y nổi danh trong phủ của Bồn Vương, trước đây không lâu có việc đã đi ra ngoài, hắn để lại phương thuốc cùng phương pháp chữa trị, Bồn vương đang lo lắng vì không tìm được người quan tâm đến thân thể hư yếu này, nếu Quý công tử hiểu biết y thuật, thì có thể làm phiền Quý công tử một chút được không?”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết giương mắt trừng hắn, hắn đây là có ý gì? Muốn nàng chữa trị cho hắn theo phương pháp của Mạc lão?

“... Lăng Vương điện hạ, tại hạ chỉ hiểu được đôi chút, thân thể điện hạ ngàn vàng, vẫn là nên giao cho thái y dày dặn kinh nghiệm.”

Mạc lão là thần y nổi tiếng đã lâu, mặc dù nàng quả thật rất ngưỡng mộ y thuật của Mạc lão, nhưng nàng lại không thể không nghi ngờ dụng tâm của Tô Lăng Trạch.

Trong hoàng cung thái y nhiều như vậy, cho dù Mạc lão thật sự không có ở đây, thì tại sao lại cần nàng?

Bọn họ bắt quá chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên.

Tô Lăng Trạch thản nhiên nói: “Bồn vương không tin bọn họ.”

“...” Đối mặt với sự thẳng thắn của hắn, Quân Lam Tuyết cảm thấy tức cười.

Đúng là, trong phân tranh ngôi vị khó tránh khỏi những vị thái y kia sẽ bị những hoàng tử khác mua chuộc, động tay động chân trên thân thể của hắn, hắn không tin những thái y kia là đúng, nhưng Tô Lăng Trạch nói lại có ý nghĩa khác.

Hắn không tin những thái y kia, lại tin người mới gặp lần đầu là nàng, chuyện này nói như thế nào cũng thật khó giải thích nổi đi?

Quân Lam Tuyết bỗng nhiên cười một tiếng, thật thật giả giả nói: “Chẳng lẽ điện hạ sẽ không sợ, ta cũng bị những hoàng tử khác mua chuộc, cố ý tiếp cận người?”

” Người không dám.” Ánh mắt sâu và đen của Tô Lăng Trạch sáng ngời, không chút cố kỵ đưa mắt nhìn nàng: “Bởi vì người có chuyện muốn cầu ta.”

“...” Người được lắm.

Không nói về việc này, coi như Quân Lam Tuyết có ngu đi nữa, cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của Tô Lăng Trạch.

Đây là uy hiếp.

Nếu nàng không đáp ứng, đừng nghĩ đến việc mua ngôi biệt viện kia.

Nếu nàng dám động tay động chân, cho dù ngôi biệt viện kia đã ở trong tay nàng, hẳn cũng có biện pháp lấy về.

Quân Lam Tuyết hít một hơi thật sâu, âm thầm buồn bực vì sao Tô Lăng Trạch lại có thể gian trá như vậy, nhưng nghĩ đến Vũ Thú Kinh, lại phải nhìn xuống.

Ngôi biệt viện kia, nguyên bản chính là vì Vũ Thú Kinh.

“Sao rồi?” Tô Lăng Trạch tựa hồ rất có kiên nhẫn, lại giống như đã biết trước nhất định nàng sẽ đáp ứng.

Quân Lam Tuyết lại phun thêm một ngụm nữa trong lòng, một lần nữa ngẩng đầu, lại tươi cười bình tĩnh như cũ: “Dĩ nhiên, có thể vì Lăng Vương điện hạ phân ưu, là vinh hạnh của tại hạ.”

Thấy nàng đáp ứng, đôi mắt sâu đen thăm thẳm của Tô Lăng Trạch xẹt qua một tia sáng, tựa hồ rất hài lòng.

Hắn quay đầu lại, mặt mũi nói với Dương Thành: “Lấy phương thuốc cùng cách trị liệu Mạc lão đã lưu lại đến đây.”

Dương Thành sửng sốt, trong lòng có chút khó hiểu, nhưng đi theo bên người điện hạ nhiều năm, hẳn mơ hồ nhận ra được điều gì đó, vội vàng thấp giọng đáp lệnh.

Điện hạ tựa hồ đối với Quý Ly này có chút quái dị.

Trên thực tế, nào có phương thuốc cùng cách dùng gì ở đây, Mạc lão căn bản cũng không rời đi, bất quá nếu điện hạ nói như vậy, tự nhiên sẽ có kế hoạch của hắn. Không thể nghi ngờ.

Phương thuốc gì, trực tiếp gọi Mạc lão đến tại chỗ viết là được.

Vì vậy, Dương Thành rời đi trước, có chút quái dị nhìn nam tử gầy yếu kia, vị Quý lão bản nổi danh này, không biết chọc gì điện hạ rồi, cứ nhiên lại khiến điện hạ để tâm như vậy.

Dĩ nhiên, những thứ này Quân Lam Tuyết không rõ ràng lắm, nhưng trong lòng mơ hồ đã có chút hoài nghi.

Nàng hiểu, Tô Lăng Trạch sợ là đã có chút hoài nghi nàng.

Âm thầm thở dài, đã sớm biết một khi đã đến Lăng Vương phủ đã là một sự khiêu chiến lớn, nhưng vẫn không nghĩ tới sẽ gặp bất lợi như vậy, thua ngay trận đầu.

” Mạc Ninh, chuẩn bị kiệu.” Tô Lăng Trạch chậm rãi đứng dậy, nhận lấy áo choàng thị nữ đưa tới.

“Chủ tử muốn ra ngoài sao?” Mạc Ninh nghi ngờ.

Tô Lăng Trạch thắt nút áo choàng xong, thờ ơ nhìn về phía Quân Lam Tuyết, vừa nói với Mạc Ninh: “Bổn vương muốn cùng với Quý công tử thưởng thức ngôi biệt viện ở thành Tây kia.”

Ngôi biệt viện ở thành Tây kia, dĩ nhiên là nơi Quân Lam Tuyết muốn mua rồi.

“... Điện hạ, thật ra thì ta đã xem qua rồi...” Quân Lam Tuyết vội nói, thấp thoáng có chút nhút nhát, Tô Lăng Trạch này rốt cuộc lại muốn giở trò quỷ gì đây?

Khóe môi Tô Lăng Trạch lại ngoác lên: “Rất tốt, Bổn vương còn chưa xem qua, không bằng Quý công tử liền mang bổn vương đi dạo một chút đi.”

Dừng một chút, hắn vừa cất bước, vừa đi vừa nói: “Vốn là muốn xây dựng thành biệt viện của Lăng Vương Phủ, nhưng nếu là Quý công tử cần, Bổn vương sẵn sàng từ bỏ thứ mình thích, ý của Quý công tử như thế nào?”

“...” Quân Lam Tuyết âm thầm cắn răng.

Nàng tin, nếu nàng dám nói một chữ ‘không’, thì cũng đừng nghĩ đến việc mua bán.

Bất tri bất giác, nàng lại bị Tô Lăng Trạch nắm mũi dắt đi.

Quả nhiên, đấu với hồ ly, nàng... còn quá non.

Gió rất nhẹ, không hề lạnh.

Ngôi viện yên tĩnh này rất thanh nhã.

Đây là lần đầu tiên Quân Lam Tuyết tới ngôi biệt viện này, mang theo một chút tò mò cùng thương cảm.

Bên người Tô Lăng Trạch thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng ho khan, nghe vào lòng nàng càng làm cho lòng người thêm loạn.

Một người đã từng ẩn nhẫn như vậy, một người đã từng lạnh nhạt như vậy, tại sao thân thể lại kém như vậy?

Chẳng lẽ là lúc mang binh đánh giặc bị thương sao, như vậy, những năm này, hẳn trải qua trong quân đội như thế nào?

Nàng đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, cũng không phát hiện, Tô Lăng Trạch đi bên người của nàng, thỉnh thoảng sẽ nhìn nàng bằng một cặp mắt bí hiểm.

Mạc Ninh thỉnh thoảng sẽ cau mày, nhìn chằm chằm hai người đi phía trước, không hiểu chủ tử muốn làm cái gì, mặc dù ngay cả hắn cũng cảm giác được chủ tử đang dần trở nên quái dị.

“Nghe nói...”

Vừa lúc đang đắm chìm trong không khí, Quân Lam Tuyết bỗng nhiên yếu ớt mở miệng: “Nơi này từng là hành viện của thái tử.”

“Không sai.” Giọng nói của Tô Lăng Trạch vừa trong trẻo lại lạnh lùng, không nghe ra bất kì tâm tình gì: “Thái tử thông đồng với địch quốc bị tịch thu nhà cửa, những thứ có liên quan đến thái tử cho đến ngày hôm nay, không người nào dám đụng đến.”

Mọi hắc khê nhếch: “Chỉ có Quý công tử là đặc biệt, mọi người đều sợ không thể tránh khỏi thị phi càng xa càng tốt, người lại chẳng hề để ý đi vào nơi thị phi.”

224. Q.2 - Chương 154: Chương 52.2

Quân Lam Tuyết chỉ biết rằng nàng muốn mua ngôi biệt viện này, khẽ mỉm cười, nói: “Người có chí riêng, bất quá, thân trong sạch không sai trái, ta tự nhận không thẹn với trời đất, sao lại e ngại với những thứ kia?”

“Huống chi lúc nơi này vẫn chưa là hành viện của thái tử, chẳng qua chỉ là phủ đệ của Lễ bộ thượng thư Hàn đại nhân mà thôi.”

Tô Lăng Trạch ngừng cước bộ, ánh mắt xẹt qua một tia nghi ngờ, có chút không hiểu tại sao nàng lại nói những lời này.

Quân lam tuyết không để ý đến nghi ngờ của hắn, tiếp tục nói: “Hàn đại nhân là vị quan tốt, thanh liêm một lòng vì dân, Hàn đại nhân có một nữ nhi, càng thêm dịu dàng hiền thực có tri thức hiểu lễ nghĩa, nữ nhi Hàn gia có một thanh mai trúc mã, là Danh tướng quân, hai người từ nhỏ đã ân ái, người nhà hai nhà thấy vậy rất vui mừng, chuẩn bị mở hôn sự cho bọn họ, vậy mà, đang ở lúc bọn họ sắp thành thân, đại thọ của lão thái hậu, thái tử Minh Sùng quốc đến chúc thọ, liếc nhìn thấy nữ nhi của Hàn đại nhân, cũng thỉnh cầu hoàng thượng đem gả, bởi vì đối phương là thái tử Minh Sùng quốc, bệ hạ vì không muốn để cho hai nước nảy sinh mâu thuẫn, liền hạ chỉ đem gả, đem nữ nhi Hàn gia đến Minh Sùng quốc, sau thái tử Minh

Sùng quốc kế vị, thành hoàng đế Minh Sùng quốc, mà nữ nhi Hàn gia dựa vào sự sủng ái của hoàng thượng, trở thành quốc gia chi mẫu Hoàng hậu nương nương.”

Quân lam tuyết che giấu thương cảm sâu trong ánh mắt, vừa đi vừa nói: “Tướng quân kia đau đớn vì mất đi người thương, cực kì bất mãn với cách làm của hoàng thượng, dứt khoát từ quan đến Minh Sùng quốc, mà bởi vì việc này, hoàng thượng giận dữ, cả nhà hai người có liên quan đều bị tịch thu tài sản, mà ngôi biệt viện này, sau không có việc gì thì được trao thưởng cho thái tử Tô Mạc Thiên, mà vị tướng quân kia ngàn dặm đuổi theo thê tử, bằng vào võ nghệ xuất sắc ở Minh Sùng quốc tìm cách mua chuộc được quan chức, từng bước đi lên, rốt cuộc gặp được nữ nhân mình yêu mến, lúc này, nữ nhi Hàn gia đã là hoàng hậu, nhưng hắn chỉ là một phó tướng, nữ nhi Hàn gia cũng không quên vị tướng quân kia, âm thầm tương trợ, để cho hắn trở thành thân vương họ ngoại, hai người gặt Minh Sùng để tư thông, sinh hạ một đứa con, vì để cho con mình cùng vị tướng quân kia trở thành hoàng đế, vị hoàng hậu kia không tiếc tự tay giết con ruột của mình cùng Minh Sùng đế, đuổi giết con trai ruột của mình...”

Hoặc có lẽ là, sẽ không có ai biết được sự thật này.

Vậy mà những thứ này, cũng là khi Vũ Thú Kinh còn sống, để hành sự, mẫu thân của hắn không tiếc ngàn dặm đuổi giết hắn, lại vừa muốn bồi dưỡng nhi tử do nàng cùng vị tướng quân kia tư thông.

Vì vậy, ngôi biệt viện này, đối với Vũ Thú Kinh mà nói, rất có ý nghĩa.

Tô Lăng Trạch buồn mắt, bí mật này, chỉ có người hoàng thất biết, hơn nữa chỉ trong lúc ban đầu nghi ngờ, hắn mới dần hiểu được.

Thì ra, là vì Vũ Thú Kinh.

Vì.. Người khác.

Quân Lam Tuyết nói xong, lẳng lặng quan sát bốn phía, ánh mắt chợt rơi vào trong vườn lê.

Cây lê, kết quả.

Nàng đi thẳng về phía cây lê kia, đột nhiên phi thân lên trên cây lê, dùng tốc độ cực nhanh hái xuống mấy trái lê nhỏ, dùng tay áo xoa xoa rồi bỏ vào trong miệng cắn, còn không quên đưa cho Tô Lăng Trạch một quả, cười nói: “Nghe nói lê mọc tự nhiên còn ngon hơn so với lê do người trồng, không biết có phải thật không, điện hạ cũng nếm thử một chút.”

Tô Lăng Trạch nhìn quả lê nhỏ trong tay một cái, ánh mắt trong trẻo thoáng qua vài tia sáng, không chần chừ cắn một miếng: “Ừ, ngọt.”

Mạc Ninh ở phía sau, nghe vậy nước mắt nhất thời chảy ròng ròng, không quá hai ngày, ngày trước hắn hái chính là chất, còn thứ nhìn không khác gì mấy trước mắt này lại ngọt? Rõ ràng là mấy trái lê giống nhau có được hay không?

Quân Lam Tuyết cười cười: “Điện hạ thật thích nói giỡn, rõ ràng là rất đắng, sao lại ngọt được.” Như tâm của nàng lúc này, đau đớn mà đắng ngắt.

Môi mỏng của Tô Lăng Trạch nhướn lên, không trả lời, người hái không giống nhau, ăn vào đương nhiên cảm giác bất đồng.

Người hái, thì ngọt.

Tiểu nô tài, diện mạo một người dù có thay đổi như thế nào đi nữa, khí chất một người dù có che dấu như thế nào đi nữa, cho dù là chân trời góc biển, cho dù trong biển người mịt mờ, hay vũ hóa thành tro, chỉ cần là người, ta đều nhận ra.

Người đã không muốn nói rõ, vậy tùy người.

Người đã cố ý giấu diếm, vậy theo người.

Ta cũng thuận theo người giả vờ như không biết, còn tốt hơn người để ta lại một mình, quay đầu không thấy.

225. Q.2 - Chương 155: Chương 53

Trên phố, Lăng Vương phủ.

Một vị công công mang theo thánh chỉ của Tĩnh Uyên để đến Lăng Vương phủ.

“Muốn bốn vương lên núi Thước Kiều trừ loạn sơn tặc?” Tô Lăng Trạch thờ ơ nhìn thánh chỉ này, giọng nói lạnh như băng.

Tên công công kia là một người rất giỏi quan sát sắc mặt, vừa nghe thấy giọng nói Tô Lăng Trạch, liền biết trong lòng hắn nổi giận, vội nói: “Lăng Vương điện hạ, đây là thánh chỉ do chính tay bệ hạ hạ xuống, nô tài cũng không có cách nào, nếu ngài không nhận, nô tài trở về cũng không tiện giao phó, điện hạ còn rơi vào tội kháng chỉ thì không phải là...” Tự làm khó mình.

Tô Lăng Trạch thu hồi thánh chỉ, ôn hòa liếc hắn một cái: “Bốn vương có nói không nhận sao.”

“Ách, ha ha...” Công công xoa xoa tay, mặt cười ngượng ngập: “Kia, thánh chỉ đã đưa đến, nô tài có thể trở hồi cung phục mệnh không ạ?”

Tô Lăng Trạch không để ý đến hắn, công công kia không thể làm gì khác hơn là thở dài, nhanh chóng đi mất không còn thấy bóng người.

“Điện hạ.” Dương Thành nhíu mày nói: “Bệ hạ rõ ràng đem việc này giao cho thất hoàng tử, tại sao lại chuyển đến tay ngài vậy?”

Tô Lăng Trạch không trả lời, ánh mắt đắm chìm trong suy nghĩ.

Mạc Ninh ở bên cạnh không kiềm chế được, giận dữ nói: “Nhất định là Khúc Vô Nham ở bên cạnh giở trò quỷ!”

Nhắc đến Khúc Vô Nham Mạc Ninh liền tức giận, tên kia quỷ kế đa đoan, những năm gần đây nắm đây giao du với các hoàng tử, đem các hoàng tử trở thành món đồ chơi mà đùa giỡn, nhìn các hoàng tử tự giết lẫn nhau hắn mới sống tốt.

Sắc mặt Dương Thành nghiêm trọng: “Trước một nhóm cấm vệ quân đi trừ phiến loạn, trở lại lại chết hơn phân nửa, thổ phỉ trên núi Thước Kiều này quả thật không đơn giản.”

Tô Lăng Trạch nhàn nhạt mở miệng: “Vì thế chuyện này mới giao cho Bốn vương làm.”

Hôm nay hắn nắm hơn phân nửa binh quyền của Tĩnh Uyên hoàng triều, lập không ít chiến công.

Ngay từ lúc hắn đề nghị đầu quân Tĩnh Uyên để đã biết hắn muốn nắm binh quyền, trước sau phái không ít người đến ám sát, lại không thu hoạch được gì, còn thuận lợi để hắn lấy được chiến công cùng binh quyền.

Vì vậy Tĩnh Uyên sợ, sợ hắn dùng binh quyền trong tay làm ra đại loạn gì.

Vì là người có công, hắn không thể công khai thu hồi binh quyền, không thể làm gì khác hơn là đem nhiệm vụ đơn giản lần này giao cho Tô Lăng Trạch.

Nếu như hoàn thành, kia đối với hắn mà nói, chẳng qua là làm việc nhỏ, bất quá chỉ là diệt một nhóm thổ phỉ mà thôi.

Nhưng lần này bọn thổ phỉ trên núi Thước Kiều vô cùng quỷ dị, nếu như không thành công, đường đường là Lăng vương nắm trong tay trọng binh mà ngay cả một nhóm thổ phỉ cường đạo cũng không giải quyết được, Tĩnh Uyên dĩ nhiên là có cơ để thu hồi binh quyền.

“Chủ tử, chúng ta làm sao bây giờ?” Mạc Ninh lo lắng hỏi.

Theo lý thuyết Tô Lăng Trạch tay cầm trọng binh nhất định có thể dễ dàng tiêu diệt đám cường bạo này.

Nhưng trọng điểm là ở chỗ, thứ trọng binh kia trong tay Tô Lăng Trạch, không thể vào hoàng thành.

Biên quân tiến vào Hoàng thành, sẽ khiến cho mỗi đời quân vương xuất hiện hiện tượng thoái vị, không có một đời đế vương nào bằng lòng để cho một đạo quân không nghe lệnh mình tiến vào trong Hoàng thành tạo thành uy hiếp.

Quân lệnh như núi, những người đó chỉ nghe theo quân lệnh, không nhận người.

Vì thế Tô Lăng Trạch không thể vận dụng những quân lính kia, chỉ có thể điều động cấm vệ quân, vậy mà tổn thất cửa gác đã khiến cấm vệ quân hoa tổn rất nhiều sĩ khí, muốn dùng tới, lại càng khó hơn.

Tô Lăng Trạch không trả lời, mà hỏi tới một chuyện khác: “Ngôi biệt viện kia, có người vào ở sao?”

Mạc Ninh sững sốt, hoàng hôn nhận ra người hần hỏi là Quý Ly, vội vàng nói: “Chủ tử ngài đang nói đến Quý Ly đó à, ngày đó sau khi chúng ta rời đi, hần đang mang vào, tựa hồ cũng không ít người kì quái.”

Tô Lăng Trạch cúi đầu, hần không biết bốn năm này tiểu nô tài phải trải qua như thế nào.

226. Q.2 - Chương 156: Chương 53.2

Nhưng có thể thành lập buôn bán khổng lồ như vậy, nghĩ đến đây, chắc hẳn nàng cũng không phải dễ dàng gì, huống chi, những chuyện kì quái của nàng, cũng người trong lâu của nàng, kì quái một chút hần đều không kinh ngạc.

Chẳng qua là...

Không nghĩ tới nàng cư nhiên sẽ ở cùng một chỗ với Vũ Thú Kinh.

Tin tức của con người thâm trầm này, thật làm cho người ta... Chán ghét.

“Đi thôi.” Hần chợt đứng dậy, chấp tay sau lưng, không nhanh không chậm đi ra ngoài.

“Chủ tử, ngài muốn đi đâu?” Mạc Ninh cùng Dương Thành liền vội vàng hỏi.

“Thước Kiều sơn.”

Mạc Ninh sững sốt, chợt vội vàng ôm lấy một chiếc áo choàng đuổi theo: “Chủ tử chờ một chút a, trong núi ẩm ướt nặng, ngài mặc thêm nhiều áo vào kéo bị lạnh a!”

Mà lúc này, trong hoàng cung.

Mỗi một vị hoàng tử sau khi trưởng thành sẽ được phong hào rồi chuyển ra ở phủ ngoài hoàng cung, trừ thái tử ra, hoàng tử trưởng thành đều không cho phép ở lại hoàng cung, mà vị Thất hoàng tử này ngoài ý muốn lại vẫn chưa nhận được phong hào, vẫn sống trong cung.

Nếu nói Thất hoàng tử này không nhận được sủng ái mà không được phong vương thì còn có lí, nhưng rõ ràng bây giờ hần là hoàng tử được sủng ái nhất, vì vậy tất cả mọi người đều cho rằng, vị trí thái tử Đông cung, trừ hần ra thì không còn có thể là ai khác.

Vậy mà, Thất hoàng tử lại là người không có kiên nhẫn.

Thái tử Tô Mạc Thiên rời đi đã lâu, vốn cho rằng vị trí thái tử sẽ là của mình, nhưng Tĩnh Uyên vẫn không có tuyên cáo, điều này làm cho Thất hoàng tử rất bất mãn, đã không kiềm được mà kết bè kết cánh khắp mọi nơi, làm nhiều chuyện mờ ám.

“Gấp cái gì.” Một giọng nói trầm thấp dễ nghe từ trong phòng truyền tới, một nam tử tuấn mỹ ngồi trên ghế quý phi dài, thờ ơ thưởng thức cái ly trong tay, thần nhiên nói: “Ngôi vị hoàng đế này, giang sơn này, sớm hay muộn sẽ là của người.”

Tô Chỉ Trần vẫn mang bộ dáng thư sinh như cũ, nhìn như khiêm tốn, nhưng lời nói ra lại sắc bén bội phần: “Lão bất tử kia không biết lẽ mề cái gì, muốn truyền thì cũng truyền nhanh một chút, không truyền thì cũng đừng trách ta động thủ.”

Khúc Vô Nham nhếch môi cười một tiếng, một nụ cười phong hoa tuyết đại nở trên môi, ưu nhã mà tôn quý: “Hoặc giả, hắn là đang muốn rèn luyện tính kiên nhẫn của ngươi.”

Lời nói tuy như thế, nhưng trong mắt phương, lại không thể nhìn được mà xẹt qua một tia ý cười.

Hắn cảm thấy bị ai thay cho Tĩnh Uyên để, vị hoàng tử đáng sủng ái lại không sủng ái, lại đi sủng ái một tên ngu ngốc chỉ được cái mã như vậy.

Nếu là đổi từ Tô Chỉ Trần sang Tô Lăng Trạch, vậy sẽ là một cục diện khác.

Mặc dù hắn không vừa mắt với bất kì kẻ nào trong Tĩnh Uyên hoàng thất, lại không thể không thừa nhận, Tô Lăng Trạch đúng là một kẻ khó lường.

Bất quá, điều này không phải là hợp ý hắn sao?

Nếu như cũng là kẻ ngu xuẩn, thì trò chơi này... Còn phải chơi như thế nào đây?

“Ngươi thấy tam ca lần này có thể thành công hay không?” Thất hoàng tử vẫn có chút lo lắng, nếu Tô Lăng Trạch thật sự có thể trừ được phiền loạn thì sao bây giờ?

“Không thể.” Không chút do dự mà khẳng định.

“Sao ngươi lại có thể khẳng định như vậy?”

Khúc Vô Nham cười một tiếng, trong tiếng cười kia mang theo sự tính toán cùng lạnh lùng.

“Hắn không dám động thủ.”

Bởi vì trên núi Thước Kiều, có một người khiến hắn không thể ngờ được.

Quân Tiểu Ngôn ——

“Báo ——”

Một tiếng kêu rõ to vang lên ở Xuân Phong các.

Phong Xuân các, ổ cường đạo lớn nhất trên núi Thước Kiều, bốn năm trước một già một trẻ đột nhiên tới đây, trực tiếp khiêu chiến hai đại trại chủ của Phong Xuân các, trở thành trại chủ mới.

Không phục thì đánh tới khi người phục mới thôi.

227. Q.2 - Chương 157: Chương 53.3

Bởi vì vị lão nhân kia võ công cao cường, tên tiểu quỷ kia lại quỷ kế âm mưu càng nhiều không thể đếm xuể, mọi người không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận vị lão đại mới này.

Mà lúc này, người thoát nhìn trên dưới mười tuổi kia, hai mắt mở to, đôi mắt nhỏ vô cùng xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn như anh đào bĩu xuống, giống như một loại trại chủ tiểu chính thái, chính là Quân Tiểu Ngôn đã mất tích bốn năm.

Hắn đang ngồi ở vị trí lão đại, được người phục vụ cung kính.

Đột nhiên một tiếng kêu báo xuất hiện, khiến hắn giật mình, làm hắn thiếu chút nữa đã nuốt xuống toàn bộ đùi gà.

“Cái gì đấy, không nhìn thấy lão đại đang ăn chân gà nướng sao, làm lão đại ghen thì làm sao bây giờ?” Một gã nam tử cường tráng hầu hạ Quân Tiểu Ngôn mở miệng mắng.

Tên báo tin kia rụt cổ lại, găng gượng nói: “Lão đại, Hồ tử lại đùa giỡn nữ nhi Tiểu Hoa của Vương đại thẩm!”

“Cái gì!” Quân Tiểu Ngôn trong nháy mắt nhảy từ trên ghế lên, mặt tức giận: “Hổ tử kia thật là to gan, ngay cả vợ tương lai của ta cũng dám đùa giỡn!”

“A Tài!” Hấn nổi giận đùng đùng hét to một tiếng.

“Có! Lão đại có gì phân phó?” A Tài tới báo tin sắc mặt nghiêm chỉnh, vội vàng đáp lại.

Quân Tiểu Ngôn như một ông cụ non đưa tay xoa lưng: “Truyền lệnh bản đại vương, để Hổ tử vì bản đại vương làm ta chín mươi chín món gà nướng hương vị khác nhau mang đến đây, nếu không thì đừng mong bước ra khỏi cửa phòng một bước!”

“Vâng!” Về mặt A Tài sáng lạn, hào hứng đi ngay lập tức.

Trong lòng lại nghĩ thầm, Hổ tử lần này thăm rồi.

Nếu đem tất cả những loại hoa quả thông thường, như nho chuối tiêu ô mai táo lê đào quýt mận mai dứa lựu bưởi xoài rễ cây vân vân cùng với hạt sen nhỏ trúc sầu riêng linh tinh, còn có hoa quả khô, vừng mè đậu phộng, hạnh nhân hạt thông ngũ cốc hoa màu, còn có rau dưa như củ sen khoai sọ bắp ngô, cà chua bí đỏ khoai lang đậu đỏ, còn có cánh hoa sen hoa lê hoa đào hoa mai cũng... hoa hồng, còn có những dược liệu như cam thảo vỏ quýt để lâu năm ngũ vị sinh địa, vân vân đều kết hợp như vậy...

Khoảng cách tới chín mươi chín loại gà nướng có khẩu vị khác nhau, vẫn còn tới hơn ba mươi vị nữa.

Cho nên, hấn rất vui.

“Báo——”

A Tài vừa đi, một tiếng truyền báo khác lại nhanh chóng truyền vào.

Quân Tiểu Ngôn lão đại khó chịu, vợ tương lai hấn tự chọn cư nhiên lại bị người khác đùa giỡn, hấn đang muốn chuẩn bị đi bồi dưỡng tình cảm với vợ đây, sao vẫn còn có chuyện tới tìm hấn đây?

“Hôm nay sao lại có nhiều chuyện như vậy a! Nói mau nói mau, Bản đại vương còn muốn đến chỗ Hoa Hoa đây.” Quân Tiểu Ngôn mặt mày buồn bực.

“Ách...” Khóe miệng người đến không khỏi giật giật vài cái, hấn có thể nói xen vào một câu không, lão đại coi trọng A Hoa, đã là một đại cô nương mười sáu tuổi, là cành hoa duy nhất trong Xuân Phong các bọn hấn— Hoa các!

Nhưng dù lão đại là trại chủ, cũng không thể chối bỏ việc hấn mới chỉ có mười tuổi a!

A Hoa có thể gả cho hấn sao...

“Là như thế này, lão đại, các huynh đệ sưởi chân núi phát hiện hai kẻ khả nghi!”

“Cái gì!” Quân Tiểu Ngôn lại một lần nữa nhảy lên ba thước.

“Theo như các huynh đệ điều tra, thì người tới dường như là một Vương gia...”

Quân Tiểu Ngôn nổi giận: “Tên hoàng đế kia vẫn chưa từ bỏ ý định! Còn muốn tiêu diệt chúng ta!”

“Nghe nói hình như là Lăng Vương điện hạ...”

“Các huynh đệ, mở cơ quan cho Bản đại vương, tăng cường mai phục, đem những kẻ kia... Hả, cái gì? Người mới nói là ai?” Mắt to xinh đẹp của Quân Tiểu Ngôn đột nhiên chớp chớp, tiến tới trước mặt của hấn.

“Lăng Vương...” Người nọ run rẩy lặp lại một lần, Lăng Vương a, Vương gia mang binh liên tục thắng bốn năm trận a, không dễ chọc a.

“A, Vương gia địa thúc!”

Mây kiếm của Quân Tiểu Ngôn nhả lại, làm sao bây giờ, người tới là người có gian tình với tỷ tỷ của hấn nhưng cũng là người đã hại cả nhà của hấn, hấn có nên đánh hay không?

Quân Tiểu Ngôn bắt đầu lọt vào một nan đề nhân sinh khó giải quyết.

228. Q.2 - Chương 158: Chương 54

Phong cảnh trên núi Thước Kiều rất đẹp, Tô Lăng Trạch một chút đều không giống như đến nơi này điều tra tình hình địch, trái lại lại giống như đến đây du ngoạn, Mạc đại hộ vệ đi theo sau lưng hắn, thỉnh thoảng hắn trở mình liếc mắt mấy lần, bày tỏ sự bất mãn trong lòng, dọc đường đi theo đều cẩn thận.

Không phải là hắn thích cầu nhàu, thân thể chủ tử đã không còn cường tráng giống như trước đây, kể từ lần bị trọng thương nhưng lại chậm trễ thời gian chữa trị, cho nên mới để lại di chứng như vậy, cũng khiến cho hắn từ một đại hộ vệ trở thành một lão ma ma, ngày nào cũng phải nhắc nhở chủ tử cần cái này cần cái kia, tổng thể chính là khiến cho hắn có cảm giác như không hoàn thành nhiệm vụ đàng hoàng...

Hắn là hộ vệ a.

“Trước mặt có người tới.” Giọng nói của Tô Lăng Trạch đột nhiên thấp xuống.

Mạc Ninh lập tức vểnh tai lắng nghe, quả nhiên nghe được có tiếng người, Tô Lăng Trạch xoay người lại liếc mắt nhìn, chỉ vào một chỗ, ý bảo Mạc Ninh trốn đi, sau đó, hắn tự mình ngồi dưới một gốc cây, dựa vào cây, giả như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng bước chân ngày càng gần, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng cãi vã.

Trong đó có một giọng nói Tô Lăng Trạch cảm thấy cực kỳ quen tai.

“Lão đại, ngài đi chậm một chút, cẩn thận kéo ngã.”

“Đừng có xem Bản đại vương thành một đứa trẻ, cũng chỉ là đi đường, người cho là Bản đại vương chỉ mới là đứa trẻ ba tuổi sao?”

“...Lão đại, mười tuổi vẫn chỉ là đứa trẻ a...”

“Người nói cái gì?”

“Ôi, mới vừa rồi nô tài đau răng không nói được gì cả.”

“Vậy mới đúng, chuyện ngày hôm nay, không cho phép ai nói với gia gia, biết không?”

“Biết biết, thuộc hạ đã nhớ.”

Giọng nói quen thuộc, đập vào mắt chính là một khuôn mặt quen thuộc tràn đầy ngây thơ.

Hài đồng đã thay đổi rất nhiều, vậy mà Tô Lăng Trạch vẫn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra người trước mắt.

“Quân Tiểu Ngôn.”

Quân Tiểu Ngôn đột nhiên dừng bước, đôi mắt xinh đẹp mở to, nhìn chăm chăm vào người trước mắt, gương mặt kia mơ hồ mang theo vài phần quật cường nghiêm trọng, khiến cho lòng Tô Lăng Trạch căng thẳng trong lòng.

A Lang đi phía sau Quân Tiểu Ngôn giống như gặp phải đại địch, lập tức chắn trước mặt Quân Tiểu Ngôn, thân thể run rẩy nói: “Lão đại, có A Lang ở đây! Ta sẽ bảo vệ người!”

Lời nói tuy là như thế, nhưng hai chân vẫn run lên.

Trước mắt này không phải là người bình thường a, trong tay nắm mười mấy vạn trọng binh, vung tay lên một cái là có thể tiêu diệt cả Xuân Phong các.

“A Lang, người tránh ra.” Hồi lâu sau, Quân Tiểu Ngôn hốc mắt ửng đỏ, cắn răng nói một câu.

“...Lão, lão đại?”

“Tránh ra.” Hắn lại nói một câu, nhưng lại tràn đầy uy nghiêm, giờ phút này tựa hồ trước mặt hắn không chỉ là một đứa trẻ, mà là một lão đại chân chính.

A Lang không tự chủ được mà lùi ra mấy bước.

Tô Lăng trạch chậm rãi đứng dậy, sự ẩm ướt nơi núi rừng khiến cho ngực hắn thoáng đau đớn, lại vẫn đứng trước mặt hài tử như cũ.

Đột nhiên, Quân Tiểu Ngôn giống như một con báo nhỏ nôi giận vọt tới, thoát nhào vào trên người Tô Lăng Trạch, vừa cắn vừa nhéo, quằn quại liên tục.

“Hu hu—— khốn kiếp, người trả cha mẹ cho ta, người đem cha mẹ ta đến đây, đem tỷ tỷ ta đến đây.. người trả bọn họ lại đây cho ta! hu hu... Trả lại đây cho ta...”

Một hài tử sáu tuổi, trong lòng dù có mạnh mẽ như thế nào đi chăng nữa, có tình quái đến thế nào đi nữa, ở trong lòng của bọn họ, cha mẹ vĩnh viễn là cuộc sống của hắn.

Bỗng chốc một biến cố lớn, cửa nát nhà tan.

Hắn từ một thiếu gia được nâng niu trong lòng bàn tay, biến thành một cô nhi không có cha mẹ.

Nhiều lúc nửa đêm tỉnh mộng, mỗi lần đều có thể nhìn thấy cha mẹ và tỷ tỷ người đầy máu nằm trước mặt của hắn, có gọi đến thế nào vẫn không tỉnh dậy.

229. Q.2 - Chương 159: Chương 54.2

Hắn biết, nhà của hắn đã không còn.

Hắn không biết hung thủ thật sự là ai, lão gia gia chỉ nói cho hắn, hung thủ là người trong Hoàng Thành, mỗi người trong hoàng cung lớn kia.

Hắn nghĩ tới Vương gia đại thúc.

Hắn không tin Vương gia đại thúc sẽ làm như vậy, nhưng trưởng lão gia gia lại nói hắn cũng có phần.

Quân Tiểu Ngôn ‘oa’ một cái liền khóc lên, nước mũi nước mắt toàn bộ đều dính trên người Tô Lăng Trạch, hắn muốn hỏi tại sao Vương gia đại thúc tại sao lại muốn làm như vậy.

Cái vấn đề này đọng lại trong lòng hắn đã lâu, nay đã chân chính được nhìn thấy Vương gia đại thúc, hắn lại một lòng chỉ muốn đòi về những thứ đã từng là hạnh phúc của hắn, đã từng là nhà của hắn.

Nếu như cha mẹ cũng tỷ tỷ có thể có trở lại, hắn nguyện ý cả đời không ăn gà nướng.

Mí mắt Tô Lăng Trạch khẽ rũ xuống, mặc hắn đánh chửi, y phục bị bắt phá cũng không động một cái.

Khó trách...

Khó trách Khúc Vô Nham sẽ làm như vậy.

Vì hắn sớm biết Quân Tiểu Ngôn ở chỗ này.

Cũng biết hắn không thể nào tổn thương Quân Tiểu Ngôn, vì thế, Khúc Vô Nham đây là đem ép mình lên đầu mũi tên.

Làm, tiểu nô tì sẽ không tha thứ cho mình.

Không làm, binh quyền liền không giữ được.

Tô Lăng Trạch khẽ nhắm mắt, không thể nhịn được mà thở dài, thuận tay ôm lấy Tiểu Ngôn, khàn khàn nói:

“Được, ta chấp thuận.”

Đem cha mẹ người, tỷ tỷ của người, cũng trả lại cho người.

Quân Tiểu Ngôn mất tích lần nữa.

Lần này, ngay cả Khúc Vô Nham cũng không phát hiện được tung tích của Quân Tiểu Ngôn,

Xuân Phong các, Thất trưởng lão năm đó mang theo Quân Tiểu Ngôn rời đi cũng đang luống cuống.

“Hô nháo! Một đứa bé có thể chạy đi đâu, các người cư nhiên lại không có một người nào biết?!”

Tiểu Ngôn là hi vọng của Quân gia bọn hắn, đã nhiều năm như vậy, Thất trưởng lão không có con cái lại đem Tiểu Ngôn trở thành cháu của mình mà thương yêu, hôm nay đột nhiên mất tích đầy bí ẩn như vậy, cơ hồ làm da đầu của hắn nóng đến muốn tróc ra rồi.

“Trưởng lão, ngoài cửa có một người, nói, nói muốn gặp trưởng lão ngài.” Một huynh đệ cẩn thận bẩm báo.

“Người nào?” Trong mắt Thất trưởng lão xẹt qua một tia âm u.

“Lăng, Lăng Vương...”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng dáng nhàn nhạt đi vào chính phòng, đập vào tầm mắt Thất trưởng lão.

Tròng mắt nheo lại, Thất trưởng lão bất động thanh sắc quan sát Tô Lăng Trạch, biết thân phận của người đến, hắn cũng không giả vờ ngớ ngẩn, giọng nói nghiêm nghị: “Thế nào? Hoàng thất còn cảm thấy chưa đủ, còn muốn đuổi tận giết tuyệt Quân gia ta sao?”

Tuần nhan Tô Lăng Trạch trong trẻo lạnh lùng, giọng nói lạnh nhạt: “Người là trưởng lão gia gia của Tiểu Ngôn đi.”

Nghe vậy, sắc mặt Thất trưởng lão đại biến, bỗng nhiên tiến lên từng bước, cảm tức nhìn Tô Lăng Trạch: “Là người mang Tiểu Ngôn đi có phải hay không? Tô Lăng Trạch, người thật cho là lão phu không dám giết người sao!”

Đối mặt với sự phẫn nộ của hắn, vẻ mặt của Tô Lăng Trạch vẫn nhàn nhạt như cũ: “Bổn vương còn không đến mức hạ thủ với một đứa bé, hôm nay tới nơi này, chỉ là muốn nói cho người biết, Tĩnh Uyên để đem chuyện trừ phiến loạn giao cho ta.” Hắn gọi thẳng thừng danh hiệu của Tĩnh Uyên đế, tựa hồ trong mắt của hắn, người kia đã không còn là phụ thân của hắn.

230. Q.2 - Chương 160: Chương 54.3

Thất trưởng lão đang giận giữ, cũng không phát hiện điểm này, chẳng qua là cười lạnh: “Lăng Vương cho là, tất cả hai trăm căn cứ tất cả lớn nhỏ trên núi Thuộc Kiêu ta đây đều là vô dụng sao?”

Nhóm người cường đạo ở nơi này, cũng cùng Xuân Phong các như Thiên Lô sai đâu đánh đó, người của hoàng thất nếu thật dám đến, bọn họ cũng không đến nỗi không có sức đánh trả, ai thua ai thắng còn chưa biết đấy.

Tô Lăng Trạch không trả lời hắn, thẳng thừng nói: “Ta không định động thủ với các người, bất quá đến lúc đó, binh quyền trong tay ta sẽ bị Tĩnh Uyên đế thu hồi, một khi binh quyền bị thu hồi, hắn sẽ phái những người khác tới nơi này, ta tin dưới sự chỉ huy của trưởng lão người, cấm vệ quân tới trừ phiến loạn nhất định không chiếm được chỗ tốt, nhưng nếu đến lúc đó Tĩnh Uyên đế sử dụng quân đội...”

Sắc mặt Thất trưởng lão lại thay đổi.

Hắn không hiểu Tô Lăng Trạch tại sao lại nói không muốn động thủ, nhưng nếu như có thể không động thủ là tốt nhất.

Nếu không đến lúc đó một trận đánh ác liệt nổ ra, Xuân Phong các cũng sợ rằng không trụ được.

Lần thứ nhất nhất thời có thể vượt qua được cửa ải.

Nhưng mỗi lần tranh đấu đều có tổn thương, hoàng thất hao tổn binh lực, có thể điều thêm, mà bọn họ chết đi một người, lại ít đi một người.

Tô Lăng Trạch nhìn mặt hần liền hiểu, mình đã nói trúng điểm yếu trong tim hần.

Bởi vì đây cũng là điều hần, vì Quân Tiểu Ngôn, hần có thể không cần binh quyền, nhưng binh quyền một khi giao ra, nhiệm vụ trừ phiến loạn lần này nhất định rơi vào trên tay những người khác.

Trước kia không biết Quân Tiểu Ngôn ở chỗ này, hần cảm thấy không quan trọng, hôm nay biết, hần đã không còn cách nào để mặc không quan tâm.

“Cho nên, ta hi vọng các người có thể thối lui về một đỉnh núi phía sau, tạm thời sẽ không có bất kì hành động gì, làm điều kiện trao đổi, ta sẽ bảo đảm Quân Tiểu Ngôn an toàn, trưởng lão, ý người như thế nào?”

Thất trưởng lão cười lạnh: “Ai biết người đang làm cái trò hề gì, nếu như chúng ta lui về một đỉnh núi phía sau, đến lúc đó lại bị hoàng thất các người cản ngược lại một cái thì làm sao bây giờ? Đừng tưởng rằng lão phu không biết các người quỷ kế đa đoan.”

Tô Lăng Trạch không nói hai lời, trực tiếp ném ra một đồ vật cho hần, kia tựa như một loại lệnh bài.

” Đây là lệnh bài của Lăng Vương, gặp vật như gặp người, có vật này trong tay, cho dù đến lúc đó ta dùng tới ám chiêu, người cũng có thể ngăn cản, thậm chí điều động ba nghìn hộ vệ của ta.”

Mi tâm Thất trưởng lão vừa động, nhìn lệnh bài trong tay, cũng không phải là vật giả, lại làm cho đáy lòng hần sinh nghi ngờ.

Lời Tô Lăng Trạch nói, tựa hồ thật có lý, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút quái dị, bất quá hôm nay có tin vật này, hần cũng không sợ hần sẽ đổi ý, vì vậy liền nói: “Đã như vậy, lão phu đáp ứng, nhưng xin Lăng Vương điện hạ nói được làm được, nếu ngày sau để cho lão phu biết được Tiểu Ngôn bị đả thương dù chỉ là một cọng tóc, như vậy, cho dù có tới chân trời góc biển lão phu nhất định cũng phải lấy được thủ cấp của người, không chết không thôi.”

Lời đã nói xong, Tô Lăng Trạch về mặt hồ hững nhìn hần một cái: “Người sẽ không có cơ hội này.”

Nói xong, hần chấp tay sau lưng, cũng giống như lúc hần tới, chậm rãi rời đi.

Quân Tiểu Ngôn mất tích lần nữa, không chỉ có Khúc Vô Nham hối hận vì lấy Tiểu Ngôn làm mồi nhử, mà Quân Lam Tuyết nghe được tin lại càng đứng ngồi không yên.

Thật vất vả mới lấy được tin tức của Tiểu Ngôn, còn chưa kịp gặp lại, đã...

Trước mắt, chỉ có thể dồn hết sức điều tra tin tức.

Khúc Vô Nham lại một lần nữa đi đến Quý hương tửu lâu.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần tới nơi này, trong lòng hần tổng cảm thấy có chút quen thuộc, nhìn cách phục vụ kì quái kia, món ăn kì quái kia, sẽ làm cho đáy lòng trở nên thỏa mãn.

Ngồi ở vị trí dựa vào cửa sổ như cũ, vừa thờ ơ quan sát người đến người đi xung quanh.

Quý hương tửu lâu, luôn nằm trong phạm vi hần hoài nghi.

Thời gian nổi lên quá phù hợp.

Khiến hần không thể không hoài nghi nơi này cũng Tuyết Nhi có phải có liên quan hay không.

Hần đã có mấy lần điều tra tin tức của Vũ Thú Kinh, hần không hề quên, giữa Tuyết Nhi cũng Vũ Thú Kinh vẫn có liên hệ, vì vậy, hần đem mục tiêu đặt trên người Quý lão bản thân bí.

Vậy mà, hần lại không thể không thừa nhận, sau Tô Lăng Trạch hần lại gặp một đối thủ nữa, Vũ Thú Kinh.

Hần đem Quý lão bản kia giấu quá kĩ, cho đến bây giờ hần vẫn không thể xác định.

Mơ hồ có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Tuyết Nhi, trong lúc người đang gặp tình huống khó khăn như vậy, vì sao ngay cả ta người cũng phải rời đi...”

“Vô Nham ca ca!”

Đang lúc ấy, một tiếng gọi thanh thúy cảm động truyền đến, Khúc Vô Nham giương mắt nhìn, chỉ thấy Vân Ly mừng rỡ tung tăng chạy về phía hắn.

231. Q.2 - Chương 161: Chương 55

“Người lại tới đây làm cái gì?”

Nhìn thấy Vân Ly, Khúc Vô Nham nheo mắt mơ hồ như không kiên nhẫn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vân Ly ở kinh đô, hắn liền tra ra thân phận của nàng.

Chỉ là không ngờ đến lúc ở trên Thiên Sơn đó, Tô Lăng Trạch sẽ ẩn giấu sâu như vậy.

Vân Ly liếc mắt liền thấy được sự không kiên nhẫn trong mắt Khúc Vô Nham, ánh mắt hơi có phần u ám: “Người thật giống như không muốn gặp lại ta.”

Nàng cầm cái ly trước mặt Khúc Vô Nham lên, tự rót một ly trà buồn rầu uống, cũng không chờ Khúc Vô Nham trả lời, yên lặng nói: “Người không thích cũng không có biện pháp, ta đã đáp ứng Tuyết Nhi tỷ tỷ, sẽ chiều cố người thật tốt.”

Đây là lời của nàng lúc còn tấm bé, không có ai tin, nhưng nàng vẫn nhớ, chẳng qua là hắn chưa bao giờ để tâm đến lời cam kết này của nàng, dù chỉ là một chút.

Khúc Vô Nham nhướng mi nhìn nàng, cô bé trước mắt vẫn là đáng đáp linh động lòng người, nhưng, khi tâm của hắn đã một lòng giao cho người khác, thì cho dù có mê người như thế nào đi nữa, trong mắt của hắn, cũng chỉ là tức thời, chỉ có thể để xem mà thôi.

“Người sẽ không sợ...” Hắn từ từ đặt ly trà xuống, ngón tay thon dài ngón tay thon dài nhẹ nhàng thức ly trà, không nhanh không chậm nói: “Tô Lăng Trạch biết người gặp ta, người cảm thấy, hắn sẽ nghĩ như thế nào?”

“Chủ tử biết.” Biết nàng thích Vô Nham ca ca, nếu nàng kiên trì, chủ tử cũng không có cách nào.

Hướng chi, nàng cũng không ở cùng chỗ với chủ tử, chờ đến khi chủ tử biết, đều đã là chuyện về sau.

Khúc Vô Nham không hề chớp mắt nhìn nàng một cái, vẫn là bộ dạng nhàn nhạt cười thuận theo, không nói nữa.

Lúc này, trong một nhà phòng trong Quý Hương tửu lâu, màn cửa đóng đưa nhẹ nhẹ, lộ ra hai gương mặt quen thuộc.

Vũ Thù Kinh nhìn theo hướng Quân Lam Tuyết thỉnh thoảng nhìn xuống dưới lầu, không khỏi thấp giọng than nhẹ: “Không muốn gặp hắn sao.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết thu hồi tầm mắt, bất đắc dĩ lắc đầu: “Không được, Quân gia nợ Vô Nham quá nhiều, ta không muốn liên lụy đến hắn nữa.”

Ánh mắt của Vũ Thù Kinh lóe lên, tựa như đã hiểu được điều gì, cũng không nói nữa.

Lúc này, Khúc Vô Nham đứng dậy rời đi, bỏ lại Vân Ly ngẩn người ngồi ở chỗ cũ.

Quân Lam Tuyết nhìn Vân Ly, trong mắt có chút nghi ngờ, có chút mờ mịt: “Vũ Thù mỹ nhân, người có cảm thấy không, vị cô nương kia, nhìn rất quen mắt?”

“Nàng?” Vũ Thù Kinh hồ hững nhìn một cái, đó là cô nương mấy ngày trước đã đả thương A Ấn trong lầu, hắn có điều tra qua, liền nói: “Không quen, có quan hệ mật thiết với Tô Lăng Trạch, gọi Vân Ly, người trấn Đông Cảnh Thiên Sơn.”

” Đông cảnh Thiên Sơn?” Quân Lam Tuyết sững sốt, bỗng nhiên quay đầu nhìn Vũ Thú Kinh: “Nàng có quan hệ rất mật thiết với Tô Lăng Trạch?”

Vũ Thú Kinh có chút kinh ngạc khi thấy nàng phản ứng như vậy, nhưng vẫn gật đầu một cái nói: “Không sai.”

Quân Lam Tuyết cảm thấy lòng bàn tay hơi căng thẳng.

Đông cảnh Thiên Sơn.

Vân Ly... Vân Ly...

Một bóng dáng thư đồng tiểu quý khả ái chợt xông vào đầu nàng.

Ly nhi...

Thư đồng năm đó theo chân bọn họ cùng nhau tìm kiếm Thiên Sơn Tuyết Thiềm ở trên Thiên Sơn!

Như vậy, người áo đen kia...

“Bộp.” Một âm thanh nhẹ nhàng thanh thúy vang lên, bàn tay nắm chặt đánh một chưởng trên mặt bàn, Quân Lam Tuyết không thể khắc chế những suy nghĩ như thủy triều trong lòng, không khỏi hít một hơi thật sâu: “Kêu nàng đến đây, ta có việc muốn hỏi nàng.”

Vũ Thú Kinh đứng dậy, gọi điểm chưởng quý phân phó lời của Quân Lam Tuyết.

Vân Ly vốn là muốn rời đi, lại bị điểm chưởng quý gọi trở lại, nói lão bản trong điểm của bọn họ tìm nàng.

232. Q.2 - Chương 162: Chương 55.2

Vân Ly trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng tên của Quý Hương lão bản Quý Ly nàng nghe nhiều nên đã biết, cũng không lập tức cự tuyệt, đi thẳng tới nhà phòng.

Vũ Thú Kinh biết Quân Lam Tuyết muốn nói chuyện riêng với Vân Ly, không lưu lại lâu liền rời đi, để lại nhà gian yên tĩnh cho bọn họ.

“Người tìm ta?” Vừa thấy được Quân Lam Tuyết, Vân Ly trực tiếp hành văn dứt khoát hỏi: “Có chuyện gì không?”

Quân Lam Tuyết cười cười, tự tay vì nàng rót một ly rượu, cười yếu ớt nói: “Tại hạ chẳng qua là cảm thấy cùng Vân Ly tiểu thư hữu duyên, cho nên mới đặc biệt cho mời Vân Ly tiểu thư lên đây, Vân Ly tiểu thư sẽ nề mặt tại hạ chứ?”

Tâm tình Vân Ly không hề tốt, vẫn mang một bộ dạng xem thường, nhưng vẫn ngồi xuống: “Chúng ta trừ tên chỉ giống nhau một chữ ‘Ly’ ra, không có gì trùng hợp nữa, vậy thì có cái duyên gì đây?”

Nàng cũng không kinh ngạc khi đối phương biết tên của nàng, nàng thường chạy tới tửu lâu này, sợ rằng đối phương đã sớm hiểu thấu nàng đi.

Quân Lam Tuyết khẽ mỉm cười: “Nghe nói Vân Ly tiểu thư là người Đông Cảnh Thiên Sơn? Thiên Sơn so với này quả là có chút xa, tại sao lại đến nơi này?”

“Đến cũng chủ tử.” Vân Ly buồn buồn nói: “Trước đây cảm thấy kinh đô quả là một nơi thích hợp để vui chơi, hiện tại ta cảm thấy quả thật là có náo nhiệt, nhưng trong lòng lại luôn có một nơi trống trải, thật sự không thú vị.”

Thấy nàng dễ dàng nói ra tâm sự như vậy, Quân Lam Tuyết thảm thán, rốt cuộc vẫn là một cô nương chưa trưởng thành.

“Vậy ban đầu vì sao ngươi phải đến?” Nàng bất động thanh sắc nói: “Bất quá, nghĩ đến quan hệ của Vân Ly tiểu thư cùng Lăng Vương điện hạ, ở kinh đô phải là như cá gặp nước thôi, tại sao lại cảm thấy không thú vị.”

Vân Ly ừng ực uống một ngụm rượu lớn: “Khi đó chủ tử vì phải giúp bạn hấn tìm cái gì Thiên Sơn Tuyết Thiềm kia không cần thận bị thương, ta không yên lòng để chủ tử một người trở về nên mới đi theo... Được rồi, thật ra thì ta cũng không bỏ được hấn nữa, nên nghĩ muốn đến xem một chút mà thôi.”

Nghe vậy, hô hấp của Quân Lam Tuyết như dừng lại.

Bị thương sao...

Ngày đó nàng tâm tâm niệm niệm quan tâm đến thương thế của Thủy Nhược, đã sớm quên mất bọn họ, mãi về sau mới nhớ tới, vậy mà bọn họ cũng đã rời đi.

Nhưng nàng không biết, hấn cũng bị thương.

“Cái kia... thương thế của hấn có nghiêm trọng hay không?” Nàng hỏi, giọng nói càng trở nên khàn hơn, hỏi xong lại cảm giác mình quá mức đường đột, nàng vội vàng bưng ly trà lên uống để che dấu sự hỗn loạn trong thâm tâm.

Vân Ly đắm chìm trong u sầu nồng nặc, cũng không phát hiện sự khác thường của nàng, cũng không cảm thấy hỏi vấn đề này có gì đường đột, đáp có lệ: “Không nghiêm trọng lắm, chỉ là bị chút thương ngoài da, phải chặt mất một ngón tay, có chút khó coi, bất quá chủ tử không ngại, ta cũng không ghét bỏ.”

Mười sáu tuổi vừa có một mối tình đầu tiên, bắt đầu có những phiền não cùng sầu lo của mình.

Nàng vừa hi vọng Vô Nham ca ca cùng chủ tử sẽ không đối địch, vừa càng hy vọng Vô Nham ca ca có thể chấp nhận nàng.

Hai người này trước mắt là nguyện vọng lớn nhất của nàng, nhưng, nàng vẫn hiểu, muốn thực hiện điều này, là vô cùng khó khăn.

“Chặt, chặt đứt một ngón tay?!”

Nghe một câu như vậy, ly trà trong tay Quân Lam Tuyết rơi ‘choang’ trở lại mặt bàn, hạt nước bắn lên tung tóe.

Vân Ly rốt cục cũng bị cảm xúc khác thường của nàng làm cho kinh ngạc, phục hồi tinh thần, có chút kỳ quái nhìn nàng: “Quý lão bản, người làm sao vậy?”

“Không, khụ, không có sao, chẳng qua là cảm thấy có chút giật mình...” Nàng có chút lúng túng vội vàng che giấu nói: “Chỉ là không nghĩ đến, Lăng Vương điện hạ có thể vì người mà quên mình như vậy.”

Nàng cố gắng làm ra bộ dáng ung dung thản nhiên, nhưng tâm dù làm cách nào cũng không bình tĩnh lại được.

Chặt một ngón tay.

Tay đứt ruột đau, là loại đau đớn khắc khổ đến như thế nào chứ?

Nhưng hết thấy, nàng đều không biết, đều không biết...

Quân Lam Tuyết hít một hơi thật sâu, nàng đột nhiên cảm thấy, nàng lại có chút không thể hạ thủ.

233. Q.2 - Chương 163: Chương 55.3

Không thể xuống tay phá hủy giang sơn này, giết phụ hoàng của hấn, báo thù cho Quân gia.

Tại sao hấn lại có thể... lờ nàng lâu đến như vậy.

“Ta phải về, chủ tử nhất định sẽ biết ta lại đến tìm Vô Nham ca ca, một lát nữa nhất định lại tới tìm ta, ta phải đi về trước.” Vân Ly đang phiền lòng, cũng không để ý tới mục đích thực sự Quý Ly gọi mình lên đây.

Thấy hấn không còn chuyện gì, nàng liền không muốn ở lại, trực tiếp rời đi.

Đi vài bước, Vân Ly chợt nhớ ra, đúng rồi, ngày mai là mừng một, nàng vừa mới có hên cùng chủ tử, hàng năm đầu tháng tám đều phải đến miếu thần bên ngoài thành thắp hương cho mẫu thân Tuyết Nhi tỷ tỷ.

Chủ tử đã nói mẫu thân tỷ tỷ qua đời vào ngày hai mươi chín tháng bảy, là do hấn làm hại.

Nàng vì muốn giảm bớt áy náy trong lòng chủ tử, hằng năm đầu tháng tám đều đặc biệt đi cùng hấn đến thắp nén hương.

Nghĩ tới đây, Vân Ly vội vàng chạy về, nàng phải nhanh chóng chuẩn bị một chút mới được, nếu không liền không kịp thời gian mất.

Quân lam tuyết không ngăn cản nàng, trên thực tế lòng nàng đang rất loạn, rối rắm không biết nên đối mặt với Tô Lăng Trạch như thế nào.

Bởi vì hôm nay, là nàng đáp ứng hấn, dựa theo phương pháp của Mạc lão, giúp hấn dùng thuốc ngày thứ nhất, sau khi nàng biết những việc Tô Lăng Trạch âm thầm làm vì nàng xong, nàng lại cảm thấy không có cách nào để đối mặt với người kia.

Suy nghĩ một chút, đã muốn đến thì phải đến, trừ cách đối mặt, cũng không còn cách nào khác.

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Đi thì đi, coi như... không biết chuyện gì cả đi.”

Nàng tựa hồ trở thành khách quen của Lăng Vương Phủ.

Cách mấy ngày ngắn ngủi lại đến nơi này.

Vừa vào cửa, Lý lão đã nhiệt tình gọi nàng: “Quý công tử đến à? Điện hạ chờ người đã lâu rồi.”

Lông mày Quân Lam Tuyết vừa động: “Thuốc tắm đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong rồi, đều dựa theo chỉ dẫn của Mạc thần y, Mạc hộ vệ tự mình giám thúc, tuyệt đối không có vấn đề.”

Quân Lam Tuyết gật đầu một cái: “Dẫn ta vào.”

Lúc này, Tô Lăng Trạch đang ngủ trong phòng, bên người là một thùng nước tắm to dùng đang bốc hơi nước, mùi thuốc nồng nặc truyền đến từ thùng thuốc.

Bên cạnh thùng nước còn có một bình phong lớn, thêu Mẫu đơn đỏ tươi.

Nhìn thấy Quân Lam Tuyết tới, trong mắt Tô Lăng Trạch chợt lóe lên tia sáng, sau đó thản nhiên nói: “Bổn vương còn tưởng rằng, người sẽ không tới.”

”Làm sao sẽ không.” Quân Lam Tuyết cố làm ra vẻ nhẹ nhõm nói: “Tại hạ nếu đã đáp ứng điện hạ, tất nhiên sẽ làm tốt.”

Sau đó nhân nhả mang một cái ghế ngồi ở bên cạnh bình phong, cười tủm tỉm nhìn Tô Lăng Trạch nói: “Mời Lăng Vương điện hạ bước vào thùng tắm đi, ta cần quan sát tình trạng thân thể người mới có thể hạ châm.”

Mạc lão để lại phương pháp châm cứu, đối với người mới học y mấy năm mà nói, là một loại dụ hoặc lớn, có thể có được phương pháp của thần y, dù thế nào cũng muốn học thật tốt.

Nhưng dù sao trước mắt vẫn là Tô Lăng Trạch, nàng không dám tùy tiện ra tay.

Tô Lăng Trạch nhướng mày, nàng muốn nhìn hấn cởi quần áo ở đây sao?

Sau khi trong lòng thoáng kinh ngạc, Tô Lăng Trạch nhân nhậ ừ một tiếng.

Nếu tiểu nô tài muốn xem, hấn liền để cho nàng nhìn thì thế nào?

Tâm tình Tô Lăng Trạch tựa hồ rất tốt, động tác có phần nhẹ nhàng, đai lưng thiên hành thật dài bị cởi ra, cảm bào nguyệt sắc buông lỏng, hấn chậm rãi trút bỏ ngoại bào, động tác ưu nhã tự nhiên, những thứ

y phục những thứ kia ở trong tay hắn phẳng phất trở thành những món kiệt tác nghệ thuật xinh đẹp nhất, cuối cùng, chỉ để lại một lớp áo trong, động tác dừng lại, hắn quay đầu lại nhìn về hướng Quân Lam Tuyết.

Mỹ nam a, ai lại không thích xem chứ?

234. Q.2 - Chương 164: Chương 55.4

Thưởng thức thế này cũng thật là tốt.

Tô Lăng Trạch lại nhướng mày, nàng thật sự muốn nhìn sao? Được, hắn tự nguyện.

Vì vậy, không hề do dự, đưa tay cởi quần...

Quân lam tuyết chợt đứng dậy: “Đúng rồi, ta nhớ còn có thể dùng thêm một vị thuốc nữa, lần đầu tiên có thể cho người thử thêm một chút, ta giúp người đi lấy.” Dứt lời, cũng không đợi Tô Lăng Trạch trả lời, đứng dậy đi thẳng.

Tô Lăng Trạch đưa mắt nhìn nàng đi ra cửa, rồi sau đó không nhịn được cười ra tiếng.

Tiểu nô tài...

Có người nào đã từng nói với người hay chưa, đáng vẻ người lúc xấu hổ, quả thật, rất đáng yêu.

Khi Quân Lam Tuyết đem ‘Được liệu’ trở lại, Tô Lăng Trạch đã ung dung ngâm mình trong thùng nước tắm, trong mắt hiện lên vài phần hài hước trên cười nhìn nàng.

Quân Lam Tuyết mặt không đổi sắc nhìn thẳng vào mắt hắn, kì thực khuôn mặt xinh đẹp dưới lớp mặt nạ da người đã sớm đỏ bừng, dù thế nào thì nàng cũng không nghĩ đến da mặt Tô Lăng Trạch lại dày như vậy, dám đứng trước mặt nàng mà cởi áo tháo thắt lưng, người này, trời sinh đúng là khắc tinh của nàng!

Luôn luôn có thể dễ dàng làm rối loạn sự bình tĩnh của nàng.

Tô Lăng Trạch thấy nàng cầm ngân châm trên tay, khẽ suy tư một lát, hiểu nàng muốn làm gì, vô cùng hợp tác ghé lại gần cạnh thùng tắm, để lộ phần lưng, còn không quên thông báo một tiếng: “Ly huynh cần phải nhẹ một chút, ta sợ đau.”

“...” Khóe miệng Quân lam tuyết giật giật mấy cái, thật muốn cầm luôn một cây ngân châm vào trong miệng hắn, đỡ phải nhìn thấy hắn ba hoa: “Lăng Vương diện hạ yên tâm, chỉ đau một chút mà thôi.”

Nàng đã sớm nghiên cứu kĩ càng phương pháp châm cứu của Mạc Lão để lại không dưới chục lần, chắc chắn sẽ không có sai sót gì, vậy mà, khi hạ châm, nàng vẫn cảm thấy có chút khẩn trương.

“Được, ta tin tưởng người.” Hắn nheo mắt lại, cũng không nói thêm gì nữa, hơi nước nóng bốc lên, vài giọt nước nhỏ xuống từ trên mặt hắn, trượt xuống theo chiếc cằm hoàn mỹ tạo thành một độ cong tuyệt đẹp.

Hô hấp của Quân Lam Tuyết có phần khó khăn, thậm chí oán một câu, quả nhiên là yêu nghiệt.

Nàng vội vàng thu lại tinh thần đi tới phía sau hắn, lấy ngân châm ra, đang chuẩn bị cắm vào huyệt vị sau lưng, động tác trên tay bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt tập trung vào một dấu vết màu hồng ngay tại yếu huyệt phía sau lưng hắn.

Đây là sẹo do vết thương lưu lại, màu hồng giống như một đóa hoa sen diễm dứa lẳng lơ, nằm ngay tại vị trí yếu ớt nhất của con người, căn cứ vào vết sẹo này, có thể thấy đây đã từng là một vết thương trí mạng.

Chẳng lẽ cũng là vì vết thương này, trên người hắn mới để lại một đốm di chứng như vậy?

Vết sẹo tựa hồ đã có một thời gian rất lâu, nhưng vẫn thấy được rõ ràng, Quân Lam Tuyết theo bản năng đưa tay, tựa hồ như muốn chạm vào vết thương màu hồng kia, khi đã sắp chạm tay đến vết thương, lại vội vàng thu tay trở lại.

Nàng đang làm gì vậy?

Đồng tình? Đau lòng? Khổ sở?

Tại sao lại phải đau lòng? Tại sao lại phải khổ sở, hôm nay bất quá chỉ là một lần trọng thương mà thôi, nàng cũng đã mất người nhà, tại sao nàng lại phải đau lòng cho kẻ khác? Hơn nữa lại là... Kẻ thù của mình.

Quân Lam Tuyết hít một hơi thật sâu, lấy ngân châm, không chần chừ mà hạ xuống.

Lúc ngân châm rơi xuống, nàng nhưng không phát hiện, tia sáng cuối cùng trong mắt Tô Lăng Trạch, cũng đồng thời biến mất.

Có lúc, yêu rất đơn giản, đơn giản vì cho dù không nói gì, cũng có thể hiểu rõ được tình cảm của đối phương.

Hắn có thể hiểu được trong lòng tiểu nô tài có hắn.

Cho dù nàng không chính miệng xác nhận, hắn cũng chưa từng mở miệng nói tới tình cảm của mình.

Hắn tin, trong lòng của hai người, cũng đủ hiểu.

Nhưng, bọn họ sống quá lý trí, biết yêu, lại không thể yêu.

235. Q.2 - Chương 165: Chương 55.5

Nghĩ tới đây, Tô Lăng Trạch bỏ hết mọi ý nghĩ trong đầu, giả vờ hừ một tiếng: “Rất đau, xem ra kĩ thuật của người cũng chẳng ra gì.”

“...” Khóe miệng Quân Lam Tuyết co quắp một cái, hắn còn muốn ý kiến sao?

Nhanh chóng thi châm vào toàn bộ huyết vị sau lưng hắn, Quân Lam Tuyết trực tiếp bỏ lại một câu: “Chờ một nén nhang sau mới có thể lấy xuống.”

Nói xong, cũng không để ý đến hắn, bình tĩnh xoay người, thông dong rời đi.

Chân vừa nhấc lên, Tô Lăng Trạch chợt vươn tay, cầm chặt bàn tay trắng nõn, độ ẩm nhẹ nhàng truyền đến lòng bàn tay nàng, ấm áp, tựa như ánh nắng, lại như nhung lụa.

Không thể tin được mà ngăn ra, thân thể Quân Lam Tuyết cứng ngắc trong nháy mắt.

“Người làm cái gì, buông tay ra.” Giọng nói của nàng trở nên nghiêm túc.

Tô Lăng Trạch không trả lời, chẳng qua là đem tay của nàng, nắm chặt hơn một chút, lòng bàn tay không khỏi thấm ra mồ hôi, lại vẫn không buông tay, ngón rat nắm chặt có chút run rẩy.

Quân Lam Tuyết không thể gỡ ra, không khỏi tức giận quay đầu lại, giọng nói mang đầy tính cảnh cáo: “Tô Lăng Trạch.”

Hắn kéo Quân Lam Tuyết. kéo đến trước người mình, chậm rãi đứng lên.

Quân Lam Tuyết cảm giác được việc hắn dựa vào quá gần, hơi thở tỏa ra ở phía sau, như có như không phun vào gáy nàng, có chút nhột, khiến tim nàng rối loạn mấy nhịp.

Tô Lăng Trạch lại vào lúc này, đem nàng kéo qua, hai người mặt đối mặt, ở giữa lấy thùng nước làm vạch ngăn cách, nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắn mang theo mấy phần mùi thuốc.

Da mặt Quân Lam Tuyết bên dưới lớp mặt nạ da người, không nhìn được đỏ lên.

“Ly huynh.” Giọng nói của Tô Lăng Trạch trở nên trầm thấp, mặc dù biết rõ nàng là Quân Lam Tuyết, cũng không thể gọi ra cái tên trong lòng vẫn luôn hoài niệm.

Chẳng qua là, thỉnh thoảng tâm tình cũng sẽ không nhìn được, hắn không muốn nhìn thấy nàng quay lưng về phía hắn mà rời đi, vì thế, theo bản năng hắn giữ nàng lại.

Giữ lại, cũng không muốn buông tay nữa.

” Ở nơi này, bởi ta một lần, được không?” Tô Lăng Trạch hạ mắt nhìn hàng mi khê run của nàng, thấp giọng mở miệng.

Khoảng cách xa xôi nhất giữa bọn họ, chính là khi biết rõ là nàng, hấn lại không thể nhận thức, biết rõ rằng hấn đã nhận ra nàng, nàng lại vẫn muốn làm như không biết.

Nàng than nhẹ một tiếng như có như không, lẩm bẩm nói: “Người cần gì như thế.” Đôi mắt như được phủ một tầng sương mù.

Tô Lăng Trạch, quả nhiên đã nhận ra nàng, Quân Lam Tuyết bất đắc dĩ thở dài.

Tô Lăng Trạch nhàn nhạt cúi đầu, không dứt khoát: “Có thể vân hồi, chỉ cần thử một lần, nếu như vẫn không thể, cũng không có gì hối hận.”

“Một đoạn đường đã dứt, thứ còn lại vĩnh viễn sẽ là lỗ hổng, ai cũng không thể hàn gắn được điều đó.”

” Tiểu nô tài, vì sao người lại không cho ta một cơ hội nào.” Rốt cuộc Tô Lăng Trạch ảo não mở miệng, không hề che dấu tình cảm mong đợi của mình đối với nàng.

Chẳng lẽ, ngay cả cơ hội đền bù cho nàng cũng không được sao?

Một tiếng này đã trở thành ‘Tiểu nô tài’ mà không còn là ‘Ly huynh’.

Quân Lam Tuyết có chút hoảng hốt, cho dù đã biết hấn đã nhận ra mình, vậy mà khi được nghe hấn gọi nàng vẫn cô hút hoảng hốt.

Đã lâu không được nghe cái tên đó, lại vẫn không hề xa lạ như cũ.

“Người cảm thấy, cơ hội này còn cần thiết có thêm sao?” Thời điểm Quân gia bị diệt, lòng của nàng đã chết, làm sao nàng có thể ở chung một chỗ với cừu nhân của mình? Làm sao có thể?

“Tiểu nô tài, người cũng hiểu rõ ta.” Tô Lăng Trạch chợt nghiêng thân về phía trước, cánh mũi dán lên gương mặt nóng bừng của nàng, giọng nói nhẹ nhàng nỉ non, lại giống như tuyên cáo, hoặc như một loại cam kết: “Nếu ta muốn, chỉ cần không chờ một thủ đoạn nào, cho dù hủy cả thiên hạ này, ta cũng phải có được.”

Quân Lam Tuyết vẫn không nhúc nhích, chẳng qua chỉ thản nhiên nói: “Tô Lăng Trạch, người cũng hiểu ta, có ân báo ân, có thù báo thù, cho dù là thủ đoạn âm hiểm, ta cũng sẽ trả lại tất cả.”

“Được.” Ánh mắt Tô Lăng Trạch trầm xuống mấy phần. “Rất tốt.”

Đã thế, hấn mỗi mắt mong chờ.

236. Q.2 - Chương 166: Chương 56

Tùy tiện ném cái ly xuống đất, Thất hoàng tử Tô Chỉ Trần tức giận đem vật trong tay hung hăng ném ra ngoài.

“Khúc Vô Nham, không phải người nói hấn nhất định sẽ không làm được sao?” Mắt Tô Chỉ Trần dần chuyển sang màu đỏ, đã giận càng thêm giận: “Hiện tại thì tốt rồi, hấn không mất một người nào, trực tiếp khiến cho những thứ cường đạo kia biến mất, rốt cuộc là người làm việc thế nào!”

Khúc Vô Nham lười biếng ngồi trên ghế quý phi dài, nghe được lời của hấn, mắt phượng híp lại, lại không tức giận, mà chỉ thản nhiên nói: “Đây quả thật là ngoài ý liệu của ta, không nghĩ tới Tô Lăng Trạch còn có cao chiêu như vậy.”

Xem ra Quân Tiểu Ngôn nhất định là bị hấn dùng phương pháp gì mang đi, sau đó lại thành công thuyết phục Thất trưởng lão rời đi, đây chính là điều hấn không hề liệu trước.

“Không được, bốn hoàng tử không thể chờ được, chiến công của hần đến từng cái một, quan thần trong triều đều theo hần, nếu tiếp tục như vậy nữa cho dù bốn hoàng tử có ngồi lên ngôi vị thái tử chẳng nữa thì cũng sợ sẽ bị kéo xuống thôi.”

Khúc Vô Nham nhướn mày nhìn hần: “Người muốn làm như thế nào?”

“Bức vua thoái vị.” Tô Chỉ Trần nắm chặt hai quả đấm, một bộ dáng giận dữ: “Bốn hoàng tử không muốn đợi, ta hoài nghi lão bất tử kia lại đang diễn trò, cố ý sủng ái ta, lại chậm chạp không lập thái tử, đã như vậy, bốn hoàng tử còn cần gì phải chờ, chỉ cần trực tiếp đoạt lấy ngôi vị hoàng tử là được.”

Khóe môi Khúc Vô Nham nhếch lên, cặp mắt phượng ẩn sau tóc mai mơ hồ có vài phần giễu cợt.

Bị quyền lợi che mắt, quả nhiên... là rất ngu xuẩn.

“Người sẽ không sợ Tô Lăng Trạch nhận ra được người muốn làm gì, sau đó tố cáo trước mặt Tĩnh Uyên đế?” Hần nhàn nhạt hỏi.

“Cho nên ta cần người chống đỡ chế trụ hần.” Tô Chỉ Trần trầm giọng nói: “Tối nay ta sẽ đem cấm vệ quân Hoàng Thành còn có đội hộ vệ Hoàng Thành cùng nhân mã của ta, bắt quá lần này sẽ tạo ra sóng gió, vì thế ta muốn người chế trụ phủ Lăng Vương, không cho phép để cho bất luận kẻ nào ra vào, truyền tin tức cho hần.”

Khúc Vô Nham thờ ơ nhấp một ngụm trà: “Có thể.” Trong mắt xẹt qua một tia sáng u ám: “Ta sẽ phái người áp chế hần, người có thể tự do hành động.”

Bức vua thoái vị...

Hần thật đúng là, rất dại dột.

Bất quá, càng ngu xuẩn thì mới càng trở thành một món đồ chơi tốt không phải sao, Khúc Vô Nham đứng dậy, uống hết trà, tà mị cười một tiếng: “Có ta ở đây, muốn làm cái gì, tùy người đi.”

Dưới màn đêm, sát cơ phập phồng.

“Điện hạ, Thất hoàng tử có hành động.” Hách Liên Diệc vội vã hồi báo, vẻ mặt u ám.

“Nói.” Sau khi tắm thuốc của Quân Lam Tuyết, hần vẫn luôn ở tại thư phòng, lúc thấy Hách Liên Diệc tới đây, hần mơ hồ cũng đã nhận ra điều gì.”

“Thất hoàng tử ra lệnh điều động toàn bộ huyền thiết ám vệ vào cung, nhìn bên ngoài trông có vẻ như đang định có kế hoạch gì.” Hách Liên Diệc trầm giọng nói.

Huyền thiết ám vệ là ám vệ mà mỗi đời đế vương tự tay bồi dưỡng, chỉ nghe lệnh của đế vương.

Mà Thất hoàng tử cho là mình thành công đang âm thầm nắm huyền thiết ám vệ trong tay, đưa bọn họ biến thành vệ quân của mình, nhưng không nghĩ tới, huyền thiết ám vệ đã sớm nằm trong tay Tô Lăng Trạch.

Năm đó Tô Lăng Trạch đem ảnh lâu nhỏ tận gốc, đem hơn phân nửa người đến huyền thiết ám bộ đoạt quyền, một nửa khác theo hần xuất chinh.

Bốn năm sau trở lại, hơn phân nửa người hần cho trà trộn vào huyền thiết ám bộ đã sớm dọn dẹp những thứ trở ngại khác.

Ngoài mặt vẫn thần phục Tĩnh Uyên đế, ở trước mặt Thất hoàng tử vẫn sẽ diễn một chút, khiến Thất hoàng tử cho là mình đã thành công đoạt được huyền thiết ám bộ, nhưng thực chất, lại chỉ thuộc về Tô Lăng Trạch.

Nghe được lời của Hách Liên Diệc, Tô Lăng Trạch buông quyển sách trên tay xuống, chân mày khóa chặt: “Không lẽ hần muốn bức vua thoái vị.”

“Bức vua thoái vị?” Hách Liên Diệc kinh hãi: “Lấy sự sủng ái bây giờ của Tĩnh Uyên đế đối với hần, ngôi vị hoàng đế sớm hay muộn gì cũng sẽ truyền cho hần, hần cần gì phải ép thúc như vậy?”

Điều này hiển nhiên là làm điều thừa.

237. Q.2 - Chương 167: Chương 56.2

“Sợ rằng một phần là do lời của Khúc Vô Nham.” Tô Lăng Trạch cau mày suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nói: “Để người của huyền thiết ám vệ tương kế tựu kế, nếu hắc y muốn bức vua thoái vị, liền phối hợp với hắc y, phân phó xuống, mọi người không nên đi ra ngoài, nếu như ta đoán không lầm, nhất định sẽ có người tới chế trụ chúng ta, không để cho chúng ta lấy được tin tức từ hoàng cung.”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi ngay.” Hách Liên Diệc đứng dậy rời đi.

Người vừa đi. Không tới một khắc đồng hồ sau, hắc y vòng trở lại, trong mắt mờ mờ mang theo vài tia mừng rỡ: “Điện hạ, ngài quả nhiên là liệu sự như thần, những người đó đã đem Lăng Vương Phủ của chúng ta vây lại.”

Tô Lăng Trạch cúi đầu, giữa lông mày lại chợt như nghĩ ra điều gì, sau đó nói: “Đi, đi xem một chút.”

Lúc này.

Lăng Vương Phủ.

Màn đen thâm sâu tĩnh lặng, Lăng Vương phủ đèn đuốc vẫn sáng trưng, bốn phía tựa như ban ngày, cả Lăng Vương phủ tạo thành ba vòng vây, phía ngoài là một đám người trong bộ trang phục màu xám tro, mắt nhìn chăm chăm vào phủ.

Vòng vây thứ hai là thị vệ Vương phủ, lúc này đang dàn trận để nghênh đón quân địch, không cho phép người ngoài tiến vào vòng vây của bọn họ một bước, bọn họ duy trì trạng thái phòng thủ, không nhúc nhích, tựa hồ đã có một đoạn thời gian, lại không thấy bất cứ người nào có chút buông lỏng.

Vòng thứ ba thì ít hơn, chỉ có mấy người.

Tô Lăng Trạch ngồi ở vị trí chủ vị, chậm rãi uống trà, trấn định tự nhiên.

“Là Khúc Vô Nham gọi các người tới đi.” Hắc y nhìn trong đại sảnh, hắc y nhân im lặng không lên tiếng, thần nhiên nói.

Hắc y nhân không trả lời, sắc mặt của hắc y rất trắng, tựa hồ là người hàng năm sinh sống trong bóng tối, chưa từng tiếp xúc với ánh nắng mặt trời.

Tô Lăng Trạch động tác ưu nhã đặt ly trà xuống, thờ ơ tiếp tục nói: “Người đã đích thân vào cửa Vương Phủ của Bổng vương, Bổng vương từ trước đến nay là một người mến khách, người không cần khách khí, cứ tự nhiên đi, về phần Bổng vương... sẽ đi nghỉ ngơi trước.”

Tô Lăng Trạch tựa hồ không sợ hãi hắc y ở nơi này sẽ làm ra loại chuyện động trời gì, nói xong liền xoay người đi về hậu viện.

“Đường chủ...” Tùy tùng sau lưng hắc y tựa hồ như muốn nói điều gì, tay hắc y nhân vừa nhấc, cắt đứt lời của hắc y: “Để hắc y đi đi, muốn trở mình trong lòng sóng, cũng không phải là dễ dàng như vậy, còn có, chủ thượng có lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào, nếu không, giết không bỏ qua.”

Cười lạnh một tiếng, hắc y nhân tiếp tục cẩn thận quan sát bốn phía, ôm cây đợi thỏ, không biết Tô Chỉ Trần nơi đó như thế nào, bất quá chỉ cần một buổi tối nữa, sợ rằng đến lúc đó, ngay cả Tô Lăng Trạch muốn sống cũng không sống nổi, hừ.

Tô Lăng Trạch trở về hậu viện, Mạc Ninh cùng Dương Thành lập tức tiến lên đón: “Điện hạ, thế nào rồi?”

“Đúng như trong dự tính của ta.” Tô Lăng Trạch ngồi xuống, ôn hòa nói: “Mục đích của Khúc Vô Nham đã rất rõ ràng, chính là muốn giữ chân chúng ta, nếu như ta đoán không sai, Tô Chỉ Trần hiện tại chắc chắn là đang muốn đổi toàn bộ đội cấm vệ của Hoàng Thành thành huyền thiết ám vệ, không muốn để cho chúng ta nhúng tay, không muốn để chúng ta đi bầm bả, vì thế nên mới để Khúc Vô Nham đến nơi này cầm chân chúng ta, không để cho chúng ta rời đi nửa bước.”

Quả đấm của Mạc Ninh nặng nề đập vào trên bàn, lửa giận dâng cao: “Tên Khúc Vô Nham ghê tởm, mọi lần đều là hắn ở sau lưng gây sóng gió.”

Tô Lăng Trạch thần nhiên nói: “Quân Khúc hai gia tộc ngàn năm tình như một nhà, hôm nay Quân gia đã không còn nữa, Khúc gia tự nhiên không thể ngồi chờ chết, nếu không người chết chính là Khúc gia bọn họ.”

Huống chi...

Huyết hải thâm cừu hoành hành trong lòng hắn như vậy, tiểu nô tài là vị hôn thê của hắn, thù của nhạc phụ nhạc mẫu, hắn là không thể không báo đi.

“Điện hạ, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ, chỉ ở chỗ này chờ sao?”

“Không sai.” Tô Lăng Trạch lạnh nhạt nói: “Huyền thiết ám vệ bên kia ta đã giao cho Hách Liên Diệc chuẩn bị, chúng ta bây giờ chỉ cần đợi kết quả là được.”

Lời vừa dứt, Tô Lăng Trạch chợt nghĩ tới điều gì, vội vàng đứng dậy, có chút nóng nảy hỏi: “Hôm nay là ngày mấy?”

Tựa hồ chưa từng thấy qua bộ dáng chủ tử nhà mình mất đi bình tĩnh như vậy, Dương Thành cùng Mạc Ninh đều sửng sốt, vội vàng nói: “Ngày ba mươi tháng bảy, sáng mai chính là ngày đầu tháng tám.”

238. Q.2 - Chương 168: Chương 56.3

Sắc mặt Tô Lăng Trạch đại biến: “Mùng một? Người vẫn còn nhớ rõ ta cùng Vân Ly vẫn có hẹn, hàng năm giờ tý đầu tháng tám đều phải đến Khai Nguyên tự thắp hương? Hiện tại đã là giờ Hợi!”

Dương Thành cùng Mạc Ninh lúc này mới nhớ tới chuyện này, sắc mặt lúc này cũng thay đổi, nếu là hiện tại Vân Ly chạy tới, chắc chắn sẽ bị những người bên ngoài đó cho là mật báo, đến lúc đó sợ rằng...

“Ta lập tức phái người đi ngăn Vân Ly tiểu thư lại!”

Lúc này trong lòng Tô Lăng Trạch có chút căng thẳng, trăm đoán vạn tính lại bỏ sót điều này, hắn vội vàng nói: “Đi từ mật đạo, đừng đá đảo kinh xà, cần phải ngăn Ly nhi lại.”

Mật thất kia, chính là mật thất thông với phía sau núi, cũng là mật đạo mà năm đó hắn cùng tiểu nô tài gặp nhau.

“Thuộc hạ lập tức đi ngay.” Dương Thành lập tức xoay người, vội vàng rời đi.

Tô Lăng Trạch nắm chặt hai quả đấm, nghĩ đến Vân Ly mình vẫn luôn thương yêu từ nhỏ, trong lòng lại mơ hồ bất an.

Ở trong lòng yên lặng đếm từng canh giờ, Vân Ly thường sẽ quên nợ quên kia, hi vọng nàng cũng sẽ quên mất chuyện lần này cần đi đốt hương.

Giờ Hợi một khắc, từ trong lầu các không truyền ra bất kỳ động tĩnh gì, Tô Lăng Trạch không dám buông lỏng chút nào, vẫn nhìn chăm chăm vị trí đại môn như cũ.

Giờ Hợi hai khắc, người của Khúc Vô Nham lại âm thầm đổi một nhóm, vị thân tín bên cạnh Tô Chỉ Trần còn nói bên tai người áo đen kia điều gì, sau đó rời đi.

Đại môn không có động tĩnh gì, Tô Lăng Trạch khẽ thở phào nhẹ nhõm, hai khắc, lại vào lúc này, Vân Ly vội vã chạy đến, đã hai khắc giờ Hợi còn chưa có động tĩnh, xem ra là nàng đã quên chuyện này.

Tô Lăng Trạch buông sợi dây buộc chặt trong lòng xuống, xoay người, chuẩn bị xuống lầu.

Ngay vào lúc này, đại môn bằng gỗ của Lăng Vương phủ lại nặng nề phát ra âm thanh kéo kẹt, chậm rãi bị mở ra, tiếp đó, giọng nói trong trẻo động lòng người của Vân Ly truyền đến: “Chủ tử ta tới rồi, sao hôm nay lại đóng cửa sớm như vậy, hôm nay ta tới muộn một chút, có phải người chờ đã lâu rồi không?”

Toàn thân Tô Lăng Trạch lập tức cứng ngắc.

Ánh mắt hắc y nhân trầm xuống, nụ cười tàn khốc nở trên khóe miệng.

Quả nhiên là có người chạy tới mật báo.

Vân Ly mới vừa bước vào Vương Phủ liền gặp được những người hắc y nhân, mặc dù nàng không biết những người này là ai, nhưng nàng nhận ra được thị vệ trong Lăng Vương phủ, mắt thấy thị vệ Vương Phủ giằng co cùng những người này, không khí cực kỳ khẩn trương, thoáng sửng sốt một chút, nàng liền lập tức đoán được chuyện gì xảy ra, thần sắc biến đổi, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Các người là ai? Xông vào Lăng Vương Phủ làm gì?”

Lý lão theo chỉ dẫn của hai thị vệ thấy được Vân Ly, phát hiện bọn họ vừa lúc đứng ở đại môn, cơ hội chạy trốn được rất cao, nhất thời hốt hoảng hô lớn: “Vân Ly tiểu thư đi mau!”

Tròng mắt của hắc y nhân nheo lại, bỗng nhiên đứng dậy: “Tuyệt không thể để cho bọn họ truyền tin đi.”

“Giết.”

Tô Lăng Trạch chưa bao giờ nghĩ tới, tốc độ của một người lại có thể nhanh đến như vậy.

Khi thân thể nhỏ bé kia xuất hiện trước mắt hắn, tựa hồ trời đất đều ở bên dưới hắn, đều trở nên nhỏ bé, nháy mắt cũng chỉ ngắn như một đốt ngón tay mà thôi.

Hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới, hắn cũng sẽ có thời khắc hốt hoảng gấp gáp như vậy, đó là cái lạnh thấu xương, từng chút từng chút cắn nuốt tất cả thần kinh của hắn.

“Bảo vệ Vân Ly tiểu thư.”

Sau một tiếng rống to, tất cả giống như một mối lửa, tất cả nhân mã ẩn nấp trong bóng tối lập tức xuất động!

Ánh kiếm lạnh lẽo, mấy trăm người đồng thời động thủ, thị vệ sau lưng Vân Ly ngay sau khi nghe được câu nói kia của Lý lão, liền lập tức ý thức được nguy hiểm, lập tức bảo vệ Vân Ly lui về phía sau rồi đi.

Vân Ly không kịp phản ứng, bị vấp phải ngưỡng cửa, bên tai một trận gió lạnh thổi qua, kèm theo một tiếng kêu đau đớn, Vân Ly vừa mới chuẩn bị bò dậy từ trên mặt đất nhất thời sửng sốt, từng giọt mưa máu nhỏ xuống, rơi vào bàn tay đang chống đỡ trên mặt đất của nàng.

“Tiểu thư... đi mau...” Chỉ kịp nói xong một câu như vậy, thị vệ kia ngã xuống đất.

Hàn quang chớp ẩn chớp hiện, đã có mấy người ngã xuống, mắt thấy đại môn Vương Phủ mở rộng, người đi đường lui tới đã có chút ngại ngần nhìn về hướng này, hắc y nhân nhìn về hướng nào đó trong nháy mắt.

Đường phố cạnh Lăng Vương phủ, là con đường lớn phồn hoa, trên đường vẫn có không ít người, nếu để cho người đi đường nhìn thấy chuyện đã xảy ra ở Lăng Vương phủ, nói không chừng sẽ thông báo cho những thế lực của Tô Lăng Trạch ở nơi khác, cứ như vậy, nhiệm vụ chủ thượng giao phó sẽ thất bại.

Vì vậy giờ khắc này, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ người nào rời khỏi Lăng Vương Phủ.

“Xoạt xoạt ——” Tất cả đèn lồng trong Vương Phủ toàn bộ đều tắt phụt.

Trong bóng tối, âm thanh chém giết không ngừng, tia lửa tán loạn bốn phía, chợt một khắc, Vân Ly đột nhiên hô to một tiếng: “Chủ tử.”

Chợt, một ánh sáng sáng lên từ trong chính điện, vì trong bóng tối hỗn loạn không thể nhìn thấy vị trí của Vân Ly, Tô Lăng Trạch tự mình đốt phòng khách của Lăng Vương phủ, ánh lửa ngất trời, sáng như ban ngày, mà ánh mắt của hắn lại u ám thẳng tắp nhìn về phía đại môn.

239. Q.2 - Chương 169: Chương 56.4

Chỉ thấy thi thể của một tên áo xám có ý đồ tiến lên sát hại Vân Ly, đè trên người nàng, đại khái là lần đầu tiên tự tay giết người, toàn thân Vân Ly cũng đang run rẩy, máu tươi dính đầy mặt.

Thân thể của nàng, một nửa ở trong đại môn, một nửa kia đang ở bên ngoài ngưỡng cửa, ở dưới ánh lửa, rõ ràng cuộc nàng cũng thấy được vị huynh trưởng mà cuộc đời này nàng lệ thuộc vào nhất, lập tức khóc kêu: “Chủ tử...”

“Đáng chết, đóng cửa lại!” Hắc y nhân gầm lên giận dữ, mắt thấy bên ngoài Lăng Vương Phủ càng ngày càng nhiều người phát hiện chuyện nơi này, hắn cũng không quan tâm đến việc lưỡng bại câu thương, phi thân bay ra ngoài.

Trong nháy mắt Tô Lăng Trạch liền lao về phía đại môn, trong tròng mắt là ngạo khí băng sơn, lạnh lẽo thấu xương.

Dưới ánh lửa, bốn phía đều là đầu người chuyển động, dưới ánh kiếm bóng đao, tốc độ của người áo đen cực nhanh, nghiêng thân vừa vặn ngăn trở trước người Tô Lăng Trạch, cản đường của hắn: “Nếu như người muốn cùng chúng ta lưỡng bại câu thương, cứ tiếp tục động thủ đi.”

Tô Lăng Trạch nghiêng thân nhân nhật nhìn hắn, giọng nói lạnh như băng: “Tránh ra, nếu không cho dù phải lưỡng bại câu thương, Bổng vương cũng sẽ không để cho Khúc Vô Nham còn sống rời khỏi đế kinh một bước.”

Tròng mắt hắc y nhân nheo lại, lộ vẻ do dự, bởi vì hắn biết bản lĩnh của Tô Lăng Trạch, nếu thật sự động thủ, chủ thượng sợ rằng cũng không chiếm được chỗ tốt.

Đang lúc do dự, sau lưng Tô Lăng Trạch đột nhiên sáng lên, một tia lửa lớn phun thẳng lên trời cao, thẳng tắp như một ngôi sao, trong nháy mắt nổ tung, phân tán thành những nhánh nhỏ, chiếu sáng đế kinh.

Chính điện Vương phủ hỏa hoạn hừng hực thiêu đốt, thế lửa bây giờ vẫn chưa lớn, nếu như lúc này đi cứu hỏa, nhất định còn có thể kịp thời vãn hồi, nghĩ tới đây, một hắc y nhân hạ quyết tâm, hô lớn: “Đóng cửa, không cho phép bất luận kẻ nào rời đi, nếu không giết chết.”

Vân Ly chỉ cảm thấy bóng người xẹt qua trên đầu, xẹt qua như ánh trăng, nàng tìm về một chút khí lực, vội đẩy người ra, hốt hoảng, muốn đứng lên.

“Ly nhi, nằm xuống!” Đang lúc mơ hồ, nàng nghe Tô Lăng Trạch phân tâm kêu một tiếng, theo bản năng ngồi xổm xuống, một thanh kiếm rít gào vượt qua đỉnh đầu, chém đứt trâm cài tóc trên đỉnh đầu nàng, tóc lập tức xỏa ra tán loạn.

Tô Lăng Trạch vừa chú ý bên kia, mấy thanh kiếm lập tức đem về phía hắn, thân thể hắn lùi ra sau, trường kiếm từ phía sau lại đâm đến, ‘Phập’ một tiếng, là tiếng máu tươi phun khỏi thân thể.

Hắn buồn bực hừ một tiếng, lùi lại mấy bước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng của Vân Ly, cắn chặt răng.

Thân thể Vân Ly nằm bên trong ngưỡng cửa, chỉ có đầu tựa vào bên trong, nàng nhìn thân thể Tô Lăng Trạch nhuộm đầy máu tươi cách đó không xa, tựa như một đóa hoa ăn thịt người diêm dúa lẳng lơ, khiến người ta nhìn mà giật mình.

“Biểu ca!” Nàng lại kêu một tiếng, một tiếng này, thanh âm tràn đầy hoảng sợ cùng bất lực.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, như lúc nàng vẫn đang trên đường đến Lăng Vương phủ, muốn chuẩn bị cho kịp để cùng chủ tử đi Khai Nguyên tự, nhất định phải khuyên nhủ chủ tử, chuyện quá khứ đã lâu như vậy, những tội lỗi ấy, nàng tin Tuyết Nhi tỷ tỷ cũng sẽ không trách hắn.

Chẳng qua là, trong nháy mắt ở nơi này, ánh lửa lóng lánh, sát phạt hàng loạt, nàng vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, liền gặp phải đại cảnh chém giết.

“Phanh—”

Một vật nặng rơi vào cạnh nàng, Vân Ly chỉ kịp thấy một cái đầu, liền nhìn thấy trên đỉnh đầu nàng, một nam tử âm trầm mặt đầy máu cười về phía nàng.

Nàng chợt cảm thấy đầu óc choáng váng, từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy nhiều máu như vậy, trước mắt như có hàng vạn đom đóm, đột nhiên nàng cảm thấy lạnh lẽo như băng truyền từ đầu ngón tay đến tim, theo bản năng nàng cử động thân thể, muốn bò lên từ dưới đất, vậy mà một bàn chân to lớn lại đạp xuống.

Vân Ly phản xạ định lật người nằm xuống, lưng bị người đó đạp lên, cái ót bị ngưỡng cửa kẹp đến phát đau, vừa quay đầu lại vừa đúng lúc đem đầu đặt ở ngưỡng cửa.

“Đóng cửa!” Một tiếng quát lớn khác vang lên, đại môn nặng nề hai bên được đóng lại, chậm rãi thu vào trong, Vân Ly nhận ra được ngưỡng cửa dưới cổ đang chấn động, tựa hồ ý thức được cái gì, nàng nức nở giãy giụa, sau một khắc, đại môn áp sát, tựa như đá kim cương cứng rắn, nặng nề đóng lại.

“Cộp.”

Phần cổ trở lên của Vân Ly bị cánh cửa nặng nề nghiêng, ở lại ngoài cửa, bên trong ngưỡng cửa, là thân thể từ cổ trở xuống.

Cổ gãy lìa phát ra âm thanh rất nhỏ, nhưng dưới nơi đây ánh đao ảnh kiếm này, ở trong hoàn cảnh hỗn loạn này, ngay cả lời người áo đen vừa nãy nói cái gì, nàng đều không nghe được.

Vậy mà lại nghe được tiếng cổ họng mình bị kẹp dưới đại môn, đè ép, nghiền nát.

Tựa như một nhánh cây khô trong mùa thu bị đạp phải ‘Rắc’ một tiếng, rất nhẹ, rất giống.

Đáy mắt đầy hoảng sợ cùng bất lực bị giá lạnh ăn mòn dần trở nên mờ mịt, đôi mắt to xinh đẹp trong treo, từ từ trở thành một mảnh tro tàn đen nhánh.

Vô thanh vô tức.

“Uông——” Trong đầu tựa hồ vang lên một tiếng dây đàn đứt dây, thân thể Tô Lăng Trạch lao đảo một cái, thiện địa vỡ toang.

240. Q.2 - Chương 170: Chương 57

Chương 57:

Quân Lam Tuyết không có mục đích tiêu sái đi trên đường, đêm đã khuya, nhưng ngay cả một chút buồn ngủ nàng cũng không có.

Vân Ly xuất hiện đã khiến nàng quá kinh ngạc cùng rung động, khiến tâm của nàng loạn lên.

Nếu là trước kia nàng biết được việc làm của Tô Lăng Trạch, nhất định sẽ cảm động mà càng thêm yêu hấn đi.

Nhưng bây giờ thứ chen giữa bọn họ lại là gia cừu quốc hận.

Chẳng qua là, sau khi nghe được chuyện đó, vẫn làm rối loạn kế hoạch của nàng như cũ.

Rốt cuộc nàng nên làm cái gì bây giờ.

“Đi mau đi mau! Nghe nói Lăng Vương Phủ bị cháy rồi! Chúng ta phải nhanh đi cứu hỏa!”

“Cháy? Chuyện gì đã xảy ra? Có phải là có người cố ý hãm hại hay không a?”

“Đúng a, Lăng Vương điện hạ mang binh đánh giặc đã không dễ dàng gì, kẻ kia đúng là xấu xa, nếu để cho lão thái bà ta đây biết được, xem ta cho dù phải liều cái mạng già này cũng sẽ không cho hắn sống tốt!”

“Ai, đừng nói nữa, chúng ta nhanh đi dập lửa đi!”

“Đúng đúng! Chạy nhanh lên một chút!”

Tiếng nghị luận của dân chúng không nhỏ, vừa nói vừa chạy, trong phút chốc liền truyền khắp đường phố, tất cả mọi người đều không khỏi kinh ngạc, cũng không quên vội vàng chạy tới Lăng Vương Phủ, muốn giúp một tay.

Quân Lam Tuyết sững sốt chốc lát, bọn họ nói gì? Lăng Vương Phủ bị cháy? Điều này sao có thể?

Nàng nhìn về hướng Lăng Vương Phủ, có lẽ là vì hôm nay trời tối, lớp khói đen dày đặc kia cũng giống như một đám mây đen hắc ám.

Mi tâm Quân Lam Tuyết vừa động, chẳng lẽ Lăng Vương phủ xảy ra chuyện? Nghĩ tới đây, nàng do dự một lát, rồi vội vàng chạy về hướng Lăng Vương Phủ—

Lăng Vương Phủ.

Cả Vương Phủ trở nên hỗn loạn, máu bị lửa thiêu đốt tạo thành khói đen dày đặc, bốn phía đều là tiếng ồn hỗn loạn, tuy nhiên tất cả sự hỗn loạn này, đều không ảnh hưởng đến một người.

Tô Lăng Trạch.

Thời gian phẳng phất như không còn bất kì sắc thái nào trong mắt hắn, trong mắt hắn chỉ có thân thể gầy yếu của Vân Ly đang nằm cách xa hắn mấy bước.

Tô Lăng Trạch ngơ ngác nhìn Vân Ly giữa đại môn, ánh mắt có chút mờ mịt, hắn tựa hồ muốn cố gắng nắm chặt nắm đấm lại, muốn chống đỡ thân thể, nhưng sức lực của cơ thể lại giống như bị một khắc kia hoàn toàn hút sạch, tựa như một con rối.

Cách xa mấy bước, cũng đã là hai thế giới cách xa nhau.

Ba tiếng kia giống như vẫn còn đang vang vọng bên tai, ban đầu là gấp gáp, sau đó là hốt hoảng, cuối cùng là bất lực, cũng là lời nói cuối cùng của nàng ở thế giới này.

Hắn thậm chí ngay cả... Ngay cả lời nói cuối cùng cũng chưa kịp nói với Ly nhi.

Tô Lăng Trạch nhớ, Ly nhi là một hài tử tốt vô cùng hiếu động, mấy năm hắn lên núi trấn áp kia, nàng không thích đi theo cha nàng, cũng không thích ở cùng mẹ nàng, mà lại thích đuổi theo sau lưng hắn, làm nũng đổ thừa cho hắn mang nàng đi chơi.

Mỗi một thời điểm ở chung với nàng, luôn luôn là chuyện nói không hết, nàng muốn nói chuyện, rất thích nói chuyện, luôn làm ra vẻ bà cụ non nói những chuyện trên trời dưới đất tám chuyện đến tam cô lục bà, chỉ cần hắn có thể chú ý nghe, nàng luôn luôn có thể nói tiếp.

Vậy mà hôm nay...

“Ly nhi.” Hắn lẩm bẩm lên tiếng, thanh âm nghẹn ngào khàn khàn.

Tại sao hôm nay ngươi lại tới đây, tại sao lại phải tới? Tại sao nhất định phải nhớ ngày hôm nay?

Hắn rũ mắt xuống, cặp mắt đỏ bừng tràn đầy tia máu, là sơ sót của hắn, không bảo vệ tốt Ly nhi, là hắn sơ sót, hắn nên sớm phái người đi thông báo cho nàng. Năm nay không thể cùng nàng đi thấp hương.

“Ly nhi...” Hai tay mơ hồ run rẩy, thanh âm khàn khàn tràn ngập bi thương nồng nặc cùng ngỡ ngàng.

Làm sao có thể chứ, làm sao Ly nhi có thể bỏ mình mà đi sớm như vậy chứ? Hắn còn chưa được nhìn thấy nàng trưởng thành, còn chưa thấy nàng lập gia đình, làm sao có thể rời đi sớm như vậy chứ?

241. Q.2 - Chương 171: Chương 57.2

Đúng, sẽ không, Ly nhi sẽ không như thế... Tô Lăng Trạch vùng vẫy đứng lên, có chịu đựng thân thể đã kiệt sức, từng bước từng bước đi về hướng đại môn Vương phủ.

“Đường chủ! Cẩm vệ quân cùng mọi người trong ám vệ đang hướng về nơi này!” Một gã sát thủ vội vàng nói với hắc y nhân.

Hắc y nhân liếc mắt nhìn ngọn lửa đang ngày một lớn dần, trong mắt xẹt qua một tia buồn bực, tối nay đã bại lộ quá rõ ràng, nếu cẩm vệ quân cùng ám vệ phát hiện bọn họ, sợ rằng hậu quả sẽ còn phiền toái hơn, nghĩ đến Tô Lăng Trạch tạm thời không có cách nào rời khỏi nơi này, nếu mục đích đã đạt được, hẳn phải quyết định thật nhanh, trầm giọng ra lệnh: “Rút lui!”

Ra lệnh một tiếng, mấy trăm người đồng loạt rút lui, hắc y nhân chỉ huy bọn họ, nhanh chóng rời đi.

Quân Lam Tuyết dùng tốc độ nhanh nhất của nàng chạy đến, thật vất vả mới chạy đến Vương phủ, lại phát hiện những lão bách tính chạy tới Vương phủ giúp cứu hỏa một tay lại đang vây trước đại môn Lăng Vương Phủ, chỉ trở nói gì ở đó, không ai tiến lên đẩy đại môn đang đóng kín kia.

Quân Lam Tuyết nhíu mày, bọn họ còn đứng ở chỗ này làm gì? Không phải là nói đến cứu hỏa sao? Tại sao lại đứng ở đây, không ai thấy thể lửa càng lúc càng lớn sao?

“Tránh ra!” Nàng có chút nổi giận đẩy quần chúng đang vây xem ra, trong lòng chẳng biết tại sao lại mơ hồ bất an.

Đẩy đám người ra, Quân Lam Tuyết vội vàng chạy về phía cửa, đưa tay ra định đẩy đại môn, thân thể lại đột nhiên chấn động mạnh một cái, cúi đầu cứng ngắc người bị đại môn chèn trên mặt đất.

Hắn là... Vân Ly!

Quân Lam Tuyết sững sờ tại chỗ, tay giơ lên dừng lại ở không trung, rốt cuộc nàng đã hiểu, vì sao bọn họ lại đứng ở ngoài cửa, không dám tiến thêm một bước,

Thì ra là, là bởi vì nơi này có người.

Tại sao có thể như vậy?

Mấy canh giờ trước, nàng còn nghe Vân Ly cầu nhàu về chủ tử của mình, còn thấy nàng cùng Vô Nham ngồi chung một chỗ uống trà nói chuyện phiếm, vì sao lần nữa gặp nhau, nàng... nhưng lại là tình trạng này?

Quân Lam Tuyết chậm rãi ngồi xổm xuống, đầu ngón tay cứng ngắc từ từ đến gần thân thể không còn cử động kia, từ sâu trong lòng, tựa hồ vẫn như đang mong đợi cái gì. Từ trong hư vô.

Hắn... là vẫn còn thở chứ.

Nàng cầu nguyện trong lòng, Vân Ly còn trẻ như vậy, làm sao có thể rời đi chốn phồn hoa này như vậy?

Từng chút từng chút đến gần, đầu ngón tay hơi lạnh, sự lạnh lẽo dần lan truyền từ đáy lòng, truyền khắp tứ chi xương cốt.

Không có hô hấp.

Quân Lam Tuyết hít một hơi thật sâu, đột nhiên đưa tay trực tiếp đặt xuống phía dưới chóp mũi, vội vàng xác minh nàng không phải là không có hô hấp, mà chỉ là hơi yếu ớt một chút.

Vậy mà, không có, một chút cũng không có.

Thân thể Quân Lam Tuyết cứng đờ.

Người chung quanh cũng bắt đầu nghị luận, thanh âm thật thấp bắt đầu vang lên.

“Cái này... Ta nhìn người này, tại sao lại quen mắt như vậy a?”

“Xuyt... Nhỏ giọng một chút, có thể không nhìn quen mắt sao? Đó là vị tiểu thư thường xuyên ở chung một chỗ với Lăng Vương điện hạ, hình như gọi là Vân gì đấy...”

“Gì— Thật sự là nàng? Nàng hiện tại, hiện tại...”

“Ai, chết thật thảm, sợ rằng cổ cũng bị kẹp đi...”

“Trời ạ, đây rốt cuộc là ai làm, chẳng lẽ sẽ không sợ bị liên lụy cửu tộc sao?”

“Xuyt! Nhỏ giọng một chút, nói không chừng hung thủ vẫn còn ở nơi này đấy!”

Mọi người thấp giọng nghị luận, âm thanh tuy nhỏ, mỗi người một câu tuy không lộn xộn, nhưng Quân Lam Tuyết một câu cũng không nghe được.

Từ sau khi trở về từ Lăng Vương phủ nàng liền nhờ Vũ Thú Kinh sai người đưa đến thông tin về Vân Ly, hiện tại nàng rất rõ ràng tầm quan trọng của Vân Ly đối với Tô Lăng Trạch.

Nữ ngoại tôn duy nhất của lão thái thái.

242. Q.2 - Chương 172: Chương 57.3

Nếu nàng thật sự chết rồi, đối với Tô Lăng Trạch mà nói, đả kích này sẽ lớn đến thế nào?

Quân Lam Tuyết mím môi, vừa định đỡ Vân Ly dậy, cửa kia lại chậm rãi mở ra, phía sau cửa, tuần nhan dần lộ ra.

Hắn có ngũ quan cực kỳ xuất sắc, mi khê nhếch mang theo mấy phần lãnh ý đặc biệt, khiến cho người ta chỉ nhìn một cái, liền cảm thấy lạnh nhạt, cặp mắt kia ngày thường đều trông như gió lạnh, không lúc nào không tỏa ra ý lạnh, giờ đây lại như một mảnh tro tàn không chút dao động mờ mịt.

“Tô Lăng Trạch...” Nàng theo bản năng gọi một câu, Tô Lăng Trạch lại phảng phất như không nghe được, chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng khép lại cặp mắt Vân Ly lưu lại lần cuối trên thế gian.

Hắn trầm mặc cầm cánh tay Vân Ly, vùng vẫy mấy lượt, cơ hồ là dùng hết tất cả sức lực trên người, lão đảo đứng lên.

“...” Quân Lam Tuyết vội vàng đỡ hắn, vừa chạm tay vào lại là một mảnh lạnh như băng, lúc này nàng mới nhìn thấy, trên người Tô Lăng Trạch dính đầy máu.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy?

Vân Ly chết, Tô Lăng Trạch bị thương, cả Vương Phủ biến thành biển lửa, những thứ này, rốt cuộc là ai làm?

Nhìn bộ dáng này của Tô Lăng Trạch, tâm Quân Lam Tuyết bị bóp chặt, có phải, thời điểm năm ấy lão thái hậu chết, hắn cũng là như vậy, sầu muộn không lên tiếng mà đem tất cả bi thương chôn vùi đáy lòng?

Không ai đi xử lý những thi thể kia, tất cả mọi người đều chỉ tới lui vội vàng cứu hỏa, dân chúng vây xem ở bên ngoài vừa thấy đại môn mở ra, lập tức vọt vào.

“Mau! Mọi người mau giúp cứu hỏa một tay!”

Bên này lộn xộn, ở bên kia, Tô Lăng Trạch ôm thi thể Vân Ly, chậm rãi rời đi.

Quân Lam Tuyết lo lắng, ngay lập tức vội vàng đuổi theo, cũng không hỏi thêm gì, chỉ chậm rãi đi theo bên cạnh hắn, trong lòng vẫn tự hỏi tối nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dọc theo đường đi, Tô Lăng Trạch vẫn không nói gì, hắn ôm Vân Ly, đi trong sơn đạo đen nhánh, vòng qua khu rừng dành riêng cho săn bắn của hoàng thất, trực tiếp ra khỏi thành.

Đêm tối hơn, môi Tô Lăng Trạch trắng bệch, vết thương cũ cộng thêm vết thương mới khiến cho bước chân hắn khẽ run, lại như cũ chưa từng dừng bước.

Lòng bàn tay Quân Lam Tuyết càng nắm chặt, nàng mím môi, khắc chế mong muốn muốn gọi hắn dừng lại, chậm rãi đi theo hắn trong sơn đạo hoang vu.

Rốt cuộc hắn muốn đi đâu? Muốn đưa thi thể Vân Ly đi đâu?

Nàng thật sự muốn ngăn Tô Lăng Trạch lại mà nói với hắn, trước hết phải xử lý vết thương trên người hắn thật tốt, cứ như vậy mà đi, vết thương không nặng cũng sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết, huống chi thân thể hắn bây giờ đã có rất nhiều di chứng, vậy mà mỗi khi nhìn thấy cặp mắt mờ mịt kia, nàng lại mềm lòng.

Nàng không có tình cảm khắc sâu như hắn, đối với cái chết của Vân Ly, mặc dù nàng có tiếc hận, mặc dù có thương cảm, có buồn bã, nhưng lại không đau khổ.

Nhưng hắn thì khác, hắn nhìn Vân Ly trưởng thành, từ nhỏ được hắn yêu thương, nếu như hôm nay người chết là một hoàng tử, Tô Lăng Trạch còn không thống khổ như vậy, nhưng người chết lại là Vân Ly mà hắn quý trọng nhất.

Vì vậy, nàng chỉ có thể nhìn, tiếp tục nhìn.

Đường núi không còn gập ghềnh, con đường dưới chân trở nên rộng hơn quân, Quân Lam Tuyết cũng bước theo bên người hắn, trước mắt chợt được khai sáng.

Nơi này là một ngôi chùa rộng lớn, trên đại môn to lớn là dòng chữ to lớn mà tang thương— Khai Nguyên tự.

Ước chừng một canh giờ đi đường, lúc đến Khai Nguyên tự thì đã là giờ Tý, máu tươi một đường, Tô Lăng Trạch rốt cuộc cũng không chịu được, ôm thân thể của Vân Ly ngồi xổm trên Phật thiền trước mặt Phật tổ, từng ngụm từng ngụm thở hổ hển.

Giờ phút này, hắn lại chậm rãi cười .

“Ly nhi.” Hắn cúi đầu, mỉm cười nhìn Vân Ly.

“Đầu hương năm nay, lại là chúng ta cướp được đầu tiên.”

Chóp mũi Quân Lam Tuyết đau xót, suýt nữa rơi lệ.

243. Q.2 - Chương 173: Chương 58: Hoan Ái

Chương 58: Hoan ái

Ánh mặt trời rạng đông dần xuyên thấu tầng mây.

Tô Lăng Trạch từ trong hôn mê tỉnh lại, mở mắt ra.

Nơi này là một căn nhà gỗ nhỏ, hắn quay đầu, thấy Quân Lam Tuyết ngồi ở mép giường.

“Tỉnh?” Quân Lam Tuyết để ngón chân trong tay xuống, chậm rãi nói: “Người bất tỉnh một đêm, Vân Ly để cho Mạc Ninh mang về, giờ người cảm thấy thế nào?”

Thật ra Tô Lăng Trạch bị thương cũng không nặng, chẳng qua là dưới đá kích to lớn có chút kiệt sức, ngủ mê man một đêm, rõ ràng đã khôi phục tình trạng.

Mắt Tô Lăng Trạch u ám, nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, không nói chuyện, không biết đang nghĩ gì.

Quân Lam Tuyết thấy hắn như vậy, cũng không quấy nhiễu, chẳng qua là đứng dậy, đi đến phòng bếp.

Căn nhà này là một ngôi nhà gỗ bên ngoài Khai Nguyên tự, nghe nói trước kia là do một vị đại sư tu thành đại quả cư ngụ, bên trong đầy đủ mọi vật.

Thuốc trong phòng bếp đã nấu xong, nàng cẩn thận đổ ra chén, bưng đến trước giường, liếc mắt nhìn Tô Lăng Trạch đang nhắm mắt dưỡng thần: “Mặc dù ta biết thương thể của người không nặng, nhưng thuốc thì vẫn phải uống.”

Tô Lăng Trạch khẽ mở mắt ra, lẳng lặng nhìn nàng một lát.

Quân Lam Tuyết bất động, cứ như vậy đứng tại chỗ nhìn hắn, trong mắt tràn đầy kiên quyết.

Một hồi lâu sau, Tô Lăng Trạch mới từ từ ngồi dậy, nhận lấy chén thuốc kia, uống từng ngụm.

Một khắc kia, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Quân Lam Tuyết, giọng nói khàn khàn: “Người biết, vì sao Ly nhi lại muốn đến Khai Nguyên tự không?”

Quân Lam Tuyết sửng sốt, không tự chủ được lại cảm thấy lạnh lẽo từ trong tim: “... Không biết.”

Tô Lăng Trạch hồ hững gật đầu một cái, không nói gì nữa, lần nữa cúi đầu, uống nốt chỗ nước thuốc còn lại trong chén.

Hắn như vậy, làm cho Quân Lam Tuyết cảm thấy xa lạ, rồi lại không kiềm chế được trái tim co rút đau đớn.

Uống thuốc xong, hắn đưa chén đến chỗ nàng, lúc này, Quân Lam Tuyết mới phát hiện, trên tay trái của hắn, quả thật thiếu mất một ngón tay.

Nàng kinh ngạc nhìn nơi ngón tay bị cắt đứt, không nhận lại chén, mắt khẽ run.

Tô Lăng Trạch nhìn theo tầm mắt của nàng rơi vào trên tay của mình, ánh mắt nhàn nhạt, mặt không có biểu tình.

“Tô Lăng Trạch.”

Hồi lâu, nàng phun ra một hơi, tựa như một loại quyết định, nói: “Bốn năm trước, lúc ta còn là nô tài tam đẳng ở Lăng Vương phủ, lúc gặp người đeo mặt nạ đó ở thiện phòng chính là người.”

“Phải.”

Nghe vậy, trên mặt Quân Lam Tuyết, đột nhiên mất hết tất cả thần sắc, nhất thời trở nên trầm mặt, nàng từ từ, nắm chặt hai tay thành quyền.

Trầm mặc.

Một bàn tay nhẹ nhàng đưa tới, nói lỏng bàn tay đang nắm chặt thành quyền của nàng, Tô Lăng Trạch nhẹ nhàng thở dài, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Tiểu nô tài... ta nói rồi, người là của ta.”

Như vậy, cứng chiều nàng, trợ giúp nàng, cũng là chuyện đương nhiên.

Nếu như không phải phụ hoàng trên danh nghĩa của hắn ra tay đến như vậy, giữa hắn và nàng, sẽ không có nhiều chuyện phát sinh như vậy.

Quân Lam Tuyết cắn chặt môi, không lên tiếng.

Tô Lăng Trạch nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, do dự một lát, nhẹ nhàng buông nàng ra.

“Ta muốn trở về Lăng Vương Phủ một chuyến.”

Đích thân hắn đốt lửa Lăng Vương phủ, giờ phút này, không biết nơi đó đã biến thành dạng gì.

Hắn không hề nhắc đến Vân Ly nữa.

Phảng phất như đã chôn sâu việc này, lại phảng phất như trốn tránh.

Quân Lam Tuyết vẫn trầm mặc, lúc hắn cũng đang sắp sửa xoay người, đột nhiên đưa tay kéo hắn lại.

Trong nhà gỗ có một mùi mốc meo nhàn nhạt, trong lòng Tô Lăng Trạch chấn động, vừa nghiêng người, liền bị nàng kéo xuống, nửa quỳ ở mép giường, cúi đầu nhìn nàng: “Tiểu... Quân nhi, thế nào?”

Lần đầu tiên nghe hắn kêu tên của mình.

Quân Lam Tuyết không trả lời, lại đem môi của nàng áp lên, rơi vào trên môi của hắn, lần đầu tiên chủ động hôn hắn, động tác có chút vụng về, lại mang theo hương vị mềm ngọt, mị hoặc dụ người đến từ trong thân thể.

Tô Lăng Trạch bất động trong chốc lát, đại não trống không trong nháy mắt, nhưng chỉ là chốc lát liền phục hồi tinh thần, hắn cúi người ôm nàng, thấp giọng hỏi: “Tiểu nô tài?”

“... Ừ.” Quân Lam Tuyết mơ hồ đáp một tiếng, hai tay vẫn không buông ra như cũ, cả người như một con mèo rúc trong người của hắn.

Hai người mặc dù đã có mấy lần ôm hôn nhau, nhưng tư thế triền miên như thế vẫn là lần đầu tiên, Tô Lăng Trạch vừa đang vừa độ tuổi nam tử hán, trong ngực lại là người hắn thương yêu, vẫn có khát vọng, không lâu sau hô hấp liền có chút không ổn, dần thở gấp.

Quân Lam Tuyết đột nhiên lấy mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra diện mạo vốn có.

244. Q.2 - Chương 174: Chương 58.2

Để đảm bảo miếng thịt của mọi người được nguyên vẹn, mình đã cố ý ngắt rất nghệ thuật đấy, khuyến mãi một chương dài thêm luôn. Cố gắng thưởng thức trước khi nó ngược lại nhá ^^ . Mà công nhận tâm hồn trong sáng của mình đã bị đầu độc khi edit chương này @@!!!

Nhìn dung nhan phảng phất đã rất lâu chưa gặp kia, tâm Tô Lăng Trạch, khẽ nhộn nhạo.

Quân Lam Tuyết ghé môi sát lại, lần này, Tô Lăng Trạch không hề chần chừ chuyển bị động thành chủ động, liếm mút đôi môi của nàng, nàng không phản kháng, mà càng trở nên mềm mại trong ngực của hắn, nhuần hương nồng nàn như đồ chơi gốm sứ của trẻ con.

Tô Lăng Trạch chẳng biết lúc nào đã đè ở trên người nàng, vững vàng quán lấy nàng, tinh tế hôn, từng chút thưởng thức sự tinh tế của nàng.

Nàng run rẩy, có chút hoảng sợ, sau khi quay mặt né tránh, nụ hôn của hắn liền rơi vào vành tai của nàng, thân thể không khỏi trở nên cứng ngắc mấy phần.

Nàng thử dùng sức đẩy sức nặng trên người, chẳng qua thân thể vừa động, hắn lập tức than nhẹ một tiếng, thở gấp đem mặt chôn vào hõm cổ của nàng, cảm giác được thân thể hắn có biến hóa, Quân Lam Tuyết nhất thời có chút luống cuống, mơ hồ mang theo vài phần hốt hoảng.

“Quân nhi...” Tô Lăng Trạch khẽ gọi thật thấp: “Người cố ý?”

Quân Lam Tuyết vừa nhàn nhạt ‘Ừ’ một tiếng, nhưng cũng xác nhận suy đoán trong lòng hắn, nàng xác thực là đang chủ động muốn thân cận với hắn.

Mắt của hắn, sáng hơn mấy phần, trong tâm trước là kinh sợ sau lại là mừng rỡ, bỗng chốc mềm mại.

Đầu ngón tay di chuyển đến thắt lưng bên sườn của nàng, trường bào vô thanh vô tức rơi xuống, nàng mặc một chiếc trường bào rộng lớn, cởi ra rất dễ dàng.

Toàn thân Quân Lam Tuyết cứng ngắc, muốn ngăn cản, áo quần đơn bạc đến đáng thương, rõ ràng còn chưa cảm thấy gì, đã nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Hắn cúi xuống hôn lên mặt nàng, đổi lại nàng vẫn còn khẽ run rẩy, còn chưa hồi thần, trước mắt trở nên tối sầm thân thể nặng nề, hắn đã dịu dàng đè lên.

Nhìn thấy xiêm y của hắn vẫn gọn gàng chỉnh tề, Quân Lam Tuyết khẽ chau mày, không cam lòng yếu thế liền cởi y phục của hắn, Tô Lăng Trạch hừ một tiếng, trong con ngươi lóe lên một tia sáng nóng bỏng khác thường: “Tiểu nô tài, đây là người châm ngòi, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không cho phép người trốn tránh.”

Hắn đã đợi quá lâu, hơn cả một ngàn lần cả ngày lẫn đêm, thật đã quá lâu.

Quân Lam Tuyết vòng tay qua cổ của hắn, đem mặt vùi vào trong thân thể của hắn, mang theo hô hấp thơm ngát nhàn nhạt say lòng người, thanh âm nhỏ nhẹ mê người: “Thật xin lỗi...”

Thật xin lỗi.

Không cách nào để cho người một lời cam kết.

Hơn nữa... Cũng không có cách nào ở gần người.

Như vậy, cứ như vậy đi.

Tô Lăng Trạch trút đi xiêm áo, ở dưới chân chất thành một đống mềm mại, thân thể lộ ra không che đậy, Quân Lam Tuyết hí nửa mắt nhìn hắn, trên gương mặt đẹp đã sẫm ửng đỏ, nam nhân này sao đến cả vóc người cũng tốt như vậy? Không sợ trời đổ kị sao?

Dĩ nhiên, nếu như bỏ những vết thương chườm mắt kia qua một bên, vậy thì càng tốt hơn.

Ý niệm của nàng còn chưa chuyển, Tô Lăng Trạch đã dán lên, nụ hôn của hắn còn kèm theo chút gặm nhấm, từng chút rơi vào trên người nàng, thân thể của nàng khẽ run, ý thức hỗn loạn, nàng theo bản năng đẩy thân thể về sát hắn, hắn bị kích lệ, thân thể cũng khẽ run, dục vọng mãnh liệt như đại dương đã muốn thoát ra, vậy mà hắn vẫn luôn dụ dỗ từ đầu đến cuối, cho dù ý nghĩ có bị thiêu đốt trong biển lửa, hắn vẫn không muốn kinh động đến ái tình mà thật vất vả hắn mới có được.

Quân Lam Tuyết khẽ thấp giọng rên rỉ, dưới nụ hôn dụ dỗ vô hạn của hắn, hành phúc không thể nào cảm thụ bằng lời, ngón tay bấm sâu vào da thịt của hắn, khát vọng của hắn nóng bỏng như nham thạch vô cùng chân thật.

Tô Lăng Trạch khẽ ho một tiếng, vững vàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của nàng, kéo nàng đến gần mình, cố định lại, thừa nhận sự thân mật của hai người, để cho thân thể kết hợp gần nhau hơn, da thịt ma sát cùng nhau làm đẩy lên ngọn lửa mới, hắn ôm chặt lấy nàng, khẽ thở dốc bên tai nàng: “Tiểu nô tài, ta yêu người.”

Quân Lam Tuyết ngẩn ra.

Chữ yêu ấy, vẫn là hắn nói ra trước.

Nàng mơ màng mở mắt, tựa hồ đang muốn nói cái gì, sau một khắc thân thể cứng đờ, phía dưới hạ thân truyền đến một trận đau đớn nóng bỏng, máu tử nữ đỏ tươi từ bên dưới, giống như lạc hồng bị nhuộm đỏ bừng, cảm giác đau đớn ấy tựa hồ đang nói với nàng điều gì, nước mắt lập tức rơi xuống.

Bắt đầu từ bây giờ, nàng thật sự đã đem mình giao cho hắn.

Tô Lăng Trạch, đây là ta thiếu người, đây cũng là, ta yêu người.

Một cuộc hoan ái một phần chân tình, là thứ lớn nhất mà nàng có thể hồi báo, trừ điều đó ra, nàng không có cách nào cho hắn thêm bất cứ hy vọng cùng mong đợi gì.

Như vậy, chỉ có thể để cho hai người mãi mãi hợp nhất, tựa như thương hải lang sơn, vĩnh viễn bất diệt.

Thiên địa vi bàn, vạn dân vi kỳ, sau ngày hôm nay, nàng vẫn là Quân Lam Tuyết, hắn vẫn là Tô Lăng Trạch, giữa bọn họ vĩnh viễn luôn mang theo một trở ngại thật sâu, thù nước hận nhà, ngăn cách như sơn thủy.

Từ lúc ban đầu ngượng ngùng đến cuối cùng phóng túng, nàng ném đi hết thảy để kết hợp cùng hắn, yêu bao nhiêu, mặc sức phóng khoáng bấy nhiêu.

“Tiểu nô tài... Quân nhi...”

Trong mơ màng khẽ gọi tên của nàng, liêu lĩnh hoan ái, cuối cùng kết thúc dưới một cây ngân châm nhỏ nhỏ của nàng.

Quân Lam Tuyết nhìn Tô Lăng Trạch thân mật ôm lấy mình, khẽ thở dài, chậm rãi thu lại ngân châm trên ót hắn.

Khó trách người khác nói, tình nhân tựa như độc dược.

Một kẻ khôn khéo như hắn, vẫn không có chút phòng bị nào sao.

Quân Lam Tuyết yên lặng nhìn khuôn mặt anh tuấn đang thiếp đi, cho đến hồi lâu sau, mới nhẹ nhàng đứng dậy mặc quần áo.

Vừa bước chân xuống đất, dưới chân bủn rủn khiến cho nàng đổ mặt, kết quả của túng dục, chân không còn sức...

Ăn no mặc ấm sẽ sinh dâm dục, ban ngày phóng túng quả nhiên là chuyện không thể làm!

Mặc xong y phục, hai tay khê hợp lại trong tay áo, đôi môi đỏ thắm lại hiện lên một nụ cười khổ, Tô Lăng Trạch, hèn... không gặp lại.

Sau khi cười khổ, Quân Lam Tuyết lưu luyến nhìn hắn một cái, thở dài một hơi, sau đó, trực tiếp rời đi.

245. Q.2 - Chương 175: Chương 58.3

Nhưng nàng không hề biết, sau khi nàng rời đi, một bóng dáng cao lớn đứng cạnh cửa sổ, cầm bảo nhuốm máu màu xanh nhạt, trắng hồng xen lẫn tạo thành một bức tranh phong cảnh núi rừng, mắt hắn nhìn về phương xa, cứ nhìn thật lâu, từ khi trời còn đầy nắng đến khi trời chiều nhuộm hồng, thân thể của hắn cũng chưa từng động đậy.

Sơn hà xa tịch, lấm tấm hồng trần.

Dường như đã hòa thành một thể với vạn vật, giống như tượng đá vĩnh hằng, không bao giờ sụp đổ.

Mặt trời lặn phía tây, ánh nắng chiều trải rộng cả ngọn núi, cao xa mà tươi đẹp. Hắn thấy được sắc màu đẹp đẽ nhất trong thiên hạ, thấy được núi sông tráng lệ trong thiên địa, lại duy chỉ không thấy được tấm lòng kiên cường cổ thủ của giai nhân.

“Tiểu nô tài...”

Tựa hồ như vạn năm đã trôi qua, lời nói ra rồi lại biến mất, thân thể tựa như tượng đá của hắn cuối cùng cũng chuyển động, từ từ buông hạ mí mắt: “Nếu đây là thứ ngươi muốn, vậy thì liền như ngươi mong muốn đi.”

Đình đài lâu các.

Trong lê viên, Vệ Tác vùi đầu vào một đồng tin tình báo chất đầy, vừa ngẩng đầu nhìn Quân Lam Tuyết đang ngồi ở đối diện thưởng thức trà: “Tiểu Ly tử, ngươi còn có thể như vậy sao? Ta ở chỗ này một mối chết được, ngươi lại nhàn rỗi đi đây đó!”

Sớm biết ở lại phải làm chuyện khổ sai như vậy, hắn nên đi cùng Kim Nhất Tử và Long Trạch hiên, thất sách, thất sách a.

Quân Lam Tuyết nhàn nhạt vỗ hắn một cái: “Đây là cơ hội để ngươi rèn luyện cách nói chuyện, nói lấp, phải đổi.”

Vệ Tác né mình cực kì khinh bỉ, thở dài, tính toán một chút, không nên cãi vã với nữ nhân này, người thua nhất định là mình, tâm hồn đã bị tổn thương sâu sắc, hắn không muốn lại tự tay gây thêm một vết sẹo nữa, không thể làm gì khác hơn là nói về chính sự: “Ta xem hồi lâu, lại vẫn không hiểu, dù ở đây viết huyền thiết ám vệ là do hoàng đế tiền triều thành lập, nhưng, hiện tại ám vệ lại thuộc về Tĩnh Uyên đế, chúng ta lấy được những tin tình báo này thì có lợi gì?”

Quân Lam Tuyết từ từ để ly rượu trong tay xuống, giương mắt nhìn hắn, ánh mắt trong suốt như nước hồ nhận nhạo: “Ta hỏi ngươi, những tin tình báo này cùng có một điểm giống nhau, là cái gì?”

“Điểm giống nhau?” Vệ Tác lật lại những tài liệu tình báo vừa mới xem qua, ánh mắt chợt lóe, mang theo nhiều nghi ngờ: “Điểm giống nhau duy nhất ở đây, chính là ám bộ do hoàng đế tiền triều thành lập, bên trong có tứ ty ngũ bộ sáu mươi hai lệnh, tổng cộng có hơn ba ngàn người, nhưng, cái này đối với những người có chút hiểu biết với nội tình ám bộ đều biết a.”

“Như vậy ta hỏi người lần nữa, ám bộ có cái gì đặc biệt?” Quân Lam Tuyết tiếp tục hỏi.

“Huyền thiết ám bộ trực tiếp nghe lệnh của hoàng đế, lúc cần thiết, trừ lệnh hoàng đế ra, có thể không nghe theo bất kì một thành viên nào của hoàng thất.”

“Đúng, chính là điểm này.” Quân Lam Tuyết giải thích: “Năm đó hoàng đế tiền triều lúc tại vị có đưa ra một mệnh lệnh như vậy, huyền thiết ám vệ nhận lệnh không nhận người, bọn họ chỉ nhận thức kim bài lệnh, sau khi tiền hoàng chết, kim bài lệnh này tự nhiên rơi vào trong tay lão thái hậu, mà Tĩnh Uyên đế chẳng qua chỉ là một người không có chút huyết thống hoàng thất nào mà lão thái hậu mang về từ nhân gian, người cảm thấy lão thái hậu sẽ đem giao kim bài lệnh cho Tĩnh Uyên đế sao?”

Mắt Vệ Tác sáng lên: “Cho nên ý của người là, kim bài lệnh kia ở trên tay Tô Lăng Trạch?”

“Không sai. Tô Lăng Trạch là ngoại tôn của lão thái hậu, những hoàng tử khác cùng lão thái hậu đều không có quan hệ máu mủ, cho nên lệnh bài khẳng định là ở trong tay Tô Lăng Trạch, bất quá chỉ là Tĩnh Uyên đế cho rằng hắn vẫn nắm huyền thiết ám bộ trong tay, ngay cả Thất hoàng tử kia cũng ngây ngốc cho là hắn đã nắm được huyền thiết ám bộ từ trong tay Tĩnh Uyên đế, nhưng thật ra thì bọn hắn đều bị Tô Lăng Trạch lừa dối.”

“Vậy... Người muốn làm thế nào?”

Quân Lam Tuyết uống cạn ly trà trong tay, giọng nói có chút điềm nhiên: “Đêm qua Thất hoàng tử đã đem toàn bộ hộ vệ Hoàng Thành thay thế thành huyền thiết ám vệ, đoán chừng tối nay hắn sẽ động thủ, không phải là muốn ép bức sao? Đến lúc đó Hách Liên Diệc nhất định cũng sẽ có mặt.”

Hách Liên Diệc.

Năm đó ở trong lao, cha cũng không nói cho nàng biết mẹ chết thế nào.

Nàng tồn không ít thời gian, mới ép hỏi ra sự thật chân chính từ trong miệng Tô Mạc Thiên.

Sau khi biết được Tô Lăng Trạch chính là người đó trên Thiên Sơn, nàng liền loại bỏ khả năng là do Tô Lăng Trạch làm, bởi vì lúc ấy hắn đang ở trên Thiên Sơn, không thể nào xuất hiện ở nơi đó.

246. Q.2 - Chương 176: Chương 58.4

Như vậy thì chắc chắn là có người giả trang hắn.

Mà Hách Liên Diệc cũng là người hay cải trang thành Tô Lăng Trạch, cũng chính là hắn, chính tay mở cơ quan, khiến mẹ nàng chết oan uổng!

Bất quá Tô Lăng Trạch đem Hách Liên Diệc giấu quá sâu, nếu không phải từ trong miệng Tô Mạc Thiên biết được thân phận của Hách Liên Diệc, nàng sợ rằng còn phải mất một chút công phu thời gian.

Tô Lăng Trạch tựa hồ rất coi trọng Hách Liên Diệc, gần hai năm, càng thêm âm thầm nâng đỡ Hách Liên Diệc trở thành thống lĩnh huyền thiết ám vệ, lần này Thất hoàng tử bức vua thoái vị, theo lý thuyết Hách Liên Diệc cũng không thể không có mặt.

“Người muốn vào cung?” Nghe lời của Quân Lam Tuyết, Vệ Tác hơi giật mình, vội vàng nói: “Ta đi với người, nơi đó quá nguy hiểm.”

Kim Nhất Tử cùng Long Trạch Hiên vừa trở về nghe thấy lời của Vệ Tác, cũng vội vàng bày tỏ ý muốn đi cùng: “Các người yên tâm, ta không có việc gì, đây đối với chúng ta mà nói là một cơ hội lớn, ta luôn mưu tính để tìm được cơ hội này, không ngờ Tô Chỉ Trần lại tạo ra giúp ta.”

“Không được, ta nhất định phải đi cùng với người, ta am hiểu nguy trang.” Vệ Tác thành thật nói.

“Còn ta nữa, trong ba người võ công của ta là cao nhất, ta sẽ bảo vệ Tiểu Ly.” Long Trạch Hiên không chịu thua kém, vội vàng nói.

“Võ công của người lợi hại, nhưng nói đến thuật ẩn thân, các người không ai sánh bằng ta, phải là ta đi cùng Tiểu Ly!” Kim Nhất Tử vội vàng cất nén vàng cầm trong tay, tiến tới nói.

“Không.” Quân Lam Tuyết lắc đầu: “Các người không cần phải đi, ta đi một người là đủ rồi.”

Dừng một chút, nàng lại nói thêm một câu: “Đây là lệnh.”

Trong lòng ba người Vệ Tác nhất thời chất chứa vô hạn oán niệm, âm thầm nổi giận với Vũ Thụ Kinh, thái tử điện hạ rốt cuộc đã ủy thác bọn họ cho một chủ nhân như thế nào a!

Chỉ tiếc, Quân Lam Tuyết không chút để ý đến oán niệm của bọn họ, sau nửa canh giờ, nàng đã dịch dung xong, một bộ phục sức của cung nữ, lẳng lẽ vào cung.

Dựa theo tất cả các con đường lớn nhỏ nàng đã ghi nhớ, lấy chính điện làm trung tâm, đi thẳng về phía bên phải dọc theo Khánh Vân điện, trực tiếp hướng về phía nội cung, chợt, một mùi hương nồng nặc truyền vào mũi, Quân Lam Tuyết khẽ hạ mi, biết có người đến từ hành lang, vội vàng nắm tay lại trước người, cúi đầu.

“Tĩnh An công chúa ngài đi chậm một chút, sắc trời ngày hôm nay rất xấu, ngài cẩn thận kéo ngã, có cần nô tỳ đỡ người không?”

Tiếng ngọc bội vang lên sau lưng, một người áo đỏ đi ra từ khúc quanh, người nọ vừa đi vừa nói: “Không cần, bốn công chúa có thể nhìn được.”

Lúc này, chỉ cách mười bước chân, Quân Lam Tuyết cung kính cúi người: “Tham kiến Tĩnh An công chúa.”

Vị hôn thê của Tô Lăng Trạch này đối với nàng vẫn luôn là sấm bên tai, chỉ bất quá là muội hữu tình, lang vô ý...

Hơn nữa Tô Lăng Trạch đã tỏ ý sẽ dứt khoát không lấy nàng, nàng lại không muốn xuất giá, thật là... quá thảm.

“Ừ.” Tĩnh An công chúa chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái, liền ngẩng cao đầu đi qua bên cạnh nàng.

Quân Lam Tuyết vẫn không nhúc nhích, trong đôi mắt đang rũ xuống có mấy phần lãnh ý.

Tĩnh An công chúa đi ngang qua mấy bước, chợt dừng lại, quay đầu nhìn về phía nàng: “Người vào cung làm cung nữ lúc nào? Tại sao bốn công chúa lại thấy người lại mắt như vậy?”

Tĩnh An công chúa cúi người, tựa hồ là công chúa đang nói chuyện với nàng, là chuyện đáng kinh ngạc đến thế nào, vội vàng thụ sủng nhược kinh nói: “Bẩm công chúa, đã vào cung được hai tháng ạ.”

“À, ta nhớ rồi, hai tháng trước quả thật có một nhóm cung nữ tiến cung.” Tĩnh An công chúa phát tay: “Người đi làm việc đi.” Rồi thu tay về trước ngực.

“Vâng, tạ công chúa.” Quân Lam Tuyết thấp giọng lên tiếng, bình tĩnh rời đi.

Sau lưng, Tĩnh An công chúa chậm rãi nhìn Quân Lam Tuyết rời đi, đột nhiên cười một cái, mắt đẹp lạnh lẽo, nói khẽ bên tai một tên thái giám: “Các người đi trước đi, Bốn công chúa đi một lát sẽ trở lại.”

Ánh mắt thái giám chợt lóe, gật đầu: “Nô tài ở phía trước chờ công chúa, công chúa cẩn thận.”

Tĩnh An công chúa gật đầu, khóe miệng cười lạnh, hoàn toàn không giống với bộ dáng dịu dàng động lòng người trước mặt Tĩnh Uyên đế.

Nhóm cung nữ tiến cung hai tháng trước? Vậy tất cả đều là nội ứng mà nàng tự mình chọn lựa, nàng cũng không nhớ đến có một người như vậy.

247. Q.2 - Chương 177: Chương 58.5

Quân Lam Tuyết vừa rời khỏi hành lang, liền phát giác mình bị theo dõi, hơn nữa người theo dõi nàng võ công rất cao, nàng quay lưng định cố gắng ẩn người vào trong một bụi rậm hoa cỏ, mượn núi giả cùng bụi rậm che giấu thân hình của mình, mới vừa cử động thân thể, người nọ sau lưng đột nhiên tăng tốc độ, thẳng hướng nàng mà đến.

Ánh mắt Quân Lam Tuyết trầm xuống, xem ra là nàng vẫn còn xem thường người trong đế vương, nàng đã mơ hồ hiểu được vì sao Tô Lăng Trạch đã từng ẩn nhẫn như vậy, chỉ sợ là cũng phải đề phòng những thế lực không rõ nguồn gốc này đi.

Chốc lát sau, đáy lòng Quân Lam Tuyết đã xoay chuyển hàng vạn ý nghĩ, trốn hay không trốn? Nếu trốn sợ rằng ngay lập tức sẽ kinh động đến mai phục xung quanh, không trốn, không lẽ lại trở mặt nhìn đối phương công kích mình.

Nàng mơ hồ nhướn mày, khẽ suy tư, khéo mắt liếc về một đầm nước ở bên cạnh, xem ra chỉ có thể nhờ vào cái đầm nước này.

Đột nhiên nàng dừng bước, Quân Lam Tuyết đi phía trước đột nhiên la lớn, dưới chân xiêu vẹo, ‘ai nha’ một tiếng, rơi thẳng vào hồ nước lạnh như băng.

“Á, cứu mạng a— mau cứu ta— cứu mạng!” Nàng hốt hoảng cầu cứu trong nước, nghe có vẻ cực kỳ yếu ớt.

Tĩnh An công chúa vẫn không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, bất kể nàng là thật hay giả, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Nếu đã để cho nàng nghi ngờ, như vậy thì nàng ta cũng không cần sống nữa.

Quân Lam Tuyết ở dưới nước càng một đuối sức, cũng vừa vặn nhìn thấy Tĩnh An công chúa.

Đáy lòng khẽ trầm xuống, lại là Tĩnh An công chúa.

Quân Lam Tuyết chợt nhớ lại, năm đó bị công chúa mua hung thủ bắt cóc nàng, chẳng lẽ, chính là Tĩnh An công chúa này.

Một tia ý lạnh xẹt qua trong mắt, xem ra suy đoán của nàng không sai.

Có oán báo oán, trong lòng Quân Lam Tuyết đã quyết định, sau đó để mặc thân thể từ từ chìm xuống đáy hồ, tiếng kêu cứu dần biến mất.

Tĩnh An công chúa nhìn thấy người nọ từ từ chìm xuống đáy hồ, nàng duỗi đi tới bên hồ, cẩn thận quan sát một chút, nữ nhân kia vẫn không hề nổi lên, lúc này mới hài lòng hừ một tiếng, xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Ào—”

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nước, Tĩnh An công chúa trong bụng cả kinh, dưới chân đột nhiên bị thứ gì đó bắt được, đột nhiên kéo nàng xuống nước hồ lạnh như băng.

Quân Lam Tuyết sau một khắc kéo nàng xuống, lập tức khống chế hai tay của nàng ta, đem nàng ta đặt bên bờ, lạnh lùng hỏi: “Công Chúa điện hạ thân mến, người vẫn còn nhớ rõ tiểu nô tài cải nam trang ở Lăng Vương phủ năm đó, Quân Lam Tuyết chứ?”

Tĩnh An công chúa đang bị sắc nước hồ đột nhiên run lên, nhìn Quân Lam Tuyết tựa như gặp phải quỷ: “Người, người, tại sao lại là người! Quân gia các người không phải đã chết hết rồi sao? Bệ hạ rõ ràng...”

Còn chưa nói xong, nàng vội vàng ngậm miệng lại, hoảng sợ nhìn chằm chằm Quân Lam Tuyết.

Nghe vậy, một tia sát ý lạnh lẽo xẹt qua trong mắt Quân Lam Tuyết: “Thì ra là, trong chuyện của Quân gia, còn có phần của người.”

Chương 59:

Trong mắt Tĩnh An công chúa có phần hốt hoảng: “Người nói nhăng nói cuội gì đó, ta không biết gì cả!”

“Không biết!” Quân Lam Tuyết cười lạnh: “Vậy tại sao người lại biết người Quân gia của ta đều đã chết sạch?”

” Bỏn công chúa không có...” Tĩnh An công chúa cố gắng muốn thoát khỏi sự hiềm nghi, đang muốn giải thích, cách đó không xa chợt truyền đến tiếng gọi.

“Công Chúa Điện Hạ?”

Là tiếng của thái giám theo bên người nàng.

Mắt Tĩnh An công chúa sáng lên, đang muốn lớn tiếng gọi.

Mắt Quân Lam Tuyết trầm xuống, lập tức che miệng của nàng, kéo nàng chìm xuống hồ.

“Ừm!” Tĩnh An công chúa giãy giụa kịch liệt.

Thoạt nhìn nàng nhu nhược, nhưng lại vô cùng hung hãn, thấy Quân Lam Tuyết kéo nàng từ từ chìm xuống hồ, nàng ta không giãy dựa nữa, trực tiếp tháo trâm cài đầu xuống, hung hăng đâm về hướng Quân Lam Tuyết! Khí lực hơn người.

248. Q.2 - Chương 178: Chương 58.6

Dưới hồ nước, nước bị khuấy động, tạo thành một vòng sóng gợn trên mặt nước, sóng nước tạo thành từng vòng, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng không ai biết bên dưới làn sóng biếc ấy ẩn chứa biết bao sát cơ của mỹ nhân.

Cảm giác hít thở không thông dần dâng lên, nàng không có cách nào bết khí quá lâu, Tĩnh An công chúa cũng như thế, giờ phút này vẫn chưa từ bỏ ý định ngoi lên mặt nước, chẳng qua là sức lực so với trước kia, đã yếu hơn không ít.

Quân Lam Tuyết không để cho nàng ta được như ý, kéo lấy váy của nàng, dùng sức kéo xuống đáy hồ, Tĩnh An công chúa luống cuống chân tay muốn đẩy Quân Lam Tuyết ra, nhưng đều vô dụng vì lực đạo quá lớn, mà nàng ta từ nãy đến giờ vẫn không có cách nào thở được khí lực càng lúc càng yếu đi.

Hai chân tựa hồ bị thứ gì đó ở đáy hồ cuốn lấy, Tĩnh An công chúa giãy dựa dần trở nên yếu ớt.

Quân Lam Tuyết thoáng thở phào nhẹ nhõm, không nén được cảm giác lo lắng, mắt thấy Tĩnh An công chúa đã không còn sức lực giãy dựa, nàng liền xoay người, bơi lên bờ.

Cũng vào lúc này.

Dường như đã cảm thấy ngày hôm nay tựa hồ khó thoát khỏi cái chết, Tĩnh An công chúa đột nhiên nảy sinh ý nghĩ phản kháng ác độc, hung hăng nắm lấy tóc Quân Lam Tuyết, không chút buông tay, muốn cùng nàng chìm xuống đáy hồ này, đồng vu quy tận.

Một người một khi đã không còn để ý đến sống chết, lực đạo phản kháng trước khi chết lại vô cùng lớn.

Quân Lam Tuyết cả kinh trong lòng, lúc này ngay cả nàng dù có thể đình khí cũng không chịu nổi, nếu như Tĩnh An không buông tay, hôm nay các nàng thật sự sẽ cùng chết ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, Quân Lam Tuyết đột nhiên rút thủy chủ ở bên hông ra, không nói hai lời, dùng sức vung về phía tóc của mình.

Tóc đen dài bị cắt đứt, Quân Lam Tuyết cảm thấy thân thể đã được buông lỏng, nhanh chóng bơi về phía bờ.

Mà lúc này, Tĩnh An công chúa đã mất đi toàn bộ sức lực, mắt trở nên dờ dẫm, không cam lòng nhìn bóng người càng ngày càng xa dần, sắc mặt hung ác, chết không nhắm mắt.

Vừa ngược đầu ra khỏi mặt hồ, chỉ kịp thở một hơi, Quân Lam Tuyết lại vội vàng lặn xuống hồ nước.

“Công chúa đâu? Có tìm thấy công chúa không?”

Bên cạnh núi giả, mấy tên thái giám cùng cung nữ cuống quýt tìm người.

“Chia ra mà tìm, các người hướng bên này, những người còn lại theo ta về hướng bên này, mau!”

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, cho đến khi đã xác định xung quanh không có người nào khác, Quân Lam Tuyết mới chui ra khỏi mặt nước, thở hổn hển từng ngụm.

Trâm cài đâm vào bắp đùi, cắm vào sâu bên trong, lại ngâm ở trong nước hồ lạnh như băng, đau đớn dữ dội.

Trong lòng âm thầm tức giận, nàng đối với Tĩnh An, còn quá sơ suất.

Xoay người lại liếc mắt nhìn về phía hồ nước lạnh như băng, không chút nào đồng tình, không chút nào hối hận.

Tĩnh An công chúa đã từng muốn bắt cóc nàng, hiện tại lại muốn giết nàng, hôm nay chết, nàng thật sự cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Ít nhất sau này, ít đi một kẻ muốn lấy mạng của mình.

Ngay vào lúc này, dưới đáy hồ tựa như có thứ gì vòng qua hông của nàng, vật kia nặng nề mà lạnh như băng, Quân Lam Tuyết ngẩn ra, vội vàng xoay người lại nhìn, trên hòn núi giả trong hồ nước có quần một sợi xích sắt, quần chặt trên đá, một đầu kia còn dẫn đi đâu đó.

Hồ này làm sao lại có xích sắt?

Khó trách Tĩnh An công chúa lại đột nhiên bị thứ gì đó chế trụ, thì ra chính là do sợi xích này, đáy lòng Quân Lam Tuyết chợt lạnh lẽo, nhìn về hướng xích sắt này dẫn đến, chẳng lẽ... nơi này có mật thất?

Nghĩ đến khả năng này, Quân Lam Tuyết khẽ do dự, quyết định xuống đáy hồ xem xét, đầu kia của xích sắt này rốt cuộc dẫn đến đâu. Nàng thúc giục nội lực để xua đi cái lạnh lẽo của hồ nước, bơi về hướng ngược lại, rốt cuộc khi đến một cửa động đen sâu, thì ngừng lại.

249. Q.2 - Chương 179: Chương 58.7

Nàng chẳng qua chỉ ngừng một chút, sau đó không chút do dự bơi đến hắc động kia.

Một cánh cửa bằng đá cổ xưa chắn trước mặt nàng, trên cửa đá phủ đầy rêu xanh, tựa hồ dùng để ngăn trở nước hồ, nàng tìm trong chốc lát, lục lọi tìm được một thứ tương tự như cơ quan.

Cửa mở ra, chợt kiểm quan từ trong hắc động hiện lên, còn có cả trường thương thẳng tắp vọt vào từ phía sau cửa, đánh thẳng vào mặt nàng!

Quân Lam Tuyết đã sớm có chuẩn bị, theo trực giác lui về phía sau, lăn mình vào trong khe cửa vừa mới mở ra, nước hồ lạnh như băng, đâm vào hốc mắt khiến nàng đau buốt, cũng may qua được cửa này, bên trong không có nước hồ lạnh như băng, mà là một ám đạo thật sâu.

Quân Lam Tuyết dùng nội lực hong khô y phục, đem mái tóc xõa tán loạn cột vào phía sau ót, nàng sờ tóc mình, không còn dài như trước kia.

Bất quá...

Tóc dài đổi một mạng, đáng giá.

Nàng đang chuẩn bị nắm lấy thời gian mà điều tra xem trong này rốt cuộc là có bí mật gì, vừa cất bước, trong nháy mắt không gian vốn đen tối u ám chợt sáng hẳn lên.

Trong nháy mắt ánh sáng khiến nàng chói mắt, Quân Lam Tuyết ngay lập tức tránh người sang một bên, chăm chú nhìn về nơi phát ra ánh sáng.

Nơi này có người!

Nàng lập tức cảnh giác toàn thân, chẳng lẽ đã bị phát hiện rồi.

Từ phía có ánh sáng, một loạt tiếng bước chân chậm rãi vang lên, trầm ồ, có lực, nặng nề vang lên trong lòng của Quân Lam Tuyết, tiếng bước chân càng gần thêm một bước, lòng của nàng càng thắt chặt hơn, vào thời điểm này, địch trong tối ta ngoài sáng, là thời khắc nguy hiểm nhất, nàng không dám có chút khinh thường.

Đang lúc cảnh giác, một bóng người từ từ hiện ra ngay trước mắt, một gương mặt tuấn lãng trác tuyệt hiện ra, ánh mắt tựa như một hồ nước cổ xưa sâu thẳm mà trong suốt, bên mép là nụ cười trong trẻo nhưng không thiếu phần lạnh lẽo, khiến người ta liên tưởng đến vùng sông núi tuyết đọng quanh năm ở nơi cùng cực, ánh mắt đen âm trầm sâu thẳm, trong trẻo nhưng lạnh lùng thấu đáo, ở nơi giao hòa sự trong trẻo cùng âm u, lại lóe lên những tia lửa sáng bùng.

Quân Lam Tuyết thoáng chốc ngây dại.

“Vô Nham?” Cơ hồ là theo bản năng, nàng gọi tên của người kia.

Phía trước, Khúc Vô Nham đem ánh nến cầm trong tay dừng lại trước mặt, trong mắt ánh lên một tia mừng rỡ.

“Tuyết Nhi...”

Giọng nói này, hẳn sẽ không quên, là giọng của Tuyết Nhi!

Hắn sải bước tiến tới trước mặt người thoát nhìn vô cùng xa lạ, vậy mà ánh mắt lại vô cùng tinh tường: “Tuyết Nhi, ngươi là Tuyết Nhi?”

Quân Lam Tuyết sau khi kêu một tiếng liền hối hận, đáng ra nàng không nên kêu tên hắn.

Không nghĩ tới việc sẽ gặp hắn ở đây, khiến nàng quá mức kinh ngạc, quên mất ý định ban đầu, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói: “...Là ta, tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Khúc Vô Nham không trả lời, mà lại thổi tắt nến ở trong tay.

“Tại sao...” Trong lúc nhất thời, cả mặt đạo trở nên vô cùng tối, Quân Lam Tuyết đang cảm thấy kỳ quái muốn hỏi tại sao, trước mặt nàng càng tối hơn mấy phần vì một bóng đen nhích lại gần.

Sau một khắc, cả người nàng rơi vào một lòng ngực ấm áp.

“Tuyết Nhi, những năm này... Những năm này ngươi đã đi đâu?”

Tại sao có thể nhẫn tâm không nói một chút tin tức gì cho hắn, để cho hắn lang thang khắp chân trời góc biển tìm nàng chứ?

Nghe được những lời này của Khúc Vô Nham, tâm Quân Lam Tuyết nhất thời dao động, bất đắc dĩ nói: “Ta luôn ở tại kinh thành, Quý Ly chính là ta, ta chính là Quý Ly.”

“Quý Ly?” Khúc Vô Nham tự lẩm bẩm.

Quý Ly... Thì ra là như vậy, khó trách như thế.

Nàng đại nạn không chết, tất cả mọi người đều cho rằng nàng sẽ chạy càng xa càng tốt, tìm một địa phương không ai biết đến mà sinh con dưỡng cái.

250. Q.2 - Chương 180: Chương 58.8

Nhưng không nghĩ đến nàng nơi nào cũng không đi, vẫn sống ở kinh đô như cũ, nàng chẳng những không thêm để ý đến hành vi, ngược lại còn mở một tửu lâu trong kinh đô để sinh sống.

Khách điểm, tửu lâu, địa phương long xà hỗn hợp bậc này, cũng là nơi dễ dàng có được tin tức tình báo nhất.

Vì vậy mỗi khi hần hoài nghi thân phận Quý Ly này, nàng luôn có thể nhanh hơn một bước che giấu.

Thì ra là nàng...

Khúc Vô Nham vừa giận vừa không biết làm thế nào: “Tại sao, không gặp ta?”

Hai người rõ ràng đều ở kinh đô, nàng lại nhẫn tâm không gặp hần, biết hần đi khắp nơi tìm nàng, nàng lại nhẫn tâm làm như không biết.

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết tự biết mình đuối lý, chỉ có thể lặng lẽ nói một tiếng: “Thật xin lỗi...”

“Ta không muốn nghe xin lỗi cái gì cả.” Khúc Vô Nham ôm nàng càng chặt hơn, trong bóng tối, mắt phượng lóe ra vài phần vội vàng: “Đáp ứng ta, sau này đừng rời đi nữa, tuyệt đối đừng rời khỏi ta.”

“...” Quân Lam Tuyết cắn môi, nàng nên nói với hần cái gì bây giờ?

Lại nên cự tuyệt thâm tình của hần như thế nào? Bởi, một người chỉ có một lòng, lòng của nàng đã tràn đầy bóng dáng của một người khác, cho dù không thể ở bên nhau, không thể có nhau, nàng vẫn không có cách nào lại đem tâm tư kia đặt trên tay người khác.

“Vô Nham...” Quân Lam Tuyết do dự một lát, chỉ có thể dừng đề tài này, quyết định sau này sẽ nói cho hần biết: “Tại sao ngươi lại ở đây?”

Không có được đáp án mình mong muốn, trong bóng tối, mắt Khúc Vô Nham dần trở nên u tối, giọng nói lạnh thêm vài phần, nhưng vẫn giải thích đơn giản: “Ta lo huyền thiết ám bộ có biến, nên tới đây xem một chút.”

“Huyền thiết ám bộ?” Quân Lam Tuyết ngẩng đầu lên: “Ngươi biết kế hoạch của Thất hoàng tử Tô Chỉ Trần?”

“Ta biết.” Khúc Vô Nham mĩa mai nói: “Bất quá tên kia chỉ là một kẻ ngu xuẩn, chưa đủ để gây bất cứ ức hiếp gì, nếu hần đã muốn bức vua thoái vị, ta liền giúp hần giữ chân Tô Lăng Trạch, hơn nữa còn thuận tay đảo lộn hoàng cung này, ta muốn xem phụ tử bọn hần phản bội lẫn nhau, huynh đệ gây thù, chém giết lẫn nhau, Tuyết Nhi.”

Hần cúi đầu, giọng nói chột trở nên dịu dàng: “Tuyết Nhi, ta đã nói rồi, ta sẽ báo thù cho ngươi, bây giờ, đại thù của chúng ta đã sắp báo được, ngươi vui vẻ không?”

Thân thể Quân Lam Tuyết có phần cứng nhắc, giọng nói không thể ức chế sự run rẩy: “Cho nên... Vân Ly, là người giết?”

Thì ra, người giết Vân Ly, là hần.

Chương 60: Đại kết cục

Vân Ly?

Đột nhiên nghe cái tên này, Khúc Vô Nham khê cau mày, chẳng lẽ, Tuyết Nhi đã biết Vân Ly là ai, biết người đeo mặt nạ đen kia là ai?

Khúc Vô Nham mím môi, cho tới bây giờ hần đều không phải người thiện lương.

Hần cả đời này, chỉ muốn đối tốt với một người, cũng sẽ chỉ tốt với một người, ở trong mắt của hần, Vân Ly trước sau gì cũng chỉ là một tiểu hài tử, cho dù là bốn năm sau, cũng bất quá chỉ là bằng hữu của địch nhân.

Bằng hữu của địch nhân, đều là địch nhân của mình.

Mà đối với địch nhân, hắn không nghĩ rằng mình nên nương tay... Huống chi... Đêm hôm đó, hắn cũng không ở đây, cho dù sau đó biết được tin tức nàng đã chết, có lẽ hắn cũng cảm thấy tiếc hận, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy hối hận.

Muốn trách chỉ có thể trách khi đó nàng lại xuất hiện vào lúc mấu chốt.

“Nàng là vô tội.” Quân Lam Tuyết cắn môi, lẳng lặng nói: “Làm sao người có thể xuống tay giết chết nàng.”

Trong đầu, loáng thoáng đều là bóng dáng thiên chân khả ái kia, tiểu thư đồng luôn muốn giới thiệu nam nhân cho mình, cứ như vậy, biến mất.

“Vô tội?” Nghe lời của Quân Lam Tuyết, tuần mi của Khúc Vô Nham nhướng lên, tựa hồ có chút không dám tin tưởng lời nói của nàng.

Hắn cúi đầu nhìn, trong bóng tối, mâu quang lóe sáng dị thường.

” Người cảm thấy nàng vô tội? Vậy cha mẹ người thì sao? Bọn họ không vô tội sao? Nhị trưởng lão Tứ trưởng lão bọn họ, cũng không vô tội sao? Quân gia từ trên xuống dưới trăm họ nhân mạng Quân tự chết thảm, bọn họ không vô tội sao? Thời điểm bọn họ chết, người trong hoàng thất có quan tâm đến chuyện bọn họ vô tội hay không?”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyết lui về sau từng bước, dựa lưng vào trên tường lạnh như băng, không tìm được bất kỳ lời nào để phản bác.

251. Q.2 - Chương 181: Chương 58.9

“Tuyệt Nhi, người nhớ bọn họ chết như thế nào chứ?”

“... Không, ta không quên.” Hai quả đấm nắm thật chặt, đối mặt với sự chất vấn của Khúc Vô Nham, Quân Lam Tuyết chủ cảm thấy nội tâm của mình như bị nhét vào trên tuyết sơn, lạnh lẽo thấu xương.

“Nhưng là, nếu như vì báo thù, mà đem những cừu hận này đổ lên người người khác, chúng ta có khác gì bọn hắn chứ?”

“Tại sao sẽ không có gì khác nhau?” Khúc Vô Nham nhếch môi, môi mỏng tạo nên một độ cong, bởi vì, hắn có thể tàn nhẫn hơn đối phương gấp mười lần.

Quân Lam Tuyết đột nhiên cảm thấy có chút bất an, Vô Nham trước mắt, thật xa lạ.

Từ trong xương cốt của hắn tỏa ra sự rét lạnh cùng sát ý khiến cho nàng cũng không nhận được mà rung mình, hắn rốt cuộc... Muốn làm cái gì?

“Tuyệt Nhi, ta nghĩ, ta đã biết đại khái mục đích của người đến đây là gì.” Khúc Vô Nham quay đầu lại, khôi phục bộ dáng nuông chiều dịu dàng: “Đây là nơi thông với huyền thiết ám bộ, bất quá Tĩnh Uyên để vẫn chưa biết chuyện gì, ta lo huyền thiết ám bộ sẽ hạ thủ lưu tình, mới tới nơi này giám thị, không đến sẽ gặp được người, ta dẫn người đến chỗ Tĩnh Uyên để, muốn chém muốn giết, tùy người.”

Vừa nói xong, không đợi gì mà kéo tay Quân Lam Tuyết đi vào trong.

Lúc này bên ngoài cửa cung, binh khí như rừng, mũ giáp sinh quang, từng đội thị vệ đông nghìn nghịt như hắc xà chiếm cứ tại các cửa cung không ngừng qua lại dò xét, trông chừng đến cả gió cũng thổi không lọt.

Quân Lam Tuyết âm thầm kinh hãi, cũng may nàng cùng Vô Nham từ trong mật đạo mà tới được đây, nếu không sợ rằng muốn qua cửa ải này, cũng vô cùng khó khăn.

Chưa tới giờ hội, nhưng sắc trời càng thêm âm trầm, hai người bọn họ lặng lẽ tiến vào sau Kiềm Khôn chánh điện.

Giờ phút này, bên trong tấm cung của Tĩnh Uyên đế, một gã thái giám nội thị đang bưng đến một chén canh thuốc, đưa đến trước mặt Tĩnh Uyên đế: “Bệ hạ, ngài tới giờ uống thuốc rồi.”

“Ừ.” Tĩnh Uyên đế nhàn nhạt ừ một tiếng, thái giám liền dứt tới vài hớp thuốc.

Thái giám kia cười nói: “Bệ hạ, hôm nay khí sắc ngài tốt hơn nhiều, xem ra vị thần y mà Thất hoàng tử tìm tới kia thật sự là có năng lực.”

“Đúng vậy.” Tĩnh Uyên đế có chút cảm thán, giữa chân mày cũng có mấy phần xúc động, chậm rãi nói: “Thường An, người nói xem, giang sơn này của trẫm, giao cho Chỉ Trần, thích hợp hay không?”

Thường An là tâm phúc của Tĩnh Uyên đế, thời gian chiếu cố Tĩnh Uyên đế đã có mấy chục năm, rất giỏi tùy mặt gửi lời.

“Bệ hạ hỏi điều này... Nô tài thật sự không biết phải trả lời như thế nào.”

“Người cứ nói thẳng không sao, trẫm sẽ không trách tội người.” Tĩnh Uyên đế thản nhiên nói.

“Nô tài mới phát hiện ra, cảm thấy Thất hoàng tử có phần quá mức nóng vội, so với Lăng Vương điện hạ mà nói, vừa trầm ổn lại vừa có mưu trí, còn có Bát hoàng tử cũng rất có trách nhiệm.” Thường An cẩn thận nói/

Tĩnh Uyên đế nghe vậy, trầm mặc một hồi, một chút tóc bạc trên đầu sáng lên dưới ánh nến: “Cái nhìn của người cũng giống như trẫm, chẳng qua là...”

Tĩnh Uyên đế thở dài, cả đời hắn chỉ yêu có một nữ nhân như vậy, mà Chỉ Trần lại là hài tử của nàng, hắn muốn giang sơn của mình, hết thảy đều giao cho hắn, vậy mà, Chỉ Trần lại không phải là người thích hợp trong số các hoàng tử.

Vì vậy, thỉnh thoảng hắn sẽ do dự, rốt cuộc là nên giao cho Chỉ Trần, hay là giao cho lão bát?

Về phần Tô Lăng Trạch...

Trong mắt Tĩnh Uyên đế ánh lên một tia sáng lạnh lẽo, lão thái hậu đã chết kia vì nâng đỡ ngoại tôn của mình lên làm hoàng đế, không tiếc sát hại nhi tử của hắn nhiều năm như vậy, hắn cho dù bao lâu cũng không muốn để cho ngoại tôn của lão thái hậu kia sống tốt, cho dù người nọ cũng có một nửa dòng máu của hắn.

“Được rồi, những thứ này tạm thời không cần đề cập đến, thừa dịp trẫm vẫn còn vài ngày, cho Chỉ Trần thêm nhiều thời gian để cất nhắc đi.” Tĩnh Uyên đế bất đắc dĩ nói.

Cán cân trong lòng, đúng là vẫn còn nghiêng về một bên.

“Bệ hạ, ngài đây là định đi đâu, thân thể bệ hạ cường tráng, là người trường thọ, há lại chỉ còn vài ngày.” Thường An vội vàng nói.

Tĩnh Uyên đế khoát tay: “Thân thể của trẫm, trẫm tự mình biết rõ.”

Hắn già rồi, mỗi ngày xử lý nhiều chính vụ như vậy, đã sớm chết lặng đối với những thứ quyền mưu kia.

Nếu cần phải suy nghĩ mưu kế, hắn đã không được nữa.

252. Q.2 - Chương 182: Chương 59

Bất đắc dĩ thở dài, mơ hồ đã có chút buồn ngủ, Thường An vội vàng đỡ hắn đến giường: “Bệ hạ, đêm đã khuya, ngài nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Cũng được, ngày mai sau khi lâm triều, gọi Chỉ Trần đến thư phòng cùng trẫm học cách làm sao để quản lý giang sơn, ai, trẫm già rồi, sau này thiên hạ sẽ là của người trẻ tuổi bọn hắn.” Tĩnh Uyên đế nằm xuống,

nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tựa hồ đang cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt tóc mai đã nhuộm hoa râm.

Hắn lặng lẽ thở dài, chuẩn bị nhắm mắt lại, vừa lúc đó, thái giám giữ cửa bên ngoài chợt hô to: “Bệ hạ, Thất hoàng tử điện hạ cầu kiến.”

Nghe vậy, Tĩnh Uyên để cau mày, Thường An nhìn thấy hắn cau mày, vội vàng nói: “Đã giờ gì rồi, bệ hạ đã sớm đi nghỉ rồi, nói với Thất điện hạ ngày mai hẳn quay lại.”

Tĩnh Uyên để nhú mi, lúc này mới giãn ra, chuẩn bị nằm xuống lần nữa.

Đột nhiên, ngoài cửa lại truyền tới giọng của thái giám, hiển nhiên là đang bị làm khó: “Nhưng...”

Thường An tức giận, lớn tiếng quát: “Không có nhưng nhị gì cả, chẳng lẽ các ngươi muốn quấy nhiễu giấc ngủ của bệ hạ sao?”

“Chậm đã.” Tĩnh Uyên để ngồi dậy từ long sàng, thản nhiên nói: “Nửa đêm canh ba, Trần Nhi tìm trẫm chắc phải có chuyện gì khẩn yếu, để hắn vào cầu kiến đi.”

“Vâng, nô tài sẽ đi truyền lệnh ngay.” Thường An nhanh chóng đi đến ngoài cửa nói: “Bệ hạ muốn triệu kiến Thất hoàng tử điện hạ, ngài vào đi.”

Thân ảnh Tô Chỉ Trần từ từ bước vào, xuất hiện trước mặt Tĩnh Uyên đế: “Nhi thần, thỉnh an phụ hoàng.”

Tĩnh Uyên để nhìn nhi tử của nữ nhân mà mình thương yêu nhất, trong mắt có mấy phần ấm áp, nhẹ giọng hỏi: “Trần Nhi trẻ như vậy còn đến tìm phụ hoàng, có việc gì gấp sao?”

“Đúng là có chút chuyện.” Tô Chỉ Trần từ từ lấy ra một chiếu thư, đặt trước mặt Tĩnh Uyên đế: “Chỉ cần phụ hoàng đặt kim ấn lên chiếu thư này là được.”

Vừa thấy được chiếu thư màu vàng kia, sắc mặt Tĩnh Uyên đế đột nhiên đại biến, hô hấp dồn dập thở mạnh, tựa hồ đến đây mới hiểu được Tô Chỉ Trần đến nơi này là có mục đích gì, ánh mắt tròng lớn: “Ngươi, Trần Nhi, ngươi đây là có ý gì?”

Tô Chỉ Trần trừng mắt nhìn, một bộ dáng thư sinh tính tình hiền hòa: “Chẳng lẽ phụ hoàng nhìn không hiểu sao? Nhi thần chỉ muốn phụ hoàng đóng kim ấn lên mà thôi.”

“Ngươi...” Tĩnh Uyên đế nghẹn hơi ở cổ họng, bị nghẹn đến ho sặc sụa, giận tím mặt: “Khụ... Ngươi, giang sơn này, giang sơn này sớm muộn gì phụ hoàng cũng sẽ giao cho ngươi, khụ khụ, ngươi cư nhiên, cư nhiên... khụ...”

“Nếu phụ hoàng đã muốn để cho ta, phụ hoàng chỉ cần đóng ấn ngay lập tức thôi, cũng không uổng công nhi thần nửa đêm đến đây có phải hay không?” Tô Chỉ Trần mỉm cười.

” Thất hoàng tử! Ngài làm cái gì vậy! Uổng công bệ hạ thường ngày sủng ái người như vậy, làm sao người có thể làm ra chuyện như vậy?” Thường An ở một bên tức giận chất vấn.

Ánh mắt Tô Chỉ Trần lạnh lẽo, một cước đá tới, Thường An bị đá bay sang một bên, thoi thóp.

“Ngươi, ngươi, nghiệt tử! Ngươi thế nhưng... dám bức vua thoái vị!” Tĩnh Uyên đế hỏa khí công tâm, phun một ngụm máu ra ngoài, hắn che ngực, gấp gấp thở hổn hển, thở gấp từng ngụm, lớn tiếng kêu: “Ngươi, ngươi đừng mơ tưởng! Thường An... Thường An... Mau! Truyền lệnh của trẫm... Thất hoàng tử mưu đồ...”

Hắn vừa quay đầu liền thấy được Thường An không biết từ lúc nào đã nằm trên mặt đất không nhúc nhích, giọng nói đột nhiên dừng bật, nhưng chỉ trong nháy mắt dừng lại đó, Tĩnh Uyên đế chợt điên cuồng nhảy dựng lên từ trên long sàng: “Người đâu! Người đâu a! Người đâu đến đây cho trẫm—!”

Tô Chỉ Trần để mặc hắn kêu, rảnh rỗi ngồi trên ghế dài, dùng loại ánh mắt như đang nhìn một con khỉ đùa giỡn mà nhìn Tĩnh Uyên đế, ánh mắt tràn đầy giễu cợt: “Ngươi cứ kêu đi, nhưng, nhi thần không thể không nhắc nhở phụ hoàng lão nhân gia ngài, cho dù ngài có kêu đến đứt cổ họng, cũng không có ai đến, không chỉ là ảnh vệ của ngài, coi như là huyền thiết ám vệ, hiện tại đều không có cách nào đến để cứu ngài, đợi đến sau khi nhi thần thừa kế ngôi vị hoàng đế, người bọn họ nên thần phục, chính là ta... Ha ha ha!” Tô Chỉ

Trần diên cuồng cười: “Nếu phụ hoàng không chịu giao kim ấn ra, như vậy nhi thần không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm rồi.” Hấn cũng không tin ở cái Càn Khôn điện nhỏ này, sẽ không tìm được kim ấn.

Trên chiếu thư này, hấn đã sớm kêu người bắt chước nét chữ của Tĩnh Uyên để viết lên, hôm nay chỉ thiếu ngọc tỷ kim ấn, chỉ cần ấn một cái, giang sơn này, thiên hạ này, vĩnh viễn đều là của hấn!”

“Người— Nghiệt tử— nghiệt tử!” Tĩnh Uyên để liên tiếp phun ra vài ngụm máu, sắc mặt càng thêm tái nhợt, trăm ngàn lần đều không nghĩ đến, nhi tử mà mình sủng ái nhất, sẽ làm ra chuyện bức vua thoái vị như vậy.

” Các người đi ra ngoài trước đi, bổn hoàng tử muốn cùng phụ hoàng bồi đắp... tình cảm phụ tử.” Tô Chỉ Trần nói.

Bên trong Kiền Khôn Điện, mấy đạo bóng dáng ẩn núp trong bóng tối, vô thanh vô tức rời đi, đợi sau khi bọn hấn đi, Tô Chỉ Trần cất bước đi đến trước mặt Tĩnh Uyên để, hung hấn túm lấy vạt áo của hấn, nhắc hấn lên từ dưới sàn nhà, hung tợn hỏi: “Từ lão đầu, ta hỏi ngươi một lần nữa, ngọc tỷ đâu? Rốt cuộc là ngươi đóng hay không đóng?”

“Ngươi, khụ, ngươi nằm mơ! Ngươi dám giết cha... Ngươi sẽ bị thiên lôi đánh!” Uyên để dùng sức vặn bung tay Tô Chỉ Trần ra, rơi bịch xuống mặt đất.

Tô Chỉ Trần hừ lạnh một tiếng, nhắc chân đá hấn văng thật xa, hờ hững nói: “Đừng lầm tưởng rằng ta là con của ngươi, con của ngươi sớm đã chết, mà ta, tuyệt đối cũng không có một điểm thương hại đối với ngươi!”

“Còn nhớ rõ năm đó ngươi thu dọn loạn đản Tào gia không? Ta chính là hậu nhân của Tào gia!” Tô Chỉ Trần cười tàn khốc: “Năm đó lúc mẫu phi vẫn còn chưa gả cho ngươi, đã mang thai ta, ta càng không phải là do mẫu phi sinh non, mà là vừa đủ tháng, nhưng khi đó chỉ vừa mới gả cho ngươi không bao lâu, chỉ có thể bất đắc dĩ biện ra lí do sinh non để khiến ngươi tin tưởng, ngươi để cho mẫu phi phải nếm trải nỗi khổ chu di cửu tộc, mẫu phi mỗi ngày nén hận ở cạnh ngươi, chính là vì để cho ta có một ngày lớn lên, có thể báo thù cho Tào gia! Hôm nay, chờ đến khi ta lên ngôi, ta sẽ để cho ngươi tận mắt chứng kiến tất cả thân nhân của mình, người người yêu thương, từng bước từng bước mất đi sinh mạng, nhìn từng người bọn họ, bị ngũ mã phanh thây!”

Từ khi hấn hiểu chuyện đến nay, mẫu phi liền nói cho hấn biết mối huyết hải thâm thù này, hấn chỉ có thể giả bộ, cố tình thân cận Tĩnh Uyên để, thật vất vả mới có được sự sủng ái của hấn, nhưng lão đầu tử kia lại chậm chạp không chịu lập chiếu thư phong hấn lên làm thái tử.

Lão đầu tử này sợ rằng vẫn còn chưa tin tưởng hấn đi, bất quá dù có như vậy thì thế nào, lão đầu tử đã không muốn cho, hấn liền tự mình giành!

Tĩnh Uyên để đột nhiên trở nên sợ hãi, toàn thân không ngừng run rẩy, Tào gia là ai hấn không hề biết, năm đó lúc tiêu diệt loạn đản, có quá nhiều gia tộc bị chu di, hấn không nhớ rõ trong đó có một gia tộc gọi là Tào gia hay không, hấn chỉ nhớ rõ, trên đoạn lầu cao ấy, có một tiếng kêu lớn thảm thiết, thê lương nguyên rủa hấn nhất định sẽ gặp báo ứng!

Hấn càng không nghĩ tới, nhi tử mà hấn hết lòng thương yêu, sẽ là con trai của người khác, ở một ngày nào đó, đột nhiên hóa thân thành hổ, ăn tươi nuốt sống hấn!

Chẳng lẽ hôm nay, đây chính là báo ứng của hấn? Dưới sự sợ hãi và tuyệt vọng cùng cực, Tĩnh Uyên để lại nở nụ cười: “Báo ứng— báo ứng—”

Hấn hung hăng cắn vào tay, nhanh chóng cắn thành một mảnh huyết nhục, ánh mắt thê lương mà hung ác nhìn chằm chằm Tô Chỉ Trần: “Ngươi cũng sẽ có báo ứng! Trăm hôm nay —— sẽ là ngươi của ngày mai! Không tin ngươi cứ chờ đi, ha ha ha ha—”

Tiếng cười thê lương cùng với tiếng gào khóc thảm thiết, sắc mặt Tô Chỉ Trần càng thêm thâm trầm: “Ta không có thời gian nói nhảm nhiều với ngươi, ngươi đã không chịu giao ngọc tỷ ra, vậy thì ta sẽ trực tiếp tiến ngươi lên đường, ta không tin, ở Kiền Khôn điện này sẽ không tìm được!”

Hắn nảy sinh một ý nghĩ ác độc, trong mắt lóe lên sát ý, bàn tay nâng lên, trực tiếp hạ xuống đỉnh đầu Tinh Uyên đế.

“Vào—” Đột nhiên một đạo ki quang nhỏ vụt đến, Tô Chỉ Trần cả kinh, theo bản năng thu tay về, nhưng không nghĩ đến phía bên phải lại còn một ngân châm đang bay đến, trong phút chốc, ngân châm xuyên qua tay trái của hắn, để lại một lỗ máu nhỏ.

Khúc Vô Nham cùng Quân Lam Tuyết chậm rãi đi ra từ chỗ tối, biếng nhác cười: “Coi như người ở chỗ này tìm được ngọc tỷ, ta xem người chưa chắc đã có thể dễ dàng mang đi.”

Nhìn thấy Khúc Vô Nham xuất hiện, Tô Chỉ Trần đầu tiên là mừng rỡ, sau đó lại nghĩ đến điều gì, lập tức chuyển từ tức giận đến sợ hãi, đột nhiên hắn cảm thấy có chút choáng váng, sắc mặt nhất thời đại biến, hiểu mình đã sơ hở, không nhận ra được có người ẩn nấp trong chỗ tối, vì vậy mới khiến cho bản thân bị ám toán.

Bọn họ đã hạ độc trong ngân châm!

“Lại là người...” Tô Chỉ Trần gắt gao nhìn chằm chằm Khúc Vô Nham: “Khúc Vô Nham... người dám phản bội ta...”

Không giống với bộ dáng tức giận không cam lòng của Tô Chỉ Trần, Khúc Vô Nham đem theo Quân Lam Tuyết sải bước đến trước người Quân Lam Tuyết, đỡ hắn dậy, sau đó khom người hành lễ: “Tại hạ là cận vệ của Bát hoàng tử, phụng lệnh của Bát hoàng tử đến bảo vệ bệ hạ, cứu giá chậm trễ, kính xin bệ hạ thứ tội!”

Bát hoàng tử?

Nghe Khúc Vô Nham nói, trông mắt Quân Lam Tuyết lóe lên, rốt cuộc hắn muốn làm gì? Mục đích của nàng tới nơi này, chỉ là vì giết Tinh Uyên đế, giết Hách Liên Diệc, vì cha mẹ mình mà báo thù mà thôi, vậy mà Vô Nham thật giống như... Không phải chỉ là như thế.

253. Q.2 - Chương 183: Chương 59.1

Tinh Uyên đế lúc này đã không còn để ý đến việc hai người Khúc Vô Nham và Quân Lam Tuyết là thị vệ của Bát hoàng tử, tại sao lại đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ này, hắn chỉ nghe được câu ‘Cứu giá’ kia, bọn họ là tới cứu mình...

Trong nháy mắt mắt hắn liền sáng lên: “Tốt! Tốt! Ái khanh! Nhanh chóng bắt tên nghịch tử này lại, trăm sẽ phong khanh làm nhất phẩm Thừa tướng, mau bắt tên nghịch tử này lại——”

Thừa tướng nhất phẩm? Chức quan này phong cũng quá dễ dàng đi, Quân Lam Tuyết cười lạnh, ánh mắt nhìn lại sắc bén như lưỡi dao găm.

Đã từng là một Tinh Uyên đế giểu võ dương oai, cũng sẽ có một ngày mềm yếu như vậy.

Khúc Vô Nham cũng cùng một dạng cười lạnh trong lòng, ngoài mặt lại là một bộ dáng thụ sủng nhược kinh, luôn miệng nói: “Đa tạ bệ hạ ban ơn!”

“Bất quá bệ hạ cứ bình tĩnh, hắn đã bị trúng độc, độc kia đã ngấm vào trong máu của hắn, hắn không thể sống qua hơn mười hơi nữa đâu.” Khúc Vô Nham thản nhiên nói, ánh mắt nhìn Tô Chỉ Trần phảng phất như đang nhìn một con kiến hôi thấp bé, có cả khinh miệt cùng khinh thường.

Dường như tất cả đang muốn chứng minh cho lời nói của hắn, thân thể Tô Chỉ Trần mềm nhũn, liên tục phun ra vài ngụm máu từ trong miệng: “Khúc... Vô Nham... Người, khụ... Người chết không được tử tế...”

Hắn hận.

Thiên toán vạn toán, lại tin nhầm tiểu nhân!

Tô Chỉ Trần không cam lòng co rút thân thể, độc này hắn biết, là một loại kịch độc, được đặt tên là ‘Liệt hồng.’

Vốn dĩ là một loại độc được hắn đoạt được từ biên cảnh Tây Vực, ngày đó đích thân hắn giao cho Khúc Vô Nham, nhưng không nghĩ đến hôm nay, Khúc Vô Nham lại dùng loại độc này để kết thúc tính mạng của mình.

Đây là loại châm chọc đến cỡ nào, hắn không cam tâm a!

“... Khúc, Vô, Nham!” Hắn cắn răng nghiêng lợi phun ra cái tên này, phảng phất như chỉ có như thế mới có thể giải tỏa hết thù hận trong lòng hắn, đến cuối cùng, thân thể cũng bất động, hắn vẫn cắn chặt răng như cũ, hai mắt trừng lớn, thể hiện sự không cam lòng của bản thân.

Tĩnh Uyên để liền vội vàng hỏi: “Hai vị ái khanh, hắn thế nào rồi?”

Quân Lam Tuyết hạ mi: “Khởi bẩm bệ hạ, đã chết.”

Tĩnh Uyên để thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc yên tâm hạ một tảng đá lớn trong lòng, dưới sự dìu đỡ của bọn họ, từng bước từng bước tiêu sái tiến đến đại môn của Kiền Khôn điện.

Đại môn rộng mở, Tĩnh Uyên để nhìn thấy tất cả huyền thiết ám vệ của mình đứng bên ngoài cửa cung, sắc mặt đột nhiên trầm xuống: “Các người thật lớn mật, lại dám hiệp trợ Thất hoàng tử bức vua thoái vị!”

Khi đại môn mở ra, Hách Liên Diệc cũng cho rằng người bước ra sẽ là Tô Chỉ Trần.

Chủ tử nói, Tô Chỉ Trần muốn bức vua thoái vị, hãy theo hắn vui đùa một chút, vậy mà hắn không nghĩ đến người ra ngoài sẽ là Tĩnh Uyên để, ở bên cạnh hắn lại là Khúc Vô Nham cùng Quý Ly gần đây rất thân cận với chủ tử!

Như vậy. Thất hoàng tử đâu?

Huyền thiết ám vệ cùng tất cả cấm vệ quân nhất tề quỳ xuống.

“Bệ hạ” Khúc Vô Nham lạnh nhạt, hồ hững nhìn Hách Liên Diệc lạnh lùng nói: “Xem ra huyền thiết ám vệ này đã sớm có dị tâm, tội ắt phải giết, không thể giữ lại.”

Hách Liên Diệc bỗng nhiên ngửa đầu lên, nhìn chăm chăm vào Khúc Vô Nham, ánh mắt trong nháy mắt biến sắc, thiên địa vạn vật đều biến thành một câu nói kia: “Khúc Vô Nham, người đừng có ngậm máu phun người!”

Hách Liên Diệc... Hách Liên Diệc...

Quân Lam Tuyết nhìn nam tử đứng trước tất cả cấm vệ quân cùng huyền thiết ám vệ trước mặt.

Chính hắn đã giết mẹ nàng.

Chính là hắn, đã đem cha trao đổi cho Tô Mặc Thiên, khiến cha nàng phải tiến vào lao ngục của Đô Sát viện, sau đó chết thảm.

Thì ra, chính là người này...

“Ta ngậm máu phun người?” Khúc Vô Nham lạnh lùng cười một tiếng: “Còn phải nói, thật ra người cũng không phải là người Thất hoàng tử phái tới, mà phải nói là do Lăng Vương điện hạ phái tới phải không?”

Nghe vậy, mặt Hách Liên Diệc cũng liền biến sắc.

254. Q.2 - Chương 184: Chương 59.2

Nếu hắn thừa nhận, như vậy, tội mưu đồ tạo phản, khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng nếu hắn phủ nhận, không có lệnh của ai nhưng hắn lại tự tiện xông vào cung, cũng đều là tội chết.

Nếu như hần làm theo lời của Khúc Vô Nham, nói mình là người do Lăng Vương điện hạ phái tới, như vậy, không chỉ mình hần phải chết, ngay cả chủ tử cũng bị dính líu.

Hần không thể để chủ tử bị liên lụy, cho nên hần chỉ có thể thừa nhận.

Hách Liên Diệc nhìn Khúc Vô Nham chăm chăm, một hồi lâu sau, đột nhiên cười một tiếng.

“Khúc Vô Nham, không phải ngươi muốn ta chết sao?” Hách Liên Diệc nắm chặt hai nắm đấm, một cây chủy thủ xuất hiện ở trong tay, hần kiên quyết đối mặt với Tĩnh Uyên đế: “Bệ hạ, thần nghe theo lời sàm ngôn của Thất hoàng tử, tội ác tày trời, không xứng với chức Thống lĩnh ám vệ nữa, thần, lấy cái chết tạ tội!”

Ánh mắt Tĩnh Uyên đế âm trầm, đối với tính mạng của nghịch tặc, cho dù hần không tự vẫn, hần cũng sẽ giết hần, vì vậy khi thấy động tác của Hách Liên Diệc, mắt ngay cả chớp cũng không chớp lấy một cái.

“Khoan đã!” Ánh mắt Quân Lam Tuyết trầm xuống, nhanh chóng phi thân ra, muốn đỡ thủy chủ của hần, nhưng không nghĩ tới một khắc nàng phi thân ra kia, Hách Liên Diệc đột nhiên cười lạnh một tiếng, trở tay một cái, chủy thủ vốn nhắm ngay vào tim của hần, lại đâm thẳng về hướng Quân Lam Tuyết.

Quân Lam Tuyết trong lòng cả kinh, nhưng lúc vừa rồi phi thân đến quá nhanh, lúc này nàng đã bị bức vào thế bí, muốn tránh căn bản đã không còn kịp nữa.

Trên bậc thang, nhìn thấy biến cố bất ngờ này, Khúc Vô Nham cũng cả kinh thất sắc, vội vàng phi thân tới, nhưng hần cách quá xa, căn bản là không thể kịp thời cứu vãn.

Quân Lam Tuyết bất chấp tất cả, liều mạng khiến mình bị thương, dùng hai tay nắm chặt thủy chủ sắc bén đâm tới kia, hai tay dùng lực, đâm về phía Hách Liên Diệc.

“Phập——”

Chủy thủ đâm vào tim, máu tươi phun ra, trên đất bị nhuộm đỏ một mảnh, không biết là máu của hần, hay là máu trên hai bàn tay của Quân Lam Tuyết đang không ngừng nhỏ xuống,

Chủy thủ sắc bén kia cơ hồ đã sắp cắt đứt hai tay nàng, cũng may trong tình huống nguy cấp, nàng đã chiếm được lợi thế.

Hách Liên Diệc bất đắc dĩ cười khổ: “Cuối cùng... khụ... Vẫn không thể kéo theo một cái đệm lưng...” Còn tưởng rằng trước lúc chết có thể kéo theo một tên, giúp chủ tử giảm bớt đi một địch nhân, không nghĩ đến đối phương còn ngoan cường hơn mình, liều mạng bất chấp hai tay có thể bị chặt đứt, cũng muốn liều một phen.

Hách Liên Diệc có chút suy yếu nhắm mắt, chủ tử... Xem ra thuộc hạ chỉ có thể thần phục người tới đây thôi.

Nhưng, nhìn Hách Liên Diệc đã hấp hối trước mắt, mắt Quân Lam Tuyết rung lên, không để ý đến hai tay đau đớn, nắm chặt lấy áo hần: “Hách Liên Diệc! Trước khi chết ngươi phải nói cho ta biết, nói cho ta biết! Nói cho ta biết mẹ ta được mai táng ở nơi nào?!”

Năm đó khi nàng tìm tới Tô Mạc Thiên, đã hỏi hần mẫu thân nàng rốt cuộc được mai táng ở nơi nào, Tô Mạc Thiên nói cho nàng biết, vốn hần đã đưa mẹ nàng đi an táng. Nhưng lúc Hách Liên Diệc biết được Đường Mai Thanh là mẹ nàng, đã lén gạt Tô Lăng Trạch, đánh cắp thi thể mẹ nàng, tìm một địa phương khác mà an táng, hay là nói, hần muốn giảm bớt áy náy của mình đối với Tô Lăng Trạch đi.

Tô Mạc Thiên không biết chính xác mộ địa kia rốt cuộc ở đâu, nhưng ban đầu Hách Liên Diệc cũng đã uy hiếp hần, chuyện này không thể nói cho bất kì kẻ nào, sau này dưới sự uy hiếp cùng dụ dỗ của Quân Lam Tuyết và Vũ Thú Kinh, hần mới nói ra.

Cho nên vừa rồi, lúc nhìn thấy Hách Liên Diệc muốn tự sát, nàng mới vội vàng muốn ngăn cản hần, bởi vì trên thế giới này, chỉ có Hách Liên Diệc mới biết mẫu thân nàng rốt cuộc đã được mai táng ở nơi nào.

“Nói a! Người đã mai táng mẹ ta ở đâu? Đường Mai Thanh, Đường Mai Thanh! Người đã an táng người ở đâu?” Dưới tình thế cấp bách, giọng nói của Quân Lam Tuyết mang theo mấy phần run rẩy.

Có lẽ ba chữ ‘Đường Mai Thanh’ đối với Hách Liên Diệc mà nói có chút quá mức kinh ngạc, ánh mắt đang dần trở nên mờ nhạt của hắn lại nổi lên một chút ánh sáng, hắn cố gắng nhìn diện mạo của nam tử trẻ tuổi trước mặt, tại sao hắn lại gọi Đường Mai Thanh là mẹ, chẳng lẽ hắn là nàng...

“Người, người là...” Quân Lam Tuyết.

Chính là người, chủ tử... tâm tâm niệm niệm sao?

“Hắn đang làm gì vậy?” Trên bậc thang, bởi vì cách quá xa, Tĩnh Uyên để không thể nghe thấy lời của Quân Lam Tuyết, nhưng nhìn thấy Quân Lam Tuyết cùng nghịch tặc ở chung một chỗ, không khỏi nhíu mày.

Sau khi nhìn thấy Quân Lam Tuyết không có chuyện gì, Khúc Vô Nham liền trở lại bên người Tĩnh Uyên để, bởi vì hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Có thể nàng đang lục soát trên người nghịch tặc kia thử xem có thể còn có chứng cứ nào khác hay không, bệ hạ, bên ngoài tấm cung này gió lớn, Bát hoàng tử đã ở ngoài điện, không bằng chuyện này hãy giao cho Bát hoàng tử xử lý, bệ hạ nên chú trọng thân thể.”

Tối nay vì bị kinh sợ quá nhiều, Tĩnh Uyên để lúc này đã sớm suy yếu vô lực, nghe được lời của Khúc Vô Nham, cũng không hề cự tuyệt, xoay người trở về tấm cung.

“Nói cho ta biết... Mẹ ta rốt cuộc được an táng ở đâu?” Quân Lam Tuyết gắt gao nắm lấy áo Hách Liên Diệc, vô cùng sợ hãi cứ như vậy mà chết đi.

Sau đó trên đời này, sẽ không còn bất kì người nào biết được nơi chôn cất mẫu thân nàng.

“Ồ... Khụ... Ở hầm băng... Lão thái hậu... hầm băng...” Hách Liên Diệc cố gắng nói xong một câu hoàn chỉnh, nhưng, một đao kia đâm vào quá sâu, trực tiếp xuyên thủng tim hắn, đã không còn cách nào cứu chữa.

Bất quá, hắn vẫn còn may mắn.

Cũng may, cũng may người chết là hắn.

Trước không biết nàng chính là Quân Lam Tuyết, thiếu chút nữa đã thất thủ giết nàng...

Hách Liên Diệc vui mừng nhắm mắt lại, rốt cuộc hắn cũng vì chủ tử, làm được một chuyện tốt.

Mẫu thân của nàng, ở hầm băng của lão thái hậu sao...

Nàng nhìn hai tay nhuộm đầy máu của mình, lại nhìn Hách Liên Diệc đã chết, hốc mắt chợt phiếm hồng.

Nàng tự tay báo thù cho mẹ.

Nhưng cũng... một lần nữa cướp đi một người quan trọng nhất bên người Tô Lăng Trạch.

Đầu tiên là Vân Ly, lần này là Hách Liên Diệc, cho dù Vân Ly không phải là chết ở trên tay nàng, nhưng cũng là vì cừu hận của Quân gia mà chết.

Tô Lăng Trạch, cùng lúc với sự báo thù của ta, ta và người... Cũng càng ngày càng cách xa——

Mà lúc này, Khúc Vô Nham đỡ Tĩnh Uyên để về tấm cung bỗng nhiên nói: “Bệ hạ, huyền thiết ám vệ cùng cấm vệ quân, Bát hoàng tử chẳng qua cũng chỉ là hoàng tử, không có quyền điều khiển, sợ rằng lát nữa sẽ rất khó để lệnh cho bọn họ rời đi.”

Tĩnh Uyên để ngồi trên long sàng, đang muốn gọi thái y đến xem xét thương thế của mình, nghe được lời của Khúc Vô Nham, cảm thấy hắn nói cũng có lý, chậm rãi gật đầu một cái: “Lần này nhờ lão Bát phái người tới cứu giá, nếu không trầm lần này...”

Nghĩ đến Thất hoàng tử Tô Chỉ Trần, sắc mặt Tĩnh Uyên để lại thay đổi, không nghĩ đến việc mình phải thay người khác nuôi dưỡng nhi tử lâu như vậy, Tĩnh Uyên để giận đến mức ho khan liên tục, ngay lập tức lại trông già hơn.

“Bệ hạ, bảo trọng long thể quan trọng hơn.” Khúc Vô Nham vội vàng đỡ hắn, vẻ mặt trông có vẻ lo lắng vội vàng, nhưng trong cặp mắt phượng hẹp dài, lại là một mảng lạnh như băng.

Tĩnh Uyên đế thuận thuận khí, vỗ ngực nói: “Người đem thánh chỉ của trẫm đến đây, trẫm muốn hạ chiếu thư, lập Bát hoàng tử thành thái tử.”

Vì để tránh cho đêm dài lắm mộng, Tĩnh Uyên đế vội vàng nói.

Tô Chỉ Trần có thể bức vua thoái vị, đến lúc đó nếu như Tô Lăng Trạch cũng bức vua thoái vị thì làm sao bây giờ?

Tĩnh Uyên đế hiện tại có rất nhiều điều để dễ tâm, thế lực dưới trướng, quyền lực trong tay Tô Lăng Trạch lớn hơn Bát hoàng tử rất nhiều, vì không muốn để Tô Lăng Trạch có được ngôi vị hoàng đế, hẳn nhất định phải nhanh chóng định ngôi vị thái tử, đến lúc đó cho dù Tô Lăng Trạch có bức vua thoái vị, cũng không thể làm được gì.

“Bệ hạ chờ thần một tí.” Trong mắt phượng của Khúc Vô Nham xẹt qua một tia sáng, xoay người đi về hướng thư trác.

Cầm thánh chỉ trống không lên, Khúc Vô Nham đem những thứ trống không đó đến trước mặt Tĩnh Uyên đế,

Tĩnh Uyên đế sắc mặt nghiêm cẩn đem toàn bộ việc muốn lập Bát hoàng tử thành thái tử ghi ra rõ ràng, lúc này mới để bút xuống: “Khúc ái khanh, đỡ trẫm.”

“Vâng.” Khúc Vô Nham lại đỡ Tĩnh Uyên đế lên, Tĩnh Uyên đế đi thẳng về hướng giá sách, rút một quyển sách ra từ kệ thứ ba, đề ngón tay lên, trên tường lại mở ra một hốc nhỏ.

255. Q.2 - Chương 185: Chương 59.3

Một khối ngọc tỷ màu vàng ngay lập tức hiện ra trước mặt Khúc Vô Nham, thân hình rồng, toàn thân màu vàng, phát ra tia sáng lóng lánh kỳ dị.

Đây là ấn dấu của một nước.

Ngọc tỷ!

Ánh mắt của Khúc Vô Nham chợt lóe, trên môi hiện lên một nụ cười lạnh, rốt cuộc cũng chờ được đến lúc này.

Tĩnh Uyên đế chậm rãi lấy ngọc tỷ ra, đập vào miếng vải đỏ, chuẩn bị ấn lên thánh chỉ.

Đột nhiên, hẳn cảm giác cổ mình chợt lạnh, một dòng máu tươi phun trên ngọc tỷ, hẳn từ từ quay đầu lại, đối mặt với cặp mắt tựa như ác ma của Khúc Vô Nham.

Trong con ngươi của Khúc Vô Nham hàm chứa nụ cười trong trẻo, chậm rãi thu lại mảnh đao nhỏ đã cắt đứt động mạch chính của Tĩnh Uyên đế, nhìn ánh mắt chết dần của hẳn, cầm lấy ngọc tỷ trong tay hẳn.

“Bệ hạ, ngài gọi ta một câu Khúc ái khanh, chẳng lẽ không phát hiện ra sao?” Hẳn nhìn Tĩnh Uyên đế, đôi môi cong lên tà mị: “Ta là Khúc Vô Nham, hậu nhân của Khúc gia.”

Hẳn ghé sát vào ánh mắt đang trợn to của Tĩnh Uyên đế, từng chữ từng chữ một rõ ràng nói: “Mục đích của ta, cho tới bây giờ đều là, phá hủy giang sơn này.”

Hẳn thưởng thức ngọc tỷ trong tay: “Bệ hạ, người nói xem, nếu như ta đem ngọc tỷ này giao cho Minh Sùng quốc, hoặc Nam Việt, giao cho bất kỳ nước nào, người nói, Tĩnh Uyên vương triều, sẽ có kết cục gì đây? Là từ một nước đế quốc trở thành một nước phụ thuộc, hay là trở thành một đất nước nô lệ đây?”

Hô hấp của Tĩnh Uyên đế khẽ chậm lại, ánh mắt đầy tơ máu, tựa như muốn thét lên.

“À, đúng rồi, còn có một việc ta quên nói cho người biết.” Khúc Vô Nham đột nhiên lấy ra một món đồ khác, quơ quơ trước mặt Tĩnh Uyên đế.

Tĩnh Uyên để phun một ngụm máu từ trong miệng, toàn thân run rẩy như muốn nói điều gì, nhưng cổ họng lại bị cắt đứt, hiện tại hắn chỉ còn một hơi thở ở nơi đây.

Đó là binh phù.

Hai phần ba binh quyền của Tĩnh Uyên hoàng triều, ở trên tay Tô Lăng Trạch.

Còn lại một phần ba binh quyền, lại đang ở trên người Lý tướng quân.

Chẳng qua không nghĩ tới binh phù này sẽ rơi vào tay Khúc Vô Nham.

Một phần ba binh lực, hơn nữa còn có ngọc tỷ, nếu thật sự rơi vào trong tay quốc gia khác, Tĩnh Uyên vương triều, thật sự đi tong.

Dưới sự khiếp sợ cùng tức giận vô cùng, Tĩnh Uyên để nghiêng đầu, vô thanh vô tức chết đi, hắn không nghĩ ra, tại sao mình tính toán một đời, cuối cùng, lại chết như vậy.

Khúc Vô Nham lạnh nhạt đẩy thi thể của hắn ra, nhìn hắn ngã bên chân của mình, lạnh lùng nói: “Ta nói rồi, máu của Quân gia, ta sẽ để cho cả Tĩnh Uyên vương triều phải trả giá.”

Nói xong, hắn xoay người, chuẩn bị rời đi.

Vừa quay người lại, lại nhìn thấy Quân Lam Tuyết chẳng biết từ lúc nào đã đứng nơi cửa chính, đang không hề chớp mắt nhìn hắn—

“Điện hạ, Hách Liên... Chết rồi.” Dương Thành quỳ một gối xuống trước mặt Tô Lăng Trạch, lẳng lặng nói: “Thi thể của Tĩnh Uyên đế, thuộc hạ cũng đã cho người dấu đi, tạm thời phong tỏa toàn bộ tin tức bệ hạ đã băng hà, chẳng qua vẫn không biết tin tức của ngọc tỷ.”

Tô Lăng Trạch không trả lời, chẳng qua là chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xôi, hồi lâu sau, mới chậm rãi nói ra hai chữ.

“Tùy nàng đi.”

Tiểu nô tài, ta dùng địa vị của ta, dùng giang sơn của ta, để trả cho mối thù của ngươi, ta không sợ ngươi sẽ giết ta, chẳng qua xương thành tro, ta chỉ sợ sau khi ta chết...

Ngươi sẽ khổ sở.

“Điện hạ...” Hai nắm đấm của Dương Thành nắm chặt lại, như đang ẩn nhẫn điều gì đó.

Tô Lăng Trạch chậm rãi xoay người, ánh sáng hắt vào phía sau lưng hắn, dấu ánh mắt của hắn dưới bóng tối.

“Đây là, ta thiếu nàng.”

Đây là hắn thiếu nàng, mấy trăm mạng người từ trên xuống dưới của Quân gia.

Cha làm con trả, mà thôi.

256. Q.2 - Chương 186: Chương 59.4

Khúc vô nham tự tay đặt ngọc tỷ cùng binh phù vào tay Quân Lam Tuyết.

Trên một lớp băng vải dày trên tay, tựa những món đồ bình thường khác.

Hai thứ này, liên hệ đến sự tồn vong của cả một vương triều.

Quân Lam Tuyết nhìn chằm chằm vào hai thứ binh phù cùng kim ấn trong tay mình.

Phá hủy nó.

Cha, mẹ, Quân gia mọi người, hết thủy tất cả, đều được báo thù, đây chính là mục đích của nàng, cho tới nay là điều mà nàng mong muốn nhất.

Phá hủy nó.

Đây là giang sơn của hắn, nguồn gốc của hắn, tất cả của hắn, nếu như phá hủy nó, giữa bọn họ, cũng không còn cách nào có thể đến với nhau nữa.

Thân nhân cùng người yêu, vì sao vĩnh viễn đều là thứ khó để chọn lựa?

Hủy, hay không hủy? Nàng nắm chặt tay, vết thương trên tay vì lực đạo quá lớn mà té ra, máu tươi thấm đầy băng gạc, nhưng nàng lại không cảm thấy bất kì đau đớn nào.

“Tuyệt Nhi, ngươi còn do dự cái gì?” Khúc Vô Nham thấp giọng nói: “Người không muốn báo thù sao?”

” Ta muốn.” Quân Lam Tuyệt hít sâu một hơi, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Nhưng...” Lại không bỏ được.

Không bỏ được người duy nhất nàng yêu.

Đầu ngón tay Khúc Vô Nham hơi căng thẳng, tròng mắt sâu thẳm, mơ hồ trầm xuống.

Hắn lại không hiểu được tâm ý của nàng sao.

Tuyệt Nhi của hắn, Tuyệt Nhi đã yêu kẻ khác, đã không trở về được nữa.

Bỗng nhiên hắn xoay người, tựa như muốn lấy binh phù cùng ngọc tỷ từ trong tay nàng: “Người không đi thì ta đi, Tuyệt Nhi, nếu là giao vào tay ta, kết quả của Tĩnh Uyên vương triều, tuyệt đối sẽ tàn khốc hơn so với trong tưởng tượng của ngươi.”

Nghe vậy, Quân Lam Tuyệt vội vàng ôm hai món đồ kia: “Ta... Ta đi.”

Đôi lông mày nhíu lại của Khúc Vô Nham, rốt cuộc cũng giãn ra.

Quân Lam Tuyệt cẩn thận cất đồ vào trong ngực, xoay người, đi ra ngoài cửa.

“Lam tử——”

Nơi xa đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét vội vàng.

Quân Lam Tuyệt bỗng nhiên dừng chân, cách gọi này, đã thật lâu rồi, không có ai gọi qua.

Thân ảnh của Dương Thành lão đảo xông vào trong tầm mắt của nàng, sau lưng là một đám thị vệ đuổi theo, nhưng không cách nào ngăn hắn lại, hắn cứ như vậy nhào xuống bên chân của nàng.

Dương Thành...

Lúc đó khi còn ở Lăng Vương Phủ, khiêm tốn thỉnh cầu nàng dạy bằng cửu chương Dương Thành. Dương Thành đại ca lúc nào cũng gọi mình là Lam tử huynh đệ.

Quân Lam Tuyệt hạ mắt, nhưng hai tay không nhịn được mà lại khẽ run.

Dương Thành chống hai tay xuống đất, hắn cúi đầu thật thấp, hồi lâu sau, mới nặn ra vài tiếng từ trong nghẹn ngào nói: “Ta xin ngươi...”

Toàn thân Quân Lam Tuyệt trở nên lạnh lẽo, từng chút ăn mòn đáy lòng của nàng, đau đến lực phủ ngũ tạng.

” Lam tử, Dương Thành đại ca xin ngươi, giang sơn này... Là tâm huyết của lão thái hậu, là thứ duy nhất, lão thái hậu để lại cho Điện hạ... Cho nên, xin ngươi...” Hai tay Dương Thành nắm thành quyền, gắt gao chống xuống đất, giọng nói nghẹn ngào: “Chẳng lẽ, ngươi bằng lòng nhìn Tĩnh Uyên vương triều này... Bị hủy ở trong tay Điện hạ, để cho tất cả hoàng tử... Mang danh diệt quốc thiên cổ trên lưng sao...”

Dương Thành không ngẩng đầu, lại dùng tư thế khẩn thiết bi thương mà cầu xin.

Quân Lam Tuyệt cắn chặt môi, không tự chủ được mà lui về sau từng bước.

” Mẹ ngươi, ngày đó mẹ ngươi chết, ta cùng Hách Liên Diệc đều ở đó, không liên quan đến Điện hạ! Là hai chúng ta giết mẹ ngươi...” Dương Thành cười đến thê lương: “Điện hạ chỉ là người nhận tội thay, bất quá các huynh đệ đều phát lời thề... Muốn vĩnh viễn phục tùng Điện hạ, Điện hạ liền luôn bảo vệ chúng ta... Bất quá lỗi của Điện hạ là đã sinh ra trong nhà đế vương... Mối rơi vào hoàn cảnh này, tất cả đều không có quan hệ gì với hần...”

257. Q.2 - Chương 187: 59.5

“Vậy thì thế nào?” Khúc Vô Nham đột nhiên mở miệng, giọng nói lạnh lẽo: “Bây giờ ngươi nói với Tuyết Nhi những thứ này, bọn họ có thể sống lại sao? Nếu như không phải là bởi vì hoàng thất Tĩnh Uyên, thì sao bọn họ lại chết?”

Lời của Khúc Vô Nham, nổ vang trong đầu Quân Lam Tuyết.

“Là ta, là do ta cùng Hách Liên, Lam tử, ngươi muốn báo thù có phải hay không? Đừng ngại.” Dương Thành bỗng nhiên giơ tay lên, vung xuống một chưởng, một cánh tay bay ngang ra, nhất thời máu chảy như suối, thấm ướt mặt đất, hần buồn bực hừ một tiếng, tay còn lại chống xuống đất, đập đầu thật sâu xuống: “Vì thế.... Hôm nay ta đến để trả nợ.”

Mà kẻ kia...

Dương thành cười một tiếng.

Tiếng cười còn chưa dứt, khi Quân Lam Tuyết vẫn chưa phục hồi tinh thần, một cây thủy chủ cắm sâu vào tim, hần chẳng qua chỉ rên lên một tiếng, lại đập đầu xuống: “Lam tử, Dương Thành đại ca có lỗi với ngươi!”

“Dương Thành đại ca.” Tròng mắt Quân Lam Tuyết đỏ lên trong nháy mắt, vội vàng muốn dùng bàn tay đầy vết thương đau đớn của mình che cho hần.

“Dương Thành!” Mạc Ninh chạy tới, nhìn thấy Dương Thành cả người đầy máu, lập tức vội vàng chạy vội tới: “Dương Thành! Ngươi tên ngu ngốc này... Ai cho ngươi làm như vậy... Ngu ngốc...”

Hần vội vàng kiểm tra thương thế của hần, lại phát hiện, thanh chủ thủ kia cắm vào tim rất sâu, sợ rằng, cho dù là thần tiên chuyển thế, cũng không thể cứu được hần.

Dương Thành không nhìn Mạc Ninh, ánh mắt dần dần tiêu tan nhìn chăm chăm vào Quân Lam Tuyết không chớp mắt, cho dù rất mơ hồ, nhưng ý muốn vẫn khiến người ta thấy rất rõ ràng.

Tay Quân Lam Tuyết run run, cố gắng khắc chế sự cứng nhắc, từ từ thăm dò mạch của hần: “Dương Thành đại ca, ngươi... ” Xin đừng có chuyện gì.

Dương Thành cũng vào một khắc kia, bắt được tay của hần, miệng cử động: “Xin, Xin ngươi... Dừng mạng của ta, để đền bù tất cả, cho dù ta chỉ có một cái mạng, không thể đền cho tất cả... Hơn trăm mạng người của Quân gia.”

Quân Lam Tuyết mở miệng, phát hiện cổ họng lại vô cùng khô khốc, một câu cũng không thể nói ra, Dương Thành nắm tay nàng đến phát đau, vậy mà, mạch của hần vào phút này, lại ngừng đập.

“Xin ngươi... Ngươi.”

Dương thành ngừng hô hấp, lúc đã mất, vẫn nắm chặt tay nàng.

Quân lam tuyết lẳng lặng nhìn con ngươi như tro tàn của hần, từ từ thông tay xuống.

” Dương Thành đại ca...”

Yên lặng.

Thế gian dường như trở nên an tĩnh vào thời khắc hô hấp dừng lại kia, không khí nặng nề như Thái Sơn, ép tim nàng tới nặng nề ê ẩm, khiến nàng trầm mặc như vậy hồi lâu, hồi lâu sau.

Hồi lâu sau, trong không khí, truyền đến một thanh âm thật thấp.

” Ta đáp ứng ngươi.”

Đáp ứng ngươi, dùng mạng của ngươi, bỏ dở hết thấy cừu hận, mặc dù ngươi chỉ có một cái mạng, nhưng, lại gánh một trách nhiệm nặng nề như vậy, gánh một trách nhiệm nặng nề như thế này, là đủ rồi.

Nàng đứng dậy, đem đồ trong ngực giao cho Mạc Ninh, nàng tin tưởng Mạc Ninh, cuối cùng sẽ đem binh phù cùng ngọc tỷ, giao vào tay Tô Lăng Trạch.

“Tuyệt Nhi!” Nhìn thấy Quân Lam Tuyết làm như vậy, khúc vô nham cả kinh kêu một tiếng, tung người muốn đoạt lấy hai thứ đồ kia, nhưng không nghĩ đến, Quân Lam Tuyết lại chắn trước người hắn,

” Tuyệt Nhi, ngươi...” Khúc Vô Nham chăm chú nhìn chăm chăm vào Quân Lam Tuyết trước mắt: “Ngươi không thể làm như vậy.”

Quân Lam Tuyết không nhìn hắn, nhưng trong lòng vào giờ khắc này, lại bình thường trở lại.

Thân thể Khúc Vô nham lão đảo, đột nhiên kéo nàng lên, gào lên như một con thú mệt mỏi: “Vậy ta thì sao? Chúng ta từ trước đến giờ thì coi là gì? Ngươi nói một câu mất trí nhớ là có thể quên đi tất cả, ngươi đặt ta ở nơi nào?”

Quân Lam Tuyết giương mắt nhìn hắn, tuần mỹ nam nhân trước mắt này từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn tựa như một dã thú bị vứt bỏ.

258. Q.2 - Chương 188: Ngoại Truyện: Chỉ Cần Là Ước Vọng Của Ngươi, Cũng Là Ước Vọng Của Ta.

Uyên Sử năm thứ năm mươi hai, đầu tháng tám, Thất hoàng tử tạo phản, Tĩnh Uyên đế băng hà.

Mười ngày sau, chúng thần cùng thỉnh cầu Lăng Vương lên ngôi, dựng nên nước Vĩnh Khánh, quốc hiệu Vi Nguyên.

Một năm sau, Tô Lăng Trạch thoái vị, Hiền Vương Bát hoàng tử lên ngôi, duy trì Vĩnh Khánh vương triều, dốc lòng bảy mươi năm.

Nguyên sử năm thứ nhất, Vĩnh Khánh đế lên ngôi một tháng, trao quyền cho Bát hoàng tử làm nhiếp chính vương, tạm thời thay mặt tất cả công việc triều chính.

Đế kinh, ngoài cửa thành, một con tuấn mã đứng ngạo nghễ giữa đường, trên ngựa là một bạch y nữ tử, quần áo giản dị thanh nhã, ánh mắt thanh tú tuyệt mỹ, nàng cười nhẹ, đôi mắt hướng về phương xa, trong mắt tràn ngập vui vẻ.

“Ngươi thật sự đã quyết định, muốn đi đâu sao?” Vũ Thú Kinh đứng trong cửa thành, lẳng lặng nhìn nàng.

Quân Lam Tuyết quay đầu lại, cười với hắn một tiếng: “Hắn ở đâu, ta liền ở đó, vì vậy, Vũ Thú mỹ nhân à, tất cả tửu lâu cùng kinh đô ở kinh thành, đều trông chờ vào ngươi đó.”

Vũ Thú Kinh khẽ khép mắt, giọng nói nhàn nhạt: “Hắn đã đi được mấy ngày rồi, ngươi đuổi không kịp đâu.”

Quân Lam Tuyết khẽ mỉm cười: “Vậy ta cứ từ từ mà theo sau hắn, chờ đến doanh địa ở biên cảnh, hắn sẽ ngừng lại, đến lúc ta, ta sẽ đuổi kịp.”

Trông mắt Vũ Thú Kinh run lên, từ đáy lòng có một loại ý vị không nói nên lời: “Lam Tuyết, chiến trường như địa ngục.”

Hắn lo nàng sẽ bị liên lụy, dù sao... Nàng vẫn chỉ là nữ tử a.

“Hôm nay các quốc gia đều đã bình ổn, chiến sự ít, bất quá chỉ là phòng thủ biên quan mà thôi, sẽ không có chuyện gì.” Quân Lam Tuyết cười nói.

Tô Lăng Trạch không thích làm hoàng đế.

Đã từng chinh chiến bốn năm nên hắn vẫn thích nơi quân đội không câu nệ tiểu tiết.

Cho nên chỉ một tháng sau khi lên ngôi hắn liền đến doanh trại, Bát hoàng tử là một nhân tài, hắn tin Bát hoàng tử sẽ thống trị tốt giang sơn này.

Nàng cũng tin tưởng hắn.

Mà hiện tại, hắn đã đi.

Cho nên, nàng phải nhanh một chút đuổi theo hắn mới được.

Nghe vậy, mi mắt của Vũ Thù Kinh càng hạ thấp hơn, hồi lâu sau, mới nói thật nhỏ: “Đi đường cẩn thận.”

“Người cũng vậy, cảm ơn người những năm này đã làm bạn với ta.” Quân Lam Tuyết thật lòng nói, nếu ban đầu không có Vũ Thù Kinh, cũng sẽ không có Quân Lam Tuyết ngày hôm nay.

Nàng chân thành cảm tạ.

Nghe được lời của nàng, môi của Vũ Thù Kinh nhếch lên, chậm rãi tạo thành một độ cong khó có thể nhìn thấy: “Không cần.”

Quân Lam Tuyết nhìn hắn, tâm tình đột nhiên trở nên thoải mái.

Thì ra, tất cả, đều vẫn tốt đẹp như cũ.

“Nếu hắn thay lòng, người có thể trở lại.” Vũ Thù Kinh đột nhiên nói, giọng nói có chút ung dung.

Quân Lam Tuyết hơi ngớ ngẩn, thay lòng? Tô Lăng Trạch sao?

Nàng cười một tiếng: “Nếu hắn thay lòng, thì chính là do ta chưa đủ tốt, hoặc là hắn chưa đủ tốt, nếu như là ta chưa đủ tốt, ta nên tự hiểu bản thân không xứng với hắn, nếu là hắn chưa đủ, thì chính là hắn không xứng với ta, đã là như thế, cũng sẽ chỉ là một hồi khó khăn gian nan, thời gian lâu dài, tất cả đều sẽ thấu tỏ.”

“Chẳng lẽ Vũ Thù Mỹ nhân còn muốn nhìn người ta bị vứt bỏ đến đáng thương sao?” Nàng trêu ghẹo nói.

Vũ Thù Kinh cười nhưng không nói, ánh mắt ảm áp.

“Nếu như có cơ hội gặp Vô Nham...” Quân Lam Tuyết chợt khẽ hoảng hốt, gương mặt nhìn lên, xẹt qua một bóng dáng ngạo nghễ đứng vững nơi cửa thành, phẳng phất tựa như xa xôi ở nơi chân trời của đế kinh.

Ở nơi nào đó, có một người khiến nàng không có cách nào để gỡ bỏ sự áy náy trong lòng, Vô Nham.

259. Q.2 - Chương 189: Ngoài Truyện (tt)

“Giúp ta nói với hắn... cáo biệt.”

“Ừ.” Vũ Thù Kinh đáp một tiếng, ánh mắt ảm áp.

“Ta đi đây.” Quân Lam Tuyết mỉm cười.

Cha, người phải dưỡng thương cho thật tốt.

Tiểu Ngôn, người phải chiếu cố thật tốt cho cha.

Vô Nham, người phải sống tốt... Thật tốt.

Quân Lam Tuyết giương mắt, nhìn từng đoàn mây cuốn rồi lại tan nơi phương xa, lòng dạ trống trải, kéo dây cương, giục ngựa phóng đi.

“Ta vẫn sẽ ở đây.”

Sau lưng, mơ hồ truyền đến âm thanh thật nhỏ của Vũ Thù Kinh, Quân Lam Tuyết giật nhẹ mình, chợt bật cười vui vẻ.

Ta biết người sẽ ở đây.

Vì thế ta yên tâm.

Mặt trời mọc trên cao, ở trên trời cao vẽ nên một cảnh sắc rực rỡ, Vũ Thù Kinh đứng tại chỗ, lẳng lặng giương mắt nhìn bóng người đã biến thành một chấm đen, khẽ cười.

Có một số việc, một số lời.

Không cần nói rõ, bởi vì ta biết, người sẽ hiểu.

Hắn mỉm cười xoay người, dùng cách thức tiêu sái nhất, kết thúc tình yêu mà mình chưa bao giờ nói ra.

Vừa xoay lại, hắn hơi ngẩn người, sau lưng, một bóng dáng cao lớn đang đứng dưới cửa thành, quyến luyến nhìn về phương xa, vẻ mặt thâm tình.

“Người đã đến rồi.” Hắn phục hồi tinh thần, nhàn nhạt nói ra một chữ, giọng nói quen thuộc, phẳng phất tựa như một vị bằng hữu đã quen biết rất lâu, nhưng cũng chỉ có bọn họ mới biết, hôm nay, là lần thứ hai bọn hắn gặp nhau.

Khúc Vô Nham chậm rãi gật đầu một cái, nhẹ nhàng thở dài: “Nàng đi rồi sao?”

“Ừ.” Vũ Thù Kinh như có điều suy nghĩ liếc hắn một cái: “Nàng muốn nói lời từ biệt với người, vì sao lúc vừa rồi người không xuất hiện?”

Khúc Vô Nham chấp tay sau lưng, nhẹ cười khổ: “Nàng hi vọng ta sẽ quên nàng, sống cho thật tốt.”

Bởi vì đó là hi vọng của nàng, vì thế, hắn sẽ cố quên nàng, sống cho thật tốt.

Khúc Vô Nham cười với hắn một tiếng, cũng chấp tay xoay người, chậm rãi rời đi.

Tuyết Nhi, từ lúc người nói ta đã yêu nhầm người.

Đột nhiên ta lại nhận thấy, bốn năm nay, tràn ngập trong đầu ta, không phải là Tuyết Nhi trước kia, mà là người sau khi mất trí nhớ,

Người quật cường, người thiện lương, người kiên định.

Những thứ này, Tuyết Nhi trước kia đều không có.

Thì ra, trong lúc vô tình, người, đã sớm thay thế mọi bóng dáng trong đầu ta.

Khúc Vô Nham từng bước từng bước quay trở về, cước bộ rất nhẹ nhàng, suy nghĩ lại bay xa, vượt qua thiên sơn vạn thủy, trôi ngược thời gian.

“Người là ai? Thủy Nhược tỷ tỷ mang ta đến Khúc gia chơi, mới vừa rồi là ca ca người sao?”

“Tránh ra.”

“Ta không tránh, người vẫn chưa trả lời ta đấy, tại sao hắn lại đánh người? Hắn nói người là con riêng, nhưng tại sao lại mắng người là tạp chủng, tạp chủng có nghĩa là gì?”

“Ta bảo người tránh ra!”

“Hung dữ như vậy làm gì a, cha ta đã nói, nam tử hán luôn phải biết kiềm chế, người như vậy sau này sẽ không lấy được nương tử.”

“...”

“Vô Nham ca ca, ta thích người.”

“Quân Lam Tuyết đồ ngốc nhà người, ai bảo người ngăn cản làm gì, tên gia hỏa kia chỉ cần đánh ta mấy cái liền sẽ hết giận thôi.”

“Ta đã nói rồi, bởi vì ta thích người, so với Thủy Nhược tỷ tỷ ta còn thích người hơn.”

260. Q.2 - Chương 190: Ngoại Truyện (ttt)

“Vô Nham ca ca, chúc mừng người đã trở thành gia chủ của Khúc gia, bắt qua tại sao người lại chạy đến nhà của ta? Không phải người nên ở lại gia tộc ăn mừng sao?”

“Tuyết Nhi, ta đến tìm Quân bá phụ.”

“Người tìm cha ta làm gì?”

“Hạ sinh lễ, hỏi cưới người.”

“Tuyết Nhi, cuối cùng ta cũng tìm được người, thời gian vừa qua người sống có tốt không?”

“Ách, Nham thúc thúc...”

“Đây là biệt danh về sau người muốn kêu ta sao?”

“Ta là tỷ tỷ của Tiểu Ngôn, cũng cùng bối phận với Tiểu Ngôn, hấn kêu người là Nham thúc thúc, nếu ta gọi tên người chẳng phải là làm loạn bối phận sao?”

“Ta... Không biết người.”

“Tuyết Nhi, chuyện này không thể đem ra đùa đâu.”

“Đây không phải là đùa, ta đang nói sự thật.”

“Tuyết Nhi, đừng nghịch nữa, trở về với ta, ta dẫn người về nhà.”

“Người hãy nghe ta nói hết, mọi điều ta nói đều là sự thật, thật ra, ta không nhớ ra bất cứ chuyện gì của trước kia, một chút ta cũng không nhớ được.”

Thì ra, từ đầu đến cuối, trong đầu hấn đều là một người.

Cũng chỉ có một người.

Chẳng qua là Tuyết Nhi, nếu đó đã là ước vọng của người, như vậy, đó cũng là ước vọng của ta.

Chẳng qua, hấn vẫn không biết rằng.

Khi đó, lúc hấn đến Quân gia hạ sinh lễ, có hai nữ tử, nói chuyện tại Kính Hồ.

“Quân Lam Tuyết, người cố ý có phải hay không? Cố ý đến gần Vô Nham đại ca, người đang trả thù ta có phải hay không?”

” Chớ dùng ánh mắt như thế nhìn ta, Thủy Nhược, khi người từng bước từng bước đem ta đẩy vào địa ngục, người nên lường trước sẽ có một ngày như thế này.”

“Nhưng chuyện này không liên quan đến Vô Nham đại ca, tại sao người có thể lừa gạt tình cảm của hấn!”

“Chỉ cần là thứ người thích, ta đều sẽ hủy diệt nó, đây là báo ứng của người.” — —

Tô Lăng Trạch trở lại doanh trại đóng ở biên quan.

Trong quân trên dưới đều nhiệt liệt hoan nghênh.

Chúng các tướng sĩ không có sự phân chia, không có ý niệm chủ tớ, tất cả đều ngồi bên đồng lửa ăn thịt nướng, uống rượu bình thường, nhưng lại có mùi vị đặc biệt.

“Chủ tử, tại sao người vẫn còn ở nơi này, những tướng quân kia vẫn đang chờ ngài đi qua đây!” Mạc Ninh từ trước đến nay đã quen nói chuyện tùy tiện, liên tục nói một tràng dài tựa như pháo đạn, lời vừa ra khỏi miệng lại có cảm giác như mình đã nói sai, vội vàng sửa lại: “Không không không, phải gọi là bệ hạ, xem trí nhớ của ta này...”

Hắn đã sớm hình thành thói quen, nhất thời đúng là không đổi được.

Tô Lăng Trạch một thân thiết giáp bức người, nghe thấy lời của Mạc Ninh, quay đầu lại, cười lắc đầu: “Trước khi đi ta đã đáp ứng với tiểu nô tài sẽ không uống rượu, đợi sau khi thương thế tốt hơn mới có thể uống, ta chỉ định đi xem một chút, các người cứ nháo đi.”

Nghe vậy, Mạc Ninh bĩu môi, tự lẩm bẩm nói: “Nữ nhân kia cũng thật là, quân được nghiêm như vậy, nhanh vượt còn có thể đưa được đến biên quan này...”

Tô Lăng Trạch khê cười, bất quá đây cũng xuất phát từ quan tâm, có người quân, cãi nhau, làm sao lại không phải là một loại hạnh phúc, nếu cuộc sống sau này đều là như thế, tại sao không phải là một chuyện tốt chứ?

Mạc Ninh lại bĩu môi, ngay sau đó lại nghĩ đến chuyện gì, mặt thần thần bí bí nói: “Bất quá chủ tử ngài lần này có thể hoàn toàn yên tâm, thuộc hạ dám cam đoan với ngài lần này ngài có uống bao lâu, nữ nhân kia cũng sẽ tuyệt đối không trách ngài, huống hồ, những tướng quân kia còn nói, hôm nay bọn họ gặp một kẻ thông minh tuyệt đỉnh lại sáng suốt hơn người, đang muốn tiến cử làm quân sư cho chủ tử đây, lúc này không phải là một cái cơ tốt sao? Vậy ngài có muốn đi gặp ngay lúc này không?”

261. Q.2 - Chương 191: Chương 191 (end)

“Ồ?” Mi tâm Tô Lăng Trạch vừa động, hắn thật sự thích những người có tài, Mạc Ninh vừa nói như thế, hắn đã có chút động tâm.

Mạc Ninh thấy hắn do dự, lại vội vàng thổi phồng nói: “Chủ tử, thuộc hạ bảo đảm, ngài gặp được người nọ, nhất định sẽ không thất vọng!”

Tô Lăng Trạch cười cười: “Được, vậy liền đi xem một chút đi.”

Mạc Ninh thấy việc tuyên truyền đã có kết quả, nhất thời kích động: “Vậy thì đi một lát đi, chúng ta mau qua đó, đừng làm các tướng sĩ phải sốt ruột chờ đợi!”

Tô Lăng Trạch bất đắc dĩ cười cười, nhưng lại không cự tuyệt, hắn thật muốn xem thử nhân tài trong miệng bọn họ là như thế nào.

Ra khỏi doanh trại, bên đồng lửa cách đó không xa có bóng người lay động, âm thanh cười đùa truyền ra, những tướng sĩ kia thấy Tô Lăng Trạch ra khỏi lều trại, liền hoan hô lên.

Tô Lăng Trạch chậm rãi mà đến, đi tới ngồi xuống bên đồng lửa, binh lính cùng các tướng lĩnh cũng không hành lễ, bu lại như ong vỡ tổ, bảy mồm tám lưỡi nói: “Bệ hạ cuối cùng ngài cũng đi ra, còn tưởng rằng ngài không muốn tham gia náo nhiệt cùng các huynh đệ đây.”

“Đúng vậy a bệ hạ, lần này người có thể trở lại quân doanh, các huynh đệ ai cũng hưng phấn đến không ngủ được, nếu ngài không chịu ăn mừng cùng các huynh đệ, mấy thứ kia cũng chẳng có ý nghĩa gì a!”

Tô Lăng Trạch cười nhìn đám người, nghiêng đầu nói: “Các người nói muốn giới thiệu cho ta một nhân vật vô cùng khó lường, sao ta có thể không đến.” Không có chút kiêu ngạo nào, hoàn toàn không coi mình là một hoàng đế mới lên ngôi, ánh mắt hắn nhìn xung quanh một vòng, không nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ nào, không thể làm gì khác hơn là cố ý nghiêm mặt lên nói: “Còn không nhanh mời người đến?”

” Ha ha, bệ hạ chớ vội chớ vội, chúng ta sẽ mời vị quý nhân này ra ngay!” Chủ tướng Hàn Liệt cười to lên tiếng, quay đầu ra sau hướng về phía phó tướng mà nháy mắt.

Phó tướng ngẫm hiểu, cất giọng kêu: “Bệ hạ cho mời Quý Ly công tử!”

Tô Lăng Trạch ngẩn ra, mắt khê mở, Quý Ly?

Hắn còn chưa phục hồi tinh thần, một bóng người thoạt nhìn có chút gầy yếu bên trong một đám binh lính, chậm rãi đứng lên, tầm mắt trong suốt chuyển một cái, tựa như vượt qua cả hàng vạn binh lính, tựa như vượt qua núi sông trùng trùng, từ bên trong ánh lửa tràn ngập tiếng nói cười này, chậm rãi rơi vào trên người của hắn,

Tô Lăng Trạch nhìn đạo bóng dáng kia, khóe môi từ từ nâng lên, tạo nên một nụ cười phong hoa tuyết đại. Xua tan mây mù.

Quân Lam Tuyết mang theo mặt nạ của Quý Ly từ từ đi tới, hai tay chấp lại, vui vẻ nhẹ nhàng nói: “Thần Quý Ly, tham kiến bệ hạ...”

Tô Lăng Trạch cầm tay của nàng, đưa tay lên vai nàng dùng sức một chút, đem người ôm vào trong ngực, cười nghiêm nhiên: “Quý ái khanh không cần đa lễ.”

Lời kia, muốn giả liền có bấy nhiêu giả, nụ cười kia, muốn phóng túng bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Chúng tướng sĩ hai mắt sáng lên, đều là một bộ dáng ‘Ta sớm biết là sẽ như thế này’, rồi rút trao đổi ánh mắt cho nhau.

—— Thế nào thế nào? Ta đã nói lời đồn ở đế kinh sẽ không phải là giả mà, bệ hạ thật sự cùng thủ phủ Quý Ly công tử ở kinh đô đó, có tình yêu đoạn tụ đấy.

—— Cất, này có là cái gì, ta còn biết thái tử của Minh Sùng quốc trước đây vẫn cùng bệ hạ trang giành Quý lão bản đấy, đây chính là đoạn tình cảm có một không hai—— là câu chuyện đoạn tụ xưa kinh điển nhất của ta đấy.

—— Tình yêu đặc sắc có một không hai? Người nghe được ở đâu đấy?

—— Hắn, cái này người không biết đâu? Không phải tiên sinh kể chuyện trong cái lâu đó của đế kinh nói như vậy sao?

Những thứ đến từ đế kinh kia khiến binh lính ai cũng đỏ mắt, bọn họ vậy mà chưa từng nghe qua cái gì là tình yêu hiếm có có một không hai cả...

Hơn nữa, các huynh đệ lại ghen tỵ nhìn hai người đang ôm nhau, bệ hạ à... Mặc dù mọi người đều biết ngài thích nam nhân, nhưng cũng đừng quang minh chính đại như vậy có được hay không, các huynh đệ đều vẫn đang còn độc thân đây...

Quân Lam Tuyết nghiêng đầu, thấy ánh mắt của bọn họ, không khỏi buồn cười, Tô Lăng Trạch người này... Một chút cổ kị đều không có, được rồi, dù sao tất cả mọi người đều nghĩ nàng là nam tử, nàng sẽ tạo ra một đoạn tình đoạn tụ oanh oanh liệt liệt đi.

Trở lại lâu cổ, không đợi Quân Lam Tuyết nói chuyện, Tô Lăng Trạch cúi người chính là vừa hôn, hôn thật sâu lên người mình tâm niệm, giống như đã trải qua vô số năm tháng chờ đợi, vào thời khắc này cuối cùng đã ôm được giai nhân, đã được như nguyện, phải ôm cho thật chặt,

“Ta cũng biết người sẽ đến.” Hồi lâu, hắn nhẹ nhàng buông nàng ram hô hấp khê loạn, trong mắt đều ngập tràn vui vẻ,

Quân Lam Tuyết cũng cười đáp: “Ta biết người sẽ biết.”

Tô Lăng Trạch cầm tay của nàng, mười ngón tay đan vào nhau: “Cho nên, người để ta phải đợi lâu, nên phạt.”

Trên mặt đỏ bừng lên một mảng, Quân Lam Tuyết có chút không được tự nhiên quay mặt đi, thanh âm nghe được nhỏ vô cùng: “Tùy người...”

Tô Lăng Trạch thỏa mãn cười một tiếng, than nhẹ thật dài, có một thê tử như thế, phu quân còn cầu gì hơn, Quân Lam Tuyết ngẩng đầu nhìn mắt của hắn. nhẹ giọng hỏi: “Người... Thật sự đã quyết định sao?”

Tô Lăng Trạch cười khẽ cọ cọ chớp mũi của nàng: “Ta vốn không có tâm với ngôi vị hoàng đế, hoàng tổ mẫu một lòng phụng tá, phụ hoàng hắn... Lại không buông tha cho ta, không buông tha cho hoàng tổ mẫu, nên mới muốn đoạt giang sơn này cho bằng được, hiện tại, lại ở trong tay Bát đệ, giang sơn không cần phải lo, ta cần gì mỗi ngày đều phải ở lại trên triều?”

Từ khi lão thái hậu vẫn còn sống, hắn trải qua việc lâm triều, đối với chính sự mà nói thì hắn rất lười, sau đó lại ở biên cương bốn năm, thích ứng được với hoàng quyền mới là lạ.

“Vì thế người hạ chiếu thư, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Bát Hoàng tử?”

“Không sai.” Tô Lăng trạch cúi đầu, môi cong lên: “Quý Đại lão bản, hiện tại ta đã một nghèo hai trắng, sau này, phải dựa vào người mà sống rồi.”

Quân Lam Tuyết khẽ cười: “Chuyện đó phải xem người phục vụ thế nào, nếu phục vụ tốt, không thể thiếu chỗ tốt.”

Trong mắt Tô Lăng Trạch dấy lên một chút nóng bỏng, đem thân thể nàng đặt trên tháp: “Vậy bây giờ liền tới nghiệm hàng đi.”

“Ừm... Đứng, bên ngoài nhiều người...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-phi-cua-vuong-ai-phi-thieu-quan-giao>